

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

S H E R R I L Y N

K E N Y O N

A C H E R O N

One step into the Dark-Hunter®
world and you'll never turn back...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bilinmiyor

ACHERON

SHERRILYN KENYON

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası](#)

[İthaf Teşekkür](#)

[Yazarın Notu](#)

[Bölüm I](#)

[Didymos Acheron Prensesi Ryssa'nın](#)

[Günlüğü](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[On Birinci Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm On](#)

[Dört Bölüm On Beş](#)

[Bölüm On Altı Bölüm](#)

[On Yedi Bölüm On](#)

[Sekizinci Bölüm On](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirmi Bölüm Yirmi](#)

[Birinci Bölüm Yirmi](#)

[İkinci Bölüm Sonsöz](#)

[Bonus Alıntılar Telif](#)

[Hakkı](#)

Fırtınadaki gözüm olan kocam için. El ele birçok tayfunu atlattık ve birlikte hala buradayız. Karanlıkta ışığım olduğun ve bana sadakat ve sevginin ne demek olduğunu gösterdiğin için teşekkür ederim. Sen benim en üst seviyeye yükselmemi sağlayan yumuşak rüzgârsın. Teşekkür ederim.

Ve daha fazla pizza yemekten asla kaçınmayan çocuklarım için. Sizler harikasınız.

TEŞEKKÜRLER

Martin'deki tüm personele bu kadar harika oldukları için, Özellikle de bu kitabın uzunluğu karşısında bayılmayan Monique ve Matthew. Hiçbir yazar daha iyi bir ekip isteyemezdi. Tüm sıkı çalışmalarınız için teşekkür ederim.

Dianna Love'a, uzun yazı günlerinde ve sık sık ortaya çıkan hezeyanlarda aklımı başımda tuttuğu için. Cesur tur arkadaşım olmasından bahsetmiyorum bile. Alethea Kontis'e, karantinada olduğum hafta sonları bana bakıcılık yaptığı ve karnımı doyurduğu için. Kim, Loretta ve Tish, tüm sözlü destekleri için. Pam ve Kim, beni güldürdükleri için. Steven, Ash'in şarkısını yazdığı ve gelmiş geçmiş en iyi küçük kardeş olduğu için. Jack, Carl, Aimee, Ed, Alex, Soteria, Bryan, Judy ve ben çalışabileyim diye sitenin çalışmasını sağlayan tüm destek personeli. En iyi litromancer olan Zenobia'dan bahsetmiyorum bile.

Kitaptaki en iyi arkadaş olma teklifini kazanan Pam Gardner'a ve teşekkür bölümünde bu yeri kazanan Jessica Hayes'e teşekkür ederiz. Sadece ikiniz sayesinde Otizm ve Diyabet Araştırmaları için 4000 doların üzerinde bağış topladık. Teşekkürler hanımlar!

Ve seriyi ve karakterleri en az benim kadar seven okuyuculara. Dark-Hunter.com'u evi olarak gören ve MySpace sayfalarına ve YearofAcheron.com sitesine girmeye cesaret eden hepiniz için. Ve en başından beri benimle birlikte olan RBL kadınları için - hatta bir Karanlık Avcı serisi olmadan önce bile. Hepinize teşekkür ederim. Harikasınız!

Son olarak, ama en önemlisi, Merrilee, benim adıma yaptığın tüm sıkı çalışmalar ve Dark-Hunter serisinin mangasını yaptığın için! Nihayet, hayatım boyunca kurduğum hayalim gerçek oldu.

YAZARIN NOTU

Öncelikle şunu söylemeliyim ki, şu gerçeğin fazlasıyla farkındayım. Antik takvim bizimkinden önemli ölçüde farklıydı. Ancak kayıt altına alınmamış bir tarihle uğraştığım için, okuyucunun bir fikir sahibi olmasını sağlamak amacıyla tarihler için bizim takvimimizi kullandım. olayların ne zaman gerçekleştiğine dair bir fikir. Umarım bu tür konularda titiz olanlarınız bunun neden gerekli olduğunu anlayacaktır.

Bununla birlikte, başlangıçta antik dünyada işlerin nasıl yürüdüğüne dair lisans da aldım. Ben yapılandırdım Antik Yunan ve Atlantis dünyasını daha geç bir zaman dilimine yerleştirmiş ve onlara kitabın geçtiği gerçek zaman için tarihi kayıtların gösterdiğinden daha fazla teknolojik ilerleme sağlamıştır.

Benim dünyamda, Atlantis batana kadar bir sürü şık oyuncakları vardı. ve Apollymi'nin gazabı insanlığı Taş Devri'ne geri gönderdi. Bu konu da kitabın ikinci bölümünde daha ayrıntılı olarak ele alınmakta ve açıklanmaktadır.

Şimdi bu hikâyeyi yazmış olmak çok tuhaf. Bir Kara Avcı romanı yazmak için ilk kez oturduğum zamanı hâlâ hatırlıyorum. Ash orijinal karakterlerden biriydi ama O gün aslında Kara Avcılar'ın değil Daimonların lideriydi.

Yıllar içinde çok değişti ama değişmeyen tek şey ona olan sevgim.

Sadık okuyucularım için, bu kitabın ilk yarısının öncekilerden çok farklı olduğu konusunda sizi uyarmak istiyorum. Ash'in insan hayatı acımasız ve sert. Size tüm kirli gerçekleri anlatacağıma söz vermiştim ve yazdığım şey de tam olarak bu. Ben yumruk atmadı.

Kendim de bir çocukluk istismarı mağduru olarak, özgürlüğünüze kavuştuktan çok sonra bile aklınızdan ve kalbinizden çıkmayan sesleri susturmaya çalışmanın ne kadar güç gerektirdiğini biliyorum. Bu bir Yapması kolay bir şey ve tam da gömdüğünüzü düşündüğünüzde o iblisler, intikam için geri gelirler.

Sizi koruması gereken insanlar tarafından zarar gördüğünüzde bir yabancıya güvenmek çok fazla güç ve cesaret gerektirir. Ama öğrendiğim tek şey yapılabileceğini. Hepimiz değerliyiz ve hepimiz önemliyiz. Bu bağlamda, hem içten hem de dıştan görüldüğü gibi bir adam olduğu için kocama ne kadar teşekkür etsem azdır. Beni kurtardığın ve dünyada senin gibi insanlar olduğunu gösterdiğin için teşekkür ederim bebeğim.

Arkadaşım Tish'in bana öğrettiği gibi: Digmus Sum. Teşekkürler, Tish.

Önceki kitaplarımdaki mizahı arıyorsanız, Ash'in geçmişinden günümüz New Orleans'ına gittiğimizde devam ediyor. Sizi temin ederim ki serinin bilinen tüm iğnelemeleri ve şakaları canlı ve iyi durumda.

Ancak Ash'in şimdiki kişiliğini ve düşünce yapısını anlamak için geçmişini bilmenin şart olduğunu düşünüyorum.

Ve işte burada. Cilasız ve bütün. Bu çelik cehennem ateşinde dövüldü.

Serinin bu bölümünü geride bırakırken, Kasım ayında Stryker'ın hikayesi Sessiz Bir Gece ile devam edeceğiz ve bu hikaye bizi bir sonraki bölüme başlatacak: Jaden'in hikâyesi, bu hikâyenin bittiği yerden devam ediyor. Karanlık Avcısı dünyası evrim geçiriyor, ancak Ash ve diğerleri geri dönecek ve bu ayrıntılı evrende yerlerini korumaya devam edecekler.

BÖLÜM I

9 MAYIS, MÖ 9548

"Öldürün şu bebeği!"

Archon'un öfkeli emri, Katoteros'un mermer kaplı koridorlarında uçarken Apollymi'nin kulaklarında çınılıyordu. Koridorda şiddetli bir rüzgâr esiyor, siyah elbisesini hamile vücuduna yapıştırıyor ve beyaz sarı saçlarını sarmal dallar halinde savuruyordu. Dört iblisi arkasından koşuyordu Archon'un emirlerini yerine getirmeye fazlasıyla hevesli olan diğer tanrılardan onu koruyordu. O ve Charonte iblisleri panteonunun yarısını çoktan geri püskürtmüştü. Ve geri kalanını da öldürmeye hazırdı.

Onun çocuğunu almayacaklardı!

İhanet kalbinin derinliklerinde yanıyordu. Birleştikleri andan beri kocasına sadık kalmıştı. Hatta ne zaman Archon'un kendisine sadakatsizlik ettiğini öğrendiğinde, onu yine de sevmiş ve piçlerini evine kabul etmişti.

Şimdi de doğmamış çocuğunun hayatını istiyordu.

Bunu nasıl yapabildi? Yüzyıllardır Archon'un oğluna hamile kalmaya çalışıyordu; tek istediği buydu.

Kendi bebeği.

Şimdi, Archon'un kıskanç piçleri olan üç küçük kızın kehaneti nedeniyle, çocuğu kurban edilecek ve öldürülecekti. Ne yüzünden? O küçük veletlerin fısıldadığı sözler yüzünden mi?

Asla.

Bu onun bebeğiydi. Onun bebeğiydi! Ve onu elinde tutmak için var olan tüm Atlantis tanrılarını öldürebilirdi.

"Basi!" Yeğeni için bağırdı.

Basi önündeki koridora fırladı ve kendini duvara yaslayana kadar sendeledi. Aşırılık tanrıçası olarak nadiren ayık olurdu - ki bu da Apollymi'nin planına uyuyordu Mükemmel.

Basi hıçkırdı ve kıkırdadı. "Bana ihtiyacın mı vardı teyze? Bu arada, neden herkes bu kadar üzgün? Bir şey mi kaçırdım? önemli mi?"

Apollymi onu bileğinden yakaladı ve sonra onları Atlantis tanrılarının evlerini yaptığı Katoteros'tan kardeşinin hüküm sürdüğü cehennem diyarı Kalosis'e ışınladı.

Burada, bu nemli ve yasak yerde doğmuştu. Archon'u gerçekten korkutan tek diyar burasıydı. Tüm gücüne rağmen, Apollymi'nin hüküm sürdüğü yerin karanlık olduğunu biliyordu. Burada, güçlendirilmiş güçleriyle onu yok edebilirdi.

Ölüm, yıkım ve savaş tanrıçası olan Apollymi, makamını hatırlatmak için kardeşinin zengin abanoz sarayında bir oda tuttu.

Basi'yi şimdi oraya götürüyordu.

Apollymi, en güvendiği iki iblis koruyucusunu çağırmadan önce odasının kapı ve pencerelerini kilitledi. "Xiamara, Xedrix, size ihtiyacım var."

Üzerinde dövme izleri olarak ikamet eden iblisler kendilerini bedeninden çekip çıkardılar ve onun önünde tezahür ettiler.

Ŗu anki haliyle Xiamara'nın sürekli deęiŖen cilt tonu kırmızıya çalan beyazdı. Uzun siyah saçları, büyük kırmızı gözlerin endiŖeyle parladığı peri gibi bir yüzü ereveliyordu.

Xiamara'nın oğlu Xedrix de onun yüz hatlarını paylaŖıyordu ama teni kırmızı ve turuncu renklere brnmŖt, gergin olduğunda sık sık yaptığı bir Ŗeydi bu. "Neye ihtiyaın var, Akra?" Xiamara ona Atlantislielerin hanımefendi ve efendi anlamına gelen terimleriyle hitap ederek sordu.

Apollymi, efendi ve hizmetkrdan çok kız kardeŖ gibi oldukları halde Xiamara'nın ona neden akra demekte ısrar ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bu odayı herkesten koru. Archon'un kendisi girmek istese bile umurumda değil, onu ldreceksin. Sen de Anladın mı?"

"Senin iraden bizim irademizdir, Akra. Kimse seni rahatsız etmeyecek."

"Boynuzları kanatlarına uymak zorunda mı?" Basi ibislere bakarken karyolanın etrafında dönerek sordu. "Yani gerçekten. Bu kadar renkli olduklarına göre daha eŖitli olmaları gerekirdi. Bence Xedrix'inki turuncu olsaydı daha iyi görünürdü."

Apollymi onu görmezden geldi. Basi'nin aptallığı için zamanı yoktu. Hele de oğlunun hayatını kurtaracaksa.

Bu çocuğu istiyordu ve onun için her Ŗeyi yapmaya hazırdı.

Herhangi bir Ŗey.

Kalbi kt küt atarken, Ŗifonyerinin ekmecesinden Atlantis hançerini çıkardı ve elinde tuttu. Altın kabzası tenine karŖı soğuktu. Siyah gller ve kemikler LoŖ ıŖıkta parlayan elik bıçağa dolanmıŖ ve kazınmıŖtı. Hayata son vermek için yapılmıŖ bir hanerdi.

Bugün bunu vermek için kullanılırdı.

Olacakları düşününce irkildi ama onu kurtarmanın başka yolu yoktu. Gözlerini kapattı ve Soğuk hançeri kavrarken ağlamamaya çalıştı ama gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü.

Yeter artık! Öfkeyle silerken kendi kendine kükredi. Şimdi duyguların değil, eylemin zamanıydı. Oğlunun ona ihtiyacı vardı.

Öfke ve korkudan elleri titreyerek yatağa gitti ve uzandı. Elbisesini yukarı çekerek karnını ortaya çıkardı. Elini, oğlunun beklediği, korunduğu ama yine de tehlikede olduğu şiş karnının üzerinde gezdirdi. Bir daha asla ona bu kadar yakın olamayacaktı. Bir daha asla, şefkatli bir sabırla gülümserken onun tekmelediğini ve huzursuzluk içinde döndüğünü hissetmeyecekti. Apostolos'un doğma vakti henüz gelmemiş olmasına rağmen onları ayırmak üzereydi.

Ama başka seçeneği yoktu.

"Benim için güçlü ol oğlum," diye fısıldadı karnını yararak onu ortaya çıkarmadan önce.

"Oh, ne kadar iğrenç!" Basi sızlandı. "Ben-"

"Kımıldama!" Apollymi kükredi. "Bu odadan çıkarsan kalbini sökerim."

Basi gözlerini kocaman açarak donakaldı.

Sanki ne olduğunu biliyormuş gibi, Xiamara onun yanında belirdi. Kırmızı-beyaz tenli iblis, Apollymi'nin ordusundaki en güzel ve en sadık olanıydı. Sessiz bir anlayışla, Xiamara bebeği içinden çıkardı ve Apollymi'nin kendini kapatmasına yardım etti.

İblis boynundaki kan kırmızısı atkıyı çıkardı ve Apostolos'u ona sardıktan sonra Apollymi'ye uzattı ve eğilerek selam verdi.

Apollymi oğlunu kollarına alıp ilk kez kucağına aldığında fiziksel acıyı bir kenara itti. Oğlunun bütün ve canlı olduğunu fark ettiğinde sevinci içine yayıldı. Çok küçüktü, çok zayıftı. Mükemmel ve güzeldi.

Hepsinden önemlisi, o onundu ve onu her parçasıyla seviyordu.

"Benim için yaşa Apostolos," dedi, gözyaşları nihayet akmaya başlamıştı. Gözyaşları soğuk yanaklarından aşağı buz gibi düşüyor, karanlıkta parlıyordu. "Doğru zaman geldiğinde buraya dönecek ve tanrıların kralı olarak hak ettiğin yeri alacaksın. Bundan emin olacağım." Dudaklarını onun mavi alnına yerleştirdi.

Sonra ona bakmak için gözlerini açtı. Tıpkı onunkiler gibi cıvılcıvılcı ve gümüş rengindeydi. Ve içlerinde onunkilerin bile çok ötesinde bir bilgelik barındırıyorlardı. İnsanoğlu onun tanrısallığını bu gözlerden anlayacak ve ona buna göre davranacaktı. Sanki kendisi için neyin kastedildiğini anlamış gibi küçük bir yumrukla yanağını okşadı.

Temas karşısında hıçkırarak hıçkırarak ağladı. Tanrım, bu hiç adil değildi! O onun bebeğiydi. Bunun için bir ömür beklemişti ve şimdi ...

"Lanet olsun sana, Archon, lanet olsun sana! Bunun için seni asla affetmeyeceğim."

Oğluna sınımsız sarıldı ve onu asla bırakmak istemedi.

Ama bırakmak zorundaydı.

"Basi?" diye tersledi hâlâ karyolanın direğinde sallanmakta olan yeğenine.

"Mmm?"

"Alın onu. Onu hamile bir kraliçenin karnına koyun. Anladın mı?"

Bıraktı ve kendini düzeltti. "Um, bunu yapabilirim. Peki ya kraliçenin veledi?"

"Apostolos'un yaşam gücünü kraliçenin çocuğununkiyle birleştirin. Benim çocuğum ölürse onunkinin de öleceğini kehanet yoluyla ona bildir." Bu onu her şeyden daha çok koruyacaktı.

Ama yapılması gereken bir şey daha vardı. Apollymi beyaz sforayı boynundan çıkardı ve Apostolos'un göğsüne tuttu. Eğer biri onun oğlu ya da herhangi bir tanrı olduğundan şüphelenirse İnsan diyarındaki varlığını tespit ettiklerinde, onu anında öldüreceklerdi.

Güçlerinin bağlanması ve yeterince büyüyene ve savaşacak kadar güçlenene kadar kilit altında tutulması gerekecekti. O küreyi göğsüne yerleştirdi ve tanrılığının kendisinden sforaya kayışını izledi. Minik bedeni maviden insanlığın soluk tenine dönüştü.

Artık güvende olacaktı. Tanrılar bile onun ne yaptığını bilmeyecekti.

Sfora'yı elinde sıkıca tutarak, yeğenine uzatmadan önce alnından bir kez daha öptü. "Al Onu. Ve bana ihanet etme, Basi. Eğer yaparsan, Archon korkularının en küçüğü olur. O yüzden bana yardım et, bağırsaklarında yıkanmadan rahat etmeyeceğim."

Basi'nin kahverengi gözleri büyüdü. "Karnında bebek var. İnsan aleminde. Kimseye söyleme ve işi berbat etme. Anladım." Anında ortadan kayboldu.

Apollymi orada oturmuş, daha önce bulundukları yere bakıyordu. Bebeğinin geri dönmesini isteyen kalbi çığlık atıyordu.

Keşke ...

"Xiamara, onu takip et ve emredileni yaptığından emin ol."

İblis ortadan kaybolmadan önce eğildi.

Kalbi kırılan Apollymi kanlar içindeki yatağında kaldı. Ağlamak ve çığlık atmak istiyordu ama neden zahmet etsin ki? Hiçbir işe yaramayacaktı. Gözyaşları ve yalvarışları Archon'un çocuğunu öldürmesini engelledi. Veletleri onu Apostolos'un panteonlarını yok edeceğine ve Archon'u tanrıların kralı olarak değiştireceğine inandırmıştı.

Öyle olsun.

Vücudu ağrıyordu, kendini yataktan itti. "Xedrix?"

Xiamara'nın oğlu karşısında belirdi. "Evet, akra?"

"Bana denizden bir taş getirin lütfen."

Emri karşısında kafası karışmış gibi göründü ama hemen itaat etti.

Döndüğünde kayayı kundağa sardı. Oğlunun doğumundan, kendi öfkesinden ve korkusundan dolayı zayıf düşmüş bir halde Xedrix'e yaslandı ve onun kolunu tuttu. "Beni Archon'a götür."

"Emin misin, Akra?"

Kadın başını salladı.

İblis onun Katoteros'a geri dönmesine yardım etti. Archon'un kızlarıyla birlikte durduğu salonun ortasında belirdiler

Chara ve Agapa-ironik olarak neşe ve sevgi tanrıçaları. İkisi de ilk kez partenogenik olarak doğmuşlardı. Archon Apollymi'ye baktığı zaman. Tanrıçalar birlikte göğsünden fırlamışlardı. Apollymi'ye olan aşkı Efsanevi. Ta ki ona asla vermeyeceği tek şeyi isteyerek onu yok edene kadar.

Oğlunun hayatı.

Archon'un yüz hatları mükemmel bir şekilde şekillenmişti. Uzun boylu ve kaslıydı, sarı saçları loş ışıkta parlayarak duruyordu. Gerçekten de tüm tanrıların en güzeliydi. Bu güzelliğın sadece yüzeysel olması çok kötüydü.

Mavi gözleri kadının kucağındaki bohçaya dikildi.

"Aklını başına toplamanın zamanı geldi. Ver şu çocuğı bana."

Xedrix'ten uzaklaştı ve taş bebeğı kocasının kollarına bıraktı.

Archon ona ters ters baktı. "Bu da ne böyle?"

"Hak ettiğın şey bu, seni piç kurusu ve benden alabileceğın tek şey de bu."

Gözlerindeki ışıktan onun kendisine vurmak istediğini anladı. Ama buna cesaret edemedi. İkisi de daha güçlü tanrının kim olduğunu biliyordu ve bu o değildi. Sadece onun karşısında durduğı için hükmediyordu. yan. Ona karşı çıkmak yapacağı son hata olurdu.

Chthon yasalarına göre, bir tanrının diğerini öldürmesi yasaktı. Bunu yapmak, onları kızdıran aptal tanrının gazabına uğramalarına neden olurdu. Bu tür eylemlerin cezası hızlı, acımasız ve geri döndürülemezdi.

Ŗu anda Apollymi mantıklı dűŖűncelerini çalkantılı duygularına çok az bir farkla űstűn tutuyordu. Archon'un ona saldırmadı onu uçurumun kenarına itecekti ve bunu biliyordu. Bu ona Chthonian'lardan korktuėunu unutturacak ve sonra da tűm űfkesini Archon'a yűneltecekti. O kimin cezalandırıldıėı ve kimin űldűėű artık umurunda olmayacaktı... kendisi bile.

űrűmceėe sabır... Kendine annesinin en sevdiėi sűzű hatırlattı.

Apostolos kendi baŖına bűyűyene kadar zamanını bekleyecekti. Sonra Archon'un yerine hűkűm sűrecek ve tanrıların kralına her Ŗeye gűcű yetmenin ne demek olduėunu gűsterecekti.

Oėlunun iyiliėi için, Archon'un tarafını tutup çocuėunu űldűrebilecek olan kaprisli Chthonian'ları kızdırmayacaktı. Sadece onlar gűlerini kalıcı olarak elinden alabilir ve Apostolos'u yok edebilirlerdi. Ne de olsa Archon ve sevgilisi Themis'in ű piç kızına herkes ve her Ŗey űzerinde kaderin gűcű verilmiŖti. Ve onların dıŖında Aptallıėı ve korkusu yűzűnden Yunan kaderi yanlıŖlıkla oėlunu lanetlemiŖti.

Sadece bu bile ona ŖaŖkın bir ifadeyle bakan kocasını űldűrmek istemesi için yeterliydi.

"Bir ocuk için hepimizi lanetleyecek misin?" Archon sordu.

"ű yarı Yunanlı piç için bebeėimi lanetleyecek misin?"

Burun delikleri alevlendi. "Bir kez olsun mantıklı ol. Kızlar konuŖurken onu kınadıklarının farkında deėillerdi. Hala gűlerini űėreniyorlar. Sevgilerimizde onların yerini almasından korkuyorlardı. Bu yűzden korkularını anlatırken el ele tutuŖtular. Ve űnkű

onların sözü kanundur ve geri alınamaz. O yaşarsa, biz ölürüz."

"O zaman biz ölürüz, çünkü o yaşayacak. Bundan eminim."

Archon kundaklanmış taşı duvara fırlatmadan önce böğürdü. Agapa ve Chara'ya uzandı ve ilahi söylemeye başladı.

Apollymi'nin gözleri yaptıkları şey karşısında kıpkırmızı oldu. Bu bir hapsetme büyüydü.

Onun için.

Ve güçlerini birleştirdikleri için onu dize getirebileceklerdi.

Yine de güldü. Ama en önemlisi, şu notu aldı Kocasının onu bağlamasına yardım etmek için katılan her tanrı. "Bugün burada yaptıklarınızdan hepiniz pişman olacaksınız. Apostolos döndüğünde, hepiniz bunun bedelini ağır ödeyeceksiniz."

Xedrix kendini onunla diğerleri arasına koydu. Apollymi saldırmasını engellemek için bir elini omzuna koydu. "Bize zarar vermeyecekler Xedrix. Veremezler."

"Hayır," dedi Archon acı bir sesle, "ama Apostolos'un yerini açıklayana ya da o ölene kadar Kalosis'te kilitli kalacaksın. Ancak o zaman Katoteros'a iade edileceksin."

Apollymi güldü. "Oğlum olgunlaştığında bana gelme gücüne sahip olacak. Beni serbest bıraktığında, bildiğiniz dünya yok olacak. Ve ben hepinizi alaşağı edeceğim. Hepinizi."

Archon başını salladı. "Onu bulacağız. Onu öldüreceğiz."

"Başaramayacaksınız ve ben de mezarınızın üzerinde dans edeceğim."

DIDYMOS PRENSESİ RYSSA'NIN GÜNLÜĞÜ

23 HAZIRAN, MÖ 9548

Annem, Kraliçe Aara, yaldızlı yatağında yatıyordu, vücudu ter içindeydi, yüzü bir görevli tarafından küllendirilmişti. Nemli, sarı saçlarını soluk mavi gözlerinden ayırdı. Acısına rağmen annemin o günkü kadar neşe dolu göründüğünü hiç görmemiştim ve kendi doğumumda da bu kadar mutlu olup olmadığını merak ettim.

Oda mahkeme görevlileri ve babamla doluydu, Kral, Devlet Başkanı'yla birlikte yatağın yanında duruyordu. Uzun cam pencereler açıktı ve temiz deniz havasının yaz gününün sıcaklığını hafifletmesine izin veriyordu.

Ebe, yeni doğan bebeği bir battaniyeye sararak, "Yine çok güzel bir oğlan," diye sevinçle ilan etti.

"Tatlı Artemis'in elleri adına, Aara, beni gururlandırdın!" dedi babam, odada bulunanlar sevinç çığlıkları atarken. "İkiz adalarımıza hükmedecek ikiz oğlanlar!"

Sadece yedi yaşındayken sevinçten havalara zıplıyordum. Nihayet, annemin sayısız düşük ve ölü doğumundan sonra, bir değil iki kardeşim olmuştu.

Annem gülerek ikinci doğan bebeği solgun göğsüne yatırırken bir ebe de ilk doğanı temizledi.

İlk doğan bebeği ebeyle birlikte izlemek için kalabalığın arasından gizlice geçtim. Minik ve güzeldi, kıvranıyor ve mücadele ediyordu. yeni doğmuş ciğerlerinden nefes almaya çalışıyordu. Sonunda derin ve temiz bir nefes almıştı ki, onu tutan kadının alarm çığlığını duydum.

"Zeus merhamet etsin, en büyükleri sakat Majesteleri!"

Annem başını kaldırdı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Nasıl yani?" Ebe onu annemin yanına taşıdı.

Bir sorun var diye çok korkmuştum. Bebek bana iyi görünüyordu.

Bebek, geçen aylar boyunca rahmini kendisiyle paylaşan kardeşine uzanırken bekledim. Sanki ikizinden teselli arıyor gibiydi.

Bunun yerine, annem kardeşini gözünün önünden ve ulaşamayacağı bir yere çekti. "Olamaz," diye hıçkırdı annem. "O kör."

"Kör değilsiniz Majesteleri," dedi en yaşlı bilge kadın. kalabalığın arasından öne doğru adım attı. Beyaz cübbesi altın ipliklerle yoğun bir şekilde işlenmişti ve üzerinde Solmuş gri saçlarının üzerinde süslü altın bir taç vardı. "O size tanrılar tarafından gönderildi."

Babam, kral, gözlerini öfkeyle anneme dikti. "Sadakatsiz miydin?" diye suçladı onu.

"Hayır, asla."

"O zaman nasıl oldu da senin belinden çıktı? Burada hepimiz buna şahit olduk."

Bütün oda, gözlerini dikip bakan bilge kadına baktı. Birinin onu tutması ve teselli etmesi için ağlayan minik, çaresiz bebeğe boş boş baktı. Sıcaklık.

Ama kimse yapmadı.

"Bu çocuk bir yok edici olacak," dedi bilge kadın, kadim sesi herkesin duyabileceği kadar yüksek ve çınlıyordu

bildiri. "Onun dokunuşu birçok kişiye ölüm getirecek. Tanrılar bile onun gazabından kurtulamayacak."

Nefesim kesildi, sözlerinin anlamını tam olarak kavrayamamıştım.

Sıradan bir bebek birine nasıl zarar verebilir ki? Küçücüktü. Çaresizdi.

"O zaman onu hemen öldürün." Babam bir muhafıza kılıcını çekmesini ve bebeği öldürmesini emretti.

"Hayır!" dedi bilge kadın, muhafızı durdurmadan önce kralın isteğini yerine getirebilirdi. "Bu bebeği öldürürsen diğer oğlun da ölür. Yaşam güçleri birleşti. Tanrıların isteği, onu erkekliğe kadar büyütmen."

Büyük ikiz hıçkıra hıçkıra ağladı.

Basit bir bebeğe duydukları nefreti anlayamadığım için ben de hıçkıra hıçkıra ağladım.

"Bir canavar yetiştirmeyeceğim," diye hırladı babam.

"Başka seçeneğiniz yok." Bilge kadın bebeği ebeden aldı ve anneme verdi.

Kaşlarımı çatarak, güzel sarışın kadın içeri girmeden önce ebenin gözlerinde bir memnuniyet ifadesi gördüm. kalabalık odadan kayboldu.

"O sizin bedeninizden doğdu Majesteleri," dedi bilge kadın, dikkatimi tekrar ona ve anneme çekerek. "O sizin oğlunuz."

Bebek daha da yüksek sesle ciyakladı ve tekrar anneme uzandı. Annesine. Annem ondan uzaklaştı ve

ikinci çocuğunu öncekinden daha da sıkı emzirdi. "Onu emzirmeyeceğim. Ona dokunmayacağım. Onu gözümün önünden uzaklaştır."

Bilge kadın çocuğu babama götürdü. "Peki ya siz Majesteleri? Onu kabul etmeyecek misiniz?"

"Asla. O çocuk benim oğlum değil."

Bilge kadın derin bir nefes aldı ve bebeği odaya sundu. Tutuşu gevşekti ve dokunuşunda sevgi ya da şefkat yoktu.

"O zaman ona Keder Nehri anlamına gelen Acheron adı verilecek. Yeraltı dünyasının nehri gibi, onun yolculuğu da karanlık, uzun ve kalıcı olacak. Hayat verebilecek ve alabilecek. Hayatı boyunca yalnız ve terk edilmiş olarak yürüyecek. İyilik ararken hep zalimlik bulur."

Bilge kadın elindeki bebeğe baktı ve çocuğun varoluşunun geri kalanında peşini bırakmayacak olan basit gerçeği dile getirdi. "Tanrılar sana merhamet etsin, küçüğüm. Başka hiç kimse yapamayacak."

30 AĞUSTOS, 9541 BC

"Neden benden bu kadar nefret ediyorlar, Ryssa?"

Acheron'un ürkek yaklaşımına bakmak için dokuma tezgâhımda durakladım. Yedi yaşında inanılmaz yakışıklı bir çocuktı. Altın sarısı saçları sanki dokunulmuş gibi odada parlıyordu.

onu terk etmiş gibi görünen tanrılar tarafından. "Kimse senden nefret etmiyor, Akribos."

Ama kalbimde gerçeği biliyordum.

O da biliyordu.

Bana yaklaştı ve yüzündeki kırmızı, öfkeli el izini gördüm. Dönen gümüş gözlerinde hiç yaş yoktu. Dayak yemeye o kadar alışmıştı ki artık bu onu rahatsız etmiyor gibiydi.

En azından kalbinden başka hiçbir yerde.

"Ne oldu?" diye sordum.

Başka tarafa baktı.

Tezgâhımı bıraktım ve kısa mesafeyi geçerek onun yanına gittim. Önünde diz çökerek sarı saçlarını şişmiş yanağından nazikçe uzaklaştırdım. "Anlat bana."

"Styx'e sarıldı."

Kim olduğunu sormadan biliyordum. Annemizle birlikteydi. Bana ve Styx'e karşı bu kadar sevgi doluyken Acheron'a karşı nasıl bu kadar acımasız olabildiğini hiç anlamamıştım. "Ve?"

"Ben de sarılmak istedim."

Sonra onu gördüm. Annesinin sevgisinden başka bir şey istemeyen bir çocuğun işaretlerini. Dudaklarının hafifçe titremesi, gözlerinin hafifçe sulanması.

"Neden Styxx'e tıpatıp benziyorum ama o doğal değilken ben doğalıyım? Neden bir canavar olduğumu anlamıyorum. Bana öyle gelmiyor."

Bunu ona açıklayamazdım, çünkü diğerlerinin aksine ben aradaki farkı hiç görmemiştim. Acheron'un benim tanıdığım anneyi tanımasını ne kadar isterdim.

Ama hepsi ona canavar diyordu.

Ben sadece küçük bir çocuk gördüm. Kendisini evlatlıktan reddetmek isteyen bir aile tarafından kabul edilmekten başka bir şey istemeyen küçük bir çocuk. Neden ailem ona bakıp onun ne kadar nazik ve kibar bir ruh olduğunu göremiyordu? Sessiz ve saygılıydı, hiç kimseye ya da hiçbir şeye zarar vermek istemezdi. Birlikte oynadık ve güldük. En çok da o ağlarken ona sarıldım.

Küçük elini kendime çektim. Yumuşak bir el. Bir çocuğun eli. İçinde kötülük yoktu. Cinayet yoktu.

Acheron her zaman şefkatli bir çocuk olmuştu. Styxx her küçük şey için sızlanıp şikayet etmeye, benim ve yakınındaki diğer çocukların oyuncaklarını almaya çalışırken, Acheron sadece barış yapmaya çalışırdı. Etrafındakileri rahatlatmak için.

Yedi yaşındaki bir çocuktan daha yaşlı görünüyordu. Benden bile daha yaşlı görüldüğü zamanlar oldu.

Gözleri tuhaftı. Gümüş, girdaplı renkleri onu tanrılara bağlayan doğuştan gelen hakka ihanet ediyordu. Ama kesinlikle onu korkunç değil özel yapmalı.

Ona acısını biraz olsun hafifleteceğini umduğum bir gülümseme sundum. "Bir gün Acheron, dünya senin ne kadar özel bir çocuk olduğunu öğrenecek. Kimsenin senden korkmayacağı bir gün gelecek. Göreceksin."

Ona sarılmak için hamle yaptım ama geri çekildi. O alışkındı İnsanlar onu incitiyordu ve incitmeyeceğimi bilse de yine de rahatlığını kabul etmekte isteksizdi.

Ben ayaktayken oturma odamın kapısı açıldı. Çok sayıda muhafız içeri girdi.

Gördüklerimden korkarak, ne istediklerini bilmeden geri çekildim. Acheron sağ bacağımın arkasına sokulurken küçük yumruklarını mavi elbisemin eteğinde sıktı.

Babam ve amcam adamların arasından geçerek karşımda duruyordu. İkisi de görünüş olarak neredeyse birbirinin aynısıydı. Aynı mavi gözlere, aynı dalgalı sarı saçlara ve açık bir tene sahiptiler. Amcam babamdan üç yaş küçük olmasına rağmen, onlara bakan biri bunu asla tahmin edemezdi.

Kolaylıkla ikiz olabilirler.

"Sana onunla birlikte olacağını söylemiştim," dedi babam Estes Amca'ya. "Onu yine yoldan çıkarıyor."

"Merak etme," dedi Estes. "Ben bu meseleyi halledeceğim. Bir daha asla onun için endişelenmene gerek kalmayacak."

"Ne demek istiyorsunuz?" Korkunç ses tonlarından dehşete kapılarak sordum. Acheron'u öldürmeye mi niyetlenmişlerdi?

"Boş ver," diye tersledi babam beni. Ondan daha önce hiç bu kadar sert bir ses tonu duymamıştım. Kanımı dondurmuştu.

Acheron'u yakaladı ve amcama doğru itti.

Acheron paniklemiş görünüyordu. Bana doğru uzandı, ama amcam onu kabaca kolundan tutup uzaklaştırdı.

"Ryssa!" Acheron seslendi.

"Hayır!" Ona yardım etmeye çalışarak bağırdım.

Babam beni geri çekti ve bana sarıldı. "O daha iyi bir yere gidiyor."

"Nerede?"

"Atlantis."

Acheron'un götürülüşünü dehşet içinde izledim, onu kurtarmam için çığlık atıyordu.

Atlantis buradan çok uzaktaydı. Çok uzaktı. Çok kısa bir süre önce onlarla savaş halindeydik. O yer ve orada yaşayan herkes hakkında korkunç şeyler duymuştum.

Babama baktım, hıçkırarak ağlıyordum. "Korkacak."

"Onun gibiler asla korkmaz."

Acheron'un çığlıkları ve yalvarışları bu sözleri yalanladı.

Babam güçlü bir kral olabilirdi ama yanılıyordu. Acheron'un kalbindeki korkuyu biliyordum.

Ve kendi korkumu da biliyordum.

Kardeşimi bir daha görebilecek miydim?

3 KASIM, M.Ö. 9532

Kardeşim Acheron'u en son gördüğümnden bu yana dokuz yıl geçmişti. Dokuz yıl geçti ve bir gün bile benim ne yaptığını merak ediyordu. Ona nasıl davranıldığını.

Estes ne zaman ziyarete gelse, onu bir kenara çeker ve Acheron'u sorardım.

"O iyi ve sağlıklı, Ryssa. Onu evimin bir üyesi olarak el üstünde tutuyorum. İhtiyacı olan her şeye sahip. Onun iyiliğini istediğinizi söylemekten memnuniyet duyacağım."

Yine de içimden bir ses bu sözlerden asla tatmin olmuyordu. Acheron'u göndermesi için babama defalarca yalvarmıştım. En azından bir tatil için onu eve getirmesi için. Bir tatil olarak

Prens, asla gönderilmemeliydi. Yine de bizimkiyle sürekli savaşın eşiğinde olan bir ülkede kaldı. Estes bir büyükelçi olsa da, savaşa girmemiz halinde Acheron'un bir Yunan prensi olarak öldürüleceği gerçeğini değiştirmiyordu.

Ve babam her isteğimi reddetti.

Acheron'a yıllardır yazıyordum ve normalde o da bana düzenli olarak cevap yazıyordu. Mektupları her zaman kısa ve sadece birkaç ayrıntı içeriyordu, ama yine de her birine değer veriyordum.

Bu yüzden birkaç hafta önce bana bir mektup geldiğinde, bunda olağandışı bir şey olmadığını düşünmüştüm.

Okuyana kadar olmaz.

Saygıdeğer ve yüce Prenses Ryssa'yı selamlıyorum.
Açık sözlülüğüm için beni affet. Küstahlığımı bağışlayın.
Acheron'a yazdığınız mektuplardan birini buldum ve kendimi
büyük bir tehlikeye atarak size yazmaya karar verdim. Ona
ne zarar geleceğini size söyleyemem, ama kardeşinizi
söylediğiniz gibi gerçekten seviyorsanız, o zaman sizden
şunu rica ediyorum
gel ve onu gör.

Mektuptan kimseye bahsetmemiştim. İmzalanmamıştı bile.
Tek bildiğim bunun bir aldatmaca olduğuydu.

Yine de öyle olmadığı, Acheron'un bana ihtiyacı olduğu
hissinden kurtulamıyordum.

Daha fazla dayanamayana kadar günlerce gitmeyi
düşündüm.

Korumam Boraxis'i de yanıma alarak saraydan gizlice çıktım
ve hizmetçilerime babama Atina'daki teyzemi ziyaret
ettiğimi söylemelerini söyledim. Boraxis, yazarının
imzalamadığı bir mektup için Atlantis'e kadar gittiğim için
büyük bir aptal olduğumu düşündü ama umurumda değildi.

Acheron'un bana ihtiyacı olursa, orada olurdum.

Ancak bu cesaret günler sonra kendimi amcamın Atlantis'in
başkentindeki evinin önünde bulduğumda azaldı. Büyük,
pırıl pırıl kırmızı bina Didymos'taki sarayımızdan bile daha
göz korkutucuydu. Sanki bir zamanlar
korku ve dehşet uyandırmaktan başka bir amaç için
tasarlanmamıştır. Elbette, büyükelçimiz olarak,
düşmanlarımızı bu şekilde etkilemek Estes'in yararına
olacaktır.

Yunan anavatanımdan çok daha gelişmiş olan Atlantis ada
krallığı parıldıyor ve ısıldıyordu. Etrafımdaki insanlar daha
önce hiç görmediğim kadar hareketliydi. Gerçekten de
hareketli bir metropoldü.

Hissettiğim korkuyu yutarak Boraxis'e baktım. Çoğu erkekten daha uzun boylu, sırtından aşağıya doğru ördüğü kaba siyah saçlarıyla iri yarı ve iri yapılydı. Öldürücüydü. Ve bir hizmetkâr olmasına rağmen bana son derece sadıktı. Bir zamanlar Çocukluğumdan beri beni korurdu ve ona güvenebileceğimi bilirdim.

Bana zarar verilmesine asla izin vermezdi.

Bunu kendime hatırlatarak mermer merdivenlerden yukarı, altın girişe doğru yürüdüm. Ben daha kapıya varmadan bir hizmetçi kapıyı açtı.

"Leydim," dedi diplomatik bir şekilde, "size yardımcı olabilir miyim?" "Acheron'u görmeye geldim."

Başını eğdi ve onu içeri kadar takip etmemi söyledi. l Hizmetçinin bana adımı ya da kardeşimle olan işimi sormamasını tuhaf buldum. Evde, kapsamlı bir tarama yapılmadan hiç kimsenin kraliyet ailesinden herhangi birinin yanına yaklaşmasına izin verilmezdi.

Tanımadığımız birini özel konutumuza kabul etmek ölümle cezalandırılabilircek bir suçtu. Yine de bu adam hiçbir şey düşünmedi bizi amcamın evine götürüyor.

Başka bir salona ulaştığımızda, önümdeki yaşlı adam Boraxis'e bakmak için geri döndü. "Acheron'la geçireceğiniz zaman için muhafızınız da size katılacak mı?"

Bu tuhaf soru karşısında kaşlarımı çattım. "Sanırım hayır."

Boraxis nefesini sertçe içine çekti. Koyu kahverengi gözlerinde endişe vardı. "Prenses..."

Elimi koluna koydum. "Ben iyiyim. Burada bekle, hemen döneceğim."

Kararımdan memnun görünmüyordu, açıkçası ben de memnun değildim ama amcamın evinde bana bir zarar gelmeyeceğinden emindim. Bu yüzden onu orada bıraktım ve koridorda ilerlemeye devam ettim.

Yürürken, amcamın en çok dikkatimi çeken özelliği ürkütücü bir sessizlik vardı. Bir fısıltı bile duyulmuyordu. Kimse gülmedi. Kimse konuşmadı.

Uzun, karanlık koridorda sadece ayak seslerimiz yankılanıyordu. Görebildiğim kadarıyla siyah mermer uzanıyor, biz koridorda ilerlerken görüntülerimizi bize geri yansıtıyordu. oyulmuş çıplak heykellerin ve egzotik bitki ve çiçeklerin zenginliği.

Hizmetçi beni evin uzak tarafındaki bir odaya götürdü ve kapıyı açtı.

İçeri girdim ve buranın Acheron'un yatak odası olduğunu fark edince tereddüt ettim. Acheron'un kız kardeşi olduğumu bilmeden beni buraya kabul etmesi ne kadar garipti. Belki de biliyordu. Bu her şeyi açıklardı.

Evet, öyle olmalı. Kardeşlerime çok benzediğimi fark etmiş olmalı. Acheron'un ilahi gümüş gözleri dışında renklerimiz aynıydı.

Rahatlayarak etrafıma bakındım. Büyük bir ocağı olan son derece geniş bir odaydı. Taş ocağın önünde iki kanepe ve aralarında garip, direkli bir yapı vardı. Bana ceza bloğunu hatırlattı, ama bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Belki de bu Atlantis'e özgü bir şeydi. Hayatım boyunca buradaki insanların tuhaf gelenekleri olduğunu duymuştum.

Yatağın kendisi bu büyüklükteki bir oda için oldukça küçüktü ve dört uzun direği bir kuş tasarımıyla karmaşık bir şekilde oyulmuştu. Her bir direkte kuşun kafası ters çevrilmişti, böylece

Gagaları yatak perdelerini tutacak kancalar gibi dışa doğru kıvrılmıştı ama orada yatak perdesi yoktu.

Odaya açılan fuaye gibi, duvarlar da görüntümü bana mükemmel bir şekilde yansıtan parlak siyah bir mermerdi. Etrafıma baktığımda bu odada hiç pencere olmadığını fark ettim. Bir balkon da yoktu. Tek ışık etrafa dağılmış duvar apliklerinden geliyordu. Odayı çok karanlık ve tekinsiz yapıyordu.

Ne kadar garip...

Üç hizmetçi Acheron'un yatağını hazırlıyor, dördüncü bir kadın da onları denetliyordu. Gözetmen, kırk yaşlarında görünen, zayıf yapılı, çelimsiz bir kadındı.

"Zamanı değil," dedi beni evin içine götüren adama. "Hâlâ kendini hazırlıyor."

Adam ona karşı dudağını büktü. "Gerikos'a Acheron oyalanırken bir müşteriyi beklettiğimi söylememi ister misin?"

"Ama henüz yemek yiyecek zamanı olmadı," diye ısrar etti kadın. "Bütün sabah hiç dinlenmeden çalıştı."

"Getirin onu."

Fısıltıyla söyledikleri sözlere ve davranışlarına kaşlarımı çattım. Burada çok yanlış bir şeyler vardı. Neden bir prens olan kardeşim Çalışıyor musun?

Kadın odanın uzak tarafındaki bir kapıya doğru döndü.

"Bekle," dedim, onu durdurarak. "Ben onu getiririm. Nerede o?"

Kadın adama korku dolu bir bakış attı.

"Onunla geçireceği zaman geldi," dedi adam kararlılıkla.
"Bırakın hanımefendi dilediğini yapsın."

Yaşlı kadın geri çekildi ve bir ön odanın kapısını açtı. İçeri girdiğimde, onun ve adamın hizmetkârları toplayıp gittiklerini duydum.

Yine, ne kadar tuhaf...

Tereddütle, Styxx'in ikiz kardeşini bulmayı umarak odaya adım attım. Her şeyi bildiğini sanan kibirli bir genç. Dünyayla ilgili her şeyi. Aşağılayıcı, kibirli, suratsız ve şımarık bir erkek çocuğu. Onu böyle aptalca bir arayışla rahatsız etmek.

Bulduğum şey için tamamen hazırlıksızdım.

Acheron büyük bir havuzun içinde tek başına oturuyordu. Kusursuz çıplak sırtı bana dönüktü ve sanki oturamayacak kadar yorgunmuş gibi sarışın başını havuzun kenarına yaslamıştı. kendini yıkadı. Uzun saçları omuzlarından aşağı sarkıyordu ve nemliydi ama ıslak değildi.

Kalbim küt küt atarak ilerledim ve havada güçlü bir portakal kokusu olduğunu fark ettim. Küçük bir tepsi dolusu ekmek ve peynir hiç dokunulmadan yanında yere bırakılmıştı.

"Acheron?" Fısıldadım.

Bir an dondu kaldı, sonra yüzünü suyla duruladı. Küveti terk etti ve sanki banyosuna izinsiz girdiğim gerçeğinden hiç utanmamış gibi hızla kurulanmaya başladı.

Etrafını saran bir güç havası vardı.
Kısa, hızlı vuruşlarla kendini havluladıktan sonra

Küçük bir yığına doğru havlu.

Bir an için, genç, erkeksi ve onun güzelliği. Giyinmek ya da örtünmek için hiçbir hareket yapmamıştı. Onu süsleyen tek şey altın bantlardı. Boynunda küçük bir kolyeyi tutan ince bir tane vardı.

Bir çeşit. Daha kalın bantlar kolunun üst kısmındaki pazularının her birini ve dirseğinin kıvrımını başka bir bantla çevreliyordu.

Her iki bileğin etrafındaki bant. Daha küçük dairelerden oluşan bir zincir

her bir bandı kollarının uzunluğu boyunca birbirine bağlıyordu. Her iki ayak bileğinin etrafına da küçük bir daireleştirilmiş altın bir bant takılmıştı.

Bana yaklaştığında gördüklerim karşısında şaşkına döndüm. Fiziksel görünüş olarak Styxx'in ikiziydi ama yine de aralarında çok az benzerlik gördüm.

Styxx hızlı hareket etti. Acımasızca.

Acheron yavaştı. Metodikti. Her hareketi kas, kas gücü ve zarafetin şiirsel bir senfonisi olan boğucu bir gölge gibiydi.

Styxx'ten daha zayıftı. Sanki yeterince yemek yemiyormuş gibi çok daha zayıftı. Buna rağmen kasları son derece iyi şekillendirilmiş ve mükemmel hale getirilmişti.

Hâlâ o ürkütücü gümüş gözleri vardı ama bakışlarını ayaklarımın dibindeki yere çevirmeden önce onları sadece kısa bir süre görebildim.

Ayrıca başka bir şey daha vardı. Onu umutsuz bir teslimiyet havası sarmıştı. Bu, sarayın arka kapısından sadaka toplamaya gelen köylülerde ve dilencilerde sayısız kez gördüğüm bir havaydı.

"Bağışlayın beni leydim," dedi usulca, sesi garip bir şekilde Sıkılmış dişlerinin arasından konuşurken baştan çıkarıcı ve sessizdi. "I

geleceğini bilmiyordum."

Zincirleri sessizlikte usulca şingirdarken, şık ve baştan çıkarıcı bir hayalet gibi arkamda ilerledi. Boynuma uzandı ve pelerinimi çözdü.

Yaptıkları karşısında sersemlemiş bir halde, giysiyi çıkarıp yere bıraktığında itiraz etmeyi düşünmedim. Bu değildi. Ta ki saçlarımı boynumdan geriye doğru tarayıp ondan kaçtığım çıplak etimi öpmek için hareket edene kadar.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

O da benim kadar şaşkın görünüyordu ama yine de bakışlarını benden önce yere kilitledi. "Ne hakkında hazırlıklı değildim

Parasını ödediniz leydim," dedi sessizce. "Bakışlarınızdan beni nazik istediğinizi düşünmüştüm. Yanılıyor muyum?"

Söyledikleri ve çenesini kilitli tutmaya devam etmesi beni tamamen şaşırtmıştı. Neden bu şekilde konuşuyordu? "Ne için ödedin? Acheron, benim. Ryssa."

Sanki adımı hatırlamıyormuş gibi kaşlarını çattı. Bana tekrar uzandı.

Geri çekildim ve yerden pelerinimi aldım. "Ben senin kız kardeşinim, Acheron. Beni tanımıyor musun?"

Bir an için bakışlarımla buluştuğunda gözleri öfkeyle parladı. "Benim kız kardeşim yok."

Bunu anlamlandırmaya çalışırken düşüncelerim dönüp duruyordu. Bana neredeyse her gün mektup yazan, boş günlerini anlatan çocuk bu değildi.

"Sana gönderdiğim onca hediye ve mektuptan sonra bunu nasıl söylersin?"

Sonunda anlamış gibi yüzü gevşedi. "Ah, bu benimle oynamak istediğiniz bir oyun, leydim. Kardeşiniz olmamı istiyorsunuz."

Hayal kırıklığı içinde ona ters ters baktım. "Hayır, Acheron, bu bir oyun değil. Sen benim kardeşimsin ve ben sana neredeyse her gün yazıyorum, sen de bana yazıyorsun."

Bana bakmak istediğini hissedebiliyordum ama bakmadı.

"Benim okuma yazmam yok leydim. Sizin oyununuzu bu şekilde oynayamam."

Arkamdaki kapı açıldı. Kısa boylu, yuvarlak bir adam Uzun bir Atlantis formesta cübbesi giymiş bir adam geldi. Bir parşömenden bir şeyler okuyordu ve bizimle ilgilenmiyordu.

"Acheron, neden şeyinde değilsin..." Beni görmek için başını kaldırdığında sesi kesildi.

Bakışları tehlikeli bir şekilde daraldı.

"Bu da ne?" diye hırladı. Öfkeli gözlerini iki adım geri çekilen Acheron'a çevirdi. "Bana haber vermeden müşteri mi alıyorsun?"

Acheron'un yüzündeki korkuyu gördüm.

"Hayır, despotis," dedi Acheron Atlantislilerin efendi anlamına gelen terimini kullanarak. "Ben asla böyle bir şey yapmam."

Öfke adamın dudaklarını büktü. Acheron'u saçlarından yakaladı ve sert, taş zeminde dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. "O zaman burada ne işi var? Kendini bedavaya mı veriyorsun?"

"Hayır, despotis," dedi Acheron, sanki uzanıp saçlarını çekiştiren adama dokunmamak için yumruklarını sıkarak. "Lütfen. Yemin ederim yanlış bir şey yapmadım."

"Bırakın onu!" Adamın elini tuttum ve onu kardeşimden uzaklaştırmaya çalıştım. "Bir prenze saldırmaya nasıl cüret edersin! Bunun için kelleni alacağım!"

Adam yüzüme güldü. "O prens değil. Öyle misin, Acheron?"

"Hayır, despotis. Ben bir hiçim."

Adam bana eşlik etmeleri için korumalarını çağırdı.

Beni almak için hemen odaya geldiler.

"Gitmeyeceğim," dedim ona. Muhafızlara döndüm ve onlara en sert bakışlarımı fırlattım. "Ben Didymos'lu Arikles Hanedanı'ndan Prenses Ryssa. Amcam Estes'i görmek istiyorum. Hemen. Hemen şimdi."

İlk kez adamın gözlerinde bir çekince gördüm. "Bağışlayın Prenses," dedi, sesi özür dilemekten çok uzaktı. "Sizi amcanızın karşılama odasına götüreceğim."

Muhafızlara başıyla işaret etti.

Küstahlığı karşısında dehşete düşerek gitmek için döndüm. Siyah mermerin içinde, Acheron'a bir şeyler fısıldadığını gördüm.

Acheron'un yüzü soldu. "Idikos onu bir daha görmek zorunda kalmayacağıma söz verdi."

Adam Acheron'un saçını çekti. "Sana söyleneni yapacaksın. Şimdi ayağa kalk ve kendini hazırla."

Muhafızlar kapıyı kapattı ve beni zorla odadan çıkardılar. Üç küçük sedir dışında çıplak olan küçük bir selamlama odasına gelene kadar beni evin içinde geri götürdüler.

Burada neler olduğunu bilmiyor ya da anlamıyordum. Hiç kimse bana ya da Styxx'e o adamın dokunduğu gibi dokunmuş muydu?
Acheron'a dokunsaydı, babam onları anında öldürtürdü.

Hiç kimsenin bizimle saygı ve hürmetten daha az bir şeyle konuşmasına izin verilmedi.

"Amcam nerede?" Geri çekilmeye başladıklarında muhafızlara sordum.

"Kendisi şehirde, Majesteleri. Yakında dönecek."

"Çağırın onu. Hemen."

Gardiyan başını bana doğru eğdi, sonra da kapıyı kapattı.

Ocağın yanında gizli bir kapı açıldığında orada kısa bir süre kalmıştım. İlk geldiğimde Acheron'un odasında olan gözetmen, onun iyiliği için endişelenen yaşlı kadındı.

"Majesteleri?" diye sordu tereddütle. "Gerçekten siz misiniz?"

O zaman onun kim olduğunu anladım. "Beni ziyaret etmek istediğini yazan sen misin?"

Başını salladı.

Rahat bir nefes aldım. Sonunda açıklayabilecek biri çıkmıştı.
"Burada neler oluyor?"

Kadın sanki söyleyecekleri onu derinden yaralıyormuş gibi derin ve hırıltılı bir nefes aldı. "Kardeşini satıyorlar, benim Bayan. Ona hiç kimsenin acı çekmemesi gereken şeyler yapıyorlar."

Sözleri midemi bulandırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Ellerini elbisesinin kollarının arasına soktu. "Kaç yaşındasınız leydim?"

"Üç yirmi." "Sen bakire misin?"

Böylesine mahrem bir soru sormaya cüret etmesi beni rahatsız etmişti. "Bu seni ilgilendirmez."

"Beni affedin leydim. Gücendirmek istemedim. Sadece ona ne yaptıklarını anlayıp anlamayacağınızı görmeye çalışıyorum. Tsoulus'un ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Elbette, ben..." Mutlak korku beni tüketti. Yunanca çevirisi olmayan bir Atlantis terimiydi ama ben kelimeyi biliyordum. Zenginler ve soylular için cinsel köle olarak yetiştirilen genç erkek ve kadınlardı. Fahişelerin ve o türden diğerlerinin aksine, çok dikkatli bir şekilde eğitilir ve erken yaşlardan itibaren tecrit edilirlerdi.

Kardeşim onu evden götürdüklerinde de aynı yaşıydı.

"Acheron bir tsoulus mu?" Kadın başını salladı.

Başım döndü. Bu olamazdı. "Yalan söylüyorsun."

Başını hayır anlamında salladı. "Bu yüzden size gelmenizi söyledim leydim. Kendiniz görmeden inanmayacağınızı biliyordum."

Ve ben hala inanmıyordum. Bu mümkün değildi. "Amcam böyle bir şeye asla izin vermez."

"Onu satan senin amcan. Sence bu ev için ne kadar ödedi?"

Bu haberle midem bulandı ve bir parçam hâlâ apaçık ortada olan şeyi inkâr ediyordu. "Sana inanmıyorum."

"O zaman cesaretin varsa gel ve kendin gör."

İstemedim ama yine de onu evin arka geçitlerine kadar takip ettim. Sonsuza kadar yürüdük.

Acheron'un yıkandığı ön odaya ulaştım. Sessiz olmam

konusunda beni uyarmak için parmağını dudaklarına götürdü.

İşte o zaman onları duydum. Bakire olabilirdim ama saf değildim. Babamın katılmamı yasakladığı partilerde başkalarının çiftleştğine kulak misafiri olmuşum.

Ama zevk seslerinden daha kötüsü kardeşimden duyduğum acı çığlıklarıydı. Adam Acheron'un canını yakıyordu ve ona verdiği acıdan büyük bir zevk alıyordu.

Kapıya doğru ilerledim ama kadını önümde buldum.

Alçak, ölümcül bir ses tonuyla konuştu. "Onları durdurun leydim, kardeşiniz hayal bile edemeyeceğiniz şekilde acı çekecek."

Fısıltıyla söylediği sözler içimden geçti. Ruhum bunu durdurmam için haykırıyordu. Ama kadın şu konuda haklıydı.

Şimdiye kadar her şeyi. Ağabeyimi ve amcamı benden çok daha iyi tanıyordu.

İstediğim son şey onun daha fazla acı çektiğini görmektir.

Sonunda, sonsuzluk gibi görünen bir sürenin ardından sessizlik oldu.

Yatak odasından geçen ağır ayak sesleri duydum, sonra kapı açıldı ve kapandı.

Sersemlemiştim, nefes alamıyordum. Hareket edemiyordum.

Hizmetçi, Acheron'a göstermek için odanın kapısını açtı. Bu çemberlerle yatağa zincirlenmişti. Bileklerindeki ve ayak bilekleri dört direği süsleyen kuş gagalarının üzerine kaydırılmıştı.

Ve aptalca bir şekilde onları yatak perdeleri için kancalar sanmışım.

"Ne için ödeme yaptığınız konusunda hazırlıklı değildim. Bakışlarınızdan beni nazik istediğinizi düşündüm. Yanılıyor muyum?"

Kadının onu çözmesini izlerken bu sözler içimi parçaladı.

Gözlerimi onun çıplak yatışından alamıyordum. Yaralıydı. Kanıyordu.

Kardeşim.

Onu son gördüğüm zamanı hatırladığımda gözlerim doldu. Tombul yüzü yaralanmıştı ama bu şekilde değil. Şimdi dudakları yarılmış, sol gözü şişmiş, burnu kanamıştı. Vücudunun büyük bölümünde kırmızı el izleri ve çürükler vardı.

Kimse bunu hak etmedi.

Uzaktaki kapının açılmasıyla aynı anda ileri doğru bir adım attım. Gözetmen bana odadan çıkmamı işaret etti.

Dehşet içinde, duyabileceğim ama görünmeyeceğim gölgelere doğru koştum.

Bir lanet çınladı. "Ne oldu burada?" Estes Amca'nın sesini tanıdım.

"Ben iyiyim Idikos," dedi Acheron, sesi kalın ve acı doluydu. Sanki yataktan kalkmış ve tökezlemiş gibiydi.

Amcamın Acheron'a zarar veren adama kızmasını beklerdim. Ama değildi. Onun öfkesi kardeşim içindi.

"Beş para etmezsin," diye hırladı Estes. "Şu haline bak. Böyle bir kurşun sola değmezsin."

"Ben iyiyim, Idikos," diye ısrar etti Acheron, midemi bulandıracak kadar dalkavuk bir sesle. "Kendimi temizleyebilirim-"

Estes onun sözünü keserek, "Bloğu getirin ve azarlayın," dedi.

Acheron'un itirazını duydum ama sanki bir şey konuşmasını engellemiş gibi sesi boğuk çıkıyordu.

Cesaretimi toplayıp odaya dalmak ve onlara şöyle demek istedim ama ayaklarımın bana itaat etmesini sağlayamıyordum. Hareket edemeyecek kadar dehşete düşmüştüm.

Zincirlerin şingirtisini dinledim ve sonra ete çarpan tahtanın sesini duydum.

Acheron boğuk bir acı sesiyle haykırdı.

Acheron sonunda susana kadar dayak devam etti. Yere çöktüm, onun için ağlıyordum. Yumruğumu

Ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalışırken gözyaşlarımı susturarak ağzımı kapattım. Bunu nasıl durdurabilirdim?

Dünyada kim bana inanır ki? Estes babamın en sevdiği kardeşıydı. Benim sözümü onunkine tercih etmesine imkan yoktu. Hiçbir şekilde.

"Onu kutuya koyun," dedi Estes.

"Ne kadar süreyle?" diye sordu diğer adam.

Estes'in tiksintiyle iç çektiğini duydum. "Çabuk iyileşme yeteneğine rağmen, tekrar eğlenebilecek kadar iyi olması en az bir gün sürer. Ores'i bul ve kayıplarımızı ona ödet. Acheron'un randevularını iptal edin ve yarın sabaha kadar onu orada bırakın."

"Peki ya yemek?" diye sordu kadın gözetmen.

Estes hırladı, "Eğer çalışamazsa, yemek de yiyemez. Bugün yemeğini hak etmedi."

Bir kapının açılıp kapandığını

duydum. "Şimdi, yeğenim

nerede?"

"Kadın karşılama odasında," dedi adam.

"Ben geldiğimde orada değildi."

"Kasabaya gideceğini söyledi," dedi gözetmen hemen.

"Eminim kısa süre içinde dönecektir."

"Döner dönmez bana haber ver," diye hırladı Estes. "Ona Acheron'un uzakta olduğunu, arkadaşlarını ziyaret ettiğini söyle."

Adamlar odadan çıktı.

Yerde oturmuş, yüzme havuzuna bakıyordum. Bu odanın aynalı duvarlarına bakıyordum.

Kardeşim kaç müşteriye ağırlamıştı? Az önce tanık olduğum şeyle kaç gün yaşamıştı?

Gideli dokuz yıl olmuştu. Elbette onun için her zaman böyle olmamıştı. Öyle miydi?

Düşüncesi bile midemi bulandırdı.

Gözetmen geri döndü. Gözlerindeki dehşeti gördüm ve benim de aynı bakışa sahip olup olmadığını merak ettim.

"Bunu ona ne zamandır yapıyorlar?" Ben sordum.

"Neredeyse bir yıldır burada çalışıyorum leydim. Ben gelmeden önce de devam ediyordu."

Ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalıştım. Ben bir kadındım. Bu erkek gücü dünyasında hiçbir şey. Amcam beni dinlemezdi. Babam da beni dinlemezdi.

Kardeşinin böyle bir şey yapabileceğine asla inanmazdı. Tıpkı benim her zaman sevdiğim ve taptığım amcamın böyle bir şey yapabileceğine inanmadığım gibi.

Yine de bunu inkâr etmek mümkün değildi.

Estes nasıl olur da sarayımıza gelip benimle ve Styxx ile yemek yiyebilir?

Gözleri dışında her yönüyle Styxx'e benzeyen bir çocuğu satmak mı?

Hiç mantıklı gelmedi.

Bildiğim tek şey Acheron'u burada bırakamayacağımdı. Bu şekilde olmaz.

"Korumamı görünmeden bu odaya götürebilir misin?" Ona sordum.

Hizmetçi başıyla onayladı.

O beni terk etti ve ben de korkumdan kıpırdayamadan köşemde bekledim.

Boraxis ile döndüğünde, sonunda ayağa kalkacak cesareti buldum.

Boraxis ayağa kalkmama yardım ederken kaşlarını çattı. "İyi misiniz leydim?"

Uyuşmuş bir şekilde başımı salladım. "Acheron

nerede?" Hizmetçiye sordum. Beni onun yatak odasına götürdü.

Yine yatağı gördüm, hâlâ dağınık ve kanlıydı. Bakışlarımı kaçıarak onu bir kapıya kadar takip ettim.

Kapıyı açtığında Acheron içerideydi ve dizlerini ısırıp acı çekmesine neden olacak şekilde üzerinde sert çıkıntılar olan sert bir pedin üzerinde diz çökmüştü. İçerideki oda o kadar küçüktü ki, ona ceza vermekten başka bir amaç için yapılmadığını biliyordum. Çıplaktı, vücudu yara bere içindeydi ve kanlar içindeydi. Bileklikleri arkadan birbirine bağlanmıştı ama en çok dikkatimi çeken ayaklarının altı oldu.

Çürükler yüzünden kararmışlardı.

Şimdi duyduğum sesi anlıyordum. Vücudunun zarar görmesini istemediğiniz birini cezalandırmak için daha iyi bir yer olabilir miydi? Kimse ayaklarının altını göremezdi.

Gözetmenle birlikte onu olabildiğince nazik bir şekilde odadan çıkardık. Başının etrafında garip bir kayış vardı.

Hizmetçi onu çıkardığında, dilinin altında büyük bir dikenli top olduğunu fark ettim. Ağzının kenarlarından taze kan sızıyordu.

Onu çekip çıkardığında ve adam acı içinde tısladığında ürperdim.

Hizmetçi ellerini serbest bırakırken sıkılmış dişlerinin arasından "Beni geri koyun," dedi.

"Hayır," dedim ona. "Seni buradan çıkaracağım."

Yine de dişlerini sıkmaya devam etti. "Gitmem yasak leydim. Asla. Lütfen, beni geri koymalısınız. Onlarla savaştığımda daha da kötü oluyor."

Sözleri kalbimi parçaladı. Ona ne yapmışlardı da gitmeyi bile deneyemeyecek kadar korkmuştu?

İşkence odasına dönmeye çalıştı ama ben önünü kestim ve onu geri dönmeye zorladım.

"Artık sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim, Acheron. Yemin ederim. Seni eve götüreceğim."

Sanki bu kelime ona yabancıymış gibi bana baktı. "Burada kalmak zorundayım," diye ısrar etti. "Dışarısı benim için güvenli değil."

Onu görmezden geldim ve hizmetçiye doğru döndüm. "Kıyafetleri nerede?"

"Onda hiç yok leydim. Onu kullandıkları şey için hiç ihtiyacı yok."

Sözleri karşısında irkildim.

"Öyle olsun." Onu pelerinine sardım ve Boraxis'in yardımıyla, Acheron yolun her adımında karşı çıksa da onu evden çıkardık. Bacaklarım ve ellerim

Estes ya da hizmetkârlarından biri tarafından her an fark edilebileceğimiz korkusuyla titriyorduk.

Neyse ki hizmetçi evin arka tarafındaki ve sokağa çıkan tüm yolları biliyordu.

Bir şekilde evin arkasında kiraladığımız kapalı bir herioya ulaştık. Acheron ve ben içeriye binerken Boraxis şoförle birlikte binmek için yukarı çıktı. Yalnızdık.

Birlikte.

Estes'in evi solana kadar bir daha nefes alamadım. Şehir surlarının dışında, köprünün karşısında ve bizi sonunda limana götürecek olan yoldaydık.

Acheron köşede oturmuş, küçük pencerelerden dışarı bakıyor ve hiçbir şey söylemiyordu.

Gözleri ölüydü. Cansız. Sanki bir dehşeti çok fazla görmüş gibiydi.

"Doktora ihtiyacınız var mı?" diye

sordum. Başını hayır anlamında

salladı.

Onu yatıştırmak ve rahatlatmak istedim ama bu dünyadaki herhangi bir şeyin bunu yapabileceğinden emin değildim.

Küçük bir köye varana kadar tam bir sessizlik içinde yol aldık. Biz beklemek için küçük bir eve girerken sürücü atları değiştirdi. Yaşlı bir kadından bir oda kiraladım, böylece yıkanabilir ve huzur içinde dinlenebilirdik.

Boraxis bir şekilde Acheron kıyafetleri bulmuş ya da satın almıştı. Onun için biraz küçük ve kaba dokuluydular, ama o

şikayet etmedi. Sadece onları aldı ve kiraladığı odanın içinde giyindi.

Odadan çıkıp dar koridorda beklediğim yere geldiğinde Acheron'un topalladığını fark ettim. Yara bere içindeki ayaklarıyla yürüdüğünü düşününce kalbim sızladı ama yine de hiçbir şikayet kelimesi söylemedi.

"Gel, Acheron, fırsatımız varken yemeliyiz."

Gözlerinde panik parladı. Bunu hemen bir teslimiyet bakışı izledi.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

Cevap vermedi. Kendini dünyadan korumak istercesine pelerininin örtüsünü başının üzerine çekmekle yetindi. Başını eğmiş ve kollarını kendine sarmış bir şekilde beni aşağıdaki küçük yemek odasına kadar takip etti.

Arka tarafta, ocağın yakınındaki bir masaya yöneldim.

"Yemek için kime ödeme yapmam gerekiyor?" Acheron sessizce sordu, yüzü peleriniyle tamamen örtülüydü.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Paran var mı?" O da

benim sorum karşısında en az benim kadar şaşırmış görünüyordu.

"Eğer çalışamazsa, yemek de yiyemez. Bugün yemeğini hak etmedi." Estes'in söylediklerini hatırlayınca midem daraldı. Gözyaşlarım beni boğdu.

Onu istediğimi sandı.

"Yemeğimizi parayla ödeyeceğim, Acheron."

Yüzündeki rahatlama yüreğimi daha da burktu.

Oturdum. Acheron masanın etrafında dolaştı ve sağımda, hemen arkamda yere diz çöktü.

Omzumun üzerinden ona kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun sen?" "Bağışlayın beni leydim. Sizi kırmak istememiştim." O Dizlerinin üzerinde birkaç santim daha geriye kayd.

Tamamen şaşkına dönmüş bir halde arkamı dönüp ona baktım. "Neden yerdesin?"

Hemen hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Sizi odada bekleyeceğim."

Gitmek için harekete geçti.

"Bekle," dedim koluna girerek. "Aç değil misin? Bana yemek yemediğin söylendi."

Sıktığı dişlerinin arasından basitçe, "Açım," dedi.

"O zaman otur."

Tekrar yere diz çöktü.

O ne yapıyordu? "Acheron, neden benimle masada oturmuyorsun da yerde oturuyorsun?"

Bakışları boş ve alçakgönüllüydü. "Fahişeler düzgün insanlarla aynı masada oturmaz."

Sesi sanki sadece tekrar ediyormuş gibi sabitti
O kadar sık söylenen bir şeydi ki artık onun için bir anlamı yoktu.

Ama kelimeler içime işledi.

"Sen bir fahiŒe değilsin, Acheron."

Sözlü olarak itiraz etmedi ama solgun, dönen gözlerinde inkârı görebiliyordum.

Yüzüne dokunmak için uzandım. Hafifçe kaskatı kesildi.

Elimi bıraktım. "Gel," dedim usulca. "Benimle masaya otur."

Söylediklerimi yaptı ama sanki her an birinin onu saçlarından tutup kaldıracağından korkuyormuş gibi son derece rahatsız görünüyordu. Kendini korumak istercesine defalarca başlığını çekti.

İşte o zaman, görünür bir iz istemediğinizde birini cezalandırmanın ikinci yolunu fark ettim. Kafa. Kaç kere saçını çekmişlerdi?

Bir hizmetçi siparişlerimizi almaya

geldi. "Ne istersin, Acheron?"

"Benim iradem senin iraden, Idika."

Idika. Bir kölenin sahibi için kullandığı Atlantisçe bir kelime.

"Hiç tercihin yok mu?"

Başını iki yana salladı.

Yemeğimizi sipariş ettim ve onu izledim. Bakışlarını yere dikmiş, kollarını vücudunun etrafında kenetlemişti.

Öksürmek için hareket ettiğinde ağzında garip bir şey gördüm.

"Bu da ne?" Ben sordum.

Bana baktı, sonra yere baktı. "Ne nedir İdika?" diye sordu yine çenesini sıkarak.

"Ben senin kız kardeşinim, Acheron, bana Ryssa diyebilirsin." Cevap vermedi.

İçimi çekerek asıl soruma döndüm. "Ağzında ne var? Diline bakayım."

O da mecburen dudaklarını ayırdı. Dilinin ortasından aşağı doğru inen tüm çizgi delinmiş ve ışıpta parıldayan küçük altın toparlarla süslenmişti. Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim.

"O da ne?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Acheron ağzını kapattı ve dudaklarını ve çenesini hareket ettirme şeklinden, toparları ağzının çatısına sürttüğünü anlayabiliyordum. "Erotiki sfairi."

"Bu terimi anlamıyorum."

"Seks toparları, İdika. Hizmet ettiğim kişiler için yalamalarımı daha uyarıcı hale getiriyor."

Bana tokat atsaydı daha fazla şaşıramazdım. Okulda tabu olan bir şey hakkında kayıtsızdı. Bildiğim dünya.

"Acıyorlar mı?" Bu soruyu sorduğuma inanamıyordum.

Başını iki yana salladı. "Sadece dişlerime çarpmamaları için dikkatli olmalıyım ki kırılmasınlar."

Demek bu yüzden konuşurken çenesini sıkıyordu.

"Konuşabilmen bile bir mucize."

"Kimse bir fahişeye dilini kullanıp konuşması için para ödemez, İdika."

"Sen bir fahişe değilsin!" Birkaç kafa dönünce, istediğimden daha yüksek sesle konuştuğumu fark ettim.

Yanaklarım yandı ama Acheron'un yüzünde hiç utanç yoktu. Sanki başka bir şey değilmiş ve daha iyisini hak etmiyormuş gibi kabul etti.

"Sen bir prenssin, Acheron. Bir prens."

"O zaman beni neden dışarı attın?"

Sorduğu soru beni ürküttü. Sadece kelimelerin kendisi değil, onları söylerken sesindeki içten acı da.

"Ne demek istiyorsun?"

"İdikos bana hepiniz tarafından söylenenleri anlattı."

İdikos. Bir kölenin sahibi için kullandığı kelimenin eril hali.

"Estes'i mi

kastediyorsun?" Başını

salladı.

"O senin amcan, idikosun değil."

"Kimse bir kırbaçla ya da azarla tartışmaz leydim. En azından uzun süre."

Sözleri karşısında yutkundum. Hayır, sanırım söylemediler.
"Sana ne söyledi?"

"Kral ölmemi istedi. Ben ölürsem sevdiği oğlu öleceği için yaşıyorum."

"Bu doğru değil. Babam seni gönderdiğini çünkü birinin sana zarar vermesinden korktuğunu söyledi. Sen onun varisisin."

Acheron bakışlarını yerde tuttu. "Idikos benim ailem için bir utanç kaynağı olduğumu söylüyor. Hiçbirinizle birlikte olmak için uygun değilmişim.

Bu yüzden kral beni gönderdi ve herkese öldüğümü söyledi. Ben sadece tek bir şey için iyiyim."

Bana o tek şeyin ne olduğunu söylemesine ihtiyacım yoktu.

"Sana yalan söyledi." Kalbim gerçeğin ağırlığıyla kırıldı.

"Tıpkı bana ve babama yalan söylediği gibi. Bize senin sağlıklı ve mutlu olduğunu söyledi. İyi eğitilmiş."

Bunun üzerine acı acı güldü. "Ben iyi eğitimliyim, İdika. İnanın bana, beni eğittikleri işte en iyisiyim." Bunda nasıl

mizah bulabildi?

Hizmetçi bize yemek getirirken gözümü ondan kaçırdım. Yemeye başladığımda Acheron'un kıpırdamadığını fark ettim. Gözlerindeki açlıkla önündeki yemeğe bakıyordu.

"Ye," dedim ona.

"Bana payımı vermediniz leydim." "Ne

demek istiyorsun?"

"Siz yiyin, ben de sizi memnun edersem ne kadar yemek yiyeceğimi siz belirlersiniz."

"Lütfen bana nasıl ... hayır bekle. Buna cevap verme. Bilmek istediğimden emin değilim." İçimi çektim, sonra tabağını ve fincanını işaret ettim. "Bunların hepsi senin. İstedğin kadar az ya da çok yiyebilirsin."

Tereddütle baktı, sonra arkamdaki yere göz attı.

O zaman neden orada diz çöktüğünü anladım. "Normalde yerde yemek yiyorsun, değil mi?"

Bir köpek ya da kemirgen gibi.

Başını salladı. "Özellikle hoş'a gidersem," dedi usulca. "Idikos bazen beni elinden besler."

İştahım onun sözleriyle beni terk etti.

"Huzur içinde ye küçük kardeşim," dedim, dökülmemiş gözyaşlarımdan çatlayan sesimle. "İstediğin kadar ye."

Midemi yatıştırmaya çalışarak şarabımı yudumladım ve onun yemeğini yemesini izledim. Mükemmel tavırları vardı ve yine ne kadar yavaş yediğini fark ettim. Ne kadar titiz hareket ediyordu.

Her hareketi çok güzeldi. Kesin. Ve

baştan çıkarmak için tasarlanmıştı.

Bir fahişe gibi hareket ediyordu.

Gözlerimi kapatarak, bunun adaletsizliği karşısında çığlık atmak istedim. O ilk doğandı. Tahtın varisi olması gereken oydu ve işte buradaydı...

Bunu ona nasıl yapmış olabilirler? Ve

neden?

Gözleri farklı olduğu için mi? O gözler insanları rahatsız ettiği için mi?

Bu çocukta tehditkâr hiçbir şey yoktu. Sırf kendisini rahatsız ettikleri için insanları hapse attırdığı ve dövdürdüğü bilinen Styxx gibi değildi. Zavallı bir köylü saraya ayağında ayakkabısı olmadan geldiği için dövülmüştü. Parasının yetmediği ayakkabılar.

Acheron bana şaka yapmadı ya da başkalarına gülmedi. Kimseyi yargılamaz ya da küçük hissettirmezdi.

Aksine, orada sessizce oturup yemek yedi.

Bir aile geldi ve yanımızdaki masaya oturdu. Acheron kız ve oğlanı fark edince durakladı. Oğlan kendisinden birkaç yaş küçüktü ve kız da muhtemelen onun yaşındaydı.

Yüzündeki ifadeden, daha önce bir ailenin bir arada oturduğunu görmediği anlaşıyordu. Onları merakla inceledi.

"Konuşabilir miyim

leydim?" "Elbette."

"Sen ve Styxx ailenle böyle oturup yemek yer misiniz?"

"Onlar senin de ailen."

Yorum yapmadan yemeğine döndü.

"Evet," dedim. "Bazen onlarla böyle yemek yeriz." Ama Acheron hiç yememişti. Bizimle birlikte evde olduğu zamanlarda bile aile sofrasından men edilmişti.

Ondan sonra hiç konuşmadı. Aileye de bakmadı. Sadece o kusursuz tavırlarıyla yemeğini yedi.

Birkaç ısırık aldım ama çok da aç olmadığımı fark ettim.

Şoförün dinlenmesini ve atları beslemesini beklemek için bizi kamaramıza geri götürdüm. Hava kararmaya yüz tutmuştu ve yolumuza devam edip edemeyeceğimizden emin değildim.
akşam ya da değil.

Küçük sandalyeye oturdum ve dinlenmek için gözlerimi kapattım. Uzun bir gün olmuştu. Atlantis'e daha o sabah varmışım ve bu kadar çabuk bir dönüş beklemiyordum. Kardeşimi amcamdan çalmanın gereksiz stresinden bahsetmiyorum bile. Şu anda tek istediğim uyumaktı.

Acheron'u önümde hissettim.

Gözlerimi açtığımda onu yine bantları dışında çıplak gördüm. Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun?"

"Yiyecek ve giyeceklerim için size borçluyum leydim."
Ayaklarımın dibinde diz çöktü ve entarimin eteğini kaldırdı.

Hemen ayağa fırladım ve elini tuttum. "Aileye bu şekilde dokunamazsın, Acheron. Bu yanlış."

Şaşkınlıktan alnı kırıştı.

Ve sonra gerçeklerin en korkunç olanını öğrendim.
"Estes... o... sen..." Kelimeleri söylemeye dilim varmadı.

"Beni barındıracak kadar nazik olduğu için ona her gece ödeme yapıyorum."

Hayatımda hiç bu kadar ağlamak istememiştim ama yine de gözlerimin garip bir şekilde kuruduğunu fark ettim - kardeşime yapılanlardan dolayı içimde öfke ve tiksinti kabarırken bile. Ah, keşke amcama elimi uzatabilseydim...
"Giysilerini giy, Acheron. Bana hiçbir şey için para ödemene ihtiyacım yok."

Beni bıraktı ve dediğimi yaptı.

Gecenin geri kalanında, o otururken onu izledim.
tek bir kasını bile oynatmadan sessizce köşeye çekildi.
Belli ki o da bunu yapmak için eğitilmişti. Zihnimi günün
ifşaatlarının dehşetinde gezdirdim.

Yaşadığı dehşetin içinden. Zavallı Acheron'um.

Babamın onu evde görmekten ne kadar memnun olacağını
söyledim. Annemin onu tekrar görmekten ne kadar mutlu
olacağını.

Ona sarayımızla ilgili hikâyeler anlattım ve odasının ne
kadar büyük olacağını söyledim.

Sessizce dinlerken gözlerinden söylediğim tek bir kelimeye
bile inanmadığı anlaşıyordu.

Fahişeler saraylarda yaşamaz.

Düşüncelerini açıkça duyabiliyordum.

Açıkçası ben de bu sözlerden şüphe etmeye başlamıştım.

4 KASIM, M.Ö. 9532

Acheron rıhtıma olan yolculuğumuzun geri kalanında o kadar sessiz kaldı ki endişelenmeye başladım. İyi görünmüyordu. Aslında, görünürde bir sebep yokken terlemeye ve titremeye meyilliydi. Cildinde korkunç bir kül rengi vardı.

Ne zaman bir sorun olup olmadığını sorsam, sadece bazen başına geldiğini söylerdi.

Etrafımızdaki insanlar arttıkça daha da gerginleşti.

"Estes seni bulamayacak," dedim ona, korkusunu hafifletmeyi umarak.

İşe yaramadı. Aksine, daha da endişelendi.

Boraksis bizi Didim'e götürecek olan Ege yolculuğu için jetonlarımızla birlikte geri döndü. Tekne denize açılana kadar korkmayı gerçekten bırakamayacağımı biliyordum.

Her an amcamın bizi bulup Acheron'u geri almasından korkuyordum.

Öğleden hemen sonra gemiye binmemize izin verdiler. Boraxis önde, ben ortada, Acheron da arkadan geliyordu.

İkinci kaptan Boraxis'ten jetonları aldı ve ona kamaramızın yerini tarif etti, ama biz yanından geçerken Acheron'u

durdurdu. "Pelerinini

indir."

Acheron'un itaat etmeden önce gözlerindeki paniği gördüm. Malzeme indirilir indirilmez, yakınımızdakilerin neredeyse dalga gibi garip bir duyguya kapıldığını hissettim. Tüm gözler kardeşime çevrildi.

İkinci kaptan başını salladı ve bana baktı. "Leydim, kölelerin ana güvertede seyahat etmesine izin vermiyoruz."

Ona sert bir bakış attım. "O bir köle değil."

İkinci kaptan buna gerçekten güldü. O uzandı Acheron'un boğazına dolandı ve kızgın bir güneş sembolü taşıyan kolyesini çekti.

Acheron hareket etmedi ya da konuşmadı. Sadece bakışlarını yere indirdi.

İkinci kaptan bana baktı. "Tsoulus'unuzu yanınızda tutmak istemenizi anlayabiliyorum leydim ama diğer kölelerle birlikte güvertenin altında seyahat etmesi gerekecek."

Acheron'un bantlarını çıkarttırmak hiç aklıma gelmemişti. Yunanistan'da kölelerimiz hiç altın takmazdı, bu yüzden onunkinin ona ihanet edeceği aklıma gelmemişti.

"Nexus," diye seslendi ikinci kaptan başka bir denizciye. "Buna güvertenin altına kadar eşlik et."

Acheron'un panik içindeki bakışları benimkileri yakaladı. "Lütfen Idika, beni oraya gönderme. Tek başıma. Gönderemezsin."

"Daha fazla ödeyeceğim," dedim denizciye.

"Özür dilerim leydim. Bu bizim en katı politikamız. Sizin için kuralları çiğnersek diğer yolcular çok üzülür."

Onun için çok kötü hissettim. "Her şey yoluna girecek, Acheron. Sadece birkaç gün sonra evde olacağız."

Sözlerim onu daha da korkutmuşa benziyordu. Ama o dedi ki Nexus onu benden uzaklaştırmak için öne çıkarken başka bir şey söylemedi.

Acheron pelerinini yerine taktı ve endişeyle etrafına bakındı.

Boraxis bana, "İyi olacak Majesteleri," diye güvence verdi. "Odaları zarif olmayacak ama kullanışlı ve temiz olacak."

Ve Boraxis bilirdi. Babam onu azat etmeden önce o da bir köleydi.

"Teşekkür ederim, Boraxis."

Kalbim ağırlaştı, odama gittim ve Acheron'un önümüzdeki dört gün boyunca ne yapacağını merak ettim.

8 KASIM, M.Ö. 9532

Güvertede nefesimi tutarak Acheron'un dönüşünü bekledim. Son dört gün boyunca onu görmek için elimden geleni yapmıştım ama kimse buna izin vermemişti. Görünüşe göre normal yolcuların güvertenin altına inmesine izin verilmediği gibi kölelerin de üstüne çıkmasına izin verilmiyordu.

Boraxis ve ben beklerken neredeyse herkes gitmişti, denizciler bile.

Sonunda Acheron'un ortaya çıktığını gördüm. Onu aşağıya götürdükleri gün olduğu gibi, pelerinini aşağıya çekmiş, başını eğmişti.

Vücudunun ya da yüzünün tek bir anı bile görüleliyordu.

"İşte buradasın!" Onu tekrar görmenin sevinciyle "İşte buradasın!" dedim.

Karşılığında hiçbir şey söylemedi.

Ona sarılmaya çalıştığımda beni omuz silkerek uzaklaştırdı. Bakışlarıyla buluşmaya çalıştığımda, yanımdan geçip gitti.

Hareketleri beni rahatsız ediyordu. Onu amcamın evinin çılgınlığından kurtardığım için aldığım teşekkür bu muydu? Kölelerin odaları ne kadar çıplak olsa da başkaları tarafından parçalanmaya tercih edilir.

"Bu kadar huysuz olma, Acheron. Başka

seçeneğim yoktu." Yine de tek kelime etmedi.

Onu sarsmak istedim. İlk defa davranışları bana Styxx'i hatırlatıyordu. "Neyin var senin? Cevap ver

Ben!"

"Eve gitmek istiyorum."

Öfkeyle karışık fısıltılı isteği karşısında tamamen şaşkına dönmüştüm.

"Delirdin mi sen? Neden Atlantis'e dönmek isteyesin ki?"

Cevap vermedi.

Hayal kırıklığı içinde iç çekerek onu güverteden çıkardım. Rıhtıma vardığımızda Boraxis bize kapalı bir herio temin etmeye gitti.
eve dönüş yolculuğu.

Acheron hâlâ sessizdi. Etrafına bakmadı ya da Estes'in pençelerinden kurtulduğu gerçeğine hiç ilgi göstermedi.

"Şu anda Yunanistan'dayız. Evden çok uzakta değiliz."

Yanıt vermeyince iç çektim ve yanımıza yaklaşan bir herio gördüğüm için minnettar oldum. Belki bu onun halsizliğini giderirdi.

Önümüzde durduğunda, bir soylu beni selamladı.

"Lordum?" Yaklaştığında sordum. Kıyafetlerinden ve duruşundan son derece varlıklı biri olduğu anlaşılıyordu ama onu bir aristokrat ya da devlet adamı olarak tanıımıyordum.

Bana neredeyse hiç bakmadı. Dikkatini çeken Acheron'du, adamdan uzaklaşan Acheron. "O sizin mi leydim?"

Buna cevap vermekte tereddüt ettim. "Neden bilmek istiyorsunuz?"

"Onu satın almak istiyorum. Fiyatını söyle, ben de ödeyeyim." Öfke içime işledi. "O satılık değil."

Adam sonunda bakışlarımla buluştu. Mavi gözlerinde delilik gördüğüme yemin edebilirim. "Onun için ne istersen öderim."

Boraxis bize tekrar katıldı ve kaşlarını çatarak adamı sert bir şekilde uyardı. "Herio'ya bin, Acheron."

Acheron hızla içeri tırmanırken konuşmadı. Ona

katılmaya çalıştığımda, adam beni durdurdu. "Lütfen leydim. Ona sahip olmalıyım. Size her şeyi veririm. Dilerseniz."

Boraxis adamı kenara itti.

Adam bana rüşvet vermeye devam ederken ben de herioya tırmandım.

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandım. "Bu sık sık olur mu?" "Evet." Acheron'un yanıtı bir fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Boraxis kapımızın güvenliğini sağladı. "Ben şoförle gideceğim leydim." Bana bir şarap tulumu ve beze sarılmış ekmeğe benzeyen bir şey uzattı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa beni çağırın."

"Teşekkür ederim, Boraxis."

Başını salladı, sonra dışarıdaki koltuğa tırmandı.

Gemide büyük bir kahvaltı yaptığım için aç değildim. Acheron'un bakışlarını hissedebiliyordum ama o yine de peleriniyle kendini gizlemeye devam ediyordu. "Bir ısırık ister misin?" Elimi uzatarak sordum.

Acheron'a yiyecek.

Herio ilerlemeye başlayınca, kumaşı bir ağaç gibi yırttı. açlıktan ölmüş bir hayvandı. Yemek için hareket edene kadar nihayet ön kolunu görebildim.

Bileğindeki altın bandın etrafı kanla kaplanmıştı. Ama ağzına ekmek parçaları atarken bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

"İyi misin, Acheron?"

Sadece doymak bilmeden yemeye devam etti.

Ekmek bittiğinde, aynı hararetle şarap tulumuna saldırdı. Deriyi indirip rahatlamış gibi bir nefes verene kadar birkaç dakika geçti.

Yaralı koluna uzandım.

Öne doğru oturup bandı geri çekerek oradaki kötü yarayı ortaya çıkardığımda kıpırdamadı. Kanlı bileğine bakarken ön kolunda daha fazla çürük olduğunu fark ettim.

Ve sonra onun yüzünü gördüm.

Telaş içinde nefes nefese kaldım. Ne yaptığımı düşünmeden kaputu aşağı doğru çektim. Teni hâlâ o donuk, kül grisi, saçları seyrek ve keçeleşmişti.

Ama beni asıl etkileyen yüzü oldu. Sanki hiç uyumamış gibi her iki gözünün altında koyu mor halkalar vardı. Dudakları çatlamış, çiğ ve kanıyordu. Her iki yanağı da sanki biri ona defalarca tokat atmış gibi morarmıştı. Bir gözü kırık kan damarları yüzünden

kırmızıydı. Kıyafetleri yırtık ve kirliydi.

"Sana ne oldu?"

Bana içimi kesen gerçek, küstah bir bakış attı. "Ben dört gün boyunca korumasız bıraktığın eğitimli bir tsoulus'um Idika. Bana ne yaptıklarını sanıyorsun?"

Dehşete kapılmış bir halde, Acheron pelerinini değiştirirken Boraxis'i çağırdım.

Herio hemen durdu. Boraxis aşağı indi ve kapıyı açtı. "Evet, Majesteleri?"

"Beni gemiye geri götür."

"Nedenini sorabilir miyim,

Majesteleri?"

"Onlar... onlar..." Bunu söylemeye bile dilim varmadı.

"Acheron'a dokunan herkesin zincire vurulmasını istiyorum!"

Boraxis kaşlarını çattı.

Başlığı tekrar aşağı çektim ve Boraxis Acheron'un hırpalanmış yüzünü gösterdim. "Bak ona ne yapmışlar."

Acheron, Boraxis'in bakışlarıyla karşılaştı ve aralarında garip bir şey geçti.

"Majesteleri," dedi Boraxis alçak ve sakin bir ses tonuyla, "eğer isterseniz sizi geri götürebilirim, ama sadece Acheron'un gerçek sahibi verdiği zararın tazminini talep edebilir."

Ona dişlerimi gösterdim. "O bir köle değil."

"O bir köle olarak işaretlendi, Majesteleri. Önemli olan tek şey bu." "Yani bu onlara onu istismar etme hakkı mı veriyor?"

"Ve tekrar ediyorum, Majesteleri, sadece gerçek sahibi

tazminat talep edebilir. Yasaların size vereceği tek şey kullanımının maddi karşılığıdır. Hiçbir özgür adam bir köleyi kullandığı için cezalandırılmayacaktır."

"Bir köle onu böyle incittiği için dayak yiyebilir! Ve ben bunu çok istiyorum."

"Majesteleri, bir köle ona böyle dokunmaya cesaret edemezdi." Yutkundum. "Ne demek istiyorsun?"

Boraxis beni geçip Acheron'a baktı. "Acheron? Sana kim zarar verdi?"

"Denizciler, benimle işleri bitince beni güvertenin altına getirdikleri soylulara sattılar."

Boraxis bakışlarını benimkilere çevirdi. "Sen soylu bir kadınsın, ben de senin hizmetkârınım. Kimse bizim ne düşündüğümüzü, bir köleye ne yapıldığını umursadıkları kadar umursamayacaktır."

Sonra içimi korkunç bir korku kapladı. "Ona bunu yapacaklarını biliyor muydun?"

"Hayır, Majesteleri. Diğer kölelerle yalnız bırakılacağını düşünmüştüm. Ona zarar vereceklerine dair en ufak bir fikrim olsaydı. seni uyarırdı." Ona

inandım.

Yine de hayatım boyunca hiç bu kadar sinirlenmemiştim. Eğer babamın krallığında olsaydık.

Ama değildik. Boraxis haklıydı. Burada, babamın krallığının dışında, hiç söz hakkım yoktu.

Meseleden bıkmış bir halde başımı salladım. "Bize bantlarını çıkarttırabileceğimiz bir yer bul Boraxis."

"Onları çıkaramazsın," dedi Acheron paniklemiş bir sesle. "Herhangi bir tsoulus için idikosları dışında herhangi birinin bantlarını çıkarması ölüm fermanıdır."

"Sen bir köle değilsin ve seni köle olarak

işaretletmeyeceğim!" Benden uzaklaştı.

İç çekerek tekrar Boraxis'e baktım. "Acheron'un daha fazla yiyeceğe, dinlenmek ve yıkanmak için güvenli bir yere ihtiyacı var. Ayrıca temiz giysiler de kullanabilir."

"Şoförden böyle bir yer isteyeceğim, Majesteleri."

Ona başımı salladım. Bizi bıraktı ve tekrar yukarı tırmandı. Birkaç saniye sonra tekrar ilerlemeye başladık.

"Artık kimse sana zarar vermeyecek, Acheron."

Yüzünü benden korumak için kapağını geri çekmeden önce gözlerinde yaşlar birikti.

"Konuş benimle, küçük kardeşim. Bana ne düşündüğünü söyle."

"Benim iradem senin iraden, Idika."

"Bana öyle demeyi kes! Ben Ryssa'yım. Senin sahibin değilim." Ve yine buna da bir yanıt alamadı.

Kızgın bir şekilde, biz seyahat ederken onu kendi haline bıraktım. Boraxis bize Acheron'a yıkanabilmesi ve dinlenebilmesi için bir oda kiralayabileceğim büyük bir pansiyon bulana kadar bir saat daha geçti.

Kısa bir süre sonra Boraxis odaya bir demirci getirdi.

Acheron'un kapısını çaldım, sonra iterek açtığımda onu yatağında çıplak yatarken buldum. Boraxis ve demirciye ben içeri girerken salonda kalmalarını işaret ettim.

"Acheron," dedim usulca, onu sarsarak uyandırmak için uzandım.

Kusursuz tenini gölgeleyen sayısız sıyrık ve çürüğü görünce durakladım. Öyle yerler vardı ki, uğradığı kötü muameleden kalan el izleri hâlâ görülebiliyordu. Tanrım, geminin karnında tek başına yaşadığı dehşet.

Onu korumadaki başarısızlığımı görünce midem çalkalandı. Nasıl bu kadar değersiz olabildim? Onu nazikçe sarsmadan önce üzerine bir battaniye çektim ve bir daha böyle incinmeyeceğine dair kendime söz verdim.

Dehşete kapılmış gibi uyandı.

"Her şey yolunda," diye ona güvence verdim.

Bana inanması gerektiğinden pek emin değilmiş gibi baktı.

"Boraxis?" Ona seslendim.

Arkasında demirci ile içeri girdi. Acheron demircinin elindeki aletleri görür görmez paniğe kapıldı ve kaçmaya çalıştı.

"Durdurun onu."

Boraxis yaptı. Onu yakaladı ve demirci bantları kesmek için büyük bir çift klips getirirken Acheron'u yerde tuttu.

Acheron çığlık attı ve sanki uzuvlarını kesiyormuşuz gibi savaştı.

"Lütfen, dur!" diye yalvardı kısık sesle. "Lütfen!"

Yalvarışları içimi parçaladı ama yapılması gereken buydu. Başka kimsenin onu bir köle sanmasını istemiyordum. "Her şey yolunda, Acheron. Özgürsün."

Son bant da çıkarılana kadar savaşmaya devam etti. Sonra kıpırdamadan yattı, gözleri sersemlemişti.

Demirciye "Altın sende kalsın" dedim, o da bana teşekkür edip gitti.

Boraxis'e baktım, Acheron'un hareketleri karşısında şaşkına dönmüştüm. "Neden onların kaldırılmasını istemesin ki?"

"Onun kayıt kalkanını aldın. Eğer bir köle taciri onu şimdi bulursa, sahibine iade edilmesi gerekmez. Herkes onu talep edebilir."

Duymak istemediğim kelimelerle hırladım. "O bir köle değil."

"Elinde bu şekilde damgalanmış, Prenses. Eğer biri bu damgayı görürse, onun özgür doğmadığını anlayacaktır."

Kaşlarımı çattım. "Ne markası?"

Boraxis, Acheron'un sağ elini kaldırarak bana avucunda piramidin içinden geçen bir X işaretine benzeyen sivri bir iz gösterdi. Bunu daha önce fark etmemiş olmam ne kadar garipti. Ama benim için bir fark yaratmadı.

"Kimse bilmeyecek."

"Demirci biliyor, Majesteleri. Bu nedenle, buradan mümkün olduğunca çabuk ayrılmamızı ve tekrar durdurulmadan önce babanızın krallığına ulaşmamızı öneririm."

Çenem gevşedi. "Ciddi değil misin?"

Yüzünden öyle olduğu anlaşılıyordu. "Lütfen, Majesteleri. Bu konuda beni dinleyin. İsteyeceğim son şey ikinizden birinin zarar görmesidir. Gitmemiz gerekiyor."

"Demirci bantlarını çıkarmadan önce neden bana damgadan bahsetmedin?"

"Majesteleri, ben azat edilmiş bir köleyim. Üstlerimi sorgulamak benim doğamda yok. Sizi seviyor ve size hizmet ediyorum ve tanrılar emrederse, sizin için hayatımı veririm."

O haklıydı. Babam ve Styxx'in, hizmetçiye bir emir verdikten sonra tereddüt ettiği için birçok hizmetçiyi dövdüklerini görmüştüm.

Başımı sallayarak, hâlâ hareket etmemiş olan Acheron'un yanına gittim. "Gel, Acheron, acele etmeliyiz."

Sonra umutsuzluk dolu gözleriyle bana baktı. "Idikos bunun için beni çok sert cezalandıracak. Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

"Estes sana bir daha asla zarar vermeyecek. Ben senin kız kardeşinim ve sana söz veriyorum, güvendesin."

İnkâr edercesine başını salladı. "Beni bulacaktır. Her zaman bulur."

"Kaç kere kaçtın?" "Buna değmeyeceğini bilecek kadar."

"Bu sefer olacak." En azından ben öyle umuyordum. Ve tüm tanrılar adına, bunu yapmaya niyetliydim. Kimse korku içinde yaşamayı hak etmiyordu. Kimse alay edilmeyi ve istismar edilmeyi hak etmiyordu. Özellikle de prens olarak doğmuş bir çocuk için.

Ama kendime onu koruyacağıma söz versem bile, bir yanım koruyup koruyamayacağıma merak ediyordu.

Acheron ve Boraxis gibi ben de makamımın tutsağıydım. Ve isteğim dışında bile olsa, kanatlarım sık sık kırıldı.

15 KASIM, MÖ 9532

Atlantis'ten ayrılalı bir hafta olmuştu. Gülmeyi ya da gülümsemeyi bilmeyen kardeşimle seyahat ettiğim bir hafta. Ya da kendi fikrini nasıl oluşturacağını bile. Ne zaman sorsam, cevabı hep aynıydı. "Senin isteğin benim isteğimdir, Idika."

Bu beni çığlık attırmaya yetti.

Yolculuğumuzun son kısmı yine gemiyle olacaktı ama bu sefer bizi babamızın kral olarak hüküm sürdüğü adaya götürmesi için özel bir gemi satın aldık. Acheron ya da onun güvenliği konusunda daha fazla risk almak istemiyordum. Onunla ne kadar uzun süre birlikte olursam, o kadar çok şey anlıyordum. Doğal olmayan bir gücü vardı. cinsel manyetizma.

Onu gören herkes ona dokunmak istiyordu. Ona sahip olmak. Bu yüzden ne zaman insan içine çıksak kendini tamamen örtülü tutuyordu. Biri ona yaklaştığında neden titriyordu. Ben bile tam olarak Bu kutsal olmayan çekim her neyse ona karşı bağışıklık kazanmıştım ve kendi kardeşime karşı böyle hissedebilmem beni hasta ediyordu. En kötüsü de, düşüncelerimi bildiğini anlayabiliyordum. Sanki saldırıma karşı kendini hazırlıyormuş gibi gerilirdi.

Ama onu asla incitmez ya da ona böyle bir şekilde dokunmazdım. Yine de bana güvenmiyordu ve açıkçası yaşadıklarından dolayı onu suçlayamazdım.

Estes'in onu koruduğunu söyledi. Gerçeği biliyordum. Amcamızın yaptığı şeyde koruma yoktu, o sadece birçok insan aynı anda Acheron'a saldırdı.

Tanrılar Estes'i bunun için cezalandırsın.

Bunca yıldır böyle bir canavara karşı nasıl bu kadar kör olabildim?

Babam buna nasıl izin verebildi? Bu konuda hiçbir şey bilmediğini düşünmeyi tercih ettim. Yaşayabilmemin tek yolu buydu. Ve tüm benliğimle amcamı bir daha asla görmemeyi umuyordum.

Yolculuğumuzun beşinci gününde Boraxis nihayet bana Acheron'un neden bu kadar solgun olduğunu ve aşırı terleme ve kusma nöbetleri geçirdiğini açıkladı.

Estes'in onu kontrol etmek için kullandığı ilaçlardı. Kokladığım portakal kokusu, seks arzusu uyandırmak için kullandıkları afrodizyaktan geliyordu, diğeri ise daha uysal olmasını ve kendisine yapılanları kabullenmesini sağlamak için solunan bir maddeydi.

Acheron artık o kadar zayıftı ki bu beni korkutuyordu. Yardım edebilecek bir doktor bulmamız gerekiyordu. Boraxis bana sürekli En iyisi ilaçları kendimiz alıp ona içirmek olurdu. Ama bunu kendi kardeşime yapamazdım. Hayatını bu tür şeylerden uzak yaşaması gerekiyordu.

Elbette onlar yüzünden hasta olmaya devam etmeyecekti. Eninde sonunda vücudundan atılmaları gerekiyordu. Yine de her geçen gün daha da zayıflıyor gibiydi.

Ve sonunda evdeydik.

Kapalı bir arabada yaklaşırken saray önümüzde belirdi. Acheron'la açık alanda seyahat etmeye cesaret edemiyordum, zira herhangi bir esinti onun örtüsünü geriye savurabilir ve onu açığa çıkarabilirdi. İnsanlar onu görünce oldukça öfkelenebilirdi ve

Boraxis'in daha inatçı olanlardan birkaçına sert davranmasını sağlamak zorunda kalmıştık.

Sarayın kapısından girip girişe yaklaştığımızda yutkundum. Acheron'a ailesi tarafından ne kadar hoş karşılanacağını söylerkenki tüm kabadayılığımın sonra, cesaretimin sarsıldığını hissettim.

Ya haklıysa? Ya babamın umurunda değilse? Tek bildiğim, babamın Estes'in ona ne yaptığının farkında olduğuydu. Hatta buna göz yumuyor bile olabilirdi. Bu düşünce bile beni hasta ediyordu ama kendimi buna hazırlamam gerekiyordu. Bu mümkündü.

Acheron zaten o kadar çok incinmişti ki onu daha fazla incitmekten korkuyordum. Güven kırılğan bir şeydi ve o bana daha yeni yeni güvenmeye başlamıştı. Ona bir şey olmasını istemiyordum. zarar verir.

Ya da onu.

Ben de onu yan girişten aldım ve kimsenin onu rahatsız etmeyeceği odama götürdüm.

"Ben babama gidiyorum. Sen burada bekle, ben çok yakında döneceğim."

Acheron konuşmadı. Yine kontrolsüzce titriyordu. Bunun yerine başını salladı ve bir köşeye gidip sırtını duvara dayayarak yere oturdu. O kadar iyi örtünmüştü ki, yerde bir tahıl çuvalı gibi görünüyordu.

Ocağımın yanından toprak bir vazo aldım ve onun yanına koydum. "Hastalanırsan diye."

Yine hiçbir şekilde cevap vermedi.

Buna üzülererek Boraxis'e döndüm. "Onunla kal ve kimsenin onu rahatsız etmediğinden emin ol."

"Evet, Majesteleri."

En iyisini umarak onları odamda bıraktım ve babamla yalnız konuşmaya gittim.

Onu Styxx ile birlikte dış avluda buldum. İkisi minderli sandalyelere uzanmış, bal ve ekmekten oluşan hafif bir yemek yerken, Baba Styxx'e devlet meseleleri hakkında talimat veriyordu. Etrafları her türlü ihtiyaçlarını karşılayan hizmetkârlarla çevriliydi. Ne kadar güzel bir manzara oluşturunuyorlardı.

Styxx'in sarı saçları güneş ışığında parlıyordu. Cildi Canlılıkla parlıyordu. Başkalarının onu istismar edebilmesi için uyuşturucu almaya zorlanmasından kaynaklanan grimsi bir renk yoktu. Uzaktan bile herkese emirler yağdırırkenki kibrini görebiliyordum.

Acheron'u düşündüm ve adaletsizliğe karşı çılgılık atmak istedim.

Styxx beni görünce, "Hey, ben kuzu kafa," dedi. Küçük dev her zaman kıvırcık sarı saçlarımla alay ederdi. "Nerelerdeydin sen?"

"Uzaklara," dedim ona. Trolün işimi bilmesine gerek yoktu. "Baba, seninle yalnız konuşabilir miyim?"

Styxx'e kendini beğenmiş bir bakış attı. "Bana söyleyeceğin her şeyi kardeşinin önünde de söyleyebilirsin. Bir gün Styxx kralınız olacak ve siz de ona hesap vereceksiniz." Bu düşünce kanımı dondurdu.

"Doğru," dedi Styxx küçümseyerek. "Yani herkes gibi sen de ayaklarımı öpmek zorundasın."

Babam ona güldü. "Tam bir haylazsın."

Sessizliğimi korumak için dudağımı ısırđım. Styxx'in ne kadar şımarık, iğrenç bir küçük trol olduğunu nasıl göremezdi? Ama babam Styxx'in aptalca davranışlarına karşı her zaman kör olmuştu.

"Peki neden buradasın, kedicik?" Babam sordu. "Yeni bir biblo ya da kıyafet mi istiyorsun?" Adam beni her zaman şımartırdı.

En azından Acheron'un dahil olmadığı herhangi bir konuda. "Hayır. Acheron'u eve getirmek istiyorum."

Babam isteğim karşısında kekeledi. "Bak şimdi, aklına ne geldi senin? Sana ne hissettiğimi defalarca söyledim. O canavar buraya ait değil."

Styxx dudaklarını büktü. "Onu neden burada istiyorsun? O hepimiz için bir tehlike."

"Nasıl bir tehlike?" Ama bu o kadar tanıdık bir tartışmaydı ki, onlardan önce bahaneleriyle cevap verebilirdim.

Babam dudağını büktü. "Bir yarı tanrının neler yapabileceğini bilmiyorsun. Kardeşini uyurken öldürebilir. Beni de öldürebilir. Hepimizi öldürebilir."

Bunu nasıl söyleyebilir? Acheron bana hiç saldırmamıştı. Sesini bile yükseltmedi. "Estes için neden korkmuyorsun?"

"Estes onu kontrol altında tutuyor."

Uyuşturucuyla. Yani babam için bu kısmını biliyordu. Öfkemi göstermemek için tek yapabildiğim buydu. Ve bu da

Acheron'un tedavisi hakkında başka ne bildiğini merak ediyorum. "Acheron buraya, bize ait."

Babam ayağa kalktı. "Sen bir kadınsın, Ryssa, ve bir Hem de genç olanından. Zihniniz en çok moda ve dekorasyonla meşgul. Bir parti için elbiseni planlamak. Acheron bu aileye ait değil. Asla da olmayacak. Şimdi git anneni bul ve dedikodu yap. Styxx ve benim önemli meselelerimiz var. Tartışın."

Styxx'in hangi hizmetçiyle yatacağı gibi... En büyük oğlunun hayatından çok daha önemli meseleler.

Ona ters ters baktım. "Kendi oğlunuzdan daha önemli meseleler mi?"

"O benim oğlum değil!"

İnkârına inanamayarak başımı salladım. Demek Acheron başından beri haklıydı. Babam onu bilerek göndermişti. ve geri dönmesine asla izin vermeyecekti. Neden gerçeği daha önce görmemiştim? Çünkü babamı seviyordum. Bana göre, Her zaman nazik ve sevecendi. En

azından şimdi gerçeği biliyordum.

Şimdi onun gerçekte ne olduğunu gördüm. Kalpsiz.

"Yani bana Acheron'u korumakla ilgili anlattığın tüm o hikaye yanlış mıydı?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Kendi yalanlarını bile hatırlamıyordu. "Acheron'u götürdüklerinde bana bunu onu korumak için yaptığını söylemiştin. Onu. İki mirasçının birlikte büyütülmemesi gerektiğini söylemiştiniz.

düşmanlar için ek bir hedef olurdu. Yeterince büyüdüğünde Acheron'u eve getireceğini söylemişti. Asla Onu buraya geri getirmeye niyetliydiniz,

değil mi?" "Bizi yalnız bırakın!"

Ben gördüm. O ve Styxx'in görüntüsü o an beni gerçekten hasta etti. Ve beni babamdan uzaklaştıran her adımda, bir zamanlar hayran olduğum bir adama olan saygımı kaybettim.

Bunu nasıl yapabildi? Nasıl umursamaz? Nasıl olur da Beni ve Styxx'i şımartan aynı adam varisine sırtını mı dönüyor?

Odama döndüğümde, Acheron'u masanın üzerinde otururken buldum. Balkon. Bacaklarını bükmüş, çenesini dizlerine dayamış ve kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturmuştu.

Yine terliyordu. Gözleri çukur ve boştu. Çok hasta ve zayıf görünüyordu. Babam birinin bakışlarına bile karşılık vermeyen bir çocuktan nasıl korkabilirdi?

Yanında diz çöktüm ve ona dokunmak için uzandım. Her zaman yaptığı gibi gerildi.

Acheron dokunulmaktan hoşlanmazdı. Ömrü boyunca yeterince dokunulmaya maruz kaldığına şüphe yoktu.

"Babam burada değil," diye yalan söyledim, kelimeler

boğazımda düğümlense de. Bu çocuğa gerçeği nasıl

söyleyebilirdim? Onun güveni için yalvarmıştım, Sadece bir aptal olduğumu öğrenmek için.

Ona, babasına kalsa, yine Estes'e gönderileceğini ve onun için para ödemeye hazır olan herkese fahişelik yapacağını nasıl söyleyebilirdim?

Atlantis'e geri dönmesine izin veremeyeceğim gibi gerçeği öğrenmesine de izin veremezdim.

"Onu beklemen için seni yazlık saraya götüreceğim."

Beni sorgulamadı, bu da suçluluğun kalbimde tünemesine izin verdi. Ama ne önemi vardı ki? Onu güvenli bir yere götürecektim. Güvenli bir yere. Kimsenin onu incitmeyeceği ya da utandırmayacağı bir yere.

Ayağa kalktım ve beni takip etmesini işaret ettim, o da sorgusuz sualsiz beni takip etti.

Arka koridorlarda girdiğimiz yoldan ilerledik. Bu toprakların varisi ve prensesi yerine saray gibi küçük, korkak hırsızlar. Acheron gizli kapaklı işler çevirdiğimizi bilmiyordu. kimse bizi görmedi.

Neyse ki yapmadılar ve kısa sürede tekrar gitmiştik. Ama kalbimde, babam beni eve sürüklemekten önce ne kadar süre uzak kalabileceğimi merak ediyordum.

O zaman Acheron'a ne olacak?

18 KASIM, M.Ö. 9532

Yazlık saray yılın bu zamanında tamamen boştu. Sadece küçük bir avuç hizmetli kalıyordu. Aşçımız Petra, onun çocuğu ve aynı zamanda bahçıvan olan kocası. Bir kâhya ve gözetmen de küçük bir sayı.

Neyse ki, hepsi bana sadıktı ve babama burada bir misafirle kaldığımı asla söylemeyeceklerdi. varis ile çarpıcı benzerlik. Acheron'un varlığını açıklamadım, onlar da sormadı. Sadece kabul ettiler ve onun için benimkinden sadece iki kapı aşağıda bir oda hazırladılar.

Acheron odaya girerken son derece tereddütlüydü. Etrafına bakışından, amcasının onu başkalarına sattığı eski odasını düşündüğü anlaşıyordu.

"Konuşabilir miyim, Idika?"

Bana böyle hitap etmesinden nefret ederdim. "Sana söyledim. Benden konuşmamı istemene gerek olmadığını tekrarla, Acheron. Aklından ne geçiyorsa söyle." Amcası onu sırası gelmeden konuştuğu için o kadar sık dövmüştü ki, bu alışkanlıktan bir türlü kurtulamıyordu.

"Bu odayı kiminle paylaşacağım?"

Fısıltıyla sorduğu soru karşısında yüreğim sızladı. Her iyiliğin ya da zımbanın bedelini ödemek için bedenini kullanmak zorunda olmadığına inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. "Burası senin odan, Acheron. Kimseyle paylaşamazsın."

O gümüş gözlerdeki rahatlama boğazımın düğümlemesine neden oldu. "Teşekkür ederim, Idika."

Hangisinden daha çok nefret edeceğimi bilemiyordum, bana ısrarla sahibim demesinden mi yoksa onu satmadığım için bana teşekkür etmesinden mi?

İç çekerek koluna hafifçe vurdum. "Giymen için Styxx'in bazı kıyafetlerini getirteceğim."

Tekrar konuşmadan önce arkasını döndü. "Onlara dokunduğumu öğrenirse çok kızar."

"Kızmayacak, Acheron. İnan bana." "Nasıl istersen, Idika."

Onun itaatkârlığı karşısında dişlerimi sıktım. Styxx iğrenç bir şekilde otoriter davranacak kadar ileri giderken, sırf üzerinde hissettiği güç duygusu için insanlara sık sık görevlerini yeniden yaptırırken, Acheron kendisine yapılan her şeyi şikayet etmeden kabul ediyordu.

Onu güvende ve daha rahat hissettirmek için yapabileceğim bir şey olmasını dileyerek, onu odasında bıraktım ve kendi odamda dinlenmeye gittim. Onun için endişelenmenin yarattığı stresten biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Buradaki hizmetçiler çoğunlukla Yaşlı insanların Acheron'un sahip olduğu şeye karşı daha bağışıklı olduklarını fark etmiştim. Ya da bağışık değillerse, harekete geçme olasılıkları daha düşüktü.

Personelin onun aileden biri olduğunu anlayacağından ve sadece bunun bile onları ondan uzak tutacağından bahsetmiyorum bile.

Umuyordum.

Yorgun bir halde masama gittim ve babama Didim'den biraz uzaklaşmam gerektiğini bildiren kısa bir not yazdım. Sık sık evimi ziyaret ettiğim için seyahatlerime alışkındı.

Atina'daki dul teyzem ya da buraya yazlık saraya gelirdi, böylece yalnız kalabilirdim. Acheron gibi ben de yalnızlığımı değer veriyordum. Boraxis yanımda olduğu ve babamı sağlığımdan ve nerede olduğumdan haberdar ettiğim sürece, babam düşüncesizce yaptığım gezilere hoşgörülle yaklaşırdı.

Ziyaret etmemi yasakladığı tek yer Atlantis'ti.

-Şimdi nedenini biliyordum. Ve düşününce, bana bunun benim yaşımdaki bir kızın uygun bir refakatçi olmadan yapamayacağı kadar uzak ve tehlikeli bir yolculuk olduğunu söylediğinde ona gerçekten inanmıştım. Çok az inanmıştım. kardeşini ve onun ahlaksızlığını korumak için olduğundan şüpheleniyordu.

Babama Atina'da olduğumu bildiren notu yazmayı henüz bitirmiştim ki ayağa kalktım ve durakladım. Penceremin dışında, bahçede bir hareket dikkatimi çekti. İlk başta gördüklerime inanamadım.

Acheron'du.

Açıkça izin almadan hiçbir şey yapmazdı. Kendisine söylenmedikçe neredeyse hiç hareket etmiyordu. Rüya görmediğimden emin olmak için iki kez göz kırpmam gerekti. Ama hayır, kesinlikle oydu ...

Ilıman bir kış olmasına rağmen, hava yeterince soğuktu. dışarıda bir pelerine ihtiyacı vardı. Yine de orada duruyordu, yalınayak, çeşmenin yanındaki çimenlerde yürüyordu. Başını öne eğmiş ve ayak parmaklarını çimenlerin üzerinde kıvırıyormuş gibi görünüyordu. Sanki Bu his hoşuna gidiyordu ama hiç gülümsemediği için bunu söylemek zordu.

O ne yapıyordu?

Pelerinimi aldım ve onu kontrol etmek için dışarı çıktım.

Yaklaştığımı görür görmez, uzaktaki taş duvara dayanana kadar benden uzaklaştı. Gidecek başka yeri olmadığı için dizlerinin üzerine çöktü ve başını ve yüzünü korumak istercesine kolunu kaldırdı. "Affet beni, İdika. Lütfen, kötü bir niyetim yoktu. suç."

Yanına diz çöktüm ve onu yatıştırmak için yüzünü ellerimin arasına aldım. Dokunuşumla o kadar gerildi ki, bu yüzden kırılmaması bir mucizeydi. "Acheron, her şey yolunda. Kimse Sana kızgınım. Sen yanlış bir şey yapmadın. Şşş..."

Korkusu şaşkınlığa dönüşürken yutkundu. Yüce tanrılar, ona ne yapmışlardı ki, bunu gerektirecek hiçbir şey yapmadığı halde bu kadar titremeliydi?

"Sadece neden ayakkabılarını giymeden dışarıda olduğunu merak ettim. Hava soğuk ve ateşin çıksın istemedim."

Onun korkusu beni ne kadar şaşırttıysa, benim endişem de onu o kadar şaşırttı.

Benimki gibi bahçeye açılan küçük bir terası olan odasına doğru eliyle işaret etti. Kapı hâlâ aralıktı. "Burada kimseyi görmediğim için güvenli olduğunu düşündüm. Sadece çimenleri hissetmek istedim. Kötü bir niyetim yoktu İdika. Ben sadece işimi bitirir bitirmez odama dönecektim. Yemin ederim."

"Biliyorum," dedim ve onu bırakmadan önce yüzünü tekrar okşadım. Artık ona dokunmadığım için biraz rahatlamıştı. "Gerçekten sorun yok. Sana kızgın değilim. Ama ben Bu kadar soğukken neden çimleri hissetmek istediğinizi anlayabiliyorum. Yılın bu zamanında hepsi kurumuş oluyor."

Elini üzerinde gezdirdi. "Her zaman böyle hissetmiyor

musun?"

Sorusu karşısında kaşlarımı çattım. "Daha önce hiç çimene dokunmadın mı?"

"Sanırım küçükken yapmıştım. Ama hatırlamıyorum." O Kalbimi sıkıştıran nazik bir hareketle elini tekrar üzerinde gezdirdi. "Sadece bir kez dokunmak istedim. Bir daha odamdan çıkmayacağım, İdika. Önce izin istemeliydim. Affet beni." Başını öne eğdi.

Uzanıp ona tekrar dokunmak istedim ama bundan ne kadar nefret ettiğini biliyordum. "Benden izin almana gerek yok, Acheron. Buraya istediğin zaman gelebilirsin. Artık özgürsün."

Kölesinin işaretini taşıyan damgalı avucuna baktı, sonra onu yumruk haline getirdi. "İdikos, kralın ona evden asla çıkmayacağıma dair söz verdirdiğini söyledi."

Açıklamasına ağzım açık bakakaldım. "Atlantis'e geldiğinden beri odanda kilitli miydin?"

"Her zaman değil. Idikos bir seyahatten döndüğünde, onu kabul odasında. Her zaman ilk görmek istediği kişi ben oluyorum. Sonra bazen İdikos beni ayak bileklerimden ofisine ya da yatağına zincirliyor. Geceleri de yemekhaneye ve partilerimiz olduğunda balo salonuna gidiyorum."

Ve her gece Estes'in yatağında uyurdu. Bana o kadarını zaten söylemişti.

"Ama hiç dışarı çıkmadın mı?"

Bana baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. Estes'in ona öğrettiği şey buydu, çünkü pek çok insan onun dönen gümüş gözlerinden rahatsız oluyordu. "Cildim çok solgun olmasın diye müşteriler arasında balkonda oturmama izin veriliyor. Meara bazen orada yemek yememe bile izin veriyor."

Bana mektup yazan ve kaçmasına yardım eden hizmetçinin Meara olduğunu ondan öğrenmiştim. Bakıcılarının en kibarıydı ve onun kaçmasını sağlayan tek kişiydi. yemek yerdı ve rahattı... eğlenmediği zamanlarda. Ondan öğrendiğim bir diğer şey de Estes'in onu kontrol etmek için yemeği kullandığıydı.

Acheron sadece başkalarının hoşuna gittiği zaman yemek yerdı. Ne kadar yemesine izin verileceği, o gün kaç müşteri gördüğüne ve onların kendisinden ne kadar memnun olduğuna bağlıydı.

Bu düşünce bile midemi

bulandırdı. "Meara'yı seviyorsun,

değil mi?"

"Bana karşı her zaman naziktir. Kötü olduğumda bile beni incitmez."

Kötü. Estes tarafından bir müşterinin Acheron'a kaba davrandığı ve vücudunda bir iz bıraktığı her an olarak tanımlanmıştır. Acheron onları istedikleri şekilde memnun etmekle görevlendirilmişti ancak yine de kaba davranmak isterlerse ve buna izin verirse, bunun için cezalandırılıyordu. Kendisini incitmelerine izin vermezse, hoşnutsuz oluyorlardı ve Estes onlara parasını ödedikleri şeyi vermediği için onu iki kat daha sert cezalandırıyordu. Acheron bu savaşı kazanamazdı.

Ona dokunmamak için ellerimi yumruk haline getirdim. Sadece onu kollarıma almak istedim ve hayatı olan kabus hafızasından tamamen silinene kadar onu tuttu.

Ama nasıl? Artık güvende olduğunu anlamasını nasıl sağlayabilirdim? Onun açık daveti olmadan kimsenin ona dokunamayacağını? Kendi kararlarını vermekte özgür olduğunu ve fikrini söylediği için kimsenin onu

dövmeyeceğini?

Ya da ayaklarındaki çimleri hissetmek için dışarıda yürüdüğü için mi?

Bu zaman alacaktı. "Ben odama dönüyorum." Odama açılan kapıları işaret ettim. "Sen kalabilirsin burada istediğin kadar kalabilirsin. Acıktığınızda, vardığımızda tanıştığınız uzun boylu yaşlı kadın Petra'ya söyleyin, size ne isterseniz yapacaktır. Bana ihtiyacınız olursa, çekinmeyin. odama gel. Gün senin günün, küçük kardeşim. Senden tek istediğim lütfen ayakkabılarını giy ki hasta olmayasın."

Başını salladı ve ben ona vuramayacağımdan emin olacak kadar aramıza mesafe koyana kadar hareket etmedi. Bunun için ağlamak istedim.

Ama ona söylediklerimde ciddi olduğumu göstermekten başka yapılacak bir şey yoktu. Onun hayatı artık kendisine aitti.

Geri çekilerek odama döndüm ve pelerininin altında tutuyor olması gereken ayakkabılarını giyerken onu izledim. Sonra saatlerce küçük bahçeyi keşfetti. Orada bulunan her şeye dokunmuş, dokusunu hissetmiş ve koklamış olmalıydı.

Güneş batmaya başlayana kadar odasına geri dönmedi. Mutfığa gidip Petra'dan ona bir tepsi yemek getirmesini istemeden önce birkaç dakika bekledim.

"Majesteleri?" diye sordu ben çıkmaya

başlarken. "Evet, Petra?"

"Misafirimiz... o iyi mi?"

"O iyi. Sadece utangaç ve sessiz."

Tepsiyi hazırlayıp gitmeden önce başıyla onayladı. Adını hatırlayamadığım kızı bana gülümsedi.

Ateşin yanında oynadığı köşeye.

"Arkadaşınız kaybolmuş gibi görünüyor, Majesteleri. Geçen yaz bulduğum köpek yavrusu gibi. İlk başta yanına kimseyi yaklaştırmıyordu ama ben onunla konuşmaya ve ona yiyecek bırakmaya devam ettim." Kendisinden birkaç adım ötede uyuyan köpeği işaret etti. "Şimdi dünyadaki en iyi köpek o. Yanımdan hiç ayrılmıyor."

"Dünyadaki her şeyin iyiliğe ihtiyacı vardır, çocuğum." Kız başını salladı, sonra da oyununa geri döndü.

Eski anılar canlanırken bir an onu izledim. Estes onu almadan önce bile Acheron'a hiç oyuncak verilmemişti. O zamanlar benimkileri onunla paylaşırdım ama sahip olduğu tek şey onlardı.

Kız haklıydı. Kardeşim ne yazık ki kaybolmuştu. Tek umudum, zaman içinde onun da burada köpek olduğu belliydi. Kendisinden açıkça nefret eden bir dünyada hoş karşılandığını hissetmeyi öğrenecekti.

19 KASIM, M.Ö. 9532

Bugün istemedenden de olsa geç yatmıştım. Uyandığımda neredeyse öğlen olmuştu. Ve beni uyandıran şey, her şeyden daha şaşırtıcı bir şeydi.

Bir çocuğun kahkaha sesiydi.

Ayağa kalktım ve kırmızı yün pelerinimi üzerime çektikten sonra dışarıya bakabilmek için pencereye doğru yürüdüm.

Bahçede Acheron ile aşçının genç kızı vardı. Elllerinde ekmek, et, zeytin ve incirlerle bir örtünün üzerine oturmuş konuşuyor ve zar oyunu oynuyorlardı. Ne konuşulduğunu duyamıyordum ama küçük kız arada bir kahkahalarla ciyaklıyordu.

Kız ayağa kalkmaya karar verdiğiğinde elini uzattı ve Acheron'un omzuna dokundu. Hiç çekinmedi. Beni hayrete düşürerek onu kucağına aldı ve içeri koşabilmesi için ayağa kaldırdı.

Onu bulduğumdan beri ilk kez rahatlamıştı. Korkusuzca yemek yiyordu ve yüz hatları sıkışmamıştı. Açıkça etrafına bakıyor ve kızın yüzüne gerçekten bakıyordu.

Kız, Acheron'a uzattığı oyuncak bebeğiyle geri döndü. Onu aldı ve zeytinle besliyormuş gibi yaptı. Kız sevinç içinde ciyaklamış.

Oyunlarından büyülenerek onlara katılmak için dışarı çıktım. Acheron beni görür görmez gözlerindeki ışık söndü. I kelimenin tam anlamıyla kendi içine çekilmesini ve anında korkmasını izledi.

"Gitmelisin Maia," diye fısıldadı kıza.

"Ama seninle oynamayı seviyorum, Acheron. Aptal olduğum ya da sorular sorduğum için bana kızmıyorsun."

"O kalabilir," diye ekledim çabucak. "İkinizi de rahatsız etmek istememiştim."

Acheron bakışlarını yere kilitledi.

Kıza bakmadan önce içimi çektim. "Maia, bana mutfaktan bir bardak şarap getirir misin?"

"Peki, Majesteleri. Hemen döneceğim."

O gider gitmez, yine içine kapanık ve korkmuş olan Acheron'a döndüm. "Etrafında çok çocuk oldu mu?"

Başını iki yana salladı. "Bu yasak."

"Ama Maia ile çok rahat görünüyorsun. Neden?"

Konuşmadan önce pelerinini etrafına daha sıkı sardı. "Benden bir oyun arkadaşından başka bir şey istemiyor. Onun için herhangi bir yetişkinden farkım yok. Gözlerime aldırıyor ve doğal olmadığının farkında değil."

"Sen doğal değilsin, Acheron."

O ürkütücü gözleriyle bana baktı. "Benim çekiciliğimi hissediyorsun. Henüz harekete geçmedin ama tıpkı senin gibi hissediyorsun. herkes. Beni hareket ederken izlediğinde kalbin hızlanıyor. Gözleriniz büyürken boğazınız kuruyor. Fiziksel işaretleri biliyorum. Onları görmemem için çok fazla kez gördüm."

Bu doğrudu ve içimi bu kadar kolay görebilmesinden nefret ediyordum. "Sana asla böyle dokunmazdım."

Gözlerini kaçırmadan önce çenesinde bir tik başladı.
"Gerikos ve diğerleri de bunu söyledi. Ve artık buna karşı koyamadıklarında benden nefret ediyorlar ve sanki üzerinde kontrolüm varmış gibi beni cezalandırıyorlar. Sanki beni istemelerini ben sağlıyormuşum gibi." Bu kez bakışlarımla buluştuğunda, içinde derinlerde yanan öfkeyi gördüm. "Er ya da geç etrafımdaki herkes beni beceriyor İdika. Herkes."

Onun öfkesi benimkini ateşledi. "Ve sana asla böyle dokunmayacağım, Acheron."

O gözlerdeki şüphe içimi yaktı.

"Peki ya Meara?" Ona herkesin üzerine binmeye çalışan bir hayvan olmadığını göstermeye çalışarak sordum. "Sana hiç öyle dokunmadı, değil mi?"

Bana attığı bakış cevabı söylüyordu. Midem küçüldü.

"Çoğu kişiden daha nazikti."

Bana güvenmemesine şaşmamalı. Olimpos aşkına, onu öyle olmadığımı nasıl ikna edebilirdim ki?

Herkes onu kullandı mı? Evet, bahsettiği o doğal olmayan cazibeyi hissettim. Ama dürtülerimi kontrol edemeyen bir hayvan değildim. Başkalarının bu kadar az kontrol sahibi olması beni hasta ediyordu.

onu böyle kullanırlardı.

"Sana kendimi kanıtlayacağım, Acheron. Bana güvenebilirsin. Söz veriyorum."

O cevap veremedi Maia şarabımla döndü. Şarabı ondan almadan önce ona nazik bir gülümseme sundum. "Siz ikiniz oynayın. Benim gidip yıkanmam ve giyinmem gerekiyor."

Ayağa kalktıktan sonra odama doğru yöneldim. Kapıda durup onlara baktım.

Maia bebeğini tutarken Acheron zar atıyordu. Haklıydı, onda bedenimi çağırın doğal olmayan bir şey vardı. Görünüğu sağlıksız olduğuunda bile güzeldi. Etkileyiciydi.

Bana baktı ve ben de odama girmeden önce hızlıca bakışlarımı kaçırdım.

"Sen benim kardeşimsin, Acheron," diye fısıldadım. "Sana zarar vermeyeceğim. sen." Bu sadece ona değil, kendime de verdiğim bir sözdü.

15 ARALIK, MÖ 9532

Ilıman kış devam etti. Bazı günler pelerin olmadan dışarı çıkmaya cesaret edecek kadar sıcaktı.

Acheron'la kaçtığımdan beri bir aydan fazla zaman geçmişti. Babama gönderdiğim sahte yer bildiren mektuplar bizi güvende tutmaya yardımcı oldu. Diğer şehirlerde bizi yanlış görmeleri için rüşvet verdiğim adamlar ve kadınlar da öyle. Tek umudum babamın Seyahat etmemizin güvenli olacağı ilkbahara kadar numarama inandı.

Acheron'un vücudundaki uyuşturucular artık gitmişti ve yatağa zincirlenmiş olarak bulduğum çocuğu zar zor tanıyordum.

Saçları parlak ve altın sarısıydı, kilo almıştı ve Styxx ile kolayca karıştırılabilir. Dönen gümüş gözleri ve sessiz, içe dönük kişiliği dışında her şey. Ne şamatacı bir havası ne de sinir bozucu bir böbürlenmesi vardı.

Acheron düşünceli ve saygılıydı. Kendisine gösterilen her türlü nezaket için minnettardı. Saatlerce kıpırdamadan ya da konuşmadan oturabilirdi. En sevdiği aktivite denize bakan balkonda oturmak, dalgaların kıyıya vuruşunu izlemek, güneşin doğuşunu ve batışını beni hayrete düşüren bir hayranlıkla izlemek gibi görünüyordu.

Ya da Maia ile kovalamaca ve zar oyunları oynarken. İkisi arasında kalbimi ısıtan bir bağ vardı. Acheron onu asla incitmez ya da sesini yükseltmezdi. Ona çok nadiren dokunurdu bile. Ve konu onun bitmek bilmeyen sorularına geldiğinde, şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha sabırlıydı. Petra bile yorum yaptı ve Maia'nın istekli bir oyun arkadaşı bulduğu için ne kadar minnettar olduğunu söyledi.

Bugün erken saatlerde meyve bahçesindeydik, mevsimi geçmiş olmasına rağmen taze elma bulmaya çalışıyorduk. Acheron sonunda meyveleri tercih ettiğini itiraf etmişti - herhangi bir şeyi tercih ettiğini kabul etmesi için haftalarca uğraşmam gerekmişti.

"Sence babam yakında gelir mi?" diye sordu.

Korkuyla yutkundum. Bu yalanı neden sürdürdüğümü bilmiyorum. Ancak babamın duyguları hakkındaki gerçeği bilmesine gerek olmadığını düşünüyordum. Ona ailesinin onu sevdiğini, hepsinin ona karşı benim gibi hissettiğini söylemek daha kolaydı.

"Belki de."

"Onunla tanışmak isterim," dedi bıçağıyla bir elmayı soyarken. Bulduğumuz tek elmaydı ve pek taze olmasa da Acheron aldırıyor gibiydi. "Ama en çok tanışmak istediğim kişi Styxx. Onu sadece hayal meyal hatırlayabiliyorum."

Önceden. Atlantis'te geçirdiği zamanı ancak bu şekilde ifade edebilirdi.

Kendisinden bir fahişe olarak bahsetmeyi bıraktı, işkence ya da taciz hakkında hiçbir şey söylemedi, detaylarını sorduğumda bile. Gözleri donuklaşıyor ve başını öne eğiyordu. Bu yüzden sormamayı, ona amcamızla geçirdiği yıllarla ilgili hiçbir şey hatırlatmamayı öğrendim.

Orada geçirdiği zamana dair tek belirti hâlâ hareket etme şekliydi. Yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde. O kadar iyice olmuştu ki

Bir fahişe olarak eğitildiği için burada bile o hareketlerden kurtulamıyordu.

Geçmişini hatırlatan tek şey dilindeki çıkarmayı reddettiği toplar ve vücudundaki damgaydı.

Avuç içi.

Taşaklarını sorduğumda bana "Deldirmek çok acı veriyordu" demişti. "Dilim o kadar şişmişti ki günlerce yemek yiyemedim. Bunu tekrar yaşamak istemiyorum."

"Ama yapmayacaksın, Acheron. Sana söyledim, seni oraya geri göndermelerine izin vermeyeceğim."

Bana da aynı hoşgörüyle bakmıştı.
Maia ona atların uabildiğini söylediğinde, çocuğun hayalini gerçekle bozmak istemeyen bir ebeveyn gibi.

Böylece toplar kaldı. Ama

sonra Acheron da kaldı.

20 OCAK, MÖ 9531

Bugün saatlerce oturup Acheron'u izledim. Uyanmıştı. Her zaman yaptığı gibi erkenden kalkıp sahile yürüdü. Hava o kadar soğuktu ki hasta olmasından korktum ama bunu istemedim.

özgürlüğünü ihlal etmek istemedim. Her hareketini ve fikrini dikte eden kurallarla o kadar uzun süre yaşamıştı ki, ona hiçbir sınırlama getirmek istemedim.

Bazen zihnin sağlığı bedeninkinden bile daha önemliydi. Ve onun özgürlüğe, küçük bir ateşten korunmaya olduğundan daha fazla ihtiyacı olduğuna inanıyordum.

Gölgelerde kaldım, sadece gözlemlemek istiyordum. Dondurucu sörfte neredeyse bir saat boyunca yürüdü. Bu soğuğa nasıl dayandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama acıdan zevk alıyor gibiydi.

Sudaki deniz hayvanlarından biri kıyıya vurduğunda, onu tekrar suya sokmak ve yoluna göndermek için büyük özen gösterirdi.

Bir süre sonra sarp kayalıklara tırmandı ve bacaklarını büküp çenesini dizlerine dayayarak oturdu. Sanki bir şey bekliyormuş gibi denize baktı. Rüzgâr sarı saçlarını savurup etrafını sarıyor, giysilerini Su, bacaklarındaki açık altın rengi bukleleri tenine yapıştırırken, su kuvvetinden dalgalandı.

Yine de hareket etmedi.

Döndüğünde neredeyse öğlen olmuştu. Öğlen yemeğimiz için yemekhanede bana katıldı. Bize servis yapılırken sol elindeki sivri kesiği gördüm.

"Oh, Acheron!" Derin yara için endişelenerek nefes nefese kaldım. İnceleyebilmek için elini kendi elime aldım. "Ne oldu?"

"Kayalara çarpıp düştüm."

"Neden orada oturuyordun?"

Rahatsız bir şekilde geri çekildi.

Bu beni daha da endişelendirdi. "Acheron? Ne oldu?"

Yutkundu ve bakışlarını yere indirdi. "Sana söylersem beni deli sanacaksın."

"Hayır, yapmayacağım. Böyle bir şeyi asla düşünmem."

İnce bir ses tonuyla konuşmadan önce daha da rahatsız görünüyordu. "Bazen sesler duyuyorum, Ryssa. Denize yakın olduğumda daha yüksek sesle geliyorlar."

"Hangi sesler?"

Gözlerini kapadı ve geri çekilmeye çalıştı.

Nazikçe koluna girdim ve onu sandalyemin yanında tuttum. "Acheron, anlat bana."

Bakışlarımla karşılaştığında içindeki korku ve ıstırapı gördüm. Bunun geçmişte dayak yemesine neden olan başka bir şey olduğu belliydi. "Onlar Atlantis tanrılarının sesleri."

Beklenmedik cevabı karşısında şok olmuş bir halde ona bakakaldım.

"Beni çağırıyorlar. Onları şimdi bile kafamın içinde fısıltılar gibi duyabiliyorum."

"Ne diyorlar?"

"Bana eve, tanrıların salonuna gelmemi söylediler, böylece beni karşılayabilirler. Biri hariç hepsi. Onunki diğerlerinden daha güçlü ve bana uzak durmamı söylüyor. Bana diğerlerinin ölmemi istediğini ve onların yalanlarına kulak asmamam gerektiğini söylüyor. Bir gün benim için gelecek ve beni ait olduğum yere, evime götürecekt."

Sözleri karşısında kaşlarımı çattım. Onun gözlerinden herkes Acheron'un bir tanrının oğlu olduğunu biliyordu. Ama bildiğim kadarıyla hiçbir yarı tanrı diğer tanrıların seslerini duymamıştı. En azından bu şekilde.

"Annem senin Zeus'un oğlu olduğunu söylüyor," dedim ona. "Zeus'un bir gece onu ziyaret etmiş olması gerektiğini söylüyor, Babam kılığına girmiş ve sen doğana kadar onun yatağında olduğunu bilmiyormuş. Peki biz Yunanlı olduğumuz ve baban ya Zeus ya da bir Yunan kralı olduğu halde neden Atlantis tanrılarının seslerini duyuyorsun?"

"Bilmiyorum. Idikos onları her duyduğumda başım dönene ve artık fark edemeyecek kadar uyuşana kadar beni uyuşturuyor. Bunun zihnimin bir ürünü olduğunu söylüyor. Diyor ki..." Yüzü asıldı, gözlerini kaçırdı.

"Ne diyor?"

"Tanrıların hepsi beni lanetledi. Bu şekilde hizmet etmem onların isteği. Bu yüzden bu kadar doğal olmayan bir şekilde doğdum ve bu yüzden herkes benimle yatmak istiyor. Tanrıların hepsi benden nefret ediyor ve doğumumdan dolayı beni cezalandırmak istiyorlar."

"Tanrılar senden nefret etmiyor, Acheron. Nasıl edebilirler ki?"

Kolunu tuttuğum yerden çekti ve bana öyle küstah bir bakış attı ki şok oldum. Daha önce hiç böyle

çok fazla ruh. "Eğer benden nefret etmiyorlarsa, o zaman neden bu haldeyim? Babam beni neden reddetti? Annem neden yüzüme bile bakmadı? Neden hayattaki tek rolü efendimin bana buyurduğu gibi hizmet etmek olan bir hayvan gibi tutuldum?

Neden insanlar bana saldırmadan bakamıyor?"

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve artık ona dokunduğumda gerilmediği için minnettar oldum. "Bunun tanrılarla hiçbir ilgisi yok. Sadece diğer insanların aptallığı. Hiç mi Tanrılar seni daha fazla acı çekerken görmek istemedikleri için seni kurtarmam için beni gönderdikleri aklına geldi mi?"

Bakışları düştü. "Bunun için umut edemem,

Ryssa." "Neden olmasın?"

"Çünkü umut beni korkutuyor. Ya tek olduğum şey buysa? Takas edilecek ve satılacak bir fahişe. Tanrılar krallar ve fahişeler yaratır. Benim için hangi rolü seçtikleri çok açık."

Sözleri karşısında irkildim. Dürüst olmak gerekirse, fahişe olduğundan bahsetmeyi reddettiği haftaları tercih ederdim. Ona iradesi dışında yapılanların hatırlatılmasından nefret ediyordum, özellikle de Dilinde her konuştuğunda parlayan o sefil topraklar.

"Sen lanetli değilsin!"

"O zaman neden gözlerimi oymaya çalıştığım da dışarıda kalmadılar?"

Bu sözler karşısında felç oldum ve birkaç saniye boyunca nefes alamadım. "Ne?"

"Başkalarını rahatsız etmesinler diye gözlerimi oymayı üç kez denedim ve her seferinde kendi kendilerine kafatasıma geri döndüler. Eğer lanetli değilsem, bunu neden yapsınlar ki?"

Bu mu?" Elini kaldırıp bana o kesiğı gösterdi. iyileşmeye başladı bile. "Başkalarının iyileşmesi haftalar süren yaralar bende saatler olmasa bile günler içinde iyileşir."

Derin sesindeki acıyla gözlerim yaşardı. Buna ne diyeceğimi bilemedim. "Hasta oluyorsun. Bunu gördüm."

"Uzun süre değil. Normal bir insan gibi değil ve tek bir lokma yemek ya da bir damla su olmadan üç hafta dayanabilirim ve ölmem." Beslenmeden ne kadar uzun süre dayanabileceğini bilmesi bana bunun ona yapıldığını söylüyordu. Ama o kadar uzun süre dayanabilse ve ölmese bile, o da tıpkı bizim gibi açlıktan ölüyordu. Onunla birlikte olduğum için bunu da biliyordum.

Elimi onun elinin etrafına kapattım. "Tanrıların iradesini bilemem Acheron, kimse bilemez. Ama seni bu kadar incitmenin onların iradesi olduğuna inanmayı reddediyorum. Sen, seni el üstünde tutması gerekenler tarafından hor görülen değerli bir armağandın. Bu, ilahiyatın ayaklarına serilmemesi gereken bir insan trajedisidir. Rahipler sık sık tanrıların armağanlarını kabul etmenin ya da tanımlamanın bazen zor olduğunu söylerler, ama ben kalbimde senin özel olduğunu biliyorum. İnsanlığa bir armağansınız. Buraya daha yüce bir amaçla yerleştirildiğinizden ve bu amacın kötü niyetle ya da istismar edilmek için olmadığından asla şüphe duymayın."

Yaralı elini öpmeden önce yutkundum. "Seni seviyorum, küçük kardeşim. Ve sende iyilikten başka bir şey görmüyorum, zekâ, şefkat ve sıcaklık. Umarım bir gün siz de bunu görürsünüz."

Diğer elini benimkinin üzerine koydu. "Keşke yapabilseydim, Ryssa. Ama tek gördüğüm kullanılmaktan bıkmış bir fahişe."

15 ŞUBAT, MÖ 9531

Acheron'un ürkek, korkak bir çocuktan kendi fikirlerini dile getirme konusunda daha özgüvenli bir adama dönüşmesini izlerken zaman su gibi akıp geçti. Artık korkmuyor ya da başını öne eğmiyor. Onunla konuştuğumda artık bakışlarımı karşılıyor.

Seviyeli bir şekilde. Gerçekten de onun dönüşümü şimdiye kadar tanık olduğum en güzel şeydi.

Bunda en çok benim mi etkim oldu yoksa sonunda ona ulaşip bu yeni yönünü ortaya çıkaran Maia mı oldu emin değilim. İkisi birbirinden ayrılamaz.

Bugün Petra yemek pişirirken mutfaktaydılar. Kapı aralığında durup onları yakından izledim.

"Ekmeği bu şekilde dövmelisin." Maia masaya uzanabilmek için uzun bir taburenin üzerine diz çökerken minik elleriyle ekmeği doğradı. "Sevmediğin biri olduğunu farz et," diye fısıldadı yüksek sesle, sanki ona büyük bir sır veriyormuş gibi.

Acheron'un yüz ifadesi sıcaklıkla parladı. "Sevmediğin biri olduğunu sanmıyordum."

"Ben bilmiyorum ama muhtemelen hoşlanmadığınız biri vardır."

Bakışlarını kaçırırken gözlerindeki azabı kaçırmadım. Listesinin başında kimin olduğunu merak ettim. Babamız mı yoksa amcamız mı?

"Daha fazla süte ihtiyacımız var."

Acheron itaatkâr bir şekilde ona uzattı.

Maia gerekenden çok daha fazla tuz eklerken Petra onlara baktı, gülümsedi ve başını salladı.

Maia akan burnunu sildikten sonra ellerini tekrar hamurun içine soktu. Pişirdikleri ekmekten yememek için aklıma bir not alarak ürperdim ama Acheron o kadar titiz olmazdı. Birkaç gün önce Maia'yı mutlu etmek için çamurlu turtadan bir ısırık bile yemişti.

"Şimdi onu somun haline getirmeliyiz. Hadi küçük olanları yapalım çünkü onlar benim favorim."

Acheron itaatkâr bir şekilde

itaat etti. Köpek havlamaya

başladı.

"Şşşt!" Maia hamurun bir parçasını yırtarken şöyle dedi somun yapabilmesi için Acheron'a uzattı. "Çalışıyoruz."

Köpek ayağa fırladı ve dengesini kaybeden Maia'yı itti. Acheron onu kendine doğru çekti, aynı anda köpek de bacağına atladı ve dengesini bozdu. Bir an dik durdular, sonra Acheron sırtında ve Maia göğsünde olmak üzere yerdediler. Köpek havladı ve etraflarında dans ederek masaya çarptı.

Kullandıkları un kabı kenardan yuvarlanıp üzerlerine düştü. Hamur, un ve sütle doymuş halde onlara bakarken ağzımı kapattım. Görünen tek şey irileşmiş iri gözleriydi.

Maia kahkahalarla bağırdı ve benim şaşkınlığım karşısında Acheron da güldü.

Bu ses, ondan gelen dürüst bir gülümsemeyle birleşti, beni hayrete düşürdü. Gülümsediğinde kesinlikle çok güzeldi...

Her tarafı un ve hamur içindeyken bile.

Yüzündeki unu silerken ve Maia'nın yanaklarından birazını temizlemesine yardım ederken gözleri parlıyordu.

Petra köpeği mutfaktan kovarken tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Siz ikiniz beni erken ölümle korkutmaya çalışan gölgeler gibi görünüyorsunuz. Bu ne dağınıklık!"

Acheron Maia'yı ayağa kaldırırken, "Temizleyeceğiz Petra, söz veriyorum," dedi. "Yaralanmadın, değil mi?"

Maia başını salladı. "Ama korkarım somunlarımızın hepsi mahvoldu." Ses tonu gerçekten de korkunçtu.

"Doğru. Ama her zaman daha fazlasını

yapabiliriz." "Ama o kadar iyi

olmazlar."

Bir kahkaha attım. Evet, bu doğrudu, Maia'nın akan burnu tüm iyi ekmekler için gerekli olan mükemmel baharat olmuştu. Bu olmadan, bir sonraki partinin o kadar iyi olmayacağından emindim. Ancak Acheron zavallı çocuğu teselli ederken bu yorumu kendime sakladım.

Petra mutfağı temizlemeye koyulurken Acheron Maia'yı dışarı çıkardı, böylece ikisi de kıyafetlerindeki ve saçlarındaki unu silkeleyebildiler. Birkaç dakika içinde yardım etmek için geri döndüler.

Bir prensin bu kadar düşünceli olmasını hayretle izledim. Ama Acheron, Maia ile birlikte mutfaktayken Petra'ya yardım etmekten asla çekinmezdi. Bu onun doğasında vardı.

Ve her zaman Maia'nın üzerine sabırlı bir ağabey gibi titrerdi.

"Acheron?" Maia onun için yeni bir kâse hazırlarken sordu.
"Dilinde neden o gümüş şeyler var?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Ben senden çok da büyük değilken oraya konmuşlardı."

"Neden?"

Yüzünde tehditkâr bir ifade varmış gibi yaptı. "Böylece beni rahatsız eden küçük kızları korkutabilirdim."

Adam onu hafifçe gıdıklarken kıkırdadı. "Senin kimseyi korkutabileceğini sanmıyorum. Bunun için fazla iyisin."

Unu ölçmesine yardım ederken yorum yapmadı.

Maia masum bir merakla onu izlerken başını kaşıdı.
"Taşaklar hiç acıyor mu?"

"Hayır."

"Oh." Dudaklarını incelemek için başını eğdi. "Onları hiç çıkarıyor musun?"

"Maia," dedi Petra nazikçe, baharatlamakta olduğu kuzuya dönerken, "Acheron'un onlar hakkında konuşmak istediğini sanmıyorum."

"Neden olmasın? Bence çok güzeller. Biraz alabilir miyim?" "Hayır," dedi Acheron ve Petra aynı anda.

Maia ofladı. "Neden olmasın anlamıyorum. Prenses Ryssa'nın kulaklarında küçük gümüş toplar var ve Acheron'unkiler de çok güzel."

Acheron burnunun ucunu çimdikledi. "Takıldıklarında acıtırılar, akribos. Asla bilmek istemeyeceğin bir acı

ve bu yüzden onları dışarı çıkarmıyorum. Kimsenin bana bir daha böyle zarar vermesini istemiyorum."

"Bu bana bahsettiğin elindeki yanık gibi bir şey mi?"

Petra onlara doğru döndü. "Elindeki yanık ne?"

"Acheron'un gençken yaptığı. Çok da güzel, piramit gibi. Bunu annesini dinlemediği için yaptığını söyledi. Bu yüzden bana ne yapacağımı söylediğinde seni her zaman dinlemem gerektiğini söyledi."

Petra'nın gözlerinde bir şafak ışığı belirdi. Acheron bunu kaçırmadı. Başını itaatkâr bir şekilde eğerek ayrılmadan önce Maia'ya bir özür mırıldandı.

Onu takip ettim. "Acheron?"

Bana doğru dönmek için durakladı. "Evet?"

"Sorularıyla hiçbir şey kastetmedi."

"Biliyorum," diye nefes aldı. "Ama bu daha az acı vermiyor, değil mi?"

Ona sarılmayı çok istiyordum. Keşke buna izin verseydi. Ama sadece Maia masumiyetiyle ona uzanabildi. "Topları çıkarabilirsin ve biz de elini gizleyebiliriz. O zaman kimse bilemezdi."

"Yine de bilirdim." Acı acı güldü. "Geçmişî geri alamazsın, Ryssa. Vücudumda izler olsun ya da olmasın, her zaman orada ve her zaman acımasız." Gözleri beni yaktı ve gözlerinde bu kadar genç bir çocuğun asla bilmemesi gereken bir ıstırap gördüm. "İyileşme yöntemim yüzünden, kaç kez ve nasıl yaralandığım hakkında bir fikrin var mı? Yaralamak için elimi yakmak zorunda mı kaldılar?"

Mide bulantısı içimde kabardı. Bu hiç düşünmediğim bir şeydi. "Geçmişin sona erdi, Acheron. Geriye kalan tek şey bırakmadığın iki parçan."

Kolunu saraya doğru sallamadan önce başını inkâr edercesine salladı. "Bu... bunların hepsi bir rüya ve ben bunu biliyorum. Bir gün, çok yakında uyanacağım ve her şey bitecek. Olduğum yere geri döneceğim. Yapmak istemediğim şeyleri yapacağım. Elle taciz edileceğim, itilip kakılacağım ve dövüleceğim. Başka türlü davranmaya gerek yok."

Onu nasıl güvende ve emniyette hissettirebilirdim? "Neden sözümü dinleyip bana inanmıyorsun? Geçmiş bitti. Artık yeni bir geleceğin var. Boraxis Sümer'e gidiyor. en iyi arkadaşşıma yazdığım mektup. Ondan söz aldıktan sonra gidebileceğin güvenli bir yerimiz olacak ve bir daha kimse sana zarar veremeyecek."

Yüz ifadesi kasvetli ve soğuktu. "Nasıl güveneceğimi bilmiyorum, Ryssa. Ne sana ne de bir başkasına. İnsanların sağı solu belli olmaz. Tanrılar daha çok. Kontrolümüz dışında olan şeyler olur. Sana inanmak istiyorum, gerçekten. Ama tek duyduğum tanrıların ve senin seslerin. Ve sonra bir şeyler görüyorum... görmek istemediğim şeyler."

"Ne tür şeyler?"

Arkasını döndü ve odasına yöneldi.

Peşinden koştum ve onu durdurdum. "Söyle bana. Ne görüyorsun?"

"Kendimi asla gelmeyecek bir merhamet için yalvarırken görüyorum. Kendimi dinlenecek bir yer olmadan sokaklara atılmış ve etrafımda istemediğim bir ödeme yapmadan yardım etmeye istekli kimse yokken görüyorum."

Tanrım, bana ve sahip olmasını sağlayacağım geleceğe güvenmesini nasıl da istiyordum. "Bu bir rüya değil, Acheron. Bu gerçek ve Atlantis'e dönmene izin vermeyeceğim. Sana güvenli bir ev bulacağız."

Uzaklara baktı, gözleri fırtınalıydı. "Babam neden gelmedi? Eğer beni söylediğin gibi seviyorsa, neden bunca aydır beni görmeye gelmedi? Ve neden bana başka bir ev bulmaya çalışıyorsun?"

"O meşgul." Ona acı gerçeği söylemeye şimdi bile dayanamıyordum.

"Bunu söyleyip duruyorsun ve ben de sana inanmaya çalışıyorum. Ama onunla ilgili ne hatırladığımı biliyor musun?"

Neredeyse sormaya korkuyordum. "Ne?"

"Idikos beni odadan çıkarırken seni benden uzak tuttuğunu görüyorum. Babamın bana dik dik bakarken gözlerinde yanan nefreti hiç unutmadım. O bakış yüzünden yıllarca kabuslar gördüm. Ve şimdi sen bana onun bunu unuttuğunu söylüyorsun." Çenesinde bir kas çalıştı. "Gerçekten de inanıyor musun?"

Hayır, yapmamalı. Yalan söylüyordum ama gerçeği öğrenmesine asla izin veremezdim. "Bir gün bana inanacaksın, Acheron."

"Umarım öyledir, Ryssa. Gerçekten umuyorum. Umutsuzca inanmak istiyorum ama tekrar hayal kırıklığına uğramayı göze alamam. Bundan bıktım artık."

Arkasını dönüp beni orada öylece bırakmasını izledim. Çok güzeldi. Uzun boylu. Gururluydu. Her şeye rağmen, anlayamadığım bir asaleti koruyordu.

"Seni seviyorum Acheron," diye fısıldadım, keşke ailemde ona karşı böyle hisseden tek kişi ben olmasaydım.

Neden yaptıklarımı göremediler?

Ve içinde Acheron'un ne kadar haklı olduğunu bilen bir acı vardı. Er ya da geç babamız gelecekti. O gün gerçekleşirse, babam Acheron'u Atlantis'ten çıkardığım için beni asla affetmeyecekti. Beni asla affetmeyecekti.

Nerede olduğuma dair yazdığım yalan mektuplar ya da Boraxis'in yolculuğunda onu kandırmak için para ödettiği insanlar. Boraxis, Acheron için başka bir yerde güvenli bir sığınak ararken, şimdiye kadar hem Babam hem de Estes'in bizi aradıklarından hiç şüphem yoktu. Ülke ya da krallık.

Ama ben kardeşim için en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyordum. Tek yaptığım umabileceğim tek şey onun özgürlüğünü ve ona verdiğim sözleri tutmak için. Güvenli bir şekilde uzaklaştığında, Didymos'a dönüp babamla ve onun gazabıyla yüzleşecektim.

Acheron için her şeyi yaparım, kendi özgürlüğümü bile tehlikeye atarım. Tek umudum Boraxis'in babam bizi burada aramayı düşünmeden önce dönmesiydi.

Böyle bir şey olursa tanrılar ikimize de merhamet etsin.

18 MART, 9531 M.Ö.

Persephone annesinin koynuna dönmüş olmalı ki, sıcak hava mucizevi bir şekilde geldi. Hayatım boyunca baharı tercih ettim. Toprağın yeniden doğuşunu ve güzelliğini. Özellikle bizim adamız, işçiler tohum ekmeye ve şarkı söylemeye geldiklerinde çok güzeldi.

Ama bu yıl Boraxis'ten haber beklerken dehşete kapıldım. Sadece birkaç gün önce bir mesaj göndermişti. Acheron için Kiza krallığında bir yer. Yaşlı ve nazik olduğu söylenen bir kraliçeleri varmış. Kendi oğulları ölmüştü ve belki de sürgündeki bir prenze kucak açabilirdi.

Tüm kalbimle bunun böyle olmasını umuyordum.

Ve her geçen gün, babamın arayışını vahamıza kadar genişletmesinden korkuyorum. Ama bunun yerine bana bir koca bulabileceği konusunda her zaman umutluyum. Acheron'u evimize alalım ki onu koruyabileyim. O zaman sonsuza dek babamın ya da amcamın dokunamayacağı bir yerde olur.

Şimdilik bunu düşünmeyeceğim.

Burada olmanın en iyi yanı, tüm hizmetkarların Acheron'u ve onun tuhaflıklarını kabul etmesi oldu. çok yakın bir aile. Acheron'da hep istediğim kardeşimi buldum. Styxx'in huysuz olduğu yerde, Acheron Sonunda istenmeyen dikkatleri üzerime çekmekten korkmadan gülmeyi öğrendim.

Bugün onu Maia ile birlikte bahçede buldum. Bir çubukla toprağa harfler çiziyor ve bunları Acheron'a öğretiyordu.

O zaman Atlantis'te bana okuma yazma bilmediğiyle ilgili söylediklerini hatırladım; bu itirafın onda yarattığı utancı.

"Yardım edebilir miyim?" Onlara yaklaşıırken sordum.

Maia Acheron'a doğru eğildi ve tatlı olduğu kadar çekici de olan o tipik yüksek fısıltısıyla konuştu. "Benden çok daha iyi bir öğretmen olacak. Tüm harfleri ve sözcükleri nasıl oluşturdıklarını biliyor. Ben sadece birkaçını biliyorum."

Acheron bana gülümsedi. "Lütfen?"

İsteği beni derinden sarstı. Daha önce hiç bir şey istememişti.

"Kesinlikle." Maia'dan çubuğu alarak, okuyabilmeleri için her ikisine de ders vermeye başladım.

Acheron zeki bir öğrenciydi ve ona gösterdiğim her şeyi kesinlikle bir yetenekle özümsedi. mucizevi. "Atlantis harfleri Yunan harflerinden farklı mı?" diye sordu ben alfabede ilerlerken.

"Birkaçı öyle. Bizde olmayan birkaç sesli çift ünlüleri var."

Maia kaşlarını çattı. "Onların dili bizim Yunancamız gibi mi?"

Onun masum sorusuna gülümsedim. "Onların dili bizimkine çok benzeyebilir. Öyle ki bazen kelimelerin anlamını bilmeden bile anlayabiliyorsunuz. Ama bu ayrı bir dil. Ben şahsen çok az biliyorum ama Acheron akıcı bir şekilde konuşuyor."

Yüzünü ona döndüğünde yüzü aydınlandı. "Bana öğretebilir misin?"

Gözlerinin derinliklerinde çekince parlıyordu. "Nasıl istersen. Ama bu hoş bir dil değil."

Tamamen katılmıyorum. Yunancanın aksine, Atlantislilerin dilinde melodik bir ahenk vardı ve bu da konuştuklarında şarkı söylüyorlarmış gibi görünmelerine neden oluyordu. Bunu duymak çok keyifliydi, Ama Acheron'un Atlantis'teki deneyimleri göz önüne alındığında, insanların ve dillerinin çirkinliği hakkındaki duygularını anlayabiliyorum.

Acheron dikkatini tekrar bana çevirdi. "Atlantisliler ve Yunanlılar da tanrıları paylaşıyor mu?"

Maia güldü. "Tanrıları bilmiyor musun, Acheron?"

Başını iki yana salladı. "Zeus ismini biliyorum çünkü birçok kişi yemin etmek için kullanıyor ve Archon ve Apollymi adında birileri var."

Atlantis panteonunun kral ve kraliçesinin isimlerini görünce kaşlarımı çattım. "İsimlerini nereden biliyorsun?"

Cevap vermedi ama yüzündeki ifade, kafasının içinde duyabildiklerinden bazıları olduğundan şüphelenmeme neden oldu.

"Şey," dedim, ani keyifsizliğimi hafifletmeye çalışarak, "Zeus Olimpos tanrılarının kralıdır ve kraliçesi de Hera'dır."

"Artemis'i severim," diye konuştu Maia. "O avın ve doğumun tanrıçasıdır. Ben doğduğumda annemin hayatını kurtaran oydu ve biz çok hastaydık. Bu yüzden Ebe ikimizin de öleceğine yemin etti ama babam Artemis'e adak adadı ve o da ikimizi kurtardı."

Acheron gülümsedi. "O gerçekten de büyük bir tanrıça olmalı ve senin doğmana izin verdiği için ona çok şey borçluyum."

Maia mutlu bir memnuniyetle gülümsedi.

Öğleden sonra boyunca Yunan tanrıları hakkında hızlı bir ders verdim, ancak yazının aksine Acheron tüm isimleri ve unvanlarını kavramakta zorlandı. Bu Sanki ona o kadar yabancıydılar ki birini diğerinden ayırt edemiyordu. Onları sürekli karıştırıyordu.

Maia, Acheron'un yanında otururken uyuyakalana kadar orada saatler geçirdik.

Ona bakarken yüz hatları yumuşadı ve onu kollarının arasına aldı. "Bunu çok yapar. Bir an sohbet ederken bir an sonra derin bir uykuya dalıyor. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

İçime bir sıcaklık sızarken gülümsedim. Ona koruyucu bir baba gibi sarılırken çok tatlı görünüyordu. Geçmişinin acımasızlığı göz önüne alındığında, hâlâ merhamet duyma ve şefkat gösterme yeteneği beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. "Onu seviyorsun, değil mi?"

Yüzünde saf bir dehşet ve ardından bariz bir öfke ifadesi vardı. "Ona asla bu şekilde dokunmazdım."

Neden bu kadar kızgın olduğunu anlayana kadar hıncı beni şaşırtmıştı. Onun dünyasında aşk fiziksel bir eylemdi, bir duygu değil. Bu düşünce bile kalbimi sızlattı. "Aşk cinsel olmak zorunda değil, Acheron. En saf haliyle fiziksel bir eylemle hiçbir ilgisi yoktur."

Alnında şaşkınlık çizgileri vardı. "Nasıl yani?"

Kaslı kollarının himayesinde koruduğu kıza doğru elimle işaret ettim. "Maia'ya baktığında kalbin yumuşuyor, değil mi?"

Başını salladı.

"Ona bakıyorsunuz ve tek yapmak istediğiniz onu zarar görmekten korumak ve ona bakmak oluyor."

"Evet."

Ona gülümsedim. "Ondan onu mutlu etmek dışında hiçbir şey istemiyorsun."

Yüzümü incelerken merakla başını eğdi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de senin hakkında böyle hissediyorum, küçük kardeşim. Ona duyduğun sevgi, seni her düşündüğümde hissettiklerimle aynı. Eğer bana ihtiyacın olursa, bir an önce yanında olmak için katlanmayacağım zorluk yok."

Yutkundu ve gümüş rengi gözlerine tekinsiz bir bakış yerleşti. "Beni seviyor musun?"

"Kalbimin her parçasıyla. Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım."

Buraya geldiğinden beri ilk kez ona nihayet ulaştığımı hissettim. Ve sonra en mucizevi şey oldu.

Acheron elimi tuttu. "O zaman seni seviyorum, Ryssa."

Duygularım beni boğarken gözlerim yaşlarla doldu. "Ben de seni seviyorum, Akribos. Ve bundan asla şüphe etmeni istemiyorum."

"Yapmayacağım." Elim sıkıldı. "Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim."

Hiçbir kelime benim için bu kadar anlamlı olmamıştı ve beni bu kadar etkilememişti.

derinden. Boğazım o kadar sıkılmıştı ki konuşamıyordum bile.

Elimi bıraktı ve Maia'yı annesine götürebilmek için kollarında ayağa kalktı. Onun uzaklaşmasını izledim ve ruhumun her parçasıyla bana karşı hep böyle hissetmesini umdum. Kardeşimin nefreti dışında her şeye katlanabilirdim.

19 MART, 9531 M.Ö.

Bugün Acheron'a odamda sakladığım parşömenlerden bazılarını nasıl okuyacağını öğretmeye karar verdim. Daha yeni başlamıştık ki onda çok farklı bir şey fark etti. Dilindeki

toplar gitmişti.

"Onları dışarı çıkardın," diye nefes aldım, gördüklerime inanamıyordum.

Yüz ifadesi koyunluk ve gurur arasında bir şeydi. "Kendimi sana güvenmeye zorladım. Burada güvende olduğumu ve kimsenin beni tekrar alamayacağını söylüyorsun. Ben de istiyorum.

buna inanıyorum. Bu yüzden onları çıkardım ve tanrılara güvenerek beni sizinle birlikte tutacaklarına inanıyorum."

Yüzünü ellerimin arasına aldım, sertleşmemesine daha da çok sevindim ve onu kollarıma çektim, böylece Ona sıkıca sarıl. "Burada güvendesin, küçük kardeşim. Yemin ederim."

İlk kez kollarını bana doladı ve o da bana sarıldı.

Hiçbir şey beni bu kadar etkilememişti.

Birinin boğazını temizlediğini duydum. Geri çekildiğimde Petra'yı elinde şarap ve peynirle kapı aralığında buldum. "İkiniz bir şeyler atıştırmak istersiniz diye düşündüm."

Kendimi çekmeden önce başımı salladım. "Bu harika olur. Teşekkür ederim."

Tepsiyi küçük bir yan sehpanın üzerine koymadan önce başını bana doğru eğdi.

Acheron konuşmadan önce bizi yalnız bırakana kadar izledi. "Hiç evlenmeyi düşündün mü, Ryssa?"

Fincanlarımızı doldurmadan önce tereddüt ettim. "Bazen düşünüyorum ve babamın bana neden bir koca bulmadığını merak ediyorum. Çoğu prenses benim yaşıma gelmeden çok önce evlenir. Ama babam layık gördüğü birini bulamadığını söylüyor." Gülümsedim. "Doğrusu çok da acelem yok. Çok fazla arkadaşımın devlerle evlendiğini gördüm, bu yüzden babam bana nazik bir koca bulmak için daha fazla zaman ayırmak istiyorsa, kesinlikle bekleyebilirim. Neden sordunuz?"

"Petra ve kocasını düşünüyordum. Sen hiç Birlikteyken nasıl güldüklerini fark ettiniz mi? Ayrıldıklarında ise bir hüzün kaplıyor içlerini. Sanki birkaç dakika bile ayrı kalmaya dayanamıyorlarmış gibi."

Başımı salladım. "Birbirlerine karşı büyük bir sevgi besliyorlar. Ne yazık ki tüm evli çiftler böyle değil."

"Ailelerimiz de böyle mi?"

Styx ve Acheron'un doğumlarından önce annemle babamın nasıl olduklarını hatırlayınca gözlerimi kaçırdım. O günlerde birbirlerini tutkuyla severlerdi. Nadiren Ayrıldıklarında babam annemin üzerine sonsuz görünen bir sevgiyle titriyordu.

Sonra oğulları doğdu. O uğursuz günden beri babam annemin yanında olmaya dayanamıyordu. Acheron için onu suçladı.

"Kendini bir tanrıya sattın. Bunu inkar etme. Senin rahminden çıkmasının başka bir yolu yok."

Annem masumiyetini savundukça, babam ondan daha çok nefret ediyor gibiydi. Sonunda Zeus'un

onu kandırdığını ve yatağındaki varlığından haberi olmadığını söyledi.

İtirafı babamı yakınlaştırmak yerine daha da yabancılaştırdı ve şimdi onunla her türlü temastan kaçınıyor.

"Hayır, Acheron," dedim ona bir fincan götürmeden önce sessizce. "Bir devlet töreni olmadığı sürece birbirlerini nadiren görüyorlar. Babam Styxx ve senatörleriyle arkadaşlık ederken annem zamanının çoğunu fincanlarının içinde kaybolmuş bir şekilde geçiriyor." Ve bundan nefret ediyordum. Bir zamanlar annem harikaydı. Şimdi ise azılı bir ayyaştı.

Nedenini anlamış gibi donakalmış görünüyordu. "Bir kadının beni sevebileceğini düşünüyor musun?"

"Elbette. Neden şüphe ediyorsun ki?"

Zar zor duyabileceğim kadar alçak bir ses tonuyla cevap vermeden önce yutkundü. "Biri beni nasıl sevebilir ki? Idikos benim sadece tüm iyi insanlara utanç getirdiğimi söylüyor. Ben babasız bir piç ve değersiz bir fahişeyim. Elbette hiçbir namuslu kadın asla benim gibi bir şeye sahip olamazdı."

"Bu kesinlikle doğru değil," dedim şiddetle. "Sen tüm bu dünyaya değersin ve seni temin ederim ki benim dışımda senin ne kadar harika biri olduğunu görecektir bir kadın bulacaksın."

Sertçe yutkundü. "Eğer o kadar şanslı olursam, yemin ederim ona olan sevgimden asla şüphe duymayacak."

"O kadar şanslı olacaksın."

Bana gülümsedi ama içi boştu ve gözlerindeki şüphe benim gözlerimi yaşartmaya yetti.

Boğazımı temizleyerek dikkatini dağıtmaya çalıştım. "Şimdi harflerinizi öğrenelim, olur mu?"

Parşömenlere döndü ve saatlerce onu izledim. daha önce hiç görmediğim bir şevkle uyguladı. Ve dilinde o toplar olmadan her konuştuğunda, kalbim yükseliyordu. Bu büyük bir zaferdi ve yakında bir gün bu savaşı kazanacaktım ve onun geçmişi sona erecekti.

9 MAYIS, MÖ 9531

Maia kapıyı iterek açtığında odamda yalnızdım. "Acheron hasta mı?"

Kalemimi bırakıp kaşlarımı çatarak ona baktım. "Onu bugün görmedim. Neden sordunuz?"

Burnunu kaşdı ve tamamen şaşkın görünüyordu. "Bugün yemek yapalım diye onu almaya gittim ama pek iyi görünmüyordu. Başının ağrıdığını söyledi ve bana karşı oldukça sertti. Acheron bana karşı asla sert değildir. Sonra ona başı için biraz şarap götürdüğümde odası boştu. Endişelenmeli miyim?"

"Hayır, akribos," dedim, hissetmediğim bir gülümsemeyi taklit ederek. "Sen mutfağa git, ben onu kontrol edeceğim."

"Teşekkür ederim, Prenses." Odadan çıkmadan önce gülümsememe karşılık verdi.

Onun için endişelenerek avluya açılan kapıları açtım. Acheron orada çimenlerle ve çiçeklerle çok zaman geçiriyordu. Ama şimdi orada değildi.

Bir sonraki durağım meyve bahçeleriydi. Yine onu bulamadım.

Evi hızlıca aradıktan sonra gerçekten endişelenmeye başlamıştım. Tek başına çok uzağa gitmezdi. Ve Maia'dan kaçması gerçekten nadir görülen bir şeydi.

Araziyi tekrar aramak için evden çıkarken mantıksız bir paniğe kapıldım.

Nerede olabilir?

Eğer Styxx olsaydı, büyük ihtimalle onu odasının mahremiyetinde bir hizmetçiyle oynasırken bulurdum. Ama Acheron'un asla böyle bir şey yapmayacağını biliyordum.

Sonra kafama dank etti.

Deniz ...

Kış mevsiminden beri oraya gitmemişti ama aranmamış başka bir yer düşünemiyordum. Olabileceği tek yer orasıydı. Tanrılara haklı olduğuma dair kısa bir dua fısıldayarak sahile, eskiden oturduğu kayalıklara doğru ilerledim.

O da orada değildi.

Ama yukarı tırmandığımda, dalgaların üzerinden geçtiği kumların üzerinde sırtüstü yattığını gördüm. Nefesim kesildi. Hiç hareket ediyor gibi görünmüyordu.

Sırılsıklam bir halde, gözleri kapalı bir şekilde sörfün içinde yatıyordu.

Gördüğüm manzara karşısında dehşete kapıldım ve hemen yanına koştum. Ona ulaşmadan önce bile güzel yüzünün solgunluğunu görebiliyordum.

"Acheron!" Gözlerimde korku dolu yaşlarla bağırdım. Ölmüş olmasından çok korkmuştum.

Anlık bir rahatlamayla, bakışlarımla buluşmak için gözlerini açtı. Yine de kımıldamadı.

"Ne yapıyorsun?" Yanında dizlerimin üzerine çökerken sordum. Önlüğüm tamamen ıslanmış ve mahvolmuştu ama ben

umurumda değildi. Kibrimin hiç önemi yoktu. Sadece kardeşimin vardı.

Dalgaların arasından zar zor duyabileceğim kadar sessiz bir ses tonuyla konuşmadan önce gözlerini kapadı. "Burada yatarsam acı o kadar da kötü olmaz."

"Ne acısı?"

Elimi tutmak için uzandı. Kendi eli öyle bir titredi ki, korkum on katına çıktı. "Kafamın içindeki sesler. Her yıl bu gün dayanılmaz oluyorlar."

"Anlamıyorum."

"Bugünün doğum yıldönümüm olduğunu ve onlara gelmem gerektiğini söyleyip duruyorlar. Ama Apollymi bana saklanmam ve dinlememem için bağıyor. O ne kadar yüksek sesle bağırsa bağıyorlar. Bu dayanılmaz. Sadece gitmelerini istiyorum. Deliriyorum, değil mi?"

Elini tutarak ıslak saçlarını alnından sildim ve tıraş olmadığını fark ettim. Tüm gün boyunca uzamış sakalları çenesini ve yanaklarını kaplamıştı; buna asla izin vermezdi. Acheron her zaman kusursuz bir şekilde bakımlı ve giyinik olurdu.

"Bugün senin doğum yıldönümün değil. Sen Haziran'da doğdun."

"Biliyorum, ama yine de çılglık atıyorlar. Kayalara ulaşmaya çalışırken düştüm ve denizde seslerin şu şekilde olduğunu keşfettim boğuk."

Bu bana hiç mantıklı gelmedi. "Neden yardımcı

olsun ki?" "Bilmiyorum. Ama yarıyor."

Bir dalga kıyıya doğru koştı ve onu tamamen kapladı. Beni yana doğru savurmasına rağmen hiç hareket etmedi. I Kendimi düzelttim ve öksürerek su çıkarmasını izledim. Yine de denizden çıkmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Burada yatarken üşüteceksin."

"Umurumda değil. Bana bu kadar yüksek sesle bağırmalarını duymaktansa hasta olmayı tercih ederim."

Onu yatıştırmak için çaresizce başına doğru ilerledim ve başını kucağıma çekmeden önce yere bağdaş kurup oturdum. "Bu daha iyi mi?"

Parmaklarını tekrar benimkilerle birleştirirken başını salladı ve elimi kalbine götürüp orada tuttu. Sıkı kavrayışından başının hâlâ acımasızca ağrıdığını anladım.

Elim göğsünde yatarken saatlerce konuşmadık. Bacaklarım hissetmiyordu ama umurumda değildi. Evden o kadar uzun süre ayrı kalmıştık ki Petra beni kontrol etmek için dışarı çıktı. Acheron'un açıklaması onun da benim kadar kafasını karıştırmıştı, ama yine de bizi yalnız bırakıp yemek ve şarap getirdi.

Acheron, ekmeğin bir kısmını ısırması için onu zorlamama rağmen yemek yiyemeyecek kadar acı çekiyordu.

Akşam karanlığı çöktüğünde, sesler kendini yukarı itebileceği kadar azalmıştı. Ayaklarının üzerinde dengesiz duruyordu.

"Sen iyi misin?" Endişe içinde sordum.

"Sadece sesler yüzünden biraz başım döndü. Ama artık o kadar yüksek değiller." Bir kolunu omuzlarıma doladı ve birlikte odasına doğru yol aldık.

Petra'ya ona sıcak bir banyo hazırlatırken ben de etrafına bir havlu sardım. Hâlâ solgundu, yüz hatları kısılmıştı.

Maia elinde iki bardak ısıtılmış sütle koşarak içeri girdi. "Senin için endişelendim, Acheron," diye uyardı.

"Özür dilerim, Bit. Seni endişelendirmek

istememiştim." "Daha iyi hissediyor musun?"

Başını salladı.

"Maia," dedi Petra kapı aralığından. "Uzaklaş ki Acheron huzur içinde yıkanabilsin."

Maia annesinin sözünü dinlemeden önce, "Süte biraz şeker koydum," dedi. "Umarım yakında kendini daha iyi hissedersin."

Hareketlerinden etkilenerек onu takip ettim.

"Ryssa?"

Kapıda durup hâlâ havluya sarınmış olan Acheron'a baktım. "Evet?"

"Benim için endişelendiğin ve bugün benimle kaldığın için teşekkür ederim. Şimdi hasta olmadan önce kurulan. soğuk."

"Evet efendim," dedim gülümseyerek.

Çıktım ve kendi odama gitmeden önce kapıyı kapattım. Kapılar hâlâ açıktı, ben de kapattım. Bunu yaparken çok garip bir şey oldu.

Rüzgârda belli belirsiz bir fısıltı

duydum. "Apostolos."

Kaşlarımı çatarak etrafıma bakındım ama kimseyi göremedim. Bu ses nereden gelmişti? Dahası, Apostolos adında birini tanımıyordum.

Temizlemek için başımı salladım. "Şimdi de Acheron'un sesini duyuyorum."

Emin olmak için garipti.

Ama bunu görmezden gelsem bile, bir yanımda bunu merak ediyordu. En çok da kardeşime yönelik başka bir tehdit olup olmadığını merak ediyordum.

Bunu sadece zaman gösterecek.

23 HAZIRAN, MÖ 9529

Sonunda haber geldi. Kiza Kraliçesi Acheron'u yanına almayı kabul etmişti. Haberci dün Boraxis'in Acheron'a eşlik etmek üzere buraya doğru yola çıktığını haber vermek için gelmişti. Güvenlik. Üç gün içinde gelmesi gerekiyor.

Sevinçle, bu gece doğum yıldönümü için yapılacak sürpriz kutlama sırasında Acheron'a söylemeyi planladım.

Kardeşim güvende olacaktı. Sonsuza kadar.

Ne mutlu ki bugün meyve bahçesindeydik. Aslında bütün sabahı orada geçirmiştik, gülerek ve bahçıvanın değerli meyvelerinden tadarak. Meyve bahçesi çok güzeldi. Huzurlu. Yapraklar parlak, nefes kesici bir yeşildi ve tatlı, etli bir tatla patlayan altın elmalarla noktalanıyordu. Eski taş duvarlar bile huzur vericiydi, çiçekli sarmaşıklarla örtülü.

Acheron'un burayı saraydaki diğer yerlere tercih etmesine şaşmamalı. Yaz havası taze ve sıcaktı ve Acheron'un güneş ışığının teninde yarattığı his gibi en basit şeylerden nasıl keyif aldığını izleyerek saatler geçirebilirdim. Çıplak ayaklarının altındaki çimen.

Elbette hayatında her ikisinden de çok az şey vardı. Keşke ona başka bir hayat verebilseydim. Daha iyi bir hayat. Elinde olmayan şeyler yüzünden kimsenin onu incitmediği, hak ettiği bir hayat. İnsanların onda her şeyi görebileceği ne kadar nazik bir ruha sahip olduğunu gördüm ve anladım.

Topladığı elmaları salkımına eklemeden önce bir elmanın kokusunu içine çekişini izlerken, son birkaç ayda ne kadar değiştiğini fark ettim.

İlk kez bana bıkkın, kullanılmış yaşlı bir adamı değil, on yedi yaşında genç bir çocuğu hatırlattı. Bana güvenmeyi öğrenmişti. Burada güvende ve emniyette olduğu gerçeğine güvenmeyi.

Kimsenin ondan korkmadığını ya da onu baştan çıkarmaya çalışmadığını. İtaatkar olmadan ya da korkmadan kendisi olabiliyordu.

Yakalandı ya da incindi. Ve Kiza'da da aynı huzuru bulması için dua ettim.

Atlantis'teki hayatını her düşündüğümde hissettiğim acı. Amcamız ona nasıl böyle davranabilirdi? Şu anda bile Acheron'un zincire vurulmuş halini görebiliyordum. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yokken bana ilk kez baktığında gözlerindeki o sığ boşluğu görebiliyordum.

Kimdi o?

Onu daha önce yüzüstü bırakmış olabilirim ama bir daha bırakmayacağıma yemin ettim. Burada huzur ve mutluluğu tadacaktı. Onu anlayamayan ya da ona tahammül edemeyen dünyadan her zaman uzak tutmak için elimden geleni yapacağım.

Elmaları toplarken, ağaçtan ağaca atlayıp hazinesini toplayan bir sincabı andırıyordu. Çok yakışıklı bir çocuktu. Kalbimde onun ve Styxx'in ikiz olduğunu biliyordum ama yine de onu izlerken aralarındaki farklar dikkatimi çekti.

Acheron çok daha zarif hareket ediyordu. Akıcı bir şekilde. Daha zayıftı, saçları biraz daha altın sarısıydı, kasları daha belirginleşmişti. Cildi daha yumuşaktı.

Ve o gözler ...

Baştan çıkarıcı ve korkutucuydular.

İşini bitirdikten sonra hazinesini bana getirdi ve önce hangi elmaları istediğimi seçebilmem için bir daire şeklinde dizdi. Bu şekilde hep düşünceli davranırdı. Kendinden önce başkalarını düşünürdü.

"Sence babam yakında ziyarete gelir mi?" diye sordu yan yatmış elmamı yerken beni izlerken.

Yalan söyleyip söylemediğimi anlamak için beni yokladığını hissedebiliyordum.

Gümüşi, fırıl fırıl dönen gözleri her seferinde o kadar rahatsız ediciydi ki gözlerini dikmiş bakıyordu. Amcasının onu insanlara baktığı için dövmesine şaşmamalı. Böylesine cesur bir inceleme altında olmak rahatsız edici ve hatta korkutucuydu.

Ama elinde olmayan bir şey yüzünden dayak yemeyi hak etmiyordu.

"Birkaç gün içinde ikimizin bir kraliçeyi ziyaret etmek üzere bir yolculuğa çıkmamız gerektiğini düşünüyorum."

Elmasıyla oynarken hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başka tarafa baktı.

Onu yatıştırmak ve rahatlatmak için uzanıp altın sarısı saçlarını gözlerinin önünden çektim.

"Bahsettiğin gerçek sevginin şefkati bu mu?" diye sordu bana tereddütlü bir sesle. "Seni seven insanların, karşılığında hiçbir şey istemeden sana dokundukları mı?"

"Evet," diye cevap verdim.

Bana bir çocuk gibi açık ve dürüst bir şekilde gülümsedi. "Sanırım hoşuma gitti."

Sonra kalbimin durmasına neden olan bir şey duydum.

Yaklaşan birkaç ayak sesi vardı. Geçici cennetimizde böyle bir sesin olmaması gerektiğini biliyordum. Petra ve Maia mutfakta meşguldü. Petra'nın kocası şehre gitmişti ve diğerleri de kendi işleriyle meşguldü.

Sadece bir kişi başka biriyle gelebilirdi.

Acheron ayağa kalkar kalkmaz babam olduğunu anladım, yüzü sevinçten parlıyordu.

Kendimi ayakta durmaya ve onunla yüzleşmek için arkamı dönmeye zorlarken gözlerimi kapattım ve dehşet içinde acı çektim. Yüzü kızgın olan babam, yanında Styxx olduğu halde meyve bahçesinin girişini belirleyen eski taş sütunların arasında duruyordu.

Kanım damarlarımda dondu.

Acheron'a kaçıp saklanmasını söylemek istedim ama artık çok geçti. Çoktan çok yaklaşmışlardı.

Sadece üç gün daha ve buradan güvenli bir şekilde uzaklaşmış olacaktı. Ağlamak istedim.

"Baba," dedim sessizce. "Neden buradasın?"

"Nerelerdeydin?" diye sordu ilerlerken. "Buraya gelmek aklıma gelene kadar aradım da aradım."

"Sana söyledim, zaman istedim-"

"Baba?" Acheron'un heyecanlı sesi kulaklarımı doldurdu. Babam onu gönderdiğinden beri çocuk onu ilk kez görüyordu.

Dehşet içinde babasını kucaklamak için koşmasını izledim. Acheron'un aksine, nasıl karşılanacağını biliyordum.

Beni asla hayal kırıklığına uğratmayacak olan babam, onu acımasızca itti ve iğrenç bir yüz ifadesiyle onu taradı.

Acheron bir açıklama için bana bakarken şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

Konuşamadım. Tek istediğim onun hayatını daha iyi hale getirmekken ona yalan söylediğimi nasıl anlatabilirdim?

"Onu Atlantis'ten çalmaya nasıl cüret edersin!" Babam hırladı.

Açıklamak için ağzımı açtım ama ikizlerin birbirlerini inceleme şekilleri dikkatimi dağıttı. Onların bakışlarından büyülenmiştim.

karşılıklı merak. Her ikisi de diğerinin varlığından haberdar olsa da, on yılı aşkın bir süredir birlikte olmamışlardı. İkisi de diğerini görmenin ve onunla etkileşime geçmenin nasıl bir şey olduğunu gerçekten hatırlamıyordu.

Acheron'un yüzünde sevinç okunuyordu. Styxx'i kucaklamak istediği belliydi ama babamın karşılamasından sonra tereddütlüydü.

Styxx pek de hevesli görünmüyordu. Acheron'a sanki gerçek olmuş kötü bir rüyaymış gibi baktı.

"Muhafızlar!" Babam bağırdı.

"Ne yapıyorsunuz?" Babamın kendi oğlu için neden muhafız çağırdığını anlayamadığım için sordum.

"Onu ait olduğu yere geri gönderiyorum."

Acheron dehşet dolu gözlerle bana doğru dönerken çenesi gevşedi.

Kalbim Atlantis'e geri götürölme korkusuyla çılgınca çarpıyordu. "Bunu yapamazsın."

Babam bana öyle nefret dolu bir bakış fırlattı ki korkuyla bir adım geri çekildim. "Sen aklını mı kaçırdın, Kadın mı? Neden böyle bir canavarı şımartıyorsun?"

"Baba, lütfen," diye yalvardı Acheron, önünde dizlerinin üzerine çökerek. Kollarını babasının ayak bileğine doladı. Atlantis'ten ayrıldığımızdan beri gördüğüm en dalkavukça pozdu. "Lütfen beni geri göndermeyin. İstedğin her şeyi yaparım. Yemin ederim. İyi biri olacağım. Kimseye bakmayacağım. Kimseye zarar vermeyeceğim." Acheron saygıyla ayaklarını öptü.

"Ben senin baban değilim, kurtçuk," dedi babam zalimce, Acheron'u tekmeleyerek uzaklaştırırken. Bana zehirli zehirli baktı. "Sana söyledim, o bu aileye ait değil. Neden bana karşı geliyorsun?"

"O senin oğlun," dedim kendi öfke ve hayal kırıklığı gözyaşlarımın arasından. "Onu nasıl inkâr edebilirsin? Onda senin yüzün var. Styxx'in yüzü. Birini severken diğerini nasıl sevmezsin?"

Babam uzandı ve eliyle Acheron'un çenesini sıkıca kavradı. Acheron'un benimle yüzleşebilmesi için onu kabaca ayağa kaldırırken parmaklarının Acheron'un yanaklarını ısırdığını söyleyebilirdim. "Onlar benim gözlerim değil. Bu gözler bir çocuğun gözleri değil. insan!"

"Styxx," dedim, onu davama kazanabilirsem, babamın Acheron hakkındaki fikrini değiştirebileceğini biliyordum. "O senin kardeşin. Ona bir bak."

Styxx başını salladı. "Benim kardeşim yok."

Babası Acheron'u geri itti.

Acheron orada sessizce duruyordu, gözleri o anın gerçekliğinden sersemlemişti. Yüzünden Atlantis'te yaşadığı her kâbusu yeniden yaşadığını anlayabiliyordum. Her aşağılanmayı.

Gözlerimin önünde solup gitmesini izledim.

Aylar süren şefkatli zorlamalardan sonra nihayet gülümsemeyi ve güvenmeyi öğrenen çocuk gitmiş, yerine bulduğum yenilmiş, umutsuz kabuk gelmişti.

Gözleri artık boştu, bomboştu. Ona yalan söylemiştim ve o da bunu biliyordu. Bana güvenmişti ve şimdi bu kırılğan bağ kopmuştu.

Acheron başını öne eğdi ve sanki bu onu hor gören bir dünyanın acımasızlığından koruyabilirmiş gibi kollarını kendine doladı.

Muhafızlar meyve bahçesine girdiğinde ve babam onu Atlantis'e geri götürmelerini söylediğinde, Acheron tek kelime etmeden ya da kavga etmeden onları takip etti. Bir kez daha alçakgönüllüydü. ve fikirsizdi. Artık kendi iradesi, hatta sesi bile yoktu. Eskiden neyse oydu.

Babam birkaç sert sözle, aylar süren özenli terbiyemi geri almıştı.

Yaptığı şey için ondan nefret ederek babama ters ters baktım. "Estes ona kötü davranıyor baba. Sürekli olarak. Acheron'u
_"

Babam bu sözlerimden dolayı beni tokatladı. "O bahsettiğin benim kardeşim. Bu ne cüret!"

Yüzüm acıyordu ama umurumda değildi. Sessizce duramazdım. ve masum bir çocuğun ruhunu paramparça etmelerine izin verin.

üzerine titrenmeli, bir hiçmiş gibi bir kenara atılmamalı. "Ve bu da benim kardeşim. Bu ne cüret!"

Başka ne söyleyeceğini görmek için beklemedim. Muhafızlar tarafından çoktan uzaklaştırılmış olan Acheron'un peşinden koştum.

Sarayın ön girişinde kendilerine getirilecek atları bekliyordu. Başı o kadar eğikti ki bana sadece sürünerek geri dönmek isteyen bir kaplumbağayı hatırlattı. Böylece kimse onu göremezdi. Kollarını o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyazdı.

Heykel gibi duruyordu.

"Acheron?"

Bana bakmayı reddetti.

"Acheron, lütfen. Bugün geleceklerini bilmiyordum. Güvende olduğumuzu sanıyordum."

"Bana yalan söyledin," dedi boş gözlerle yere bakarken. "Bana babamın beni sevdiğini söyledin. Hiç kimsenin beni buradan gönderemeyeceğini söyledin. Bunun için bana yemin ettin."

Gözlerimden yaşlar döküldü. "Biliyorum, Acheron."

O zaman bana baktı, gümüşü gözleri azap doluydu. "Sana güvenmemi sağladın."

Ruhumdan utanarak ona söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. Ama kayda değer hiçbir şey gelmiyordu. "Çok özür dilerim." Kendi kulaklarım için bile yetersiz bir özürdü.

Başını iki yana salladı. "Eskort olmadan odamdan dışarı adımımı atmayacaktım. Ev halkını asla terk etmemeliydim. Idikos gittiğim için beni cezalandıracak. O..." Korku

kendini daha da sıkarken gözleri doldu.

Atlantis'te onu nelerin beklediğini hayal bile edemezdim.

Atlar öne çıkarıldı.

Acheron konuştuğunda, sözleri yumuşak, yürek burkan bir fısıltıydı. "Keşke beni olduğum gibi bıraksaydın."

Haklıydı ve kalbimin derinliklerinde bunu biliyordum. Aptallığımla yaptığım tek şey onu daha fazla incitmekti. Ona daha iyi bir hayat göstermiştim, saygı gördüğü ve seçeneklerinin olduğu bir hayat.

Artık hayatıyla ilgili hiçbir konuda söz hakkı olmayacaktı. Atlantis'te bir hiçten daha değersiz olacaktı.

Bir muhafız onu kabaca kolundan tutup zorla arabaya bindirirken hıçkıra hıçkıra ağladım. Acheron bana hiç dönüp bakmadı.

Ona yaptıklarımın dolayısıyla benden gerçekten nefret ettiğini fark ettim ve bunun için onu suçlayamazdım.

Yüreğim ağzımda, orada durdum ve uzaklaşmalarını izledim.

"Acheron!" Maia kapı aralığından hızla çıkarken çığlık attı.

Ancak o zaman arkasına baktı. Yüzü soğukkanlıydı ama ona el sallarken gözlerindeki yaşları gördüm.

Dizlerimin üzerine çökerek Maia'yı kollarımın arasına aldım. Beni de rahatsız eden içten bir üzüntüyle hıçkıra hıçkıra ağladım.

Acheron gitmişti ve onu bir daha serbest bırakma umudum yoktu. Babam bundan emin olacaktı.

Sonra yaşı rahibenin onun doğduğu gün söylediği sözleri hatırladım.

Tanrılar sana merhamet etsin, ufaklık. Başka kimse merhamet etmeyecek.

Ne kadar haklı olduğunu biliyordum. Acheron haklıydı, tanrılar onu lanetlemişti.

Aksi takdirde üç günümüz olacaktı ...

23 HAZIRAN, MÖ 9530

Acheron'u son gördüğümünden bu yana bir yıl geçmişti. Maia ve ben bu öğleden sonra saatlerce yazlık sarayın bahçesinde oturup onu düşündük. Ne yaptığını merak ettik. Nasıl olduğunu. Maia'ya iyi olduğundan emin olduğumu söyledim ama içten içe gerçeği biliyordum. İyi olmaktan başka bir şeydi. İkimiz zeytin ve peynir atıştırırken ve sıcak güneşin altında oynarken ona ne yapıldığını bilemezdik.

Atlantis'teki Acheron'a sayısız mektup göndermiştim ama boşuna. Kimse bana onun hakkında bir şey söylemedi. Benimle ilk temasa geçen hizmetçi şüpheli bir şekilde ölmüştü. Acheron Atlantis'e döndükten kısa bir süre sonra babamla amcam arasında geçen bir konuşmaya kulak misafiri olmuşum.

Estes o zamandan beri benimle konuşmadı.

Son ziyaretinde amcama Acheron hakkında sorular sormaya çalışmışım. Beni sert bir şekilde başından savdı. Ne yaptığını bildiğimi biliyor ve artık beni en azından kabul et.

Amcam için ölüyüm. Bu noktada benim için pek de önemli değil. Estes'in açgözlülüğü yüzünden kardeşimi yatağa bağlı gördüğüm an benim için öldü.

Ama bu beni Acheron'un benim hakkımda ne hissettiğini merak etmeye itti. Artık beni düşünüp düşünmediğini bile. Olanlar yüzünden benden nefret mi ediyordu? Yoksa artık adımı bile hatırlamayacak kadar uyuşturulmuş muydu?

Hiç belli olmazdı.

Onu tekrar kurtarmak için hiç umudum yoktu. Yaptığım şey yüzünden, babam artık beni her zaman aşırı koruma altında tutuyor. Artık onun açık izni olmadan seyahat etme özgürlüğüm yok. Boraxis ahırları temizlemekle görevlendirildi ve yerine benimle konuşmayı bile reddeden başka bir muhafız atandı.

Styx bile varlığımı zar zor kabul ediyor.

"Kendi ikizinin böyle acı çekmesine nasıl izin verirsin?"
Acheron'un kaçırılmasından ancak bir hafta sonra sormuştum.

"Estes asla böyle bir şey yapmaz. Bu da bizi Acheron'dan kurtarmak için uydurduğun yalanlardan biri. Henüz kral olmadığım için minnettar olmalısın. Böyle bir ihanet için seni kırbaçlatırdım."

İnatçılığı yüzünden onu boğmak istemiştım.

Yunanistan ve Atlantis arasında siyasi sorunlar olduğuna dair duyduğum söylentiler daha da üzücüydü. Ateşkesimiz tehdit altında gibi görünüyordu. Savaş yeniden başlarsa Acheron'a ne olacaktı? Babam ve Styxx inkâr etse de Acheron hâlâ bir Yunan prensiydi. Kolayca esir alınıp idam edilebilirdi.

Babamın, Acheron'un öldürölmesi halinde değerli Styxx'ini de kaybedeceği gerçeğini düşünüp düşünmediğini merak ettim. Büyük ihtimalle kehanetin o kısmını unutmuştu.

Ama hatırladım ve bir daha görebileceğimden şüphe ettiğim kardeşim için acı çektim.

Acheron artık benim için kayıptı.

Keşke onu son bir kez görebilseydim...

21 EYLÜL, MÖ 9529

Estes iki gün önce Didymos'ta bizimle kalırken öldü. Styxx ve babamın kalbi doğal olarak kırılmıştı. Ama ben o kadar üzülmедim. Bir yanıм onun zamansız ölümüne üzüлürken, bir yanıм da sevindi. Estes'e rağmen hayatına mal olan nöbeti geçirmek için oldukça gençti, yardım edemedim ama merak ettim. Acheron'a yaptıklarından dolayı tanrıların onu cezalandırması için. Belki de böyle düşünmem merhametsizlikti. Yine de merak etmeden duramadım.

Şimdi Acheron'u almak ve nihayet eve getirmek için Atlantis'e doğru yola çıkmıştık.

Ait olduğu yere.

Atlantis'le yaklaşan savaş nedeniyle babam Estes'in evini kapatıp satmayı planlıyordu. Bu ihtimal beni daha fazla heyecanlandıramazdı. Ve Acheron'un daha da fazla heyecanlanacağından emindim. Hiç şüphe yok ki o da evin benden daha az saklandığını görmek istiyordu.

Biz evden ayrılmadan önce Acheron için sarayda bir süit hazırlanmıştı. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum. Neredeyse komik bulabileceğim şey, benden bu kadar uzun süre kaçtıktan sonra, Babam ve Styxx'in onlara eşlik etmeme izin vermesiydi. Elbette bu sadece Acheron'u onlardan uzak tutabilmem içindi. Ama onu tekrar gördüğüm sürece umurumda değildi.

Sadece birkaç gün sonra Atlantis'e ulaşacaktık. Bu sefer, Acheron'u aldığımда, güvende olduğu yerde kalacaktı.

26 EYLÜL, MÖ 9529

Estes'in evini tekrar gördüğümde heyecanın ötesinde bir heyecan duydum. Son ziyaretimden bu yana pek bir şey değişmemişti. Kapıyı bile aynı hizmetçi açtı. Üçümüzü, özellikle de babamı gördüğüne şaşırılmış gibiydi.

"Acheron'u almaya geldim," diye duyurdu babam. "Beni ona göster."

Kasvetli yaşlı adam tek kelime etmeden bizi daha önce de geçtiğim koridora götürdü. Kabuslarıma ve düşüncelerime musallat olan odaya.

Oraya ulaştığımızda mutluluğum sona erdi ve gerçeklik üzerime çöktü.

Hiçbir şey

değişmemişti. Hiçbir

şey.

Hizmetçi kapıyı açmadan önce biliyordum.

Kapı açıldığında en kötü korkularım kristal netliğinde doğrulanmıştı.

"Bu da ne?" diye kükredi babam.

Acheron'u yatağında bir erkek ve bir kadınla birlikte görünce elimle ağızımı kapattım; hepsi çırılçıplaktı ve keten çarşafların üzerinde birbirlerine sarılmış kıvranıyorlardı. Ben Acheron'a yaptıklarını görünce dehşete kapıldılar. Onun onlara yaptıklarını.

Hayatım boyunca böyle bir ahlaksızlık görmemişim.

Adam vahŖi bir küfür savurarak Acheron'dan uzaklaŖtı.
"Bunun anlamı ne?" diye sordu aynı derecede buyurgan bir ses tonuyla. DuruŖundan zengin ve güçlü bir Atlantisli olduğu anlaŖılıyordu. "Bizi bölmeye nasıl cüret edersin!"

Acheron sırtüstü dönmeden önce kadının vücuduna son bir oyunbaz hamle yaptı ve yaladı. Uzandı utanmadan yatakta çıplak, sırtarak.

"Prens Ydorus," dedi Acheron babama hitap eden öfkeli adama. "Didymos Kralı Xerxes ile tanışın."

Bu, prensin kabadayılığını biraz azalttı ama fazla değil.

"Bizi yalnız bırakın," dedi babam.

Kırılan prens, giysilerini ve arkadaŖını topladı ve babamın emrettiği Ŗeyi yaptı.

Acheron ağzını arŖafa sildi. Cildinde bir kez daha o hastalıklı, gri renk vardı. Daha da zayıflamıŖtı. Onu en son bu odada gördüğümde yüz hatları zayıflamıŖtı. Boynunda, kollarında, bileklerinde ve ayak bileklerinde yine altın bantlar vardı.

En kötüsü de, konuŖurken dilinin üzerindeki topların ıŖıkta parladığını gördüm. Artık diŖlerini sıkmıyordu. olduğu Ŗeyden utanıyordu. Ŗimdi ise sanki bununla gurur duyuyordu.

"Peki sizi buraya getiren nedir Majesteleri?" Acheron sordu, sesi alaycı ve soğuktu. "Siz de mi benimle vakit geçirmek istiyorsunuz?"

O zaman kurtardığım yaralı çocuğun gittiğini fark ettim. Yataktaki adam acılıydı. fkeliydi. Meydan okuyan.

Bu, ayağındaki çimleri hissedebilmek için korkuyla odasından kaçan genç değildi.

Bu, çok fazla kullanılmış bir adamdı. Ve dünyanın bundan ve bunun bir parçası olan herkesten ne kadar nefret ettiğini tam olarak bilmesini istiyordu.

"Ayağa kalk," diye hırladı babam. "Üstünü ört."

Ağzının bir köşesi alaycı bir ifadeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Neden? İnsanlar beni çıplak görmek için saatine beş yüz altın ödüyor. Bedava bakabildiğin için onur duymalısın."

Babası yanına yaklaştı, onu kolundan kabaca yakaladı ve yataktan çekti.

Acheron babasının elini kendi eliyle kapattı ve ona baktı. "Eğer beni çürütmek istiyorsan saati bin altın."

Boğazımda safra birikti.

Babam Acheron'a öyle sert bir el hareketi yaptı ki, Acheron yere düştü ve çıplak bir şekilde sırt üstü yere yığıldı.

Acheron gülerek dudaklarındaki kanı yaladı ve ardından yaralı elinin tersiyle sildi. "Kanımı akıtmak için bin beş yüz dolar."

Babam dudaklarını büktü. "İğrençsin."

Acheron alaycı bir sırıtışla yan tarafına yuvarlandı ve zarifçe kendini yerden kaldırdı. "Dikkat et baba, duygularımı gerçekten incitebilirsin." Babamın etrafında gururlu, sinsi bir aslan gibi dolaşıyor, onu bir aşağı bir yukarı süzüyordu. "Ah bekle, ben

unuttum. Fahişelerin duyguları yoktur. Rencide edeceğiniz bir onurumuz yok."

"Ben senin baban değilim."

"Evet, hikayeyi iyi biliyorum. Yıllar önce bana dayak attılar. Sen benim babam değilsin, Estes de amcam değil. Herkesin beni sokakta bulup sığındığı zavallı bir kimsesiz olarak görmesi onun itibarını kurtarır. Evsiz bir dilenciye, değersiz bir piçi satmak iyidir. Ama aristokrasi kan bağı olan akrabalarını satanları hoş karşılamaz."

Babam ona yine ters vurdu.

Acheron güldü, burnunun dudaklarıyla birlikte kanıyor olması gerçeğinden etkilenmemiştir. "Eğer gerçekten canımı yakmak istiyorsan, kırbaçları çağırırım. Ama yüzüme vurmaya devam edersen Estes'i inanılmaz derecede kızdıracaksın. O sevmez Güzelliğimi bozacak kimse yok."

"Estes öldü," diye kükredi babam.

Acheron olduğu yerde dondu kaldı, sonra duyduklarına inanamamış gibi gözlerini kırıştırdı. "Estes öldü mü?" diye içi boş bir şekilde tekrarladı.

Babam onunla alay etti. "Evet. Keşke onun yerinde sen olsaydın."

Acheron derin bir nefes aldı ve gözlerindeki rahatlama elle tutulur gibiydi.

Düşüncelerini neredeyse kafamın içinde

duyabiliyordum. Bitti. Sonunda bitti.

Acheron'un bariz rahatlamaı babamı öfkelenlendirdi. "Onun için gözyaşı dökmemeye nasıl cüret edersin! O seni korudu ve kolladı."

Acheron ona sert sert baktı. "İnanın bana, bana gösterdiği ilgi ve barınak için ona iyi para ödedim. Beni yatağına aldığı her gece. Beni bedelini ödeyene sattığı her gün."

"Yalan söylüyorsun!"

"Ben bir fahişeyim baba, yalancı değil."

Babam o zaman ona saldırdı. Savaşmaya ya da kendini korumaya zahmet etmeyen Acheron'a öfkeyle vurdu ve tekmeledi. Hiç şüphesiz o da buna dayanmak için eğitilmişti. Acheron'a doğru koştum ve onu korumaya çalıştım.

Styx babasını geri çekti. "Lütfen baba," dedi. "Sakin ol! İhtiyacın olan son şey kalbini yormak. Estes gibi senin de öldüğünü görmek istemiyorum."

Acheron bir kez daha yerde yatıyordu. Kan ve çürüklerle kaplı yüzü çoktan şişmeye başlamıştı.

"Yapma," dedi beni iterek. Ağzındaki kanı yere tükürdü ve kıpkırmızı bir sıçrama halinde yere düştü.

"Defol," diye hırladı babam ona. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Acheron buna güldü ve Styxx'e bir bakış attı. "Bunun için oldukça zor, değil mi?"

Babası ona doğru tekrar hamle yaptı ama Styxx aralarına girdi.

"Muhafızlar!" Styxx bağırdı.

Anında ortaya çıktılar.

Styx çenesini sallayarak Acheron'u işaret etti. "Bu çöpü ait olduğu yere, sokağa atın."

Acheron kendini ayağa kaldırdı. "Onların yardımına ihtiyacım yok. Kapıdan kendi başıma çıkabilirim."

"Giysilere ve paraya ihtiyacın var," dedim ona.

"O hiçbir şeyi hak etmiyor," dedi babam.

"Küçümsememizden başka bir şey hak etmiyor."

Acheron'un hırpalanmış yüzü tamamen soğukkanlıydı. "O zaman bana gösterdiğin bolluktan dolayı gerçekten de zenginim." Kapıda durup babamıza son bir kez daha sırtıttı. "Benden neden bu kadar nefret ettiğini anlamam uzun zamanımı aldı." Bakışları Styxx'e kaydı. "Ama o zaman gerçekten nefret ettiğin ben değilim, değil mi? Asıl nefret ettiğin şey kendi oğlunu sikmeyi bu kadar çok istemen."

Babam öfkeyle bağırdı.

Acheron başını dik tutarak odadan çıktı.

"Nasıl yapabildin?" Babama sordum. "Sana yıllar önce Estes'in onunla ne yaptığını söyledim ve sen bunu inkâr ettin. Nasıl olur da Bunun için onu mu suçluyorsun?"

Babam bana hırladı. "Bunu Estes yapmadı. Acheron kendisi yaptı. Estes bana onun etrafta nasıl caka sattığını anlattı. Herkesi nasıl baştan çıkardığını. Doğduğunda söyledikleri gibi o bir yok edici. Etrafındaki herkesi mahvedene kadar rahat etmeyecek."

Dehşete düşmüştüm. Pratik zekasıyla tanınan bir adam nasıl bu kadar kör ve aptal olabilirdi?

"O sadece kafası karışık bir çocuk, baba. Bir aileye ihtiyacı var."

Her zamanki gibi babam beni görmezden geldi.

Ondan ve Styxx'ten öğrenerek Acheron'un peşinden odadan çıktım.

Evden çıkarken ona yetiştim ve onu durdurdum. Gümüş gözlerindeki azap ve acı içimi parçaladı. Bu sefer yalvarmadı. Hayır.

Bana nedenini sordu. Diğer her şeyde olduğu gibi, bunu da hakkı olarak kabul etti.

"Nereye gidiyorsun?" Ben sordum.

"Fark eder mi?"

Benim için öyleydi. Ama cevap vermeyeceğini biliyordum.

Pelerinimi çıkardım ve en azından çıplaklığını örtecek şekilde omuzlarına sardım. Pelerini kaldırdım.

Başını ve güzelliğini korumak için, bunun etrafındaki dünyadan mütevazı bir koruma olacağını biliyordu.

Ellerini benimkilerin üzerine koydu, sonra sağ elimi kanlı dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerimi öptü.

Başka bir şey söylemeden döndü ve gitti.

Kapının önünde durup kalabalık caddede yürürken onu izledim ve yanıldığını anladım. Saygınlığı vardı. Bir kralın gururlu duruşuyla caddede yürüyordu.

17 MAYIS, M.Ö. 9528

Bugün pazar meydanında hizmetçim Sera ile alışveriş yaparken yanımdan son derece uzun boylu bir adamın geçtiğini gördüm. İlk başta Styxx olduğunu düşündüm, özellikle de ani bir rüzgar başındaki örtüyü uçurduğunda ve inanılmaz uzun boyunu gördüğümde. yakışıklı bir yüz.

Ama ona seslenmeye başladığımda, bir fahişenin kırmızı chiton'unu giydiğini fark ettim - fahişelerin başka bir şey giyerek halka görünmeleri kanunen yasaktı ve başlarının her zaman kapalı tutulması gerekiyordu. Eğer fahişelik yapanlar bu kıyafet olmadan insanların arasına karışırsa "terbiyeli" insanları ne oldukları konusunda uyaracak şekilde giyinirlerse, görüldükleri yerde idam edilebilirlerdi.

Acheron kalabalığının arasında ilerlerken başını hızla tekrar örttü.

Onu son gördüğümde olduğundan çok daha iyi görünüyordu. Teni altın sarısı ve bronzlaşmıştı ve artık acı verecek kadar zayıf değildi. Chitonu bir omzunu örtüyor, diğer omzunu çıplak bırakıyordu. Oymalı altın bir manşet, nihayet ciddi kaslara sahip olan kolunun üzerindeki sol pazusunu çevreliyordu.

Hiç şüphesiz erkeklerin en yakışıklısıydı - kardeşim olsa bile. Fark etmemek için kör olmak gerekirdi.

Sera'yı kumaşlara göz atması için bırakarak peşinden gittim, onu hayatta ve iyi bulduğum için çok minnettarım.

Ama hâlâ kendini satıyor olması kalbimi kırdı.

Kabinlerden birinde kendisine bir yüzük uzatan çekici ve yaşlı bir kadınla tanıştı.

"Bu uyuyor mu?" diye sordu.

Yüzüğü ona geri verdi. "Yüzük istemiyorum, CATERA. Ama düşüncen için teşekkür ederim."

Yüzüğü satıcıya geri verdi, sonra elini adamın çıplak kolunda samimi bir okşayışla bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

Bir aşğın okşaması.

Hiç tepki vermedi.

"Benim değerli Acheron'um," dedi gülerek. "Diğer çalışanlarıma hiç benzemiyorsun. Sadece kazandığın kadarını alıyorsun, fazlasını değil ve güveçteki her hizmetkâra bahşış veriyorsun, bu yüzden sana karşı çok nazikler. Hiç sanmıyorum ki Seni anlıyorum." Elini tuttu ve onu kabinlerin arasından geçirdi. "Sana bir öğüt, akribos, hediye kabul etmeyi öğrenmelisin."

Onun sözleriyle alay etti. "Hediye diye bir şey yoktur. Bunu senden alsaydım, er ya da geç karşılığında benden bir iyilik isteyecektin. Hayatta hiçbir şey gerçekten beklentisiz verilmez."

CATERA ona ters ters baktı. "Bu kadar bıkkın olmak için çok gençsin. Seni bu kadar şüpheli yapmak için ne yaptılar?"

Hiçbir şey söylemedi.

Ama kalbimde, onun geçmişindeki dehşeti biliyordum. Güvenini neyin çaldığını biliyordum. Onu zar zor tanıdığım bu acı dolu yabancıya dönüştüren kilit faktörlerden biri olduğuma hiç şüphe yoktu.

Onlar yürürken, kadın durmadan sohbet etti ve onu diğer bibloları ve benzerlerini fark etmeye ikna ederdi. Onlara sadece sessizce bakar, sonra da arkasını dönerdi.

Beni fark etmediklerinden emin olmak için geride durdum. Çok da zor olmadı. Acheron etrafındakilere bakmak istemiyormuş gibi gözlerini yere dikmiş, Catera ise sadece onu görüyordu.

Bir adam yanlarına geldi ve onu kenara çekti.

Onlar konuşurken Acheron birkaç kabin ötede dolaştı. Onu izlemek bana acı veriyordu. Satıcıların onun yaklaşması karşısında dudaklarını nasıl büktüklerini görmek. "Terbiyeli" insanların gözlerini kaçırmaları ya da kıyafetlerine küçümseyerek bakmaları.

Ama bundan daha da dehşet verici olan, yüzünü gördükleri anda ifadelerinin değişmesiydi. Alev alev yanan şehvet inkâr edilemezdi. Yoğunluğu korkutucuydu.

Bir doğum kazası ve babamın asılsız nefreti olmasaydı, Acheron'un gelecekteki kralları olacağını bilmiyorlardı.

Bu durum içimi sızlattı ve aynı zamanda yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Kadınların pislikten ancak bir adım yukarıda olduğu bir dünyada kadın olarak doğmaktan nasıl da nefret ediyordum.

Catera onun yanına döndü.

Acheron hâlâ onları izleyen adama baktı. Adamın gözleri açtı.

Acheron'un ki boştu. "Beni satın almak istedi." Sanki buna alışkınmış gibi bir gerçeği ifade ediyordu.

Buna güldü. "Hepsi seni satın almak istiyor, akribos. Seni köle olarak satmak isteseydim, Midas'tan daha zengin olacağıma şüphe yok."

Kadının sözleri karşısında gözlerini gölgeli bir acı kapladı. "Geri dönmeli ve kendimi hazırlamalıyım-"

"Hayır," diyerek onun sözünü kesti. "Bu gün senin, nasıl istersen öyle yap. Çok fazla çalışıyorsun. Bütün gün içeride kalamazsın. zaman."

Onun sözleri karşısında çenesi büküldü. "İnsanların etrafında olmayı sevmiyorum."

"Ama yine de onlarla seks yapmaktan çekinmiyorsun. Seni anlamıyorum."

Ondan uzaklaşmaya başladı.

"Acheron," dedi onu durdurmak için çekerek. "Özür dilerim. Ben sadece..." Durakladı ve onun elini okşadı. "Yapamazsın yolunuza devam edin. Kimse müşterilerini Her gün durmadan uyuyup uyanıyorsun. Beni yanlış anlama, benim için kazandığın para hoşuma gidiyor, ama böyle gidersen bir yaşına gelmeden ölürsün- ve- yirmi."

Kısa, acı bir kahkaha attı. "Sana söyledim, ben buna alışkınım."

"Ve sana evimde incinmene izin vermeyeceğimi söylemiştim. Ben insanlarıma göz kulak olurum, özellikle de senin gibi popüler olanlara." Küçük bir çantayı onun eline sıkıştırdı. "Günün geri kalanının tadını çıkar. Bir oyuna git. Sarhoş ol. Gidebildiğin kadar genç olmanın tadını çıkar, bu akşam görüşürüz."

Kadın ondan uzaklaştı.

Acheron elindeki çantayı cübbesinin içine sokmadan önce sıkıca kavradı ve sonra ters yöne doğru ilerledi.

Orada durup kimi takip edeceğimi düşündüm.

Korumamı kadının peşine gönderdim. Biri bizi birlikte görüp babama bildirmesin diye onunla açıkça buluşamayacağımı biliyordum. Bu yüzden onu küçük bir pansiyona davet ettirdim.

Catera'ya görünmeden konuşabileceğim arka taraftaki küçük bir odaya girmem için sahibine para ödedim.

Birkaç dakika sonra korumam yanında Catera ile göründü. Bizi yalnız bıraktı ve dışarıda nöbet tutmaya gitti. Kapiya.

"Leydim," dedi Catera huzursuzca kıpırdanarak. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Lütfen oturun." Önümdeki sandalyeyi gösterdim. Belli ki gergindi, oturdu.

Sinirlerini yatıştırmayı umarak yüz ifademi yumuşattım. "Sana bir şey sormak istiyorum..." "Kardeşim" demekte tereddüt ettim. Böyle bir bilgi onu incitebilirdi. "Acheron," diye bitirdim. "Onu nerede buldun?"

Kadın bilerek gülümsedi. "Yakışıklı, değil mi? Ama ne yazık ki satılık değil. Eğer leydim onu satın almakla ilgileniyorsa hizmetler-"

"Hayır!" dedim. Dedim, önerisi karşısında şok olmuşum. Ama sonra böyle düşünmesinin onun karakterine aykırı olmadığını fark ettim. "O... O

bana birini hatırlatıyor."

Başını salladı. "Evet, görünüş olarak Prens Styxx'in neredeyse aynısı. Müşterilerimin çoğu da öyle düşünüyor. Bu onun için çok kazançlı oldu."

Kardeşimle ilgili en yıkıcı kısmın bu olduğunu bilmiyordu. "Onu nerede buldun?" Tekrar ettim.

"Neden bilmek istiyorsun?"

Ona gerçeği söylemeye cesaret edemedim. "Lütfen," dedim sessizce. "Sana ne istersen ödeyebilirim, sadece onunla ilgili birkaç sorunun cevaplanmasını istiyorum." Eline bir düzine altın sola sıkıştırdım.

Onları sakladı. "Nereden geldiğini bilmiyorum. Bu konuda konuşmayı reddediyor. Ama aksanına bakılırsa Atlantis kökenli olduğunu tahmin ediyorum."

"Sana mı geldi?"

Başını salladı. "Birkaç ay önce arka kapımda belirdi. Paçavralar içinde ve yalınayaktı. Yeni yıkanmış olması ve giysilerinin sanki yıkatmaya çalışmış gibi görünmesi dışında herhangi bir dilenciydi. Solgun, zayıf ve açlıktan o kadar halsizdi ki ayakta zor duruyordu."

Anlattıkları karşısında dehşete düştüm.

"İş aradığını söyledi ve beni arayıp aramadığımı öğrenmek istedi. yapabileceği bir şey var mıydı? İşe almadığımı ama başka bir genelevden yeni bir fahişe aradığımı duyduğunu söyledim. Ona gülmemek için kendimi zor tuttum. Kimsenin böyle zavallı bir yaratık için para ödeyeceğini düşünemezdim. Benim ilk onu dışarı atma dürtüsüydü."

"Neden yapmadın?"

"Bunu açıklayamam. Görünüşü yırtık pırtık olsa da onda inkar edilemez bir şey vardı. İçimi ısıtan zorlayıcı bir şey. Zayıf ve çelimsiz olmasına rağmen ona dokunmak istememe neden oldu.

Sonra bana en inanılmaz şeyi söyledi. Eğer ona beş dakika verirsem bana üç orgazm yaşatacağını söyledi."

Sözleri karşısında nefesim kesildi.

Yüz ifadem karşısında güldü. "Ben de şaşırdım. Zamanında o kadar çok övünen adamla karşılaştım ki, böyle bir iddianın duyulmamış olması pek mümkün değil. Ama bunu bu kadar genç birinin ağzından duymak biraz ilgimi çekti. İlk başta onun da bana gelen genç erkeklerin çoğu gibi olduğunu düşündüm; çoğu ya çok az tecrübeye sahipti ya da hiç tecrübesi yoktu ve fahişeliğin para kazanmanın kolay bir yolu olduğunu düşünüyorlardı. Hiç tecrübeleri yok. fiziksel olarak ne kadar zor olduğunu. Ruhen ne kadar yorucu olduğunu. Bir çiftlikten geldiğini ve zengin olmak için şehre geldiğini düşündüm."

Konuşmadan önce korkuyla yutkundum. "Ona sözlerini kanıtlattın mı?"

Güldü. "Leydim, benim yaşımda yılda üç kez orgazm olduğum için şanslıyım. Bu yüzden ona söylediği kadar iyiye onu işe alabileceğimi söyledim. Öğrendiğim şey, açlıktan yarı ölü haldeyken bile iddia ettiğinden daha iyi olduğuydu. En iyilerle birlikte oldum ve onun becerileri tamamen rakipsiz."

Sözleri karşısında midem sıkışmıştı. Ne kadar pratik yaptığını çok iyi biliyordum. "Yani onu içeri aldın."

Başını salladı. "Pişman olmadığım bir karar. Bir kez doğduğunda ne kadar yakışıklı olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

birkaç öğün yemek yemiş ve biraz dinlenmişti. Prens Styxx'e bu kadar çarpıcı bir şekilde benzeyeceğini de bilmiyordum. alışmasına izin vermeden önce onu üç hafta tuttum. İlk geceden itibaren Müşterileri kabul ederken o kadar popülerdi ki bir bekleme listesi oluşturmak zorunda kaldık.

"Eğer onunla bir saat geçirmek isterseniz, sizi listeye ekleyebilirim, ancak şu anki haliyle, bir açılış olması için en az on hafta geçmesi gerekecek."

Sözleri karşısında sersemlemiş bir halde oturuyordum. Eskiden dizimde tuttuğum ve gülerken zıplattığım o küçük ocuğ'a ne olmuştu?

Ona ne yapmışlardı? Bu nasıl onun hayatı olabilirdi? Bu adil değıldi ve ağılamak istememe neden oldu.

"Onunla zel olarak konuşmamın bir yolu var mı?"

Catera bu öneriye şüpheyle baktı. "Müşterileriyle konuşmamayı tercih ediyor."

"Müşteri olmak istemiyorum," dedim ona sert bir şekilde. "Onu şahsen tanıyorum."

Bunun zerine kaşlarını kaldırdı. "Bir arkadaş mı?"

"Onun gibi bir şey." İlişkimizin gerçek yüzünü öğrenmesine izin vermek istemediğim için böyle söyledim. Daha fazla para çıkardım ve ona uzattı. "Lütfen. Onunla baş başa kalmam için bana birkaç dakika vererseniz size her şeyi öderim."

Cevap vermeden önce birkaç kalp atışı boyunca düşündü. "Pekala, eğer bu gece yahnime gelebilerseniz-"

"Böyle bir yerde kimse tarafından grlemem."

"Anlıyorum, ama sizinle buluşmak için dışarı çıkacağından şüpheliyim. Tesis dışında kimseyle görüşmeyi kabul etmiyor. Bugün, geldiğinden beri onu dışarı çıkarabildiğim ilk gün.

"Ama," dedi düşünceli bir şekilde, "şafak vakti gelebilerseniz, etrafta nadiren kimse olur. Gece temizlik yapıyoruz ve tüm müşterilerimiz gitmiş oluyor. O zaman onu görmek için seni içeri alabilirim."

Rahatlamış bir şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim. Şafakta görüşürüz."

18 MAYIS, M.Ö. 9528

Sabah sanki benim kadar korkmuş gibi soğuktu. Tek başıma saraydan gizlice çıktım ve sessizce şehrin içinde süründüm, güvecini bulana kadar Catera'nın talimatlarını takip

ettim. Tahmin ettiği gibi, etrafta kimse yoktu.

Beni arka kapıdan içeri aldı, sonra da Evin içinden sessizce geçip arka taraftaki bir odaya gittim. Başımı ve yüzümü iyice kapattım ve yanlarından geçtiğimiz zavallılara bakmamak için elimden geleni yaptım.

Bir kapı açtı.

Acheron'u görmeyi umarak tereddütle içeri girdim. Orada değildi. Onun yerine, yan taraftaki odadan gelen su sesini duydum ve banyo yapıyor olması gerektiğini anladım.

Küflü seks kokusu odada ağır ağır asılı duruyordu ve ben yeni yapılmış yatağa bakmamaya çalışıyordum. Styxx'i ve Acheron buna zorlanırken onun hayatını nasıl rahat ve huzur içinde yaşadığını düşünürken gözlerimi kapattım.

Acheron'un her gün çekmesi gereken aşağılanmayı hayal bile edemezdim. Acıyı.

Saçlarını kurularak odaya çırlıçıplak girdi. Eşiğin hemen içinde durduğumu görünce kısa kesti.

"Bağışlayın leydim," dedi o boğucu, yumuşak ve Atlantis aksanından bir parça taşıyan sesiyle. Ben

En azından taşaklar artık dilini kaplamadığı için minnettardı.
"Bu gecelik işim bitti sanıyordum."

Kapağımı indirdim.

Beni hemen tanıyarak bakışlarını daralttı. "Bu Rahibe Ryssa değil mi? Söyle bana, buraya beni kurtarmaya mı yoksa sikmeye mi geldin? Bekle, unuttum. Beni kurtardığında, beni beceriyorsun, değil mi?"

Düşmanca küçümsemesi karşısında gözlerim yaşardı. Ama bunun için onu kim suçlayabilirdi ki? "Bu kadar kaba olmana gerek yok."

"Görgüsüzlüğüm için beni mazur görün. Bir fahişe olmak, Düzgün insanların nasıl konuştuğu konusunda pek bilgili değilim. Benimle sohbet ettikleri tek zaman, onları nasıl daha iyi becerebileceğim konusunda bana talimat vermek oluyor." Havluyu yatağın üzerine bıraktı ve pencerenin yanındaki sandalyeye geçti.

Beni görmezden gelerek oturdu ve masanın üzerindeki bir kutuyu açtı. Bir sürahinin içine birkaç tuhaf ot ve çiçek yerleştirmesini sessizce izledim. Onları yaktı, sonra kapağını kapattı. Küçük bir kil kâse aldı, yüzüne tuttu, ağzını ve burnunu kapattı ve içine çekti.

"Ne yapıyorsun?"

Kil kâseyi ağzından çekmeden önce birkaç nefes aldı.
"Xechnobia kullanıyorum." Kaşlarımı çattığımda bana açıkladı. "Bu bir ilaç, Ryssa."

"Hasta mısın?"

Buna güldü, sonra biraz daha içine çekti. "Bu bir görüş meselesi," dedi küçük bir duraksamadan sonra. Beni dikkatle izlerken çenesinde bir tik başladı. "Ben unutabilmek için kullanıyorum."

Bir günde kaç çift elin üzerimde olduğunu. Bu sayede huzur içinde uyuyabiliyorum."

Böyle şeyler duymuştum ama benim dünyamda böyle şeyler yoktu. Ona uyuşturucuyu gösterenin Estes olduğuna şüphe yoktu. Eskiden ekmek pişiren ve Maia'yla oyunlar oynayan Acheron'un başına gelenlere ağlamak istiyordum.

"Peki neden buradasınız Prenses?" diye

sordu. "Sizi görmek istedim."

"Neden?"

"Senin için endişelendim. Bugün seni markette gördüm ve nasıl olduğunu görmek istedim."

Acheron tencereye daha fazla bitki ekledi, sonra etraflarındaki közleri karıştırmak için onlara üfledi. "Ben iyiyim. Şimdi gidebilirsin
Evine dön ve zenginlik ve vicdan rahatlığı içinde uyu." Ses tonundaki alaycı alaycılık beni derinden yaraladı.

Gözlerimde yaşlar birikirken başımı salladım. "Bunu kendine nasıl yaparsın?"

Alaycı bir kaşını kaldırdı. "Ben eğitilmiş bir köpeğim, Ryssa. Ben sadece bana öğretileni yapıyorum."

"Bu çok aşağılayıcı. Buna nasıl geri dönebildin?"

Gözleri fırtınalıydı, bana duyduğu öfkeyi gördüm. "Buna geri mi döndün? Neden, abla, sanki bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun. Benim için cennet. Günde sadece on ya da on iki kişiyle yatmak zorundayım.

Geceleri, genellikle tek seferde bir tane. Sonunda yerde ya da birinin kucağında değil, masada yemek yememe izin verildi. Kimse beni yemek için yalvartmıyor ya da yılda birkaç gün beni cezalandırmıyor.

Hastayım ve sevişemiyorum. Eğer biri beni incitir ya da döverse, Catera onu güveçten men ediyor. Çalışmalarım için bana para bile ödüyor.

ve haftada bir gün izin alıyorum. Hepsinden iyisi, yatağa girdiğimde yalnız yatıyorum. Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Anlattığı dehşet karşısında çığlık atmak istedim. Bunun gerçek olduğunu bilmem beni daha çok incitiyordu. "Yani bu şekilde yaşamaktan memnun musun?"

Toprak kabı masanın üzerine bıraktı ve meraklı bakışlarıyla beni delip geçti. "Gerçekten ne düşünüyorsunuz, Prenses?"

"Bence sen bundan daha değerlisin."

"Beni bir fahişeden daha fazlası olarak görebilmek için özel değil misin? Dünyanın geri kalanının ne gördüğü konusunda seni eğitmeme izin ver. Atlantis'ten ayrıldım ve haftalarca hasta yattım.

Estes'in boğazımdan zorla geçirdiği ilaçlar."

Onu kurtardığımda ne kadar hasta olduğunu çok iyi hatırlıyordum.

"Bana verdiğin himation dışında hiçbir şeyim yoktu. Para yok, kıyafet yok. Hiçbir şeyim yoktu."

"Yani fahişeliğe geri mi döndün?"

"Başka ne seçeneğim vardı ki? Çok uzaklara seyahat ettim. Başka bir iş bulmaya çalışıyordum ama kimse beni işe almıyordu. İnsanlar beni gördüklerinde benden tek bir şey istiyorlar ve ben bu konuda çok iyiyim. Söylesene Prenses, babam seni yarın çırılçıplak sokağa atsa ne yapardın? Ne yapacağını biliyor musun?"

Çenemi kaldırdım. "Bir şeyler bulabilirim."

"Denemeniz için size meydan okuyorum, Prenses."
Arkamdaki kapıya doğru eliyle işaret etti. "Devam edin.
Yerleri nasıl süpüreceğimi bile bilmiyorum. Tek bildiğim
vücudumu başkalarını memnun etmek için kullanmak.
Hastaydım ve yalnızdım, referansım, arkadaşlarım, ailem ya
da

Para. Açlıktan o kadar zayıf düşmüştüm ki, bir dilenci bile
yerde yatarken, ölmek isterken ve onu almasını
engelleyemezken benden himmetinizi çaldı. Bu yüzden
şimdi buraya küçümseyen gözlerinizle gelip bana sizden
aşağıdaymışım gibi bakmayın. Senin merhametine de
acımana da ihtiyacım yok. Bana baktığınızda ne
gördüğünüzü çok iyi biliyorum."

"Gerçekten mi?"

Ayağa kalktı ve kollarını iki yana açarak bana mükemmel
çıplak vücudunu gösterdi. "Bunu yüzünde açıkça
görüyorum. Gördüğün şey, babasının ayaklarını öpen ve onu
fahişeliğe geri göndermemesi için yalvaran zavallı küçük
çocuk. Bir prensi memnun eden ve sonra evinden atılan
fahişeyi görüyorsun."

İnkâr edercesine başımı salladım. "Hayır, Acheron. Gördüğüm şey
Bana koşup ailesinin onu neden sevmediğini soran küçük
çocuk. Aynı küçük altın saçlı melek
Odamda güneş ışınlarını kovaladı ve avucunu
doldurduklarında güldü. Sen benim kardeşimsin ve senin
hakkında asla kötü bir şey görmeyeceğim."

Yüzündeki öfke, bana vurabileceğini düşündüğüm noktaya
kadar yoğunlaştı. "Çık dışarı."

Başımı örterek döndüm ve çıktım.

Beni durdurmasını bekledim. Durdurmadı.

Ve attığım her adımda, bu sabah bulduğum şey için daha
çok ağladım. Değerli Acheron'um gitmişti ve
benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir adamdı.

En kötüsü de bunun için onu suçlayamıyordum bile. Bu hiç adil değildi. Kraliyet dairelerinde, hizmetkârları emrinde olmalıydı.

Bunun yerine, ikimizin de onu kurtaramayacağı bir kâbusun içine hapsolmuştu. Elbette bu onun hayatı olmayacaktı. Şüphesiz Acheron bundan daha fazlası için yaratılmıştı.

Yine de gördüklerimi nasıl inkâr edebilirdim? O haklıydı. İnsanlar ondan sadece tek bir şey istiyordu. Ve babam onu korumaya istekli olmadıkça, Catera hiç yoktan iyiydi.

Küçük kardeşim bir fahişeydi. Gerçeği anlamamın zamanı gelmişti.

23 AĞUSTOS, MÖ 9528

Gün, toplantıların en sefiliyle başlamıştı.

Bana babam ve senatörlerinin Tanrı Apollo'yu bir insan kurban ederek yatıştırmaya karar verdikleri söylenmişti.

Ben.

Yunanistan ve Atlantis arasında savaş patlak verdiğiinden beri Yunan kralları, Atlantis'i kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorlardı.

onu savuşturmak için. Ancak Atlantis'i yöneten Apollitler bizden nefret ediyorlardı ve tüm Yunanistan'ı bir Atlantis eyaletinden başka bir şey yapmamaya kararlıydılar.

Atlantislielerin üstün teknolojisinin kölesi olmaktan korkan Yunan şehir devletleri, sahip oldukları her şeyle savaşıyorlardı.

Ne yazık ki, bu yeterli görünmüyordu. Apollon Atlantislieleri ve Atlantis'i onlarla paylaşan kendi yarattığı Apollitleri kayırıyordu. Öyle ki, gün ışığında savaştıkları sürece yenilmezlerdi.

Yunan krallarının sonu gelmişti. Bu yüzden rahipler ve kahinler, Apollon'a tapınan insanlara onun iyiliğini geri getirebilecek bir şey olup olmadığını görmek için toplanmışlardı.

Delphi kahini, "Tanrı ancak prenseslerin en güzeli tarafından dikkati dağıtılabilir ve evcilleştirilebilir" demişti. hepsine ilan etti.

Sonra delinin biri bana söz konusu prensesin adını

verdi. O adamı öldürebilirim.

"Baba, lütfen," diye yalvardım, onun ve Styxx'in peşinden gidiyordum. Senato odasına doğru gidiyorlardı ve bana ayıracak zamanları yoktu. Bu alışılmadık bir şey değildi.

"Yeter, Ryssa," dedi sertçe. "Karar verildi. Apollo'ya sunulacaksın. Atlantisli'lere karşı bu savaşı kazanmak istiyorsak ona ihtiyacımız var. Onları kayırmaya ve onlara yardım etmeye devam ettiği sürece, asla bir şansımız olmayacak. Eğer onun sevgilisi olursan, halkımıza daha iyi gözle bakacak ve belki de bizim davamıza yönelecektir."

Takas edilmem ve satılmam beni çok rahatsız etti.

Acheron'u düşündükçe tökezledim. Sonunda anladım tam olarak nasıl hissettiğini. Vücuduma ne yapılacağı konusunda söz sahibi olmamanın nasıl bir şey olduğunu anladım.

Korkunç derecede hasta bir duyguydu. Beni odasından atmasına şaşmamalı. Hiç şüphesiz masumiyetimle, anlamadığım bir şey hakkında oldukça kibirli görünmüştüm.

Ancak, onlarla işim bitmemiştir. Kararlılıkla, babam ve Styxx'i arka koridora kadar takip ettim.

Ana salona yaklaştığımızda, avluda sohbet eden küçük bir grup senatörün sesi beni olduğum yerde durdurdu.

"Tıpkı Styxx'e benziyor."

Babam ve Styxx de onları duyunca durakladılar. "Ne diyorsunuz?" diye sordu başka bir ses.

"Bu doğru," dedi birinci senatör. "İkiz doğmuş olsalardı birbirlerine daha fazla benzeyemezlerdi. Aralarındaki tek fark

göz rengi."

"Gözleri ürkütücü," diye araya girdi üçüncü bir senatör.
"Onun bir tanrının oğlu olduğunu söyleyebilirsiniz ama hangisi olduğunu söylemiyor."

"Ve güveçte olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet," dedi ikinci adam. "Sana söylüyorum Krontes, onu ziyaret etmelisin. Styxx'miş gibi davranmak bana yardımcı oldu.

kraliyet hıyarıyla başa çıkmada son derece etkili. Acheron'la dizlerinin üzerinde bir saat geçirin ve bir dahaki sefere Styxx'i gördüğünüzde yepyeni bir bakış açısına sahip olacaksınız."

Gülüştüler.

Babamın ve Styxx'in yüzleri öfkeden kıpkırmızı olurken yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

"Dün geceki ziyafetimizde olmalıydın," dedi ilk adam.
"Ona kraliyet giysileri giydirdik ve kızışmış bir fahişe gibi dolaştırdık."

Birden midem bulandı.

Baba grubun üzerine yürüdü ve korumalarına Styxx'i bu şekilde karaladıkları için onları tutuklamalarını söyledi.

Styxx iftiraya uğradı.

Acı içinde iki büklüm olurken içimde histerik kahkahalar yükseldi. Zeus, Styxx'in aşağılanması yasaklamıştı. Aşağılanan ve onlara hizmet etmek zorunda bırakılan kişinin Acheron olması önemli değildi.

Acheron hiç önemli değildi.

En azından benden başka kimse için değil.

23 HAZIRAN, MÖ 9527

Saraydan tek başıma çıktığımda şafak söküyordu. Aptalca bir arayış içindeydim ama kendimi durduramadım. Bugün Acheron on dokuz yaşına girdi.

Kalbimin derinliklerinde hiç kimsenin ona doğum yıldönümü için bir hediye vermediğini biliyordum. Bu dünyaya geldiği günü tam olarak bilip bilmediğini bile merak ediyordum. Ve babamızın doğum günü için planladığım kutlamayı düşündüm.

onu Atlantis'e geri göndererek mahvetti.

Terk edilmiş sokaklardan geçip daha önce gittiğim yahniye doğru yürürken hediyesini elimde tuttum.

Arka kapıyı çaldım ve Catera'yı istedim. Kısa bir bekleyişten sonra kaşlarını çatarak geldi.

"Leydim? Neden buradasınız?"

Ona nazikçe gülümsedim. "Acheron'u tekrar görmek istedim. Sadece birkaç dakikalığına."

Hüzün gözlerini kararttı. "Keşke size yardım edebilseydim leydim ama o artık burada değil."

Soğuk bir korku kalbimi ele geçirdi. "Ne oldu? Nereye

gitti?" "Nereye götürüldüğünü bilmiyorum."

"Alındı mı?" Düşündüğüm şeyi kastetmediğini umarak kelimeyi dikkatle fısıldadım.

Ne yazık ki öyle. "Birkaç ay önce tutuklandı. Kralın muhafızları bir öğleden sonra erkenden geldiler. Onlar

ön kapıyı kırdı ve kraliyet taklitçisinin gösterilmesini talep etti. Acheron yatağından çekilirken Hala uyuyordu ve zincire vurulmuştu, sonra onu buradan sürükleyerek götürdüler ve o zamandan beri hiçbir şey duymadım."

Parmaklarım uyuşmuş, hareket edemeyecek kadar sersemlemiş bir halde öylece dururken hediyeimin yere düştüğünü hissettim.

Babam mı götürmüştü?

Tabii ki vardı. Bunu kendim fark etmeliydim. Senatörlerin konuşmalarına kulak misafiri olduğu gün adamlarını gönderdiğine şüphe yoktu. Ne tür bir aptalım ki Bu mu?

Ama sonra Apollo ile yaklaşan kıyametimi düşünmekle çok meşgul oldum. Acheron'u ilk sıraya koymadığım için kendimden utanıyorum. Ona ne yaptıklarını bilemezdim.

Tek tesellim babamın onu öldüremeyeceğini bilmektir. Styxx'i de öldürmeden olmaz.

Catera paketlenmiş hediyeimi aldı ve bana geri verdi.

Alışkanlıktan dolayı ona teşekkür ettim ve ayrıldım.

Acheron sarayda bir yerde olmalıydı. Ne pahasına olursa olsun onu bulacak ve dışarı çıkaracaktım.

23 HAZIRAN, MÖ 9527

Sonunda Acheron'un yerini bulduğumda gün ortasıydı. Babama yerini sormaktan daha iyisini biliyordum. sadece bana karşı öfkesini davet edecek ve zaten bilmediğim bir şey söylemeyecekti, bu yüzden saray muhafızlarına rüşvet vermeye başvurdum.

Bunu söylemek bile yapmaktan daha kolaydı çünkü çoğu hiçbir şey bilmiyordu ve bilenler de babamın gazabından korktukları için bundan bahsetmiyorlardı.

Ama sonunda cevabı bulmuştum. Kardeşim sarayın en alt kısmına, en kötü suçluların tutulduğu temelin altına götürülmüştü: tecavüzcüler, katiller, hainler...

Ve babası, doğmuş olmasından başka hiçbir sebep yokken ondan nefret eden genç bir prens.

Lanetlilerin çığlıklarını ve iniltilerini duyabileceğiniz, çürümüş etlerinin ve işkencelerinin kokusunu alabileceğiniz bir yere gitmek istemedim. Ziyaret etmek için gereken cesareti bulmamı sağlayan tek şey Acheron'un orada olduğu bilgisiydi.

Eminim ki ona bir seçenek sunulsaydı o da orada olmazdı.

Kıvrımlı koridorlarda yürürken ısınmak için pelerinimi kendime daha da yaklaştırdım. Burası çok nemli ve soğuktu. Karanlık. Affetmez. Meşalem bile karanlığı yok edemedi.

Hücrelerin önünden geçerken, ışığı görebilenler merhametimi istediler. Ancak özgür olmak için ihtiyaçları olan benim merhametim değildi. Babamın merhametiydi.

Ne yazık ki, yedekte hiç parası yoktu.

Muhafızların yüzbaşısı beni koridorun en ucundaki küçük bir kapıya götürdü ama kapıyı açmayı reddetti. Duyabiliyordum İçeriden su damlama sesi geliyordu ama başka bir şey yoktu. Havaya sinen ve beni boğan pis bir koku vardı. Buna neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten de bu bir korkutucu bir yer.

"Anahtarı bana ver yeter. Yemin ederim kimse bilmeyecek."

Muhafızın yüzü soldu. "Yapamam, Majesteleri. Onun Majesteleri bu kapıyı açan herkesin ölüm cezasına çarptırılacağını açıkça belirtti. Beslemem gereken çocuklarım var."

Korkusunu anlıyordum ve babamın bu hakaretten dolayı onu gerçekten öldüreceğinden hiç şüphem yoktu. Tanrılar biliyordu, çok daha azı için adam öldürmüştü. Bu yüzden ona teşekkür ettim ve soğuk, nemli zeminde diz çöküp koridordan hücreye yiyecek geçirmek için tasarlanmış küçük kapağı açmadan önce beni yalnız bırakmasını bekledim.

"Acheron?" Seslendim. "Orada mısınız?"

Küçük açıklıktan bakmak için pis zemine uzandım ama hiçbir şey göremedim. Tek bir et parçası, giysi ya da ışık bile yoktu.

Sonunda bir şeyin hafifçe hışırdadığını duydum.

"Ryssa?" Sesi zayıf ve cızırtılıydı ama içimi sevinçle doldurdu.

Yaşıyordu.

Ona bir adak olarak elimi açıklıktan uzattım. "Benim, Akribos."

Elinin benimkini tuttuğunu hissettim. Hafifçe titriyordu. Parmakları ince, iskelet gibiydi, tutuşu nazikti.

"Burada olmamalısın," dedi o hırıltılı ses tonuyla. "Kimsenin benimle konuşmasına izin verilmiyor."

Sözleri karşısında gözlerimi kapattım ve kesik kesik bir nefes aldım. Ona iyi olup olmadığını sormak istedim ama daha iyisini biliyordum. Bir hayvan gibi küçük bir hücrede yaşarken nasıl iyi olabilirdi?

Elini sıkıca kavradım. "Ne zamandır buradasın?"

"Bilmiyorum. Gündüzü geceden ayırmanın bir yolu yok."

"Pencereniz yok mu?"

Bunun üzerine acı acı güldü. "Hayır, Ryssa. Benim pencerem yok." Onun için ağlamak istedim.

Elimi bıraktı. "Gitmeniz gerek Prenses. Buraya ait değilsiniz."

"Sen de öyle." Ona ulaşmaya çalıştım ama toprak zeminden başka bir şey hissetmedim. "Acheron?"

Cevap vermedi.

"Acheron, lütfen. Sadece sesini duymaya ihtiyacım var. İyi olduğunu bilmem gerek."

Sessizlik bana cevap verdi.

Elim hala onun hücresindeyken uzun bir süre orada yattım, Tekrar alacağını umuyordum. Almadı. Beklerken, o benimle konuşmayı reddetse de ben onunla konuşmaya devam ettim. Onu suçladığımdan değil.

Kızgın ve somurtkan olmakta sonuna kadar haklıydı. Ben yapamazdım. Onu buraya kilitlemek için sokaklarda sürüklemelerinin dehşetini hayal edin.

Peki ne için?

Babamın hissettiği hayali bir aşağılama mı? Styxx'in onun onurunu kurtarmak için duyduğu bir ihtiyaç mı? Bu beni eğlendirdi.

Bir hizmetçi yemeğini getirene kadar ayrılmadım. Bir kase ince çorba ve kokuşmuş su. Dehşet içinde baktım.

Bu gece Styxx en sevdiği yemekleri yer, doyana kadar yerken soylular da ona iyi dileklerde bulunmak ve her isteğinin üzerine titremek için toplanırdı. Babası ona hediyeler yığacak ve onu sevgi ve iyi dilek yağmuruna tutacaktı.

Ve burada Acheron pis bir hücrede oturacaktı. Tek başına. Aç. Zincirlerle.

Gözlerim dolu dolu, hizmetçinin kapıyı kapatmasını ve bizi terk etmesini izledim.

"Mutlu yıllar, Acheron," diye nefes aldım, beni duyamayacağını biliyordum.

22 EKİM, MÖ 9527

Son birkaç aydır, Apollo ile olan birlikteliğime hazırlanıyordum. Saray hareketlenmeye başlamadan önceki sabah saatlerinde, Acheron'u hücresinde ziyaret etmeye özen gösteriyordum. Nadiren konuşurdu ama arada bir ağzından bir iki kelime alırdım.

Her birine değer verdim.

Tek dileğim tartışmalarımıza daha fazla katılmasıydı. Üzülerek söylemeliyim ki zaman zaman ona karşı oldukça sert, hatta kızgındım. Onu görmek, ona ekmek ve tatlı götürmek için çok çaba sarf ettim ve büyük riskler aldım. En azından bana yarı samimi davranabilirdi.

Ama görünüşe göre, bu çok fazla şey istemektir.

Öğleden sonraydı ve babam Styxx ile buluşuyordum. Babamın çalışma odasında Baş Rahip ile birlikte, beni babama bağlayacak törende ne giymem gerektiğini konuştuk.
Apollo.

Başlangıçta konsey beni tanrıya sunmak istemişti. tamamen çıplaktı. Neyse ki rahip onları bundan vazgeçirdi ve şimdi doğru elbise ve mücevher konusunda çok fazla tartışma vardı.

Kâtip not alırken, Styxx aniden fenalaştı. Ayakta duramayacak kadar güçsüz bir halde yere yığıldı ve küçük bir çocuk gibi titreyerek yattı. Her kalp atışı onu daha da solgunlaştırıyor gibiydi. Daha zayıf.

Dehşet içinde, babamın onu kollarına alıp odasına götürmesini izledim. Onu neyin ele geçirmiş olabileceğinden korkarak onları takip ettim. Çok kavga etmemize rağmen, aslında kardeşimi seviyordum ve istediğim son şey onun incindiğini görmektir.

Babam onu yatağa yatırdı ve bir doktor çağırdı. I yardım etmeye çalışarak ilerledi ama gerçekten yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Styxx konuşamıyordu bile. Sanki boğazı kurumuş ve ciğerleri hasar görmüş gibi nefes alıyordu. Bana baktı, gözleri ona olanlardan dolayı dehşetle doluydu.

Onun için dua ederek elini elime aldım ve Acheron'a sık sık yaptığım gibi ona sarıldım. Styxx'in dokunuşuma tahammül etmesi nadiren oluyordu, bu da bana onun ne kadar hasta olduğunu gösteriyordu.

Doktorlar geldiğinde Styxx hayalet gibi solgun ve zayıflamıştı.

Onu muayene edebilmeleri için uzaklaştım ve onlar çalışırken ben de endişeyle izledim.

"Ne oldu?" diye sordu babam, sesi endişeyle doluydu.

Doktorlar şaşkın görünüyordu. "Hiç böyle bir şey görmedim, efendim."

"Ne?" Sesim titreyerek sordum.

Başhekim iç çekti. "Sanki susuzluktan ve açlıktan ölmek üzereymiş gibi.

tek bir öğün. Görünüşüne bakılırsa, bu günü çıkarabileceğinden şüpheliyim. Hiç mantıklı değil. Bir prens nasıl bu semptomlara sahip olabilir?"

Onun sözleriyle kalbim durdu ve anında Styxx'in hastalığının kaynağını anladım. "Acheron," dedim babama. "O ölüyor."

Babam beni duymadı. Varisini iyileştirmesi için doktora bağirmekle meşguldü.

"Baba!" Dikkatini üzerime çekmek için kolunu sallayarak bağırdım. "Styxx ölüyor çünkü Acheron ölüyor. Onlar doğduğunda bilge kadının ne dediğini hatırlamıyor musun? Eğer Acheron ölürse, Styxx de ölür. Acheron, Styxx'in hapisane hücrelerinde açlıktan ölüyor. Eğer onu iyileştirirsek, Styxx yaşayacak."

Yüzü öfkeden kudurmuş bir halde muhafızlarını çağırdı ve Acheron'u taht odasına getirmelerini emretti.

Onlar sarayın enine boyuna yürürken ben de peşlerinden koştum ve onu almak için yer altındaki hücrelere gittim. Her zamanki gibi rutubetli ve pis kokuluydu. Bu yerden nefret ediyordum ve Acheron'un aylardır burada hapsedilmiş olması beni çok rahatsız ediyordu.

Kalbim küt küt atarken, hücre kapısını açtıklarında geri çekildim. Sonunda onu tekrar görebilecektim.

Geri çekilip bana Acheron'u gösterdiler.

Hayatımda hiç yüksek sesle küfretmemiştim ama kardeşimi nasıl alıkoyduklarını gördüğümde çok fena küfrettim.

Oda o kadar küçüktü ki, içinde iki büklüm oturmak zorunda kalmıştı. Estes'in kaldığı odadan bile daha küçüktü. Atlantis'te onu cezalandırmak için kullanılırdı. Acheron kelimenin tam anlamıyla bir topun içine kıvrılmıştı. İçinde hiç ışık yoktu.

Kardeşim neredeyse bir yıldır tamamen karanlık ve pislik içinde yaşıyordu. Hareket edemiyor, gerinemiyor, hatta tuvaletini bile yapamıyordu. Hayvanlara bile bu kadar kötü davranılmazdı. Acheron neden bana kapının onun tarafında ne olduğunu hiç söylememişti?

Muhafız onu dışarı çekmeye çalıştı. İtiraz edemeyecek kadar zayıf olan Acheron koridorun zeminine yayıldı. Onun ve odanın kokusu o kadar ekşiydi ki midemi bulandırdı. Kusmamak için burnumu sıkmak zorunda kaldım.

Acheron sırtüstü yatıyordu, nefes alış verışı sığ ve zayıftı. O kadar zayıftı ki orada yatarken gerçek gibi görünmüyordu. Görebiliyordum. Vücudundaki her bir kemik. Kalın bir sakal yüzünü kaplıyor ve saçları zayıf bir örümcek ağı gibi etrafına sarkıyordu. On dokuz yaşında bir çocuk değıl, yaşlı bir adam gibi görünüyordu.

Yanına diz çöktüm ve başını kucağıma çektim. "Acheron?"

Cevap vermedi. Styxx gibi o da bana boş boş bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzdü.

"Onu üst kattaki odama götürün," diye emrettim

gardi yana. Tiksintiyle dudağını büktü. "Leydim, o

iğrenç biri."

"Onu yatağıma götürün yoksa küstahlığınız yüzünden dayak yediğınızı görürüm."

İtaat etmeden önce birkaç dakika boyunca yüzünde kararsızlık ifadesi belirdi. Ben onları takip ederken başka bir muhafıza yiyecek ve içecek getirmesini emrettim.

Her adım çok uzun sürüyor gibiydi. Muhafızın kollarındaki insan kabuğunun aynı olduğuna inanamıyordum. Maia'yı bahçemizde kovalayan yakışıklı çocuk. Babam bunu

ona nasıl yapmış olabilir?

Acheron bunu kendine nasıl yapmış olabilir?

Odama giren gardiyan onu yatağıma yatırdı ve hemen ayrıldı. Üzerindeki pisliğin bir kısmını yıkayabilmemiz için hizmetçilerime su ve çarşaf getirmelerini söyledim.

Ona bu şekilde yakın olmak çok korkunçtu. O kadar kötü kokuyordu, o kadar zayıf görünüyordu ki... Bir insan nasıl böyle bir trajediye maruz kalabilirdi? Kendimi tamamen çaresiz hissediyordum.

Çarşafımı kullanarak yüzündeki kirin bir kısmını silmeye çalıştım.

Hizmetçilerim yemek getirildiği sırada geri döndü.

Acheron'un başını okşarken onu dikkatlice küçük ekmek parçalarıyla besledim. Ama çiğnemek istemiyor gibiydi. Çok mu güçsüzdü, yoksa ne olduğunu bile bilmeyecek kadar bitkin miydi, bilmiyordum. Ağzında ekmek.

"Leydim," dedi Cassandra, "ona bu şekilde dokunarak giysilerinizi mahvedeceksiniz."

"Umurumda değil." Ben de umursamadım. Benim için önemli olan tek şey hayatını kurtardım. Ağzına yavaşça şarap damlattım. "Ye, Acheron," diye nefes aldım.

Güçsüzce başını benden yana çevirdi. "Lütfen," diye yalvardı, sesi düzensiz, boğuk bir fısıltı gibiydi. "Bırakın öleyim."

Bunu bilerek yapmış olabileceğini fark ettiğimde gözyaşlarına boğuldum. Hiç şüphe yok ki aç geziyor, ölümün gelip onu hapsediği o delikten kurtarması için dua ediyordu.

Yapabileceğim en nazik şey gitmesine izin vermek olurdu.

Ama yapamadım. Sadece onu kaybetmekle kalmazdım, Styxx'i de kaybederdim ve iki kardeşimi de severdim.

"Benimle kal, Acheron," diye fısıldadım.

Ama bunu benim için yapmadı. Onun yerine ölüm için savaştı ve günler babamın doktorlarını izlerken geçti. Yemeği tükürmeye çalışırken onu şiddetle zorla beslediler. İlgileri çok acımasızdı.

Onu yatağıma bağladılar ve boğazından aşağı süt, şarap ve bal dökebilmek için dudaklarını ayırdılar. O yiyecek ve içecekleri tükürmeye çalışırdı, ancak onu döverlerdi ve ağzını ve burnunu kapatana kadar tutarlardı. Yuttu.

Onları ve beni lanetledi. Onu

suçlayamazdım.

Styxx rahatlık içinde güçlenirken, herkes ona övgüler yağdırıp her ihtiyacını karşılarken her gün onun için bir kâbustu. Bu arada Acheron'un cildinde, özellikle de çenesinde sürekli olarak morluklar oluşuyordu. parçalara ayırdı. Doktorlar en az iki saatte bir "beslenmesini" talep ettiler.

Ne zaman muhafızlar ve hizmetkârlar bu beslemeler için ortaya çıksa, kaskatı kesilir ve bana en kınayıcı bakışlarını fırlatırdı.

Güçlendikçe, kavgalar daha da kötüleşti. Sonunda kavga etmeyi bıraktılar. Nefret dolu öfkeli bakışların yerini beni daha da inciten umutsuz bir teslimiyet almıştı. Yine de onu bağlı bıraktılar ve ben onun konumunu gerçekten değiştirmediyimi fark ettim. Sadece konumu farklıydı.

Kardeşimin gerçekliği hep aynıydı.

1 KASIM, M.Ö. 9529

Bugün babam Acheron'u benimkinden koridorun sonundaki yeni bir odaya taşıdı. Bir kez daha yatağa kartal şeklinde bağlandı ama en azından bu sefer giyinikti. Beslenmeye devam edildi ama artık günde sadece beş kez yapılıyordu.

Her fırsatta Acheron'u görmeye çalıştım ve onu her gördüğümde kalbim daha çok kırıldı.

Ziyaretlerim sırasında Acheron hiç hareket etmedi ya da benimle konuşmadı. Orada öylece yatıyor, sanki etrafında olup bitenlere karşı bağışıklığı varmış gibi tavana bakıyordu.

"Keşke benimle konuşsan, Acheron."

Sanki ben orada değilmişim gibi davrandı.

"Seni sevdiğimi bilmelisin. Seni böyle görmek istemiyorum. Lütfen, küçük kardeşim. En azından bana bakabilir misin?"

Gözünü bile kırpmadı.

Yanıt vermemesi beni kızdırdı ve bir parçam ona sözlü olarak saldırmak istedi. Ama dilimi tuttum. Babamın, muhafızların ve onu besleyen hizmetkârların hakaretlerine yeterince maruz kalmıştı.

Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Bu bilgiden dolayı hasta bir halde onu terk ettim ve Apollo için hazırlıklarına devam ettim.

20 KASIM, M.Ö. 9529

Acheron yatağında kıpırdamadan yatmaya devam etti. Her zamanki gibi tavana bakıyor, ben onunla konuşmaya çalışırken beni görmezden geliyordu.

"Keşke benimle konuşsan, Acheron. Eskiden birlikte konuştuğumuz zamanları özlüyorum. Sen benim en iyi arkadaşımydın. Konuştuğum her kelimeyi bana söylemeyeceğini bildiğim tek kişiydin. babama söyledi."

Yine yanıt gelmedi.

Beni kabul etmesi için ne gerekiyordu? Elbette yatakta bu şekilde yatmaya devam edemezdi. Sonra tekrar, verilen Geçtiğimiz aylarda küçücük bir delikte oturduğu için muhtemelen hareket etmemeye fazlasıyla alışmıştı.

Kalbim onun için acırken, tuhaf bir şey fark ettiğimde yataktan uzaklaşmaya başladım. Kaşlarımı çatarak, ayak bileğinin metal bir kelepçeyle sabitlendiği yatak direğine yöneldim. Neye baktığımı anlamam bir saniye sürdü. Taze ve kurumuş Kan metali kapladı.

Çoğunlukla kelepçeler tarafından gözümünden saklanan çığ ve kanayan derisini gördüğümde ürperdim. Demek Acheron her zaman böyle hareketsiz değildi. Her bir kolunu ve bacağını işaretleyen yaralardan, yalnız olduğu zamanlarda özgürlüğü için şiddetle savaştığını anlayabiliyordum.

Kanı gördüğümde, kendi görüşüm de kırmızıya döndü. Bu tacizden bıkmıştım.

İçimdeki öfke alev alev yanarken, babamızı bulmak için odasından çıktım.

Hızlı bir araştırmadan sonra, eğitim alanında Styxx'in kılıç dövüşü çalışmasını izlediğini öğrendim.

"Baba?"

Styxx'e verdiği cesareti bölmeye cüret ettiğim için bana tedirgin bir bakış attı. "Bir sorun mu var?"

"Gerçekten de var. Acheron'un serbest bırakılmasını istiyorum. Bunu talep ediyorum."

İsteğime dudak büktü. "Neden? Onunla ne yapacak ki?"

Ona hiç zarar vermemiş birine ne yaptığını anlamasını istedim. Kendi etinden ve kanından olan birine. "Onu bir canavar gibi bağlı bırakamazsın baba. Bu çok zalimce. Temel ihtiyaçlarını bile karşılayamıyor."

"O da bizi utandıramaz."

"Bizi nasıl utandırabilir?"

"Kadınlar," diye hırladı. "Hep körsünüz. Onun ne olduğunu göremiyor musunuz?"

Kardeşimin kim ve ne olduğunu çok iyi biliyordum. "O bir erkek, baba."

"O bir fahişe." Bu sözlerde babamın düşmanlarını attığı yılan çukurundakinden daha fazla zehir vardı.

Bu benim öfkemi alevlendirdi. "Sokağa attığınız işkence görmüş bir köleydi. Ne yapması gerekiyordu?"

Bana vahşi bir hırıltıyla cevap verdi.

Ama ben geri adım atmayı reddettim. "Buna izin vermeyeceğim, baba. Buna bir dakika daha katlanmayacağım. Bu yüzden bana yardım et, eğer onu o prangalardan kurtarmazsan, kafamdaki saçları keserim ve yüzümü öyle bir yaralarım ki ne Apollo ne de başka biri bana ihtiyaç duymaz."

"Buna cesaret edemezsin."

Hayatımda ilk kez ona eşitmişim gibi baktım. İçimde tehdidi yerine getirebileceğime dair hiçbir şüphe yoktu. "Acheron'un hayatı için yaparım. O, olduğu gibi tutulmaktan daha iyisini hak ediyor."

"O hiçbir şeyi hak etmiyor."

"O zaman Apollo için fahişelik yapacak başka bir kadın bulabilirsin."

Gözleri öyle bir karardı ki, cüretimden dolayı bana vuracağından emin oldum.

Ama nihayetinde bu savaşı ben kazandım.

O gün öğleden sonra Acheron yatağından serbest bırakıldı. Kelepçeler açılırken orada yatıyordu ve gözlerindeki şüpheyi gördüm. Daha kötü bir şey olmasını bekliyordu.

Kelepçeler çıkar çıkmaz muhafızlara odadan çıkmalarını emrettim. Acheron yalnız kalana kadar hareket etmedi. Yavaşça, öfkeyle, bana bakmak için kendini yukarı itti. Dengesizdi, kasları kullanılmadığı için zayıflamıştı.

Uzun sarı saçları keçeleşmiş ve yağlanmıştı. Cildi, evi olan karanlıktan dolayı hastalıklı bir şekilde solgundu. Kalın bir sakal yanaklarını kaplamıştı. Gözlerinin altında derin halkalar vardı ama artık o kadar zayıf değildi. Acımasız beslenmeler ona en azından insan gibi görünmesine yetecek kadar kilo aldırılmıştı.

"Bu odadan çıkamazsın," diye uyardım onu. "Babam burada sadece gizli kaldığın sürece özgürlüğüne izin verileceğini açıkça belirtti."

Acheron sözlerim karşısında dondu kaldı ve bana delici bir soğuklukla baktı.

"En azından artık bağılı değilsin."

Benimle konuşmadı. Artık hiç konuşmuyor. Ama onun Dönen gümüş gözler çok şey anlatıyordu. Hayatını oluşturan acı ve ıstırabı anlatıyorlardı. Suçluyor ve acıtıyorlardı.

"Odam iki kapı aşağıda, isterseniz-"

"Gidemem," diye hırladı. "Az önce söylediğin bu değil miydi?"

Ağzımı açtım, sonra durakladım. O haklıydı. Bunu çoktan unutmuştum. "O zaman seni ziyarete geleceğim."

"Zahmet

etmeyin."

"Acheron-"

Keskin bir bakışla sözlerimi kesti. "Hücreme yaptığın son ziyarette bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Hatırlamakta zorlandım. Ona kızmıştım. Benimle konuşuyordu ama tek hatırladığım buydu. "Hayır."

"Git öl, umurumda değil. Artık seninle uğraşamam."

Asla söylememem gereken sözler karşısında irkildim. Bu sözler beni derinden yaralamıştı ama ona hissettirdiklerinin yanında hiçbir şeydi. Keşke içinde bulunduğu sefaleti bilseydim... "Öfkeliydim."

Dudaklarını büktü. "Ve cevap veremeyecek kadar güçsüzdüm. Karanlıktan ve farelerden başka bir arkadaşın olmadan günler geçirdiğinde konuşmak zor. Ama o zaman sıçanların ve pirelerin seni ısırmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun, değil mi? Kendi pisliğinin içinde oturmanın nasıl bir şey olduğunu."

"Acheron-"

Burun delikleri alevlendi. "Bırak beni, Ryssa. Senin sadakana ihtiyacım yok. Senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Ama..."

Beni odadan itti ve kapıyı suratıma kapattı.

Yanımdaki bir hareket dikkatimi çekene kadar ona baktım. Acheron'un muhafızları. Babamın emrini ihlal etmediğinden emin olmak için iki tane vardı.

Demek kaderi buydu. Sadece hapishanesinin yerini değiştirmiştım. Hâlâ özgürlüğü yoktu.

Ruhumun derinliklerinde onun için acı çekiyordum. Hayattaydı ama ne amaçla? Belki de her şeye rağmen ölmesine izin vermek daha nazik bir davranış olurdu. Ama bunu nasıl yapabilirdim? O benim kardeşimdi ve benden nefret etse bile onu seviyordum.

Hasta halimle dönüp odama gittim ama orada da huzur yoktu. Acheron'a karşı merhametsiz, kaba davranmıştım. Düşüncesiz. Benimle konuşmak istememesine şaşmamalı.

Ama bu şekilde bırakamazdım. Ona zaman tanıyacaktım. Belki eninde sonunda yola gelirdi.

En azından, herkes gibi olduğum için beni affedecek gücü kendinde bulabileceğini içten içe umuyordum. Çünkü

Onun için savaşmam gerekirken onu incittim.

1 ARALIK, MÖ 9529

Günler geçtikçe, babamın Acheron'un tedavisi için verdiği talimatlar hakkında daha fazla şey öğrendim. Acheron'un odasına, görmeyi reddettiği benim dışımda kimsenin girmesine izin verilmiyordu ve dokunduğu her şey paramparça edilecek ve yakılacaktı.

Her şeyi.

Bulaşıkları, çarşafları. Hatta kıyafetleri. Bu, babamın Acheron'u alenen aşağılamasıydı.

Midemi bulandırdı.

Ta ki en korkutucu keşfi yaptığım güne kadar.

Birkaç arkadaşım ile birlikte gün ortasında bir oyun izlemeye gitmiştim. Bu normalde yaptığım bir şey değildi, ama Zateria oyuncularından birine çaresizce aşık olmuştu ve bana ısrar etmişti.
onu kendim için yargılayacağım.

Kendi aramızda gülüşüyorduk ki, bizden iki sıra aşağıda köylü bölümünde oturan birini fark ettim. Tek başına oturuyordu ve başında bir peplos vardı.

Onu. Kapüşonunu başına kadar çekmişti, bu yüzden yüz hatları hakkında hiçbir şey söyleyemiyordum ama yine de bir şey var gibiydi
garip bir şekilde tanıdık geliyordu.

Oyun bitip adam ayağa kalkana kadar neden tanıdık geldiğini anlamadım.

Acheron'du.

Başlığını aşağıya çekti, ama yüzünün güzelliğini çoktan görmüştüm ve Styxx'in buna asla tenezzül etmeyeceğini

biliyordum.

öğlen oyunu gibi sıradan bir şeye gelemezdi. Gelseydi bile, asla o koltuklara oturmazdı.

Peşinden gitmek için arkadaşlarımdan izin aldım.

"Acheron?"

Kaputu indirip yoluna devam etmeden önce bir an tereddüt etti.

Yetişmek için acele ettim ve onu durdurdum.

Bana soğuk bir şekilde baktı. "Ona söyleyecek misin?"

"Hayır," diye nefes aldım, kastettiği kişinin babamız olduğunu biliyordum. "Neden yapayım ki?"

Uzaklaşmaya başladı, ama onu tekrar durdurdum.

Yüz ifadesi öfkeliydi. "Ne var, Ryssa?" "Buraya nasıl geldin? Muhafızlar-"

"Onlara rüşvet verdim," dedi kırpılmış bir ses tonuyla. "Neyle? Hiç paran yok."

Bana attığı bakış bu soruyu açıkça cevaplıyordu. Saraydan çıkmak için ne kullandığını düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

Gözlerini bana dikti. "Öyle dehşete düşmüş gibi bakma, Ryssa. Bir öğleden sonra özgürlüğünden çok daha azı için takas edildim. En azından bana karşı nazikler."

Gözlerim yaşardı. "Bunu yapmaya devam edemezsin." "Neden yapmayayım? Herkes beni bunun için istiyor."

"Bu doğru değil."

"Doğru değil mi?"

Öfkeyle pelerinini indirilişini izledim. İnsanlar onu gördükçe etrafımızdaki herkeste oluşan dalgalanmayı hissedebiliyordum.

Ani sessizlik sağır ediciydi. Bu elle tutulur bir şeydi ve bir anda ortaya çıkan ilgiyi yanlış anlamak mümkün değildi. ona odaklandı.

Sadece o.

Kadınlar kıkırdarken ve bakışlarını belli etmemeye çalışırken kafaları bir araya geldi. Erkekler o kadar ince değildi. Her birinin ona özlemle baktığı gerçeğini inkâr etmek mümkün değildi. Arzuyla.

Onun doğal olmayan cazibesine karşı ben de onlar kadar bağışık değildim ama benimki aile olduğumuz gerçeğiyle yumuşatılmıştı.

"Babanın benden neden nefret ettiğini gerçekten bilmek istiyor musun?"

Başımı salladım. Cevabı biliyordum. Acheron bunu babamın onu sürgün ettiği gün söylemişti. Çünkü o da Acheron'dan etkilenmiş ve bu yüzden çocuğu hor görmüştü.

Acheron beni iterek stadyumun dışına çıktı. Her seferinde Attığı her adımda teklifler ve davetler peşini bırakmıyordu. Pelerinini değiştirdikten sonra bile insanlar ona seslenmekten ve sokakta peşinden koştaktan vazgeçmedi.

Peşinden koştum.

"Böyle yapma," dedi bir adam Acheron'un arkasından giderken. "Seni çok faydalı bir akıl hocası yaparım."

Acheron yürümeye devam ederken, "Benim bir akıl hocasına ihtiyacım yok," dedi.

Adam onu kabaca yakaladı. "Ne istiyorsun?" "Yalnız bırakılmak istiyorum."

Adam Acheron'un kapağını indirdi. "Bana fiyatını söyle. Sana sahip olmak için her şeyi öderim."

Adamı kendisinden uzaklaştırırken Acheron'un gözlerinde o içi boş, boş bakış belirdi.

"Nedir bu?"

Babamın düşmanca ve talepkâr sesini tanıdığımda kanım dondu. Acheron'a ve meçhul adama o kadar odaklanmıştım ki babamı ve onun maiyeti geçiyordu.

Şimdi Baba'nın tüm dikkati, yüzü taşa dönmüş olan Acheron'un üzerindeydi.

Baba, Acheron'un başındaki örtüyü kabaca çekip aldı ve onu gözaltına almalarını emrettiği muhafızlarına doğru itti. Acheron saraya geri götürüldü ve burada Baba itaatsizliği nedeniyle onu dövdürdü.

Cezayı hafifletmeye çalıştım ama babam beni dinlemedi. Acheron'u babamın taht odasının dışındaki, cezalandırma için ayrılmış avluya sürüklediler. Muhafızlar Acheron'u çırılçıplak soydular ve sırtına altmış beş darbe indirdiler. İzleyemedim ama her şeyi duydum.

Kamçının havada ilerlerken çıkardığı ısıklık sesi ve etini kesen her kırbaç darbesi.

Acheron homurdanırdı ve birkaç kez düştüğünü duydum, sadece babam muhafızlara onu tekrar ayağa kaldırmalarını emretti. Bir kez bile haykırmadı.

Sonunda bittiğinde, Acheron'un direğe yaslanmış, kanlar içinde, elleri hâlâ sıkıca bağlı olduğunu görmek için döndüm. Muhafızlar, ipleri kesilmeden önce üzerine kaba bir battaniye attılar ve odasına geri götürölüp içeriye kilitlendi.

Sonrasında tek yapabildiğim Acheron'a sarılmak oldu. İlk defa bana sırtını dönmedi. Çocukken yaptığı gibi başını kucağıma koyup yattı. Ailesinin ondan neden bu kadar nefret ettiğini söylemem için bana yalvarırdı.

Birinin gelip harap olmuş sırtıyla ilgilenmesini bekledim.

Kimse gelmedi.

Babamın bunu yasakladığını ancak daha sonra öğrendim. Bu yüzden Acheron'la saatlerce oturdum, o acıdan sessizce ağlarken başını tuttum.

Ama sırtındaki zonklayan yaralardan mı yoksa kalbindeki daha derin acıdan mı ağladığını bilmiyordum. Tanrım, nasıl da

Onu meyve bahçesinde sadece üçümüzün oynayıp güldüğü o güne geri götürmek istiyordu. Uzaklara Özgür ve rahat olabileceği, olması gerektiği gibi on dokuz yaşında normal bir çocuk olabileceği bir yer.

Sonunda uykuya daldığında, sırtındaki yırtık pırtık yaralara bakarken elimi altın sarısı saçlarında gezdirmeye devam ettim. Bu kadar şiddetli bir acıyı hayal bile edemezdim.

"Seni seviyorum Acheron," diye fısıldadım, sevgimin onu bundan kurtarmaya yetmesini dileyerek.

10 ARALIK, MÖ 9529

O günden sonra, Acheron'un oyunlara gitmek için saraydan kaçmaya devam ettiğini bildiğim gerçeğinden bir daha hiç bahsetmedim.

Çoğu gün kimsenin onu rahatsız etmediğinden emin olmak için onu takip ettim. Kimse ne yaptığını bilmesin diye.

Gölgelerden uzak durur, kimliğini ve güzelliğini özenle korurdu. Baş daima öne eğikti, masum kalabalıkların arasından geçerken bakışları yerdeydi.

Acheron gitmek için çok risk aldı. Bunu ikimiz de biliyorduk. Bir keresinde ona neden bu kadar cesaret ettiğini sormuştum ve o da bana sadece onu rahatlatan tek şeyin bu olduğunu söylemişti.

Oyunlardaki karakterleri izlemeyi severdi. Severdi O da onlardan biriymiş gibi davranıyordu. Hayatına bu kadar az şey neşe katarken onu bu konuda nasıl suçlayabilirdim ki?

Apollo ile birleşmem kritik bir şekilde yaklaştıkça ve Acheron'un odasında daha fazla zaman geçirdim. Yalnızca o, bu olaya benim için büyüğü bir anmış gibi davranmadı. zevkle ve coşkuyla bekliyordu. Bunun

bir dehşet olduğunu gördü.

Ben de fahişelik yapıyordum. Sadece babam benim fahişeliğimi asil ve harika olarak görüyordu.

"Beni aldığında çok acıyacak mı?" Aşağıdaki denize bakan balkonunda otururken Acheron'a sordum.

Acheron her zaman yaptığı gibi tırabzanın üzerine otururken ben yerdeydim. Kenarında tehlikeli bir şekilde dengede

duruyordu,

azgın denize doğru iniyordu.

Yükseklikten korkuyordum ama o tehlikeden habersiz görünüyordu.

"Bu Apollo'ya ve onun ruh haline bağlı. Her zaman sevgililerinize ve ne kadar güç kullandıklarına bağlıdır. Size acı çektirmekten ne kadar zevk aldıklarına."

Başkasının ruh halini kontrol edemediğim için bu beni rahatlatmadı. "İlk seferin acı verici miydi?"

Başını hafifçe salladı, gözleri boştu. "En azından sana tecavüz ettiğinde seyirci olmayacaksın."

"Yaptın mı?"

Cevap vermedi ama vermek zorunda da değildi. Yüz ifadesi bana cevap verdiğini söylüyordu.

Kalbim onun için ve bilmesi gereken dehşet için acırken, ellerimde büktüğüm kordona baktım. "Apollo'nun bana zarar vereceğini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum, Ryssa." Ses tonu sabırsızlığını gösteriyordu. Cinsel ilişki hakkında konuşmaktan her zaman nefret etmişti. Sonra tekrar, o konuşmaktan nefret ederdi, nokta.

Ama başıma gelecekleri bilmem gerekiyordu ve başka hiç kimse benimle böyle şeyler konuşamazdı. Onun dönen bakışlarıyla karşılaştım. "Ne kadar acı verici olabilir?"

Uzaklara, denize doğru baktı. "Bunu düşünmemeye çalış. Sadece gözlerini kapat ve bir kuş olduğunu hayal et. Bulutların üzerinde yaşadığını ve orada sana dokunabilecek hiçbir şey olmadığını hayal et. Gitmek istediğin her yere uçmakta özgürsün."

"Yaptığın şey bu mu?"

"Bazen."

"Ya diğçerleri?"

Cevap vermedi.

Orada sessizce oturduk ve aşğıdaki dalgaların kayalara çarpmasını dinledik. İlk defa, sonunda acısının bir kısmını anladım. Aşğılanmasını. Geleceğimin bir parçası olmak istemiyordum ama yine de başka seçeneğim yoktu.

Dalgaları dinlerken, bana o daha küçükken yalnız geçirdiğimiz zamanları hatırlattı. Kayaların üzerinde, denizi ve ona seslenen sesleri dinleyerek geçirdiğı saatleri.

"Tanrıların sesini hâlâ duyuyor musun, Acheron?"

Başını salladı.

"Şimdi onları duyuyor

musun?" "Evet."

Yıllar önce, bana onların ona seslenen tanrılar olduğunu söylemişti. Ona eve dönmesini söylüyorlardı. "Söylediklerini yapmayı hiç düşündün mü?"

Başını iki yana salladı. "Atlantis'e asla geri dönmek istemiyorum. Oradan nefret ediyorum."

Bunu çok iyi anlayabiliyordum ve bu da onun buradan ne kadar nefret ettiğini merak etmeme neden oluyordu. Keder hep peşindeydi ve bu asla onun suçu değildi. İnsanların size saldırmısından korktuğunuz için kendi yüzünüzü gösterememek ne kadar korkunç.

Gittiği her yerde, yanına yaklaşan herkes anlamsız bir çaresizlikle onu istiyordu.

Ben bile onu arzuluyordum. Sadece en kötü anlarda aklıma gelen o iffetsiz düşünceleri hissetmediği için minnettardım. olası zamanlar.

Ama onun hayatındaki diğer insanların aksine, ben asla onlara göre hareket etmezdim. O benim kardeşimdi ve ben sadece onu korumak istiyordum. Ailemin geri kalanının aksine, o benim gerçek yüzümü gördü ve hatalarıma rağmen beni sevdi. Tıpkı benim de onu hatalarına rağmen sevdiğim gibi.

"Yarın benimle tapınağa gelir misin?" Sessizce sordum.

Soru karşısında irkilmiş görünüyordu.

"Lütfen, Acheron. Planladıkları şeyden çok korkuyorum. Bir tanrının metresi olmak istemiyorum. Daha önce hiç hiçbir erkek tarafından dokunulmadı. Hiç öpülmedim. Bunun için cesaretim olduğunu sanmıyorum."

"Zor değil, Ryssa. Sadece uzan ve hoşuna gitmiş gibi davran." "Ya hoşuma gitmezse?"

"İstiyormuş gibi yap. Kendi zevkine o kadar odaklanacak ki, yüzünü buruşturup buruşturmadığını ya da ağlayıp ağlamadığını fark etmeyecek bile.

Ona sadece ne kadar yetenekli olduğunu ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini söyleyin. Önemli olan tek şey bu."

Yerdeki yerimden kalktım ve elini elime aldım. Bronzlaşmış tendonlarının gücüne baktım. O kadar çok şey yaşamıştı ki. Gerçekten de şikayet etmeye ya da kaderimden yakınmaya hakkım yoktu. Hayatının dehşet dolu anlarında onu teselli edecek kimse olmamıştı.

Ama Acheron kadar güçlü değildim. Bunu tek başıma yapamazdım. Birinin yanımda olmasını istedim... hayır, birine ihtiyacım vardı. Birine.
Bana doğruyu söyleyeceğine ve yarının ne kadar korkunç olduğunu göreceğine güvenebilirdim. "Lütfen benimle gel."

Gözlerinde hâlâ çekince vardı. Bunu yapmak istemiyordu ama yine de başını salladı.

Minnettarlıkla elini öptüm ve sıkıca elimde tuttum. O da tek başına korkularımı anladı. İradesi dışında satılmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Bu konuda birbirimize çok benziyorduk.

11 ARALIK, MÖ 9529

Uyumak için elimden geleni yaptım ama en iyi ihtimalle uyuyabildim. Bu hayatımın en kötü günü olacaktı. Bugün, öz babam beni bir tanrıya bağlayacaktı.

Tapınağa gitme vakti geldiğinde, Acheron'u odamın dışındaki koridorda, oyunlara giderken kullandığı yavan renkli peplosunu giymiş halde buldum. Her zaman olduğu gibi, onu diğerlerinden korumak için başının üzerine çekmişti.

İstemediğini bildiğim halde benimle gelmesi çok iyi oldu. Cesaret için elini tutmak istedim ama dikkatleri üzerine çekmekten korktuğum için buna cesaret edemedim. İstediğim son şey benim yüzümden tekrar incinmesiydi.

Saraydan çıkarken tek kelime etmeden beni ve hizmetçilerimi takip etti. Babamın beni dışarıda karşılayacağını düşünmüştüm ama bana çoktan tapınakta olduğu söylendi.

Cesaretim kaçıp beni titreyen bacaklarımın üzerinde bırakırken sokakta duraksadım.

Arkamı döndüğümde Acheron'un bakışlarıyla karşılaştım. "Kaçmalı mıyım?"

"Ne zaman denesem beni geri getirdiler ve girişimim için beni çok üzdüler."

Onu Atlantis'ten götürdüğüm zamanı hatırlayınca midem daha da kasıldı. O zaman bana yaptıklarımın dolaylı cezalandırılacağını söylemişti ama nasıl olacağını bir kez bile söylememişti. "Seni kaçırdıktan sonra amcam sana ne yaptı-"

Elini dudaklarımın üzerine koydu ve başını salladı. "Asla bilmek istemezsin."

Gümüş gözlerine baktım ve oradaki acıyı gördüm ve o zaman amcamızın ona öğrettiği hayatı neden geride bırakmadığını tam olarak anladım. Genelevde bana söylediklerini hatırladım.

Becerilerimiz olmadan ikimizin de yapabileceği bir şey yoktu. Kendimizi desteklemenin hiçbir yolu yoktu.

"Onurlu bir iş bulmaya çalıştım..."

Sözleri artık beni rahatsız ediyordu.

Acheron haklıydı. Beni bulacaklar ve cezalandıracaklardı.

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes alarak döndüm ve tapınak bölgesine doğru ilerledim.

Orada, isteğim dışında bir tanrıya satıldığım gerçeğini alkışlamak için beni bekleyen bir kalabalık vardı. Altı genç kız ellerinde beyaz ve kırmızı gül yapraklarından oluşan sepetlerle duruyordu. Beni Apollo'nun tapınağına doğru götürürken onları ayaklarımın önüne serdiler.

Kapıda babamla karşılaştım. Bakışları omzumun üzerinden geçip uzun boylu "muhafızımı" görene kadar bana gülümsedi.

Bir hırıltı dudaklarını büktü. "Onun burada ne işi var?" "Gelmesini ben istedim."

Babam Acheron'u geri itti. "Buraya girmesi yasak. O kirli."

"Onu burada istiyorum."

"Hayır!"

Acheron'un sanki sözler onu incitmemiş gibi çenesini kaldırdığını görmek için arkama baktım ama bakışlarındaki acıyı gördüm.

"Seni dışarıda bekleyeceğim, Ryssa."

Babam tiksinti dolu bir ses çıkardı ve onu bir şey yapmaktan alıkoyan tek şeyin Apollo'nun önünde olay çıkarma korkusu olduğunu biliyordum. Bununla birlikte, Acheron için daha sonra bir ceza olacaktı. Bundan hiç şüphem yoktu.

Elimi kardeşime uzattım ama babam beni kapıya doğru itti. Boğulurken gözlerimden yaşlar süzüldü. I Acheron'u yanıma çağırmak istedim ama sesim işbirliği yapmadı.

Acheron kalabalığın içine doğru sürüklendi.

Onu görmek istedim. Onun gücüne ihtiyacım vardı ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Benim isteğim dışında, beni tapınağa ve içinde yer almak istemediğim bir kadere çektiler...

ACHERON

9529 BC-7382 BC

11 ARALIK, MÖ 9529

Acheron, Apollo'nun tapınağından uzaklaştı. İktidarsız bir öfke içinde çalkalanıyordu. Bu dünyadaki yerinin hatırlatılmasından o kadar yorulmuştu ki.

Bir hiç olduğunun hatırlatılması.

Hiç şüphesiz babası daha sonra bunun için onu cezalandıracaktı. Umursadığından değil.

Artık dünyanın geri kalanı gibi fiziksel acı hissetmiyordu. Kullanıldığı ve istismar edildiği çok uzun günler onu içi boş bırakmıştı.

Nefret ve öfke dışında pek bir şey hissedemiyordu.

Bu iki duygu içinde sürekli yanıyordu.

Kendi isteği dışında bir fahişe yapılmıştı ve şimdi sanki bu konuda bir seçeneği varmış gibi ona karşı tutuldu. Sanki taciz edilmekten ve kavgaya etmekten hoşlanıyormuş gibi.

Öyle olsun.

Kendilerini öldürenlerden bir çeşit intikam almak için onu bu kadere lanetlediğinde, kendini Apollo'nun evinin karşısındaki tapınağa doğru ilerlerken buldu.

Ev boştu. Büyük olasılıkla içeridekiler ve bakıcılar kız kardeşinin kurban edilişine tanık olmak için sokağın karşısındaydı.

Siktiğimin domuzları.

İnsanların izlemekten daha çok sevdiği bir şey yoktu. Başka birinin aşağılanması, özellikle de kraliyet ailesinin. Bu da

Onlara güç hissi verir. Bir üstünlük duygusu. Ama zihinlerinin gerisinde hepsi gerçeği biliyordu. Sadece aşağılananın kendileri olmadığına şükreliyorlardı.

Gökyüzüne doğru uzanan devasa sütunların çerçevelediği orta koridorda yürüdü. Sütunlar bir kadın heykeline doğru uzanıyordu. Daha önce hiç daha önce bir tapınağın içinde. Tanrılar onları terk ettiğinden ve insanlar onları lanetlediğinden beri fahişelere izin verilmiyordu.

Meydan okurcasına, tanrıçanın oyma resmine bakarken pelerinini indirdi. Som altından yapılmıştı ve çok güzeldi. Peplos'u görünmeyen bir rüzgârla dalgalanıyor gibiydi ve bir elinde sırtında ok sadağı olan bir yay tutuyordu. Sol eli ise uzun, dengede duran bir geyiğin üzerinde duruyordu. Bacağına sürtünerek.

Ayaklarının dibindeki tabletin üzerindeki yazıya baktı ama okuyamadı.

Ryssa'nın ona okumayı öğretmeye çalıştığını hayal meyal hatırlıyordu. Yıllar önce onu kurtardığı zaman. O zamandan beri ne bir parşömen ne de bir kelime görmüştü.

Tanrıçanın adının ilk harfinin izini sürerken, onu tanıdığını düşündü.

A harfiydi. Ryssa ona kendi adının da bu harfle başladığını söylemişti.

Tanrılar hakkındaki sınırlı bilgisini ve onlar hakkında bildiklerini zihninden geçirirken, ismi kendisinininkine benzeyen birini düşünmeye çalıştı.

"Sen Athena olmalısın," dedi yüksek sesle. Bu onu Athena savaş tanrıçası olduğu ve elinde bir yay tuttuğu için anlamlıydı.

"Pardon? Athena?!"

Arkasından gelen öfkeli sesle sertçe döndü. Kadın inanılmaz derecede şehvetliydi; uzun, kıvrık kumral saçları ve koyu yeşil gözleri vardı. Güzelliği doğal ve deliciydi. Eğer birinden cinsel olarak etkilenebilseydi, onu arzulayabilirdi bile. Ama dürüst olmak gerekirse, o kadar çok insanla yatmıştı ki, hayatının geri kalanını altında, üstünde ya da yakınında başka bir beden olmadan yaşayabilirdi.

Beyaz, dökümlü bir elbise giymiş, elleri kıvrımlı kalçalarının üzerinde duruyordu. "Kör müsün? Yoksa sadece aptal mısın?"

Hakaretler karşısında hırladı. "Ben de değilim."

Arkasındaki heykeli işaret etmeden önce daralmış bakışlarıyla ona yaklaştı. "O zaman nasıl oluyor da Artemis'i gördüğünde onu tanıyamıyorsun?"

Acheron, Apollo'nun ikiz kız kardeşinden bahsedilince gözlerini devirdi. Tapınaklar birbirine çok yakın olduğu için bilmesi gerekirdi. "O da kardeşi kadar değersiz mi?"

Kadının ağzı açık kaldı. Adamın sorusu karşısında şok olmuş gibiydi. "Affedersiniz?"

İmparatorluk tanrıçasının önündeki sunağa dizilmiş haraçları görünce öfkeden deliye döndü. Kolunu onlara doğru savurarak uçmalarına neden oldu. Tabaklar yere düşerken, çiçek parçaları, oyuncaklar ve diğer sunular dağıldı ve mermerin üzerinde yuvarlandı. "Neden hiç kimse Olimpos'ta kimse onları duymuyor ve duysalar bile umursamadıkları çok açık."

"Delirdin mi sen?"

"Evet, öyleyim," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Tanrılar için bir hiç olduğumuz bu dünyaya kızgıyım. Küçük eğlenceleri için bizimle oynamaktan başka bir amaç gütmenden bizi buraya koyan Kaderlere kızgıyım. Keşke tüm tanrılar ölmüş ve gitmiş olsaydı."

Kadın hırlayarak ona doğru koştu. Acheron ona tokat atamadan kadının elini yakaladı.

Kadın çığlık attı ve bir şey ona çarparak onu doğruca yere düşürdü. Acı vücuduna yayıldı.

Görünmeyen bir güç onu yerden kaldırdı ve duvara doğru fırlattı. Yerden bir metre yükseklikte duvara yapıştığında nefesi kesildi.

Kadın ona ters ters baktı. "Seni öldürmeliyim."

"Lütfen öyle yap."

Artemis, bu insanı ait olduğu Tartarus'a gönderecek olan son tanrı okunu sakladı ve onun yere düşmesine izin verdi. Onu ilk görüşte tanımayan biriyle hiç karşılaşmamıştı. Onu hissedemeyen biriyle hiç karşılaşmamıştı. doğaüstü varlık ve tanrı güçleri ve yine de bu insan onlara karşı bağışık görünüyordu.

Adamın kendini ayağa kaldırmasını ve ayağa kalkmasını izledi. meydan okurcasına önünde duruyordu. Yakışıklı bir genç adamdı. Bunu ona verebilirdi. Yüzü kusursuz bir güzelliğe sahipti. Koyu sarı kaşları, nefretle parlayan gümüş rengi gözlerinin üzerine düşüyordu. Hiç kimse ona böyle bakmaya cesaret edememişti.

Uzun sarı dalgalı saçları yüz hatlarını mükemmel bir şekilde çerçevesliyordu. Aşağıdan daha yumuşak görünüyordu ve bir o kadar da davetkârdı.

Ve vücudu... Zayıf ve kaslıydı. Bronzlaşmış. Muhteşemdi. Onun tadına bakmak için ağzını sulandıran bir şey vardı. Hayatında hiçbir erkeğe karşı böylesine inanılmaz bir çekim hissetmemiştir.

Dahası, ondan daha uzun boyluydu; bu, takdir ettiği nadir bir ölümlüydü.

"Benim kim olduğum hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu ona.

"Öfkenize ve az önce bana yaptıklarınıza bakılırsa, Artemis olduğunuzu varsayıyorum."

Demek o kadar da aptal değilmiş.

"O zaman eğilin ve özür dileyin."

Bunun yerine, ona midesinin bulanmasına neden olan yoğun bir bakış attı. Tüm vücudunu bir panterinki gibi dalgalandıran kibirli bir çalımla ona doğru yürüdü. İçini yabancı bir ihtiyaç kapladı. O yapmadı. Ne hissettiğini anlayamıyordu ama her neyse, onu nefessiz ve güçsüz bırakmıştı.

Sıcacık elini kızın yanağına dayadı ve o baştan çıkarıcı gözlerle kızın yüzüne baktı. onu hipnotize etti. "Demek sen bir tanrıçasın," dedi, onu cesaretle incelerken sesi kalınlaşmıştı. Gözbebekleri büyüdü...

Karnı daha da gerildi. Adamın yakınlığı yakıcıydı. Gözleri perçinleyiciydi.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştir.

Kız daha ne demek istediğini anlamadan, adam onu kollarının arasına aldı ve öptü.

Artemis onun tadına bakarken nefes alamıyordu. Bir yanı böyle bir şeye cüret ettiği için öfkeliydi ama bir başka yabancı yanı da dudaklarının onunkiler üzerindeki beklenmedik hissinden heyecan duyuyordu. Dilinin ağzını keşfetmesinden.

Onu kendine doğru çekerken kolları onu sardı.

Adam hafifçe geri çekilip dudaklarını kızın ağzından boynuna kadar takip edince başı döndü. Tüyleri diken diken oldu ve Aynı zamanda içinde inanılmaz bir sıcaklık oluşmuştu. Tek istediği onu daha yakına çekmekti...

Vücudunun her santimini hissetmek için.

Kadının tenine karşı çıkardığı takdîr-kâr bir ses kadının içini sızlattı. "Tadın gerçekten harika."

Onun önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu adam kızın ayaklarından birini ellerinin arasına alırken. Neler olup bittiğini anlamıyordu. Sanki kendini kontrol edemiyor gibiydi. Bu ... yaratık onu tamamen doğal olmayan bir şekilde zorladı.

Adam ona baktı ve kadının midesi sanki dönüyor. "Ayaklarını öpüyorum, tanrıça. Yapmam gereken bu değil mi?"

Evet, ama Artemis'in ayak parmaklarını kemirirken derin bir zevk iniltisini bastıramadı. Adamın ağzı ayağının hassas tendonları üzerinde sihirli bir etki yaratırken Artemis duvara yaslandı.

Kanının derinliklerinde hiç bu kadar zengin, derin bir yanma hissetmemişti. Ve adam ayaklarıyla yetinmedi, dudaklarını bacağından dizinin arkasına kadar takip etti.

Artemis nefes almak için

mücadele etti. Sonra ağzını yukarı

kaldırdı.

"Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu, adamın sıcak nefesi kalçalarına değerken.

"Kıçını öpüyorum. İnsanların yapması gereken bu değil mi?"

"Öyle değil."

Adam kalçasının üst kısmını kemirirken inledi. Onu durdurmalıydı. Ona bu şekilde dokunmaya hakkı yoktu ama yine de bunun bitmesini istemiyordu. Çok iyi hissettiriyordu.

Bacaklarını biraz daha araladı.

Bacakları kendi akıllarıyla ona itaat etti. Artemis aşağıya baktığında, ona zevkle işkence ederken gözlerinin kapalı olduğunu gördü.

Daha önce hiçbir erkeğin dokunmadığı yerlerine dokunan adamın ellerini üzerinde hissetti. Parmakları yarıklarından aşağıya inerek onu ağzına almadan önce daha da yanmasına neden oldu.

Uzanarak elini adamın saçlarına gömdü, adam da onun tadına baktı.

Kendini ona teslim ettiğinde hisleri çılgına dönmüştü ve adamın yalamaları onu hayal edilemez yükseklik. Her biri içinden beyaz, sıcak bir ürperti geçirdi. Vücudu parçalanmadan bir an önce boğazı kurudu.

Artemis ilk orgazmını yaşarken haykırdı.

Korkmuş ve utanmış bir halde ortadan kayboldu.

Acheron şaşkınlık içinde yere oturdu. Artemis'in tadı ve kokusu tüm duyularına nüfuz etmişti. Vücudu ağrıyan bir ihtiyaçla yanıyordu.

Daha önce hiç gerçekten arzuyu tatmamıştı. Vücudu her zaman başkaları ya da uyuşturucular tarafından uyarılmaya tepki vermişti ama hiçbir zaman gerçekten birine dokunmak istememişti.

Şimdiye kadar.

Şimdi bir kadın istiyordu... hayır, bir tanrıça istiyordu ve bu ona hiç mantıklı gelmiyordu.

Acı acı güldü. "En azından beni öldürebilirdin Artemis," diye bağırdı. Ona ilk yaklaştığında tek niyeti buydu.

Ama ona dokunduğu anda gerçek bir arzu hissetmişti.

Bunu anlayamayınca ağzını sildi ve kendini ayağa kaldırdı. Arkasını dönerek, ona hiç benzemeyen heykeline baktı. Ona alaycı bir selam verdi.

Vücudu garip bir şekilde acıkmıştı, tapınaktan ayrıldı ve tek başına saraya doğru uzun bir yürüyüş yaptı. Ve attığı her adımda, öfkesi daha önce olduğundan daha da arttı.

Aklında hiçbir hedef olmadan babasının evinin mermer koridorlarında yürürken ürkütücü bir sessizlik vardı. Herkes Ryssa'nın kurbanını görmeye gitmişti. Merak etti işe yarayıp yaramayacağını düşündü. Eğer Apollo'nun iyiliği Atlantislilerden Yunanlılara geçebilirse.

Umursadığından değil. Ne Atlantisliiler ne de Apollitler ona Yunanlılardan daha nazik davranmışlardı.

Hepsinin tek istediğı onu becermekti.

İç çekerek kendini babasının büyük ve geniş Etkileyici taht odasına ilk kez giriyordu, daha önce zincirlerle bağlanıp kapılardan sürüklendiğinden beri.

En uçtaki iki yaldızlı tahtı gördüğünde bakışları daraldı. Bu tahtlar annesinin ve babasının olmalıydı ama annesi onun doğumu yüzünden sürgün edildiğinden beri Styxx onun yerini almıştı. Yaşlı kaltağın yalnızlık içinde ölmüş olması çok kötüydü. Değerli Styxx'inin kral olduğunu görmeyi çok isterdi.

Styxx. Onun küçük kardeşi.

Acheron lanetledi. Eğer gözleri olmasaydı, babasının sağ koluna oturacak kişi o olurdu.

O zamanlar kimse onunla alay etmeye cesaret edemezdi. Hiç kimse onu diz çökmeye zorlayamazdı...

Anılara hırladı. Bu hiç adil değildi.

Bu hayatı hiç istememişti. Doğmayı hiç istememişti. Yarı tanrı olmayı hiç istememişti.

Kafasının içinde Estes'in sesini duydu. "Ona bir bak. Bir Olimposlunun oğlu. Bir Yunan'ın tadına bakmak için ne kadar ödeyeceksin? Tanrı mı?"

Acheron babasının kim olduğunu bile bilmiyordu. Annesi onun doğumu konusunda her zaman masumiyetini korumuştı ve hiçbir tanrı onu tanımak için öne çıkmamıştı.

Bu gerçeğe sinirlenerek babasının tahtına oturmak için odayı geçti. Adam onun tahta oturduğunu görmek için ölebilirdi ve bu ona anlık bir haz verdi. Babası onu yaktıracaktı.

Belki de babasının onu burada bulmasına izin vermeliydi. Bu olur Bir fahişenin sevgili tahtını kirlettiğini bilmek kralın işine gelirdi.

Bir fahişe... Bu düşünceyle irkildi.

Doğuştan gelen bir hakla, bunların hepsi onun olmalıydı. Gözlerini kapatan Acheron, Styxx gibi mavi gözlere sahip olsaydı dünyanın nasıl bir yer olacağını hayal etmeye çalıştı.

İnsanlar ona saygı duyardı.

Saygı.

Bu kelime zihninde bir hayalet gibi asılı duruyordu. Arzuladığı tek şey buydu.

"Sevilmek istemiyor musun?"

Gözlerini açtığı anda Artemis'in odanın ortasında durmuş onu incelediğini gördü.

"Herkes beni sevdiğini iddia ediyor." En azından onu becerdikleri sürece. Ne yazık ki, geldikleri anda bu sevgi sona erdi. "Başkalarının sevgisinden payıma düşenden fazlasını aldım. Bir süreliğine onsuz yapmayı tercih ederim."

Kaşlarını çatı. Garip bir şekilde tatlı bulduğu narin bir ifadeydi bu. "Sen tuhaf bir insansın."

Bununla alay etti. "Ben bir yarı-tanrıyım. Anlayamıyor musun?"

Ona yaklaştıkça kaşları daha da çatıldı. "Kimin sorunun sen?"

"Bana Zeus diyorlar."

Bunun üzerine başını salladı. "Sen bir Olimposlu'nun oğlu değilsin. Olsaydın bunu bilirdim. Biz her zaman kendimizinkini hissedebiliriz."

Kadının sözleri adamın kalbine bıçak gibi saplandı. "O zaman ben kimin oğluyum?"

Çenesini sıcak, yumuşak eliyle kavradı, böylece adam ona bakarken, o da onun acayip gözlerine baktı. Hayatı boyunca nefret ettiğı gözlerle. Ona ihanet eden gözler.

"Sen insansın."

"Ama

gözlerim..."

"Garipler ama doğum kusurları türünüz arasında yaygın. İçinizde tanrı güçleri yok. Seni ilahi olarak işaretleyecek hiçbir şey yok. Sen insansın."

Acheron, acı ona saldırırken gözlerini kapattı. Ne de olsa babasının oğluydu.

Duymak istediğı son şey buydu. Doğuştan gelen bir kusur. A Basit bir doğum kazası onu her şeyden mahrum bırakmıştı. Öfkeyle bağırmak istedi.

"Neden buradasın?" diye sordu, gözlerini açtığında Artemis'in hâlâ kendisine baktığını gördü.

Onun sorusunu duymazdan geldi. "Neden benden korkmuyorsun?" "Korkmalı mıyım?"

"Seni öldürebilirim."

"Senden yapmanı istedim ama yapmadın."

Sanki adam onu tamamen şaşırtmış gibi başını eğdi. "Bir insana göre çok yakışıklısın."

"Biliyorum."

Artemis onun sözleri karşısında kaşlarını çatı. Kibirle söylenmemişlerdi. Onun yerine, sanki güzelliği onu rahatsız ediyormuş gibi öfkeyle söylemişti. Şimdiye kadar tanıştığı hiçbir insana benzemiyordu.

Eğer daha iyi bilmeseydi, onun bu iddiasına inanırdı. Tanrısallık. Onda yarattığı arzuda doğal olmayan bir şeyler vardı.

Ama tanrıların ve onların meselesinin kusursuz bir özü vardı. Bu insanın içinde hissettiği tek şey nefret ve umutsuzluktu. O kadar çok canı yanıyordu ki, ona yakın olmak neredeyse acı veriyordu.

"Neden bu kadar üzgünsün?"

"Sen asla anlamazsın."

Büyük ihtimalle hayır. Üzüntü normalde hissettiği bir şey değildi. Umutsuzluğa gelince...

Bu ona tamamen yabancıydı.

Sonsuzluk boyunca hiçbir zaman bir insanı teselli etmek istememişti. Bugün istedi ve nedenini bilmiyordu.

"Hiç gülümsüyor musun?" diye sordu

ona. Adam başını salladı.

"Asla mı?"

"Hayır. Tek yaptığı insanları bana doğru çekmek. Beni daha çok istemelerini sağlar."

"Ama ben tüm insanların arzulanmak istediğini sanırdım."

Yine alay etti. "Atlantisçe tsoulus terimini biliyor musun?"

"Seks kölesi mi?"

Ona boş bir bakış attı.

Artemis onun ne demek istediğini anlayınca nefesi kesildi.

"Sen de onlardan biri misin?"

"Öyleydim."

Bu bilgiyle gözleri karardı. "Ve sen bana dokunmaya cüret mi ettin?"

"Şimdi beni öldürecek misin?"

Bu, öfkesinin başka bir kafa karışıklığı dalgası altında bocalamasına neden oldu. Kendinden öncekilerden daha cesur olan bu adam kimdi? "Madem ölmeyi bu kadar çok istiyorsun, neden öldürmüyorsun? kendin mi?"

Gözleri öfkeyle parlarken dudağı kıvrıldı. "Bunu her denediğimde geri getirildim ve cezalandırıldım. Görünüşe göre tanrılar ölmemi istemiyor, bu yüzden biriniz beni öldürürse sonunda huzura kavuşacağımı düşündüm."

"O zaman ölmek senin kaderin değil."

O kadar vahşi bir hırıltıyla ayağa kalktı ki Artemis korkuyla bir adım geri çekildi.

"Sakin bana onların adını söylemeye kalkma. Bunun benim kaderim olduğuna inanmayı reddediyorum. Böyle olmamam gerekiyordu. Asla böyle olmamam gerekiyordu..." Adamın gözlerindeki acı kadının içini parçaladı. "Bunun için doğmuş olamam."

"Acı çekmek insanoğlunun kaderi. Sen neden farklı olarsın ki?"

Sözleri içini parçaladığında Acheron nefes alamıyordu. Zihninde tekrar tekrar kendini ve geçmişini gördü. Yaşadığı dehşeti ve aşağılanmaları gördü.

Ancak en dehşet verici düşünceler gelecekle ilgili olanlardı. Küçümseme ve tacizden başka bir şey olmadan sonsuza dek yalnız şirket. İsteği dışında yemek yemeye zorlanmak ya da daha kötüsü, bir buğday çuvalından başka bir şey gibi işlem görmemek.

Konuşamayacak kadar öfkeli bir şekilde odadan çıktı ve "hapishanesine" doğru yola koyuldu. Başlangıçta babasının onu içine attığı delikten daha iyi olduğunu kabul etmekle birlikte, yine de bir hapishaneydi.

Bildiği tek şey buydu ve eğer babasının istediği olsaydı, hayatının sonuna kadar burada kapalı kalacaktı.

En azından bugün dışarıda hiç muhafız yoktu. Onlara bile bir günlük özgürlük verilmişti. İstediklerini yapabilecekleri bir gün.

"Neden gittin?"

Artemis önünde belirince kısa bir süre durdu. "Neden beni takip ediyorsun?"

"Beni

meraklandırıyorsun."

"Neyi merak

ediyorsun?" "Senin

hakkında."

Buna acı acı güldü. Bir tanrıça bile onu kovalayan insanlardan daha iyi değildi. "Beni keşfedebilmek için çıplak mı istiyorsun?"

Kızın yanakları karardı ama yine de gözlerindeki hararetli bakışı gördü.

Ayrıca kadının onunla çelişmediğini de fark etti. Öyle olsun.

Artemis yeni bulduğu insanın yavaşça serbest kalmasını izledi. peplosunun iğnesi. Onu durdurması gerektiğini biliyordu ama yine de bunu söyleyecek gücü kendinde bulamıyordu.

Onun çıplak halinin neye benzeyebileceğini düşünerek titredi. Kardeşinin insan dişilerle bu kadar çok vakit geçirmesine şaşmamalıydı. Eğer onlar da bu çağrışımın yarısı kadar olsalardı...

Peplosunu yere düşürdü.

Düşünceleri darmadağın olurken, adamın yüzünü görünce yutkundu. Çıplaklık. Şüphelendiğinden daha da yakışıklıydı.

Teni esmerdi, davetkârdı ve ince bilenmiş ve iyi kaslanmış bir vücudun üzerine gerilmişti.

İradesi dışında, bakışları adamın benzersiz bir şekilde erkek olan kısmına kaydı. Çok iyi donatılmıştı ve kadın ona baktıkça şaftı büyüdü, kalınlaştı ve yavaşça kalkarak vücuduna doğru kıvrıldı. Taşakları sıkılaştı.

Daha önce hiç böyle bir adam görmemişti. Arzu dolu. Bu kadar cesur ve ondan korkmaktan çekinmeyen.

Aralarındaki mesafeyi kapattı. "Bana dokunmak istemiyor musun?"

Evet vardı, ama hareket edemiyordu. Nefes alamıyordu. Adamın vücudunun sıcaklığını, nefesinin yüzünde yarattığı kıpırtıyı hissetti.

Onun yakınlığı sarhoş ediciydi.

Kadının elini kendi elinin içine aldı ve ereksiyonuna doğru götürdü. Avucunu sikinin ucuna değdirirken elini sıkıca kavramıştı. Çok yumuşaktı ama yine de sertti.

Adam elini yumuşak keseye sürtene kadar parmaklarını yavaşça adamın uzunluğundan aşağı kaydırırken yutkundu. Adam kendini avucuna sürterken dudağını ısırdı. Adamın vücudu onunkinden çok farklıydı. Çok inanılmaz ve baştan çıkarıcıydı.

Onun elini bıraktı.

İlk içgüdüğü geri çekilmekti, ama o bunu yapacak biri değildi. çekingenlik. Bunun yerine, parmaklarının arkasını kesesinin altından geçirerek taşaklarının onların etrafında sarkmasına izin verdi. Vücudu öyle hissettiriyordu ki ona garip geliyordu.

Sessiz bir keşifle elini adamın karnından göğsüne doğru kaldırdı.

Ona dokunmak için hareket etmedi. Kadın vücudunun her santimini keşfederken sessizce ona baktı. Ürkütücü gümüş gözleri inanılmazdı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Elinin altında onun erkeksi teninden daha iyi bir şey hissetmemiştir.

Ama çok tatlıydı.

"Seni becermemi ister misin?"

Onu varlığının özüne kadar rahatsız etmesi gereken bir soru karşısında ürperdi. Sesinin derin aksanı karşısında. Onu tüketen bir çılgınlıkla istiyordu.

Keşke yapabilseydi.

"Hayır," dedi sessizce. Başını kaldırıp ona baktı. Adamın bakışları yakıcıydı. "Bana daha önce yaptığın şeyi yapmanı istiyorum. Bana bunu tekrar hissettir."

Elini tuttu ve onu yalnız kalabilecekleri bir yatağa doğru götürdü. Rahatsız edilmeden.

Bunu yapmamalıydı. O bakire bir tanrıçaydı. İnsan ya da tanrı tarafından dokunulmamış.

En azından bugüne kadar.

Daha önce kimse onu öpmemişti. Daha önce hiç kimse ona tecavüz etti. Sırf kendisini çıplak gördükleri için erkekleri öldürdüğü biliniyordu ama yine de bu adam için onu baştan çıkarmasına izin vermeye istekli.

Nedenini bilmediği gibi, içindeki onunla birlikte olma dürtüsünü de anlamıyordu.

Onu garip bir şekilde mutlu hissettiriyordu. Sıcak. Çökmüş. Arzulanan.

Acheron onu sırt üstü yatağa yatırdı. Gergindi - bu, tecrübesi olmayan kadınlarda alışık olduğu bir şeydi. Yine de çok güzeldi. Kumral saçları yastıklarının üzerinde dalgalanıyor, bu da onu daha da sertleştiriyordu. Bu, hissetmeye alışık olduğu bir şey değildi.

Gül kokusu tenine sinmişti. Onu dudaklarından hafifçe öperken, elini bacağının üzerinde gezdirdi ve eteğini kaldırdı.

elbisesinin altından. Biraz sertleşti ama hemen gevşedi. Utangaçtı.

Onu utandırmak istemeyen adam, dudaklarını bırakıp vücudunda gezinmeye başladı.

Artemis onun beyaz elbisesinin kıvrımlarının altında kayboluşunu izlerken kararsızdı. Yine de onun hareket ettiğini hissedebiliyordu. Adamın bıyıklarının kalçasına sürtündüğünü hissederken, Artemis'in kalçasının iç kısmında, onun için yanıp tutuşan kısma ulaşana kadar sıcak bir öpücük çizgisi izledi.

Dudakları ve dili o noktayı bulduğu anda inledi. Elinin topuğunu ısırarak kendini onun verdiği zevke teslim etti. Kör edici ve heyecan vericiydi. Diğer tanrıların ve insanların bunun için bu kadar çok şeyi riske atmasına şaşmamalı.

Ve bu sefer, boşaldığında, vücuduna neler olduğunu tamamen anladı. En azından adam ona bunu tekrar tekrar yaptırana kadar anlamıştı.

Acheron Artemis'in tadını alınca hırladı. Onun çığlıkları kulaklarını dolduruyordu. Onun mırıldanma şeklini seviyordu. Saçlarındaki elinin onu okşama hissini.

Diğer elini yanındaki şilteye vurdu. "Durmak zorundasın. Lütfen. Daha fazla dayanamayacağım."

Çekilmeden önce son bir kez uzun uzun yaladı. "Emin misin?"

Başını salladı.

İsteksizce kadının dediğini yaptı ve kendi vücudu doymaktan çok uzak olsa da onun yanına uzandı.

Artemis kendini onun göğsüne bıraktı ve hırıltılı nefes alışını dinledi. Hâlâ sert ve kaskatı kesilmişti.

"Böyle kalmak canını acıtıyor mu?" diye sordu elini adamın sikinin üzerinde gezdirirken.

Sanki okşaması ona acı veriyormuş gibi keskin bir nefes aldı.

"Evet." "Kendini tatmin edemiyor musun?"

"Yapabilirim." Onun yüzünü inceledi. "İzlemek ister misin?"

Kız cevap veremedi, adamın eli kızın elinin etrafına dolandı ve avucunu kendisine doğru tuttu.

Acheron, kadının eli sikine değdiğinde gözlerini kapattı. Seks onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Hiçbir zaman da olmamıştı. Sadece Ondan beklenen bir şeydi.

Kalabalıkların önünde ve sevgilileriyle hatırlayamayacağı kadar çok kez mastürbasyon yapmıştı. Bazı nedenlerden dolayı

Boşaldığını görmek diğer insanlara zevk veriyordu. Hormonların anlık salınımını artık neredeyse hiç hissetmiyordu. Bu delici bir zevkti ve çabucak yok oldu.

Uzun zaman önce bundan daha fazlasını istemeyi öğrenmişti.

Ama böyle olması gerekmiyordu ve zaten arzuladığı şeyin ne olduğunu da bilmiyordu. Artemis buradaydı çünkü kendisinden önceki birçokları gibi o da onun bedenini merak ediyordu. Onu ziyaret etmek için geri gelebilirdi. Gelmeyebilirdi de.

Bir zamanlar bir sevgilisi onun için geri dönmeseydi dayak yiyecekti.

Atlantis'teyken her şey insanların onu arzulamasını sağlama yeteneğine bağlıydı. Ne kadar uyumasına izin verildiğine.

Ne kadar yemek.

Ne kadar saygınlık.

Aşıkları onu terk ettikten sonra kendilerini iyi hissetmezlerse, bunun için dayak verdi.

Şimdi babası bunu öğrenirse onu dövecekti. Kral, bekârlığı hiç bilmeyen bir adamdan bekârlık talep ediyordu. Ama aslında Artemis'le birlikte olmaktan hoşlanıyordu. Onun dokunuşu nazikti. Teni kremi ve yumuşaktı.

Nefesini içine çekerek, kendini onun vücudunun içinde kaydırmanın nasıl bir his olacağını hayal etti. Hayır, daha da iyisi, onu sanki önemliymiş gibi kucağına almasının nasıl bir şey olacağını hayal etti. Birinin onu önemseydiğini, gerçekten önemseydiğini düşünmek bile onu gülümsetmeye yetiyordu. Ama o daha iyisini biliyordu.

Sahip olduğu şey, saf olduğu bir dönemde Ryssa ve Maia tarafından beslenen aptalca bir hayaldi. O hayaller çoktan yıkılmıştı.

Artemis bir tanrıçaydı. Onunla aynı odada bulunmaya tenezzül ettiği için bile şanslıydı. Onu memnun edebilirdi. Çünkü onu bunun için eğitmişlerdi.

Aralarında asla bir ilişki olamazdı. Bu iş biter bitmez ortadan kaybolacağına şüphe yoktu. Yine yalnız kalacaktı.

Hayatında hiçbir şey gerçekten değişmedi.

Artemis, Acheron'un eliyle onu okşarken yüzünü izledi. Bir erkeğe bu şekilde dokunmak tuhaftı ve onun kafasında ne gibi düşünceler olduğunu merak ediyordu. Normalde o

istediğinde ölümlülerin düşüncelerini duyabiliyordu, ama bu kez duyamıyordu.

Ne kadar garip...

Sıcak tohumu parmaklarının arasından fışkırmadan önce hafifçe sertleşti. Onun yaptığı gibi haykırmak yerine, sadece düzensiz bir şekilde iç çekti ve sonra onu serbest bıraktı.

Elini onun ılık neminde gezdirerek inceledi. "Demek kadınları hamile bırakan şey buymuş."

"Çoğu

durumda."

"Çoğunda mı?"

Omuz silkti. "Benimki yeterince zararsız."

"Nasıl yani?"

"Ergenlikte kısırlaştırıldım, Tanrıça. Benim türüm hep öyledir. Kimse bir fahişe tarafından hamile bırakılmak istemez."

Artemis onun ifşaatı karşısında kaşlarını kaldırdı. "İnsanlar böyle bir şey yapabilir mi?"

"Hayır, ama Atlantislieler yapabilir. Apollitlere prosedürü onlar öğretti."

Tekrar onun sıvısını inceledi. "Bunu sana yapmaları çok yazık," dedi Artemis sessizce. "Kısırlaştırılamayacak kadar güzelsin. Seni iyileştireyim mi?"

"Hayır. Bunun için bir sebep yok. Sana söyledim, kimse benden doğacak bir çocuğu hoş karşılamaz."

Konuşurken gümüşü gözlerindeki acı, göğsüne alışılmadık bir

sızı getirdi.

Onun zavallı insanı.

Beyaz çarşafların üzerinde sırtüstü uzanırken muhteşem görünüyordu, bu da sadece erkeksi teninin genişliğini vurguluyordu. Vücudunun her kası mükemmellik içinde bir çalışmaydı. Çok davetkârdı. Sıcaktı. Ve çıplak cinselliği konusunda tamamen utanmazdı. Yaptıkları şey hakkında. Ona dokunduğu için kendini beğenmiş ya da kibirli değildi.

Ona bir insanmış gibi davrandı.

Ailesinin çoğu ona katlanamıyordu. İnsanlar ondan korkardı. Hizmetçileri bile kendi aralarında gülüşüyor, ama o ne zaman yaklaşırsa gardlarını alıyorlardı.

Ama bu adam...

O farklıydı. Hiçbir şeyden ya da hiç kimseden korkmuyordu. Güçlü, evcilleşmemiş bir canavar gibi, meydan okuyan ve cesurdu.

Onun varlığında boyun eğmezdi. Artık uysaldı ama gücü inkâr edilemezdi. Onun için bile korkutucuydu.

"Hiç arkadaşın var mı?" diye sordu.

Adam başını salladı.

"Neden olmasın?"

"Sanırım hiçbirine layık değilim."

Artemis onun mantığı karşısında kaşlarını çattı. "Öyle bir şey olamaz. Benim de yok ve ben buna fazlasıyla layığım. Belki de aramızda bir kusur vardır." Bunu düşünürken durakladı.

"Hayır, bu da doğru olamaz. Benim hiçbir kusurum yok ama yine de en az senin kadar yalnızım."

Artemis daha önce hiç bu kadar yalnız olduğunu fark etmemişti. İkiz kardeşinin arkadaşları vardı. Sevgilileri vardı. Apollo tanıdığı en yakın arkadaşıydı ama o bile Artemis'in yanında çekingendi. Apollo, yıkım ya da ceza içermeyi sürece onu asla birlikte bir şeyler yapmaya davet etmezdi. Onunla gülmez, onu eğlenceye ya da oyun oynamaya davet etmezdi.

Hayatında ilk kez ne kadar yalnız olduğunu fark etti.

"Arkadaşım olur musun?"

Acheron onun beklenmedik sorusu karşısında tamamen afallamıştı. "Benimle arkadaş mı olacaksın?"

İlahi kaşlarını hafifçe çatarak onu izlerken başını eğdi. Pırıltılı ve ruhaniydi - onun gibi bir şeyin ulaşabileceğinin çok ötesindeydi. "Şey, evet. Yani, başkalarının bunu bilmesine izin veremeyiz ama bana gösterdiğin şey hoşuma gitti. Bu dünya ve sizin hakkınızda daha fazla şey öğrenmek istiyorum." Sanki teklifinde gerçekten samimiymiş gibi ona sıcak bir şekilde gülümsedi. Bu ona samimiyet gibi bir şeyin ne kadar nadir olduğunu hatırlattı. Ve dostluk...

Bu, kendisine izin vermeye cesaret edemediği zor bir hayaldi. Onun gibi insanların dostluğu yoktu. Sevgi ya da nezaketten daha fazlası. Yine de yabancı bir parçasının bunu istemek için sızladığını fark etti.

Onu arzuladığım için acı çekiyorum.

"Peki, arkadaş mıyız? Sana söz veriyorum, asla pişman olmayacaksın."

Bu, hayatının en tuhaf anı olmalıydı ve varoluşunun tuhaflığı göz önüne alındığında, bu çok şey ifade ediyordu. Nasıl olur da bir fahişe bir tanrıçanın arkadaşı olabilirdi?

Acheron yataktan battaniyeyi çekti ve kendini silerek temizledi. "Sanırım arkadaşım olduğuna pişman olursun."

Omuz silkti. "Bundan şüpheliyim. Sen insansın. Sadece ... ne kadar yaşayacaksın? Yirmi yıl kadar mı? Bu çok az. Yaşlandığında ve çirkinleştğinde arkadaşın olacağımdan şüpheliyim. Ayrıca pişmanlık bir Olimpiyatçının hissettiği bir şey."

Dudaklarında gezinirken gülümsedi. "Öp beni. Öp beni ve arkadaş olduğumuzu bileyim."

Bu gülünç bir düşünceydi ama yine de kendini tam da onun istediği gibi yaparken buldu.

Arkadaşlar.

İkisi birden. Bu düşünceye gülmek istedi. Bunun yerine gözlerini kapadı ve onu içine çekti. Elleri saçlarında yüceydi. Ve onlar öpüşürken, çaresizlikten içini sızlatan bir istekle onun arkadaşlığını istedi. Tek umudu buna layık olabilmesiydi.

13 ARALIK, MÖ 9529

"Ne yapıyorsun?"

Acheron gözlerini açtığında Artemis'in balkonunda, kendisinden birkaç metre ötede durduğunu gördü. Dondurucu soğuğa rağmen korkuluklara oturmuş, sırtını bir sütuna yaslamış, bir yandan da çalkantılı denizi dinliyordu aşağıda. "Biraz temiz hava alıyordum. Ne yapıyorsun?"

Alt dudağını somurtarak dışarı doğru itti. "Sıkılmıştım."

Bu onu eğlendirdi. "Bir tanrı nasıl sıkılabilir ki?"

Omuz silkti. "Benim yapabileceğim pek bir şey yok aslında. Kardeşim kız kardeşinle birlikte. Zeus konsey düzenliyor ve ben hiç davet edilmedim. Hades Persephone ile birlikte. Korilerim banyo yapıyor, birbirleriyle oynuyor ve beni görmezden geliyorlar. Bu yüzden sıkıldım. Belki bir fikrin vardır diye düşündüm. birlikte yapabileceğimiz bir şey."

Acheron uzun ve yorgun bir nefes verdi. Bu işin nereye varacağını biliyordu ama yine de retorik bir soru sormak zorunda kalmıştı. "Kıyafetlerimi çıkarmadan önce en azından sıcak bir yere girebilir miyim?"

Kaşlarını çattı. "İnsanlar sıkıldıklarında böyle mi yaparlar?"

"Benimle yaptıkları şey bu."

"Ve bu hoşuna mı gidiyor?"

"Pek sayılmaz," diye dürüstçe cevap verdi.

"Ah." Devam etmeden önce bir saniye durakladı. "Peki o zaman, eğlenmek için ne yaparsın?"

"Oyunlara gidiyorum."

Kollarını kavuşturarak ona yaklaştı. "İşte bunlar insanların başka insanlar gibi davrandıkları uydurma hikayeler, değil mi?"

Başını salladı.

Kadının yüzünden, bunu neden eğlenceli bulduğunu anlamadığı anlaşıyordu. "Ve sen bunu çıplak olmaktan daha mı çok seviyorsun?"

Daha önce hiç bu şekilde düşünmemişti ama... "Evet. Bana bir süreliğine kim olduğumu unutturuyor."

Daha da şaşkın görünüyordu. "Kendini unutmayı seviyor musun?" "Evet."

"Ama bu senin için kafa karıştırıcı değil mi?"

Bu konuşmanın yarısı kadar bile kafa karıştırıcı değil. "Hayır."

Artemis parmaklarını kolunun üst kısmına vurdu. "Sanırım bir tanrı olmasaydım ben de kim olduğumu hatırlamaktan hoşlanmazdım. İnsanların neden böyle hissettiğini anlayabiliyorum. Peki, şimdi gidebileceğimiz bir oyun var mı?"

"Kasabada her öğleden sonra bir tane var." "O zaman gitmeliyiz," dedi kararlı bir şekilde.

Her şeyin onun düşündüğü kadar kolay olmasını dileyerek homurdandı. "Gidemem."

"Neden olmasın?"

Kapalı olan yatak odası kapılarına baktı. Son kez buraya atılıp çürümeye terk edildiğinden beri çarpılmış ve kilitlenmişti. Oh bekle, bu olabilirdi Dün. "Önceki muhafızlarım gitmeme izin verdikleri için kafalarını kestiler. Yeni grup çok daha temkinli. Eğer onlarla konuşmaya çalışırsam, kılıçlarını çekip beni geri itiyorlar. odama gir, sonra kapıları kilitle."

Omuz silktilti. "Onlar benim için sorun değil. Sizi şehre götürebilirim."

Acheron, içinde umut kabarırken bacaklarını korkuluktan aşağı salladı. Kuduz bir köpek gibi kapana kısılmaktan nefret ediyordu.

Hayvan. Her zaman öyleydi. Son iki gündür tek yaptığı, kısa bir süreliğine de olsa buradan kaçmayı hayal etmektir. Ama odasından çıkmanın tek iki yolu vardı: Artemis'in arkasındaki kapılardan geçmek ya da yüz metre aşağıdaki kayalıklara inen taş balkondan atlamak. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Eğer gitmek istersen, evet."

Kadının sözleri karşısında göğsündeki bir şey kalkmış gibi hissetti. Bunun için onu gerçekten öpebilirdi. "Pelerinimi getireyim."

Artemis yeni arkadaşını odasına kadar takip etti ve onun hasır yatağının altından bir pelerin çıkarmasını izledi. "Pelerinini neden yatağının altında saklıyorsun?"

Cevap verirken elini salladı. "Pelerinimi saklamak zorundayım yoksa hizmetçiler onu yakacak."

"Neden?"

Ona boş bir bakış attı. "Sana buradan ayrılmamam gerektiğini söyledim."

O bunu anlamadı. Onu neden bu küçük odaya kilitlendin? "Hapsedilmek için yanlış bir şey mi yaptın?"

"Tek suçum, bana hiçbir faydası olmayan bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmekti. Babam en büyük oğlunun deforme olduğunu kimsenin bilmesini istemiyor, bu yüzden yaşlılıktan ölene kadar burada kalacağım."

Onun için üzülürken midesinde yabancı bir acı çırpındı. Kendini hapsedilmiş hissettiği zamanlar da olmuştu ama hiç kimse ona kendini ucube gibi hissettirmemişti.

Onun kaslı bacaklarına baktı. "Bu yüzden mi ayakların çıplak?"

Pelerini vücuduna sararken başını salladı ve kapağını başının üzerine kaldırdı. "Ben hazırım."

"Peki ya ayakkabıların?"

Sorusu karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Hiç yok. Size söyledim, gitmem yasak."

Şimdi düşününce, onun da tapınakta ayakkabı giymediğini fark etti. "Ayakların üşümeyecek mi?"

"Buna alışkınım."

Kış taşlarının üzerinde yalınayak yürümeyi düşünürken ayak parmaklarını ayakkabılarının içinde kıvırdı. Bu, bir insanın bile katlanmaması gereken sefil bir duygu olurdu. Başını sallayarak onun ayaklarına bir çift sıcak deri ayakkabı giydirdi. "İşte şimdi, çok daha iyi."

Acheron kürkle kaplı koyu kahverengi ayakkabılara hayretle baktı. Teninde çok tuhaf bir his uyandırıyordu. Ama inanılmaz derecede sıcak ve yumuşaktılar. "Teşekkür ederim."

Sanki ayakkabılar onu da en az onun kadar memnun etmiş gibi gülümsedi. "Bir şey değil."

Bildiği bir sonraki şey, kasabanın merkezinde olduklarıydı. Acheron onları bir kuyunun başında görünce ağzı açık kaldı. Kalabalıkta hiç kimse onların bir kuyu başında durduklarını fark etmemiş gibiydi. bir anda ortaya çıkıverdi. Etrafındakilerden korunduğundan emin olmak için hemen pelerinini yüzünün üzerine çekti.

"Ne yapıyorsun?" Artemis sordu.

"Kimsenin beni görmesini istemiyorum."

"Oh, bu iyi bir fikir." Bir an sonra, yüzünü onunkine benzer bir şekilde saran zengin dokumalı bir pelerin giymişti. "Nasıl görünüyorum?"

Bunu engelleyemeden, kızın masum sorusu karşısında dudaklarında bir gülümseme belirdi. Onu hemen kovdu. Gülümsememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Her zaman başını belaya sokardı. "Sen güzel."

"Bunu söylemek seni neden rahatsız ediyor?"

Acheron, hayatı boyunca peşini bırakmayan bu basit gerçek karşısında dişlerini sıktı. "İnsanlar güzelliği bulduklarında onu yok ederler."

Başını eğdi. "Nasıl yani?"

"İnsanlar doğaları gereği dar görüşlü ve kıskançtır. Sahip olmadıkları şeyleri kıskanırlar ve nasıl elde edeceklerini

bilmedikleri için

bir Şeye sahip olan herkesi yok etmeye çalışırlar. Başkalarında en çok nefret ettikleri Şeylerden biri de güzelliktir."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Bunu bilecek kadar saldırıya uğradım. İnsanlar sahip olamadıkları her Şeyi mahvetmeye çalışırlar."

Artemis onun alaycılığı karşısında şaşkına dönmüştü. Bazı tanrılardan bu tür yorumlar duymuştu. Babası Zeus her zaman benzer açıklamalar yapardı. Ama bu kadar genç bir insan için ...

Acheron bazen garip bir Şekilde zeki olabiliyordu. Neredeyse onun ilahlık iddiasına inanacaktı ama o daha iyisini biliyordu. O sadece çoğu insandan biraz daha anlayışlıydı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu konuyu değiştirerek.

"Ortak kapı şurada." Onu bir grup yıkanmamış ve pis insanın toplandığı küçük bir kapıya doğru götürdü.

Tiksintiyle dudağını kıvrırarak onu durdurdu. "Sıradan insanlarla ortak kapıdan mı geçmeliyiz?"

"Diğerlerinden geçmenin bir maliyeti var."

Bu nasıl bir sorun olabilir ki? "Hiç paran yok mu?"

Kaşlarını attı. "Hayır."

i çekerek küçük bir cüzdan çıkardı ve ona uzattı. "Al bakalım. Bize düzgün koltuklar bul. Ben bir tanrıçayım. Sıradan insanlarla oturmam."

Ona itaat etmeden önce tereddüt etti. Tereddüt etti. Bunu kimse yapmaz. Yine de onun, kızın ilahiyat. Bir yandan adamın bu kadar kibirli olabilmesi onu aşağılıyor, diğer yandan da ilgisini çekiyordu. Bir erkeğin yanında bir kadından başka bir şey olmama hissi hoşuna gidiyordu.

Özellikle de bu kadar yakışıklı olanını.

Ama onun tanrılığına saygı duyması gerekiyordu. Ne de olsa Zeus'un kızıydı. İsterse onu öldürebilirdi.

O zaman neden yapmadın? Cüreti kafasında yankılandı ve onu şakağında yine gururlu ve meydan okuyan bir şekilde gördü. O kesinlikle tuhaf bir insandı.

Ve onun güzelliğinden sonra ikinci olarak bunu seviyordu.

Artemis, oturacakları yerleri satın alırken onun yanında kaldı ve onu köylülerden ayrılmış bir alana götürdü. Buradaki koltuklar daha az kalabalıktı ve soylular ile senatörlerin aileleriyle doluydu. Acheron daha fazla para ödeyerek Artemis'e içi doldurulmuş bir yastık aldı ve onu rahat ettirmek için taşın üzerine koydu.

"Kendin için bir tane almıyor musun?" diye sordu üzerine otururken.

"İhtiyacım yok." Adam çantayı kadına geri verdi.

Burnunu kırıştırarak adamın soğuğa aldırmadan oturduğu sert taşa baktı. "Rahatsız değil misin?"

"Pek sayılmaz. Buna alışkınım."

Doğal olmayan pek çok şeye alışkındı. Göğsünden garip bir şey geçti. Adamın kendini istismar etmesi onu gerçekten rahatsız ediyordu. Bunu yapmak zorunda olmamalıydı.

hiçbir şey olmadan ve kesinlikle onunla birlikteyken değil. Parmaklarını şıklatarak onun altında bir yastık oluşturdu.

Neredeyse komik olan şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı.

"Soğuk taşın üzerinde oturmak zorunda kalmamalısın, Acheron."

Acheron inanamayarak altındaki mavi yastığa dokundu. Sadece Ryssa onun rahatını önemsemişti. Bir de bazen Catera. Ama Catera'nın ilgisi ondan daha fazla para kazanma arzusundan kaynaklanıyordu. Artemis'in onun yaralanmış ya da üşümüş olmasını umursaması için hiçbir neden yoktu. Onun için bir hiçti ama yine de onun için gerçekten nazik bir şey yapmıştı. Gülümsemek istiyordu ama ona güvenmiyordu.

henüz tam olarak. İnsanların sadece bencilliklerinden kaynaklanan nezaketleriyle çok fazla kez kandırılmıştı.

Anıları canlandıkça göğsü sıkışıyor ve babasının onu Estes'in evinden kovduktan sonra evsiz kaldığı zamanı hatırlıyordu.

"Sana iş vereceğim, evlat..."

Körü körüne güveninin ardından gelen dehşeti kovmak için gözlerini sıkıca kapattı. Doğrusu, insanlardan nefret ederdi. Onlar kullanıcıydı ve diğerlerine karşı zalimdi.

Hepsi ona karşı acımasızdı.

"Lordum ve leydim için şarap?"

Acheron'un yaşlı satıcının kendisiyle konuştuğunu anlaması bir anını aldı. Gösterilen saygı karşısında afalladı ve bir cevap veremedi.

"Evet," dedi Artemis buyurgan bir tavırla. Artemis ona para uzattı ve o da Artemis'e iki kadeh şarap verdi.

Satıcı onların önünde eğildi. "Teşekkür ederim leydim. Lordum. Umarım gösteriyi beğenirsiniz."

Acheron kadehi Artemis'in elinden alırken konuşmadı. O zamandan beri kimse ona bu kadar saygılı davranmamıştı. Ryssa ve Maia ile yazlık sarayda geçirdiği zaman. Ve daha önce hiç kimse onun önünde eğilmemişti.

Hiç kimse.

Boğazı düğümlendi, şarabı yavaşça yudumladı.

Artemis onu incelemek için durakladı. "Bir sorun mu var?"

Acheron başını salladı, gerçekten bir tanrıçanın yanında oturduğuna inanamıyordu. Halkın içinde. Kıyafet giyerek. Ne kadar garip bir olay.

Artemis başını eğerek onun bakışlarıyla buluşmaya

çalıştı. Acheron alışkanlıkla gözlerini kaçırdı.

"Neden bana bakmıyorsun?" diye sordu

Artemis. "Sana bakıyorum."

"Hayır, öyle değil. Ne zaman biri yaklaşırsa bakışlarını kaçıırıyorsun."

"Yine de seni görüyorum. Bir şeylere doğrudan bakmadan nasıl görebileceğimi uzun zaman önce öğrendim."

"Anlamıyorum."

Acheron elindeki fincanı çevirirken içini çekti. "Gözlerim insanları rahatsız ediyor, bu yüzden elimden geldiğince onları saklamaya çalışıyorum. Bu da insanların bana kızmasını engelliyor."

"İnsanlar onlara baktığın için sana kızıyor mu?" Acheron başını salladı.

"Bu nasıl bir his?"

Onu ruhuna kadar kesen anılar karşısında yutkundu.
"Acıyor."

"O zaman onlara bunu yapmamalarını söylemelisiniz."

Keşke bu kadar kolay olsaydı. "Ben bir tanrı değilim Artemis. Konuştuğumda kimse beni dinlemiyor."

"Dinliyorum."

Öyle görünüyordu ve bu onun için çok şey ifade ediyordu.
"Sen eşsizsin."

"Doğru. Belki de tanrıların etrafında daha fazla zaman geçirmelisin."

Bu fikir karşısında homurdandı. "Tanrılardan nefret ediyorum, unuttun mu?" "Benden nefret etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

Artemis gülümsedi. Sözleri onu rahatlatmıştı ama nedenini bilmiyordu. Ondan etkilenerек sırtına dokunmak için uzandı. Bunu yaptığı anda adam nefesini dişlerinin arasından sertçe çekti ve geri çekildi. "Sorun nedir?"

"Sırtım hâlâ hassas."

"Neye karşı hassas?"

Her nasılsa ona doğrudan bakmadan küstahça alaycı bir bakış atmayı başarmıştı. "Size odamdan çıkmamın yasak olduğunu söylemişim. Tapınağınıza yaptığım yolculuk bana pahalıya mal oldu."

"Neye mal oldu?"

Oyun başladığında iç çekti. "Oyunu izleyelim lütfen."

Dikkatini oyunculara çevirerek, kendisini hiç ilgilendirmeyen yavan bir hikâye anlatmalarını dinledi. Yanındaki insan... o başka bir konuydu. Onun çok ilgisini çekmişti.

Ne zaman önemli bir insana yaklaşırsa, o kişi ayaklarına kapanır ve onun onayını almak için yalvarırdı. Kraliyet ailesi bile. Ya da ona yüce biriymiş gibi bakarlardı, ki elbette öyleydi. Ama bu seferki bunların hiçbirini yapmadı. O onu bir bakışıyla öldürebileceği gerçeğinden habersiz görünüyordu. Şu anda bile onu tamamen görmezden geliyordu.

Ne kadar garip.

"Bu grup neden şarkı söyleyip duruyor?"

"Koro bu," diye fısıldadı, dikkati altlarındaki oyunculardaydı.

"Anahtarları kapalı."

Kaşlarını çattı. "Key-off?"

"Melodileri... doğru değil."

"Off-key," diye düzeltti, tekrar ondan uzaklaşırken. "Hayır, değil. Sesleri gayet iyi."

Onun sinirli ses tonu karşısında kaşlarını kaldırdı. "Benimle tartışıyor musun?"

"Seninle tartışmaya çalışmıyorum, Tanrıça. Oyuncuların ne dediğini duymaya çalışıyorum. Şşş."

Hayır... hayır, onu gerçekten susturmamıştı! Öfke içinde kamçılandı. "Affedersiniz? Acheron? Şşşt?"

Bir kez olsun onun bakışlarına karşılık verdi ve o dönen gümüş gözlerdeki tedirginlikten hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Konuşan ben değilim Artemis." Sahneye doğru geri döndü.

Ona sinirlenerek, tüm dikkatini çekmek için başındaki örtüyü çekip aldı. Bunu yaptığı anda bir hata yaptığını fark etti. Yakınlarındaki herkes aniden Yüzünün tüm rengini kaybetmiş olan Acheron tarafından büyülenmişti.

Ona tek kelime etmeden, üstünü örttü ve koşarak çıkışa. Etrafındaki birkaç kişi onun peşinden gitti.

Merakla merdivenlerden çıkıp stadyumun dışına doğru ilerledi ve Acheron'u etrafı insanlar tarafından sarılmış halde buldu. Kendisiyle konuşmaya çalışan kalabalığın arasından geçmeye çalışırken paniklemiş görünüyordu.

Adamlardan biri onu kabaca kolundan yakaladı.

"Bırakın beni," diye hırladı Acheron, yabancıyı iterek.

Adam elini o kadar sıktı ki Acheron bundan ürktü.

Arkadaşının istismar edilmesine öfkelenen Artemis tırnaklarını adamın eline batırdı ve adam acı içinde yüzünü buruşturdu. Adam Acheron'u bıraktı ve bıraktığı anda Artemis Acheron'un ve onu odasına geri ışınladı.

Onun minnettarlığını bekliyordu.

Ona bunların hiçbirini vermedi. Bunun yerine, ona karşı Tüm varlığından öfke fıskırıyordu. "Bunu bana yapmaya nasıl cüret edersin!"

"Seni kurtardım."

Tahammülsüz bakışları, ayaklarının dibinde tutmasına rağmen ses tonu kadar suçlayıcıydı. "Beni ifşa ettin!"

Neden onu suçladığını anlamıyordu.
Onun hatası olmayan bir şey. "Beni görmezden geliyordun."

"Oyunu izlemeye çalışıyordum. Bu yüzden oradaydık, değil mi?"

"Hayır. Sıkılmamam için oradaydık. Hatırladın mı? Yine sıkılmaya başlamıştım."

Bu onu zerre kadar yatıştırmadı. Aksine onu daha da kızdırdı. "O zaman gidip bir yerlerde sıkılabilirsin. başka."

Artemis dehşete kapılmıştı. "Beni odanızdan mı atıyorsunuz?"

"Evet."

Öfke görüşünü bulanıklaştırdı. Daha önce hiç kimse ona karşı böyle bir tavır takınmamıştı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Düşüncesiz olduğun için neredeyse saldırıya uğrayacak olan kişi."

"Ben düşüncesiz değilim."

Arkasındaki kapıyı işaret etti. "Sadece git. İnsanların etrafında olmaktan hoşlanmıyorum. Yalnız olmayı tercih ederim."

Kadın kaşlarını çattı. "Bana gerçekten ama gerçekten kızgınsın, değil mi?"

Aslında ona kızgınmış gibi gözlerini devirdi.

Artemis şaşkınlıkla ona baktı. "İnsanlar bana kıyamaz."

"Bunun var. Şimdi lütfen gidin."

Gitmeliydi ama yine de kendini tutamadı. Onu çileden çıkarması gereken bu adam tarafından çok zorlanmıştı ama yine de gerçekten kızgın değildi. Hatta bir parçası ondan özür dilemeyi düşündüm. Ama tanrıçalar insanlara bunu yapmazdı.

"O insanlar neden etrafını böyle sardı?" diye sordu, onu ve ona karşı olan yersiz düşmanlığını anlamak istiyordu.

"Tanrıça sensin. Sen söyle."

"İnsanlar normalde kendi türlerinden olanlara bunu sebepsiz yere yapmazlar. Bir ihtimal lanetlendin mi?"

Acı acı güldü. "Belli ki öyle." "Ne yaptın sen?"

"Ben doğdum. Görünüşe göre tanrıların mahvetmesi gereken tek şey bu.

Birine." Ayakkabılarını ayağından çıkardı ve ona uzattı.

"Ayakkabılarını al ve git."

"Onları sana ben verdim."

"Hediyeni istemiyorum."

"Neden istemiyorsun?"

Bakışları yerdeydi ama içindeki öfke ve küçümseme gözden kaçmıyordu. "Çünkü bana bunu ödeteceksin. Sonunda bir şeyler için para ödemekten bıktım." Ayakkabıları bıraktı ve balkona doğru yürümek için döndü.

Artemis ayakkabıları görmezden gelerek onu takip etti. "Eğleniyorduk. Sen beni kızdırana kadar hoşuma gidiyordu."

Yüzündeki tüm öfke buharlaşırken bakışlarını yere indirdi. "Beni affedin leydim. Sizi kırmak istememiştim." Kadının önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Ne yapıyorsun?"

"Benim iradem

senindir, Akra."

Artemis pelerinini çekip çıkardı. Ne ürktü ne de hareket etti. Sadece akılsız bir yalvarıcı gibi orada durdu. "Neden böyle davranıyorsun?"

Bakışlarını yerde tuttu. "İstediğin bu, değil mi? Seni eğlendirecek bir hizmetçi?"

Evet, ama bunu ondan istemiyordu. "Hizmetçilerim var. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Nasıl arkadaş olunacağını bilmiyorum. Sadece köle ya da sevgili olmayı bilirim."

Artemis konuşmak için ağzını açtı ama konuşmadan, arkasındaki kapı açıldı. Gölgelere doğru geri adım atarken kendini anında görünmez yaptı.

İki gardiyan geldi.

Acheron onları görür görmez ayağa kalktı ve onlar kendisine doğru ilerlerken balkonda geri çekildi. Yüzü soğuk ve stoik bir hal aldı.

Tek kelime etmeden onu kabaca yakaladılar ve koridora çektiler. Niyetlerini merak ederek, kendini gizlemeye dikkat ederek onları takip etti.

Acheron, üç gün önce onu ziyaret ettiği taht odasına götürüldü. Muhafızlar onu, yaşlı bir insan ve görünüş olarak Acheron'a benzeyen genç bir adam tarafından işgal edilen tahtların önünde diz çökmeye zorladı. Sadece Acheron'un gümüş gözleri onda yoktu ve aynı zorlayıcı doğaya sahip değildi. Tahtta oturan kişi herhangi bir insanla aynıydı ve ondan anında hoşlanmadı.

Acheron'un solundaki muhafız kararlı bir ifadeyle, "Talimatlarınız doğrultusunda, odasından çıkmadı efendim," dedi. "Bundan emin olduk."

Kralın mavi gözleri deliciydi. "Daha önce meydanda değil miydin, Teritos?"

Artemis'in gözleri sümüklüböcek anlamına gelen kelimeyi duyunca açıldı.

Acheron krala meydan okuyan bir bakış fırlattı. "Neden meydanda olayım ki baba?"

Kral dudağını büktü. "Küstahlığı için otuz altı kırbaç, sonra da onu odasına geri gönderin."

Muhafızlar onu saçlarından tutup bir dizi çift kapıdan geçirirken Acheron gözlerini kapattı. küçük bir avluya açıldı. Kaşlarını çatarak izledi Onu çırılçıplak soyup bir direğe bağladılar. Mükemmel biçimli sırtı koyu morluklar, kırmızı yaralar ve

Kesikler. Kız ona dokunduğunda acı içinde geri çekilmesine şaşmamalı. Şiddetli bir şekilde acımış olmalıydı.

Onun varlığını fark edemeyen genç muhafız yanına doğru yürüdü ve kırbacını tutucusundan çekerek Acheron'a döndü.

Acheron sanki bundan sonra ne olacağını biliyormuş gibi kaskatı kesildi ve kendini direğe dayadı.

Kırbaç havada ıslık çalarak yara bere içindeki sırtını yırttı.

Nefes nefese kalan Acheron direği o kadar sıkı kavradı ki, her Kollarındaki ve bacaklarındaki kaslar gergindi ve belirginleşmişti. Sanki kendisini postayla birleştirmeye çalışıyor gibiydi ...

Gördüğü manzara karşısında büyülenen kadın, kırbaç üstüne kırbaç yemesini izledi. sırtına yağdı. Bir kez bile haykırmadı ya da merhamet dilemedi. En fazla soluk soluğa kaldı ya da onlara ve ailelerine lanet okudu.

Her şey bittiğinde muhafızlar onu serbest bıraktı. Yüzü kül rengi olan Acheron, muhafızların attığı yerden chiton'unu aldı ama onu odasına sürükleyip içeri atmadan önce giyinecek zamanı olmadı. Muhafızlar kapıları yankılanan bir takırtıyla çarparak kapatırken kapılar tıkırdadı.

Artemis kilitli kapılardan geçerek Acheron'u buldu. Yere düştüğü yerde yatıyordu. Sırtındaki yaralardan kan sızarken, kanlı sarı saçları birbirine karışmış ve arkasında dağılmıştı. Kendini örtmek ya da ağlamak için hiçbir hareket yapmadı. Sadece uzanmış boşluğa bakıyordu.

"Acheron?"

Onunla konuşmadı.

Adamın önünde cisimlendi, sonra da yanına diz çöktü.

"Neden dövüldün?"

Sarılmış chiton'u sıkıca kavrarken hırıltılı bir nefes aldı.

"Bana cevaplamak istemediğim sorular sormayı bırak."

Kalbi küt küt atmaya başlayınca bir tanesine uzandı.

Sağ omzunun üzerinde kıvrılan kanayan yaralar. Adam onun dokunuşuna karşılık olarak tısladı. Elini geri çekerken kaşlarını çattı. Adamın sıcak, yapışkan kanı parmak uçlarını kaplamıştı. Geri çekilip adamın çıplak bedenine baktı. İlk kez göğsünde bir suçluluk dalgasının kıpırdadığını hissetti.

Cezası onun suçuydu. Onu odasından çıkarmamış olsaydı, bunu ona yapmayacaklardı. Hatta bir parçası yaralandığı için kızgındı.

"Senden bu şekilde hoşlanmıyorum," diye

fısıldadı. "Lütfen beni yalnız bırak."

Ama yapamadı. Onu rahatlatmak isteyerek, elini elini omzuna koydu ve onu iyileştirmeden önce gözlerini kapattı.

Acheron, hırpalanmış bedenini yakıcı bir acı kaplarken nefes nefese kaldı. Bir saniye sonra tüm acı yok oldu. Gerildi, geri dönmesini

bekliyordum.

Dönmedi.

"Bu daha mı iyi?"

İnançsızlıkla tanrıçaya baktı. "Ne yaptın sen?"

"Ben bir şifa tanrıçasıyım, bu yüzden seni iyileştirdim."

Sırt üstü döndüğünde acının geri gelmemesine şaşırdı. Son üç gündür, Ryssa'yla birlikte tapınağa yürümeye cesaret ettiği için çeşitli aralıklarla dayak yemişti. Dürüst olmak gerekirse, derisinin asla tamamen iyileşmeyeceğinden korkmaya başlamıştı.

Ama Artemis ona yardım etmişti. "Teşekkür ederim."

Tanrıça, saçlarını yüzünden geriye doğru tararken ona gülümsedi. "Yaralanmanı istememiştim."

Acheron onun gül ve bal tadındaki avucunu öpmeden önce elini kendi eliyle kapattı. Tamamen şok olmuş bir halde vücudunun kıpırdadığını hissetti. Sırf bu yüzden Artemis'in üzerine atlamasını bekledi.

Onun yerine daha da sertleşen sikini izledi. "Bunu her zaman yapar mı?"

"Hayır." Kendisinden istenmediği ya da ilaç verilmediği sürece nadiren sertleşirdi.

Göğsüne dokunduğunda kaşları gerildi. İnsanların onu merak etmesine alışkındı. Bir tanrının oğlu olduğu varsayıldığından beri herkes ona dokunmak, vücudunu keşfetmek istiyordu.

Yine de tereddütlüydü. Eli adamın karnında gezindi. Sanki onun baktığı kısma dokunmaktan korkuyormuş gibi hafifçe.

"Yapmamı istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım," dedi ona sessizce.

Gözleri parladı. "Tabii ki hayır. Eğer yaparsan seni öldürürüm."

Daha önce hiç kimse bu kadar açık sözlü olmamıştı ama bu tehdit her zaman başının üzerinde asılı durmuştu. Atlantis'ten ayrıldıktan sonra onu çeşitli nedenlerle tehdit eden pek çok müşterisi olmuştu. Çoğunlukla politik ya da sahiplenici. Korkuyorlardı Prens Styxx'e ne yapmak istediklerini ya da onu başkasıyla paylaşmak istemediklerini söyleyecekti.

Üç kez neredeyse ölüyordu.

İnsanların ona neden böyle tepki verdiklerini bilmiyordu. Bunu hiç anlamamıştı. Artemis, tanrısallığıyla bile diğerlerinden farklı görünmüyordu.

Onun dokunuşunun onu yakması dışında.

Acheron, kızın eli hafifçe sikinin ucuna dokunduğunda gözlerini kapattı. İçinde ona karşı duyduğu ihtiyaç beklenmedik ve şok ediciydi. Ona yaptıkları için kızgın olması gerekirken, şu anda içinde herhangi bir öfke bulamıyordu. Sadece onu memnun etmek için anlam veremediği bir arzu duyuyordu.

Koridorda bir ses duyuldu.

Artemis keskin bir nefes alarak geri çekildi. "Görülebiliriz."

Bildiği bir sonraki şey, parlak, beyaz mermer bir yatak odasının içinde olduklarıydı. Acheron ayağa fırladı ve yavaşça arkasını dönerek nerede olduğunu anlamaya çalıştı.

Bir duvarın karşısında inanılmaz büyüklükte bir yatak vardı. Çarşaf ve perdeler de diğer her şey gibi beyazdı. Bulunabilecek tek renk altın süslemeydi.

"Neredeyim ben?"

"Olimpos Dağı'nda."

Çenesi gevşedi. "Nasıl?"

"Seni tapınağıma getirdim. Merak etme. Yatak odama kimse giremez. Buralar benim için kutsaldır."

Artemis yüzünde bir gülümsemeyele ona yaklaştı. O da Vücutunda kırmızı bir chiton belirmeden bir an önce yanağını onunkine sürttü. "Burada yalnız kalabiliriz."

Acheron etrafını saran ihtişama bakarken tutarlı bir düşünce bile oluşturmıyordu. Başının üzerindeki tavan som altındandı ve parlak orman sahneleriyle oyulmuştu. Nasıl Bu olabilir mi? Bir fahişe nasıl olur da bekâretiyle ünlü bir tanrıçanın yatak odasında olabilirdi? Bu düşünce bile gülünçtü.

Yine de burada duruyordu.

Artemis onu elinden tuttu ve kendisine doğru götürdü. çiçeklerle dolu bir bahçeye açılan bir balkon. Renk cümbüşü neredeyse yanındaki tanrıça kadar güzeldi.

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

Artemis sordu. "Harikulade."

Gülümsedi. "Hoşuna gideceğini düşündüm."

Kaşlarını çattı. "Burada nasıl sıkılabilirsin ki?"

Başka tarafa baktı ve yutkundu. Yeşil gözlerini derin bir hüznün kararttı. "Yalnızlık çekiyorum. Nadiren benimle konuşmak isteyen biri oluyor. Bazen ormanda yürüyorum ve geyikler yanıma geliyor ama söyleyecek pek bir şeyleri yok."

İnanılmaz manzara karşısında derin bir nefes aldı. "O ormanda mutlu bir şekilde kendimi kaybedebilir ve yaşadığım sürece bir daha kimseyle konuşmayabilirim."

"Ama sadece birkaç yıl daha yaşayacaksın. Sonsuzluğun nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Zamanın bir anlamı yok. Sadece uzar ve hep aynı kalır."

"Bilmiyorum. Sanırım sonsuza kadar yaşamak isterim... Eğer kendi şartlarımla yaşayabilseydim."

Ona gülümsedi. "Seni şimdi olduğun gibi görebiliyordum. bin yıl sonrası." Gözleri parladı. "Bekle, seninle paylaşmam gereken bir şey var."

Kadın parmaklarını şıklattığında ve avucunda tuhaf kahverengi bir paket belirdiğinde Acheron şaşkınlıkla başını eğdi. Paketi ona doğru uzattı.

"Ne oldu?"

"Çikolata," dedi nefes nefese. "Hershey's. Mutlaka denemelisin."

Ondan aldı ve burnuna götürdü. Tatlı kokuyordu ama tadından emin değildi. Bir ısırık almaya başladığında, Artemis onu elinden çekip aldı.

"Önce paketini açmalısın, aptal." Gülerek kahverengi kâğıdı ve gümüş rengi tuhaf bir malzemeyi yırttı, sonra da bir parça koparıp ona verdi.

Acheron nazikçe bir ısırık aldı. Dilinin üzerinde eridiği anda kendini cennette hissetti. "Bu çok lezzetli."

Çubuğu tekrar ona uzattı. "Biliyorum. Gelecekte geliyor - oraya gitmememiz gerekiyor ama elimde değil."

Bazı şeyler için sabırsızlanıyorum ve çikolata da bunlardan biri."

Parmak uçlarındaki kahverengi lekeyi yaladı. "Beni geleceğe götürebilir misin?"

Başını hızla salladı. "Oraya bir ölümlüyü götürürsem babam beni öldürür."

"Bir tanrı diğerini öldüremez."

"Evet, yapabilirler. İnanın bana. Yapmamaları gerekiyor ama bu onları her zaman durdurmuyor."

Acheron onun sözlerini düşünürken bir ısırık daha aldı. Bu zamandan uzaklara seyahat etmeyi çok isterdi. Kimsenin onu ya da kardeşini tanımadığı bir yere. Geçmişinden kurtulduğu ve herkesin ona sahip olmaya çalışmadığı bir hayat kurabildiğı bir yere.

Bu mükemmellik olurdu. Ama böyle bir yerin var olmadığını zor yoldan öğrenmişti.

Artemis çubuğu ondan aldı ve bir parça ısırđı. Bir kısmı çenesinde eridi.

Acheron onu silmek için uzandı. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu ona.

"Neyi?"

"Bana korkmadan dokunmak mı? Tüm insanlar tanrıların önünde titrer, ama sen titremezsın. Bu neden böyle?"

Omuz silkti. "Muhtemelen ölmekten korkmadığım içindir."

"Korkmuyor musun?"

"Hayır. Gemişimi yeniden yaşamaktan korkuyorum. En azından ölümle birlikte her şeyin geride kaldığını bileceğim. Sanırım bu bir rahatlama olurdu."

Başını iki yana salladı. "Sen tuhaf bir adamsın, Acheron. Tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun." Geriye doğru yürüyerek onun elinden tuttu ve yatak odasına çekti.

Acheron isteyerek gitti.

Artemis yatağın üzerinde diz çökerken konuşmadı, sonra yüzünü ona döndü. İnanılmaz derecede ateşli bir öpücük için onu kollarının arasına aldı.

Gözlerini kapatan Acheron, kızın dilini içine çekti. onunkiyle dans etti. Ne garip... Ona sarıldığında kendini bir fahiş e gibi hissetmiyordu. Belki de onun arkadaşlığından başka bir şey istemediğı içindir. Kimse para almıyordu. İkisi de yalnızlıklarından kurtulmak dışında bir şey istemiyordu.

Normal olmak böyle bir şey miydi? Hep merak etmişti.

Artemis geri çekilerek ona baktı. "Bana asla ihanet etmeyeceğine söz ver, Acheron."

"Seni incitecek hiçbir şey yapmam."

Onu yatağa çekip sırt üstü çevirmeden önce gülümsemesi gözlerini kamaştırdı. Saçlarını boynundan uzaklaştırmadan önce kalçalarına sarıldı.

"Çok yakışıklısın," diye fısıldadı.

Acheron yorum yapmadı. Onu hipnotize etti. Yanıp sönen yeşil gözler, pürüzsüz ve yumuşak bir ten onu rahatsız ediyordu. En azından bir diş parıltısı görene kadar.

Bir an sonra kör edici bir acı boynunu yırttı. Hareket etmeye çalıştı ama yapamadı. Tek bir kasını bile.

Kalbi, acı yerini bir sese bırakana kadar çarptı. hayal edilemez bir zevk. Sadece zevk yerini Acıdan hareket edemiyordu. Vücudu şimdiye kadar bildiği en yoğun orgazmla patlayana kadar emmeye ve yalamaya devam ederken başını boynuna bastırdı.

Bunu hisseder hissetmez göz kapakları sanki kurşun ağırlıklar onları çekiyormuş gibi aşağıya indi. Karanlıkla savaşımaya çalıştı ama başaramadı.

Artemis geri çekildi ve dudaklarındaki kanı yaladı. Acheron'un bayıldığını hissetti. Daha önce hiç insan kanı tatmamıştı... inanılmazdı. Kardeşinin onu bu kadar sık aramasına şaşmamalı. Ölümsüzlerde olmayan bir canlılık vardı onda. O kadar sarhoş ediciydi ki daha fazla içmemek için tüm gücünü harcadı. Ama bu onu öldürebilirdi.

Bu istediği son şeydi. Acheron onu büyüledi. Ne ürküyor ne de yaltaklanıyordu. Bir ölümlü olmasına rağmen, onu bir eşit olarak karşıladı.

Yeni evcil hayvanından memnun bir şekilde onun yanına uzandı ve ona sokuldu.

Bu kesinlikle büyük bir dostluğun başlangıcıydı...

14 ARALIK, MÖ 9529

Acheron başındaki şiddetli bir ağrıya uyandı. Gözlerini açtığında kendini yatağında çıplak buldu. Hareket edene ve acı hissetmeyene kadar bir gün önce olan her şeyi hatırlamadı.

Her şeyi.

Nefesi kesilerek boynuna uzandı ve Artemis'in onu ısırıldığı yerde küçük bir kurumuş kan izi buldu. Ama bu vücudundaki tek izdi. Yediği dayakların tüm izleri kaybolmuştu.

Bunun yanında küçük bir ısırık neydi ki?

Odasına şöyle bir göz gezdirdi. "Buraya nasıl geldim?" Bu kısmı hatırlayamıyordu. Hafızasındaki son şey Artemis'in onu yatağında ısırması ve onu ele geçiren yorgunluk hissiydi.

Biri kapıyı itip açmadan önce kapısını çaldı. İçeri giren küçük sarışın kadını görmeden önce onun Ryssa olduğunu anlamıştı. Başka kimse kapısını çalmamıştı.

Kadın kanı görece kadar yaklaşmadan önce hızla kanı temizledi ve saçlarıyla boynunu kapattı.

Yanakları kızarmıştı ve vücudu kalın mor cübbeyle gizlenmişti. Apollo onu sahiplendiğinden beri onu ilk kez görüyordu.

Adam daha konuşmadan, kadın kendini onun kollarına attı ve ağlamaya başladı.

Acheron onu sallarken yakınında tuttu. "Ne oldu? Seni incitti mi?"

"Nazik biriydi," dedi hıçkırıklar arasında. "Ama beni korkuttu ve ara sıra canımı yaktı." Onu daha sıkı kavradı. "Nasıl Buna dayanabiliyor musun?"

Aynı şeyi kendisinin de merak ettiği pek çok zaman olmuştu. "Her şey yoluna girecek, Ryssa."

"Öyle mi?" Sanki ona inanıp inanmaması gerektiğini anlamaya çalışıyormuş gibi geri çekilip ona baktı. "Ya beni geri isterse?"

Acheron onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Buna dayanacaksın ve hayatta kalacaksın."

Ryssa, Acheron'un söylediğini bildiği sözler karşısında dişlerini sıktı. çok iyi anlıyordu. "Ona geri dönmek istemiyorum. Kendimi çok çıplak ve korunmasız hissediyorum. özellikle kaba veya kaba. Ama haklıydınız. Ne düşündüğüm ya da hissettiğim umurunda değildi. Önemli olan tek şey onun zevkiydi." Başını iki yana sallayarak yeni bir kardeşine karşı daha önce hiç sahip olmadığı bir anlayış.

Onun utancı sadece bir örnekti. Acheron'un ki çoktu. Başkasının merhametine kalmak korkunç bir şeydi. Vücuduna ne yapılacağı konusunda söz sahibi olmamak. Kendini çok kullanılmış hissediyordu ...

"Bundan kaçmak istiyorum."

Onun elini kendi elinin içine aldı. "Biliyorum. Ama iyi olacaksın. Gerçekten. Buna alışacaksın."

Öyle hissettirmede. Çok ağrıyordu ve hala Apollo'nun vücuduna girmesinden dolayı kanıyordu. O almıştı

ama o da duygusuz davranmıştı. İstediği son şey yine onun merhametine kalmaktı.

"Ryssa!"

Babasının bağırısıyla sıçradı.

Acheron gerildi. "Gitmelisin."

Bunu yapmak istemiyordu ama Acheron'un başını belaya sokmaktan korkuyordu. Gözyaşlarını içine çekerek uzaklaştı ve dönen gümüş gözlerindeki ham sempatiyi gördü. "Seni seviyorum, Acheron."

Acheron bu sözlere değer veriyordu. Ryssa onu şimdiye kadar sevmiş olan tek kişiydi. Zaman zaman bu sevgiden nefret ediyordu çünkü onu incitecek şeyler yapmasına neden oluyordu ama diğerlerinin aksine Ryssa'nın yaptıklarının iyilikten kaynaklandığını biliyordu.

Yatağından kalktı ve odanın diğer ucuna, koridora doğru koştu.

Duvarların arasından babalarının öfkeli küfürlerini duydu. "Orada ne yapıyordun?"

Acheron yüzünü buruşturdu. En azından Ryssa'nın dayak yemekten korkmasına gerek yoktu. Bildiği kadarıyla babaları ona bir kez bile vurmamıştı.

"Sen artık bir tanrının metresisin. Bir daha asla onun gibilerle arkadaşlık etmeyeceksin. Yapar mısın? Anladın mı? Apollo ne düşünürdü? Seni dışarı atar ve yüzüne tükürürdü."

Ryssa'nın yumuşak cevabını duyamadı.

Ama babasının sözleri içini parçaladı. Yani Ryssa'nın huzurunda olmaya layık değildi ama Artemis ile birlikte. Babasının bu bilgiyle nasıl başa çıkacağını merak ediyordu. Babasının kendisine alaydan başka bir gözle bakmasını sağlayıp sağlamayacağını.

Büyük ihtimalle hayır.

Kapıları öyle güçlü bir şekilde açıldı ki yankılandı. Kral her adımı öfkeyle noktalarak odaya girdi. Acheron gözlerini kaçırdı ve yüzündeki tüm duyguları zorladı...

Siktir et. Babası ondan nefret etmek istiyorsa, bırak etsin. Saklanmaktan ve sinmekten yorulmuştu. Dayaklara ve hakaretlere katlanabilirdi.

Burun delikleri alevlenen Acheron, babasının öfkeli bakışlarını irkilmeden karşıladı. "Günaydın baba."

Ona öyle sert bir ters vuruş yaptı ki, Acheron kafatasında patlayan acıyla kanın tadını aldı. Nefes nefese kafasını sallayarak temizledi ve sonra kralın öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

"Ben senin baban değilim."

Acheron elinin tersiyle kanı sildi. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Ryssa odanın diğer ucuna koşarak, "Baba, lütfen," diye yalvardı. Acheron tekrar ilerlemeden önce onun koluna girdi. "Geldiğimde onun yanına gittim. Acheron yanlış bir şey yapmadı. Bu benim hatam, onun değil."

Kral kemikli bir parmağını kınayan bir hareketle Acheron'a doğru kaldırdı. "Kızımdan uzak duracaksın. Beni duyuyor musun? Eğer seni bir daha onun yanında yakalarsam hiç doğmamış olacaktın."

Acheron acı acı güldü. "Bu normal bir günden nasıl farklı olurdu?"

Ryssa, Acheron'a doğru yola çıkan babalarının önüne geçti. "Dur baba. Lütfen. Apollo hakkında sorularınız vardı. Buna odaklanmayalım mı?"

Acheron'a üstün, kınayıcı bir alaycı bakış fırlattı. "Zamanımı harcamaya değmezsin."

Bununla birlikte Ryssa'yı odadan dışarı çıkardı. "Kapısını mühürleyin. Bu gün yemeksiz kalabilir."

Acheron sırtını duvara yasladı ve başını salladı. Eğer babası onu yemekle kontrol etmek istiyorsa, Estes'le daha fazla zaman geçirmeliydi. O piç kurusu onu yemekle nasıl kontrol edeceğini biliyordu.

Susuzluğunu gidermek için bir damla su için bile Estes'e yalvarışını hatırlayınca içi sıkıştı.

"Hiçbir şey kazanmadın ve hiçbir şeye sahip olmayacaksın... Şimdi dizlerinin üzerine çök ve beni memnun et, o zaman tuza layık olup olmadığını göreceğiz."

Gözlerini sıkarak görüntüleri uzaklaştırmaya çalıştı. O yalvarmaktan ve sürünmekten nefret ederdi. Ama bunu ortadan kaldıracak tek şey, onu öldüren tanrıçanın anısıydı. ona sahip çıktı.

"Artemis?" Birinin ona seslendiğini gerçekten duyabileceğinden korkarak adını fısıldadı. Dürüst olmak gerekirse, herkesin yaptığı gibi onun da kendisini görmezden gelmesini bekliyordu.

O yapmadı.

Kadın onun önünde belirdi. Acheron'un çenesi o kadar açıldı ki hafifçe şok oldu. Uzun kızıl saçları loş ışıktaki parlıyor gibiydi. Gözleri canlı, sıcak ve davetkârdı. Tavrında onu kınayan ya da alay eden hiçbir şey yoktu. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Sen buradayken daha iyi."

Küçük bir gülümseme dudaklarının kenarlarında oynadı. "Gerçekten mi?" Başını salladı.

Yatağa yaklaşıp onun üzerine sürünürken gülümsemesi genişledi.

Acheron onun teninin tatlı kokusu kafasını doldururken gözlerini kapattı. Yüzünü onun saçlarına gömmek ve sadece içine çekti. Adamın kalçalarına yaslanarak, ısırdığı deriyi parmaklamadan önce boynundaki saçları geriye doğru taradı.

"Bir insana göre çok güçlüsün."

"Beni dayanıklılık için eğittiler."

Onun yorumunu görmezden gelerek kaşlarını çatı. "Hâlâ bana bakmıyorsun."

"Seni görüyorum, Artemis." Ve gördü de. Yüzünün her bir çizgisini, tatlı vücudunun her bir kıvrımını gördü.

Acheron'un yüzünü ellerinin arasına aldı ve çenesini çevirerek kendisine doğru bakmasını sağladı. Acheron bakışlarını hâlâ elbisesinin altından çıkan dizlerinde tutuyordu. "Bana bak."

Acheron kaçmak istedi. Tüm hayatı boyunca asla doğrudan kimseye bakmadığı zamanlar dışında

meydan okumasını görmelerini istedi. Ve buna her cesaret ettiğinde, bunun için acımasızca dövülmüştü.

"Acheron... Bak. Bak. Bana."

Kendini onun saldırısına hazırlayarak itaat etti. Vücudunun her parçası incinme beklentisiyle gerilirken kalbi durdu.

Artemis memnun bir ifadeyle kasıklarının üzerine oturdu. "İşte şimdi oldu. O kadar da zor değildi, değil mi?"

Hayal edebileceğinden daha sertti, ama her saniye geçti ve ona baktığı için tokat atmadı, biraz daha rahatladı.

Gülümsedi. "Gözlerini sevdim. Tuhaflar ama çok güzeller."

Güzel mi? Gözleri mi? İğrençlerdi. Ryssa dahil herkes onlardan korkuyordu. "Bakmamın sakıncası yok. Sen?"

"Hiç de değil. En azından bu şekilde dikkatini verdiğini biliyorum. Bana. Sanki dikkatin dağılmış gibi gözlerinin odanın içinde dans etmesinden hoşlanmıyorum."

Bu onun için bir ilkti. "Sen yanımdayken herhangi bir şey dikkatimi nasıl dağıtabilir ki? Seni temin ederim, ne zaman etrafımda olsan tek gördüğüm sensin."

Memnuniyetle gülümsedi. "Şimdi beni neden aradın?"

"Emin değilim. Doğrusu, geleceğini düşünmemiştim. Belki cevap verirsin umuduyla sadece adını fısıldadım."

"Ne kadar aptal bir insansın. Bugün yine içeride mi kaldın?"

Başını salladı.

"Buna izin veremeyiz. Gel." Sözcük dudaklarından henüz çıkmıştı ki, bir kez daha yatak odasındaydılar.

Acheron yine kırmızı giymişti, diğer her şeyin beyaz ya da altın rengi olduğu düşünülduğünde bu tuhaftı. "Neden beni hep kıpkırmızı giydiriyorsun?"

Onun etrafında dolaşırken dudağını ısırды ve parmağını vücudunda gezdirdi. "Bunun içindeki görünüşünü seviyorum." O önünde durakladı, böylece ayak parmaklarının üzerine kalkıp onu öpebildi.

Acheron ona istediğini verdi. Her zaman onun içindeydi Birlikte olduğu kişiyi memnun etmek için eğitim. Kendisi için hiçbir şey almamak için. İhtiyaçları asla önemli değildi. O sadece kullanılacak ve sonra unutulacak bir araçtı.

Ama Artemis'le böyle hissetmiyordu. Ryssa'da olduğu gibi, Artemis ona bir insan olduğunu, kendi düşüncelerine sahip olabileceğini ve bunun yanlış olmadığını hissettirmişti. Ona bakabiliyordu ve o da onu lanetlemiyordu.

Acheron onu kendine çekerken Artemis iç çekti. Ona sarılma şeklini seviyordu. Kaslarının onun etrafında dalgalanması Vücudu. Çok yakışıklı ve güçlüydü. Çok baştan çıkarıcıydı. Tek istediği onunla bu şekilde yalnız kalmaktı. Kalbinin göğüslerine çarptığını hissetmek.

Nefesi onunkine karıştı. Ona duyduğu açlık daha da arttıkça dişlerinin büyüdüğünü hissedebiliyordu...

Geri çekildi ve adamın gerçek yüzünü görebilmesi için bakışlarıyla buluştu. Dişlerine gözünü bile kırpmadı. Bunun yerine başını eğdi ve ona en çok istediği şeyi sundu. Daha önce hiç kimse bu kadar yardımsever olmamıştı. Normalde kardeşinden ya da hizmetçilerinden biriyle beslenirdi. Ama onlar bunu umursamazdı.

Kalbi hızla çarparken, dişlerini derine batırmadan önce ellerini onun boynunda gezdirdi.

Acı vücuduna yayılırken Acheron tısladı. Ama kısa sürede yerini öyle derin bir zevke bıraktı ki siki sertleşti. Zayıf düşmüş bir halde sendeleyerek geri çekildi. Artemis onu takip etti, onu daha da sıkı kavradı.

Etrafındaki her şey keskin ve net hale gelirken başı dönmeye başladı. Nefesini teninde hissetti, kanını duydu. damarlarından pompalanıyordu. Her parçası canlı gibiydi. Çok güçlü ama yine de çok zayıftı. Tekrar sendeleyerek arkasındaki duvara çarptı.

"Acheron?"

Onun sesini duydu ama cevap veremedi.

Artemis adamın tenindeki mavimsi rengi görünce dudaklarındaki kanı yaladı. Nefes alış veriş o kadar sığdı ki, ölmesini bekledi. "Acheron?"

Gözleri yarı açıktı. Bakışlarında onu gördüğüne ya da duyduğuna dair hiçbir belirti yoktu.

Onu incitmiş olabileceğinden korkarak yatağına taşıdı ve nazıkçe yatırdı. Elini kendi elinin içine aldı ve ovuşturdu. "Acheron, lütfen bir şey söyle."

Atlantisçe bir şeyler fısıldadı, ama kız anlayamadı.
anladım. Son bir nefes daha vererek kendinden geçti.
Artemis, dudakları, tırnakları ve saçları siyaha dönerken tüm
vücudu canlı bir maviye dönüşürken geriye doğru sarsıldı.
Bir an sonra normal göründü.

Olympus'ta ne var? Hiç böyle bir şey görmemişti. Buna
beslenmesi mi sebep olmuştu?

Yutkunarak ona yaklaştı ve bir parmağıyla onu dürttü. Adam
tamamen baygındı.

Sıcak bir kürke bürünerek onu örttü ve sığ nefesler almasını
izledi. O uyurken dudaklarının şeklini, burnunun uzunluğunu
takip etti. Yüz hatları keskindi.
ve kusursuz. Tıpkı vücudu gibi. Onu neden bu kadar
zorladığını anlamıyordu. Hükmedilmekten korktuğu için
çocukken babasından onu aşka karşı bağışık hale
getirmesini ve ona ebedi bekaret vermesini istemişti. Zeus
bu isteği yerine getirmişti. Yine de dinlenen Acheron'a
bakarken, ona karşı hissettiği duygulara hayret etti. Daha
önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyorlardı.

Onunla konuşma şeklini seviyordu. Ona sarılması,
dokunuşları ve yalamalarıyla zevk çığlıkları attırması.
En çok da ondan beslenirken aldığı tadı seviyordu.

O sadece bir evcil hayvan.

Evet, işte buydu. Ona karşı gerçek bir şey hissetmiyordu. O
sadece ormanında yaşayan bir geyik gibiydi.
İzlemesi ve dokunması çok güzeldi. Onlar da yalıyor ve ona
sürtünüyorlardı. Ve onlar gibi onun da zamanla kendisini
sıkmaya başlayacağından emindi. Her şey sıkıyordu.

Ama şimdilik evcil hayvanının tadını mümkün olduğunca uzun süre çıkarmaya niyetliydi.

* * *

Acheron açlıktan ölmek üzereyken uyandı. Açlık acısı o kadar şiddetliydi ki ilk başta yine babasının sarayının altındaki karanlık delikte olduğunu düşündü. Ama gözlerini açıp üzerindeki altın tavanı gördüğünde Artemis'le birlikte olduğunu hatırladı.

Yavaşça doğruldu ve kendini onun yatağında yalnız buldu. Dışarıdan sesler geliyordu. Kalkıp onlara doğru gitmeye başladı ama sonra vazgeçti. Artemis'in onu burada bırakmasının bir sebebi vardı. O kapıları açmasının hiçbir yararı olamazdı.

Bu yüzden yatakta oturmuş, gerçek bir şekli olmayan kelimeleri dinlerken midesi ağrıyordu. Altın ve taşın arasından boğuk bir şekilde geliyorlardı. Saatin kaç olduğu ya da ne kadar uyuduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Artemis'in ortaya çıkması sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi. Kısa bir süre durdu ve gülümsedi. "Uyanmışsın."

Başını salladı. "Sizi rahatsız etmek istemedim. Sesin meşgul geliyordu."

Yanağını okşamak için aralarındaki mesafeyi kapattı. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

Kolunu uzattı ve yatağın yanında yiyeceklerle kaplı bir masa belirdi.

Acheron ziyafete ağzı açık baktı.

"Başka bir şey isterseniz, söyleyin."

"Hayır, bu harika." Bir somun ekmeği parçalamak için yataktan ayrıldı. Tadına bakınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Balla kaplanmış ve sıcacıktı, şimdiye kadar yediklerinin en iyisiydi.

Artemis ona bir bardak şarap doldurdu. "Tanrım, çok acıkmışsın."

Fincanı minnetle aldı ve zengin aromasını derin derin içti. "Teşekkür ederim, Artie."

Onun kasıtsız takma adı karşısında kaşlarını kaldırdı. "Artie?"

Acheron dilinin sürçtüğünü fark edince irkildi. "Artemis. Artemis demek istemiştin."

Ona sokuldu. "Sanırım Artie'den hoşlanıyorum. Daha önce kimse bana böyle seslenmemişti."

Acheron başını eğerek onun elini öptü.

Artemis, bu basit dokunuş onu elektriklendirdiği için nefes alamıyordu. Bu adamda onu tümüyle ateşe veren şey neydi?

olmak mı? Onu tutmak ve korumak istiyordu. Bundan da öte, onun yemyeşil vücudunun her santimini yutmak istiyordu.

Gözlerini kapatarak ona doğru eğildi ve tamamen erkek ve tamamen ona ait olan o sarhoş edici kokuyu içine çekti. "Ye, Acheron," diye fısıldadı. "Aç olmanı istemiyorum."

Adam ondan uzaklaştı ve kadın onun sıcaklığının ardından gelen ani soğuğu midesine inen bir yumruk gibi hissetti. Adamın bir ısırık alıp gülümsemeden önce ekmeği küçük bir tabak bala batırmasını izledi. Yakışıklı olması kalbini kaldırdı.

Bir parça daha daldırdı, sonra ona döndü. "Sen de ister misin?"

Başıyla onayladı. Bir ısırık alması için ona uzattı. Artemis ağzını açtı. Adam ekmeği kızın dilinin üzerine koyarken, kız da adamın lezzetli parmaklarını yaladı. Tuzlu ve tatlıydılar, daha fazlası için iştahını kabarttılar.

Adamın gözleri karardı ve kadının içinde bir arzu dalgasının alevlenmesine neden oldu. Parmağının ucunu bala batırdı, sonra dudaklarını çizdi, sonra da ateşli bir öpücük için onu kendine çekti. Onun balla birleşen tadı, kızın dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Onu yatağa doğru çekerek uzandı ve üzerine çıkana kadar elini çekti.

Acheron altındaki Artemis'i görünce homurdandı. "İnanılmaz derecede güzelsin."

Artemis sözlü olarak cevap veremedi. O tamamen yüzündeki şefkatli ifadenin büyüüne kapıldı. Daha önce hiç kimse ona böyle bakmamıştı. Dudaklarını kızın boğazına gömdüğünde, tüm mantıklı düşünceler ateşin içinde kayboldu onun içinde.

Daha önce hiç kimseyle tamamen çıplak olmamıştı. Ama adam elbisesinin düğmelerini açtığında itiraz etmedi. Bir an için dayanılmaz bir yavaşlıkla, kadın çırılçıplak kalana kadar bezi vücudundan aşağı kaydırdı. Kendi giysilerini çıkarmak için hiçbir hamle yapmadı.

Onun yerine ayağını kaldırarak ayak tabanını kemirdi. Bu enfes işkence karşısında dudağını ısırarak, adamın vücudunda yukarı doğru ilerleyişini izledi.

Kalçasının iç kısmını nazikçe yalarken durakladı.
"Durmamı ister misin?"

Artemis başını salladı. "Bana dokunmanı seviyorum."

Bakışları onu yaktı, sonra kalçalarını daha da araladı ve onun için en çok acı çeken yerine dokundu. Parmaklarını onun saçlarına gömdü ve ellerini yumruk yaptı.

Acheron sanki onu incitmiş gibi bir tıslamayla geri

çekildi. Kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var?"

"Lütfen saçımı tutup çekmeyin. İnsanların bunu yapmasından nefret ediyorum."

"Neden?"

"Kendimi çöpmüşüm gibi hissettiriyor."

Sesindeki çiğ acıyı kaçırmak mümkün değildi.
"Anlamıyorum."

"İnsanlar beni kontrol etmek ya da ayaklarının altına almak için saçlarımı çekiyorlar. Bana şiddet uygularken ve beni küçük düşürürken saçımı çekiyorlar. Bundan hoşlanmıyorum."

Artemis onu yatıştırmak için yanağını okşadı. "Özür dilerim, Acheron. Bilmiyordum. Hoşlanmadığın başka bir şey var mı?"

Acheron onun sorusu karşısında donakaldı. Daha önce hiçbir aşığı ona bu soruyu sormamıştı. Ona saçlarına dokunulmasından hoşlanmadığını söylediğine hâlâ inanamıyordu. Bu değildi
Normalde yapacağı bir şeydi ama kız sorduğu için ona söylemek zorunda hissetti. "Kimsenin nefes almasından hoşlanmıyorum."

ensemde. Bu bana kendi iradesi olmayan bir köle olduğumu hatırlatıyor ve tüylerimi diken diken ediyor."

"O zaman bunu sana asla yapmayacağım."

Bu sözler onu o kadar derinden etkiledi ki gözleri yaşardı. Ona sokulmadan önce boğazındaki yumruyu yuttu. Tanrıçasını memnun etmek için yapmayacağı şey yoktu. Artemis iyi olan her şeydi. O yapamazdı Eski bir köle gibi aşağılık biriyle neden arkadaşlık etmek istediğini anlayamıyordu ama onunla birlikte olduğu için minnettardı.

Onu memnun etmek zorunda olduğu için değil, istediği için memnun etmek isteyen adam, adını haykırana kadar vücuduyla alay etmek için zaman ayırdı. Sözlerine sadık kalarak, boşalırken onun saçlarını tutmadı. Tırnaklarını onun omuzlarına batırdı.

Sözünü tuttuğu için minnettar olan adam, kadının vücuduna tırmandı ve onu kollarının arasına aldı.

Artemis ona doğru uzanırken iç çekti. Adam hâlâ tamamen giyinikti. "Neden kendin için hiçbir şey almıyorsun?"

"Seksten gerçek bir zevk almıyorum."

Kadın kaşlarını çattı. "Bundan nasıl zevk almazsın?"

Ona seksle ilgili hiçbir şeyin kendisini iyi hissettirmediğini anlatmaya başlayamadı bile. Ona dokunmaktan hoşlanıyordu ama onun dokunuşuna verdiği tepkiyi kendi dokunuşuna vermiyordu.

Orgazm şüphesiz zevk vericiydi. Sadece orgazm olup olmaması umurunda değildi.

"Hoşuma gidiyor," diye yalan söyledi. Bunu duymak onu iyi hissettirecekti. Gerçeği içinde saklı tutacaktı. Dürüst olmak gerekirse onunla olmayı seviyordu. Birlikteyken kendini geçmiş olmanın bir adam gibi

hissediordu. Onu arkadaşı olarak görüyordu.

Ve eğer bir tanrıça ondan hoşlandıysa, babası ve kardeşinin söylediği kadar iğrenç biri olamazdı.

Kendini onun vücuduna sürttü.

Acheron gözlerini kapadı ve onun sıcak bedeninin kendi bedeninin yanında hissettiklerinin tadını çıkardı. "Keşke sonsuza dek burada seninle kalabilseydim."

"Kadın olsaydın girebilirdin ama tapınağıma sadece erkek kardeşimin girmesine izin var. Başka hiçbir erkek giremez."

"Ama şimdi buradayım."

"Biliyorum ve bu bizim sırrımız. Asla kimseye söyleyemezsin." "Söylemeyeceğim."

Ona sert bir kaş çatmak için kendini yukarı kaldırdı. "Ciddiyim, Acheron. Uykunda bile benim hakkımda tek kelime etmeyeceksin."

"Güven bana Artie, sır saklamak hayatımın erken dönemlerinde öğrendiğim bir şeydir. Çenemi ne zaman kapalı tutacağımı bilirim. Ayrıca zaten kimse benimle konuşmuyor."

"Güzel. Artık eve gitme vaktin geldi."

Bir an onun yanında şakağındaydı, bir an sonra yine çıplak yatağındaydı. Aslında hiçbir şey yemediğini çok geç fark etti. Lanet olsun. Ama en azından dışarısı karanlıktı. Günün çoğunu kaçırmıştı. Babası onu dövmeleri için muhafızlar göndermediği sürece Olimpos'a yaptığı ziyaretten kimsenin haberi olmayacaktı.

İç geçiren Acheron bir kolunu gözlerinin üzerine sardı. Belki de Artemis onun için tekrar gelene kadar uyuyabilirdi.

Ama bu düşünce aklına geldiğinde bile bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Bir fahişe bir tanrıçayla arkadaş olamazdı. Bu imkansızdı. Er ya da geç Artemis de herkes gibi olacaktı.

Yine de kalbinin derinliklerinde, belki, sadece belki, Artemis'in tanrılığı nedeniyle farklı olabileceğine dair küçük bir umut kırıntısı vardı.

"Seni tutmak ve korumak için ruhumu satarım Artie," diye nefes aldı, onu duyup duymadığını merak ediyordu. Keşke o da tanrılardan doğmuş olsaydı...

Çok iyi bildiği bu acı gerçek karşısında başını iki yana salladı. "Ve eğer dilekler at olsaydı, beni çocukluk."

Hayır, sahip olabilecekleri tek şey buydu. Tek yapabileceği kimsenin gerçeği öğrenmemesini sağlamaktı. Biri öğrenirse tanrılar ona yardım etsin.

12 OCAK, MÖ 9528

Acheron balkonunun parmaklıklarına oturmuş, Artemis'i özlüyordu. Artemis kendi onuruna düzenlenen bir festivaldeydi ve oradaki insanları bizzat gözetlemek istiyordu. Bu yönden tuhaftı ve ölümlü gibi davranırken insanların ona tapınmasını görmek hoşuna gidiyordu.

Bunu garip bir şekilde sevimli buluyordu ve son birkaç haftanın hayatının en güzel haftaları olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Artemis onun kendisi olmasına izin veren tek kişiydi. Bir şeyden hoşlanmazsa, ona söyleyebilirdi ve bir daha olmayacağına söz verirdi.

Ona verdiği sözü asla tutmadı. Bu her şeyden çok bir hayalin gerçekleşmesiydi. Birlikte çok zaman geçirdikleri ve Acheron sorun çıkarmadığı ya da korumalarının arasından gizlice kaçarken, babası onu yalnız bırakmıştı. Ryssa'yla geçirdiği aylar dışında, hayatında bu kadar uzun süre dayak yemeden geçirdiği bir zaman hatırlamıyordu.

Erteleme ilahi bir şeydi.

Aniden odasının kapıları ittirilerek açıldı.

Bağırsakları sıkıştı. Babasının onun için geldiğinden korkarak altındaki taşı kavradı.

Öyle değildi. Ryssa odaya en parlak ışıkla girdi. yüzünde gördüğü en güzel gülümsemeydi. "İyi günler, küçük kardeşim."

"İyi günler," diye tereddütle karşılık verdi, onun ruh halini ve arkasındaki kapıları ardına kadar açık bırakmış olmasını merak ediyordu. "Bir sorun mu var?"

Belki de babası sonunda ölmüştü. Umabileceği en iyi şey buydu. Onun hemen önünde durup küçük bir çanta çıkardı. arkasından çıkardı ve ona doğru uzattı. "Özgürsün."

Babası ölmüş olmalı!

Acheron bacaklarını aşağı salladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Apollo ile yatmanın faydalarından birini keşfettim. Babam artık beni dinliyor. Korumaların gitti ve dilediğin gibi harcayabileceğin aylık bir maaşın olacak." Çantayı onun eline tutuşturdu. "Ayrıca senin için stadyumda her türlü oyun için ayrılmış bir yer temin ettim. Senden başka kimsenin orada oturmasına izin verilmeyecek. Asla."

Duyduklarına inanamıyordu. "Koşullar nedir?"

Gülümsemesi, dişlerini kızgınlıkla gıcırdatabileceği şekilde soldu. "Babamın tipik yorumu. Sen değilsin onu ya da aileyi utandırmana izin vermeyeceğim. Ayrıntılı bilgi vermedi ama kimseyle flört etmediğin sürece sorun olmayacağını düşünüyorum."

Acheron bu fikirle alay etti. "Kimseyle flört etmek gibi bir planım yok." En azından alenen değil. Bundan uzun zaman önce bıkmıştı. Göz önünde olmaktan hoşlanmıyordu.

Öne doğru eğildi. "Benimle bir oyuna gitmek ister misin?"

"Peki ya Apollo?"

"Kız kardeşiyle gitti. Günün büyük bir kısmı bana ait." Elini ona doğru uzattı. "Sen ne dersin, kk kardeşim? zgrlğn kutlayalım mı?"

Acheron ona gerçek bir gülümseme verdi - neredeyse hiç yapmadığı bir şeydi bu. "Teşekkür ederim, Ryssa. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Sanırım bir fikrim var."

Acheron yatağın altından pelerinini almaya gitti... ve Artemis'in ona verdiği ayakkabıları. Ayakkabıları bir an için elinde tuttu, tanrıçayı daha da çok özlüyordu eskisinden daha fazla. Onunla birlikte kutlama yapmayı ne kadar isterdi ama bunun için beklemesi gerekecekti.

Hızlıca giyindikten sonra Ryssa'yı odadan çıkarken takip etti. Koridorda, parlak duvarlara bakarken tereddüt etti. Ryssa'nın Apollo'ya yaptığı teklif dışında, muhafızlarına seks rüşveti vermek zorunda kalmadan odasından kapılardan hiç çıkmamıştı.

Hayatının ne derece değiştiği onu tüm gücüyle etkiledi. Artık bir köle değildi. Artık bir mahkûm değildi. Artık zgrd.

Acheron parası olduğunu ve bunu elde etmek için kimseyi kazıklamak zorunda kalmadığını bilmenin gururuyla başını kaldırdı.

Bundan da öte, ona önemliymiş gibi davranan bir arkadaşı ve sevgilisi vardı.

Hayatında ilk kez kendini bir eşya ya da nesne gibi değil, bir insan gibi hissediyordu. Bu çok güzel bir duyguydu ve bitmesini istemiyordu.

Ryssa onun elini tuttu ve koridorlardan geçirerek n kapıdan çıkardı, sanki onunla birlikte görünmekten hiç utanmıyormuş gibi. Ama koridorda ilerlerken

insanlar, Acheron değişmeyen bir şeyi hatırladı.

Diğer insanların onun güzelliğine verdiği tepkiler. Başındaki örtüyü yüzüne doğru çekti ve gözlerini Ryssa'nın ayaklarının dibindeki zeminden ayırmadı. Son zamanlarda Artemis'le o kadar çok vakit geçirmişti ki gözlerini ve ne kadar güzel olduklarını unutmuştu. sıradan insanları tiksindirdi.

Kasaba meydanına doğru yürürlerken durakladı. Bir tapınağın önünde bir öğretmenle birlikte bir grup  ocuk duruyordu. Yedi yaşlarında bir  ocuk tanrının ayaklarının dibinde yazılı olan metni okuyordu.

"Her şeyde ölçülü olmak. Geleceğin anahtarı geçmiş anlamaktır."

"Acheron?"

Ryssa'nın sesine gözlerini kırpıştırdı ve onu görmek için arkasını döndü kaşlarını çatarak ona bakıyordu. "Bütün  ocuklar okumayı biliyor mu?"

Öğrencilere bir göz attı. "Hepsi değil. Bunlar senatörlerin oğulları. Buraya panteon hakkında bilgi edinmek ve babaları insanları yönetmek için yasaları yaparken rahiplerin tanrılara nasıl hizmet ettiğini görmek için geliyorlar."

Acheron kendisi için hiçbir anlam ifade etmeyen kelimelere bakakaldı. Ryssa'ya, onunla ve Maia'yla olan derslerinden neredeyse hiçbir şey hatırlamadığını itiraf etmekten çok utanıyordu. "Yine de tüm soylular okuyabilir, değil mi?"

Cevap vermeden onun elini çekti. "Oyuna geç kalacağız."

Acheron döndü ve onu takip etti. "Maia hakkında bir haber var mı?"

Ryssa gülümsedi. "Geçen yıl evlendi ve ilk çocuğunu bekliyor."

Bu haber onu çok etkiledi. Bir erkeğin çok sevdiği kıza zarar vereceği düşüncesi hiç hoşuna gitmemişti. Her kim olursa olsun

Evlendiği kişi ona hak ettiği saygıyı göstermişti. "Bunun için çok genç değil mi?"

"Pek sayılmaz. Çoğu kız onun yaşındayken evlenir. Ben nadir bir istisnaydım ama babam beni isteyen tüm talipleri reddetti."

"Neden?"

"Gerçekten bilmiyorum. Bana kendini asla açıklamazdı. Sanırım Apollo'ya minnettar olmalıyım. Eğer o olmasaydı, eminim hayatımı evde kalmış bir kız olarak yaşardım."

Bundan daha kötü pek çok şey düşünebilirdi. Ama kız kardeşinin hayal kurmasına izin verildiğini düşünüyordu. "Apollo şimdi seni mutlu ediyor mu?"

"Çoğu zaman naziktir." Güzel mavi gözlerinde sözlerini yalanlayan bir hüznü vardı.

"Ama?"

Gergin bir hareketle boynuna dokundu ve onun anlayışla kaşlarını çatmasına neden oldu. "Birlikteyken ne yaptığımız hakkında konuşmaya iznim yok."

Böylece Apollon, Artemis'in ondan içtiği gibi ondan beslendi. Bütün tanrılar mı böyle yapıyordu yoksa

Artemis ve Apollo arasında eşsiz bir şey. "Mutlu olmayı hak ediyorsun, Ryssa. Tanıdığım herkesten daha fazla."

Ona gülümsedi. "Doğru değil. Mutluluğu hak eden sensin. Babamı körlüğü yüzünden boğabilirim."

"Artık o kadar da umursamıyorum," dedi dürüstçe. "İstismar edilmektense görmezden gelinmeyi tercih ederim."

Başını iki yana salladı ve kalabalığın arasından geçerek ona mal sahibinin özel bir giriş yaptığı yeri gösterdi. kraliyet koltukları onlar için ayrıldı.

Acheron tereddüt etti. Kalabalıktan bir kordonla ayrılmışlardı ve on koltuğun her biri bir minderle kaplıydı. Ancak hoşuna gitmeyen şey, alanın göze çarpması ve diğerlerinin sürekli onlara bakmasıydı. İnsanların dikkatlerini kendisine odaklamalarından nefret ederdi.

Ama Ryssa'nın hediyesini aşağılamak istemedi. Pelerinini daha sıkı çekerek onu koltuklara kadar takip etti.

Oyuncular sahneye çıkarken ikisi de konuşmadı. Acheron çocukları düşünürken onları izledi buraya gelirken gördükleri. Onlar gibi okumak istiyordu. Artemis okuma yazma bilen bir eşi hak ediyordu.

Belki de okuyabilseydi, arkadaşlıklarını saklamak zorunda kalmayabilirdi...

* * *

Artemis kardeşinin varlığını fiziksel bir dokunuş gibi arkasında hissetti. İkiz oldukları için aralarında özel bir bağ vardı.

Ve özel bir nefret.

Ne zaman dost düşman olduklarından emin değildi ama bu soğuk bir gerçektir. Birbirleri için yapamayacakları hiçbir şey olmamasına rağmen, aynı odada bulunmaya zar zor dayanabiliyorlardı.

Nefreti bir yana, Apollon'un en yakışıklı tanrılardan biri olduğunu inkâr edemezdi. Parlayan sarı saçları kısa kesilmişti ve yüzünün güçlü, zayıf hatları küçük keçi sakalıyla tamamlanıyordu. Mavi gözleri zekâ, güç ve biraz da zalimlikle perçinlenmişti.

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Seni burada gördüğüme şaşırdım."

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim. Evcil hayvanının yatağından sürünerek çıkmanın zamanı gelmişti. Seni kontrol edenin o olduğunu düşünmeye başlamıştım."

Bakışları kutuplara döndü. "Peki seni bu kadar Dolu mu? Babam haftalardır Olympian salonuna gitmediğinizi söyledi."

Omuz silkti. "Orası çok sıkıcı." "Bu seni daha önce hiç durdurmadı."

Ona gözlerini devirdi. "Sakıncası var mı? İnsanların bana tapınmasını izlemeye çalışıyorum."

O uzaklaşmadan Apollo kolundan tuttu ve Kulağına fısıldayabilmek için onu kendine doğru çekti. "Bir süredir beslenmek için bana gelmiyorsun. Beslenmeni kimden alıyordun?"

"Sana ne ki?"

Köpek dişleri uzarken onun boynunu kavradı. "Açlık çekmeden önce bir insandan beslenebileceğin tek bir süre vardır.

biraz daha önemli bir şey için." Başını kızın boynuna doğru eğdi.

Artemis ondan uzaklaştı. "İlgilenmiyorum."

Apollo'nun gözleri kıpkırmızı oldu. "Dalga geçtiğin son adama ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Hatırlayınca irkildi. Orion. Artemis bir Ama daha adama yaklaşımadan, Apollo onu kıskançlıkla kandırarak oklarından biriyle onu öldürmüştü. Sonra kardeşi, Apollo'nun tek erkek olduğunu ona her zaman hatırlatmak için yıldızlara onun resmini yerleştirmiş. beslenebiliyordu.

"Orion'u hafife almadım."

Onu kendisiyle yüzleşmeye zorladı. "Beslenmen gerek."

Evet ama kardeşinden beslenmek istemiyordu. Acheron'u istedi.

İnsanlar tapınağın dışında saygılarını sunmak için toplanmışken Apollo onu tapınağının gölgelerine çekti. Onu takip etmek istemedi. Ama gitmezse, başka biriyle birlikte olduğunu anlayacak ve Zeus o zaman Acheron'a yardım edecekti. Kardeşi onu parçalara ayırırdı.

Apollo onu kendine doğru çekip boynunu uzattığında kalbi sızlamamak için kendini zor tuttu. Onu aldı ve zihninde o Acheron'muş gibi davrandı. Öyle olsa bile Aralarındaki farkın tadına bak. Apollo'nun kanında ruhu. Onun tadına bakarken içinde bir telaş yoktu. Onu yakınında tutmasını isteyen bir ateş yoktu.

Sadece kan vardı.

Onu yatıştırarak kadar aldıktan sonra geri çekildi ve dudaklarını yaladı.

Apollo o zaman ona saldırdı. Dişleri boynunun tendonlarını yırtarak zonklamasına neden oldu. Bunun için onu tokatlamak istedi ve geçmişte birçok kez tokatlamıştı. Bu lanet için Hera'ya lanet olsun. Kıskaç sürtük ikisini de doğumda öldürmeye çalışmıştı ve Artemis annesinin Apollo'yu doğurmasına yardım ettiği için bu onun cezasıydı. Kendi türünden beslenmeye zorlanmaktan daha kötü bir şey olamazdı. Bu, onun ve Apollo'nun hayatları boyunca bildikleri bir dersti.

Kafası aydınlıktı, net düşünmeye çalıştı. Apollo çok fazla kan alıyordu. Ona kızdığında hep yaptığı bir şeydi bu.

Dişlerini gıcırdatarak adamın kasıklarına sertçe vurdu. Adam bir küfürle geri çekildi ve boynunu yırttı. Onun laneti eliyle açık yarayı kapatırken onunkine katıldı. "Sen tam bir piçsin."

Kadının üst kolunu kavradı ve tutuşuyla kabarttı. "Sana söylediklerimi unutma. Seni ölümlü bir adamla yakalarsam onu öldürürüm."

Artemis kolunu kurtardı. "Git insanlarınla oyna ve beni yalnız bırak."

Festivaldeki sevinci tamamen bastırılmıştı. kendini tapınağına geri taşıdı. Ama burası çok yalnızdı. Korileri bugünlük gitmişti.

Yatağına baktı ve Acheron'un orada olduğunu, öpücükleri ve nazik okşamalarıyla onu memnun ederken gülümsemesinin içini ısıttığını hayal etti.

Ona çaresizce ihtiyaç duyarak odasına koştu. Onu yerde bağdaş kurmuş, sırtı ona dönük bir şekilde otururken gördüğü anda kalbi hafifledi. Hiç düşünmeden ve tereddüt etmeden ona doğru koştu ve onu kucakladı.

Artemis kendini onun sırtına atıp kollarını sıkıca sarınca Acheron irkildi. Yine de onun kokusu kafasını doldurdu.

"Bugün seni özledim," diye kulağına fısıldadı ve tüm vücudunu ürpertti.

"Ben de seni özledim."

Onu bırakmadan önce tutuşu sıkılaştı ve çenesini omzuna koydu. "Ne yapıyorsun?"

Acheron parşömeni yerden aldı ve ne hakkında olduğunu göremeyeceği şekilde katladı. "Hiçbir şey."

"Bir şey yapıyorsun..." Adam onu durduramadan parşömeni elinden aldı ve açtı. Onun çocuksu işaretlerine kaşlarını çattı. "Nedir bu?"

Yakalandığı için yüzünde bir sıcaklık hissetti. "Kendime yazmayı öğretmeye çalışıyordum."

"Neden?"

"Nasıl yapılacağını bilmiyorum ve öğrenmek istiyorum."

Parşömeni indirip şaşkınlıkla baktı. "Okuyamıyor musun?"

Acheron utanç içinde kıvrılırken başını öne eğdi. "Hayır."

Artemis onun çenesini nazik bir okşayışla kaldırarak bakışlarıyla buluşmasını sağladı. Kızın gözlerindeki şefkat onu tamamen ısıttı. "Artık yapabilirsin."

Acheron içinden hafif bir acı geçerken nefesi kesildi.
Parömeni ona geri verdi.

"Adını yaz."

Başına gelenlerden dolayı şaşkın bir halde tüy kalemi eline aldı ve harfleri nasıl çizeceğini bildi. Adını kusursuz bir şekilde yazdı. "Anlamıyorum."

"Ben bir tanrıçayım, Acheron. Ve utanç içinde başını eğmeni istemiyorum. Bu seni memnun ediyor mu?"

"Her şeyden çok."

Gülümsemesi gözlerini kamaştırdı. "Benimle gel. Avlanma havasındayım."

"Nasıl avlanacağımı

bilmiyorum." "Avlanacaksın."

Ormana girdiklerinde söylediklerine sadık kalarak ona bir ok ve yay verdi ve tıpkı yazıda olduğu gibi, ne yapacağını tam olarak biliyordu.

Bir şeyi yıllarca öğrenmeden yapabilmek ne kadar harikuladeydi. Ama gerçekte, okuma yazma ve avcılıktan daha fazla istediğı bir şey vardı. "Bana dövüşmeyi öğretebilir misin?"

Artemis şaşkın bir ifadeyle ona döndü. "Ne?" "Nasıl

dövüşüleceğini öğrenmek istiyorum."

Kaşlarını çattı, sonra da dile getirmeyi hiç ihmal etmediğı o soruyu sordu. "Neden?"

"Dayak yemekten bıktım. Kendimi nasıl savunacağımı bilmek istiyorum."

Artemis onun beklenmedik isteği karşısında şaşkına döndü. Apollon'un onu yere serdiği bir görüntü aklından geçti. keskin bir şekilde irkildi. Tanıdığı çoğu erkek gibi, Apollo çok kontrolcü bir piçti. Yaptığı son şey kendini Acheron'a karşı savunmasız bırakmaktı. Bir adama dövüşmeyi öğretmek hiçbir zaman iyi bir şeyle sonuçlanamazdı. "Hiç sanmıyorum. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, Acheron. İhtiyacın olan tek koruma benim."

"Ya benden sıkılırsan?"

Eliyle onun yanağını kavradı. "Senden nasıl sıkılabiliirim ki?"

Acheron ona gözlerine ulaşmayan bir gülümseme sundu. "Bana öğretmeni gerçekten çok isterdim."

Adamın ısrarı kadının tepesini attırdı. "Hayır dedim," diye tersledi.

Acheron onun ses tonundaki düşmanlık karşısında durakladı. Bu öfkeyi ve neden kaynaklandığını biliyordu. "Sana kim vurdu?"

Artemis yayını indirdi. "Sanırım bu tarafta bir geyik var."

"Artie..." Onu durması için çekti. "Sesindeki tınıyı biliyorum. Ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar sık yaşadım bu sesi. Seni kim incitti?"

O kadar uzun süre tereddüt etti ki cevap vermesini beklemedi ama cevap verdiğinde sesi o kadar kısıktı ki zar zor duydu. "Diğer tanrılar."

Kadının itirafı karşısında şaşkına dönmüştü. "Neden?"

"Kim neden vurur ki?" Gözleri yine öfkeliydi. "Bu onlara kendilerini daha güçlü hissettirir. Bana vurmana izin vermeyeceğim. Asla."

"Ve bunu asla yapmam," dedi, sesi inançla doluydu. "Bana yapılanı, kendi kalbimi söküp atmaktan daha fazla başkasına yapamam. Ben sadece kendimi korumak istiyorum."

"Ve sana söyledim. Seni koruyacağım."

Elini bırakmadan önce kızın kolunu okşadı ve geri adım attı. "O zaman sana güveneceğim, Artie. Ama kolay kolay güvenmediğimi bilmeni isterim. Lütfen benim gibi olma.
ve bana verdiğin sözü tutmuyorsun. Yalan söylenmesinden nefret ederim."

Onu yanağından hafifçe öptü. "Bırak da avlanalım."

Acheron yeni bir ok yerleştirmeden önce başını salladı ve şimdiye kadar sahip olduğu tek gerçek arkadaşını yatıştırdı. Ondan kaçmıyordu ve ondan saklanmak zorunda değildi. Yine de onu korkutan şey, kız ne zaman yanında olsa içinde hissettiği duygulardı.

Bir tanrıçaya aşık oluyordu ve bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyordu. Olduğu onca şey arasında hiç aptal olmamıştı.

Şimdiye kadar.

Onu bütün hissettirdi. Mutlu hissettiriyordu. Ve bu duyguların gitmesini hiç istemedi.

Bu düşünceyi bir kenara iterek bir geyiğe nişan aldı. Nişan aldığında Artemis ona doğru koştu ve onu gıdıkladı. Ok

hedefinden uzağa uçtu, kendini bir ağaca gömdü ve orada kendisine fırdık fırlatan bir sincabı rahatsız etti.

Acheron gözlerini Artie'ye dikmeden önce güldü. Yayını bir kenara fırlattı ve ona doğru yürüdü. "Sende mükemmel atışıma faul yaptı. Bunun bedelini ödeyeceksin."

Artemis kaçmadan önce yayını bıraktı.

Kız ormanda kaybolmaya çalışırken onun peşinden koştu. Kızın kahkahaları onunla alay ediyor ve onu daha da gülümsetiyordu. Küçük dereye ulaştığında ona yetişti.

Kollarını kızın beline dolayarak onu kollarının arasında döndürdü.

Artemis, Acheron'un tüm ağırlığı karşısında nefes alamadı. ona çarptı. Gülümsemesinin görüntüsü, o büyüğü gözlerdeki ışık ...

Bu onun coşkuyla bağırarak istemesine neden oldu.

Kuşlar onlar için özel bir melodi söylerken onunla birlikte dönüyordu. Onunla birlikte bu tek zaman ve mekânda kaybolmuştu. Her zaman istediğı şey buydu. Her zaman ihtiyacı olan şeydi.

Acheron onun tuhaflıklarını ya da huysuzluklarını umursamadı. Onu beslemekten de çekinmedi. Onu olduğu gibi kabul etti ve ne olursa olsun ona sarıldı. Ailesinin aksine onu küçümsemedi ya da sahip olduğu takipçilerden yoksun olduğunu söylemedi. Bunların hiçbirisi umurunda değildi.

Kendini bu ana ve sonsuza dek ona kaptırmak istiyordu.

"Benimle seviş, Acheron."

Acheron onun sözleri karşısında donakaldı ve gülümsemesi soldu. "Ne?" Onu tekrar yere bıraktı.

Onun güzel saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Seni bir kadın gibi tanımak istiyorum. Seni içimde hissetmek istiyorum."

Onu serbest bıraktı ve geri çekildi, ifadesi sakindi. "Hiç sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

Adam yutkundu ve kadın o gümüş gözlerdeki korkuyu gördü. "Aramızda hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum. Arkadaşın olmayı seviyorum Artie."

"Ama sen zaten bana kimsenin dokunmadığı yerlerden dokunuyorsun. Neden içimde olmak istemeyesin ki?"

"Sen bakiresin."

"Sadece küçük bir teknik detay. Lütfen, Acheron. Kendimi seninle paylaşmak istiyorum."

Acheron duyguları içinde yanıp tutuşurken gözlerini kaçırdı. Ona teklif ettiği şey hayal bile edilemezdi. Yine de, başka erkeklerle cinsel ilişkiye girmek için vücutlarını nazikçe parçalayabilmesi için kendisine gelen çok sayıda prenses ve soylu kadın olmuştu.

Parthenopaeus... Delinmiş kızlık kafası - Estes ve Catera onun hizmetlerini kadın müşterilerine böyle faturalandırmıştı. Acheron'un nezaket konusundaki ünü Efsanevi. Son derece donanımlı olması ve yine de onlara karşı dikkatli olması da ona zarar vermemişti.

Şimdi bir tanrıça kendini ona sundu. Başka bir erkek olsa bu şansa balıklama atlardı. Bu konuda, başka herhangi bir adam

zaten çıplak.

Ancak diğerlerinin aksine, fiziksel yakınlığın inceliklerini tam olarak anlamıştı. İstedikleri ve parasını ödedikleri halde, bazı kadınlar masumiyetlerini kaybettikleri için ağladılar.

Diğerleri

Onu ve kendilerini lanetlediler. Bazıları bu kayıp yüzünden şiddete bile başvurdu. Küçük bir avuç sevinmişti.

Sorun şu ki Artemis'in hangisi olduğunu bilmiyordu.

"Seni incitmek istemiyorum."

Kendini onun kollarına bıraktı. "Lütfen, Acheron... Senden beslenirken seni içimde hissetmek istiyorum."

"Gerçekten yapmamız gerektiğini düşünmüyorum."

Gözleri ona öfkeyle baktı. "Peki. Git o zaman. Gözümün önünden kaybol."

"Artie..."

Artık çok geçti. Odasına geri dönmüştü. Tek başınaydı. "Özür dilerim," diye fısıldadı, onu duyabileceğini umarak.

Duyduysa da ona hiçbir ipucu vermedi.

Onunla yatmalıydın. Bu gerçekten önemli miydi? Başka herkesle yatmıştı. Ama diğerleri sadece onu memnun edecek bedenlerdi. Artemis farklıydı.

Onu seviyordu.

Hayır, o kadar basit değildi. Onun için hissettikleri... aşka meydan okuyordu. Ona mümkün olduğunu düşünemeyeceği bir şekilde ihtiyacı vardı ve şimdi onu kızdırmıştı.

Kalbi ağırlaşmıştı, tek umudu onu geri kazanmanın ve kendisini affettirmenin bir yolunu bulabilmektir.

26 OCAK, MÖ 9528

Acheron Artemis'i son gördüğünden bu yana iki hafta geçmişti ve her geçen gün daha da umutsuzluğa kapılıyordu. Artemis onun çağrılarına cevap vermeyi reddediyordu.

Oyunlara gitmeye bile zahmet etmedi. Hiçbir şey Onunla birlikte olmak isteyen içindeki acıyı hafifletmek. Tek istediği onu tekrar görmektir.

Başını arkaya doğru eğerek, içmekte olduğu şişedeki son şarabı da hüpletti. Öfkeli ve incinmiş bir halde şişeyi tırabzanın üzerinden atarak aşağıdaki kayalara çarpmasına izin verdi. O yeni bir şişeye uzandı ve mantarını çekmeye çalıştı. Bunu başaramayacak kadar sarhoştur.

"Acheron?"

Duymak için yalvardığı tek sesle donup kaldı. "Artie?" Kendini ayağa kaldırmaya çalıştı ama onun yerine tekrar yere düştü. Başını kaldırdığında onu odasının gölgelerinde gördü.

Bir adım öne çıktı, yüzü solgun ve çizgiliydi. Sol gözü şişmişti ve sol gözünde silik bir çürük izi vardı. Birinin el izinin şekli.

Öfke görüşünü kararttı. "Sana kim vurdu!"

Artemis önündeki adamdan korkarak geri adım attı. Acheron'u hiç sarhoş görmemişti ama Apollo ne zaman içse şiddete başvuruyordu. "Geri geleceğim-"

"Hayır," diye nefes aldı, sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü. "Lütfen gitme." Elini ona doğru uzattı.

İlk içgüdüğü kaçmak olsa da yutkundu ve kendine bir tanrıça olduğunu hatırlattı. O bir insandı ve bu yüzden ona zarar veremezdi. Çekinceden bacakları titriyordu. yavaşça uzandı ve onun elini kendi elinin içine aldı.

Acheron onu yanağına tuttu ve sanki şimdi ölmekten memnunmuş gibi, sanki ona dokunmak hayal edebileceği en büyük zevkmiş gibi gözlerini kapattı. Yüzünü onun tenine gömdü ve derin bir nefes aldı. "Seni çok özledim..."

O da onu özlemişti. Her gün onu görmeyeceğine yemin ediyordu, ama bugün ...

Apollo'nun saldırısından sonra, ona zarar vermeyeceğini bildiği biri tarafından tutulmaya ihtiyacı vardı. "Berbat görünüyorsun," dedi, kaşlarını çatarak yüzünde uzamış olan kalın, dikenli sakalına baktı. "Ve kötü kokuyorsun."

Onun eleştirisine güldü. "Böyle görünmem senin suçun."

"Nasıl yani?"

"Seni kaybettiğimi sandım."

Bu ıstırap dolu sözler onu o kadar derinden etkiledi ki gözleri yaşardı. Dizlerinin üzerine çökerek başını ona doğru salladı.

Kız daha konuşmadan, adam kulağına fısıldadı. "Seni seviyorum, Artie."

Nefesi boğazında düğümlendi. "Ne dedin sen?"

"Seni seviyorum." Yere yığılıp bayılmadan önce ona yaslandı ve kolunu boynuna doladı.

Artemis orada oturmuş, sözleri ruhunda yankılanırken ona sarılıyordu. Acheron onu seviyordu...

Hâlâ inanılmaz bir şekilde duran yüzüne baktı. dağınık haliyle bile yakışıklıydı. Onu seviyordu. Bu onu çocukluğundan beri ağlamadığı bir şekilde ağlatmayı başarmıştı. Ve ona bunu yaptırabildiği gerçeğinden nefret ediyordu. Hiçbir şey ifade etmemeleri gerekirken bu sözlerin onun için bu kadar çok şey ifade etmesinden nefret ediyordu.

Ama gerçek gerçektir ve bunu inkâr edemezdi.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, eğer uyanık olsaydı bunu ona asla söyleyemeyeceğini biliyordu. Bu ona, bir ölümlüye, onun üzerinde çok fazla güç verirdi.

Ama burada, şu anda, her parçasıyla inkâr etmek istediği bir gerçeği ona söyleyebilirdi. Bir tanrıça bir erkeğe nasıl aşık olabilirdi? Özellikle de ona? O bir bağışık olması gerekiyordu. Ama bir şekilde bu ölümlü onun ruhuna sızmıştı.

Keşke bir tanrı olsaydı...

O değildi ve öyle olması da gerekmiyordu. O bir insandı ve sıradan bir insan değildi. O bir köleydi. Bir fahişeydi. Etrafındaki herkes tarafından acımasızca kullanıldı. Onunla alay ettiler. ve onunla birlikte olduğu için onunla alay edeceklerdi. Bu gerçek karşısında irkildi. Diğer tanrılar söz konusu olduğunda güvenilirliği konusunda yeterince sorun yaşıyordu. Bunu öğrenirlerse, güçlerini elinden alır ve onu insanlar âlemine sürgün ederlerdi.

Buna izin veremezdi.

Acheron için bile. Bu onun verebileceğinden çok daha fazlasıydı. Katlanabileceğinden de fazla. İnsanoğlunun birbirine karşı ne kadar acımasız olduğunu görmüştü. İsteddiği son şey bu dünyada çıplak kalmak ve kalbi olmayan insanların merhametine kalmaktı. Acheron'a ne yaptıklarına bir bakın. Biri ona zarar vermeden insan içine bile çıkamıyordu.

Tanrıça olduğunu öğrendiklerinde ona ne yapacaklarını bir düşünün...

Onu parçalara ayırırlardı.

Hıçkırarak ona sarıldı ve onu bu aptal, acımasız dünyadan uzaklaştırdı.

Kendi yatağında, elini onun üzerinde gezdirdi ve sevdiği Acheron'a benzemesi için onu temizledi. Saçları taze ve temiz, yanakları pürüzsüz ve yumuşaktı. kuş tüyü yatağında çırılçıplak yatıyordu. Vücudundaki her kas keskin bir şekilde şekillendirilmişti. Karnının hatları ...

Bir kadın bu kadar mükemmel bir yüzü ve vücudu nasıl sevmez?

Ona mümkün olduğunca yakın olmak isteyerek kıyafetlerini çıkardı ve yatağa girerek onun yanına uzandı. Kadın Yakınına sokulup onun nefes alışını dinlerken üzerlerini örtecek bir kürk ortaya çıkardı.

O uyurken elini göğsünü kaplayan kasların üzerinde gezdirdi. Vücudu kusursuzdu. Zayıf ve kaslıydı, bayginken bile güçlü görünüyordu. Meme ucunu okşarken içinden bir sıcaklık aktı. Dokunuşuna tepki olarak büzüştü ve gülümsemesine neden oldu.

Ve tadının nasıl olacağını merak etti... Acheron her zaman onun tadına bakıyordu, ama bunu ona hiç yapmamıştı. Kadın

vücudu hakkında utangaçtı. Ama onun bu haliyle cesaretlenmişti.

Başını aşağı eğerek dilini gergin tepenin üzerinde gezdirdi. Hmmm, tadı gerçekten güzeldi. Teni tuzluydu ve Acheron kokuyordu. Vücudu ağrıyordu, yavaşça göğsünün üzerinde ilerledi ve her santimini inceledi.

Karnına ulaşana kadar geri çekilmedi. Göbeğinden vücudunun ortasındaki daha kalın bölgeye kadar uzanan küçük bir kıl parçası dışında tüm gövdesi çıplaktı. Elini oraya gömdü ve kaba saçları parmaklarını kızdırıyor. Kafasındaki saçın aksine, Bunlar dikenliydi ve elini içlerinde gezdirdikçe adamın siki sertleşmeye başladı.

Artemis ona temkinli bir şekilde dokundu. Onun kendi bedeninden çok farklı olan kısmı karşısında büyülenmişti. İlk başta onu istediği gibi hareket ettirebildi, ancak çok geçmeden o kadar sert ve kaskatı kesilmişti ki tek yapabildiği elini onun uzunluğunda gezdirmek ve dokunuşuna karşılık olarak sikinin dans etmesini sağlamaktı.

Ne garip...

Daha da tuhafı ucundan sızan nemdi. Adamın hâlâ baygın olduğundan emin olmak için başını kaldırıp baktı. Rahatlamış bir halde dudağını ısırdı, sonra da sürünerek yaklaştı. Kalbi Korku ve merak içinde kıvranırken, tadına bakmak için başını aşağı eğdi.

Artemis boğazının derinliklerinde inledi. Hiçbir şey yoktu Bu konuda korkutucu. Gerçekten de Acheron'la ilgili hiçbir şey korkutucu değildi. Gülümseyerek onu avucunun içine almak için geri çekildi.

Adam, kadının kendisini keşfettiğinden habersiz uyumaya devam etti.

Dudaklarını öpmek için tekrar vücuduna doğru ilerledi. son günlerde rüyalarına giriyordu. Artık buna dayanamıyordu...

"Benim için uyan, Acheron."

Acheron düşüncelerine odaklanmaya çalışırken şaşkınlık içindeydi. Ama tek görebildiği Artemis'ti. Onun üzerine eğilmişti, yeşil gözleri sıcaklığıyla onu kavuruyordu.

"Nefesimi kesiyorsun," diye fısıldadı.

Dişleriyle adamın çenesini ısırmadan önce çok tatlı bir şekilde gülümsedi.

Çoktan sertleşmişti ve onun tadına bakmak için can atıyordu. Bu bir rüya mıydı? Kafası o kadar bulanıktı ki bir şey söyleyemedi. Her şeyin üzerinde bir pus vardı.

"Bana sevgini göster," diye kulağına nefes verdi.

Bunu istiyordu ve kız bu şekilde üzerindeyken buna itiraz ettiğini hatırlamıyordu. Yüzünü onunkine çevirerek onu derinden öptü. Onunla hiç sevişmek istememişti. Daha önce hiç kimseyi istememişti, ama şu anda öyle beklenmedik bir çılgınlıkla onun içine girmek istiyordu ki, bu onu parçaladı ve güçsüz bıraktı.

Başı dönerken onunla birlikte yuvarlandı ve sağ göğsünü okşamak için başını aşağı eğdi.

Artemis onun dilinin kendisini okşadığını hissedince nefesi kesildi. Her nefis yalamada midesi keskin bir şekilde kasıldı. Ve şaşkınlık içinde, gerçekten de boşaldı.

Nefes nefese adamın başını kendine doğru çekti ve zevk dalgaları içinden geçerken sarsıldı. Hiçbir fikri yoktu

Bunu yapabileceğini.

Kendini onun bedeninden aşağı indirmeden önce beklenmedik bir şekilde hırladı. Kalçalarını aralayarak öyle bir açlıkla ona baktı ki, içini bir ürperti kapladı.

"Dokun bana, Acheron. Bana neler yapabileceğini göster."

Uzun bir parmağını kızın üzerinde gezdirdi ve kızın karşılık olarak titremesini sağladı. Bir an sonra ağzını ona doğru gömdü.

Dili ona işkence ederken haykırdı. Dayanılmaz derecede zevkliydi.

Ve daha fazlasını istedi.

İlk kez, onun tadına bakarken bir parmağını içine soktu. İzinsiz giriş ürkütücüydü ama aynı zamanda inanılmaz derecede hoş a gidiyordu. Adam bir parmağını daha içeri kaydırduğında, kadın gerildi.

"Ne yapıyorsun?"

Enfes bir yalama daha yapmadan önce onun bakışlarıyla buluştu. "Vücudunu benim için hazırlıyorum, böylece içine girdiğimde seni incitmeyeceğim." Geri çekildi. "Fikrini mi değiştirdin?"

Başını iki yana salladı. "Seni istiyorum, Acheron."

Eliyle onu kızdırmaya devam ederken vücudunu yavaşça öptü.

Artemis, bir başka orgazm onu yırtıp geçerken ona sarıldı. Orgazm başladığı anda Acheron kendini Artemis'in bedeninin derinliklerine kaydırıldı. O kadar hızlı ve yumuşak hareket etti ki onu inciterek, orgazmını kör edici bir seviyeye yükseltti.

Buna bir anlam vermeye çalışırken başı yastığın üzerinde ileri geri sallanıyordu. Ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Ve Acheron yavaşça ve derinden ona doğru itmeye başladığında, ecstasy içinde inledi.

Acheron, Artemis'in vuruşlarıyla eşleşen memnun i çekişlerine kendini kaptırdı. Onu daha önce hiç kimsenin tutmadığı bir şekilde tutuyordu...

Sanki onun için bir şey ifade ediyormuş gibi.

Kendini kadının daha da derinlerine sokarken gözlerinin arkası yaşlarla doldu. Artık sarhoş değildi, mutluluk içindeydi. Tek görebildiği onun güzel yüzüydü.

Gözleri bir an karardı, sonra saçlarını boynundan geriye doğru taradı ve dişlerini ona geçirdi. Bunu yaptığı anda tekrar boşaldı.

Vücudunun ondan içtiği hissi onunkini kavrayarak onu uçurumun kenarına sürükledi. Dayanamayarak o da kr edici bir coşku dalgasıyla boşaldı.

O beslenirken adam kadının üzerine yığıldı. Orgazmı ve kan kaybı yüzünden zayıflamış ve doymuştu. Kadın daha da fazla içebilmek için onu sırt üstü yatırdı.

şu anda Acheron ondan istediği her şeyi verebilirdi. Hayatını bile.

Artemis bacağı yatakta ıslak bir şeye değince geri çekildi. Aşağı baktığında, yatağın üzerinde onun tohumuyla karışmış kanını gördü. Az önce yaptığı şeyin gerçekliği, tüm mutluluğunu paramparça edecek kadar keskin bir güçle ona çarptı.

Artık bakire değildi.

Apollo ya da diğlerleri öğrenirse...

Mahvolurdu. Alay edilirdi. Aşağılanırdı.

Ne yapmıştı ki?

Bir insan fahişle tarafından kirletildin...

Gözleri yarı kapalı olan Acheron ona doğru uzandı. Kalbi göğsüne çarparken geri çekildi. Bu korkunç bir şeydi. Korkunçtu. Onun yapmasına izin verdiği şey yüzünden dehşete kapılarak yataktan çıktı, midesi bulanmıştı.

Acheron onu takip etti. "Artemis?"

"Dokunma bana!" diye hırladı adam onu tutmaya çalışırken. Onu geri itti.

"Seni incittim mi?"

Adamın sesindeki endişe kalbinde yırtık bir delik açtı. Ama hissettiği utanç ve korkunun yanında bu hiçbir şeydi. "Beni mahvettin."

O anda yaptıkları şey için ondan nefret etti. Onu bu şekilde istemeye nasıl cüret ederdi? Ona kim olduğunu ve bekâretinin neden bu kadar önemli olduğunu unutturmaya.

Yüce Tanrım, ne yapmıştı?

Onu öldürmek istiyordu ama yapamıyordu. Ondan bu kadar nefret etmesine rağmen nasıl hala onu arzulayabiliyordu?

"Neden bana dokundun?"

Sorusu karşısında afallamış görünüyordu. "Sen istedin."

"Senden beni şakağımdan öpmeni istemedim," diye suçladı. "Daha önce hiç öpüşmemiştim. Ve sonra sen bana dokundun..." Bu hakaret için ona sert bir tokat attı.

Yanağı yanan Acheron şok içinde sendeleyerek geri çekildi. Kendini toparlayamadan Artemis ona saldırdı, tokatladı ve yumrukladı. Bu onu tatmin etmediğinde onu uzaktaki duvara fırlattı ve tanrısının güçleriyle onu orada tuttu.

Seni koruyacağım...

Ona bakıp sonunda onu öldürmesini beklerken sözleri kulaklarında çınliyordu. Doğrusu, onun yaptığı şey yüzünden kalbinin parçalanmasını hissetmektense ölmeyi tercih ederdi.

Yalan söylemişti.

Birdenbire yere çakıldı. Artemis ona vahşi bir bakışla yaklaşırken aynı görünmez güç onu yuvarladı ve mermere yasladı. "Bana yardım et, bundan tek bir kişiye bile söz edersen seni öldürürüm. O kadar acı bir şekilde öldürüldü ki merhamet çığlıklarınız sonsuza dek yankılanacak."

Bu sözler gözlerini yaşarttı, çünkü ona ondan nefret eden pek çok kişiyi hatırlattı. onunla birlikte olmak. Kaç tane devlet adamı ve soylu ona gelmiş ve onları memnun ettikten hemen sonra onu lanetlemişti?

Bir fahişenin değerli itibarlarını mahvetmesinden korkarak yaşadılar. Onu yataklarından tekmelediler ya da yere düşürdüler, sanki o istemiş gibi kendi şehvetleri için onu lanetlediler.

Neden bir an için bile Artemis'in farklı olacağını düşünmüştü ki?

Sonunda, neyse o oldu. Hiçbir şey değildi.

"Beni duyuyor musun?" Artemis onun yüzüne hırladı. "Seni duyuyorum."

"Dilini koparacağım."

Dişlerini geçirdiği bir tehdide gülmemek için kendini zor tuttu. Ama gerçeği biliyordu. Onlara en çok zevk veren şey olduğu için dili her şeyden daha değerliydi. "Senin isteğin benim isteğimdir, Akra."

Onu saçlarından yakaladı ve kendisine bakmaya zorlamak için başını yukarı çekti. "Ben Tanrıça Artemis'im."

Ve o Acheron Parthenopaeus'du. Lanetli fahişe. Hor görülen köle. Kimse tarafından sevilemeyen.

Onun yalanlarına kanmakla ne kadar aptallık etmişti. Bir an için bile olsa onun gibi bir şeyin bir tanrıça için değerli olabileceğini düşünmek.

Artemis onun gözlerindeki acıyı gördü ve bu onun kalbini parçaladı. Bunu ona yapmak istemiyordu, ama ne Başka seçeneği var mıydı? O birkaç on yıl içinde ölecekti ama bunun haberi diğer tanrılara ulaşırsa utancı sonsuza dek sürecekti.

İnsanlara güvenilmezdi. Asla.

"Unutma, gazabım çok büyük olacak." Onu kendi dünyasına geri göndermeden önce saçlarını çekerek uyardı.

Paramparça olan Acheron odasında yere oturdu. Reddedilmekten ve saldırıdan dolayı uyuşmuş bir halde, sürünerek denize bakan balkona çıktı ve başını taş korkuluklara yasladı. Atlantislilerin onu çağırın seslerini duydu.

Gitmeyi her zamankinden daha çok istiyordu. Onu öldürseler ne fark ederdi ki?

Onu daha fazla taciz etmeyeceklerinden emin olabilirse onlara gitmek. Ama kalbinin derinliklerinde, onu sadece kendisine de işkence edebilmek için çağırınlarından korkuyordu. Başını eğerek ağladı ve dökülen her gözyaşı için Artemis'ten nefret etti.

Yıllardır kimse onu böyle ağlatmamıştı. Estes'in bekaretini en yüksek teklifi verene sattığı günden beri. Daha sonra, günlerce acı çekmesine ve kanamasına neden olan vahşî tecavüzü izlemesi için herkese bir parti düzenledi. Şimdi bile kahkahalar ve alaylar onu rahatsız ediyordu.

Geri kalanımız için fahişeyi içeri alın.

Acheron yumruğunu taşa vuruyor, acının içindeki utancı silmesini istiyordu. Ama rahatlama yoktu. Merhamet yoktu. Hiçbir şey onu uzaklaştıramazdı.

Fahişe artık yorulmuştu. Sonunda kırılmıştı. Ve bu efendisinin ya da bir müşterisinin eli değildi.

Bu, sevdiği tek insanın elinden olmuştu. Yenilmiş ve kaybolmuş olan Acheron soğuk balkona uzandı ve gözlerini kapatarak ölümün nihayet gelip hayatı olan bu kâbusu sona erdirmesi için dua etti.

28 OCAK, MÖ 9528

Ryssa babasının taht odasında idi ve o, Styxx ve Apollo onu görmezden gelerek birlikte gülüyorlardı. Ki bu normaldi. Ama nefret ettiği şey, Apollo'nun buraya her geldiğinde onu yanında istemesiydi. Ona, tek amacı gülümsemek ve varlığına yaltaklanmak olan bir eşya gibi davranıyordu. Acheron'un da Estes'in evinde böyle hissedip hissetmediğini merak ediyordu.

Tanrı son derece yakışıklıysa ne olmuş yani?
Tanrı'nın onu, sanki o çok yakışıklıymış gibi önemsizdi. Ona karşı davranışından daha kötü olan tek şey, babasının, Tanrı'nın huzurunda olduğu için kutsanmış olduğu konusundaki ısrarıydı.

Eğer bu kutsanmışsa, lanetlendiğini görmekten nefret ederdi.

Kapı aralığında tereddüt eden bir hizmetçiyi görünce başını çevirdi. Güzel ve çekingen olan kız Styxx'ten bir iki yaş küçüktü. "Bir sorun mu var?
Hestia?" diye sordu hizmetçiye.

Hestia adamlara korkuyla baktıktan sonra yumuşak bir ses tonuyla konuşabilmek için Ryssa'nın yanına doğru ilerledi. "Majesteleri eğer..." Hestia'nın bakışı sözlerini bitirmeden krala döndü, "kraliyet mahkumu yemek yemeyi bıraktı."

Kraliyet mahkumu. Acheron. Ryssa'nın kalbi korku içinde çarpıyordu. "O hasta mı?"

Boğazını temizledi. "Bilmiyorum, Majesteleri. Onu günlerdir görmedim. Yemek bırakıyorum ve döndüğümde

dokunulmamış. Kimse onun yatağında uyumadı."

"Ne?" Babasının kükremesi ikisinin de sıçramasına neden oldu. "Muhafızlar! Beni takip edin." Hışımla odadan çıkıp kızın kanadına doğru ilerledi.

Kardeşi için dehşete düşen Ryssa onun peşinden koştu.

"Neler oluyor?" İkisi de onun peşinden giderken Apollo Styxx'e sordu.

Styxx boğazının derinliklerinden tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Bu Acheron. Eskiden tsoulus olan değersiz bir köle. Ne yazık ki hayatı benimkine bağlı, bu yüzden onu sağlıklı tutmak zorundayız. Kendimi iyi hissetmeme rağmen eminim sadece

Bunu ilgi çekmek için yapıyor. Tanrılar onun buradaki varlığını bir gün bile unutmamıza izin vermesin."

Ryssa dişlerini sıktı. Acheron'un en son isteyeceği şey Styxx'in ya da babalarının dikkatini çekmektir. Ama Styxx'in bencil aklı, Acheron'un onların görkemli varlıklarından saklanmak istemesini anlayamıyordu.

Babası hışımla Acheron'un odasına girdi, sonra da geri çekildi. Onun arkasından girdi ve boş içeriği taramak için durakladı. Acheron'dan hiçbir iz yoktu.

Babası öfkeli bir bakışla ona döndü. "Sana ona güvenilemeyeceğini söylemiştim."

Ryssa, kardeşinin sık sık gittiği yere giderken onu görmezden geldi. Balkona.

İlk başta onu görmedi, ama onu geçen fırtınadan koruyan tentenin altında ilerlerken, çevresel görüşünün dışında bir figür gördü. Bu Acheron'du dizlerini bükmüş ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde yana doğru oturuyor

üzerlerinde. Tamamen çıplaktı, üzerine yağan yağmurun ve dondurucu soğuğun farkında değilmiş gibi boşluğa bakıyordu. Saçları başına yapışmıştı ve en az iki günlük sakalları yanaklarını tozlandırıyordu.

Yağmurdan uzak durmaya dikkat ederek yavaşça ona yaklaştı. "Acheron?"

Cevap vermedi. Onda doğru olmayan bir şeyler vardı. Sanki ölmüştü ama ruhu henüz bedenini terk etmemişti.

Onun yanında diz çöktü. "Küçük kardeşim?"

Gözlerini daha önce hiç görmediği bir öfkeyle ona çevirdi. Onu genelevinden attığı sabahtan beri. "Bırak beni," diye homurdandı o kadar vahşi bir ses tonuyla ki, gerçekten de onu korkuttu.

Göz ucuyla babasının öfkesini gördü. "Onunla bu şekilde konuşmaya cüret etme."

"Siktir git, seni piç."

Styxx, Acheron'a doğru koşarken boğazından alçak sesle hırladı.

Acheron ayağa kalkıp aynı hiddetle Styxx'e doğru koşarken Ryssa geriye düştü. İkisi bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda çarpışırken Ryssa ağzını kapattı. Acheron'un başka bir canlıya saldırdığını daha önce hiç görmemişti. Ama o Styxx'le her şeyiyle savaştı.

Apollo onu geri çekti, böylece kazara ona çarpmadılar.

Styxx beş yaşından itibaren babasının tutabileceği en iyi eğitmenler tarafından dövüşmek üzere eğitilmişti. Ve Acheron'u yendi.

yağmurun altında. Yine de Acheron elinden geldiğince mücadele etti.

Ama sonunda ikiziyle boy ölçüşemez hale geldi. Styxx onun kaburgalarına tekme attı. "Acınacak haldesin."

Acheron suyun içinde yuvarlandı ve kendini yukarı itti. Tekrar Styxx'e doğru hamle yaptığında, Styxx onu geri savurdu. Yağmur yüzünden aşağı akıyor, gözünden, burnundan ve ağzından akan kanla karışıyordu. Yine de Styxx'e doğru koşmaya devam etti, sanki tek başına iradesinin ikiz kardeşini yenmeye yeteceğini düşünüyormuş gibi.

"Muhafızlar, götürün onu," diye emretti babası.

Acheron, onu zapt etmek için öne çıktıklarında onlarla savaşmaya çalıştı ama Styxx tarafından zaten zayıflatılmıştı. Onu babasının beklediği odasına geri götürdüler.

Babası elini Acheron'un ıslak saçlarına gömdü ve Acheron'un kralın en büyük oğlunu nasıl aşağıladığını görebilmesi için başını geriye attı. "Sırtında deri kalmayana kadar dövün onu. Eğer bayılırsa, uyandırın ve tekrar dövün."

Acheron soğuk bir şekilde güldü. "Ben de seni seviyorum baba." Babası onu tersledi. "Götürün onu buradan." "Baba mı?" Apollon dik bir bakışla sordu.

Babası alay etti. "Bana öyle diyor ama o benim oğlum değil. Eski kraliçem kendini fahişeleştirdi ve o iğrenç şeyi doğurdu."

Ryssa babasının kınaması karşısında gözyaşlarının sel olduğunu hissetti. "O bir insan, baba."

Hepsi ona güldü. Onların alaylarına dayanamayarak Acheron'u teselli etmek için muhafızları takip etti.

Onu dövdükleri avluya ulaştığında, adam çoktan kanlar içindeydi. Ama diğer zamanların aksine onu cezalandırdı, kısıtlamalarına karşı savaştı.

"Bana bir daha vur!" diye bağırdı gardiyana. "Daha sert!"

İçindeki dizginlenemez öfke onu tamamen şoke etti. Sanki yaptıklarından zevk alıyormuş gibi muhafızlara gülüyordu.

Delirmiş miydi?

Ona ne olmuştu?

Acheron yediği dayaktan bayılana kadar onlarla alay etti. Muhafızlar birbirlerine temkinli bir bakış attıktan sonra uzun boylu olan onu ayıltmak için bir kova suya uzandı.

Ryssa elini onun koluna koydu. "Lütfen yapma," diye yalvardı.

"Majesteleri... babanız emirlerini yerine getirmediğimizi öğrenirse çok kızar."

"Söylemezsen söylemem. Lütfen. Yeterince şey yaşadı."

Muhafız başıyla onayladıktan sonra onu kesmeye gitti. Acheron'u odasına götürüp, onun yönlendirmesiyle yüzüstü yatağına yatırdıklarında ikisinin de gözlerindeki acımayı gördü. Döndüler ve onu yatakta kanlar içinde yatan, acınacak kadar savunmasız görünen kardeşiyle yalnız bıraktılar.

Ryssa'nın Apollo, kardeşi ve babasının nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Dürüst olmak gerekirse, umurunda da değildi. Zalimlikleri yüzünden hepsi çürüye bilirdi.

Kardeşine acıdığı için elleri titreyen kadın, Acheron'un yanağındaki saçları geriye doğru taradı. Ateşler içinde yanıyordu. "Merak etme, Acheron. Ben seninle ilgileneceğim."

* * *

"Bu oldukęa eğlenceliydi."

Artemis bakışlarını tapınağının dışındaki çeşmede yüzen korislerinden ayırıp yanındaki kardeşini gördü. "Ne oldu?"

"Evcil hayvanımın nefret ettikleri gayrimeşru bir kardeşi var."

Acheron'dan bahsedilince kalbi durdu. "Gerçekten mi?" dedi, sesindeki tutukluğu fark etmemesini umarak.

Onun yanına oturmadan önce başını salladı. "Hiç böyle bir şey görmemiştim. Yağmurun altında çırılçıplak oturuyordu, kimseyi rahatsız etmiyordu ve onu eşek sudan gelinceye kadar dövdüler, sonra da kırbaçlamak için aşağı çektiler."

Artemis bu habere en ufak bir tepki vermemek için kendini zorladı. "Neden?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama veliaht prensin onu yere yatırıp dövdüğünde ereksiyon olduğuına yemin edebilirim."

Artemis, Apollon'un ona kaç kez benzer şekilde davrandığını hatırlayınca gözlerini kaçırđı. Tuhaf olan kendi hareketlerinin insanlar tarafından yansıtıldığını görmedi. Zavallı Acheron. Ona gitmek istedi ama cesaret edemedi.

Apollo güldü. "Yine de insanın hakkını vermeliyim, onlara karşı bir aslan gibi savaştı. Hatta ona daha sert vurmaları için onlara meydan okudu."

Gözyaşları onu boğmak için toplandı. Artemis onları yok etmek için hızla gözlerini kırptırdı. "İnsanları asla anlayamayacağım."

"İşte bu yüzden Apollitlerim bir gün onlara boyun eğdirecek. İnsanlar çok kusurlu."

Kardeşinin, babasının yarattığı insanları devirme planına karşı başını salladı. "Yunanlı insanlar Atlantislilere ve Apollitlere karşı savaşlarında onları desteklemediğini biliyorlar mı?"

"Sen deli misin? Tabii ki değilim. Bırak kızlarını bana sunsunlar ve kurban etsinler. Bana ne?"

Artemis bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Evcil hayvanına değer veriyorsun, değil mi?"

Umursamazca omuz silkti. "Şimdilik beni eğlendiriyor. Ama dünyada çok daha zarif kadınlar var. Ayrıca eninde sonunda yaşlanacak ve ben de onu bir kenara atacağım. o zaman."

"Çok çabuk yaşıyorlar." Bu ondan çok onun yararınaydı. Güzelliği solduğunda Acheron'un ona çekici gelmeyeceği kesindi.

Apollo yorum yapmadı.

Artemis onun tapınak bahçesindeki varlığını merak etti. "Neden evcil hayvanınla birlikte değilsin?"

"Kölenin yanında, ona bakıyor. Onu dövdüklerinde, benim zevkime göre fazla asık suratlı oldu."

"Ve sen buna göz mü yumdun?"

Tekrar omuz silkti. "Sanırım gayrimeşru erkek kardeşi ona beni nasıl memnun edeceğine dair ipuçları vermiş olmalı. Bir süredir

Bir bakire için fazla bilgili ve uyumlu. Styxx bana bu piçi seks için insanlara sattıklarını söyledi. Görünüşe göre bu bir aile geleneği."

Bu haber onu şaşırttı. Normalde ağabeyi iffetsiz olan herkesten uzak dururdu. "Ryssa'nın başkaları da mı oldu?"

"Hayır. Onu öldürürdüm. Ben yokken onu çok iyi koruyorlar. Ama onu bana böyle bir şekilde sunmalarını çok etkileyici buluyorum. Bunu kızıma asla yapmazdım."

Artemis, Apollon'un çeşmede bir başka korisiyle dans eden genç kızı Satara'ya baktı. "Hayır, kızını bana sadece hizmetçi olarak verdin."

"Ben yokken seni beslemesi için kızımı sana verdim. ve seni insanlardan uzak tutmak için. Ona asla bir erkek dokunmayacak."

"O hâlâ genç. Büyüdüğünde ve bir eş almaya karar verdiğinde ne olacak?"

Apollo'nun gözleri öfkeyle parladı. "İkisini de öldüreceğim."

Artemis onun sözleri karşısında dehşete kapıldı. "Kendi çocuğunu mu öldüreceksin?"

Bakışları onu delip geçti. "Bir erkek için fahişelik yaparsa kendi ikizimi öldürürüm. Satara sahip olduğum pek çok çocuktan biri. Ama hiçbirini gazabımın tüm ağırlığını hissetmeden beni utandıramayacak."

"Onu sevse bile mi?"

Tiksintiyle dudağını büktü. "Nesin sen? Afrodite mi? Bana aşktan bahsetme. Sen bir tanrıçasın. Bizim için aşk yoktur. Sadece şehvet vardır, o da kaybolur gider. Bir erkek sevgili arayabilir, ama bir kadının bunu yapması..."

Onu bir fahişe yaptı. Ağabeyinin bu konudaki tutumunu biliyordu.

Satara, babasının kendisi hakkındaki sözlerini duymuşçasına oyununa ara verip babasına baktı.

"Ben gidiyorum." Apollo ortadan kayboldu.

Artemis, Satara'nın yüzünde babasının kendisiyle konuşma zahmetine girmemesinden dolayı oluşan hayal kırıklığı ifadesini kaçırmadı. Bir an sonra, kendisine en yakın kori'yi itti ve hızla uzaklaştı.

Artemis başını salladı. Görünüşe göre şiddet onların genlerinde varmış.

Düşünceleri Acheron'a döndü ve suçluluk duygusu içine çöktü. Ona yaptığı şey yanlıştı ve bunu biliyordu. Ama böyle davrandıktan sonra onunla nasıl yüzleşebilirdi?

Sen bir tanrıçasın. Onu fark ettiğin için bile minnettar olmalı.

Bu şekilde yetiştirilmişti. Yine de Acheron farklıydı. O sadece başka bir insan değildi. Onlar arkadaştı.

Ve korkusundan ona zarar verdi. Ona asla yapmayacağına yemin ettiği şeyleri yapmıştı. Onu incittiğini ve küçük düşürdüğünü bildiği şeyler.

Neden?

Gözlerini kapattığında, onun kendisini ormanda kovaladığını görebiliyordu. Onunla alay ederken attığı kahkahaları duyabiliyordu.

Başka hiç kimse ona böyle hissettirmedi. Hiç kimse. Ve o aptalca davranarak bunu mahvetti.

O bir insan, kimin umurunda? Apollo'nun duruşu bu olurdu. Keşke bunu paylaşabilseydi. Ama kalbinin derinliklerinde gerçeği biliyordu. Onu özlüyordu ve babası tarafından tekrar incitileceği düşüncesi içini acıtıyordu.

Aklından bile geçirme.

Artık çok geçti. Kendini çoktan bahçeden onun odasına atmıştı. Gölgelemin arasında gezinirken kız kardeşinin ona doğru eğildiğini gördü.

"Lütfen ye, Acheron," diye fısıldadı Ryssa. "Sana daha fazla zarar vermelerini istemiyorum. Babam bir daha yemek yemeyi reddedersen seni zorla besleyeceklerini söylüyor." Ağzına doğru bir parça ekmek uzattı.

Başını başka yöne çevirdi.

Artemis, Ryssa'nın yüzündeki acıyı gördü.

"Tamam. Seni daha fazla incitmeyeceğim." Prenses ekmeği ağzına attı ve bütün olarak yuttu. Ondan sonra da tüm yiyecekleri yedi.

Gözleri hüznle dolan Ryssa ayağa kalktı. "Onlara onu senin yediğini söyleyeceğim." Acheron'a doğru uzandığında, Acheron onun elini tuttu ve kendisinden uzaklaştırdı.

Yüzü asıldı, iç çekti. "Huzur içinde uyu, küçük kardeşim. Kimsenin seni rahatsız etmemesini sağlayacağım."

Artemis, Ryssa onları yalnız bırakana kadar hareket etmedi. Katı bir şekle bürünerek gölgelerin arasından çıktı.

Acheron ona karşı dudağını büktü. "Git

buradan." "Bana karşı bu tonda

konuşmamalısın."

Güldü, sonra bir yeri acımış gibi yüzünü buruşturdu. "Bana ne yaptığın umurumda gibi mi görünüyor? Defol git buradan ve beni rahat bırak."

"Acheron-"

"Git!" diye bağırdı, sonra da şiddetli bir acı çekiyormuş gibi tısladı. "Senin için ne olduğumu zaten açıkça belirttin. Gördüğünüz gibi, beni dövmenize ya da bana vurmanıza ihtiyacım yok. Bu onur için yarışan bir sürü insan var."

Yatağın yanında diz çöktü, adamın yüzündeki morlukları görünce kalbi parçalandı... sırtındaki yaraları görünce. "Seni iyileştirebilirim."

"İyileşmeni istemiyorum. Senden yokluğun dışında hiçbir şey istemiyorum."

"Yapma bunu, Acheron."

Acheron küfretti. "Merhamet için yalvarmaktan bıktım. Zaten yalvardığımda kimse beni dikkate almıyor. Değersiz bir köle gibi karnımın üzerinde sürünmektense, bir fahişenin sahip olabileceği tüm saygınlığımla ayaklarımın üzerinde ölmem daha iyi."

Ona ne olduğunu açıklamaya çalışırken başını salladı. "Yaptığımız şeyden korkuyordum."

Bakışları kadının içine bir hançer gibi saplandı. "Ve ben bıktım herkesin pişmanlığı olmak. Annem beni doğurduğu için utanç içinde öldü. Babam ve erkek kardeşim beni hor görüyor ve kız kardeşim gözlerimin içine zar zor bakabiliyor. Ve sen... sen beni gerçekten bir şeylere inandırdın. Sana güvendim ve sen bana yalan söyledi."

"Biliyorum ve özür dilerim." Ne kadar samimi olduğunu anlamasını umarak elini adamın bıyıklı yanağına koydu. "Artık bir tanrıça olarak değil, arkadaşın olarak buradayım. Sen yokken seni özlüyorum."

Acheron onu uzaklaştırmak istedi ama gerçek şu ki bunu yapamadı. Ondan nefret etmeye ne kadar ihtiyacı olursa olsun, nasıl yapacağını bilmiyordu.

Gözleri, onları kapatıp ağrıyan bedenini iyileştirmeden önce ona eziyet ediyordu.

Acı azalırken ve onu tekrar bütün bırakırken yorgun bir nefes verdi. "Sana teşekkür etmemi bekleme."

"Böyle yapma. Ben insanlardan özür dilemem. Asla. Ama senden özür diledim..."

Kadının ne dediğini anlıyordu ama bu, kalbinin içinde kadının onu bıçakladığı yerdeki acıyı dindirmiyordu. "Artık senin arkadaşlığını istemiyorum, Artie. Seni eğlendirecek başka bir fahişe bulman gerekecek."

Acheron daha gözünü bile kırpamadan, kadın onun üzerine atıldı ve yatağa geri itti. Acheron nefesini içine çekti. Dişlerini boynuna geçirirken sertçe. Bu sefer onun için zevk yoktu. Her damlasında sadece acı çekiyordu. Daha da kötüsü, hareket edememesi ya da ona karşı koyamaması için onu felç etti.

Bu bir ihlal eylemiydi ve o da bunu biliyordu. O yeterince İnsanlar, başlarına geldiğinde bunu fark etmek için bir güç gösterisiyle ona saldırır.

Merhamet için yalvar bana, fahişe. Bundan ne kadar zevk aldığını söyle.

Geçmişten gelen sesler kafasında yankılanırken Acheron bilincini kaybetmemek için mücadele etti. Acı ve hayal kırıklığı içinde birikirken, iktidarsız öfke derinlerde kaynıyordu.

Sonunda Artemis uzaklaştı. Kadının yüzündeki şaşkın ifadeden onu hâlâ uyanık gördüğüne şaşırdığını anlayabiliyordu.

Acheron ona küçümseyerek bakarken yutkundu. "Şimdi ödeştik mi? Yoksa ruhuma tecavüz ettiğin kadar bedenime de tecavüz etmek mi istiyorsun?"

Yediği dayaktan kalan tüm yaraları ve morlukları geri dönerken acı içini parçaladı. Daha önce olduğundan daha da fazla arttığı için yoğunluğundan haykırdı.

Artemis ayağa kalkarak ona ters ters baktı. "Benimle alay edemezsin, insan. Alaylarından bıktım usandım." Bununla birlikte ortadan kayboldu.

Acheron gözlerini kapattı ve rahatladı. Belki şimdi yalnız kalacaktı.

Ama zihninde teselli ararken, o bir bahar günü yazlık sarayda oynadığı meyve bahçesi yerine, Artemis'in bir görüntüsü onu rahatsız ediyordu. Hainleşmeden önceki kısa dostluklarının görüntüsü.

Bu soluklanmayı özlemişti.

"Bitti," diye nefes aldı. Onun oyuncacı olmaktan bıkmıştı. Hayatı çok uzun zamandır başkaları tarafından kontrol ediliyordu. Artık Herkesi memnun etmeye çalışmayı bırakıp kendisi için yaşamayı öğrendiği zaman. Bir daha asla kimsenin onun üzerinde gücü var.

Özellikle de tanrılar.

13 ŞUBAT, MÖ 9528

Acheron son oyunu izlemek için stadyuma giderken şehrin merkezinden geçti. İçeri girerken Pazar yerinde, gözünün ucuyla bir gölge gördüğünde durakladı. Hızla ona doğru döndü ama hiçbir şey göremedi. Kendisini takip edenin Artemis olup olmadığından emin olamayınca küçük bir grup insanın arkasına saklandı.

İçi çok boş hissediyordu. Kullanılmış. Dürüst olmak gerekirse, onu bir daha asla görmek istemiyordu. Onu düşünmek bile öfkesini alevlendiriyordu ama aynı zamanda aralarında olabilecekleri kaybetmiş olmanın verdiği derin bir üzüntü de vardı ki bu onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti.

Artık kullanılmak istemiyordu. Aşk için bile. Neden

olmasın? Başka her şey için takas edildin.

Düşünmek istemediği acımasız bir gerçek karşısında dişlerini sıktı.

"Büyükanne, bizi kandırıyor."

Genç çocuğun sesi dikkatini yakınlardaki bir masaya çekti. Örgülü gri saçları olan yaşlı bir kadın oradaydı. siyah çizgilerle süslenmişti. Gözleri süt beyazı gibiydi ve bir eli çocuğun omzunda duruyordu. Yedi ya da sekiz yaşlarında olan çocuğun siyah saçları ve dokunulacak kadar masum bir yüzü vardı. Giysileri yırtık pırtık olsa da ikisi de iyi yıkanmış ve temizdi.

Satıcı, çocuğa vuracakmış gibi elini kaldırarak onu uyardı.

Geri çekilirken, çocuğun yüzü tüm rengini kaybetti.

"Merus?" diye nefes aldı büyükannesi. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey, büyükanne. Ben-ben-ben yanılmışım."

Acheron nedenini bilmiyordu ama çocuğun sinmesi içine bir hançer gibi saplanmıştı. Bu adam ne cüretle ikisinin de bu dünyada fazla bir şeyi olmadığı bu kadar açıkken, yaşlı bir kadından ve onun sorumluluğundan yararlanmak.

O daha iyi düşünemeden öne çıktı. "Sana ödedikleri parayı onlara vermelisin."

Adam, kendisinden bir baştan daha uzun olan Acheron'un tam boyunu görene kadar tartışmaya devam etti. Acheron zayıf olmasına rağmen korkutucu görünecek kadar kaslıydı. Neyse ki satıcının Acheron'un dövüş hakkında hiçbir şey bilmediğinden haberi yoktu. Adamın gözleri giydiği kıyafetin kalitesine de takıldı: Ryssa'nın ne zaman oyunlara çıksa giymesi için ısrar ettiği kraliyet chiton'u.

"Onları kandırmıyordum lordum."

Acheron, boyu karşısında ağzı açık kalan çocuğa baktı. "Ne gördün çocuk?"

Merus parmağını Acheron'a doğru eğmeden önce yutkundu.

Çocuğu olduğundan daha fazla korkutmamak için yüzünü yumuşatan Acheron eğildi.

Çocuk onun kulağına yüksek sesle fısıldadı. "Başparmağını teraziye koymuştu. Ya ya'm bana her zaman ona söylememi söyledi.

bunu yaptılar. Bunun hile olduğunu söylüyor."

"Demek öyle." Acheron onun kolunu okşadı, sonra da Satıcıya bakmak için doğruldu. "Ne kadar un alıyordun, Merus?"

"Üç pound."

"O zaman tekrar ölçülmesini izleyeceğim."

Satıcının yüzü, unu döküp gerçekten de eksik olduğunu gösterdiğinde kıpkırmızı oldu.

Satıcı, nefesinin altında küfrederek, daha fazlasını ekledi. doğru ağırlığa ulaşmıştı. Çuvalın ağzını kapatıp Merus'a doğru ittiğinde bakışlarında kötü niyet vardı. Çocuk.

"Merus?" Acheron, bakışlarını yüzünü göremeyen satıcıya kilitleyerek konuştu.

Çocuk başını kaldırıp ona baktı. "Evet, lordum?"

"Eğer bir daha aldatılırsan ya da buradaki herhangi biri seni incitirse, saraya gitmeni ve Prenses Ryssa'yı istemeni istiyorum. Ona seni Acheron'un gönderdiğini söyle, o da sana adil davranılmasını ve sana zarar veren herkesin cezalandırılmasını sağlayacaktır."

Satıcının gözleri kararırken bile onun gözleri parlıyordu. "Teşekkür ederim lordum."

Büyükannesi Acheron'un koluna nazik bir el koydu.

"Tanrılar iyiliğiniz için sizi kutsasın lordum. Gerçekten de bu dünya için bir değersiniz. Teşekkür ederim."

Kadının sözleri kalbine dokundu ve boğazına bir yumru oturmasına neden oldu. Keşke doğru olsalardı. Ama değillerdi ve yaşlı kadın ne olduğunu bilseydi dehşet içinde geri çekilirdi.

koluna dokunarak. Onlardan uzaklaşmadan önce sessizce, "Tanrılar seninle olsun," diye nefes aldı.

Merus koşarak yanına gelmeden önce fazla uzaklaşmamıştı.

"Lordum?"

Birinin ona bu şekilde hitap etmesi çok garipti. "Evet?"

"Size layık olmadığımızı biliyorum lordum, ama ya ya'm nezaketiniz için size teşekkür edebilmek için bize ekmek götürüp götüremeyeceğinizi sormamı istedi. Kör olduğunu biliyorum ama harika bir aşçıdır. Krala ve sarayına ekmek satan fırıncı için ekmek pişiriyoruz."

Acheron, etrafındaki hareketliliğin hiçbirini göremese de yaşlı kadının gururla durduğu yere baktı. Altında... Eğer çocuk onun gerçekte ne olduğunu bilseydi, herkes gibi o da ondan kaçırdı.

İkisi de yapardı.

Yine de Acheron tereddüt etti. Onlar öğrenmeden önce gitmeliydi. Ama onları aşağılamak ve insanların kendisini hissettirdiği kadar düşük hissetmelerini sağlamak istemiyordu.

Bunun yerine başını salladı. "Bu çok hoşuma gider, Merus. Sorduğun için teşekkür ederim."

Çocuk gülümsedi, sonra onu büyükannesinin pazarın kenarında beklediği yere götürdü.

"O benimle, Ya Ya."

Gülümserken yüzünün nazik çizgileri kırıştı ve adamın durduğu yerin aksi yönünde konuştu. "Teşekkür ederim,

Lordum. Alışık olduğunuz kadar süslü olmayabilir ama size söz veriyorum daha önce hiç bu kadar iyisini tatmamıştınız."

"Buradayız, Ya Ya."

Yanakları pembeleşti. "Bağışlayın beni lordum. Korkarım yön konusunda biraz beceriksizim."

"Benim için fark etmez." Merus'un verdiği paketleri aldı. çocuğun elindeydi. "Eğer ya ya'nın eve dönmesine yardım etmek istersen bunları ben taşıyım." Yükün ne kadar ağır olduğuna şaşırmıştı. Çocuk.

Işıl ışıl parlayan Merus, büyükannesinin elini tuttu ve onu kalabalığın arasından geçirdi.

"Benim adım Eleni, lordum."

"Lütfen bana sadece Acheron deyin. Sarayda yaşıyorum ama önemli biri değilim."

"Önemli birine benziyor, Ya Ya. Çok güzel kıyafetleri ve ayakkabıları var ve gerçekten çok uzun boylu."

Torununa dudak büktü. "İnsanlarla çelişmek hiç hoş değil, Merus. Sana ne söylediğimi unutma. Görünüş çoğu zaman sizi aldatabilir. Fakir bir adam bir prensin cübbesini giyebilir ve bir prens sokakta ayakkabısız olabilir. İnsanları giydikleri kıyafetlerle değil, yaptıklarıyla değerlendiririz." Gülümsemesi tam bir dinginlik içindeydi. "Ve Lord Acheron'un bugünkü davranışlarından onun asil ve nazik biri olduğunu anlıyoruz."

Kadının sözleri onu derinden etkilediğinde Acheron durakladı. Hayatında hiçbir zaman kendini bir fahişeden başka bir şey gibi hissetmemişti ama burada, paçavralar içinde iki insanın yanında kendini bir kral gibi hissediyordu. Bu o kadar yabancı bir duyguydu ki çenesini bir derece kaldırdı.

Merus, sıra sıra dizilmiş evlerin arasında yer alan küçük bir evin kapısını açtı. Acheron ikisini içeri kadar takip ederken kısa kapı aralığından geçebilmek için neredeyse iki büklüm olmak zorunda kaldı. Ana oda küçük ve kalabalıktı ama ev gibi hissetti. Merus ve Eleni'nin burada birlikte çok mutlu olduklarını anlamasını sağlayan bir enerji vardı.

Ancak bu, hareket etmek için ne kadar çok alana ihtiyacı olduğunu anlamasını sağladı. Kirişler o kadar alçaktı ki içeri girdikten iki saniye sonra neredeyse beyin sarsıntısı geçiriyordu.

"İyi misiniz Lord Acheron?" Merus sordu.

Acheron elini tahtaya çarptığı için zonklayan alnından çekmeden başını salladı.

"Ne oldu?" Eleni paniklemiş bir ses tonuyla sordu.

"Dediğim gibi, Lord Acheron son derece uzun. Kafasını tavana çarptı."

Eleni'nin gözleri büyüdü. Elini önünde sallayarak ona yaklaştı.

Acheron onun elini tuttu ve ne kadar uzun olduğunu anlayabilmesi için omzuna koydu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Kocaman olmuşsun. Tanrılardan biri gibisin."

Onu normal insanlar için bir ucube yapan bir başka şey daha vardı - aynı zamanda Estes ve Catera'ya çok para kazandırmıştı çünkü daha kısa boylu olanlar üzerlerinde sahip oldukları güç hissinden hoşlanıyorlardı. Onun boyunda biri.

Aklının alamayacağı bir zarafetle hareket eden Eleni, sanki her şeyi görebiliyormuş gibi zemini geçti ve ona bir sandalye çekti. "Otursanız iyi olur lordum. Küçük evimizin size ne kadar boğucu geldiğini tahmin edebiliyorum."

"Hiç de değil," dedi dürüstçe. Daha fazla nesneyle çarpışmaktan korksa da, onun huzurlu evini oldukça sevmiştir.

"Bize biraz süt getir, Merus."

Çocuk koşarak kapıdan çıktı.

Acheron onun ocağa gidip ateşi zahmetsizce yakmasını izledi. Kızın her şeyin yerini nasıl bildiğine hayret etti. Hiçbir yanlış adım ya da yanık yoktu.

"Lordum?" diye sordu bıçağını kabından çıkarırken. "Size meraklı bir soru sorabilir miyim?"

"Nasıl isterseniz."

"Neden bu kadar üzgünsün?"

İnkâr etmeye başladı ama neden? Kız onu tanıımıyordu, o da kızı tanıımıyordu. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir görsel ipucu olmadan onun ruh halini anlayabilmesi onu hayrete düşürmüştü. "Nasıl anlayabiliyorsun?"

"Konuşurken çıkardığın ses. İçinde hüznün ağırlığını ve güçlü bir Atlantis tınısı duyuyorum."

Ekmeği keserken, sonra da ısıtmak için taş siperin üzerine koyarken şaşmaz bir zekâyâ sahiptir. "Sizi üzen bir insanın kaybı mı?"

Artemis'i düşününce midesi düğümlendi. "Bir arkadaş."

"O zaman ben de seninle birlikte ağlıyorum," dedi, ses tonu rahatlatıcıydı. "Yıllar içinde pek çok arkadaşımı ve çocuklarımı kaybettim. Kaybetmek her zaman zordur. Ama Merus'a sahibim ve onun büyümesinden büyük gurur duyuyorum. O çok iyi bir çocuk. Bir evladın ailesi için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz. Eminim sizinkiler her gün gülümsüyordur. sana baktıklarında."

Açtığı yaralara dayanamayan Acheron ayağa kalktı. "Gitsem iyi olacak."

Şaşkın görünüyordu. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır." Niyeti onu teselli etmek olduğu halde kendini kötü hissetmesini istemiyordu. Onu seven tek kişinin kız kardeşi olması ve anne babasının doğduğu andan itibaren onu lanetlemiş olması onun suçu değildi. "Oyun için stadyuma doğru gidiyordum ki markette durdum. Daha fazla kaçırmadan gitmeliyim."

Adamın elini kendi elinin içine aldı, sonra parmakları kölenin damgasına dokununca dondu kaldı. Elini sıkıca kavradı. "Sen bir köle misin?"

Aşağılanma duygusu yüzünü kaplarken yüzünün ısındığını hissetti. Kadının kazara keşfine küfretmek istedi. "Öyleydin. Özür dilerim. Buraya gelmemeliydim."

Ama onu bırakmadı. Diğer eliyle onun elini kapattı ve ona dostça bir gülümseme sundu. "Pelerinini çıkar ve otur, Acheron. Özür dileyecek bir şey yapmadın. Bize yardım etmek için durduğun için seni daha da takdir ediyorum. Bu Bir soylu için bunu yapmak hiçbir şey değildir, ancak daha az şanslı olanlara yardım etmek için nadiren zahmet ederler. Özgür bir adam için Bir başkasını savunmak büyük cesaret ve karakter gerektirir. Yaptığınız şey çok daha asil ve nazik bir davranıştı ve masamda bizimle birlikte oturmanızdan onur duyarım."

Acheron, duyguları boğazını sıkmak için toplanırken nefes alamıyordu. Yatak dışında kimsenin ona iltifat etmesine alışık değildi. "Teşekkür ederim."

Gülümseyerek, onu bırakmadan önce elini okşadı. "Biliyor musun, ben küçükken babam bana hep şöyle derdi Biriyle ilk tanıştığımızda ne söylediğini ya da ne giydiğini daha sonra asla hatırlamayız. En çok hatırladığımız şey, o kişinin bize nasıl hissettirdiğidir. Torunumu savunarak kendisini önemli hissetmesini sağladınız ve beni de Bu özverili davranışın için sana sonsuza dek minnettar kalacağım. Teşekkürler çocuğum."

Ve ikisi ona saygınlık kazandırmıştı. Kız haklıydı. Bunu her zaman hatırlayacaktı.

Merus elinde toprak bir sürahiyle döndü, nefesi kesilmişti. "Bir sürü sütüm var, Ya Ya. Ekmek hazır mı?"

"Neredeyse, sevgilim." Sütü ondan aldı ve onlar için bardaklara doldurdu.

Merus, Acheron için bir fincan getirdi ve önüne koydu. "Çok savaştınız mı lordum?"

Masum soruya gülümsemek için pelerinini indirdi. "Hayır, Merus. Yok ve lütfen bana sadece Acheron de."

"Sorun değil, akribos," dedi Eleni nazikçe. "Acheron unvanları sevmez."

Merus kendi fincanını aldı ve onunla birlikte masaya geri döndü. Acheron'un yanındaki sandalyeye tırmandı. "Kılıçla dövüşebilir misin?"

"Hiç de değil."

"Oh..." Bundan dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Peki sen ne iş yapıyorsun?"

"Merus," diye çıkıştı büyükannesi. "Misafirlerimizi sorguya çekmeyiz." Başını iki yana salladı. "Onu affet, Acheron. O bir sadece yedi yaşında ve hala öğreniyor."

"Beni rahatsız etmiyor. On dokuz yaşındayım ve hâlâ öğreniyorum." Merus kahkahalarla güldü.

Eleni ekmeği masaya getirdi ve bir kavanoz bal ve tereyağıyla birlikte Acheron'un önüne koydu. "Çok cömert bir ruhunuz var. Günümüzde ve bu çağda bu çok nadirdir."

Merus, büyükannesinin sözleri karşısında kafası karışmış gibi kulağını kaşdı. "Ama ya görüldüğü gibi biri değilse? Bana hep insanların bazen maske taktığını ve içlerinde ne olduğunu bilmediğimizi söylersin."

Eleni onun saçlarını karıştırdı. "Haklısın, haylaz. Başkalarının kalplerini asla gerçekten göremeyiz. Ben senden çok büyük değilken, babam kardeşlerimden Oda ve yemeklerini. Herkes onun kendi çocuklarına böyle bir şey yaptığı için kötü biri olduğunu düşünüyordu. Kardeşlerim bu yüzden ondan nefret ediyordu."

"Fakir olduğun için mi?" Acheron sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Aslında ailemin epeyce parası vardı çünkü babam her kuruşta cimrilik ederdi. İnsanlar ondan bu yüzden de nefret ediyordu, ama yapmadıkları şey Çocukken ailesiyle birlikte parasızlık yüzünden evlerinden atıldıklarını anladı. Her şeyden çok sevdiği küçük kız kardeşi evsizlik yüzünden hastalanmıştı. Kız kardeşi onun kollarında açlıktan ölmüş ve o da

O zaman bir daha sevdiği hiç kimsenin yoksulluk yüzünden ölmeyeceğine yemin etti."

Acheron zavallı adam için üzüldü. Kendisi de böyle bir yoksulluk yaşamış olduğu için adamın gerekçesini anlayabiliyordu. Açlıktan ölmekten daha kötü bir şey yoktu. Sokakta yaşamaktan ve diğer insanlardan korunamamaktan daha kötü bir şey olamazdı.

Merus başını eğdi. "Ama madem çok parası vardı, neden kardeşlerinizden para istedi?"

Onun tombul yüzünü okşarken yüz hatları yumuşadı. "Tüm o parayı kardeşlerim evlenmeye hazır olduğunda kullanmak için bir kenara koyuyordu."

"Neden, Ya Ya?"

Yine de ona karşı sabrını kaybetmedi. "Çünkü başlık parasını karşılayana kadar evlenemezsin ve karını götürebileceğin bir evin olmalı. Kardeşlerim o eşleri bulduklarında, babam yıllar boyunca ona ödedikleri tüm parayı çıkardı. Birikim olarak bir kenara koymuştu, böylece kardeşlerimin her birinin yuva kurmak için küçük bir serveti olacaktı.

yeterince büyüdüklerinde. Sonunda, herkesin düşündüğü gibi kötü biri değildi. Yaptığı şey onların yararınaydı, çünkü aptallık için çarçur edecekleri bir paraydı. Bu da gösteriyor ki, insanların kalplerinde ne olduğunu asla bilemeyiz. onları yargılayın. Bazen kötü görünen eylemler aslında kötü değildir. Aksine, sevdiklerimiz tarafından biz farkında olmadan bizi korumak için yapılırlar."

Merus ekmek tabağını Acheron'a uzattı. "Ya Ya, o şirketin ilk tercihi alacağını söylüyor."

Acheron bir parça alıp tereyağlamadan önce gülümsedi.
"Teşekkür ederim, Merus."

ocuk önce kendisine sonra da büyükannesine servis yaptı. Tüm bunların normalliği Acheron'a çarptı. Burada başı açık oturuyordu ve ikisi de ona hiç tepki vermemiştı. Aralarında kaçamak, şehvet dolu bakışlar yoktu. gizlemeye alışıyor. Sinirli hareketler yok.

Onlar için sadece başka bir insandı. Tanrım, bu onun için ne kadar anlamlıydı.

"Haklısın," dedi ekmeğini yuttuktan sonra. "Bu şimdiye kadar yediklerimin en iyisi."

Eleni gururla çenesini kaldırdı. "Teşekkür ederim. Bu sanatı annemden öğrendim. O tüm Yunanistan'daki en yetenekli fırıncıydı."

Acheron gülümsedi. "Elbette tüm dünyada. Bundan daha iyi bir şey hayal edemiyorum."

"Hamur işleri," dedi Merus bir lokma yemeğin etrafında. "Seni ağlatacaklar."

Acheron güldü. "Yemek için ağlayan bir adamın oldukça tuhaf görüneceğini hayal ediyorum."

Merus dudaklarını şapırdattı. "Güven bana, bu aşağılanmaya değer."

Eleni onun saçlarını karıştırdı. "Ye ocuğum. Acheron gibi güçlü ve uzun boylu olmalısın."

Acheron ekmeği bitirirken hiç konuşmadı. Olabildiğince gecikti ama çok geçmeden işi bitti ve gitme vakti geldi.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi onlara.

Eleni de onunla birlikte ayağa kalktı. "Bizim için zevkti, Acheron. Hamur işlerimden denemek istediğiniz her zaman gelmekten çekinmeyin."

Merus ona sırtıttı. "Bir mendil hazırlayacağım."

"Eminim öyle olacaktır." Acheron pelerinini kaldırarak kendini tamamen örttüğünden emin oldu. "Size iyi günler."

"Tanrılar seninle olsun."

Keşke bilseydi. Acheron dikkatlice kapıdan çıktı ve sarayın bulunduğu tepeye doğru ilerledi. Garip, dünyasına kaçmak için yola çıkmıştı bir oyunun kurgusuyla hayal kurmuş ve bunun yerine gerçek insanlarla beklenmedik bir karşılaşmayla moralini daha da yükseltmişti. Eleni ve Merus ona bir kaçıştan daha fazlasını vermişti.

Ona normallik vermişlerdi. Kısa bir süreliğine de olsa. Ve bu onun için her şey demektir. Uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissediyordu. Uzun zamandır.

En azından eve dönene kadar.

Fuayede, aileleriyle birlikte gelen soylular ve Senato üyelerinden oluşan büyük topluluğu görünce duraksadı. O kadar da sürpriz sayılmazdı ama kimse ona bir parti verileceğini söylememişti.

Bilseydi, odasında kilitli kalırdı. Bu tür etkinliklerle ilgili deneyimleri hiç iyi gitmemişti. Elbette, geçmişte tüm konuklar için ana cazibe merkezi/ilgi odağı olmuştu. Bir ürperti kapladı içini etrafta dolaştırıldığı zamanları hatırladıkça

ve gruptan biri onu yere atmadan önce mıncıkladı...

Pelerinini indirerek merdivenlere doğru ilerlerken gölgelerden uzak durdu. Şansı yaver giderse kimse ona yaklaşmayacaktı.

Ancak balo salonuna yaklaştığında babasının sesi onu durdurdu.

"Benimle birlikte kutlamaya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bir kral her gün bu kadar kutsanmaz."

Acheron kapıya yaklaştığında babasını kürsüde gördü. Ryssa solunda, yanında Apollo'yla birlikte duruyordu. Tanrının kolu sahiplenici bir şekilde omuzlarına sarılmıştı. Styxx babasının sağındaydı. Uzun boylu, güzel, siyah saçlı bir kadınla el ele tutuşuyordu.

"Hepimiz kadehlerimizi, şu anda çocuğunu bekleyen Tanrı Apollon'un insan eşi olan tek kızımın ve Mısır prensesi Nefertari ile evlenecek olan tek oğlumun şerefine kaldıralım. Tanrılar her ikisini de kutsasın ve topraklarımız sonsuza dek bereketlensin."

Dinlerken acı bir kıskançlık içini parçaladı. Kalbinin derinliklerinde öyle bir sızı vardı ki, pelerinini indirip babasına gerçekten de bir oğlu daha olduğunu haykırmamak için elinden geleni yaptı. Ama ne amaçla?

Babası sadece onu inkar eder ve sonra da bu hakaret ve utanç yüzünden onu dövdürürdü.

Babası önce Ryssa'yı sonra da Styxx'i gururla öperken öfke kıskançlığın önüne geçti.

"Sevgili çocuklarıma," dedi kalabalığa bir kez daha. "Çok yaşasınlar."

Acının ve reddedilmenin ağırlığından nefes alamayan Acheron hariç herkesten kulakları sağır eden bir çığlık yükseldi.

Ben en büyüğüyüm.

"Sen deforme olmuş bir fahişe ve bir kölesin." Estes'in sesi geçmişinden yankılandı. "Konuşmuyorsan hitap etti. Asla kimsenin yüzüne bakmayacaksınız. Sen sana evimde tahammül ettiğim için bile minnettar olmalısın. Şimdi dizlerinin üzerine çök ve beni memnun et."

Acheron utanç içinde ölmek istedi. Babası haklıydı. Onun hakkında sevmeye değer hiçbir şey yoktu ve Kesinlikle gurur duyulacak bir şey değildi. Başını öne eğerek merdivenleri çıktı ve yatak odasına doğru ilerledi.

Kalbi ağırlaştı, pelerinini indirdi, burada ona neden düzgün insanların küçümsemesinden başka bir şeyi hak etmediğini hatırlatacak bir ayna olmadığı için minnettardı.

"Acheron?"

Arkasından gelen fısıltıyla dondu kaldı. "Ne istiyorsun Artemis?"

"Arkadaşımı geri istiyorum."

Acheron içinde sakladığı gözyaşlarına karşı gözlerini kapattı. Biri için değerli olmayı o kadar çok istiyordu ki. Herhangi biri için. Onlar için kazandıkları için değil, ama Çünkü ona değer veriyorlardı.

Artemis onun hemen arkasında durmak için hareket etti. O kadar yakındı ki, sanki dokunuyorlarmış gibi onun varlığını hissedebiliyordu. "Özledim sen."

Ona bağıırıp çağırarak istedi. Ona yaptıklarından ne kadar nefret ettiğini haykırmak istiyordu.

Ona bir daha zarar vermemesi için yalvarmak için.

Ama ne faydası vardı ki? Bütün insanlar Tanrılar. Sadece birine diğerlerinden biraz daha yakındı.

"O zaman affedildim mi?" diye sordu, bu boyun eğen soru için kendinden nefret ederek.

"Evet." Kendini onun sırtına bastırdı ve kollarını ona doladı.

Dişlerini gıcırdatarak kendini sertleşmemeye ya da onu itmemeye zorladı. "Teşekkür ederim."

Artemis hissettiği sevinç karşısında ağlamak istedi. Acheron'una kavuşmuştu... Onu ne kadar özlediğine inanamıyordu. Reddedilmesinden ne kadar korkmuştu.

Hepsinden önemlisi, arkadaşlığının geri gelmesine ne kadar sevindiğini bilmesini istiyordu. "Söz veriyorum, seni bir daha asla incitmeyeceğim."

Acheron buna bir an bile inanmadı. Onu saçından tuttuğu anda güvenini sarsmıştı, bundan ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Bu hareketin onun için ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyordu.

Yüzüne bozuk para atıp çekip gitmesini tercih ederdi.

Onu kendine doğru çekti ve bir aşık gibi öptü. O da öpücüğe, bunun için para almış birinin tutkusuyla karşılık verdi. Ne kadar üzücüydü ki hissettiği bir öpücük ile zorunluluktan doğan bir öpücük arasındaki fark. Yine de o, paranın satın alabileceği en iyi fahişeydi.

Kadın geri çekildiğinde, bakışlarındaki neşeyi gördü. Kendisinin de bunu hissetmesini ne kadar isterdi.

"Sevgimden bir daha asla şüphe etmeyeceksin," diye nefes aldı onun dudaklarına karşı.

Kadın önünde diz çökerken Acheron cevap vermedi. Elini sikinin üzerinde gezdirip ucunu ağzına götürene kadar şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

Şok ve zevk içinde soluk soluğa, neredeyse sendeleyerek geri çekiliyordu. Daha önce hiç kimse ona bunu yapmamıştı.

Onun işi memnun etmektir. Başkalarının, özellikle de bir tanrıçanın onu memnun etmesini sağlamak değildi. İçindeki tüm öfke

Dilinin vücuduna saldırısı altında buharlaştı.

Daha önce hiç böyle hissetmemişti... bunun ne kadar iyi olacağını hiç hayal etmemişti. Eli kesesini okşadı ve avuçladı.

Sıcak nefesi onu kavururken. Ona karşı gömdüğü ve reddettiği aşkı, onu anında orgazma ulaştıracak kadar yoğun bir öfkeyle geri geldi.

Artemis geri çekildi ve onu hızla chiton'unun eteğiyle örterken öksürdü. "Bu çok iğrenç. Bir insan bundan nasıl zevk alabilir?"

Acheron, vücudu onun başlattığı işi bitirmeye devam ederken kendini tuttuğu için cevap veremedi.

Dudaklarını yalarken tereddütlü bir gülümsemeye ona baktı. "Hoşuna gitti, değil mi?"

"Evet," dedi, sesi düzensizdi.

"Affedildim mi?"

Acheron başparmağını, tohumunun izinin kaldığı alt dudağının üzerinde gezdirdi. Bakışlarını sabit tutarak Dilini parmağının üzerinde gezdirerek tadına baktı. Onun bunu yaptığını görmek... sıcak dilinin teninde yarattığı his, şimdiye kadar deneyimlediği en inanılmaz şeydi.

Yorgun ve doymuş, tek yapabildiği başını sallamaktı.

Ayağa kalkıp onu bir öpücük daha için kendine çekerken gülümsemesi genişledi. Bildiği bir sonraki şey, onun içindeydiler
tapınak yatak odası ve tamamen çıplaktı. Dudaklarını ısırdı, ellerini göğsünde gezdirdi. "Benimle seviş, Acheron."

Kadının sözleri adamın içine buz gibi bir soğukluk yaydı.
"Bugün dayak yemek istemiyorum Artie. Bu öğleden sonra yeterince utanç çektim."

Gülerek, onu kabaca öpebilmek için başını aşağıya çekti ve moraracağından korkana kadar tenini ısırdı. "Seni dövmeyeceğim. Söz veriyorum." Elini tuttu ve onu yatağına götürdü. Sırt üstü döndü ve onu çıplak vücudunun üzerinde salladı.

Acheron hâlâ emin değildi.

Artemis onu sırt üstü çevirdi. Taleplerinde acımasızdı ve vücudu tam olarak ne yaptıysa onu yaptı.
yapmak için eğitildi... onun için sertleşti.

Gözlerini kapatarak, çocukken kısırlaştırılmış olmayı diledi.
Hayatı sonsuz derecede daha kolay olurdu.

Kendini onun üzerine kaydırırken, bir tanrıçanın nasıl olup da onun içinde ne olduğunu anlayamadığını merak etti. Şu anda bunu ondan ne kadar az istediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Çekingen ve işini bitirdiğinde yapacağı kötü muameleden korkan adam, elinden geldiğince onu memnun etti.

Kadın tamamen doyduğunda, adamın vücudu ağrıyordu. Üzerinden kayarak inen kadın memnuniyetle iç çekti. Elini adamın yüzüne doğru uzattı ve adam bir tokat beklentisiyle başını hızla çevirdi.

"Sorun nedir?"

Kadın üzerine bir yastık çekip başının altına sıkıştırırken yutkundu. "Bir şey yok."

Parmak uçlarıyla yüzünün çizgilerini takip edebilmek için kendini yukarı kaldırdı. "Sanırım bu gece seni yanımda tutacağım."

Cevap veremeden altın bir kelepçe ayak bileğini sardı. Kelepçenin ucundaki zincir yatağının direğine dolanıyordu. "Bu ne için?"

"Ben uyurken etrafta dolaşmadığından emin olmak için."

Acheron ayağını sallayarak bağlantıların şingirdamasına neden oldu. Öfkesini bastırmak ve hayal kırıklığı içinde bağırmmamak için tek yapabildiği buydu. "Bundan hoşlanmıyorum Artemis. Halına işeyeceğimden korktuğun için evinin dışına zincirlenecek bir köpek değilim."

Ona dudak büktü. "Bu kadar aykırı olma. Bu senin kendi güvenliğin için."

Onu acımasızca zorla beslemek de kendi iyiliği içindi. Zincirlenmeye dayanamıyordu. Her şeyden çok, kendisini yeniden bir fahişe gibi hissetmesine neden oluyordu. "Lütfen yapma

Bunu bana ver. Sen uyurken yatağından ayrılmayacağıma söz veriyorum."

Artemis tereddüt etti. Adamın hâlâ ona saldıracak kadar öfkeli olup olmadığını anlayamıyordu. Tek bildiği, sırf inat olsun diye tanrıların salonuna kadar yürüyebileceğiydi.

İnsanlar bu konuda çok hainler.

Ama sonunda ona güvenmeye karar verdi. Zincir koptu. "Eğer bana ihanet edersen, Acheron-"

"Bana sonsuza kadar acı çektireceksin. Biliyorum. Bu tehdidi ilk söylediğinde dinliyordum."

"Güzel. Şimdi iyi bir adam ol ve boynunu bana ver."

Saçlarını itinayla geriye taradı, esmer teninin güzelliğini ve boğazının nefis kıvrımını ortaya çıkardı.

Ağzı sulanarak başını aşağı eğip onun tadına baktı ve bu kez ısırıktan aldığı zevki saklamadı.

Onun bunu tamamen hissetmesine izin verdi. Başını ona yaslayarak, kadın ondan içerken kollarına boşaldı.

Memnun olan Artemis, onun gözlerinin kapanışını izledi. "Güzelliğin devam ettiği sürece benim olacaksın, Acheron. Seni başka kimseyle paylaşmayacağım. Asla."

Onu ölü görmeyi tercih ederdi.

3 NISAN, 9528 M.Ö.

Acheron yavaş yavaş Artemis'e yeniden güvenmeyi öğreniyordu. Ya öyle ya da daha itaatkâr bir evcil hayvana dönüşüyordu. Hangi kategoriye girdiğinden emin olamadığı zamanlar oluyordu.

Canı sıkıldığında ya da acıktığında ona geliyor ve başka yükümlülükleri olduğunda onu görmezden geliyordu.

Ama en azından artık ona vurmayacağına dair verdiği sözü tutmuştu. Aslında Artemis onu babasının yolundan da uzak tuttuğundan beri haftalardır canı yanmamıştı.

Şu anda tapınağında, kabul odasının ortasına yerleştirilmiş beyaz şezlongda oturuyordu. Hizmetçilerinden biri onu çağırmıştı ve gitmeden önce onu içeri kapatmıştı. Aklını kaçırarak kadar sıkılmış bir halde bakışlarını odanın içinde gezdirirken bir köşede, yerde bir minderin üzerinde yatan altın bir kithara gördü.

Büyülenmiş bir halde enstrümanı aldı ve saygıyla ellerinde tuttu. Atlantis'ten ayrıldığından beri müzik çalmamıştı. Müzik ona öğretilen pek çok şeyden biriydi ve doğal bir yeteneği vardı.

Her zaman en çok sevdiği şey müziğin ona hissettirdikleri olmuştu. Tıpkı oyunlar gibi, kendini şarkıya ve notalara kaptırabilirdi.

Telleri tıngırdattı ve ne kadar kötü bir şekilde ayarlanmıştı. Ama bir dakika sonra akordu tekrar mükemmel hale getirmişti. Bir kez olsun mutlu oldu ve çalmaya başladı.

* * *

Artemis tapınağına geri dönmeden önce durakladı. İlk başta Artemis ve korilerini eğlendirmek için kullandığı kitharayı çalanın yeğeni Satara olduğunu düşündü. Ta ki alçak ve mükemmel bir perdeden şarkı söyleyen derin ve güzel erkek sesini duyana kadar. Şarkı o kadar şefkatli ve içtendi ki gözleri yaşardı.

Acheron'un böyle bir yeteneğe sahip olduğundan hiç şüphelenmemişti. İlham perileri bile onunla yarışamazdı.

Odanın içinde katılaştan kadın, adam sırtını dönerken onu dinledi. ona. "Harikasin," diye nefes aldı ve onun arkasına oturmak için hareket etti.

Anında durdu.

Onu bir kenara koymaya başladığında, kadın onu durdurdu. "Lütfen oynamaya devam edin."

"Sadece yalnızken oynamayı severim."

"Neden?"

"Çünkü insanların beni sikmek istemesini sağlıyor."

Onun karşı çıkışına dudak büktü. "Benim yanımda böyle kelimeler kullanmamalısın, Acheron. Ben bir tanrıçayım. Bana daha fazla saygı göstermelisin."

"Affet beni, Akra."

Artemis onun itaatkârlığı karşısında iç çekerek arkasına yaslandı. Onun bu tonda konuşmasından nefret ederdi. Onda arzuladığı şey ateş ve meydan okumaydı. Ne zaman gevşese, işte o zaman

ona gösterdiği taraf. Ancak onu düzelttiği anda, hemen şu anda giydiği bu role büründü.

Ve bundan nefret etti.

Enstrümanı ona doğru itti. "Benim için çalar mısın? Sadece ikimiz varız ve sesini duymak isterim."

Kitharayı kucağına geri koydu ve boş boş tıngırdattı.

Onun sırtına yaslandı ve çalarken ona sarıldı. "Benden sakladığın başka ne gibi yeteneklerin var?"

"Başkalarını eğlendiren her şeyde başarılıyım." "Ne gibi?"

"Müzik aletleri, şarkı, strega, masaj, dans ve sikiş."

"Acheron!" Gülümsemesini onun omzunun arkasına sakladı. Demek o kadar da itaatkâr değilmiş.

"Ben sadece sorunuza cevap veriyordum."

Elbette öyleydi... Acheron'u birden fazla açıdan ele avuca sığmaz biriydi. "Çaldığın kadar iyi dans edebiliyor musun?"

"Daha iyi."

Buna inanmayı imkânsız buldu. "Göster bana."

"Dans etmek için çalmayı bırakırsam müzik

olmaz."

Kithara'yı onun elinden aldı. "Olacak." Şarkıyı devam ettirmek için güçlerini kullandı. "Şimdi bana neler yapabileceğini göster."

Ayağa kalktı ve onunla yüzleşmek için döndü. Elini uzatarak, onu ayağa kaldırmadan önce elini tutmasını bekledi. Sözlerine sadık, zarif bir dansçıydı. Neredeyse tanrısal olan zarif bir güzelliyle hareket ediyordu.

Dans ettikçe, onun tadına bakmak için daha çok can atıyordu. Vücudu alev alev yanarken, onu çırılçıplak soymak niyetiyle kollarının arasına aldı.

"Artemis!" Apollo'nun çağırısı onu sarstı.

Acheron Artemis'in tapınağının kapılarının açıldığını gördü. Kapılar Bir de baktı ki, kendi yatak odasının zeminine düşüyor. Sırt üstü yere çakılırken taş acı içinde vücuduna çarptı. Nefesi bir anda kesildi. yüksek sesle oof.

"Beni ayağa kaldırabilir ya da yatağa yatırabilirdin," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Kithara karnının üstüne düşmeden bir an önce odada parlak bir ışık parladı. Acheron acı içinde küfretti. Bu onun güzel bir düşüncesiydi ama lanet olsun... bir Avcılıktaki nişancılığıyla tanınan tanrıçanın bu konudaki nişancılığı pek de arzulanan bir şey değildi.

Kendi kapıları Ryssa'yı göstermek için açılmadan önce ancak ayağa kalkabilmişti.

"Neredeydin?" diye sordu, nadiren duyduğu bir ses tonuyla. Endişeyle karışık bir öfkeydi bu.

Cevap vermeden önce kitharayı yatağının üzerine koydu. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Ben de seni arıyordum. Saatlerdir yoktun."

Olimpos'ta zamanın buradakinden çok farklı geçmesi garipti. Ona sanki sadece dakikalar geçmiş gibi geliyordu. "Önemli bir yerde değildim."

Yaklaşırken bakışlarını ona dikti. Sanki bir gizemi çözmeye çalışıyormuş gibi sondalı bir bakıştı bu. "Sende farklı bir şeyler var."

"Farklı bir şey yok."

"Evet, var. Eskisi gibi sinmiyorsun. Seninle konuştuğumda bana bakıyorsun. Daha önce olmayan bir güven ve huzur var. Bu değişikliğe ne sebep oldu?"

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Ryssa ona bir adım daha yaklaştı, sonra dondu kaldı. Bakışları Ryssa'nın boynunda sabitlendi ve Ryssa onu durduramadan uzanıp saçlarını omzundan geriye doğru taradı. Nefes nefese kaldı. "Artemis'le birlikteydin."

İçini bir korku kapladı ama sessizce küfrederken bunu belli etmedi. "Kimseyle birlikte olmadım."

"Ben aptal değilim, Acheron. Tanrıların bıraktığı izleri bilirim." Kithara'ya baktı. "Onların armağanlarını biliyorum."

Lanet olsun. Bunu düşünmesi gerekirdi. Ama artık çok geçti. Tek yapabileceği ona yalan söylemek ve kendisine inanmasını ummaktı. "Kimseyle birlikte olmadım."

"Neden babama söylemiyorsun?" Gitmek için döndü.

Acheron onun kolunu tuttu. "Beni dinle, Ryssa. Ben kimseyle birlikte olmadım. Konuştukların hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Eğer beni birazcık bile seviyorsan, bu anı unutacaksın ve hiçbir şey görmediniz... lütfen."

Şefkatli elini onun yanağına koydu. "Seni seviyorum, küçük kardeşim. Sana asla ihanet etmem. Eğer ona söylememi istemiyorsan, söylemem."

Minnettarlıkla öpebilmek için elini dudaklarına götürdü. "Bugün beni ne arıyordun?"

"Pazara gitmek istiyordum ama bir hizmetçiyle gitmek istemedim. Bu gezinin hoşuna gideceğini düşündüm."

"Neden bana sormadın?"

Acheron onun yanından geçerken Styxx'in kapının dışında öfkeli bir ifadeyle durduğunu gördü.

Ryssa kaşlarını çatarak ona döndü. "Gitmek isteyeceğini düşünmemiştim. Bu senin için oldukça sıradan, değil mi?"

Styxx dudağını büktü. "Benim yerime bir iğrençle birlikte olmayı mı tercih ediyorsun?"

"Acheron bir iğrençlik değil."

Styxx'in gözlerindeki acıyı kaçırmak mümkün değildi ve bu Styxx'i seven, ona saygı duyan ve hayranlık besleyen onca insan varken kardeşinin böyle hissetmesi Acheron'u hayrete düşürdü.

"Neden hep onu savunuyorsun?" Styxx ona sordu, sesi acı ve öfke doluydu. "Ne zaman arkamızı dönsek, onunla birlikte olmak için sürünüyorsun."

Ryssa dehşete kapılmıştı. "Tanrılar aşkına, kıskanmıyor musun?" "O kurtçuğu mu? Asla!"

Ama öyleydi. Acheron bile bunu açıkça görebiliyordu.

Styx topuğunun üzerinde döndü ve hızla uzaklaştı. Ryssa peşinden koştu ve onu koridorun ortasında durdurdu. Acheron onları izlemek için kapıya gitti.

"Styx... senin neyin var?"

"Sorun nedir? Kız kardeşimin bir fahişeye dolaşması ve onu seven erkek kardeşini bile kabul etmezken, onun rahatlığı için yalvararak kendini aşağılaması."

"Hiçbir zaman benimle birlikte olmak istemedin. Tek yaptığın beni ve şu anda yaptığın gibi hareketlerimi aşağılamak oldu."

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Neyi hatırlamıyorum?"

"Acheron ve ben ne zaman karşı karşıya gelsek, beni görmezden gelirken ona sarılmak için ona koştun. Ne zaman sana ulaşmaya çalışsam, benimle ilgilenmedin. Senin için önemli olan tek şey Acheron'du."

Ryssa, Acheron'un paylaştığı aynı güvensizlikle başını salladı. "Acheron'u kıskanıyor olamazsın."

"Sakın bana gülmeye kalkma." Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Ben prensim ve varisiyim. Kız kardeşin olsun ya da olmasın, seni öldürtebilirim."

Acheron bu tehdit karşısında kızın gözlerindeki yaşları gördü ve öfke onu ele geçirdi. Kız kardeşini savunmak için kapıdan çıktı. "Onunla böyle konuşmaya cüret etme."

Styx ona öyle sert bir ters vurdu ki dudağı ve burnu kan içinde kaldı. "Bana bir daha sakın hitap etme, seni pis fahişe. Tanrılardan dileğim, beni nasıl aşağıladığını bilmen."

Bana sebep oldun. Ne zaman bir odaya girsem. küçümseyen bakışlar, ikizim ve onun rakipsiz yetenekleri hakkında fısıldanan yorumları ve alayları duydum. Senin yüzünden annemi hiç tanımadım. Kız kardeşimi zar zor tanıyorum. Senden öyle büyük bir tutkuyla nefret ediyorum ki, seni öldürmekten daha büyük bir zevk düşünemiyorum. Keşke tanrılar bana bu arzumu bahşetse."

"Styx!" Ryssa tersledi. "Bu ne cüret!"

Ona karşı dudağını büktü. "Sakin beni azarlamaya kalkma. Sonuçta ikiniz de fahişeden başka bir şey değilsiniz. Benim altımdasınız." Hışımla çekip gitti.

Acheron'un kalbi, gözyaşlarının yüzünden aşağı akmaya başladığını gördüğünde kız kardeşi için kanadı. Onu kollarının arasına aldı. "Sen bir fahişe değilsin, Ryssa."

"Öyle değil miyim? Söyle bana, aramızdaki fark ne?"

"Sizi yatağına alan kişi tarafından sevilir ve sahiplenilirsiniz. İnanın bana, bu büyük bir fark."

Hayır, kız kardeşi nazik ve kibar biriydi. O bir hanımefendiydi. Styx bir pislikti. Ve ailedeki tek pislik açıkça Acheron'du.

23 HAZIRAN, MÖ 9528

"Mutlu yıllar, Acheron."

Acheron Ryssa'nın sesini duyunca yuvarlandı. Artemis'le geçirdiği gecenin yorgunluğuyla biraz kafası karışmıştı. Olimpos'ta yatmaya gitmişti ama bir noktada Artemis onu kendi odasına geri gönderdi.

"Günaydın, kardeşim." Özellikle ıslık ıslık görünüyordu. Bugün. Sarı saçları, gümüş taraklarla tutturulmuş küçük örgüler halinde başının etrafında toplanmıştı. Birkaç hafta önce birlikte pazara gittiklerinde onun için satın almıştı. Giydiği açık mavi elbise, elini karnına götürdüğünde gözlerinin ıslık ıslık parlamasına neden oldu. Hamileliği yeni yeni belli olmaya başlamıştı.

"Kalk ve giyin. Aşçıya sana sadece ikimiz için özel bir kahvaltı kutlaması hazırlattım. Yemekler getirilmeye başlandı bile."

Onun arkasından baktı ama hiçbir şey göremedi. "Nerede o?" "Alt katta."

Acheron başını salladı. "Yemek odasında yemek yememe izin yok. Bunu biliyorsun."

Onun sözlerini elinin tersiyle itti. "Babam Styxx ile geç saate kadar ayaktaydı. Saatlerce uyanmayacaklar. Sana biraz normallik vermek istiyorum, küçük kardeşim. Bunu hak ediyorsun. Şimdi giyin çabuk ol ve bana katıl."

Acheron bunu gerçekten yapmak istemiyordu. Gerçekte, nefret ediyordu

Ailesinin hoş karşılanmadığını açıkça belirttiği alt odalara girmeye cesaret etti. Ama Ryssa onun için başını belaya sokmuştu. En azından onun gönlünü alabilirdi.

Yatağını terk ederek hızla giyindi ve ona katıldı.

Koridorda. Kolunu onun koluna doladı ve gülümsedi.

"Doğumunun yıldönümünü ilk kez birlikte kutluyoruz. Artık yirmi yaşındasın ve gelecek yıl reşit olacaksın."

Sanki bu onun için bir fark yaratacakmış gibi. "Styx için planlanan bir parti var mı?"

Sıkıntılı bir ifadeyle gözlerini kaçırdı. "Evet. Her yıl olduğu gibi bu gece de."

"O zaman ben de ortalıkta görünmemeye çalışırım."

Kadının gözlerindeki bakış, adamın içinde hissettiği kederi yansıtıyordu. Ama ikisi de onun partide bir çocuk kadar hoş karşılanacağını biliyordu.

kurbağa boku salgını. Başka bir şey söylemeden onu büyük bir büfe hazırladığı yemek odasına götürdü.

"Ne seveceğinden emin değildim, o yüzden her şeyden biraz hazırlattım." Bir tabak aldı ve yanağından öpmeden önce ona uzattı. "Mutlu yıllar, küçük kardeşim."

Hiçbir şey onu daha fazla etkileyemezdi. "Teşekkür ederim."

Kadın ona çeşitli yemekleri anlatırken o da onu takip etti.

Acheron bir parça meyve almak için uzandığında, Acheron onun elini tuttu ve güldü. "Biz onları yemeyiz. Onlar süs." Eliyle meyveye vurdu. "Bak, bu alçı."

Onun cehaletine birlikte güldüler.

"Çocuklarının birbirleriyle güldüğünü duymak bir babaya iyi gelir."

Acheron, arkasından odaya giren babalarının sesiyle donakaldı. Soğuk bir dehşet tüm benliğini sardı.

Ryssa paniğini göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle örttü. "Günaydın baba. Bugün geç yatacağınızı söylemişlerdi."

"Styx'in kutlamasına hazırlanmak için yapacak çok şey var." Acheron'un yanağını öpmeden önce omzuna şefkatli bir el attı.

Kucaklaşmanın hem tadını çıkaran hem de lanetleyen Acheron gözlerini kapadı ve nefesini tuttu. Gümüş gözleri ona ihanet edecekti. Ona her zaman ihanet ederlerdi.

"Seni ayakta gördüğüme şaşırdım, haylaz. Dün gece yatağına üç kadın aldığını duydum. Umarım seni iyi tatmin etmişlerdir."

Ryssa boğazını temizledi. "Baba, seninle dışarıda konuşabilir miyiz?"

"Kesinlikle."

Babası ondan uzaklaşırken Acheron rahatlayarak küçük bir nefes verdi. Tabağını yere bıraktı ve kapıya doğru bir adım attı ki akla hayale gelmeyecek bir şey oldu.

Styx arkadaşlarından biriyle birlikte odaya girdi. "Bu da ne böyle? Burada ne işiniz var?"

Babaları arkasını döndü ve Ryssa'ya ters ters bakmadan önce küfretti. "Beni kandırdın mı?"

"Tam olarak değil."

Kısa mesafeyi geçerken öfke yüzünü buruşturdu ve Acheron'a dengesini bozacak kadar sert bir tokat attı. n dişlerini gevşeten ve burnunu parçalayan darbenin etkisiyle sersemlemiş bir halde yere düştü.

"Masamı kirletmeye cüret ettin!"

Ryssa bir adım ne ıktı. "Baba, lütfen! Onu buraya getiren bendim. Bu benim fikrimdi."

Kız ona kötü niyetle döndü. "Sakin onu savunmaya kalkma. O daha iyi bilir." Acheron'u saçlarından yakaladı ve duvara doğru itti. "Onun sahip olduğu her şeyi istiyorum. dokununca yandı. şimdi!" diye kükredi hizmetçilere. "Ve tüm yiyecekleri atın."

Acheron güldü. "Benden bu kadar kolay kurtulamamak seni gerçekten rahatsız ediyor olmalı."

Babası karnına sert bir yumruk attı.

"Baba, lütfen," diye yalvardı Styxx. "Kalbini hatırla."

Babası Acheron'u yana doğru savurdu ve bunu yaparken bir avuç saçını kopardı. "ek şu pisliği gözümün önünden."

"Muhafızlar!" Styxx kükredi. "O piçi dışarı çıkarın ve dvn."

Acheron ikizine yaklaşmadan önce doğruldu. "Bana bir şey söyle kardeşim. Benim hakkımda seni en çok ne kızdırıyor? Seninle aynı yüzü paylaşıyor olmam mı yoksa en iyi arkadaşının sana ne yapmak istediğini tam olarak ve ne sıklıkla bildiğim gerçeği mi?" Bakışlarını anlamlı bir şekilde Styxx'in arkasındaki adama kaydırđı.

yüzü kızarmış bir şekilde baktı. Acheron ona gülümsedi. "Sizi tekrar görmek güzel Lord Dorus, özellikle de giyinik olarak."

Styxx kendini savunmaya çalışan Acheron'a doğru koşmadan bir an önce acı dolu bir çığlık attı. Ama faydasızdı. Kardeşi bir dövüşçü olmak için her gün saatlerce eğitim alıyordu. Yapabildiği en iyi şey başını kapatıp yüzünü korumaya çalışmaktı.

Styxx, muhafızlar sonunda onu çekene kadar kaburgalarına darbe üstüne darbe yağdırdı.

"Her kırbacı hissetmesini istiyorum!"

Acheron Styxx'in ayaklarına kan tükürdü. "Senin de doğum günün kutlu olsun."

Kulaklarını çarpan kanından ve Styxx'in küfürlerinden arındırdığında, sonunda kız kardeşinin hıçkırıklarını duydu, babalarına kralın vermeye hiç niyeti olmadığı bir merhamet için yalvarıyordu.

Muhafızlardan biri yumruğunu Acheron'un saçlarının arasına sıkıştırdıktan sonra onu odadan dışarı, avluya doğru itti.

yakından tanıyordu. Yatağını buraya taşımaları ve onları zahmetten kurtarmalıydılar.

Acheron elleri bağlanırken ve giysileri vücudundan çıkarılırken dişlerini sıktı. Sırtındaki deriyi kesen ilk kırbaçtan sonra tanrılara lanet okudu. Bunun için onlara lanet olsun.

Onu terk etmeleri yeterince kötüydü ama

Onu çoğu yarayı iyileştirme yeteneğine sahip olmaya mahkum eden bu durum, cezalarını daha da kötüleştirdi.

Yara dokusu kötü muamele için bir bariyer oluşturmak yerine, her seferinde yeni deri büyüyordu, bu da her dayakta bakir ete vurdukları anlamına geliyordu.

Ve acıttı...

Başka bir şeye odaklanmaya çalışırken kirpiklerin izini kaybetti. Yüzündeki yaralardan akan kana karışan teri yaraları daha da yakıyordu. Hâlâ onu dövdüler.

"Yeter."

Acheron, Styxx'in sesini tanıdığı anda acının bulanıklığı içinde kaşlarını çatı. Nefes alıp verirken Styxx'in istediğı cezayı neden durdurduğunu anlayamıyordu.

Ta ki kardeşi gelip göz göze gelene kadar. Styxx'in bakışlarındaki nefret deliciydi. Muhafızlara, "Bizi yalnız bırakın," diye emretti.

Acheron kapının kapandığını duydu. Ağabeyine sataşmak için ağzını açtı ama bunu yapamadan Styxx demir bir çubuğı kaburgalarına, onu ayaklarından kaldırmaya yetecek bir güçle vurdu. Heps i nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı.

"Kendini çok zeki sanıyorsun," diye alay etti. "Şimdi ne kadar zeki olduğunu görelim."

Styxx gözden kayboldu. Bir an sonra elinde pırıl pırıl parlayan kırmızı bir çubukla geri döndü. Panik başlamıştı. Acheron sahip olduğu tüm güçle bağlarına karşı savaştı. Ama yediğı dayak yüzünden zayıf düşmüş ve tamamen yere yığılmıştı.

Styxx, sadistçe bir memnuniyet parıltısıyla demiri Acheron'un yüzüne dayadı. Çığlık atan Acheron uzaklaşmaya çalıştı ama tek yapabildiğı etinin yanık kokusunu almaktı. Üzerinden akıp giden derin, nüfuz edici acıyı hissetti.

Styxx gülümseyerek elini çekti ve tekrar arkasından yürüdü.

Topallayarak asılı kalan Acheron, yanmaya devam eden yüzünün acısından ağlamaktan başka bir şey yapamadı.

Styxx

Döndüğünde elinde yeni bir soba demiri vardı.

"Lütfen, m-mercy," diye yalvardı. "Lütfen yapma...

kardeşim." "Biz kardeş değiliz, seni piç!" Styxx önce bağırdı demiri Acheron'un kasiğının üzerine koydu.

Acheron çığlık attı. Ölümün gelip bu işkenceyi durdurması için dua ederken gözyaşları döküldü.

"Kahkahalarınız nerede şimdi?" Styxx maşayı bir kenara fırlatarak sordu. "Bir daha asla benimle alay etme, seni lanet olası fahişe."

Acheron soğuk ve keskin bir şeyin yan tarafını deldiğini hissetti. Aşağı baktığında, Styxx'in elinde kardeşinin kabzasına kadar gömdüğü hançeri gördü. Boğulurken ağzında daha fazla kanın ve onu yakan acının tadını aldı.

"Merak etme," dedi Styxx hançeri sallayarak. "Sen yaşa." Bıçağı Acheron'un yanmamış yanağına indirerek kemiğe kadar açtı.

Styxx onu indirdi ve arkasına bile bakmadan çekip gitti.

Acheron yerde yatıyordu, kafası yüzerken Hayal bile edilemeyecek bir acı içini parçaladı. "Lütfen tanrılar," diye fısıldadı umutsuzca. "Lütfen ölmeme izin verin."

Derin bir nefes verdi ve kendini karanlığa teslim etti.

* * *

Artemis, insanların sunağına getirdiği sunuları izlerken sabırlı olmaya çalışıyordu. Ama onlar

ilgisini çekti.

Acheron'u iki gündür görmemişti ve bu onun doğumunun kutlanmasıydı - Apollo ona bu geceki partiden bahsetmemiş olsaydı bunu bilemeyecekti. Acheron'un neden bundan bahsetmediğini bilmiyordu ama bu yönden garip biriydi.

Apollo partiye gitmiyordu ama evcil hayvanı gidiyordu.

Bu da Artemis'in daha sonra Acheron'u ziyaret etmekte özgür olacağı anlamına geliyordu.

Yine de tüm gün boyunca tapınağında görevinin başındaydı. Güneş neredeyse bir saat önce batmıştı ve gün geceye dönerken, bitmesi için huzursuzdu.

Yaşlı bir adam elinde bir keçiyle öne çıktı.

Bunun bir faydası yoktu. Bir keçiyle ne yapacaktı ki? Parmaklarını şıklatarak onun dileğini daha duymadan yerine getirdi.

Acheron için yaptığı yüzüğü aldı ve hiç ilgilenmediği teklifleri yapmaya devam etmek için onları oldukları yerde bıraktı. Diğer miyavlayan, zavallı insanların aksine, Acheron'u onu memnun edecekti.

Onu memnun etmediğinde bile, yine de memnun etti.

Gülümseyerek balkonda belirdi ve onun her zamanki tüneğinde olmasını bekledi.

Boştu. Kaşlarını çatarak, kutlamalar için toplanan soyluları ve ileri gelenleri görmek için kenardan baktı. Şüphesiz Acheron orada değildi. Böyle etkinliklerden hoşlanmazdı.

Artemis kapıları açmadan içeri adım attı. Acheron'un çoktan uyuduğunu görünce kaşları çatıldı. Güzel. Ona orada katılabilirdi.

Ama yaklaştıkça yürüyüşünü yavaşlattı. Sığ ve düzensiz nefes alıyordu. Sırtını ona dönmüş yatıyordu ve kadın yaklaştıkça, çarşafını lekeleyen pembe lekeleri gördü.

Kan. Acheron'un kanı.

Daha önce hiç görmediği kadar çok şey vardı.

Dehşete kapılarak yatağın etrafında dolandı ve onu ağlarken buldu sessizce. Ama onu en çok hayrete düşüren şey bu değildi. Onun güzel yüzünü görmektir. Ya da ondan geriye kalanlardı.

Bir tarafında kemiğin bir kısmını açıkta bırakan korkunç bir yara, diğer tarafında ise gözünü kısmen kapatmış, etini kavurmuş ve ağzını bükmüş bir yanık vardı.

"Ne oldu?" diye sordu öfkeden deliye dönmüş bir halde.

Cevap vermedi ama gözlerindeki utanç, acı, kalbini parçaladı. Yere diz çökerek elini onun yanık yanağına koydu.

"Öldür beni," diye nefes aldı. "Lütfen."

Bu yırtık pırtık yakarış gözlerini yaşarttı. Anlamak isteyerek, ona ne olduğunu görmek için güçlerini kullandı. Olayın her sahnesi zihninde canlanırken Fury inşa edildi.

Bunu ona yapmaya nasıl cüret ederler!

Haklı çıkma ihtiyacı üç katına çıkarken dişlerinin keskinleştğini hissetti.

Artemis hırpalanmış bedenini iyileştirirken Acheron çılglık attı. Yaraları ne zaman kötü olsa, tedavisi de bir o kadar acı verici oluyordu.

İyileştikten sonra Artemis onu kollarının arasına aldı. ve ona daha önce kimsenin sarılmadığı bir şekilde sarıldı - sanki onu önemsiyormuş gibi. "Çok üzgünüm, Acheron. Neden beni çağırmadın?"

"Gelmezdin." "Evet, gelirdim."

Ama o gerçeği biliyordu. Görülme riskini asla almazdı. "Artık buradasın. Bu benim için yeterli."

Adamın saçlarını yüzünden geriye doğru tararken başını salladı. "Ve bunun için o piçlerin vay haline. Sana bunu yapamayacaklar ve bunun için acı çekmeyecekler." Elini tutarak onu yataktan çekti.

Kadın kapıya yöneldiğinde, adam dondu kaldı. "Ne yapıyorsun?"

"Bunu onlara ödeteceğim."

"Nasıl?"

Kötü kötü güldü. "Güven bana, aşkım. Bundan zevk alacaksın."

Bir de baktı ki balo salonundalar, eğlenenler tarafından görülmüyorlar. Artemis ayakta duran Styxx'e doğru yürüdü. Nişanlısının yanında, bir grup arkadaşıyla birlikte kendini beğenmiş bir şekilde gülerek, genç ve çekici olmayan bir kadınla alay ediyordu.

köşede. Onların kahkahalarını ve acımasız yorumlarını görmezden gelmeye çalışan kadının gözleri yaşarmıştı.

Artemis öne doğru eğilerek Styxx'in kulağına fısıldadı. "Aşağılanma mı görmek istiyorsun, seni küçük pislik? Bu konuda ilk dersi elinle almak üzeresin."

Bir saniye önce Styxx gülümsüyordu. Sonra Nefertari ve arkadaşlarının üzerine kismaya başladı. Aslında, öyle kusuyordu ki mesanesinin kontrolünü kaybetti ve altını ıslattı. Kaçmaya çalışırken ayağı takıldı ve pisliğin içine düştü.

Acheron gözlerini kaçırdı, herkes gibi bu durumdan iğrenmişti.

Ama Artemis daha bitirmemişti. Elini kaldırarak bahçeye açılan çift kapıyı açtı. Kızgın bir köpek sürüsü içeri koştu ve intikam hırsıyla Styxx'e saldırdı.

Babaları, yardım için ağlayarak yerde yatan varisinin yanına koştu.

Artemis, Ryssa ve dalga geçilen kadın hariç partideki herkesin önünde Acheron'a çarpık bir sırıtma yaptı, hastalandı. Muhafızlar Styxx'i köpeklerden korumaya çalışırken, köpekler bir anda midelerini prenslerinin üzerine boşalttı.

Aralarındaki mesafeyi geçen Artemis memnuniyetle ellerini birbirine vurdu. "Seni bilmem ama," dedi yeşil gözlerinde şeytani bir parıltıyla, "ben kendimi daha iyi hissediyorum." Gururla etrafına bakındı. "Sabaha kadar iyi olacaklar ama hiçbir yataklarından fazla çıkamayacak. yarın. Styxx'e gelince, yaptığı zulmün etkilerini en az bir hafta boyunca hissedecek."

Acheron etrafındaki acıdan zevk alabilmeyi diledi ama alamadı. Kimse onun yaptıklarını hak etmiyordu.

Styx'in ona yaptıklarını hak ettiğinden daha fazlasını hak etmiyordu.

Başını eğdi. "Mutlu değil misin?"

Acheron etrafındaki zavallılara baktı. "İntikamımı aldığınız için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük Artie. Gerçekten. Ama hayatım boyunca zulme maruz kaldığım için başkalarına zarar vermekten zevk almıyorum, bu yüzden hayır, onları bu halde görmek beni mutlu etmiyor. Özellikle de bana hiç zarar vermemiş olanları."

"Bunu yapmamakla aptallık ediyorsun. İnan bana. Sana bu kadar nazik davranmazlardı."

Tecrübelerine göre, kadın haklıydı. Yine de, yaşadıkları aşağılanmaya gülmeyi kendine yediremiyordu.

Artemis tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Sen çok tuhaf bir insansın." Adamın yanağını avucunun içine aldı. "Seni şimdiden uyarıyorum, eğer yüzünü bir daha yaralarsa ona asla iyileşemeyeceği bir acı çektirdi."

Bakışlarındaki öfke ve içtenlik onu kavurdu. Sadece Ryssa onun cezaları karşısında öfkelenmişti. O da Artemis'in umursadığı gerçeği, tanrıçaya karşı beslediği öfkeyi silmek için uzun bir yol kat etti.

Gerçekte, sözünü tutmuş ve onu incitecek hiçbir şey yapmamıştı.

Ona güvenme.

Ama kalbi onun kendisini bir şekilde sevdiğine, önemseydiğine inanmak istiyordu.

Onu öpmek için ayağa kalktı. Dudakları birbirine değdiği anda onu şakağına götürdü. Acheron içinden garip bir çatlağın geçtiğini hissetti.

"Bu da ne...?"

Artemis'in gözleri parlıyordu. "Sana kendini koruman için savaşma gücü verdim. Sen haklıydın. Bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olamam. Ama-" Parmak ucunu onun dudaklarına koydu. "Bu yeteneklerini bir tanrı üzerinde kullanamazsın, sadece bir insan."

"Neden bir tanrıya saldırmak isteyeyim ki?"

Artemis başını onun omzuna yasladı ve erkeksi kokusunu içine çekti. Onun içindeki, kendisini incitmeyi aklının ucundan bile geçirmeyen masumiyete bayılıyordu. "Bazı erkekler yapar."

"Erkekler kabul etmediğim pek çok şey yapıyor."

"İşte bu yüzden sana ihtiyacın olan güçleri verdim. Bir daha asla böyle incinmeni istemiyorum."

Acheron içindeki aşk dalgasıyla savaşmaya çalıştı. Ama yapamadı. Kız ona bu kadar çok şey vermişken olmazdı. O zaman değil ona bu şekilde dokundu ve ona kendini iyi ve arzulanır hissettirdi.

Artemis onu sıkıca kavradı, sonra geri çekilerek ona küçük bir kutu uzattı.

"Bu da ne?"

"Doğumunu kutlamak için hediyem. Aç onu."

Sersemlemiş bir halde ona baktı. Dürüst olmak gerekirse, ellerinde ne tuttuğunu anlayamıyordu. "Bana bir hediye mi veriyorsun?"

"Tabii ki."

Ama bu kadar basit olamazdı. Hiçbir şey bu kadar basit değildi. "Ne kadar ödeme istiyorsun?"

Ona kaşlarını çattı. "Ödeme istemiyorum, Acheron. Bu bir hediye."

Yine de inkâr edercesine başını salladı. "Hiçbir şey karşılıksız verilmez."

Elini onun etrafına kapattı ve parmaklarını okşadı. "Bu sana özgürce verildi, akribos. Ve ben de senin bunu açtığını görmek istiyorum. o."

Gerçekten, bunu anlayamıyordu. Artemis ona neden bir hediye versin ki?

Kalbi küt küt atarken kutuyu açtı ve içinde bir yüzük buldu. Yüzüğü eline aldığı anda üzerinde çifte yay ve ok olduğunu gördü ama yüzüğü hareket ettirdiğinde Artemis'in bir geyikle olan görüntüsüne dönüştü.

Mutlu bir şekilde gülümsedi. "Bu bir nişan yüzüğü. Beni çağırma yeteneği verdiğim takipçilerime veriyorum. Çoğunun bir ağaç bulması, bir ritüel gerçekleştirmesi ve doğru kelimeleri söylemesi gerekiyor. Ama sen, Acheron'um, beni istediğin zaman çağırabilirsin."

Parmağına takmaya başladığında, kadın onu durdurdu. "Kalbinin üzerine takmalısın." Altın bir zincir belirdi ve Artemis onu boynuna takarken aklına başka bir düşünce geldi. Sadece kalbinin üzerinde değildi... bu şekilde takıldığında yüzük de gözden kayboluyordu.

En azından sana bir hediye verecek kadar seni düşündü. Bu doğrudu.

Yanağına bir öpücük kondurdu, sonra da elinde bir kılıç gösterdi. Kılıcı ona uzatarak göz kırptı. "Bana ne yaptığını göster."

"Ne demek istiyorsun?"

Başını arkasındaki iki gölge savaşçıya doğru eğdi. "Savaş onlarla, Acheron. Onları yenmek için ihtiyacın olan her şey senin olacak."

Şüpheli bir tavırla ondan uzaklaştı. Ama yaklaştıkları anda vücudu içgüdüsel olarak nasıl savaşacağını biliyordu.

Artemis, Acheron'un gölgelerle mücadelesini izlerken memnuniyetle gülümsedi. İnsanı için iyi bir şey yapmıştı. Ve kadın izlerken, sıcaklık her yerini istila etti. Cıva gibi hareket ediyordu. Kasları dalgalanıyor ve esniyor, savuşturduğu her darbeye geriliyor ve belirginleşiyordu. teslim edildi. Açlığı arttı ve onun kanının neden bu kadar bağımlılık yaptığını merak etti... kardeşininkinden bile daha fazla.

Neden Acheron'u bu kadar arzuluyordu?

Yine de onun cazibesini inkâr etmek mümkün değildi. Şu anda onu yatağına atmak ve sonsuza kadar orada tutmak istiyordu.

Antrenman rakiplerinin işini bitirirken ona verdiği gülümseme onu eritti.

"Sana söylemiştim," dedi ona yaklaşarak.

Acheron kılıcı, birinin yatağı dışında hiç bilmediği bir güvenle avucunda tutuyordu. Sonunda nasıl dövüleceğini bildiği kadar vücudunu başkalarını memnun etmek için nasıl kullanacağını da bildiğine inanamıyordu. Bu baş döndürücü bir karışım.

Güç ...

Artemis'e minnettar kalarak kılıcı bir kenara fırlattı ve onu kollarının arasına aldı. İçinde garip bir şey dalgalandı. Sanki bir parçası serbest kalmış gibiydi ve bu onu temellerine kadar sarstı.

Artemis onun gümüş gözlerinin kırmızıya döndüğünü ve aynı anda dudaklarının da siyaha döndüğünü görünce titredi. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki hayal edip etmediğinden emin olamamıştı.

Sonra Acheron baş döndürücü bir öfkeyle onun ağzını ele geçirdi. Onun gücünü hissetti ve bu onu titretti. Kalbi küt küt atarken kendini ona teslim etti. Acheron onu arkasındaki duvara yapıştırdı. Dudakları ve Dil onu yaktı ve geçen aylar boyunca ondan ne kadar çok şey sakladığını tam olarak bilmesini sağladı.

Bu onun evcil hayvanının yeni bir yönüydü. Ve içine girdiğinde, aldığı zevkten neredeyse kendinden geçiyordu.

Vahşi doğadaki bir yırtıcı hayvan kadar vahşi ve evcilleşmemişti. Zevk homurtularıyla noktalanan nefesinin sesi ruhunu ateşe verdi. Boğazına bir kahkaha takıldı. Onun böyle olacağını bilseydi, ona bu hediye verirdi. Uzun zaman önce.

Orgazmı içinden geçerken çığlık atarak tırnaklarını adamın derisine geçirdi. Ama adam duraklamadı bile, kadının vücuduna daha da derin ve sert darbeler indirdi. Bunun mümkün olduğunu düşünemezdi ama aldığı zevk başka bir orgazm patladığında arttı.

Sonunda boşaldığında, tamamen zayıflamış ve doymuştu. O kadar ki, ondan beslenmediğini bile fark etti.

Kutsanmış Olimpos, bu nasıl olabilir?

Acheron zahmetsizce onu kollarına aldı ve tapınağına, yatak odasına götürdü.

"Tüm bunlardan sonra nasıl hareket edebiliyorsun?" diye sordu nefes nefese.

"Tanrıça, eğer isteseydin şu anda uçabilirdim."

Artemis gülerek yatağında güçsüzce uzanırken vücudu hâlâ onun anısıyla karıncalanıyordu.

Acheron onun yanına uzandı, sonra dudaklarına ve göğüslerine öpücükler yağdırdı.

Başını ona doğru salladı. "Bugün çok alıngansın."

Acheron kendine ihanet etmeden önce onun sözleri karşısında durakladı. Alıngan biri değildi. Gerçek şu ki, kızın davranışları ona yeniden aşık olmasına neden olmuştu. Kendini ona neden açtığını şimdi hatırlıyordu. Artemis ona karşı nazikti. olmayı seçti.

Eğer ona değer vermeseydi, bugünkü yaraları onun için önemli olmazdı. Estes bile zarar gördüğünde duygusal olarak umursamamıştı. Yaralar onun için sadece kâr kaybı anlamına geliyordu.

Ama Artemis onun adına gerçekten kızgındı.

Kadının elini tuttu ve avuç içini öpebilmek için dudaklarına götürdü. "Ben her zaman senin hizmetkârınım, tanrıçam. Kendimi sonsuza dek sana adıyorum."

Kıkırdadı. "Acheron'um, sende sonsuzluk kavramı yok." "O

zaman hayatımın geri kalanında kendimi sana adıyorum."

Saçlarını adamın yüzünden geriye doğru taradı. "Bunu kabul ediyorum rehin... ve bu bugün duyduğum en iyi rehin. Şimdi

Gel beni besle. Beni çok acıktırdın."

Acheron onun vücudunda yukarı doğru kaydı ve boynunu ona uzattı. Acının verdiği sancı ile Styxx'in damgayı derisinin üzerine sürdüğünü hatırladı.

Tıslayarak içgüdüsel olarak geri çekildi. Kan yaradan serbestçe akarken etinin yırtıldığını hissetti. Yarayı kapatmaya çalıştı ama kan parmaklarının arasından fışkırarak onları kapladı ve altındaki beyaz çarşafları lekeliyordu.

Artemis, Acheron'un ne yaptığını anladığında nefesini sertçe içine çekti. Kanı ikisini de kaplamıştı. Kadın Boynunu tuttu ve yarayı iyileştirirken onu yakınında tuttu. Adam ona karşı titredi.

"Bunu asla yapmamalısın, Acheron."

Şimdi onun için çok zayıf olacaktı. Öfkesini bastırdı. Normalde onu cezalandırırdı ama yeterince şey yaşamıştı. Onu temizledikten sonra dinlenmesi için yatağına yatırdı.

Uyanık kalmaya çalıştı ama sonunda gözleri kapandı. Artemis onun yatağındaki çıplak güzelliğine baktı. Bacakları ve kolları çok uzun ve zarifti, inanılmaz derecede iyi şekillenmişti.

Karın kasları o kadar derin kesilmişti ki yontulmuş gibi görünüyorlardı. Onunla sevişme şeklini hatırladıkça yeniden ateşi yükseliyordu.

"Bana hep böyle dokunmalısın." Keşke

onu duyabilseydi.

Elini saçlarının arasından geçirmek için uzandı ve eli temas ettiği anda saçları simsiyah oldu. Kadın

Geriye doğru sarsıldı ve mavinin derisinin üzerinde kendini göstermesini izledi.

Dehşete kapılan kadın yataktan fırladı. Rengi solmadan ve normal haline dönmeden önce yirmi bir rakamı omurgasından aşağıya doğru kendini yazdı.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Bu yeteneğinin bir tepkisi miydi yoksa ondan beslenmesinin mi? Ondan önce hiç bir insandan beslenmemişti. Hepsi böyle mi yapıyordu?

Yine onun Atlantisçe fısıldadığını duydu.

"Mutlu bir yıldönümü değildi. Artık eve gelmek istiyorum."

"Acheron?" Onu sarsarak uyandırmadan önce yavaşça ona yaklaştı.

Gözlerini açtı. Gümüş yerine o kadar siyahtı ki göz bebeklerini bile göremedi. Sonra gözleri dalgalanarak kapandı ve uykuya geri döndü.

Bu normal değildi. "Nesin sen, Acheron?"

Sahip olduğu tüm tanrı güçleri onun insan olduğunu söylüyordu. Ama bu o türe özgü bir durum değildi.

"Artemis!"

Apollo'nun bağırışını duyunca geri çekildi ve giyindi. Acheron'u yatağında uyuması için bırakarak, ağabeyinin yüzünde öfkeli bir alaycılıkla durduğu selamlama odasının ortasında cisimlendi.

"Bir sorun mu var?"

"İhtiyacım var. Yemek."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neden bu kadar kızgınsın?"

"İnsanımı istedim ama o hamile ve buna katlanamaz."

"Başkaları da var."

"Onları istemiyorum." Onu yakaladı. Yaptığı an, Durakladı ve kızın saçlarını kokladı. "Bir erkekle birlikte oldun mu?"

Kalbi durdu. Acheron'a ihanet etmek istemediği için Apollo'nun eline bir tokat attı. "Neden böyle bir şey söyledin?"

"Üzerinde yabancı bir koku var. Ve erkeksi."

İçindeki korkuyu örtmek için gözlerini devirdi. "Bütün gün insanlarla birlikteydim, onların sunduklarını kabul ettim. Onların pis kokusundan kokuyor olmalıyım."

Elini kızın saçlarında dolaştırdı. Artemis yüzünü buruşturdu, sonunda Acheron'un bu hareketi neden bu kadar rahatsız edici bulduğunu anlamıştı. Apollo parmağını kulağının arkasına sildi, sonra da parmağı inceledi. "Kan mı? Başka birinden mi beslendin?"

Kendini toparladı ve adamın bakışlarıyla yüzleşti. "Ne zaman döneceğini bilmiyordum ve acıkmıştım."

Gözleri keskinleşti. "Kendine erkek bir hayvan mı buldun?"

Adamın saçlarında tuttuğu eli pençeledi. "Sen benim küçük kardeşimsin, sevgilim değil. Şimdi beni serbest bırak ya da gazabımı sonuna kadar hisset."

Onu geri itti. "Benim kim olduğumu ve senin kim olduğunu hatırlasan iyi edersin, kardeşim." Sanki birdenbire ondan iğrenmiş gibi dudağını büktü. "Bir hizmetkârdan beslenmeyi tercih ederim."

Artemis o gidene kadar bir nefes daha almadı. Onun gazabından korktuğu için tüm vücudu titriyordu.

Odasının kapısı açıldı. Döndüğünde Acheron'un ona baktığını gördü. Bir koluyla kapıya yaslanmıştı. Güç ve zayıflığın karışımı zorlayıcıydı. "Senin için onunla dövüşürdüm ama uğrayacağın onursuzluk için değil."

Bu düşünce kalbini ısıttı. "Onunla asla savaşılamazsın, Acheron. Bir tanrıyla savaşacak gücün yok. Seni gözünü kırpmadan öldürür." Aralarındaki mesafeyi kapattı ve kolunu onun zayıf beline doladı. "Gel tatlım. Dinlenmen gerek."

Ama onu yatağına yatırırken içindeki korku daha da arttı. Apollo Acheron'u öğrenirse, Olimpos'taki hiçbir güç onun hayatını kurtaramayacaktı.

25 AĞUSTOS, M.Ö. 9528

Acheron yatağında uzanmış, Artemis'i özlüyordu. Artemis'in yüzüğünü kalbinin üzerinde tutarak, dün gecenin anısına gülümsedi. Geçtiğimiz haftalar boyunca ona karşı çok nazik ve verici olmuştu. Hiç kimse, kız kardeşi bile, ondan daha düşünceli olmamıştı.

Gözlerini kapattığında, onun bahçesinde gülerek kendisine doğru koştuğunu görebiliyordu. Saatlerce avlandılar, atış yaptılar.

ya da bahçesinde birlikte uzanırken o ona oyun oynar, o da ona kitap okurdu.

Böyle kalabilmeyi ne kadar isterdi.

Ne yazık ki itibarına leke sürülmesine izin veremezdi ve bundan nefret etse de bunu anlıyordu.

Kapısı çalındı.

Yana döndüğünde Ryssa'nın kapıyı iterek açtığını gördü. Kadın kapıyı kapattı.

ona doğru koşmadan önce kapıyı dikkatlice kapattı. Şişmiş midesine rağmen inanılmaz derecede çevikti. "Geliyor musun?"

Şimdi kız kardeşinden duymaya alışık olmadığı bir soru vardı. "Nereye?"

"Artemis'in tapınağına mı?"

Yine duymaya alışık olduğu bir soru değildi. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Bugün onun bayram günü. Tapınağında tüm gün boyunca oyunlar ve adaklar olacak. Babam adaklarını çoktan gönderdi ve diğerlerini denetliyor, ama senin de

gidebileceğini düşündüm."

Babasıyla değil. Delirmiş miydi? Onunla ya da Styxx'le herhangi bir temastan kaçınmaya özen gösteriyordu.

Acheron başını salladı. "Yapmam gerektiğini sanmıyorum."

Kadın ona bakakaldı. "Delirdin mi sen? Artemis'in kendisine yakın biri ona saygı göstermezse kırılacağını düşünmüyor musun?"

Acheron kaşlarını çattı. Öyle mi? Artemis bu şekilde huysuz olabiliyordu.

Bütün gün tapınakta olacağım ama daha sonra görüşürüz. Keşke seni görmek için bu kadar beklemek zorunda olmasaydım.

Bu üstü kapalı bir davet olabilir miydi?

Hayır, Artie kurnazlıktan başka bir şey değildi.

"Bir adağım yok."

Ryssa onun omzunu itti. "Kalpten bir tane yap. Ne olduğu onun için önemli değil. Ama tanrılara olan minnettarlığını göstermelisin, Acheron. Onları onurlandırmamak akıllıca değil, özellikle de bir dereceye kadar kayırmacılık." Ona gülümsedi. "Şimdi giyin bakalım. Gitmem gerekiyor ve seni bekleyemem. Ama seni bekleyeceğim. "Tapınağa gitmemiz uzun sürmez."

Acheron, Ryssa onu terk edene kadar yataktan kalkmadı. Bunun iyi bir fikir olduğundan hâlâ emin değildi. Ama varlığını gizlediği sürece herhangi bir zararı olmamalıydı. Gidip bir adak sunabilir ve ayrılabilirdi.

Artemis dışında kimse onun orada olduğunu bilmeyecekti bile. Ve eğer bu onu memnun edecekse ...

Ona verdiği onca Şeyden sonra bayram gününde onu nasıl onurlandırmazdı? Onu ne kadar çok sevdiğini bilmesini istiyordu. Onun için hayatını tehlikeye atmaya hazır olduğunu görmesini istiyordu.

Onu mutlu etme düşüncesi bile yüzüne bir gülümseme getirdi. Yataktan kalkarken Artemis'in nelerden hoŐlanabileceđini düşünmeye çalıştı. Onu çalarken dinlemekten hoşlanıyordu ve bedenini ve kanını seviyordu. Ama bunları halka sunması onu kızdıracaktı...

Beyaz g l yaprakları, onun saflığı ve zarafeti için. Ve inciler. Tanrıça incileri severdi. Onu inci dalıŐına bile g t rm Ő t .

İŞte buydu, ona olan sevgisinin ve hayranlığının ne kadar saf olduğunu göstermek için mükemmel bir hediye olacaktı.

 abucak giyindi, ardından ihtiya ı olan Şeyleri almak için markete gitti.

  leye doğru, insanlarla dolu olan tapınağın önünde ydi. Soyluların ve memurların ayrı bir giriŐi vardı ve burada sundukları adaklar rahipler tarafından kutsanıyordu. Yine de Teknik olarak kalifiye olan Acheron ortak çizgide kaldı. Dikkatleri  zerine çekecek bir Şey yapmak ya da Artemis'in heykelinin hemen sağındaki tahta oturmuş insanları izleyen babasını kızdırmak istemiyordu. Apollo, Styxx ve Ryssa onunla birlikteydi.

Acheron temkinli bir Şekilde yukarı bakmaya devam etti, tanrılara babasının onu görmeyeceğini umuyordu. Adağını çabucak sunacak ve gidecekti.

Kimse bilemezdi.

Yüzünü kapalı tutarak hediyelerini sunağa yerleŐtirmesi için rahibe verdi.

"Tanrıçadan ne istiyorsun, Paidi?"

Acheron başını salladı. "Hiçbir şey, babalar. Ona sadece saygı ve sevgimi sunuyorum."

Rahip, gül yaprakları ve incilerle dolu küçük kâseyi almadan önce başıyla onayladı. Acheron uzaklaşırken, Kalabalıktan biri onu itti ve sendeleyerek kucağında bebek olan bir kadına çarptı. Kadın dengesini ve tutuşunu kaybedince haykırdı.

Acheron bebeği yakalamak için pelerinini bırakmazsa bebeğin yere düşeceğini fark edince dondu kaldı. Bunu yaparsa, açığa çıkacaktı ve babasına ne kadar yakın olursa olsun, fark edilmemesi mümkün değildi.

Ama başka seçenek yoktu.

Anne düşerken bebeği göğsüne bastırdı. Kendini kurtarmak için uzanarak adamın pelerinini yakaladı ve çekerek kurtardı.

Tüm dikkatler üzerine çevrildiğinde Acheron irkildi. Bu ilgiden her zaman nefret etmişti ve elinden gelse kendini görünmez yapardı. Ama bundan kaçış yoktu.

Öfkeyle kükreyen babası ayağa fırladı.

Midesi bulan Acheron kadının kalkmasına yardım etti ve bebeği ona geri verdi.

Rahatlamış bir şekilde hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. "Nezaketiniz için çok teşekkür ederim. Oğlumu kurtardığınız için Tanrı sizi korusun."

"Götürün onu!" diye emretti babası muhafızlara.

Acheron, Ryssa'nın bakışlarıyla karşılaştı ve muhafızlar onun kollarını tutarken kendi dehşetinin kız kardeşinin yüzüne yansıdığını gördü.

Onu krallarına götürdüler. Savaşma düşüncesi aklından geçti ama ne faydası vardı ki? Onlar sadece söylendi. Ayrıca etraflarındaki kalabalık çok yoğun ve eğer bunu yaparsa masum insanlar zarar görebilirdi.

Babasının öfkesini gözünü kırpmadan karşıladı.

"Bu tapınağı kirletmeye nasıl cüret edersiniz!" Muhafızlara döndü. "Ben buradaki işimi bitirene kadar onu odasına kilitleyin."

Acheron sırttı. Babasının dudaklarından ne kadar da tatlı bir söz çıkmıştı. Akşam karanlığına kadar bekleyemedi.

Acheron ilk kez, kendisiyle alay ettiği her halinden belli olan Apollon'a baktı. Tanrı gerçeği bir bilseydi...

Nefes nefese kalarak, tapınaktan çıkarılırken rahiplerin sunağı kaldırışını izledi.

* * *

Artemis, Apollo selamlama odasında belirlediğinde kitharasından başını kaldırıp baktı. Acheron'un yaptığı gibi çalmaya çalışıyordu ama müzik konusunda hiç yeteneği yoktu. Hayal kırıklığı zaten gergindi ve kardeşinin varlığı ona çok az şey kattı.

hafifletmek için. "Burada ne yapıyorsun?"

Sırttı. "Bugün neden Didymos'ta değildin?"

"Benim yerime gideceğini söylemiştin. İkimizin de orada olmasının bir anlamı olduğunu düşünmedim." Ama gerçek şu ki Acheron'un ailesinin etrafında olmak istemiyordu. Hepsi ondan iğreniyordu. Bir daha O gittiğinde Styxx'in başına bir mide hastalığından çok daha fazlası gelmiş olacaktı. Elbette bu, kardeşini

Acheron'a olan hisleri konusunda uyarabilirdi, bu yüzden
düşündü

En iyisi onlardan uzak durmasıydı. "Neden? Bir şey mi kaçırdım?"

Ona güzel bir inci dizisi fırlattı. İnciler beyaz gül yapraklarıyla kaplıydı. Artemis onlara uzanırken kaşlarını çattı. "Nedir bu?"

"Bunları sana Prens Fahişe getirdi." Kalbinin

atışı durdu. "Affedersiniz?"

"Gerçekten çok eğleneliydi. Geri kalan pisliklerle birlikte geldi ve onları teslim ettikten sonra Hediyesine karşılık senden hiçbir şey almadı, ifşa oldu. Son duyduğumda, seni kirletmenin bedelini ona ödeteceklerdi."

İlişkilerine ihanet etmemek için tüm kontrolünü kaybetmişti. Ama gerçekte, Acheron'u için döktüğü gözyaşları ve onu tekrar incitecekleri için duyduğu acı öfke boğazını yakıyordu. Acheron'un ona verdiği incileri öpmek istedi çünkü diğer haraçların aksine onunkilerin gerçekten kalbinden geliyordu. Bundan da öte, Acheron'a gidip ona yardım etmek istiyordu.

Keşke yapabilseydi.

Kendini toparlayarak incileri yere attı. "Bunları bana neden getirdin?"

"Tapınağınıza bir fahişenin girdiğini bilmeniz gerektiğini düşündüm. Zeus biliyor ki, böyle bir kişinin benim tapınağımda bulunmasına müsamaha göstermezdim. Gidip o fahişeden kendi intikamımızı alalım mı?"

Kitharasını tıngırdatmaya geri döndü. "O benim zamanıma değmez."

"Ne zamandan beri intikam için vaktin yok?"

"Burada kalıp oynamayı tercih ettiğim için. Şimdi git ve evcil hayvanlarından birini ziyaret et. Seninle uğraşamam."

"Sen bilirsin."

Artemis, adam onu terk edene kadar kıpırdamadı. Hareket ettiği anda da elini incilere doğru uzattı. Inciler eline uçtu. Onları kalbine sürttü ve Acheron'a yardım edebilirdi.

* * *

Acheron avluda elleri başının üzerinde bağlı bir şekilde duruyordu. Styxx'in neşeyle üzerine yağdırdığı darbeler yüzünden dudakları ve burnu kanamaya başlamıştı bile.

Kardeşine öldürücü bir bakış fırlatmadan önce yere kan tükürdü. "Senin hâlâ tapınakta olman gerekmiyor mu?"

Styxx ona öyle sert bir ters vurdu ki kulakları çınladı.

Acheron bu acınası tokat karşısında güldü. "Yaşlı bir kadın gibi vuruyorsun."

Styxx bir adım öne çıktı ama kapıdan giren babaları tarafından durduruldu. Yüzündeki ifade son derece tiksindiriciydi.

Acheron içini çekti. "Gitmemem gerektiğini biliyorum. Dövmeye başlayıp bitirsek ve odama dönmeme izin versek olur mu?"

Babası gözlerini kısmıştı. "Neden dayak yemeye bu kadar heveslisin?"

"Senden gördüğüm tek ilgi bu, baba. Estes'te olduğu gibi. O halde darbeler başlasın."

Babası, mavi gözlerindeki nefret alevlenirken parmaklarını yüzüne gömdü. "Sana o iğrenç ağzından kardeşimin adını anmamayı söylemiştim." Bakışları Acheron'un taktığı kolyeye kaydı.

Acheron tapınağa gitmeden önce Artemis'in hediyesini çıkarmayı unuttuğunu fark edince nefesini tuttu. Kalbi durdu ve babası yüzünü serbest bırakıp incelemek için kaldırdığında ilk kez korkuyu tattı.

"Bu da ne?"

Acheron kendini sakin ve soğukkanlı kalmaya zorladı. "Satın aldığım bir biblo."

Styx babasının omzunun üzerinden yüzüğe baktı. "Artemis'in rahiplerinin onu çağırmak için taktıkları yüzüğün aynısı." Yüz hatları sertleşti. "Onu sen çaldın!"

Babası onu boynundan çekip aldı ve zincir kırılmadan önce derisini kesmesine neden oldu. "Tanrıların seni umursadığını mı sanıyorsun?"

Kural olarak değil, ama Artemis yaptı.

Styx yüzüğü aldı ve bir kepçe su kaptı. "Hırsıza bir ders vermeliyiz." Acheron kıpırdayamadan, Styx yüzüğü Acheron'un ağzına soktu ve içine su dökerek onu yutmaya zorladı.

Yüzük boğazını sıyırıp yakarken Acheron'un gözlerinde yaşlar birikti. Yüzük ve su boğazına kaçtı ama Styx yüzüğün tamamen yutulduğundan emin olana kadar peşini bırakmadı.

Acheron nefes almaya çalışarak öksürdü ve tükürdü.

Styx saçını çekiştirdi. "Bir fahişe şerefimizi lekeledi sevgili bakire tanrıça bayram gününde. Bence kamuoyu önünde hadım edilmeli."

Bu ceza karşısında Acheron'un gözleri büyüdü.

Babası onu kesmeden önce onaylayarak güldü. "Sanırım bu Artemis'i memnun edecektir."

Acheron kaçmaya çalıştı ama babası onu yakaladı ve yere düşürdü.

"Bana tapınağa neden geldiğini söyle," diye sordu babası.

Acheron kendini yukarı ittiğinde Ryssa'nın da onlara katıldığını gördü. Babası ona tekrar vurdu ve onu döndürdü, böylece n kolunu Acheron'un boğazına dayayarak Acheron'u duvara yapıştırabilir.

"Açıkla kendini, fahişe. Seni tapınağa gitmeye iten neydi?"

Ryssa Acheron'a koştu. "Söyle onlara.

Anlatmalısın." Başını ona doğru sallarken korku

onu sardı. "Bize neyi anlatacaksın?" diye sordu

kral.

"Yapma Ryssa," diye fısıldadı Acheron sıkışan boğazından, babasının kolunu itmeye çalışırken. "Sana yalvarıyorum. Eğer beni birazcık bile seviyorsan, bana ihanet etme."

"Seni iğdiş edecekler. Gerçeği bilirlerse seni rahat bırakırlar."

"Umurumda değil."

Ryssa babalarını ondan uzaklaştırdı. "Baba dur! O masum. O Artemis'le birlikte. Söyle ona, Acheron! Tanrılar aşkına, ona gerçeği söyle ki bu dayağı bıraksın."

Babası onu yere düşürdü. Sonra onu tekmeledi. sırt üstü yattı ve ayağını Acheron'un boğazına bastırdı, öyle ki safra onu boğacak kadar yükseldi. "Ona ne yalanlar söyledin, kurtçuk?"

Acheron ayağını itmeye çalıştı ama babası daha da sert bir şekilde nefes borusuna bastırdı. Konuşmak neredeyse imkânsızdı. "Hiçbir şey, lütfen..."

"Kâfir." Babası geri çekildi ve Acheron'u zedelenmiş yemek borusundan umutsuzca nefes almaya çalışırken boğulmaya terk etti. "Onu soyun ve Artemis'in tapınağına sürükleyin. Tanrıça onun cezasına tanık olsun ve eğer gerçekten onunla birlikteyse, eminim onu savunmaya gelecektir." Ryssa'ya kendini beğenmiş bir bakış attı.

Muhafızlar ilerledi ama Ryssa kendini onun önüne koydu. Ona ulaşmanın tek yolu ona ve muhtemelen taşıdığı bebeğe zarar vermek olacaktı. "Baba, yapamazsın."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Eğer Acheron'a zarar verirsiniz, Artemis üzerinize anlatılmamış dehşetler salacaktır."

Babaları güldü. "Deli misin sen?"

"Hayır, Ryssa, lütfen dur!" Acheron yalvardı. "Yapma!"

"Acheron onun eşi."

Bu sözler kulaklarında çınlarken Acheron nefes alamıyordu... Ryssa ona ihanet etmişti. Ama onun dünyasında tanrılar hayvanlarını korurlardı. Apollo'nun onu kurtardığı gibi Artemis'in de onu kurtarmaya gelmeyeceğini düşünmesi için hiçbir neden yoktu. Artemis'in kardeşi olmaması çok kötüydü. Gözlerini kapatarak ölmeyi diledi.

Onları açtığında, gölgelerin içinde Artemis'in dış hatlarını gördü. Onun incilerini tutuyordu.

Babasının kahkahası Styxx'inkine karıştı. "Sen Artemis'in eşi misin?"

Acheron dehşet dolu bakışları görünce cevap veremedi. Artemis'in yüzüne kazınmıştı. Bu ifade, onu yakacak kadar elle tutulur bir öfke bakışının altında kayboldu.

Babası alay etti. "Gerçekten bir tanrıçanın seninle bir ilgisi olacağına inanmamı mı bekliyorsun?"

Acheron konuşamadı. İnkâr bile edemedi. Artemis onun ses tellerini dondurmuştu.

Ona söylediğimi düşünüyor.

Acheron ona başını salladı ve kimseye söylemediğini anlamasını sağlamaya çalıştı.

Babası onu tekrar boğazından yakaladı. "Tamam. Bakalım tanrıça senin hakkında ne düşünüyor." Muhafızlara döndü. "Onu Artemis'in tapınağına götürün." Acheron'la alay etti. "Eğer tanrıça için bu kadar önemliysen, eminim gelip seni kurtaracaktır. Gelmezse, kafir fahişelere ne yaptığımızı tüm dünyaya gösteririz. Artemis kendini gösterene kadar sunakta dövün onu."

"Hayır!" Ryssa çığlık attı.

Artık çok geçti. Tamamen çıplak olan Acheron, saraydan ve kalabalık caddelerden belirsiz bir şekilde dışarı sürüklendi.

Daha tapınağa varmadan vücudu kana bulanmıştı. Muhafızlar onu sunağa çekip iki sütunun arasına asarken herkes dağıldı.

"Bu nedir?" diye sordu baş rahip.

"Kralın emriyle, tanrıça yatışana kadar küfreden kişi cezalandırılacak. Tanrıça bunu durdurmak için kendini gösterene kadar onun adına dövülecek."

Acheron Artemis'in bakışlarıyla karşılaştı ve o yeşil gözlerdeki memnuniyet onu yaktı.

"Bana ihanet edersen ne olacağını sana söylemiştim." Kadının sesi adamın kafasına fısıldadı.

İlk kırbaç sırtını kesip geçerken gözyaşlarına boğuldu. "Sana ihanet etmedim," diye fısıldadı. "Yemin ederim."

Artemis ilerledi ve ona verdiği incilerle yüzüne vurdu. "Daha sert vur," diye fısıldadı onu cezalandırana. "Her kırbacı hissetmesini sağla."

Kirpikler daha da derine inerken Acheron haykırdı.

Kalabalık onun dayağını alkışladı. Bastırılmış anılar, kırbaçlardan bile daha keskin bir şekilde onu parçaladı. Yine Estes'in evindeydi, etrafı onu çekiştiren insanlarla çevriliydi, Onu yakalıyor, boyun eğmesini ve aşağılanmasını istiyordu. Kaç kez onunla alay edilmişti? Gülünmüş ve alay edilmişti?

"Merhamet için yalvar bana, fahişe..." Amcasının sesi yüksek ve netti.

Acheron bakışlarını Artemis'e kilitledi. Bunu ona nasıl yapabilirdi? Nasıl mı?

Artemis o dönen gümüş gözlerdeki azap ve acı karşısında içten içe irkildi. Sanki hatalı olan oymuş gibi onu suçluyorlardı. Artemis'e söylerse neler olacağı konusunda onu uyarmıştı.

Herhangi biri. Bir an için bile şaka yaptığını düşündü mü?

"Sana her şeyi verdim," diye hırladı ona, sadece Acheron'un onu görüp duyabildiğinden emin olarak. "Her şeyi!"

En düşük tonda fısıldamadan önce başını eğdi. "Seni sevdim."

Artemis, bugün yaptıklarından sonra ona bunu söylemeye cüret ettiği için öfkeyle çılgık attı. Biri onun kendisine dokunmasına izin verdiğini öğrenirse, mahvolurdu. Sence onun önemsiz aşk onun aşağılanmasını hafifletir miydi? Mahvolmasını mı? Aşk, onu kendisiyle birlikte alay edilmek üzere aşağı çekmek miydi?

"Daha sert vur!" diye muhafızı teşvik etti. "Onun kanının tapınağımın zeminini kaplamasını istiyorum."

Bu ona ders olur!

"Sen benim için hiçbir şeysin, insan," diye alay etti onun kulağına. "Hiçbir şey."

Artemis onu terk ederken Acheron gözyaşlarının akmasına izin verdi. Kendisi söz konusu olduğunda hiç merhameti olmadığı ortadayken ondan af ya da merhamet dilemeye gerek yoktu. Bundan da öte, onun savaşıma yeteneğini elinden aldığını hissetti. Ondaki her şeyini almıştı.

Acıya dayanamayarak kendini baygınlığa teslim etti. Ancak onu daha fazla dövmek için yeniden canlandırdıklarında bu kısa sürdü.

Üçüncü seansında gözlerini açtığı anda karşısında babasını ve Styxx'i buldu. "Tanrıçan nerede, kurtçuk?"

Yüzü solgun ve çizgili olan Ryssa'ya baktı. Gözyaşları yanaklarından süzülürken bakışlarındaki suçluluk duygusunu gördü.

"Benim tanrıçam yok." Kimsesi yoktu ve bunu biliyordu. "Sadece beni iğdiş et ve bu işi bitir."

Ama yapmadılar. Onun yerine kırbaçların sayısını unutana kadar dövmüşler. Bilinci gidip gelirken, dayanın nihayet ne zaman durduğundan emin değildi. Sırtındaki yakıcı acıdan başka bir şey hissetmiyordu.

Yine de onun için merhamet yoktu. Onu önünde bağlı bıraktılar. Kalabalığın sevgili tanrıçalarını savunmak için ona kendi darbelerini ekleyebileceği sunak.

Acheron üç gün boyunca orada yiyecek ya da rahatlık olmadan asılı kaldı. En fazla Merus'un ona yaklaştığını görebildi.

Çocuk kaşlarını çatarak onun önünde durdu. "Senin bir soylu olduğumu sanıyordum. Bize yalan söyledin." Gözleri öfkeliydi, yerden bir taş aldı ve Acheron'a fırlattı. Taş göğsüne isabet etti.

Acheron başını arkaya yaslayarak yaldızlı tavana baktı. "Neden!" diye bağırdı tanrılara. Bunu ona neden yapmışlardı? Neden bu onun kaderiydi?

Bir prens olarak doğmuştu. Böyle onurlandırılması gerekirken hiçbir şey olmamıştı. Kesinlikle lanetlenmiş olmalıydı. İşte

bu hayat için başka bir neden yoktu. Çektiği acılar için bir neden yoktu. Ve o anda bu gezegendeki her şeyden nefret etti.
Herkes.

Çaresizlik ve eziyetten doğan bir savaş çılgılığıyla zincirlerine karşı savaştı. Ama umursayan kimse yoktu ve kurtulmanın bir yolu da yoktu. Tek başarabildiği sırtındaki yaraları yeniden açmak ve bileklerinde yeni yaralar açmak oldu.
İçinde
Sonunda, bu onu daha çok incitti.

Böylece üçüncü günün akşamına kadar orada kaldı.
Muhafızlar onu serbest bırakmak için geri döndüler, ama onlar bunu yapmadan önce başı
Tıraş edildi ve Artemis'in çift yay sembolü kafatasına işlendi.

Acheron bu ironiye güldü. Onun adı bundan önce kalbine kazınmıştı ve şimdi onu bir daha asla kabul etmeyecek bir tanrıçanın sembolünü herkesin önünde taşıyordu. Bunun acımasızlığı dayanılmazdı.

İşlerini bitirdikten sonra, bir atın beklediği sokağa götürüldü. Atın onu saraya kadar sürükleyebilmesi için elleri önden bağlandı. Saraya ulaştığında vücudunda neredeyse hiç deri kalmamıştı.

Bilinci zar zor yerindeyken odasına götürüldü ve
İçinde. Acheron bir adım attı ve dizlerinin üzerine düştü.
Hareket edemeyecek kadar zayıftı, yere yayıldı. Ama en azından taş, zonklamasına neden olsa da yaralarına karşı serindi.

Bu sefer ona yardım edecek Artemis olmayacaktı. Ona yardım ya da sığınak sunacak bir tanrıça.

"Sen benim için hiçbir şeysin, insan." Bu sözler sonsuza dek kalbine kazınacaktı.

Öyle olsun.

Gözlerini kapattığında, geleceğe dair hiçbir umudu yoktu. İyileşmek ya da ilerlemek için hiçbir isteği yoktu. Kız kardeşi ve sevgilisi onu son kez paramparça etmişti. Hiçbir özrün düzeltemeyeceği bazı ihanetler vardı ve bu sefer Acheron sınırına ulaşmıştı.

Ona zarar vermek için yapabilecekleri başka bir şey yoktu. Ruh hastası, kendi içinde derinlere indi ve bir daha asla kendini kimseye açmayacağına yemin etti.

2 EYLÜL, MÖ 9528

Artemis şezlongunda tek başına oturmuş, ağlamak istiyordu. Apollo Olimpos'taki her tanrıya Acheron'dan ve onun eşi olma iddiasından bahsetmişti.

O zamandan beri hepsi ona gülüyordu.

"Onu tapınağının zemininde deşmelisin," demişti Zeus ona dün gece salonunu ziyaret ederken.

Apollo alay etmişti. "Yapamam. Hayatı ikiz kardeşine bağlı ve ikisi de ölürse eğlencem bir süreliğine mahvolur. Ama bu insanların söylediği yalanlar çok histerik."

Afrodit gözlerini devirmişti. "Bir fahişe hayal edemiyorum Tanrıların Artemis'iyle bir ilişkisi olduğunu iddia edebileceğini düşünüyordu. Akli durumunu kontrol eden oldu mu?"

"O kesinlikle deli," demişti Apollo. "Onu ilk gördüğümde anlamıştım."

Ondan sonra Artemis diğerlerinin yanına bile yaklaşmamıştı. Ama onların kahkahalarından daha da kötüsü, Acheron'un çektiğini bildiği acı yüzünden midesinin bulanmasıydı.

Bunu hak ediyor.

Bu doğrudu. İhaneti acı dolu bir ölümü hak ediyordu ama yine de tek yapmak istediği ona sarılmaktı. Ona sarılma şeklini özlemişti. onu hissettirdi. Dudaklarının tadı ...

Onunla birlikteyken sürekli gülümsüyordu. Onda onu mutlu eden bir şey vardı. İkisi dışında başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sana ihanet etti.

Bu affedemeyeceği bir şeydi. Onu alay konusu haline getirmişti. Tek kurtarıcı lütuf, diğerlerinin hiçbirinin onun iddialarına inanmamış olmasıydı.

Yine de tek istediği ona gitmektir...

* * *

"Artemis, seni insan formuna çağırıyorum." Ryssa nefesini Artemis'in tapınağının içinde tuttu, tanrıçanın onu görmezden gelmesinden korkuyordu. Etrafına bakınıp yalnız olduğundan bir kez daha emin oldu. "Tanrıça, lütfen çağırımı duy ve bana gel. Seni görmem gerek."

Sunağın sağ tarafında parıltılı bir sis belirdi. Ryssa sis kalınlaşarak inanılmaz güzellikte bir kızıla dönüşürken gülümsedi. Artemis'in yüz hatları Apollon'unkine çok benziyordu, ancak tanrıçanın yüzü daha ince kemikliydi.

"Ne istiyorsun, insan?" "Acheron

adına buradayım."

Artemis'in gözleri öfkeyle parladı. "Bu isimde birini tanımıyorum." Kadın solmaya başladı.

"Hayır lütfen... Bu onun hatası değildi. O kimseye söylemedi.

Ben söyledim." Bu sözler Artemis'in içini parçaladığında

Artemis yeniden maddeleşti.

Onu taşıyan minyon sarışın güzele ters ters baktı. kardeşinin çocuğu. "Ne?"

Ryssa bir adım öne çıktı, gözleri parlıyordu dökülmemiş gözyaşları. "Acheron senin hakkında bir kez bile kimseye tek kelime etmedi, bana bile. Isırık yarasını gördüm.

ve sen olduğunu anladım. Lütfen, eğer hatalıysam, beni affet. Ama eğer haklıysam, senin ölmeni istemedim. yapmadığı bir şey için ona kızgın."

Artemis şişmiş karnına ters ters baktı. "Kardeşimin oğlunu taşıdığına memnun olsan iyi edersin. Hâlâ hayatta olmanın tek sebebi bu. Adımı bir daha Acheron'un kiyle bağdaştırırsan Styx Nehri'ne kadar postunu tapınağıma asarım. duvar."

Artemis kendini uzaklara fırlattı ama Olimpos'a dönmeden önce kendini durdurdu. Gerçekte, kalbi ona ihanet etmediği için şarkı söylüyordu. Onun Acheron'u gerçektir...

Rahatlamış bir şekilde onu görmeye gitti.

Çıplak bir halde odasının zemininde, yatağının önünde yatıyordu. Adamın kel kafasını görünce kaşlarını çatı ve Vahşi yaralar hâlâ vücudunun her yerine kazınmıştı. Ancak en acı verici görünen, kafatasının arkasında hâlâ ham olan kendi sembolüydü.

"Acheron?"

Gözlerini açtı ama konuşmadı.

Onu iyileştirmek için uzandı. Kadın ona dokunamadan, adam bileğini avucunun içine aldı. Tutuşu onu şaşırttı. Bu durumdayken böyle bir güce sahip olabileceğini düşünemezdi. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Bana ihanet ettiğini düşünmüştüm."

"Ben sözümünden dönmem, Artemis.

Asla." "Nereden bilebilirdim ki?"

Acı acı güldü. "Ne? Beni kırmak için birkaç kırbaç yeterli mi sanıyorsun? Sen bir tanrıçasın. Nasıl bu kadar az şey biliyorsun?"

"Tanrı olmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Her zaman en küçük şeyler için yardım isteyen ağlamaklı sesler. 'Yeni bir çift ayakkabı istiyorum. Hasatta daha fazla tahıl istiyorum.' Kapatmayı öğreniyorsunuz."

"Bunlar sizin için önemsiz şeyler olabilir, ancak bazı insanlar için bir anlık huzur gibi zararsız bir şey bile bir hayattaki tüm farkı yaratabilir. Bir gülümseme. Küçük bir iyilik. Bizim için gereken tek şey bu."

"Ben de nezaketimle buradayım."

Acheron alay etti. "Senin evcil hayvanın olmaktan bıktım Artemis. İçimde sana verecek hiçbir şeyim kalmadı."

Adamın öfkesi kızını ateşledi. "Sen bir insansın. Bana emir veremezsin."

Acheron iç çekti. Kadın haklıydı. O kim oluyordu da değersiz bir kurtçuk olarak ona bir şey söyleyebiliyordu? Üstelik kimseyle tartışacak durumda da değildi. "Affet beni, Akra. Yerimi unuttum."

Gülümsedi ve bir elini onun kel kafasına götürdü. "İşte benim tanıdığım Acheron bu."

Hayır, değildi. Bu, alınıp satılan Acheron'du. Başkalarını eğlendirmek için gösteri yapan ama içinde hiçbir şey hissetmeyen içi boşaltılmış kabuk. Nasıl Kalbinin hiç kimse için bu kadar az şey ifade etmesi, onun kayıp olduğu gerçeğini bile fark edememesi ne kadar acınası.

Elini bıraktı ve onu iyileştirirken kıpırdamadan yattı. Bir kez olsun acıya tahammül etti.

İşini bitirdikten sonra arkasına yaslanıp yaptığı işe baktı ve yüzünü buruşturdu. "Oh, bu kellik gitmeli. Saçlarını çok seviyorum."

Mükemmel bir şekilde büyüdü ve Acheron hala hareket etmedi.

Artemis öfkeyle kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "En azından seni iyileştirdiğim için bana teşekkür edemez misin?"

Bu kadar kötü dayak yemesinin sebebinin o olduğu gerçeği göz önüne alındığında, ona teşekkür etme düşüncesi bile boğazına takıldı. Ama sonra böyle şeylere alıştı. "Teşekkür ederim, akra."

En sevdiği oyuncağını kırdığının farkında olmayan bir çocuk gibi memnuniyetle gülümsedi. "Bugün avlanmalıyız."

Acheron onu özel ormanına götürürken ve sanki kanlı canlı bir insan değil de oyuncak bebeğiymiş gibi kırmızılar giydirirken hiç konuşmadı. Ona bir yay ve sadak verirken yüzü ıslı ıslıldı. Adam yorum yapmadan sadağı sırtına geçirdi ve geyik aramak için yola çıkan kadını takip etti.

Kadın hiçbir şey söylemeden gevezelik ederken, adam kadının dediklerini yaptı ve hiçbir şey hissetmemek için elinden geleni yaptı.

Onun konuşmaya katılmadığını fark ettiğinde, "Çok sessizsin," dedi.

"Bağışla beni, Akra. Ne söylememi istersiniz?" "Aklında ne varsa."

"Aklımda hiçbir şey yok."

Ona oflayıp pufladı. "Hiçbir şey mi? Hiçbir şey düşünmüyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Bu nasıl olabilir?" Alt dudağını huysuzca dışarı çıkardı. "Beni cezalandırmaya çalışıyorsun, değil mi?"

Tüm duygularını sesinden uzak tuttu, özellikle de ona duyduğu öfkeyi. "Seni asla cezalandırmak istemem, Tanrıça. Bu bana düşmez."

Onu saçlarından yakaladı ve yüzünü buruşturmasına neden oldu. onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Neyin var senin?"

Acheron kendini olacaklara hazırlarken derin bir nefes aldı. Amcasıyla yaşarken öğrendiği bir şey vardı, şehvet öfkeyi bastırıyordu. Daha sonra onu yine dövebilirdi ama onu yeterince memnun ederse cezası o kadar da ağır olmazdı.

Yaklaşıp onu öptü.

Yeterince emin, saçlarındaki tutuşu gevşetti ve kollarında eridi. Garip, şu anda kendini daha önce hiç hissetmediği kadar fahişe gibi hissediyordu ve nedenini anlamıyordu.

Belki de kalbini verdiği biriyle pazarlık yapmak için bedenini kullanmak zorunda kalmaması gerektiği içindir. Yine de buradaydı, dokunuşunu onun öfkesini hafifletmek için kullanıyordu... her zamanki gibi.

Kendinden iğrenerek ona boynunu uzattı ve boynunu alırken bir korkağın ölümü gibi öldü.

Ama başka ne yapabilirdi ki? Ya sikişecekti ya da dayak yiyecekti.
Dürüst olmak gerekirse, artık hangisinin
İkisi onun için en acı verici olanıydı. Biri vücudunda yara
izleri bıraktı. Diğer ruhumu yaraladı.

14 EYLÜL, MÖ 9528

Acheron balkonunun parmaklıklarına oturmuş içiyordu. Artemis'in kendisini bu kadar kirli hissettirmeyi nasıl başardığına hayret ediyordu ama günler geçtikçe amcasının onu yaptığı şeye daha çok benzediğini hissediyordu.

"Kardeşim?"

Ryssa'nın kendisine yaklaştığını görmek için başını arkaya yasladı. "Evet?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bebek yüzünden çok acı çekiyorum. Lütfen beni daha iyi hissettiren o şeyi yapar mısın?"

Bu kadar kolay yanlış anlaşılacak sözler karşısında homurdandı. Tanrılara şükür babası duymamıştı. "Buna masaj deniyor."

"Yapabilir misin?"

"Elbette." Diğer her şeyde olduğu gibi, bu konuda da iyi eğitim almıştı. İnsan vücudundaki her kası nasıl gevşeteceğini ve memnun edeceğini öğretti. Parmaklıklardan kayarak kadının yere oturmasını ve öne doğru eğilmesini sağladı, böylece sırtındaki gerginliği hafifletebilecekti.

"Mmm," diye nefes aldı. "Bu yaptığın en büyüğü şey."

Pek sayılmaz. Sadece arkasını dönüp onu becermeye başlamayacak biri üzerinde kullanabildiği için mutluydu. "Gerçekten gerginsin."

"Rahat edemiyorum. Her yerim ağrıyor."

"Sadece nefes al o zaman. Düğümleri çözeceğim ve kendini çok daha iyi hissedeceksin." Basınç noktasına gitti ve tırnağını batırdı.

Ryssa tatmin olmuş bir inilti çıkardı. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Çok fazla pratik." Ve her hata yaptığında bir sürü dayak.

"Yemin ederim ellerinizi bronzlaştırmalıyız."

Çoğu insan böyle hissediyordu, ama başka birçok nedenden dolayı.

Omzunun üzerinden ona baktı. "Saçların tekrar uzayana kadar saklanmayı mı planlıyorsun?"

Acheron bu hatırlatma karşısında duyduğu acıyla durakladı. Saçı olduğu tek zaman Artemis'in ortaya çıktığı zamandı. -Buna kendisi sebep olsa da onu böyle görmekten nefret ediyordu. Onu terk ettiği anda saçları gerçek haline döndü.

"Gitmek için bir nedenim yok. Nokta."

"Tiyatroya gitmekten hoşlandığınızı sanıyordum. Ama uzun zamandır gitmiyorsunuz."

Onlar bile içinde hissettiği acıyı dindiremezdi. İhaneti. Aksine, oyunları izlemek onu daha da asık suratlı yapıyordu. "Odamda kalmayı tercih ederim, Ryssa."

Konuşmak için ağzını açtı ama sözleri keskin bir acı çılgılığının altında kayboldu.

"Ryssa?"

"Bu bebek... geliyor!"

Acheron ayağa kalkarken kalbi küt küt atıyordu, sonra onu kollarına aldı. Ebeleri ve babasını çağırabilmeleri için hizmetçilerini bulmaya gitmeden önce onu odasına taşıdı.

"Acheron," diye seslendi adam geri çekilmeye başlarken. "Lütfen, beni bırakma. Korkuyorum. Acımı azaltabileceğini biliyorum. Lütfen..."

"Kalırsam babam beni döver."

Başka bir kasılma onu ele geçirdiğinde çığlık attı.

Onu o halde bırakmaya dayanamayarak yatağa gitti ve tekrar masaj yapmaya başladı. "Nefes al, Ryssa," dedi sakın bir ses tonuyla, gergin olduğu yerlere karşı basınç uygulayarak.

"Nedir bu?"

Babasının hırıltılı sesiyle irkildi. Ryssa dönüp ona baktı. "Baba, lütfen. Acheron acıya yardımcı olabilir."

Babası onu kenara itti. "Çık dışarı."

Acheron itaat ederken konuşmadı. Koridorda Styxx'in ve kız kardeşinin Apollo'yla olan birlikteliğinin doruk noktasına tanıklık etmek için gelen bir dizi senatörün yanından geçti. Birkaçı onunla alay etti ve nefeslerinin altında yorumlar yaptı. Hatta birkaçı teklifte bile bulundu.

Onları görmezden geldi ve odasına gitmeye devam etti. Sonra kimsenin onu takip etmediğinden emin olmak için kapılarını kilitledi.

Kız kardeşine yardım edebilmeyi dileyerek odasında oturdu ve onun saatlerce süren çığlıklarını, hıçkırıklarını ve ağlamalarını dinledi. Tanrım, eğer bu doğumsa, herhangi bir kadının buna dayanması bir mucizeydi.

Neden yapsınlar ki?

Yine de böylesine korkunç derecede acı verici bir şeye katlanan bir anne, doğurmak için bu kadar çok mücadele ettiği ve bu kadar uzun süre acı çektiği çocuğunu nasıl dışlayabilir?

Annesinin yüzünü hatırlamakta zorlandı. Tek hatırlayabildiği, annesinin mavi gözlerindeki nefret dolu bakıştı. "İğrençsin." Ne zaman onun yanına gitse onu tokatladı.

Ama bütün anneler böyle değildi. Onları pazarda ve oyunlar sırasında tribünlerde görmüştü. Çocuklarını sevgiyle kucaklayan anneler. Artemis'in tapınağında. Bebeği onun için her şey demekti.

Acheron parmaklarının arkasını kendi yanağına değdirdi. Gözlerini kapatarak bunun bir annenin nazik dokunuşu olduğunu, bir kadının kendisine bu kadar tatlı bir şekilde dokunduğunu düşündü. Sonra da kendi aptallığıyla alay etti. Kimin şefkate ihtiyacı vardı ki? Tek yapması gereken herhangi bir insanın yanına yaklaşmaktı. ve istediği tüm okşamalara sahip olacaktı.

Ancak hiçbir zaman sevgi dolu olmadılar ve hiçbir zaman koşulsuz ve bedelsiz gelmediler.

"Bu bir oğlan!" Babasının bağıırışı duvarların arasından boğuk bir şekilde duyuldu ve onu yankılayan büyük bir bağıırış izledi.

Acheron gülümsedi, kız kardeşi için mutluydu. Apollo'ya bir oğul vermişti. Annelerinin aksine, emeği için onurlandırılacaktı.

Herkesin onu terk ettiğinden emin olana kadar beklerken saatler geçti.

Acheron odasına yöneldi ancak dışarıdaki muhafızlar tarafından durduruldu.

"Bize sizi uzak tutmamız söylendi. Hiçbir koşul altında prensesi görmenize izin verilmiyor."

Aksini düşünmesi ne kadar aptalcaydı. Acheron tek kelime etmeden odasına döndü. Yapacak başka bir şey bulamayınca kendini yatağa attı.

* * *

"Acheron?"

Fısıltıyla gelen sesle irkilerek uyandı. Gözlerini açtığında Ryssa'yı yanında diz çökmüş halde buldu. "Ne yapıyorsun? Burada mı?"

"Seni geri çevirdiklerini duydum, bu yüzden sana gelmek için özgür olana kadar bekledim." Adamın incelemesi için küçük bir bohça tuttu. "Oğlum Apollodorus'la tanış."

Minik bebeği görünce dudaklarında bir gülümseme belirdi. Simsiyah saçları ve masmavi gözleri vardı. "O çok güzel."

Ryssa bebeği onun ellerine bırakmadan önce gülümsemesine karşılık verdi.

"Yapamam, Ryssa. Ona zarar verebilirim."

"Ona zarar vermeyeceksin, Acheron." Ona başını nasıl destekleyeceğini gösterdi.

Hayrete düşen Acheron, içinde kabaran sevgiye inanamadı.

Ryssa gülümsedi. "Senden hoşlanıyor. Bütün gece benimle ve hemşirelerle uğraşıp durdu ama bak senin için ne kadar sessiz."

Doğruydu. Bebek minik bir iç çekti ve sonra uyumaya gitti. Acheron, gerçek gibi bile görünmeyen minik parmakları incelerken güldü. "İyi misin?"

"Ağrım var ve çok yorgunum. Ama seni görene kadar uyuyamadım. Seni seviyorum, Acheron."

"Ben de seni seviyorum." İsteksizce Apollodorus'u ona uzattı. "Yakalanmadan gitsen iyi olur. Babam çok üzülür. İkimize de son derece kızgın."

Başını sallayarak bebeği aldı ve onu terk etti.

Yine de bebeğin kokusu ve masumiyet görüntüsü aklından çıkmıyordu. Bir zamanlar bu kadar küçük olduğuna inanmak zordu ve yaşadığı onca şeye rağmen hayatta kaldığına inanmak daha da zordu. Ailesi ona düşmanlık besliyordu.

Uykuya dönmeye çalışırken, bir kadının kendi çocuğunu böylesine sevgi ve gururla kucağına almasının nasıl bir şey olduğunu merak etti. Onun bir parçasını doğurduğu için bir kadının yüzünün bu kadar neşeli olduğunu hayal edin ...

Ama bu asla olmayacaktı. Amcasının doktorları bunu görmüştü. Yaptıkları ameliyatı hatırlayınca siki sarsıldı.

En iyisi bu.

Dünyanın geri kalanının ondan nefret etmesi ne kadar kötü olsa da, o çocuğunun onu hor görmesinden daha kötü bir şey düşünemezdi. Kendi çocuğunun onu inkar etmesi.

Tabii ki, eğer bir tane olsaydı, ondan nefret etmesine asla sebep olmazdı. Ne olursa olsun ona sarılır ve severdi.

Uyu, Acheron. Her şeyi unut.

Gözlerini kapatarak yorgun bir nefes verdi ve tekrar uyumaya çalıştı.

"Ne yapıyorsun?"

Gözlerini açtığında Artemis'i yatağında, yanında buldu.
"Uyumaya çalışıyordum."

"Ah... Yeğenimize olanları duydun mu?"

"Duydum. Ryssa az önce onunla

birlikteydi."

Yüzünü buruşturdu. "Bebekleri iğrenç ve tiksindirici bulmuyor musun?"

"Hayır. Onu güzel buldum."

Alay etti. "Sen yapardın. Bence kokuyorlar ve yaygara koparıyorlar. Asla memnun olmaz. Hep talepkar. İğrenç, hayal edemiyorum Bütün bunları yaşarken bana yapışan böyle kötü bir şey var."

Acheron, Artemis'e verilen tüm zavallı bebekleri hayal ederken gözlerini devirdi. Belli ki onların bakımını çok daha anaç birine devretmişti. "Bence Yunanlılar seni doğum tanrıçası ilan etmeden önce senin hakkında bunu öğrenmeliydiler."

"Çünkü annemin doğumuna yardım ettim.
Apollo. Bu farklıydı." Uzanıp onu usulca avucunun içine aldı.
"Burada ne varmış?"

"Şimdiye kadar bilmiyorsan, Artie, açıklamanın hiçbir faydası olmayacak."

Adamın siki daha da sertleşirken boğazının derinliklerinde bir kahkaha attı. "Seni hâlâ uyanık bulmayı umuyordum."

Acheron, onu ağzına almak için başını aşağı eğdiğinde yorum yapmadı. Kadın onu dillerken gözlerini tavana dikti. Muhtemelen daha zevkli olurdu.

kendini kontrol altında tutmak zorunda değildi. Ama onunla bu şekilde gelmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. O da ama onun kendi içinden başka bir yere salınmasından hoşlanmıyordu.

O zaman bile sadece tahammül etti.

Kadın canını acıtacak kadar sertçe ısırduğunda adam sarsıldı. Parmaklarını adamın sikinin etrafındaki saçlara doladı. İç çekti, Acheron ilişkilerinin başlangıcına geri dönebilmeyi diledi. Bunun onun kendisini emmesinden çok daha fazlasını ifade ettiği zamanlara.

Geri çekilmeden önce uzun bir yalama yaptı. Adam onun dudaklarına dönmesini bekledi. Bunun yerine dişlerini kalçasının üst kısmına, kesesinden sadece iki santim öteye batırdı.

Acıdan inleyerek, onu itmemek ve kendine daha fazla zarar vermemek için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Acı hızla yerini aşırı bir zevk dalgasına bıraktı. Ama henüz gelmesine izin vermedi. "Seni içimde istiyorum, Acheron."

Onu yüzüstü yatırarak kalçalarını yastıkların üzerine koydu ve isteğini yerine getirdi. Kalçalarını elleriyle tuttu ve kendini onun derinliklerine gömdü. Kadın yeterince orgazm olana kadar ona doğru itti. durması için yalvardı. Sırt üstü dönerek memnuniyetle güldü.

Artemis, adamın hâlâ sert olduğunu fark edene kadar memnuniyetle iç çekti. "Neden bitirmedin?"

Acheron omuz silkti. "İşin bitmişti."

"Ama sen yapmadın."

"Yaşayacağım."

Bir tiksinti sesi çıkardı. "Acheron? Son zamanlarda neyin var senin?"

Acheron dişlerini sıktı, onun sorusuna cevap vermekten daha iyisini biliyordu. Ne kadar harika olduğundan başka bir şey duymak istemiyordu. "Savaşmak istemiyorum Artemis. Ne fark eder ki? Memnun oldunuz, değil mi?"

"Evet."

"O zaman dünyada her şey yolunda."

Yanında yatan adama bakmak için bir kolunun üzerine çıktı. "Seni gerçekten anlamıyorum."

"Gerçekten karmaşık değilim." Tek istediği, ona veremeyeceği iki şeydi.

Sevgi ve saygı.

Uzun tırnaklarından birini adamın boynuna doladı. "Sana verdiğim yüzüğüm nerede?"

Acheron onu yutmak zorunda kaldığını hatırlayınca irkildi. "Kaybolmuştu."

"Nasıl bu kadar duygusuz olabilirsin?"

O duygusuz mu? En azından hediyesini ona geri atmamıştı. ve sonra bunun için onu dövdürdü. "Sana verdiğim inciler nerede?"

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Tamam. Sana başka bir tane getireceğim." "Getirme. İhtiyacım yok."

Gözleri öfkeyle karardı. "Hediyemden kaçıyor musun?"

Sanki ondan böyle bir hediye daha alacakmış gibi. Yeterince taciz edilmişti. "Hiçbir şeyden kaçınmıyorum. Sadece seni utandırma riskini almak istemiyorum. Olan biten her şey göz önüne alındığında, sana ait olduğu bu kadar açık olan bir şeye sahip olmamın akıllıca olduğunu sanmıyorum."

"Bu iyi bir nokta." Ona gülümsedi. "Bana her zaman sadıksın, değil mi?"

"Evet."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Artık gitsem iyi olacak. İyi geceler."

O gittikten sonra Acheron sırt üstü yuvarlandı. Gözlerini kapatarak düşüncelerinin sürüklenmesine izin verdi. Zihninde nazik gözleri olan bir kadın canlandırdı. Herkesin içinde onun elini tutan, onunla birlikte olmaktan gurur duyan bir kadın.

Saçlarının nasıl koktuğunu, ona her baktığında gözlerinin nasıl parladığını hayal etti. Gülümsemelerini paylaşacağını hayal etti. Sonra onun vücudunu öptüğünü hayal etti, aşağı inerken ona baktığını hayal etti.

Nefes alıp verirken, seviştiği kişi oymuş gibi davranarak kendini onun eline doğru itti.

"Seni seviyorum, Acheron..." Onun sesini o kadar tatlı ve sakın duyabiliyordu ki... hepsinden önemlisi, bu ses içten geliyordu.

Sıcak tohumu elini kaplayıp parmaklarının arasından sızarken nefesi kesildi ve onu seven bir kadının içine girmede.

Ürpererek ve sadece kısmen doymuş bir halde gözlerini hayatının acı gerçeklerine açtı.

Yalnızdı.

Ve hiçbir kadın, ölümlü ya da başka türlü, onu isteyerek sahiplenmezdi.

23 EKİM, MÖ 9528

Acheron yatağında yuvarlanarak uyumaya çalışıyordu. Apollodorus o kadar yüksek sesle çığlık atıyordu ki, çığlık sesi odasına kadar yankılandı. Bebek saatlerce ağlamıştı.

Bebeğin yanına gitmemesi gerekiyordu ama gidemedi. Bu kadar öfke ve mutsuzluk sesine dayanamıyordu. Buna bir dakika daha tahammül edemeyerek yataktan kalktı ve giyindi.

Sessizce koridorda Ryssa'nın odasına doğru yürüdü, Kimsenin onu görmediğinden emin olmak için. Kapıyı araladığında Ryssa ve hemşiresinin odada olduğunu ve bebeği aralarında değiştirdiklerini gördü.

"Bunu neden yapıyor?" Ryssa sanki ağlamak üzereymiş gibi bir sesle sordu.

"Bilmiyorum, Majesteleri. Bazen bebekler sebepsiz yere ağlar."

Ryssa hemşirenin kucağında salladığı bebeğe bakarak başını salladı. "Lütfen çocuğum, annene merhamet et ve dinlen. Daha fazla dayanamayacağım."

Acheron odaya girdi. "Onu ben alırım." Hemşire arkasını dönerken yüzü soldu.

"Sorun yok, Delia. Acheron onu susturabilecek mi bir baksın." Hemşire kuşkulu görünüyordu ama sonunda itaat etti.

Acheron yeğenini kucağına aldı ve dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı. "Merhaba ufaklık. Bana yaygara koparmayacaksın, değil mi?"

Apollodorus sanki bir feryat daha koparacakmış gibi derin bir nefes aldı, sonra gözlerini açtı. Sessizce mırıldanmadan önce birkaç kalp atışı boyunca Acheron'a baktı ve sonra uykuya daldı.

"Bu bir mucize," diye nefes aldı hemşire. "Sen ne yaptın?"

Acheron, Apollodorus'u omzuna yerleştirirken omuz silkti.

Ryssa gülümsedi. "İşte bu kadar. Seni onun hemşiresi yapıyorum."

Acheron onun herhangi bir şeyin hemşiresi olduğu düşüncesine güldü. "Yatağına git kardeşim, bitkin görünüyorsun."

Minnetle başını sallayarak yola koyuldu. Hemşire ellerini bebek için kaldırdı.

Acheron onu geri verdi, ama Apollodorus onun kollarından ayrılır ayrılmaz bebek uyandı ve tekrar çığlık attı.

Ryssa sıçradı. "Tanrılar aşkına, bırakın çocuk Acheron'da kalsın. Buna bir saat daha katlanamam."

Hemşire hemen itaat etti.

Apollodorus yine Acheron'a sarıldı ve uykuya daldı.

"Onu nereye götürmeliyim?" Acheron sordu.

Ryssa durakladı. "Çocuk odasını riske atmasan iyi edersin. Babam ya da Styxx oraya girebilir. Onu odana götür." O hemşiresine baktı. "Sen kreşe git ve onu isterlerse yerimize bak."

"Emredersiniz, Majesteleri." Selam verdi ve yanlarından ayrıldı.

Ryssa minnetle onun kolunu sıvazladı. "Beslenmeye hazır olduğunda beni uyandır. Bu arada ben de uyumalıyım."

Acheron onu yanağından hafifçe öptü. "Dinlen. Sana ihtiyacı olduğunda geri geleceğiz." Yeğenini odasına götürmeden önce onun yatağa tırmanışını izledi.

"Görünüşe göre sadece ikimiz varız ufaklık. Ne dersin, soyunalım, sarhoş olalım ve kendimize birkaç fahişe bulalım mı?"

Bebek sanki anlamış gibi ona gülümsedi.

Acheron başını salladı. "Demek öyle, ha? Daha bir aylıksın ve şimdiden şehvet düşkünü oldun. Sen babanın oğlusun."

Yatağa oturarak sırtını karyolaya yasladı ve dizlerini kaldırarak Apollodorus'u beşik gibi bacaklarına yasladı. Acheron onun karnını gıdıklayarak gülmesine ve Acheron'un karnını tekmelemesine neden oldu.

Minik bebek onu şaşırtmıştı. Daha önce hiç böyle bir bebekle karşılaşmamıştı. Apollodorus onun parmağını minik eline aldı.

ve Acheron'un boğumunu emebilmesi için onu ağzına götürdü. Dişsiz diş etlerinin etinde yarattığı his çok garipti ama bebeği daha da sakinleştirdi.

Bir insan bu kadar masum bir şeyden nasıl nefret edebilir?
Bu kadar çaresiz bir şeyden?

Anne ve babasını düşündükçe ve onları anlamaya çalıştıkça düşünceler zihninin etrafında dönüp duruyordu. Artık babasının nefretinin bir kısmını anlayabiliyordu. Acheron adamı memnun etmek için elinden geleni ardına koymuyordu.

Ama bir çocuk olarak...

Birine bakmaktan başka bir şey yapmadığı için kaç kez tokat yemişti? Estes kaç kez ellerini arkadan bağlamış ve basit bir soru sorduğu için ağzına bir azar tıkmıştı?

Ancak anılarından daha kötüsü, birinin bu bebeğe böyle bir şekilde zarar vermesinden duyduğu korkuydu.

"Seni böyle inciten herkesi öldürürüm, Apollodorus. Sana söz veriyorum, kimse seni ağlatamayacak."

Bebek esnedi ve gözlerini kapatmadan önce gülümsedi. Hâlâ Acheron'un parmağını tutarken uykuya daldı. Sıcaklık Acheron'un içine yayıldı. İçinde ne yargılama ne de öfke vardı.

Bebek. Onu kötü niyet olmadan kabul etti.

Gülümseyerek bebeği daha rahat uyuması için yatağına yatırdı ve üzerine bir battaniye örttü.

Acheron saatlerce yatarak onun mükemmel bir huzur içinde uyumasını izledi. Kendisi de bitkin düşmüştü, sonunda uyuyakaldı.

* * *

"Acheron?"

Acheron uyandığında Ryssa'yı karşısında buldu. Yan yatmıştı ve eli hâlâ Apollodorus'un karnındaydı. Bebek henüz uyanmamıştı ama minik göğsünün inip kalkmasından bebeğin iyi olduğunu anladı.

"Saat kaç?"

"Kuşluk vakti." İnanmaz görünüyordu. "Gece boyunca uyumasını nasıl sağladınız?"

"Bilmiyorum. Wenching hakkında konuşuyorduk ve o uyuyakaldı."

Güldü. "Hayır, değildin. Öyle miydin?"

"Ben önerdim ve bu fikir hoşuna gitti. Ne yazık ki buna dayanacak gücü yoktu."

Yine güldü. "Sakın bebeğimi bozmaya cüret etme, haylaz."

Acheron, Ryssa'nın bebeği kucağına alabilmesi için elini geri çekti. Apollodorus gözlerini açtı ve bir yumruğunu ağzına götürüp höpürdetmeden önce annesine gülümsedi.

"Her ne yaptıysan, bunun için seni kutsuyorum. Aylardır ilk kez bu kadar iyi uyudum." Kapıya doğru baktı. "Şimdi, babam burada olduğumuzu öğrenmeden önce koşmama izin ver."

Lütfen. İhtiyacı olan son şey buydu.

Acheron gerinerek yatağında doğruldu. Normalde kalktığı saatten daha geç olmuştu. Ev halkının geri kalanından önce kalkmayı ve kimseyle karşılaşma korkusu olmadan ihtiyaçlarını gidermeyi tercih ediyordu.

Bununla birlikte, herkesin kendi işiyle ilgilenmesi için yeterince geç bir saatti.

Kıyafetlerini ve tıraş bıçağını kaptığı gibi banyo odasına yöneldi. Neyse ki büyük oda boştu. Her zamanki gibi, usturasını duvardaki leğenin yanına koydu ve giysilerini astı.

Çıplak bir halde, onu evin içine götürecek merdivenlere indi. ısıtılmış su, tenine karşı inanılmaz bir his veriyordu. Havuz, içine oturmadığı sürece bel derinliğindeydi ve bir yemek masası kadar büyüktü.

Masa. Acheron dizlerinin üzerine çöktü ve kırılmış saçlarını yıkayabilmek için ıslatmak üzere arkasına yaslandı. Gözlerini kapatarak memnuniyetle iç çekti. Gününün en güzel kısmı buydu.

Ayağa kalktı ve sabuna uzandı, sonra artık yalnız olmadığını fark edince dondu kaldı.

Nefertari oradaydı ve ona çok iyi tanıdığı ateşli bir bakışla bakıyordu.

Acheron elini geri çekti ve gölete doğru geri adım attı. "Beni affedin leydim. Sizi rahatsız etmek istememiştim. zaman."

Onu bir kedinin fareye baktığı gibi izledi ve havluya uzandığında onu durdurdu. "Nasıl oluyor da ikiz kardeşinden çok daha yakışıklı olabiliyorsun?" Elbisesinin pimini çekti ve ayaklarının dibine düşmesine izin verdi. Çıplak vücudu çok güzeldi ama o bunun bir parçası olmak istemiyordu.

Acheron havuzdan fırladı ama kadın onun kapıya giden yolunu kesti. "Gitmem gerekiyor."

Gülerek ona sarıldı. "Hayır, yapamazsın." Dişleriyle onun çenesini ısırıldı.

"Biriyle ilişkim var." "Benim de öyle."

Acheron onu çözmeye çalıştı ama canını yakmak dışında yapabileceği pek bir şey yoktu. Kadının elinden kurtulup uzaklaşmaya çalışırken havuzun kenarında bıraktığı sabuna bastı. Nefesini kesecek kadar sert bir şekilde yere çarptı.

Nefertari bir anda onun üzerine atladı. "Seviş benimle, Acheron."

Onunla birlikte yuvarlandı ve tam ayağa kalkarken kapı açıldı.

Styxx ve beraberindekileri orada gördüğünde yüzündeki kan tamamen çekildi. Kısa bir süre geri çekildiler, gözleri tek bir ayrıntıyı bile kaçırmıyordu.

Acheron bunun ne kadar lanetleyici göründüğünü fark edince lanet okudu. Ne kadar lanetliydi.

Nefertari çığlık atmaya ve ona tokat atmaya başladı. "Bana tecavüz etme. Lütfen!"

Midesi bulanana adam ondan uzaklaştı. Styxx'in yanına koştu ve sanki kalbi kırılmış gibi ağlamaya başladı. "Tanrılara şükürler olsun ki zamanında geldin. Korkunçtu."

Styxx onu muhafızlarına teslim etti.

Acheron yavaşça ayağa kalktı ve öfkesi o kadar büyük olan ikiziyle yüzleşmek için yanaklarını kırmızıya boyadı. Açıklamaya çalışmaktan daha iyisini biliyordu. Styxx asla Ona inan.

O da onu götürmelerine izin verdi. Onu sarayın altındaki hücrelere götürdüler. Acheron, "güzel" anılarını hatırlatan bir deliğe sıkıştırılırken yüzünü buruşturdu. Kollarını kendine sararak soğuğu koymaya çalıştı. Ama hiçbir şey Bundan sonra ona yapacaklarından korkan ruhunu ısıtabilirdi.

"Artemis?" Onun adını sessizce soludu.

Göremese de onun varlığını hissedebiliyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Tecavüzle suçlandım."

Sanki kadın onu boğuyormuş gibi boynunda şiddetli bir baskı hissetti. "Sen mi yaptın?"

Öksürdü. "Sen daha iyi bilirsin."

Baskı geri çekildi. "O zaman neden buradasın?"

"Masumiyetime inanmayacaklar ve ona dokunmadığıma dair ruhum üzerine yemin ederim. Yardıma ihtiyacım var."

"Ne ile?"

Onun sadece gölgeli bir görüntüsünün olduğu yere baktı ve hayatta en çok istediği şeyi söyledi. "Öldürmek Ben."

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun."

"Beni iğdiş edecekler, Artemis. Bunu anlıyor musun?"

"Ben hallederim."

Acheron acı acı güldü. "Tamir edeceksin. Cevabın bu mu?"

"Peki, benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Öldür beni!" diye bağırdı.

"Bu kadar melodramatik

olma."

"Melodramatik mi? Beni zincire vuracaklar, testis torbamı kesip açacaklar ve testislerimi alacaklar, sonra da

Kanal. Yaptıkları her hareketi hissediyorum ve sizi temin ederim ki nazik olmayacaklar. Bu nasıl oluyor da melodramatik mi?"

Onun öfkesiyle alay etti. "Ve daha sonra seni tamir edeceğim. Yani endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

Kadının tavrı ve kovması karşısında dehşete düşen adam, kadının kendisinden uzaklaştığını hissetti. Hepsini öldürmek isteyerek başını taş duvara vurdu.

Onlarla savaşmalıydım.

Ama dürüst olmak gerekirse, bunun ona ne faydası olabilirdi ki? Onlar sayıca ondan üstün olacak ve savaşacak hiçbir şeyi kalmayana kadar onu yenecekti. Sonra da Yine de buraya sürüklendi.

Hayatından tiksinen adam, muhafızlar onu almak için dönene kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Kendisi

Odadan sürüklenerek çıkarıldı ve zincire vurulduktan sonra babasının taht odasına götürüldü. Çıplak olan Acheron, Styxx'in, babasının ve hâlâ ağlamakta olan Nefertari'nin önünde diz çökmeye zorlandı.

Kral ona acımasızca baktı. "Kendimi bir ikilem içinde buluyorum. İşlediğin suç ölümle cezalandırılabilir. Ama bunu yapamayacağıma göre, seni hadım etmeye karar verdik. Doğduğunda yapmamız gereken şeyin bu olduğuna şüphe yok."

Acheron bu ironiye güldü. "Bu senin için fazla merhametli bir hareket olurdu. En sevdiğin oyuncağını kısırlaştırmış olsaydın kardeşinin ne kadar kızacağından bahsetmiyorum bile."

Babası şiddetli bir bağırişla tahttan indi.

Acheron hiç irkilmedi bile. "Bu kadar kızma baba. Estes'in bana ne yaptığını bilmiyor değilsin. Aslında onun en büyük hayali senin ölmen ve Styxx'i de onunla birlikte bırakıp ikimizi birden yatağına almaktı."

Adam Fury'lerin gazabıyla üzerine çullanırken babasının küfürleri kulaklarında yankılandı. İlk darbe Acheron'un çenesine geldi. Sonraki darbe burnunu kırdı ve zonkluyordu. Darbe üstüne darbe yağıyordu üzerine.

Acheron krala sataşmaya devam ederken her birini memnuniyetle karşıladı. En iyi ihtimalle babası onu öldürecekti. En azından ona yapacaklarının acısını tam olarak hissetmeyecek kadar bayıltılmış olacaktı.

"Baba, lütfen!" Styxx onu geri çekerek söyledi. Yan yatmış olan Acheron'a döndü. "Sen bir hiçsin ama Pislik." Styxx onun yan tarafına öyle sert bir tekme attı ki kaburgalarının kırıldığını duydu. Vuruşun gücü onu sırt üstü yuvarladı. Styxx'in bir sonraki tekmesi bacaklarının arasına sertçe indi.

Acheron dayanılmaz acıyla haykırırken kardeşi Artık iğdiş edilmeye ihtiyacı olmadığından emin olana kadar onu orada defalarca tekmeledi.

"Doktoru getirin," diye kükredi babası. "Şu piçin işini bitirin de görelim."

Nefes nefese kalmış bedenine nefes aldirmek için çabalıyordu, Acheron soğuk bir taş levhanın üzerine yatırıldı, kolları Bacakları açılmış ve zincirlenmiş haldeyken başının üzerinde zincirlenmişti. Başını arkaya yasladı ve onlara güldü. "Eğer bir parti planlıyorsanız, baba, önce beni yüzüstü zincirlemeniz gerekir."

"Tıka şu pisliği."

Muhafızlardan biri ağızına bez tıktı. Acheron hekimin gölgesinin öne doğru geldiğini gördü. Zincirleri sıkıca kavradı ve olacaklara karşı kendini hazırladı.

Ancak hiçbir hazırlık ona yaptıklarının acısını azaltamazdı. Acheron, boğazı vücudunun geri kalanı gibi çığ ve kanlı olana kadar acı içinde çığlık attı.

Odasına geri götürüldüğünde
Ruhen uyuşmuştu, keşke geri kalanı da uyuşmuş olsaydı.
Ayakta duramayınca, yerde sürünerek bir gece önceki
yemekten kalan bıçağı bıraktığı küçük masaya gitti. Uzanıp
titreyen elleriyle bıçağı kavradı.

Yalvarmaktan ve canının yanmasından çok yorulmuştu. Bir
gün daha dayanamayarak bileklerini kesti ve kanın dışarı
akmasını izledi.

25 EKİM, MÖ 9528

Acheron aşırı acı içinde uyandığında kötü bir şekilde küfretti. Neden ölmemişti? Ama sonra anladı. Hayatı Styxx'inkine bağlı olduğu sürece kimse ona merhamet etmeyecekti. Asla. Çaresizlikten bunalmış bir halde hareket etmeye çalıştı ama kendini tekrar yatağına zincirlenmiş halde buldu.

Kafasını hasır şilteye çarpmadan önce hüsrana uğramış bir öfkeyle bağırdı.

Sağ tarafındaki bir hareket bakışlarını çekti ve orada duran küçük kadını görünce donakaldı. Mor ve altın rengi giysiler içindeki Ryssa'ydı bu.

Kadın öne çıktı ve gözlerindeki acıma ve suçluluk dolu bakışlar adamın gözlerini yaşartmaya yetti. "Onlara söylemedim,"

fısıldadı. "Styxx bayıldı ve babam seni buldu." Gözyaşları yüzünden aşağı döküldü. "Sana yaptıklarına inanamıyorum. Nefertari'ye dokunmadığını biliyorum. Sen asla

kimseye böyle bir şey yapmadım ve bunu onlara defalarca söyledim. Konuştuğum tek kelimeyi bile duymuyorlar... Biliyorum.

yardımcı olmadı ama Styxx onunla olan nişanını bozdu ve onu Mısır'a geri gönderdi. Çok üzgünüm, Acheron." Başını onunkine yasladı ve kulağına sessizce ağladı.

Acheron kendi gözyaşlarını içinde tuttu. Ağlamasına gerek yoktu. Bu onun hayatıydı ve ne denerse denesin asla daha iyi olmayacaktı.

Ayrıca Artemis onu iyileştirirdi...

Tanrıçanın kibirli tavrı karşısında acı bir hayal kırıklığı ve öfkeyle bağırmak istedi.

Ryssa onun yanağını okşadı. "Benimle konuşmayacak mısın?"

"Peki ne diyeceksin, Ryssa? Bence eylemlerim sağır bir adamın bile duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyor. Ama kimse de beni dinlemiyor."

Şefkatli parmaklarını onun saçlarında gezdirirken gözyaşlarını içine çekti. "Bu senin için hiç adil değil."

"Hayat adil olmakla ilgili değildir," diye nefes aldı. "Adaletle ilgili değildir. Her şey dayanıklılıkla ve ne kadar acı çekebileceğimizle ilgilidir."

Artık çok yorgundu. Ama kimse uyumasına izin vermiyordu.

Duvarların arasından Apollodorus'un ağladığını duydu. "Oğlunuzun size ihtiyacı var, Prenses. Ona gitmeniz gerekiyor."

"Kardeşimin de bana ihtiyacı var."

Yorgun bir iç geçirdi. "Hayır, istemiyorum. İnan bana, kimseye ihtiyacım yok."

Dudaklarını onun yanağına bastırdı. "Seni seviyorum, Acheron."

Kadın geri çekilirken adam konuşmadı. Şu anda hiçbir şey yoktu içinde bir tür sevgi vardı. Sadece acı, umutsuzluk ve öfke hissediliyordu. Başını çevirerek bileğindeki bembeyaz bandaja baktı. Başladığı işi bitirmek için yarayı tekrar açmasın diye sargıya dolgu yapmışlardı.

Demek buydu.

Gözlerini kapatarak geleceğini düşündü. Hiçbir şeyin değişmeyeceğini. Bağlanmış ve yenilmiş olarak yaşamayı... sonsuza dek.

Umutsuzluğunun ağırlığıyla böğürdü. Sonra sahip olduğu her şeyle kısıtlamalarıyla savaştı. Ama değildi

onları kırmaya yetecek kadar.

O hiçbir zaman yeterli olmadı.

Daha da yüksek sesle böğürerek, yaralarının zonklayan acısıyla teselli buldu.

Ryssa koşarak odaya girdi.

Acheron onu tutan zincirleri kırmaya çalışırken onu görmezden geldi. "Yeterince çektim ve çıkmak istiyorum!"

Onu kucaklamak için kollarına aldı. Ona karşı koymaya çalıştı ama başaramadı. "Biliyorum, Acheron. Biliyorum."

Hayır, bilmiyordu. Tanrılara şükürler olsun ki onun hayatının ne kadar berbat olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne kadar acıyla yaşadığını. Ne kadar reddedildiğini.

Başını tekrar yatak başlığına çarptı ve sonunda gözyaşlarının düşmesine izin verdi. Bir erkek olmasına rağmen, annesinin dokunuşuna uzanan o küçük çocuk gibi hissediyordu sadece ona ters vurması için. "Beni sarhoş et, Ryssa."

Geri çekildi. "Ne?"

"Tanrılar aşkına, bana bu kadar acı çekmemem için bir şey verin. Alkol ya da uyuşturucu, hangisi olduğu umurumda değil. Sadece hepsini yok et... lütfen."

Ryssa onu reddetmek istedi. Kaçmaya inanmıyordu. Ama ona baktığında, vücudundaki yaralardan sızan kanı ve gözlerindeki yaşları gördüğünde, bu tek isteği geri çeviremedi.

Kimse bu kadar acı çekmemeli. Hiç kimse.

İradesi dışında bakışları adamın kasıklarına gitti. Oradaki kan midesini bulandırdı. Yaptıkları şeyin acımasızlığı Hem babasının hem de Styxx'in yaptıklarından bu kadar zevk almaları onu hayal bile edemeyeceği kadar iğrendirmişti. İkisi hakkında da bir daha asla doğru şeyler hissedemeyecekti. "Hemen döneceğim."

Odasına koştu ve sahip olduğu bir şişe şarabı aldı. "Nera?" dedi sandalyelerin tozunu alan hizmetçisine. "Biraz daha şarap alıp bana Acheron'un odasına getirebilir misin?"

Ufak tefek kızın alnı şaşkınlıktan kırmıştı ama hanımına soru sormaması gerektiğini biliyordu. "Ne kadar daha, Prenses?"

"Taşıyabildiğin kadar."

Ryssa elindekilerle onun odasına geri döndü. Yatağa uzanmış, üzerinde sadece ince bir çarşaf vardı. Kurumuş kan ve çürükler vücudunun büyük bir kısmını kaplamıştı ve o gümüş gözlerdeki acı Ryssa'nın nefesini kesmişti.

Onun için acı çekerken, başını kaldırıp içmesine yardım etmeden önce gözlerindeki yaşları sildi.

"Tanrılar iyiliğiniz için sizi kutsasın," diye nefes aldı bitirirken.

Nera elinde daha fazla şişeye geldi. Ryssa şişeleri onunla değiş tokuş etti, sonra da Acheron'un dudaklarına götürdü. Üçüncü şişeye kadar tamamen sarhoş olmamıştı.

"Acheron?" diye sordu, ona çok fazla şey vermiş olabileceğinden korkarak.

İşkence dolu bakışları onunkileri yakalamadan önce uzun bir nefes verdi. "Bana bir söz ver, Ryssa."

"Herhangi bir şey."

"Oğlundan asla nefret etme. Lütfen." Kendinden geçerken gümüş gözleri dalgalanarak kapandı.

Ağlayan Ryssa, onun için acı çekerken ona sıkıca sarıldı. Oğlunu bu şekilde inciten herkesi öldürebilirdi. Kendi babasını bile. Ama Acheron hiç böyle bir sevgi, böyle bir ilgi görmemişti ve bu onun kalbini daha da kırdı. "Huzur içinde uyu, küçük kardeşim. Huzur içinde uyu."

Gözyaşlarını silerek onu yalnız bıraktı ve Apollodorus'u kontrol etmeye gitti. Günün geri kalanında oğluna sınıksız sarıldı ve ona bu dünyada asla yalnız kalmayacağına dair söz verdi. Onu her zaman seveceğine ve ona zarar vermek isteyen herkesten koruyacağına söz verdi.

Keşke anneleri de Acheron'a böyle bir söz vermiş olsaydı.

27 EKİM, MÖ 9528

Acheron yatağında yatarken burnunun ucu öylesine kaşınıyordu ki bu kaşıntı diğer acılarının önüne geçmişti. Ruhunu bile satabilirdi. sadece o çizebilirdi. Sol tarafındaki parlak bir ışık dikkatini çekti.

Artemis'ti. Beyazlar giymiş, her zamanki gibi güzeldi ve bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Sonunda onu hatırladığı için midesi öfkeyle düğümlendi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sıkılmıştım."

Onun huysuzluğuyla ve şimdi kendisine gelmiş olmasıyla alay etti. "Korkarım artık sizi eğlendiremem. Artık bunu yapabilecek durumda değilim."

Çarşafı adamın üzerinden çekti ve kasıklarına yaptıkları şey karşısında dudağını büktü. "Ew! Ne yapmışlar?"

Aşağılanma duygusu üzerine çökerken gözlerini kapattı. "Beni iğdiş ettiler. Hatırladın mı? Senden yardım isteyecek kadar aptaldım."

"Ah, şu." Parmaklarını şıklattı.

Acheron kasıklarındaki acı daha da artarken nefesini tuttu. O kadar kötü ağrıyordu ki nefesi kesildi ve gözleri yaşardı.

"Gördün mü? Daha iyisin."

Nefes alış verişi düzensizdi, hâlâ yanıyordu.

"Saçın daha uzun."

Tek önemsedığı bu muydu? Saçının daha uzun olması mı? Hareket edememesi iyi bir şeydi, yoksa bu yorum yüzünden boğazına sarılabilirdi.

"Neden zincirlisin?"

Eğer bir aptalca soru daha sorarsa, onu gerçekten boğacaktı. "Beni öldürmeye çalışmaktan alıkoymak için kendim."

"Bunu neden yapasın ki?"

Acheron dişlerini sıktı. Bunu açıklamaya çalışmanın ne faydası olacaktı ki? Daha az umursayamazdı. Bunu onun için yapması için yalvardığında da daha az umursamamıştı. Sıkılacağı ve üstüne atlayacak başka bir adam bulmaya çalışmak zorunda kalabileceği gerçeği dışında. Tanrı korusun, başka birinin aleti onu gerçekten tatmin edebilirdi. "O zamanlar iyi bir fikir gibi görünüyordu. Şu anda o kadar da değil."

Ona sinirli bir bakış fırlattı. "Seni serbest bırakmalarını sağlamak zorundayım. Yemin ederim, değdiğinden daha fazla bela oluyorsun. Burada bekle."

Sanki başka seçeneği varmış gibi? "Merak etme," diye seslendi kadın gözden kaybolduktan sonra. "İşemek için bile kalkamıyorum."

Ve burnu hala kaşınıyordu.

Babasının odaya girip ona hoşnutsuzlukla bakması uzun sürmedi. Yeni olan neydi?

Kral her zamanki gibi yeni bakımlı görünüyordu. Sarı saçları mükemmel bir şekilde taranmıştı ve beyaz cübbesi güneş ışığında parlıyordu.

Acheron onun kaşlarını çattı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Babasının mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Sana yerini öğretmek için daha ne yapılması gerekiyor?"

Onun yeri mi? Babasının varisi olarak olmalı. Saygı duyulan bir prens olmalı.

Onun yerine, bir yatağın üzerinde zincirlenmiş bir şekilde yatıyordu, çıplaklığı sadece Artemis'in kasabın el işini görmek zorunda kalmaması için üzerine attığı kanlı çarşaf tarafından gizleniyordu. Yıkanmadığı için kirlenmişti ve hiç şüphesiz saçları da sakalları gibi dağınıktı.

Acheron başka tarafa baktı. "Ben yerimi biliyorum."

Babası yatağı tekmeledi. Artemis'in onu serbest bırakması buraya kadarmış.

"Hizmetçiler senin pisliğini temizlemekten bıktı. Onları suçla. Bu nedenle serbest bırakılıyorsun. Ama başka aptalca bir şey yaparsan, tüm tanrılar üzerine yemin ederim ki seni zindanda bir duvara zincirler ve orada çürümeye terk ederim."

Bunu ona zaten yapmıştı.

"Merak etme baba. Yolunuza çıkmayacağım."

"Sen daha iyisin." Arkasındaki muhafızlara prangaları çıkarmalarını işaret etti.

Sonunda Acheron burnunu tekrar kaşıyabildi. Zar zor Styxx odaya girip soluk mavi bir giysiyi ona fırlatmadan önce bitirdi.

Acheron, bunun Ryssa'nın elbiselerinden biri olduğunu fark edene kadar kaşlarını çatı.

Styxx güldü. "Yeni halinize uygun bir şeyler isteyebileceğinizi düşündüm."

Bakışları öfkeyle kıpkırmızı oldu.

O daha iyi düşünemedi, Acheron yataktan kalktı. Styxx'i yere yıktı ve kafasını taşa vurarak onu bir kavun gibi parçalamak istedi. Styxx'e bir Muhafızlar onu Styxx'in karnından çekene kadar altı sağlam darbe indirdi.

Acheron tüm gücüyle onlarla savaştı ama kollarını arkadan bükerek onları lanetlemekten başka yapabileceği pek bir şey bırakmadılar. Teşekkürler Artemis. hediye geri çekiyorum.

Styxx kendi öfkeli lanetiyle yerden kalktı. Babalarının kılıcını kaptı ve babaları onu durdurmasaydı Acheron'u öldürecekti.

"Onu dışarı çıkarın ve dövün," diye hırladı babası.

"Hayır!"

Acheron başını kaldırıp Ryssa'yı kapı aralığında gördü.

Babasının yüz ifadesi tam bir şaşkınlık ifadesiydi. "Ne dedin sen?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve açılan kapıların ortasında güçlü ve kararlı bir şekilde durdu. "Beni duydunuz, Peder. Hayır dedim."

Kralın yüzü öfkeyle kızardı. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, kadın."

"Haklısın," dedi sakince. "Sana emir veremem. I Senin üzerinde hiçbir gücüm yok, ama Apollo'nun hanımı olarak, onun ne yapacağı ve kimi yatıştıracağı konusunda biraz söz sahibiyim, özellikle de kendi ailemle ilgili olarak..." Şöyle bir baktı anlamlı bir şekilde ondan Styxx'e ve tekrar Styxx'e döndü. "Acheron'un tacizlerinden bıktım. Artık yeter."

Kral Styxx'i işaret etti. "Kardeşine bak. Kanaması var."

Acheron'a baktı ve başını salladı. "Kendi payına düşenden daha fazla kan kaybetti."

"Styxx'in kanaması var."

Bakışları yerdeki elbiseye kaydı. "Ve zalimliği için hafif bir ceza aldığını söyleyebilirim."

Styxx ona ters ters baktı. "Bir gün Ryssa, senin kralın ben olacağım. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Adamın öfkeli alayına eşit bir şekilde karşılık verdi. "Ve ben bir yarı-tanrının annesiyim. Bunu hatırlasan iyi edersin kardeşim."

Styxx odadan çıkarken onu kenara itti. Babaları başını salladı. "Kadınlar," diye hırladı onları yalnız bırakmadan önce.

Ryssa ilerledi ve elbiseyi bir top haline getirmeden önce yerden kaptı. "Onun adına özür dilerdim ama bulunacak bir mazeret yok." Homurdandı. "Keşke bu argümanı seni daha önce kurtarmak için kullanabilseydim. Küçük Apollo'nun benim ne düşündüğümü umursamadığını biliyorlar mı? Ama bu bizim sırrımız olacak, değil mi?"

Acheron omuz silkerek yatağa doğru ilerledi ve çıplaklığını kız kardeşinin bakışlarından gizlemek için çarşafı üzerine çekti. "Babam bana aşağılamadan başka bir şey gösterirse şok olurum."

Uzun, hüzünlü bir nefes daha verdi. "Banyo odasına sizin için bir tepsi yemek göndereyim mi?"

Başını iki yana salladı. "Oraya bir daha gitmeye hiç niyetim yok."

"Banyo yapmalısın."

Pek sayılmaz. Belki yeterince kokarsa kimse onu rahatsız etmezdi. Ama kız kardeşiyle tartışmak istemiyordu. "Sen git ve Apollodorus'un ihtiyacı yokken dinlen. sen."

Ayrılmadan önce ona nazikçe sarıldı.

Artemis gölgelerin arasından çıkmadan önce Ryssa kapıyı zar zor kapatmıştı.

Ona gülümsedi. "Teşekkür et, Artemis." "Sadece dişlerimi sıkarak söyleyebilirsem."

Kadın sanki onun öfkesine inanamıyormuş gibi ona bakakaldı. "Minnettar değil misin?"

Acheron ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Seninle dövüşmek istemiyorum Artie. Gerçekten. Sadece bir süre yaralarımı sarmak istiyorum."

Adamın sırtında cisimlendi ve onu kendine doğru çekti. "Senin için onları yalamayı tercih ederim." Elini aşağı indirerek onu kavradı.

Acheron, Artemis'in okşayışına sinirlenerek elini kasıklarından çekti. "Taşaklarımın kesilmesinin üzerinden bir hafta bile geçmediğini düşünürsek, Artemis, hiç havamda değilim."

İğrenir gibi bir ses çıkardı. "Bebek gibi davranma. Artık sağlamsın. Hadi onları kullanarak kutlayalım." Kulağına üfledi.

Acheron ondan uzaklaştı. Doğal olarak o da onu takip etti.

Sadece ona istediğini ver. Aksi takdirde bu sadece sinirlenip muhtemelen ona saldıracağı noktaya kadar devam eder. Gözlerimin oyulmasını tercih ederim.

Tabii ki sadece yeniden büyüyeceklerdi, bu da Artemis'in yardımı olmadan da taşaklarının aynı şeyi yapıp yapmayacağını merak etmesine neden oldu.

Dürüst olmak gerekirse, bununla savaşmanın bir faydası yoktu. Sanki daha önce nefret ettiği insanlarla seks yapmaya zorlanmamıştı. Bir tartışmanın yapacağı tek şey kaçınılmaz olanı ertelemek ve tekrar incinmesine neden olmaktı.

Mümkün olduğunca çabuk bitirsen iyi olur. Onunla

yüzleşmek için döndü. "Beni nerede istiyorsun?"

Sözcükler dudaklarından henüz çıkmıştı ki, kendini sırtüstü yatağında, onun üzerinde çırılçıplak buldu.

"Seni özledim, Acheron."

Kadın dişlerini boynuna geçirirken irkildi ve sonra her zaman yaptığı şeyi yaptı. Onu memnun etti ve kendisi için hiçbir şey almadı.

Boşaldığı zamanki kadar dağınık olmadıklarında hoşuna gittiğini söylemek dışında fark etmedi bile. Şimdi kadın memnuniyetle mırıldanırken adam ona sarılmış yatıyordu.

Ve Acheron'un içi hâlâ boştu.

Artemis ayağa kalktı ve bir çarşafı kendi etrafına sardı. "Artık geri dönsen iyi olur. Hades Zeus'un evinde bir parti veriyor.

Bu gece tapınakta olmam gerekiyor."

Dudaklarını açmaya bile vakit bulamadan odasına geri dönmüştü, tıpkı şimdilik atılmış bir mobilya parçası gibi. Odasına gitti.

Çamaşır leğenini yıkadı ve ibrikten biraz su dökerek temizlendi ve tıraş oldu, ardından giyindi.

Ruh hastası, bir tiyatroya gitmeyi düşündü ama neden zahmet etsin ki? Acısını dindirmek için bundan çok daha fazlası gerekecekti.

onun içinde. Hapishanesinde etrafına bakınırken bakışları Ryssa'nın getirdiği şaraba takıldı. Ne yazık ki şarap, içinde yanan boşluğu dolduracak kadar güçlü değildi.

Para kesesini ve pelerinini kaptığı gibi saraydan çıktı ve şehirdeki tüm et lokantalarının bulunduğu sokağa gitti. Eski tüccarını bulması uzun sürmedi. Kısa boylu ve tombul adam keldi, ağzı çürük dişlerle doluydu ve kasabadaki en kötü genelevin dışında bir köşede duruyordu.

Euclid onun yaklaştığını gördüğü anda gülümsedi. "Acheron, uzun zaman oldu."

"Selamlar. Hiç Morpheus Kökünüz var mı?"

Dudaklarını açgözlülükle yaladı. "Tabii ki istiyorum. Ne kadar istiyorsun?"

"Sahip olduğun her şeyi alacağım."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Yeterince paran var mı?" Acheron cüzdanını ona uzattı.

Etkilenen Öklid, tekerlekli arabadan küçük bir tahta yay çıkardı, acemi ya da saf biri için içinde sadece paçavralar varmış gibi görünüyordu. İncelemesi için yayı Acheron'a uzattı. Acheron onu açtı ve bitkileri burnuna götürdü. Keskin lavanta, onu rahatlatacak bitkiyi bastırmaya yetmedi.

Acheron kapıyı kapattı. "Teşekkür ederim. Bunun için kablo ve kaplara da ihtiyacım olacak."

Öklid daha fazla para karşılığında onları teslim etti. "Ben gelecek hafta daha fazla var. Ne zaman ihtiyacın olursa bana haber ver, eğer paran yoksa eminim ikimiz bir şeyler ayarlayabiliriz." Kirli bir parmağını Acheron'un yüzünün yan tarafında gezdirdi.

Bunun onu neden rahatsız ettiğini bilmiyordu. Ne de olsa fahişelerin bedenlerini erzak karşılığında takas etmeleri yaygın bir uygulamaydı ama nedense bu onu derinden yaralamıştı. "Teşekkürler, Euclid." Pelerinini indirerek karanlık sokaklardan saraya ve odasına doğru ilerledi.

Orada, karanlıkta, kapağı açtı ve bitkileri birbirine karıştırdı. Kullanacağı miktarları hâlâ tam olarak hatırlayabilmesi garipti.

"Bunu içine çek, evlat. Her şeyi senin için çok daha keyifli hale getirecek."

Kafasının içinde Estes'in sesini duyunca içi sıkıştı. Bu ona ilk kez verildiğinde, amcası onu

ve onu nefes almaya zorladı. Ondan sonra Acheron'un çok az ikna edilmeye ihtiyacı oldu. Amcası haklıydı, tüm vicdanını ve mücadelesini elinden aldığı için her şeyi çok daha katlanılabilir hale getirmişti. Onu, üzerinde gerçekleştirmek istedikleri her türlü sapkın eylem için akılsız bir yalvarıcı haline getirmişti.

Otları yaktı ve dumanlarının yeterince güçlü olması için doğru miktarda kömürleşmelerini sağlamak amacıyla hafifçe üfledi. Gözlerini kapatarak kil maskeyi aldı ve burnuna tuttu, ardından acıyan her şey durana kadar içine çekti.

Başı dönerek yatağına doğru sendeledi ve tavanın eğilip dönmesini izleyebilmek için uzandı.

Apostolos? Neredesin sen?

"Merhaba, sesler," diye nefes aldı. Kafası iyiyken sesler hep daha yüksek olurdu.

Eve dönmeni istiyoruz, Apostolos. Seni nerede bulacağımızı söyle.

Odanın etrafına baktı ve iç çekti. "Karanlık bir odadayım."

Nereye?

Acheron güldü, sonra karnının üzerine yuvarlandı ve kaba ketenin vücuduna sürtünme hissiyle inledi. Aleti sertleşirken kesik kesik bir nefes aldı. Artemis onu çok erken dışarı atmıştı. İlaç onu inanılmaz derecede azdırıyordu.

Yine de onun yarattığı dağınıklık pek umurunda değildi. Ne zaman yatağına gelse, burnunu kırıstırırdı.

tatsız bir şekilde. Bu yüzden onu becermek ve daha sonra yalnız kaldığında kendini memnun etmek onun için daha kolaydı.

Çarşaf meme uçlarına sürtünürken nefesini sertçe içine çekti. Bu zevk dayanılmazdı. Ama kendine dokunmayı reddetti.

Serbest kalmak ya da herhangi bir zevk istemiyordu. Sadece huzur istiyordu.

Bundan da öte, onu sikine takan biri tarafından dokunulmak istiyordu. Ve bu kesinlikle o değildi.

12 KASIM, M.Ö. 9528

Acheron balkonda oturmuş, soğuk rüzgarın onu dondurmasına izin verirken kız kardeşinin pencerede olduğunu fark etti onu izliyordu. Ona dışarı çıkmasını işaret etti.

Dişleri hemen takırdamaya başladı. "Burası buz gibi."

"Bana iyi hissettiriyor." Gerçekten de terliyordu.

Ryssa ona yaklaşırken gözlerini şüpheyle kıstı. "Ne yaptın sen?"

"Ben hiçbir şey yapmadım. Kesinlikle hiçbir şey." Yemek yiyecek gücü bile yoktu.

Öfkeyle başını salladı. "Yine o ilaçları alıyorsun, değil mi?"

Acheron başka tarafa baktı.

Eliyle adamın yüzünü kavradı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Neden böyle bir şey yaptın?"

"Başlama yine, Ryssa."

"Acheron, lütfen," dedi, onu serbest bırakırken sesi gerilmişti. "Kendini öldürüyorsun."

Diledi. Aşağı bakarak, kusursuz ve lekesiz derisine bakmak için bileğini çevirdi. Derisini ve damarlarını kesen kesikten hiçbir iz yoktu. "Kendimi öldüremem. Tanrılar denediğimi biliyor. Benim için hiçbir çıkış yolu yok, bu yüzden burada oturuyorum,

Tanrılar hayatıma son verene kadar zamanımı beklerken, herkesin yolundan uzak durmaya çalışıyorum."

Saçlarını gözlerinden geriye doğru taradı. "Berbat görünüyorsun. En son ne zaman banyo yaptın?"

Soruya sinirlenerek onu itti. "En son ne zaman banyo yapsam tecavüzle suçlandım ve hadım edildim. Alınma ama kokmayı tercih ederim."

Başını iki yana salladı. "En son ne zaman yemek yedin?"

"Bilmiyorum." Yanaklarındaki sakalları kaşıdı.

"Ne fark eder ki? Sanki babam

Bırak açlıktan öleyim. Mecbur kaldığımda yiyeceğim. Beni zorladıklarında."

Bildiği bir sonraki şey, Ryssa'nın uzanıp kulağını sıkıca kavradığı oldu. "Şimdi yemek yiyeceksin."

"Hey!" Acheron tersledi ama o bırakmayı reddetti. Kararlı bir tutuşla onu parmaklıklardan çekti ve odasına kadar takip etmeye zorladı. Kadın ondan o kadar küçüktü ki, adam neredeyse iki büklüm olmuştu ve onun çılgın adımlarına ayak uydurmak için mücadele etti. "Senden daha iri olduğumu biliyorsun," diye hatırlattı ona.

"Evet, ama ben daha acımasız ve daha kızgınım." Kadın elini çekti ve adamın lobunda kalıcı bir sızı bıraktı.

Kaşlarını çatarak kulağını ovuşturdu.

Bir tabak meyve, ekmek ve peynirin durduğu tuvalet masasını işaret etti. "Otur ve ye. Şimdi!"

"Evet, Majesteleri." Acheron bir parça peynire uzanırken yansımasını yakaladı. Kırmızıya çalan çökük gözlerle bakıyordu.

dağınık bir adamdan çıktı. Sakalları dağınıktı. Kırpılmış saçları dağınıktı. Genç değil de yaşlı bir adam gibi görünüyordu.

Sorun değildi, görüldüğünden daha da yaşlı hissediyordu. Ryssa ona bir kadeh şarap doldururken bakışlarını kaçırarak peyniri ağzına attı.

Hizmetçisinin odasına açılan kapıya doğru yürümek için onun yanından ayrıldı. "Nera? Odamda bana bir banyo hazırlamalarını söyler misin? Ve bana bir tıraş bıçağı bul."

Acheron yemek yerken konuşmadı. Dürüst olmak gerekirse, açlıktan ölüyordu. Hizmetçiler onun için yemek getirmiyordu ve babasının ona yaptığı gibi kendi başına yemek aramaya da cesaret edemiyordu. Onu en son mutfak ve yemek odasının yakınında bulduğunda tepki vermişti.

Ryssa geri döndüğünde elinde Apollodorus vardı. Apollodorus Bebek Acheron'u görür görmez gülümsedi ve ona doğru uzandı.

Onu reddedemeyen Acheron onu kollarının arasına aldı. "Selamlar, Bit. Nasılsın bakalım?"

O da karşılık olarak ciyaktı.

Acheron bebek bezi için bez katlayan Ryssa'ya baktı. "Onu son gördüğümden beri büyümüş."

"Evet, öyle."

Acheron bebeğin seyrelen saçlarına baktı. "Sen de kelleşiyorsun."

Ryssa aniden güldü. "Sen de aynı şeyi yaptın. Tüm siyah saçların döküldü ve sonra sarı olarak geri geldi."

Apollodorus uzandı ve sakalını çekiştirdi.

Acheron bebeği Ryssa'ya uzattı. "Onu tutamayacak kadar kirliyim."

"O aldırıyor. Sadece amcasını tekrar grdğ için mutlu. Seni çok özledi."

O da onu özlemişti.

Acheron kız kardeşine ters ters bakarken bile bebeği sıkıca kucakladı. "Bu haksızlık, Ryssa. Babam beni burada bulursa başıma neler geleceğini biliyorsun. Ve eğer beni yakınlarda görürse Apollodorus..."

Elini onun omzuna koydu. "Biliyorum, Acheron."

Kapı, büyük bir küvet ve sıcak su getiren hizmetkârları içeri almak için açıldı. Acheron daha fazla yerken Ryssa bebeği aldı.

Banyo hazır olduğunda onu yalnız bıraktı.

Acheron istediğinden daha büyük bir hevesle dumanı tüten sıcak suyun içine gömüldü ve i çekti. En son banyo yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, ne kadar iyi hissettirdiğini neredeyse unutmuştu. Yine de onun için risk almaya değmezdi.

"Seni seviyorum Ryssa," diye fısıldadı. Onu gerçekten önemseyen tek kişi oydu. Artemis onu sevmek istiyordu ama o bir tanrıçaydı ve onunki bencil bir açtı - tıpkı Estes'inki gibi. Onu memnun ettiği sürece ona iyi davranıyordu. Verildi Estes'in hiç olmadığı kadar vericiydi ama yine de yapacaklarının bir sınırı vardı.

Artemis'in canını en çok yakan şey, başlangıçta nasıl olduklarını hatırlamaktı. Kendi adına o masumiyeti

arzuluyordu.

Onun için bir şey ifade ettiğini hissetmek...

Bunu düşünmemeye çalışarak usturaya uzandı. Sonunda yanaklarını pürüzsüz hale getirdi. İşini bitirdiğinde kendini küvetten dışarı sürükledi ve temiz kıyafetlerine uzandı.

Giyindikten sonra hizmetçinin odasının kapısını çaldı. "İşim bitti. Teşekkür ederim."

Ryssa, hizmetçinin onları duymaması için kapıyı kapatmadan önce ona katıldı. "Lütfen daha fazla ilaç alma, Acheron. Sana yaptıklarından hoşlanmıyorum." Kadının soluk mavi gözlerindeki endişe adamı haşladı.

"Kendim süttten

keseceğim." "Söz

mü?"

Başını salladı. "Ama sadece senin için."

Ona gülümsedi. "Çok daha iyi görünüyorsun. Ne zaman banyo yapmak istersen, buraya gel ve senin için bir tane hazırlatayım." Ona sarılmak için parmak uçlarına kalktı.

Acheron onu biraz sıktı, sonra geri çekildi. Zaten burada çok uzun süre kalmıştı. İkisi de riskin çok büyük olduğunu biliyordu. ev halkı uyanıktı.

Tekrar odasına girdiğinde, masasının üzerindeki Morpheus Root'un yayına baktı.

At onu.

Hayır, yapamazdı. Soğuk algınlığını bırakırsa yine hasta olacaktı. Varlığı bu olmadan da yeterince sefil durumdaydı. O ne yapardı

Ryssa'ya söz verdi. Kendini ondan vazgeçirecekti.

"Acheron?"

Artemis'in sesiyle gerildi. Onu görmeye geleceği anı nereden biliyordu?

Yine de o bir tanrıçaydı. "Selamlar,

Artie."

Onun arkasına geçti ve kolunu beline doladı. "Mmm, çok güzel kokuyorsun."

Uyuşturucuyla karışık bir banyoydu. "Sadece banyo yaptım."

Geri çekilerek ona kaşlarını çattı. "Tuhaf görünüyorsun. Hasta mısın?"

"Hayır."

"O zaman gel. Dans edecek havamdayım."

Sanki başka seçeneği varmış gibi? Ama meydan okuyacak havada değildi. Aslında dayaktan kaçınmayı öğreniyor ve bundan zevk alıyordu.

Artemis onu tapınağına götürdü. Acheron, Artemis'in tapınağa ne yaptığını görünce hemen geri çekildi. Müzik çok alçak sesle çalarken her yerde mumlar vardı. Küçük bir ziyafet hazırlanmıştı.

Kaşlarını çattı. "Nedir bu?"

Ona şefkatli bir gülümseme sundu. "Birlikte olmayalı uzun zaman oldu. Bu gecenin özel olmasını istedim. Hoşuna gitti mi?"

Düşünemeyecek kadar şaşırmıştı. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Kardeşim ya da korilerimden biri için romantik bir ışıklandırma yapmadığım kesin." Masaya gitti ve küçük bir kutu aldı. "Ve Hephaistos'a bunu senin için yaptırdım."

Acheron kutuya ve onun ne anlama geldiğine bakarken tamamen şaşkına dönmüştü. Bu onun karakterinin çok dışındaydı.

Öyle ki, bir an için birinin onun kafasına vurup vurmadığını merak etti. "Benim için bir hediyen mi var?"

"Yüzüğün yerine geçecek bir şey istedim. Bunu yanında götüremezsın ama beni ziyaret ettiğinde kullanmak üzere burada bırakabilirsin."

Merakla kutuyu açtığında bir dizi altın vambrace buldu.

Artemis onun ön kolunu sıktı. "Avlandığımız zaman bileklerin için. Hiç bir şey söylemiyorsun ama atış yaparken yay kirişinin bileğini acıttığını biliyorum. Bunlar cildini koruyacak ve okun her zaman hedefine doğru uçmasını sağlayacak."

Bu inanılmaz derecede düşünceliydi ve ona kalbini ona vermenin ne kadar kolay olduğunu hatırlattı. Neden her zaman böyle olamıyordu?

"Teşekkür ederim, Artie."

"Bu seni mutlu ediyor mu?"

Onu memnun etme çabasında neredeyse çocuk gibiydi. Acheron onun yanağını öpebilmek için saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Bu beni fazlasıyla mutlu ediyor."

"Güzel. Son zamanlarda çok üzgünsün ve üzgün olman hiç hoşuma gitmiyor."

O zaman neden onu üzecek şeyler yapıyordu? Bunu anlamıyordu ama şimdi deniyordu. Geçmişini onun yüzüne vuracak değildi.

Elini ona doğru uzattı. "Dans edelim mi?"

Gülümseyerek onun elini tuttu ve etrafında dönmesine izin verdi. Kahkahaları kulaklarını doldurdu.

Acheron umutsuzca onun sevincini de hissetmek istiyordu. Ama içinde, onu yere atmadığı ve üzerine atlamadığı için duyduğu geçici rahatlama hissinden başka bir şey yoktu.

Acheron'un

Elbette birkaç saat önce aldığı Morpheus Kökü'nün kalıntıları yüzünden hâlâ kafası iyiydi. Vücudunun sakinleştiği ve azgın ya da hasta olmadan işlevini yerine getirebildiği kısımdı.

Artemis başını onun göğsüne yasladı ve kısık müzik eşliğinde sallanırken iç çekti.

Tanrım, onu tekrar sevmeyi ne kadar çok istiyordu. Ama bundan çok korkuyordu. Ne zaman gardını indirse, kız onu incitiyordu. Keşke onları arkadaş olarak kabul etseydi. Ya da onun için gerçekten bir anlamı olduğunu bilmesine izin verse.

Onun arkadaşlığını geri isteyen adam yutkundu. "Artie?"

"Evet?"

"Yarını benimle geçirir misin?"

Mutlu bir şekilde gülümsedi. "Sabah gelip seni alabilirim."

"Burada olmaz. Didymos'ta."

Ondan uzaklaştı. "Bilmiyorum, Acheron. Birileri bizi görebilir."

Her zaman bu noktaya geldi. "Başka şekillere girebilirsin. Kendin gibi görünmek zorunda değilsin."

Hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. "Bu senin için neden önemli? Neden burada benimle kalmıyorsun?"

Sakın söyleme...

Ama elinde değildi. İlaçlar dilini tutmasına izin vermiyordu. "Burada kendimi insan gibi hissetmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

Acheron kararsızlık içinde ondan uzaklaştı. Bir yanı ona gerçeği söylemek istemiyordu ama diğer yanı da ondan bıkmıştı.

ondan saklıyor. "Burada olmak beni evcil bir köpek gibi hissettiriyor. Amcamın Atlantis'teki evinde yaşamak gibi. Sen yanımda olmadığın sürece yatak odandan çıkmama izin yok. Gidemem.

senin iznin olmadan dışarıda. Bu küçük düşürücü."

"Alçaltıcı mı?" Kadın gözlerini ona dikti. "Olimpos'ta bir tanrıçanın tapınağındasın. Zeus aşkına, bu seni nasıl küçük düşürebilir?"

Sen. Fahişe. Ses tonuna bakılırsa, bu kelimeler birbirinin yerine kullanılabiliyordu. Kalbine bir bıçak gibi saplandılar. "Affet beni, Akra. Senden istekte bulunmak bana düşmez."

Dudağını büktü. "Oh, şu ağlamaklı ses tonunu bırak. Bunu yapmandan nefret ediyorum. Çık dışarı."

Hemen odasına geri döndü. Sade mobilyalara ve karanlık gölgelere baktı.

"Bundan çok sıkıldım."

Bir şeyleri değiştirmek için çaresizce pelerinini kaptı ve saraydan çıkıp şehre doğru yola koyuldu. Merus ve Eleni'nin evine varana kadar duraklamadı. Kapalı panjurların ardındaki şömine ışığı titriyordu ve o da ikisi içeride, gülüşüyor ve takılıyorlar. Aile.

Kelimeyi biliyordu ama tam olarak anlamamıştı. Eve hoş geldin demek nasıl bir şey olurdu? Dışarıda onun için ölecek bir kişi olduğunu bilmek.

Bunu burada asla bulamazsınız.

Acheron boş sokakta etrafına bakındı ve şunları hatırladı Babasının onu Estes'in evinden attığı gün. Dinlenecek bir yer bulmak için aylarca dolaştı. İş bulmaya çalıştı. Herkes onu işe almayı reddetti. En azından fahişelikten başka bir şey.

Sen çok güzel bir şeysin... Hadi bu vücudu iyi kullanalım...

Her zaman peşini bırakmayan acı hatıralar onu ürpertti. Gitmek istiyorum.

Ve bunu öğrenmeye çalışmıştı. Şehirden şehre, kasabadan kasabaya gitmişti ama hepsi aynıydı. Gidecek hiçbir yer yoktu ve onu bir an için bile olsa becermek isteyen kimse yoktu. Buraya dönmesinin tek nedeni kız kardeşinin anısı ve kendini bir nesne gibi değil de bir insan gibi hissettiği o tek yaz olmuştu.

Midesi bulanarak tepeye, sarayın büyüğü bir yıldız gibi parladığı yere baktı.

Ve hala o Atlantisli sesler ona fısıldıyordu. Bize gel,

Apostolos. Eve dön...

Acheron acı acı güldü. "Neden? Herkes gibi beni de sikebilesin diye mi?"

Gidebileceği hiçbir yer yoktu. Bu işkenceden kaçış yoktu. Yaşamak zorunda olmasının tek nedeni, bu dünyada onu yargılamayan iki kişiydi.

Ryssa ve Apollodorus. Onları kaybederse tanrılar ona merhamet etsin. Asla devam edemezdi. Bu dünyadan onsuz ayrılırlarsa.

18 ŞUBAT, MÖ 9527

"Sende ve o bebekte ne var bilmiyorum ama sen gelmiş geçmiş en harika hemşiresin."

Acheron, Apollodorus'u onun kollarından alırken Ryssa'nın yorumuna güldü. İkisi de Acheron'un varlığının yeğenini neden sakinleştirdiğini anlayamıyordu ama Apollodorus'un her zaman huysuz olduğu da inkâr edilemezdi, Acheron için hemen sakinleşti. Aslında, Ryssa uyuyabilmesi için bebeği neredeyse her gece ona getirmeye başlamıştı.

"Onu istediğin zaman bana bırakabileceğini biliyorsun. Sanırım ikimiz de aynı seviyede çalıştığımız için bu kadar iyi anlaşıyoruz." Acheron yeğeninin başındaki yumuşak saçları karıştırdı.

Ryssa gülümseyerek battaniyeyi Apollodorus'un etrafına sardı. "Tanrılara şükürler olsun ki sen varsın. Ona yardım etmek için burada olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

Bir an sonra Acheron'un odasının kapıları kırılarak açıldı. Altı muhafız onu yere yatırmak için içeri daldı.

"Nedir bu?" Ryssa talep etti.

Cevap vermediler. Acheron onlarla savaştı ama sonunda bebek protesto çığlıkları atarken onu zincirlediler.

"O hiçbir şey yapmadı!" Ryssa onları odadan dışarı ve koridora kadar takip ederken bağırdı.

Onu taht odasına götürüp babasının ve Styxx'in önünde diz çökmeye zorlayana kadar durmadılar.

Kendilerini beğenmiş bir şekilde tahtlarında otururken ona küçümseyerek bakıyorlardı.

Acheron onlara ters ters baktı. "Ben neden buradayım?"

Babası öfke dolu bir feryatla tahtından indi. "Bana soru sormazsın, hain!"

Sersemlemiş olan Acheron tam bir dakika boyunca gözlerini bile kırpamadı. "Baba!" Ryssa tersledi. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Onun cevabı Acheron'a ters vurmak oldu. "Dün gece neredeydin?"

Acheron yanağında ve gözünde patlayan acıyla nefes nefese kaldı. Artemis'le birlikteydi ama bunu babasına söylemeye cesaret edemiyordu. "Odamdaydım."

Babası ona tekrar vurdu. "Yalancı. Seni güveçte benim cinayetimi planlarken gören şahitlerim var."

Sersemlemişti, cevap bile veremedi. Tek yapabildiği Styxx'e bakmaktı ve prensin gözlerindeki korku dolu ışık ona güvecin içinde kimin olduğunu tam olarak anlatıyordu. "Ben öyle bir şey yapmadım."

Babası muhafızlara dönmeden önce ona bir kez daha vurdu. "Bize gerçeği söylemeye karar verene kadar ona işkence edin."

Acheron kendisini tutan muhafızlarla dövüşürken bir inkâr çığlığı attı.

"Baba, hayır!" Ryssa ileri doğru hareket etti.

Kral vahşi bir hırıltıyla ona döndü. "Bu sefer onu kurtaramayacaksın. Vatana ihanet etti ve bunun cevapsız kalmasına izin vermeyeceğim."

Muhafızlar tarafından tutulan Acheron, nefes nefese Styxx'in bakışlarıyla karşılaştı ve onu tuttu. Kardeşi, üzerinde yürüdüğü toprağa tapan bir adamın ölümünü nasıl planlayabilirdi? Styxx'in reddettiği sevginin sadece bir kısmına sahip olmak için ruhunu satabilirdi.

Ama af dilemeye gerek yoktu. Babası kararını çoktan vermişti. Sadece piç Acheron hain olabilirdi. Styxx asla. Bunu yapabilecek tek kişi onu temize çıkaran Artemis'ti. Ve o ölmeyi tercih ederdi. Dün gece tapınağında onunla birlikte olduğunu açıkça itiraf etti.

Acheron taht odasından çıkarıldı ve aşağıdaki hapisaneye götürüldü.

Muhafızlarla her adımda mücadele etse de, kıyafetlerini soymalarını ve ardından onu sorgu bloğuna zincirlemelerini engellemeye yetmedi. Granit taş iliklerine kadar üşütmüştü onu. Taşta kalıcı olarak kurumuş kan lekeleri vardı ve kendi kanının yakında kendisinden önce işkence gören ve öldürülen diğerlerinininkine karışacağına hiç şüphe yoktu.

Gözlerini kapatan Acheron bir şeyler düşünmeye çalıştı, Kendini olacıklardan korumak için her şeyi yapardı. Ancak sorgucu öne çıktığında, yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Hiçbir şey onu bundan kurtaramazdı.

"Kral görüştüğünüz herkesin ismini istiyor."

Acheron gerçeği söylediğinde başına geleceklerden korkarak yüzünü buruşturdu. "Kimseyle görüşmedim."

Sıcak çelik kırbacı Acheron'un göğsüne indirdi.

Acheron bunun ne kadar imkânsız olduğunu anladığında çığlık attı.

* * *

Ryssa odasına dönüp ağlayan oğlunu hemşiresine teslim ederken dehşete kapılmıştı. Ne yapacaktı ki?

Babasının aksine, gerçek hainin kim olması gerektiğini biliyordu. Eğer tanıklar uzun boylu, sarışın ve Acheron'a benzeyen birini gördüyse, bu Styxx'ti. Acheron'un kralı öldürerek intikamdan başka kazanacağı bir şey yoktu ve o da intikam peşinde koşacak biri değildi.

Acheron'un halka açık bir yerde, özellikle de güveçte asla bulunmayacağından bahsetmiyorum bile. Öyle yapmış olsaydı, hala orada olur ve insanları döverdi.

"Ne yaptın Styxx?" diye fısıldadı boğazındaki yumrunun arasından.

Neden kendi babasına karşı komplo kursun ki? Ama sonra insanlık tarihinin daha fazlasını isteyen ve bunu elde etmek için her şeyi yapmaya hazır oğullar tarafından yazıldığını biliyordu. Yine de Styxx'in böyle entrikalardan uzak olduğunu düşünmüştü. Kim olabilirdi ki aklını mı zehirledi?

"Artemis'i bulmalıyım." Acheron'u kurtarmaya yardım edebilecek başka kimse yoktu.

Ryssa gitmek için kapıya yöneldi ama daha üç adım atmadan kapılar açıldı ve Acheron'u tutuklayan muhafızlar içeri girdi.

"Ekselansları, sorgulanmak üzere götürüleceksiniz."

Bu sözler karşısında kalbi ürperdi. "Sorgulamak mı? Bu olamaz."

Ama öyleydi. Etrafını sararak onu babasının Styxx'le birlikte beklediği savaş odasına götürdüler.

İkisine de toplayabildiği en soğuk bakışı attı. "Nedir bu baba?"

Hiç o anki kadar yaşlı görünmemiştir. Onun Yakışıklı yüz hatları üzüntüyle gerilmişti. "Neden bana ihanet edesin ki kızım?"

"Sana ihanet edecek hiçbir şey yapmadım baba, asla."

Başını iki yana salladı. "Dün gece Acheron'la birlikte olduğunu söyleyen bir tanıgım var."

Styxx'e öldürücü bir bakış fırlattı. "O zaman Acheron hakkında yalan söyledikleri gibi yalan söylüyorlar. Dün gece Apollo'yla birlikteydim. Onu çağırın ve görün."

Styxx'in yüzü bembeyaz

oldu.

Bu yüzden ondan da kurtulmayı düşünmüştü. O yapamazdı. Styxx söz konusu olduğunda babasının aptallığına inanamıyordu.

Babasının alnında bir rahatlama ifadesi belirdi. "Yanıldıklarına sevindim, yavrum." Nazik bir elini kızının yüzüne koydu. "Sevgili kızımın bana sırt çevireceği düşüncesi..."

Peki ya sevgili oğlu?

Styxx'in yere baktığını görmek için babasının arkasından baktı. "Acheron masum."

"Hayır, çocuğum. Bu sefer olmaz. Onu orada gören çok

fazla şahidim var."

Neden onun gerçeği görmesini sağlayamıyordu? "Acheron asla güveçte olmaz."

"Elbette yapardı. Birinde çalışıyordu. Başka nereye gidebilir ki?"

Orası hariç her yer. Acheron her dakikasından nefret etmişti. o yerlerde olmak. "Lütfen, Peder. Ona yeterince şey yaptınız. Bırak onu."

Başını iki yana salladı. "Etrafımda bir engerek yuvası var ve konuştuğu herkesin adını ortaya çıkarana kadar durmayacağım."

Acheron'a yaşatacakları kâbusu düşündükçe gözleri yaşlarla doldu. Tekrar. "Rahipler Hades'in Tartarus'ta hainler için özel bir köşe ayırdığını söyler. Eminim gerçek haininizin adı biz konuşurken bile orada

oyuluyor." Styxx onun bakışlarına

karşılık vermeyi reddetti.

Sonra tekrar babasına baktı. "Bunca yıl boyunca Acheron senden sevgiden başka bir şey istemedi baba. Gözlerinde yanan nefretten başka bir şeyle ona baktığın tek bir an. Nazik bir sözden başka bir şey söylemedin ve her seferinde onu reddettin ve incittin. Sadece seni sevmek isteyen oğlunu paramparça ettin. Telafisi mümkün olmayan bir zarar vermeden önce bırak onu, yalvarırım."

"Bana son kez ihanet etti."

"Sana ihanet mi etti?" diye sordu, onun mantığı karşısında dehşete düşmüştü. "Baba, buna inanamıyor musun? Tek yapmaya çalıştığı gözünüzün önünden uzak durmaktır. Senin dikkatinden uzak durmak. Sızlanıyor ne zaman senin adın geçse. Eğer böyle davranmayı bırakırsan

Bir dakikalığına kör olsaydınız, onun asla insanlara karışmadığını ve size asla ihanet etmediğini görürdünüz."

"O bir fahişeydi!" diye kükredi.

"O yemek zorunda olan bir çocuktü, baba. Kendi ailesi tarafından bir kenara atıldı. Sahip olması gerekenler tarafından ihanete uğradı. onu zarardan korudu. Doğduğunda oradaydım ve hepinizin ona nasıl sırt çevirdiğini hatırlıyorum. Hatırlıyor musunuz? Kolunu ne zaman kırdığını hatırlıyor musun? O sadece İki yaşındaydı ve zar zor konuşabiliyordu. Sana sarılmak için uzandı ve sen onu o kadar güçlü bir şekilde ittin ki kolunu bir dal gibi kırdın. Ağladığında da onu tokatladın ve çekip gittin."

"İşte bu yüzden senin cinayetini planlıyor, Baba." Styxx sonunda konuştu. "Bir kadının seni yapılması gerekenden alıkoymasına izin verme. Kadınlar bizim en büyük zayıflığımızdır. Suçluluk duygumuzu ve onlara olan sevgimizi avlarlar. Kaç kere bana bunu mu söyledi? Onları dinleyemezsin. Onlar akıllarıyla değil kalpleriyle düşünürler."

Babasının yüzü taşa döndü. "Bu sefer yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğim."

Babasının körlüğü karşısında gözyaşları yüzünden serbestçe aktı. "Bu sefer mi? Ne zaman Acheron'un yaptığı bir şeyin yanına kâr kalmasına izin verdin?"

Onun mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışırken gözlerindeki yaşları kırptırdı. "Dolabındaki engerek yılanına dikkat et. Her zaman söylediğin başka bir şey değil mi baba?" Styxx'e anlamlı bir bakış fırlattı. "Tüm ihanetlerin temelinde hırs ve kıskançlık vardır. Acheron'un tek hırsı senin gözünün önünden uzak durmak ve eğer kıskançlık duysaydı, bu sana yönelik olmazdı. Ama ben başka birini tanıyorum.

"Sen olmasaydın hayatında çok şey değişecekti."

Babası onu tersledi. "Ne cüretle kardeşini bu işe bulaştırırsın?"

"Sana söyledim baba. Benden nefret ediyor. O fahişeye de yatmadıysa hiç şaşırmam."

Ryssa dudaklarındaki kanı sildi. "Bu ailede fahişelerle yattığını bildiğim tek kişi sensin, Styxx. Acaba Acheron senin en sevdiğin güveç..." Bununla birlikte döndü ve odadan çıkıp sokağa yöneldi.

* * *

"Bizi yalnız bırakın!"

Acheron babasının sesini zar zor tanıyabiliyordu. zonklayan acının içinden gelen bir ses. Hiçbir parçası ihlal edilmemiş ya da istismar edilmemişti. Göz kırpmak bile acı veriyordu.

Oda boşaldığında, babası taş levhanın üzerinde yattığı yere yaklaştı.

Büyük bir şok yaşayan babası ona içmesi için bir kepçe su getirdi.

Acheron, kralın onu bununla daha çok inciteceğini düşünerek irkildi.

O içmedi. Aslında babası başını kaldırdı ve içmesine yardım etti. Ama Styxx'i öldüreceği gerçeği olmasaydı, zehirli olduğunu düşünürdü.

"Dün gece neredeydin?"

Acheron defalarca sorulan bu soru karşısında gözünün kenarından tek bir damla yaş süzüldüğünü hissetti. Bu soru

Acı içinde kesik kesik bir nefes alırken yanağındaki açık yaralara tuz değdi. "Bana sadece ne söyleyeceğimi söyle, Akri.

Beni artık incinmekten neyin alıkoyacağını söyle."

Babası kepçeyi Acheron'un yüzünün yanındaki taşın üzerine vurdu. "Görüştüğün adamların isimlerini istiyorum."

Senatörlerin isimlerini bilmiyordu. Ona kazık atmadan önce nadiren bir isim teklif etmişlerdi.

Acheron başını salladı. "Kimseyle görüşmedim."

Babası elini saçlarına gömdü ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Bana gerçeği söyle. Lanet olsun sana!"

Acıya kendini kaptıran Acheron, babasının inanacağı bir yalan düşünmeye çalıştı, ancak sorgucuda olduğu gibi tek bir gerçeğe geri döndü. "Ben yapmadım. Orada değildim."

"O zaman neredeydiniz? Nerede olduğunuza dair tek bir tanığınız var mı?"

Evet, ama hiç ortaya çıkmadı. Belki o olsaydı Styxx... Ama Artemis asla değersiz bir fahişe için ayağa kalkmazdı. "Sadece söz veriyorum."

Babası öfkeyle kükredi. Ona doğru uzandı ama temas kuramadan dondu kaldı.

Acheron neler olduğunu anlamaya çalışırken nefesini tuttu. Bir an sonra Artemis yanında belirdi.

Sersemlemiş bir halde ona bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Kız kardeşin bana seni neyle suçladıklarını söyledi. Merak etme, baban bunu hatırlamayacak. Kardeşin de öyle."

Acheron onun ne dediğini anlamaya çalışırken yutkundu. "Beni mi koruyorsun?"

Başıyla onayladı. Bir an sonra odasına dönmüş ve iyileşmişti. Acheron yatağına uzandı, kelimelerin ifade edemeyeceği kadar minnettardı. Ama yine de yaşadıklarının acısını silememiştir. Styxx'in kendi babasını devirmeyi planladığı gerçeğini gizleyemediği gibi.

Ne yapacaktı ki?

Artemis onun yanında cisimlendi. Adamın saçlarını yüzünden geriye doğru tararken yüzünde kederli bir ifade vardı.

"Ryssa bizi hatırlayacak mı?" diye sordu ona.

"Hayır. Şu andan itibaren seninle birbirimizi tanıdığımızı bile hatırlamayacak. Belki de bunu daha önce yapmalıydım. Ama ağzını kapalı tutuyor gibiydi. Artık endişelenmeme gerek yok."

Bu en iyisiydi.

Yaptığı şey karşısında hayretler içinde Artemis'e baktı. Hayır, onun için ayağa kalkmamıştı ama onu kurtarmıştı. Bu, onu en son onların "şefkatli" bakımına bıraktığı zamandan bu yana büyük bir ilerlemeydi. "Benim için geldiğiniz için teşekkür ederim."

Elini onun yanağına koydu. "Keşke seni buradan götürebilseydim."

Bunu yapabilecek tek kişi oydu. Ama korkusu çok büyüktü. Belki de haklıydı. Onun için ne iyi olurdu

onun yüzünden

mahvolmak mı? O

buna değmezdi.

Acheron, içi hâlâ üşüyor olmasına rağmen onu dudaklarından öptü. Gidecek hiçbir yeri yoktu ve burada kendisinden nefret eden insanlarla birlikte olmaktan yorulmuştu.

Styxx ...

Göz açıp kapayıncaya kadar içinde bulunduğu çıkmazın en basit cevabı aklına geldi. Neden bunu daha önce hiç düşünmemişti?

Artemis'ten uzaklaşarak onun elini tuttu. "Buraya biri gelmeden önce gitmelisin."

"Yarın görüşürüz."

Eğer istediği gibi davranmazsa. "Yarın."

Acheron onun kayboluşunu izledi ve kaybolduğu anda hemen olacaklar için planlar yapmaya başladı.

Babası, hayatı Styxx'inkine bağlı olduğu sürece ölmesine izin vermeyi reddetti ve Styxx babasının ölümünü planlıyordu.

Cevap çok basitti. Eğer Styxx'i öldürürse, babası güvende olacak ve kendisi de özgür kalacaktı.

Huzur. Sonunda huzura kavuşacaktı.

19 ŞUBAT, M.Ö. 9527

Acheron saray tamamen sessizleşene kadar bekledi. Bir saatten kısa bir süre içinde güneş doğacaktı...

Ve hem o hem de Styxx ölmüş olacaktı. Bunu düşünmek bile ona hayal edebileceği her şeyden daha fazla keyif veriyordu.

Bunun için fazlasıyla hevesliydi, muhafızların yanından gizlice geçip Styxx'in odasının kapısından içeri süzülürken hançeri elinde sıkıca tutuyordu. Kapıyı sadece bir fısıltıyla kapattı. Bir gölge gibi, kardeşinin uyuduğu kuş tüyüyle doldurulmuş büyük yatağa doğru ilerledi. Ağır perdeler, varisi başıboş bir esintiden korumak için asılıydı.

Ama onu Acheron'dan koruyamadılar.

Bakışları karanlık olan Acheron perdeleri geri çekti. Kraliyet amblemlili kolyesi dışında çıplak olan Styxx, tamamen savunmasız bir halde yan yatmış uyuyordu.

Styxx'in kendisiyle alay ettiği onca yıl boyunca yaşadığı tacizler ve kardeşinin, Styxx'in yaptığı ihanet yüzünden cezalandırıldığını görmeye nasıl istekli olduğu aklından geçti.

Acheron hançeri kaldırdı. Bir kesik... bir kesik...

Barış.

Yap hadi!

Aşağı doğru hareket etmeye başladı, sonra prensin boğazına temas etmeden önce durdu.

Kendisiyle ilgili korkunç bir gerçeği fark ettiğinde sessizce lanet okudu. Bunu yapamazdı. Soğukkanlılıkla değil. Bu kadar acımasızca değil.

Korkak olduğunu anlayınca tiksintiyle geri çekildi.

Hayır, korkak değil. Geçmişlerinde ne olmuş olursa olsun, onlar kardeşti. İkizdiler. Öz kardeşini öldüremezdi. O piç bunu hak etmiş olsa bile.

Bunu yapana kadar acın dinmeyecek.

O sana böyle bir merhamet göstermez.

Bu doğruydı. Babası bunu yapabilseydi, onun dövüldüğünü, iğdiş edildiğini ve hatta öldürüldüğünü görmeye razı olurdu.

Styxx'in ona merhameti, acıması hatta şefkati bile yoktu ve adamın yaşamasına izin verirse, Acheron'un kötü muamelesi

Devam et. Styxx babalarını öldürdüğünde büyük ihtimalle daha da kötüleşecekti. Ve babaları öldüğünde, Styxx Ryssa'ya zarar verecekti.

O tehditleri zaten yapmıştı. Defalarca.

Styxx onu cezasızlıkla öldürebilirdi. Bu gerçek karşısında Acheron'un kanı dondu. Kendisi için değilse bile, kız kardeşini ve çocuğunu korumak zorundaydı.

Styxx ölmek zorundaydı.

Styxx'i tam kalbinden bıçaklamadan bir an önce, "Affet beni kardeşim," diye fısıldadı.

Styxx gözlerini açtığında nefesi kesildi. Acheron sendeleyerek gölgelere geri dönerken kardeşi sürünerek dışarı çıkmaya çalıştı.

Yatakta. Yere düşen Styxx, yarasından akan kanın taşın üzerinde birikmesiyle yere yığıldı.

Nefes nefese kalan Acheron, ölümün onu da ele geçirmesini bekledi.

Olmadı ve devam eden her kalp atışında panik başladı.

Her zamanki gibi hissediyordu. Bu nasıl olabilirdi?

Belki de Styxx ölmemişti. Sadece kardeşini yaraladığından korkarak yanına gitti ve elini boynuna bastırdı. Hiç nabız yoktu. Hareket ya da başka bir yaşam belirtisi de yoktu. Styxx'i çevirdiğinde derisinin ve dudaklarının çoktan maviye döndüğünü, gözlerinin açık ve donuk olduğunu gördü.

Styxx ölmüştü.

Ama Acheron

yaşıyordu.

Dehşete kapıya doğru koştu ve uyuklayan muhafızların yanından geçerek koridordan kendi odasına döndü. Hayır! Hayır! Bunu anlamaya çalışırken bu kelime zihninde tekrar tekrar yankılandı. Eğer o ölürse, Styxx de ölürdü. Eğer Styxx ölürse ...

Ona hiçbir şey olmadı. Bu nasıl olabilir?

Tanrılar bunu neden yapsın ki? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Kendi kardeşini öldürdün. İkizini.

Acheron, içini mutlak bir korku kaplarken kapalı kapısına yaslandı. Gerçeği öğrenirlerse onu öldüreceklerdi. Babası bunu affetmezdi. Onu parçalara ayırırlardı ...

Muhafızlar birbirlerine bağırlıp koridorda koşuştururken aniden sarayda bir alarm sesi duyuldu.

Cesedini çoktan buldular. Tanrılar bana yardım etsin! Biri kapısını çaldı.

"Acheron?"

Ryssa'ydı. Acheron kapıyı açtığında onu orada gördü, yüzü solgun ve saçları dağınıktı. Mavi elbisesinin etrafına kırmızı bir şal sarmıştı. "İyi olduğundan emin olmak istedim. Bu gece birisi Styxx'i öldürmeye çalıştı."

Denedi mi? Hayır, başarmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Ryssa cevap veremededen, Styxx'in Ryssa'nın arkasında olduğunu gördü, yüzü öfkeyle kızarmıştı ve muhafızları odaları arıyor. "Saldırganımı bulun! Onu hemen istiyorum. Beni duyuyor musunuz? Onu yakalayana kadar her köşeyi arayın!"

Acheron inanamayarak gözlerini kırpmıştırdı.

Styxx yaşıyor muydu? Bunun ne anlama geldiğine tamamen hazırlıksızdı. Styxx dirilmişti.

Neden?

Ryssa başını salladı. "Kimseyi gördün mü?"

"Odamdaydım," diye yalan söyledi.

Styxx sanki onu hissetmiş gibi dondu ve yüzünü ona döndü. Kanlar içinde olmasına rağmen onu öldüren yaradan hiçbir iz yoktu. "Muhafızlar!" diye kükredi.

Acheron korkuyla geri adım attı.

Styx onu işaret etti. "Onu koru. Saldırganım beni öldürmek için tek yapması gerekenin önce onu öldürmek olduğunu fark edebilir. Ben istiyorum ki arkasını koruyan biri olmalı."

Keşke kardeşi gerçeği bilseydi... Tanrılara şükürler olsun ki bilmiyordu.

"Ne korkunç bir gece," dedi Ryssa. "Apollodorus'a gitsem iyi olacak. Bütün bu kargaşanın onu korkutacağını biliyorum."

Acheron onu terk ederken hareket etmedi. Çatlağın içinden kapıyı açtığı anda, koridora doluşan ve odaları arayan muhafızları izledi. Kardeşi hayattaydı. Bu gerçeği bir türlü unutamıyordu.

Yani hayatları gerçek anlamda birbirine bağlı değildi. En azından geleneksel anlamda. Eğer o ölürse, Styx de ölürdü. Eğer Styx ölürse... onun üzerinde hiçbir etkisi olmazdı.

Babası haklıydı. O doğal değildi.

Tanrılar neden Styx'i değil de onu korusun ki? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Odasına çekilerek ev tekrar sessizleşene kadar aramayı beklemeye karar verdi. Dışarı çıkabileceğinden ve görülmeyeceğinden emin olunca pelerinini üzerine sardı ve karanlık sokaklara doğru yola koyuldu.

Ara sokaklardan Apollo'nun tapınağına doğru ilerlerken gizlenmeye devam etti. Oraya vardığında kapıyı çaldı.

"Kapalıyız."

"Ben kraliyet ailesindenim," dedi Acheron zorla. "Kahini görmem şart."

Yaşlı ve pörsümüş rahip onun yüzünü görene kadar kapı bir parça açıldı. Tavrı hemen bir itaatkârlığa dönüştü.

"Prens Styxx, beni affedin. Siz olduğunuzu fark etmemiştim."

Acheron onu düzeltmeye zahmet etmedi. Bir kez olsun ikiz oldukları için minnettardı. "Beni kahine götür."

Rahip daha fazla tereddüt etmeden onu Rahipler ve görevliler için küçük odaların ayrıldığı arka tarafa giden sütunlu geçit. Kahinin odası diğerlerinden biraz daha büyüktü. Çıplak ve sadeydi. sadece perdelerle kaplı küçük bir yatak.

"Hanımefendi?" diye seslendi rahip yatağa doğru ilerlerken. "Prens sizinle konuşmak istiyor."

On beş yaşından büyük olmayan sarışın bir kadın yatakta doğruldu ve rahibin yardımıyla ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. Acheron kadının hareketlerinden uyuşturulmuş olduğunu anladı. Ağır bir şekilde.

Rahip onu, içinde buhar bulunan bir kâsenin üzerine yerleştirilmiş uzun bir sandalyeye götürdü. Kokusuna bakarak, içinde Risi Opsi ile karıştırılmış Morpheus Kökü olduğunu tahmin etti.

fantastik halüsinasyonlar yarattı. Euclid'in övgüler düzmesinden sonra sadece bir kez almıştı ama bu kadarı yeterliydi. İki gün boyunca kâbuslar görerek sayıklamıştı.

"Bizi yalnız bırakın," diye tersledi rahibi. "Yasayı biliyorsun."

Rahip hemen geri çekildi.

Kız, daha fazla ttmesi için kaynayan otlara su eklerken pelerinini başına çekti. "Sen prens değilsin."

Adam kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsun?"

"Ben her şeyi bilirim," dedi küçümseyerek. "Ben kahinim ve sen de kralın reddettiği lanetli ilk oğlusun."

Bu son kısım herkesçe bilinen bir şey değildi ve onun yeteneklerine inanmasını sağladı. "O zaman bana neden burada olduğumu söyle."

Buharları içine çekti ve sanki ona musallat olan seslerin aynısını duyuyormuş gibi taburenin üzerinde kıvrandı. Gözlerini açtığında, bakışları onu bir mızrak gibi delip geçti. "Onu ldremezsın. Senin lmen yasak."

"Neden?"

Tekrar nefes aldı. Gözleri parlayan bir altın tonuna dönüştü. "Güneşin izinde gümüşten bir kesik yatıyor. Bir değil, iki değil, üç kez. Babanın işareti sağda, annenin işareti solda ve ortada birleştiren kişi var. İki. İ ie geçmiş  hayat. Henüz bilmesen de sen eskiden neysen osun. Bileceksin. Kaderinizin ortaya çıkacağı gün yaklaşıyor. Cesaretle yr ve dinle. Senin doğumun acılı ama zorunlu bir doğum. Akri di diyum."

Rab ve Efendi hükmedecek ...

Uzandı ve bir elini onun omzuna koydu. "Senin iraden evrenin yasalarını belirleyecek."

"Ne diyorsun sen?"

"Kaderle savaşan kaybeder. Kaderini kucakla, Acheron. Ne kadar çok savaşırsan doğumun o kadar acı verici olur." Yere yığıldı.

Acheron yere dūřmeden önce onu zar zor yakaladı. Onu kollarının arasına alarak yatağına götürdü ve yatırdı. Kız, kuşların ve iblislerin onun için geldiğine dair saçma sapan sözler mırıldanmaya devam etti.

Daha önce olduğundan daha da kafası karışmış bir halde, onu rahiplerin gözetiminde saraya geri döndü. Kehaneti

anlamsızdı.

Öyle olmalı. Tanrılar neden bir fahişeyi sesin ki? Neden onun iradesi evrenin iradesi olsun ki?

Uyuşturulmuş.

Bunun ne kadar rahatsız edici olduğunu herkes gibi o da biliyordu. Bu kendi gördüğü halsinasyonlardan başka bir şey değildi. O bir hiçti.

Yine de aklının bir köşesinde iki kelime tekrar tekrar fısıldıyordu.

Ya yle olsaydı?

3 MART, 9527 M.Ö.

Acheron çocuk odasında oturmuş, Apollodorus'a gergin etleri kaşıklıyordu. Ryssa şiddetli bir baş ağrısıyla yatarken ikisi sabahın büyük bir bölümünde yalnız kalmışlardı. Yeğeninin neden ona tapıyor gibi görüldüğünü bilmiyordu ama çocuk onu her yerde takip ederdi.

Hayatındaki tek iyi şey buydu. Apollodorus

uzun bir geğirti çıkardı, sonra kıkırdadı.

Acheron kaşlarını kaldırdı. "Sanırım işiniz bitti lordum."

Bebek yere düştü ve güldü. Acheron onu kucağına aldı ve omzuna yasladı.

Çocuk odasının kapısı açıldığında Apollodorus'u uyuması için yatırmıştı. Bir an için gelenlerin babası ya da Apollon olabileceğinden korktu ama neyse ki Ryssa yanında küçük sarışın bir genç kadınla içeri giriyordu.

Onun kim olduğunu anlaması bir an sürdü. Maia.

"Acheron! Bakın kim annesini ziyarete gelmiş."

Onu karşılamak için ayağa kalktığında sevinç tüm benliğini kapladı. "Seni tekrar görmek çok güzel." Ona sıkıca sarıldı.

Gülümseyerek ona bakmak için geri çekildi. "Acheron... çok uzun zaman oldu. Hiç değişmemişsin."

Ama o yapmıştı. Ve elini rahatsız edici bir okşayışla kolunda gezdirdiğinde, adam korkudan donakaldı. Özellikle de kadının gözlerinde o tanıdık ışık belirlediğinde. Sanki kendini kontrol edemiyor gibiydi. Lanet olsun, onun laneti.

Maia değil.

Geri adım atarak aralarına mesafe koydu. "Seni buraya getiren nedir?"

"Buraya annemle birlikte geldim."

Ryssa ona başının hâlâ ağrıldığını belli eden zayıf bir gülümseme verdi. "Bir hafta kalacaklar."

Bu haberin onu sevindirmesi gerekirken dehşete düşürmüştü. "Gerçekten mi?"

Maia, onu ısırarak isteyen bir dişi aslan gibi yavaşça yaklaştı. "Sen ve ben yeniden tanıştık."

O cevap veremedi bir hizmetçi Ryssa'yı çağırıldı.

Ryssa acı içinde yüzünü buruşturdu ve elini şakağına bastırıldı, sonra onlara baktı. "Hemen döneceğim."

Maia bir adım daha yaklaştı. "Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum..."

Onu geride tutmak için ellerini omuzlarına koydu. "Bana artık bir kocan olduğu söylendi."

"O benimle değil." Kadın davetkâr bir tavırla ona doğru eğildi. "Hayır," dedi adam kararlılıkla. "Bunu seninle yapmayacağım."

Kirpiklerinin altından ona bakarken dudaklarını yaladı. "Ben artık çocuk değilim, Acheron. Kendi bebeği olan yetişkin bir kadıyım."

"Ve seninle bu şekilde ilgilenmiyorum."

Onun kasıklarına uzandı.

Acheron temas etmeden önce onun elini tuttu. "Maia, sen çocukken sana ben bakmıştım."

"Ve şimdi bana bir kadın olarak bakmanı istiyorum."

"Lütfen, kes şunu."

"Neden? Sen kocamdan daha gençsin." Elini onun elinden çekmeye çalıştı. "Beni çekici bulmuyor musun?"

Ryssa geri döndü.

Acheron onu serbest bıraktı ve hızla uzaklaştı. "Artık gitmem gerekiyor."

"Bir sorun mu var?" Ryssa sordu.

Ona söyleyebileceğinden çok daha fazlasını. "Hayır. Ben iyiyim. Sadece gitmem gerekiyor." Neredeyse koşarak odadan çıktı ve kendi odasına güvenli bir şekilde kilitlenene kadar durmadı.

Başını kapıya yaslayarak olanlara lanet okudu. Ergenlik çağını geçmiş herkesin onu becermek isteyecek kadar nesi vardı?

Herkesin ona sarılmasından, göz kırpmasından ve müstehcen bir şekilde bakıyordu. Bu normal değildi ve şimdi Maia'yla birlikte korkunç bir şeyin farkına varmıştı.

Asla kimseyle normal bir ilişki kuramayacaktı.

Baba, kız kardeş, hatta çocukluk arkadaşı.

Biri ergenliğe girdiği an, onun için her şey bitmişti. Bu düşünce onu hasta etti, kapıdan aşağı kaydı ve tanrıların ona verdiği lanetten nefret etti.

22 HAZIRAN, MÖ 9527

Yarın Acheron reşit olacaktı. Bir ve Yirmi. Heyecanlanmalıydı ama yine de kahinin sözleri ona musallat olmuştu. Daha da önemlisi, Maia'nın onu yakalamaya çalışırken yüzünde beliren ifadeydi.

"Bir şeyler değişmeli," dedi ağır bir iç çekişle. Kardeşi hâlâ babasının cinayetini planlıyordu ve o burada oturmuş, kendisini görmemelerini umarak herkesin yolundan çekilmeye çalışmaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Acheron?"

Başını arkaya yasladığında Ryssa'nın da ona katıldığını gördü. balkon. Kadın gözlerini ona dikti. "Yine o şeyi alıyorsun, değil mi?"

"Sadece bugün ve yarın için," diye sessizce itiraf etti.

"Neden?"

Çünkü Artemis onun kalbini çıkarmıştı ve Önümüzdeki iki günü onsuz geçirecek dayanıklılığa sahip değilim.

Bu onların eski kavgasıydı. Tanrıça'dan onu kabul edin ya da en azından ona gelin. doğum yıldönümünü kutlamıştı ve o da yüzüne gülmüştü. Dahası, Styxx'in doğum yıldönümü için planlanan tüm özel kutlamaları izlemekten yorulmuştu. Çok istediği oğlu tarafından yakında hayatı sona erdirilecek olan bir adam tarafından planlanan kutlamalar gayretle. İronik, evet. Ama acıtmasına engel olmadı.

"Acheron." Ryssa onun çenesini kavradı ve kendisine bakması için zorladı. "Beni duyabiliyor musun?"

"Pek sayılmaz."

Onun gözlerindeki hayal kırıklığını gördü. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Herkes gibi döv beni."

Ona ters ters baktı. "Hiç komik değilsin."

Olmaya çalışmıyordu. Etrafındaki herkesi aşırı şiddet eylemlerine sevk etmesi hayatının basit bir gerçeğiydi.

Geri adım atmadan önce başını salladı. "Sen bu haldeyken Apollodorus'un sana yaklaşmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Tek dezavantajı buydu. "Biliyorum. Bu pek de anaç bir davranış olmazdı. Şahsen annelerin yavrularına nasıl davrandığını bildiğimden değil. Sanırım bir keresinde bir oyunda görmüştüm, sadece o zaman anne yavrusunu bir aslana yediriyordu. Kendi annemin bu kadar merhametli olmaması ne kötü, değil mi?"

Başını omzuna doğru çekti ve kulağının hemen arkasından öptü, ardından saçlarını nazikçe karıştırdı. "Saçların eskisinden daha açık renk. Sanırım bu uzunluğunu sevdim. Kestirdin mi?"

Başını iki yana salladı. "Saçımı kim keserse kessin daha sonra benimle yatmak istiyor. Ya ayak parmaklarıma değene ya da babam tekrar kesecek kadar kızana kadar uzamasına izin vereceğimi düşündüm. Belki de gidip tanrılara bir adak daha sunmalıyım. Athena'nın bayram günü yaklaşıyormuş diye duydum."

Tedirgin bir nefes verdi. "Bugün havanda değilsin."

Uyuşturucular hayal kırıklığıyla birleşmişti. Atlantis'te böyle olmaktan hep nefret etmişti. Alaycı küstahlığı hiçbir zaman iyi ödüllendirilmemişti. Ve bu onu her zaman öldürmüştü. Onu uyuşturucuyla beslediler, sonra da uyuşturucunun zihni ve bedeni üzerindeki etkileri nedeniyle cezalandırdılar.

Artemis'in bu ruh haline karşı garip bir sevgi dolu nefreti vardı. Bazen hoşuna gider, bazen de onu bu yüzden cezalandırırdı. Sorun şu ki, çok geç olana kadar kızın bunu nasıl karşılayacağını asla bilemezdi.

Ryssa isteksizce ondan uzaklaştı. Acısı somuttu ve bunu hafifletmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kadın onun karşısındaki çaresizliğinin ağırlığından ağlamak istiyordu.

En kötüsü de, Maia ile aralarında bir şey olmuştu ama Maia ona ne olduğunu söylemeyi reddediyordu. Onun tahminine göre Maia herkesin hissettiği aynı çekime yenik düşmüştü. Ergenlikle ilgili bir şey olmalı. Cinsel olgunluktan önce çocuklar bunu fark edemezdi. Ama sonra ...

Onun zavallı Acheron'u.

Keşke onun yanında kendini kontrol edebilen başka biri olsaydı.

Bir tek ben varım.

Kendini hiçbir şekilde özel biri olarak görmüyordu. Ama bu Acheron'un yalnız olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Hep yalnız kalacaktı. Babaları evlenmesine asla izin vermeyecekti ve Styxx'in neredeyse öldürölmesinden sonra muhafızlar bir kez daha Acheron'un kapısının önüne dikilmişti. Ne kadar az özgürlük şimdi gitmişti.

Bunu onun için daha iyi hale getirebilmeyi ne kadar isterdi.

* * *

Hava karardıktan sonra Acheron aşağıdaki hareketliliği izledi. En çok dikkatini çeken an, Teb Prensesi'ni müjdeleyen büyük tören alayıydı. Styxx'in yeni gelini. Yarından iki hafta sonra evleneceklerdi.

Bu sefer kardeşinin kadınından uzak durmayı planlıyordu. Sanki tehlikenin farkındaymış gibi, tekrar kesileceği düşüncesiyle taşakları aniden ağrımaya başladı.

Acheron irkilerek hadım edildiği için kardeşini lanetledi. Styxx nişanlısının ne yaptığı hakkındaki gerçeği biliyordu ama piç kurusu bunu umursamamıştı.

Ne olmuş yani? Onun aşağılanması ne önemi vardı ki? Önemli olan tek şey değerli Styxx ve onun haysiyetiydi.

İç çekerek kahini hatırladı. Akri di diyum. Bunun anlamı ne olabilirdi ki?

Lord ve Efendi hükmedecekti. Yatak odasını zaten o yönetiyordu, başka ne kalmıştı ki?

Bu sadece uyuşturulmuş bir kehanet, Acheron, unut gitsin. Her zaman saçma sapan bilmecelerle konuşuyorlardı. Ve bunda şaşılacak bir şey yok. Kaltak o zamanlar şimdi olduğundan daha yüksekti. Belki de kehanetleri kendisi söylemeye başlamalıydı.

Bekle, o zaten bir tane biliyordu.

Artemis bugün ya da yarın ona yaklaşmayacaktı ama üçüncü gün topallayana kadar üzerine atlayacaktı.

Bak... peygamber. Geleceği kâhinden bile daha iyi biliyordu.

Acı acı gülerek tırabzandan yuvarlandı ve yatağına yöneldi.

Bildiği bir sonraki şey, Artemis'in tapınağında, ayaklarının dibinde yerde yatıyor olduğuydu. "Küçük bir uyarı iyi olurdu, Artemis."

Gülerek kollarını adamın omuzlarına doladı ve boynuna sokuldu. "Kendimi acıkmış hissediyordum."

Bunu bilmeliydi. "Yarından sonraki güne kadar beni göremeyeceğini söylemiştin."

Tırnaklarıyla adamın boynunu okşayarak vücudunun aşağı yukarı titremesine neden oldu. "Bir durgunluk vardı, ben de sana yer açtım. Biraz minnettarlık sana iyi gelebilir."

Başını arkaya yaslayarak ona alaycı bir bakış attı. "İçimden sızan minnettarlığı göremiyor musun?"

Burnunun ucunu ısırıldı. "Alaycılık sana yakışmıyor."

"Yine de ben olduğumda beni arzulamana neden oluyor."

Gülümsedi. "Beni bu kadar iyi okumayı nasıl başarıyorsun?"

Zor değildi. Onun kendisine hayranlık duymamasına bayılıyordu. Gözlerinin büyüdüğü ve nefes alış verişinin arttığı gerçeği gözden kaçması zor ipuçlarıydı.

Onun dudaklarını ısırıldı. "Seni özledim."

Oyunlarına keskin bir soluk karıştı.

Acheron, Artemis'i yerinden kaldıran ses karşısında donakaldı. bir öfke kükremesi içinde. Önlerinde uzun boylu bir adam vardı,

Çilek sarısı saçları olan ince bir kadındı. Koyu renk gözleri dehşet içinde yuvarlaktı.

"Burada ne yapıyorsun, Satara?"

"Ben sadece... Ben hiçbir şey görmedim, Artemis Teyze. Affet beni."

Artemis onu saçlarından yakaladı ve kendine doğru çekti. "Bana bak." Dişlerini çıkarmıştı ve gözleri kıpkırmızıydı. turuncu renkte. "Az önce gördüklerin hakkında herhangi bir varlığa tek kelime edersen, hayatını ya da ruhunu kurtaracak hiçbir güç yoktur. Anlıyor musun?"

Satara şiddetle başını salladı.

Artemis onu itti. "Git ve çağrılana kadar geri dönmeye cesaret etme."

Anında ortadan kayboldu.

Bunun üzerine Artemis intikam hırsıyla ona saldırdı. "Bunların hepsi senin suçun!"

Tabii ki öyleydi. "Beni buraya getiren sensin." "Sessizlik!"

Ona ters vurdu.

Acheron ağzındaki kan tadıyla hırladı. O ona karşılık vermek istedi ama bunun sonuçlarını biliyordu. O ölümlüydü ve o değildi. Yine de bundan daha fazlasıydı. Bu tokat onu zihinsel olarak ne kadar incitmiş olursa olsun, bunu ona yapmayacaktı. Kimse iyilik için kanını akıtmak zorunda kalmamalıydı.

Aşk için kan akıtmak zorunda kalmamalıydılar. "Bitti mi?" diye sordu.

Sonra dişlerini ona geçirdi.

Acheron, Satara'ya olan öfkesini ondan çıkarırken tısladı. Dudaklarından g  s n n  n kısmına iki kan damlasının d  t   n  hissetti. Kız onu hiç umursamadan beslenirken acı onu yaktı.

  i bittiğinde onu geri itti. Kan kaybından zayıf d   en adam dizlerinin üzerine çöktü.

Onu saçlarından yakaladı ve kendine doğru çekti. Elinde bir bıçak belirdi ve bı a ı adamın kalbinin üzerinde gezdirdi.

Acheron onun bakışlarıyla kar ıla tı ve bekledi. " ld r beni Artie. Bitir  u   i."

Gözleri onu bitirece inden emin olduğu noktaya kadar karardı, ancak hançer tam kalbine geldiğinde, yönünü tersine çevirdi ve duvara doğru fırlattı. Kollarını ona doladı ve a larken onu kendine yakın tuttu.

"Neden seni istememi sa lıyorsun?"

Acheron acı acı güldü. "Bunu yapan ben değilim. İnanın bana." Eğer istediği olsaydı, kimse onu bir daha arzulamazdı.

Onu kollarından itti. "Sadece git." Sanki

başka seçeneği varmış gibi?

En azından bu sefer onu yatağına geri koydu. Ama ak am yemeğinden dolayı hâlâ kanıyordu. İ  çekerek, yarayı tedavi etmek için ayağa kalktı.

"Babam dışında tapına ına giren tek erkek sensin."

Acheron döndüğünde Satara'nın yatağının yanında durduğunu gördü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Artemis'in her şeyi riske atmasına neden olacak adamla tanışmak istedim."

Keskin bir panik içinde nefesini tuttu. "Burada olduğunu bilseydi ikimizi de yok ederdi."

Satara kayıtsızca omuz silkti. "İnsan alemine dikkat etmiyor. Güven bana."

Acheron aralarındaki kısa mesafeyi geçerken kıpırdamadı.

Kaşlarını çatarak, sanki deforme olmuş bir adammış gibi onu inceledi. Merak. "Çok güzelsin. Belki ben de senin için tanrılığımı riske atabilirim." Onun yüzüne dokunmak için uzandı.

Acheron onun elini tuttu. "Gitmeniz gerekiyor."

"Sana Artemis'ten daha nazik bir sevgili olurdum."

Sanki buna ihtiyacı varmış gibi.

"Bak," dedi Satara kararlılıkla. "Gözlerinden benim gibi bir yarı-tanrı olduğunu anlayabiliyorum - kanının onu yaşıyor olması bunun kanıtı. Ve Artemis'in sana nasıl davrandığını gördüm. Sana söz veriyorum, ben bu kadar duygusuz olmazdım. Sahip olduğum güçlerle onunkini alabileceğimizden bahsetmiyorum bile. Düşünsene, bir tanrının gücüne sahip iki yarı tanrı. Biz olurduk yenilmez."

"Yenilmez diye bir şey yoktur. Her zaman Ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar her varlığı kusurlu kılan bir şey. Bir zayıflık... Beni Artemis'in olarak tanıyorsun. Birileri seninkini bilecek ve benimkini bulacak. Doğru ya da

Yanlış, ona söz verdim ve sözümünden dönmeyeceğim."

Sanki zihinsel özürlüymüş gibi ona dudak büktü. "O zaman sen bir aptalsın."

"Bana daha kötöleri de söylendi."

Başını iki yana salladı. "Ve sen onun fino köpeği olmaktan memnun musun?"

Hayır, değildi. Ama başka ne seçeneği vardı ki? "Tekrar söylüyorum, ona söz verdim ve yalancı olmayacağım."

Alaycı bir şekilde homurdandı. "O zaman seni yanlış değerlendirdiğim için özür dilerim. Ancak, kendimi biraz ikilemde buluyorum. Eğer bunu öğrenirse, yeğenim olsun ya da olmasın beni öldürür. Ama sözünün eri biri gibi görüldüğüne göre, bugün söylediklerimi Artemis'e asla söylemeyeceğine dair yemin eder misin?"

"Başkalarının, hatta senin bile sonunu planlamaktan hoşlanmıyorum. Bununla birlikte, eğer Artemis'in peşinden gidersen, ona ne yaptığını söylerim. O güvende olduğu sürece, sen de güvendesin. Yemin ederim."

Onun tehdidi karşısında şaşırılmış gibi başını eğdi. "Benimle pazarlık yapıyorsun.

Ona gösterdiğin sadakati sana göstermektense seni dövmeyi mi tercih eder?"

Acheron omuz silkti. "Ben en iyi arkadaşımı koruyorum. Doğru ya da yanlış. Onun yanında duracağım."

Satara başını salladı. "O zaman seninle bir anlaşmamız var. Umarım onu sadakatinize değer bulursunuz."

O da öyle düşünüyordu. Ama Satara gibi o da bir şekilde bundan şüphe duyuyordu.

Son bir uyarı bakışıyla Satara onu terk etti.

Acheron bunu çözmeye çalışırken bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Yani Artemis'in ölümünü planlayan en az babası kadar çok insan vardı. Lanet olsun. Güçle ilgili olan şey neydi?

Herkes bu kadar mı göz dikti? Neden insanlar sahip oldukları şeylerle yetinemiyorlardı? Neden aile ve arkadaşlar bu kadar zararsız bir şey için birbirlerine düşman olmak zorundaydı? Uzun vadede hiç önemi olmayan bir şey için...

Birine sevgi gösterildiğinde, açgözlülük ve bencilliğin bunu bozmasına nasıl izin verebilirdi? O bunu anlayamadı.

Aşk verildiğinde çok saf ve masumdu, özellikle kayıtsız şartsız. Onu alanlar neden onun ne kadar güzel bir hediye olduğunu göremediler? Neden onu veren kişiyi incitmek için bir araç olarak kullanmak zorundalar?

Artemis'in ona yaptığı

gibi. Styxx'in babasına

yaptığı gibi.

Yeğenini bu yüzden çok seviyordu. Apollodorus ilgiden başka bir şey değildi ve sarılıp yanağına yarım yamalak bir öpücük kondurduğunda bu saf, neşeli bir sevgiydi. Hiçbir hile yoktu. Bir şeyi geri almak için vermek yoktu.

Dünya neden böyle olmasın ki?

Ama yine de, o kimdi ki bu soruları sorsun? Kendi annesi ona karşı en temel şefkati bile göstermekten acizdi.

Sevgi, ne yazık ki, onu hak etmeyenler için çarçur edilen bir zayıflıktı.

Acheron masasından şarap şişesini aldı ve mantarını açtı. Burada fazla teselli yoktu ama biraz olması hiç olmamasından çok daha iyiydi. Tanrılar başka hiçbir yerde teselli bulamayacağını biliyordu. Belki de Satara'nın teklifini kabul etmeliydi.

Ama nasıl bir bedel ödemiş olabilir? Hayatta her şeyin bir bedeli vardı. Bu bilgelik için Estes'e neredeyse teşekkür edebilirdi.

Bu dünyada hiçbir şey bedavaya gelmedi.

Hiçbir şey.

"Acheron?"

Artemis'in sesini duyunca gerildi. Artemis ortalıkta görünmüyordu. Ama onu ruhunda bir fısıltı gibi hissedebiliyordu.

Onun arkasında tezahür etti. "Özür dilerim, Acheron. Sana bu şekilde davranmamalıydım."

"O zaman neden yaptın?"

Hâlâ görünmez, onun omzuna sokuldu. "Korkuyorum ve korkumun beni yönlendirmesine izin veriyorum."

"Sen bir tanrıçasın."

"Ben birçoğundan biriyim ve diğerleri kadar güçlü değilim. Bir tanrıçanın güçlerini elinden aldıklarında ona ne yaptıklarını biliyor musun? Onu istismar eden ve alay eden insanların arasında var olması için dünyaya atarlar. Benim için istediğin bu mu?"

Neden olmasın? Bu, onun için sahip olacağı şeydi.

Ne yazık ki o kadar da zalim değildi. "Hayır. Ben sadece senin için en iyisini istiyorum Artie. Ama senin her şeyi alıp götürmenden bıktım.

benden uzak dur. Ben sinirlendiğinizde dövebileceğiniz akılsız bir oyuncak değilim."

O güzel yeşil gözlerindeki samimiyeti görebilmesi için cisimleşti. "Biliyorum ve deniyorum. Gerçekten deniyorum. Sadece bana karşı sabırsız ol."

"Sabırsız mı?"

Kaşlarını çattı. "Bu yanlış kelime, değil mi? Bazen neden karıştırıyorum bilmiyorum."

Kendini savunmasız bıraktığı bu anlar onu ona sevdiren anlardı. Onu sevmesini sağlayan da bunlardı.

Yüzünü ellerinin arasına alarak ona şefkatli bir öpücük verdi.

Artemis içinden bir rahatlama dalgası geçerken içini çekti. Onu çok seviyordu ve yine de olacaklardan çok korkuyordu.

onu sevmek demekti. Onu asla incitmek istemiyordu. Yanında kendisi gibi olabildiği tek kişi oydu. Diğer tanrıların yanında sert ve savunmacı olmak zorundaydı, ölümlülerin yanında ise ilahi ve hoşgörüsüz olmak zorundaydı.

Acheron onun gülmesine izin veren tek kişiydi. Onu kucaklayan ve içinde sıcak hissetmesini sağlayan tek kişiydi. Ama sorun şuydu ki, ne zaman kendini açsa Acheron'un içindeki soğukluğu hissediyor ve onun bile Ona sadık olmasına rağmen, onu mutlu etmedi. En çok bu acı veriyordu. Onun içindeki acı. Hafiflemek, öfkeyle saldırmak ve ona karşı kendisi kadar açık olmadığı için onu incitmek istemesine neden oldu.

Neden onun hissettiklerini hissedemiyordu?

Şimdi bile dokunuşunda bir çekince vardı. Bir tereddüt ve nedenini anlamıyordu.

Onun kendisini ilk tanıştıkları zamanki gibi sevmesini nasıl sağlayabilirdi?

Kendisini sevdiği gibi sevmediği için onu cezalandırmak istiyordu. Sevgisi için ona yalvartmak istiyordu. Ama nasıl?

Geri çekilirken bakışları onun boynuna gitti ve beslenirken ona yaptığı şey karşısında irkildi - bu Apollo'nun kendisine yapacağı bir şeydi. "Seni incitmek istememiştim."

Acheron kendisine pek çok kez söylenmiş bu sözler karşısında nefesini tuttu. Bir kez olsun biri ona zarar vermeden önce bunu düşünemez miydi?

"Ben iyiyim." Ama gerçek şu ki, iyi değildi. Acıya karşı hiçbir zaman iyi olmamıştı. Sadece alışmıştı.

Saçlarını adamın yüzünden geriye doğru taradı. "Çok yorgun görünüyorsun. Senden bu kadar çok kan almamalıydım." Onu yatağa doğru çekti. "Dinlenmelisin."

Doğru. Yarın onu hangi dehşetin beklediğini bilemezdi. Başka bir iğdiş ya da dayak ya da Artemis'in mükemmel olduğu duygusal yumruklama.

Bekleyemedi.

"Yarın bana gelecek misin?" diye tekrar sordu, tüm dünya ikiz kardeşine iyi dileklerini sunarken yalnız kalmamak için çaresizce.

Artemis tereddüt etti. Gelmek istiyordu ama Apollo Styxx'in kutlaması için burada olacaktı. Dikkatli olmak zorundaydı. İkiz ve tanrı oldukları için, ne zaman

yakındaydı. Eğer onu hissederse, onu aramaya gelirdi ve bu da Acheron'un hayatına mal olabilirdi. "Bir festivalim olduğunu biliyorsun. Nasıl kaçırabilirim?"

Adam gözlerini kaçırdı ve kadının ondan hissettiği acı kendi kalbini delip geçti.

"Ertesi gün ziyaret edeceğim."

Acheron duygularını kontrol altında tuttu. "O zaman dört gözle bekleyeceğim."

"Bana surat mı asıyorsun?"

"Hayır." İncinmişti. "Umarım iyi bir festival geçirirsiniz."

Artemis elini onun saçlarında gezdirdi. "Ben yokken beni düşünecek misin?"

"Ben her zaman yaparım."

Yanağından öpmek için eğildi. "Beni her zaman çok özel hissettiriyorsun."

Ve her zaman ona kendini bok gibi hissettirirdi. Elini tutabilmek için kolunu onunkinin altına soktu. Elini kalbine götürdü ve uzun bir iç çekti.

Bunu yaparken içinden kötü bir his geçti. Yarın bir şeyler olacaktı. Bunu her parçasıyla hissedebiliyordu. Bu her neyse, onu ve Artemis'i sonsuza dek değiştireceğinden emindi.

Akri di diyum.

23 HAZIRAN, MÖ 9527

Acheron balkonunun parmaklıklarına oturmuş, aşağıdaki saraydaki doğum günü partisi için gelen özenle giyinmiş konukları izlerken karanlıkta tamamen sarhoş olmuştu. Sırtını binaya dayamıştı, bacakları ise Önünde tehlikeli bir denge içinde uzanıyordu. Bu noktada ne kadar içtiğinden emin değildi.

Ne yazık ki, bu onu öldürmeye yetmedi. Ama eğer şanslı olsaydı, tünediği yerden yüz metre aşağıdaki kayalara yuvarlanabilir ve orada korkunç bir şekilde ölebilirdi.

Bu kesinlikle kardeşinin doğum günü kutlamasını mahvederdi. Haftalardır ilk kez, Styxx'in toplanan soyluların ve ileri gelenlerin önünde düşüp öleceği düşüncesine güldü.

Bu onların işine yarayacaktır.

"Bugün benim de doğum günüm," diye bağırdı, kimsenin onu duyamayacağını biliyordu. Duysalar bile umurlarında olmazdı.

Acheron başını çevirdi ve acının onu kesmesiyle irkildi. Artemis'in tek başına ona bu kadar acı verebilmesinden nefret ediyordu. Kendini Artemis'ten korumak için çok dikkatli davranmıştı. diğerlerinin duygusuzluğu. Ama Artemis onu kimsenin dokunamayacağı bir seviyede kesmişti.

Ve herkes gibi o da onu ne kadar incittiğini umursamadı.

Yine de minnettar olmalı. En azından bu yıl doğum yıldönümünü hapishanede kutlamıyordu ...

Ya da güveç.

Hep yalnızdı. Kalabalık içindeyken, etrafı insanlarla çevriliyken bile yalnızdı.

Doğrusu, bundan bıkmıştı. Kimse onu istemiyordu. Sözde ailesinin onun yaşamasını ya da ölmesini umursamasının tek nedeni, o ölürse sevgili Styxx'lerinin de ölecek olmasıydı.

"Yetti artık."

Henüz bir yirmi yaşında olmasına rağmen yaşlı bir adam kadar yorgundu. Yaşının ötesinde yaşamıştı ve artık acı çekmek istemiyordu. Daha fazla yalnızlık istemiyordu.

Bitirme zamanı gelmişti.

Kafasının içinde duyduğu sesler şimdi daha yüksekti. Onu eve çağırıyorlardı...

Acheron küpeştenin üzerinde ayağa kalktı. Aşağıdan gelen rüzgârlar Bir sevgili gibi onu çağırın kara denize bakarken saçlarını havalandırarak üzerine doğru koştu. Kadehini bıraktı ve kadehin aşağıya yuvarlanıp gözden kayboluşunu izledi.

Bir adım.

Acı yok.

Her şey sona erecekti.

"Vakit geldi," diye nefes aldı. Artık burada onu durduracak kimse yoktu. Onu geri çekecek Ryssa yoktu. Onu bağlayacak babası yoktu. ve bunu önlemek. Doktor çağırmak için Estes yok.

Özgürlük.

Gözlerini kapattı, bıraktı ve adımını attı.

Ağırlıksız havada süzülürken korku ve rahatlama onu kamçıladi. Bir an içinde, uzun zamandır aradığı huzura kavuşacaktı.

Birden karnına sert bir şey çarptı. Acheron acıdan nefesi kesildi. Refleks olarak gözlerini açtı.

Düşmek yerine şimdi yükseliyor, denizden uzaklaşıyordu. Kayalara çarpan dalgaların sesi yerini dev kanatların ağır çırpınışlarına bıraktı. Arkasını döndüğünde bir dişi iblis onu tutuyordu. Tıpkı kahinin söylediği gibi.

"Bırakın beni!" diye bağırarak kendini kurtarmaya çalıştı.

Yapmadı. Ta ki onu bulunduğu balkona geri götürene kadar.

Acheron küpeştenin üzerine tüneyip onu dikkatle izlerken sendeleyerek geri çekildi. Uzun, düz siyah saçları beyaz ve kırmızıya çalan bir tenin üzerine dökülüyordu. Gözleri karanlıkta parlıyordu; canlı kırmızıyla çevrili beyaz irisler. Saçları gibi kanatları ve boynuzları da siyahtı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi zehir doluydu. "Akri daha dikkatli olmalı," diye fısıldadı nazikçe. "Akri daha dikkatli olmalı.

Xiamara bir an daha geç kalsaydı, ölmüş olacaktın."

"Ölmek istedim."

Ona bir kuşu hatırlatan bir hareketle başını eğdi. "Ama neden, Akri?" Omzunun üzerinden insanların hâlâ gelmekte olduğu yere baktı. "Pek çok kişi senin insan olarak doğuşunu kutlamaya geldi."

"Benim için gelmiyorlar."

Xiamara ona kaşlarını çattı. "Ama sen prensisin. Varis."

Acı acı güldü. "Ben bir bokun varisiyim ve hiçbir şeyin prensi değilim." "Hayır. Sen Apollymi'nin oğlu Apostolos'sun.

Herkes tarafından saygı duyulan."

"Ben Acheron, kimsenin oğlu değilim. Sadece bir yatak odasının sınırları içinde saygı görürüm."

Yavaşça onun önüne indi. Kanatları kıvrak vücudunun etrafına dolandı. "Doğumunu hatırlamıyorsun. Anlıyorum. Buraya annen tarafından senin için bir hediye ile gönderildim."

Onun sözlerini takip etmeye çalışıyordu ama zihni çok doluydu. İçkiden uyuşmuş. İblis delirmişti. Onu başka biriyle karıştırmış olmalı. "Annem öldü."

"İnsan kraliçe, evet. Ama gerçek annen, Tanrıça Apollymi hayatta ve sana tüm sevgisini sunuyor. Ben onun en sadık hizmetkârıyım Xiamara ve onu koruduğum gibi seni de korumak için buradayım."

Acheron başını salladı. Sarhoştı. Halüsinasyon görüyordu. Belki de çoktan ölmüştü.

"Benden uzak dur."

İblis yapmadı. Kaçamadan önce, kalbine küçük bir küre yerleştirdi.

Acheron acı içinde kıvrılırken çılgık attı. Hayatında hiç böyle bir şey hissetmemişti ve ona yaptıkları işkenceler düşünüldüğünde, bu çok şey ifade ediyordu. Sanki orada

damarlarında zehirli bir ateş vardı ve tüm vücudunu sarıyordu.

Kürenin durduğu göğsünün ortasından itibaren teni alacadan ebruli bir maviye dönüştü...

Acı ve renk içinden geçerken, görüntüler ve sesler ıglık atarak kulak zarlarını deldi. Kokular burun deliklerine saldırdı. Giysileri bile tenini yakıyordu. Sahip olduğu her duyu saldırıya uğrarken yere düştü ve bir topun içine kıvrıldı.

"Sen Tanrı Apostolos'sun. Haberci ve Yok Edici Apollymi'nin oğlusun. Senin iraden evrenin iradesidir. Sen her şeyin nihai kaderisin..."

Acheron inkâr ederek başını sallamaya devam etti. Hayır. Olamazdı. "Ben hiçbir şeyim. Ben hiçbir şeyim."

İblis başını kaldırdı. "Neden mutlu değilsin? Artık bir tanrısın."

Fury onu yakaladığı gibi sertçe üzerine bindi. Güçlerini ya da başına gelen diğer şeyleri anlamıyordu ama hayatının tüm yılları, tüm aşağılanmalar ve dehşetler onu parçalamıştı. Kendi zihninden onunkine geçmesine izin verdiği şeyler.

İblis başını geriye atarken haykırdı. "Ni! Bunun senin başına gelmemesi gerekiyordu, Akri. Bu değil..."

Onu yakaladı ve bakışlarını kendisiyle buluşmaya zorladı. "Beni bir tanrının insan oğlu sanmaları yeterince kötüydü. Şimdi bana ne yapacaklarını hayal edebiliyor musun? Bu güçleri benden alın."

"Yapamam. Onlar doğuştan senin."

Acheron geriye düştü ve başını taş zemine çarptı. "Hayır!" diye haykırdı. "Hayır! Bunu istemiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum."

Xiamara onu kucaklamaya çalıştı.

Acheron onu itti. "Senden hiçbir şey istemiyorum. Bana yeterince zarar verdin."

"Akri-"

"Gözümün önünden çekil!"

Gözleri isteksizlikle parlıyordu. "Senin iraden benim irademdir." Ona karşı tuttuğı küre, boynunda bir kolye olarak belirdi. "Bana ihtiyacın olursa, Akri, çağır ve geleyim."

Acheron elini yeni sesler ve hislerle ağrıyan ve zonklayan kafatasına bastırdı. Sanki deliriyormuş gibi hissediyordu ve belki de öyleydi. Belki de zalimlik sonunda akıl sağlığını bozmuştu.

Bilinmeyen sesler fısıldarken iblisin gittiğini duydu ve zihninde bağırdı. Sanki tüm dünyayı aynı anda duyabiliyordu. Her düşüncayı, her dileği biliyordu, her korkuyu.

Nefes alış verişı düzensizleşmişti, bundan kaçmak istiyordu. O Kolyeyi kaptı ama kopmadı. Onun yerine avucunun içinde parladı.

Ağlayarak tekrar atlamak istedi. Ne yazık ki ayakta bile duramıyordu. Başı çok dönüyordu. Çok hastaydı...

Şimdi ona ne yapmışlardı?

* * *

Apollymi, Xiamara'nın dönüşünü bekleyerek Kalosis'teki küçük avluda volta atıyordu.

"Simi'nin matera'sı nerede?"

Kapı aralığında Xiamara'nın en küçük çocuğunu görmek için hafifçe döndü. Adını annesi Xiamara'dan alan Simi -bebek anlamına gelen Charonte- neredeyse üç bin yaşındaydı. Yine de dört yaşındaki bir insan çocuğundan daha yaşlı görünmüyordu. İnsanların ve tanrıların aksine, Charonte iblislerinin olgunlaşması çok yavaştı.

Apollymi diz çöktü ve kollarını Simi'ye doğru uzattı. "Henüz dönmedi, tatlım. Yakında dönecek."

Simi ona doğru koşup kollarını açmadan önce dudak büktü. Apollymi'nin boynuna doladı. Küçük bir başparmağını ağzına soktu ve diğer elini Apollymi'nin saçlarının derinliklerine gömdü.

Apollymi küçük iblisi kucaklarken gözlerini kapattı. Kendi oğlunu da böyle kucaklayabilmeyi ne kadar isterdi. Sadece bir kez. Bunun yerine, oğlunun onu serbest bırakacak kadar büyümesini beklerken Xiamara'nın Simi'sine sevgisini göstermekle yetinmişti.

Apollymi ona şarkı söylerken Simi başını Apollymi'nin omzuna koydu. "Akra neden üzgün?"

"Üzgün değilim, Simi. Endişeliyim."

"Simi'nin çok yemesi ve midesinin ağrması gibi endişeli mi?"

Apollymi gülümsedi ve onun başının tepesini öptü. "Hayır Tam olarak. Bir şeyin olmasını bekleyemediğiniz zamandır."

"Ooo, Simi'nin aç olduğu ve onu beslemesi için annesini beklediği zamanki gibi."

"Onun gibi bir şey."

Apollymi havada bir hareket hissetti. Xiamara'nın bedeninin dış hatlarını görmek için gölgelere baktı. Tam bir dakika boyunca, en iyi arkadaşının ona katılmasını beklerken hareket edemedi.

Ama Xiamara'da kalbini durduran bir tereddüt vardı. "Ne oldu?"

Xiamara, minnetle annesinin yanına giden Simi'ye ellerini uzattı. İblis, gözyaşları yanaklarından aşağı süzölürken kızına sarıldı.

Apollymi korkudan gözlerinin buğulandığını hissetti. "Xi? Söyle bana."

Kızını sallamaya devam ederken gözlerini sıkıca kapattı. "Sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, Akra."

O tereddüt ettikçe Apollymi'nin endişesi daha da artıyordu. "O iyi değil mi? Hâlâ burada tutsağım, o yüzden yaşadığını biliyorum."

"O yaşıyor."

"Beni ... sevmiyor mu?"

Xiamara Simi'yi yere bırakmadan önce başını salladı. "Git kız kardeşini bul, Simi. Akra ile yalnız konuşmam gerek."

Simi başparmağını emerek onlardan uzaklaştı.

Xiamara onunla yüzleştğinde Apollymi yanaklarındaki kanın süzölüğünü hissetti. "Bana söylemediğin şey ne?"

Xiamara, elini Apollymi'nin omzuna koymadan ve Apostolos'un ona verdiği görüntüleri aktarmadan önce gözyaşlarını içine çekti. Apollymi çocuğuna ne yapıldığını gördüğünde inançsızlık ve dehşet onu sarstı.

Bu duygular yerini öylesine derin bir öfkeye bıraktı ki yapabildiğı tek şey çığlık atmaktı. Çığlığın sesi Ölüer Sarayı'nda, diğer tanrıların evlerini yaptıkları Katoteros'a kadar yankılandı.

Diğer Atlantis tanrıları en büyük kalp ağrısının sesini duyduklarında tüm faaliyetler durdu.

Teker teker, yüz hatları beyazlaşan Archon'la yüzleşmek için döndüler.

"Özgür mü?" Arzu tanrıçası Epithymia sordu.

Archon başını salladı. "Özgür olsaydı çoktan burada olurdu. Hayır. Başka bir şey oldu. Şimdilik, biz güvende." En azından öyle umuyordu ...

* * *

Apollymi, Xiamara'dan sendeleyerek uzaklaştı. görüntü zihnine kazındı. İnsanların oğluna yaptıkları ...

"Hepsini öldüreceğim," diye hırladı sıkılmış dişlerinin arasından. "Ona el kaldıran herkes alevler içinde ölecek, merhametimin için yalvaracak ve ben onlara merhamet etmeyeceğim. Hiçbiri!" Başını kaldırıp Xiamara'ya baktı. "Ve Archon gazabımın tüm ağırlığını bilecek. Artık içimde onun için hiçbir şey yok."

Xiamara siyah kanatlarını kendi etrafında topladı. "Ama Apostolos kendisine ait olanı kabul etmeyi reddediyor. Beni reddediyor."

"Yine de ona git, Xi. Onu rahatlat ve ona yardım et. ne yapması gerektiğini anlasın. Ona bana geldiğinde her şeyin yoluna gireceğini söyleyin."

"Deneyeceğim, Akra."

* * *

Acheron odasının karanlığında yatıyor, duyularının bastırıldığı acıdan titrerken nefes almaya çalışıyordu. Birden kafasının içinde yumuşak, nazik bir ses duydu. hepsini bastırdı. Bu gerçekten de bildiği en güzel sestti.

Azalan acıyla birlikte nefes alış verışı de hafifledi. "Artık seninleyim, Apostolos."

"Kimsin sen?"

"Bu annenin sesi."

Karanlıkta gözlerini kısarak iblisin yanında diz çöktüğünü gördü. Ondan uzakta bir topun içine kıvrıldı. "Benim annem yok. Doğduğumda beni bir kenara attı."

"Ni, akri," dedi iblis yumuşak bir sesle. "Annen senin için korku içinde ağlarken seni onun kollarından alan bendim. Annen Apollymi, seni ölmeni isteyen tanrılardan korumak için insanlar âleminde sakladı. Hayatım üzerine yemin ederim. İkimiz de sana zarar gelmesini istemedik. Bir prens olarak yetiştirilmen gerekiyordu. Şımartılmış. Sevgili. Bunların hiçbiri senin başına gelmemeliydi."

Buna inanması imkânsızdı. "Anlamıyorum. Tanrılar neden ölmemi istiyor?"

"Senin Atlantis tanrılarının sonu olacağın kehanetinde bulunuldu. Ama annenin seni ne kadar çok sevdiğini anlamalısın. Seni kurtarmak ve güçlerini onlarla savaşmak için kullanabilecek yaşa gelene kadar saklamak için hayatını tehlikeye attı ve diğer tanrılara meydan okudu. Şimdi bile hapsedilmiş bir şekilde oturuyor ve senin ona gelmeni istiyor. Onu serbest bırak Apostolos, sana yapılan her yanlışını düzeltecektir."

"Nasıl düzelteceksin?"

"Sana zarar veren herkesi yok edecek." İblis, tarif ettiği anne gibi onun saçlarını okşadı. "Sen şimdiye kadar doğan çocuklar arasında en çok sevilenisin. Her gün annen senin kaybına ağlarken ve seni yanında görmek için yanıp tutuşurken onunla oturdum. Benimle eve gel, Apostolos. Annenle tanış."

Güvenmek istiyordu. Ama yine de... "Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?" "Neden yalan söyleyeyim?"

Herkes yalan söylerdi, özellikle de ona. "Birçok nedenden dolayı."

Xiamara. Geliyorlar. Çabuk bırakın onu!

İblis yatağından geri çekildi. "Tanrılar beni seninle bulamazlar, yoksa kim ve nerede olduğunu bilirler. Annenin sesini dinle, elimden geldiğince çabuk döneceğim. Saklı kal, kıymetlim." Anında ortadan kayboldu.

Acheron tek başına uzanmış, içinde birbirine karışan sesleri dinliyordu. Kahkahalar ve gözyaşları, küfürler ve çığlıklar duydu.

Ta ki annesinin sesi onu tekrar sakinleştirene kadar. O tek sese odaklandı ve gözlerini kapattı.

kafasını zonklatan diğerk sesler.

İblis doğruyu mu söylüyordu? Bir an için bile olsa kendisinin herhangi birinin sevgili oğlu olduğuna inanmaya cesaret edebilir miydi?

Kesinlikle mantıksızdı.

Kolyeyi avucunun içine aldı ve inceledi. Bir çeşit taşı, sütlü ve yanardöner görünüyordu. Sonra kölesinin işaretinin avucuna kazındığı yere baktı.

Şimdi tek bir iz bırakmadan gitmişti. Bu nasıl olabilirdi? Ben köle olan bir tanrıyım.

Sıradan bir köle değil. En aşağısı.

Acheron utancından eliyle gözlerini kapattı. onu bunalttı. Ve orada yatarken, görüntüler içini parçaladı... binlerce insanın deneyimleri aracılığıyla geçmiş, bugünü ve geleceği gördü. Onların umutlarını ve korkularını duyabiliyordu. Evrenin özünü duyabiliyordu.

İlk kez, kendisinden daha kötü durumda olanları gördü. Daha iyi durumda olanları da. Çocuklarını kaybeden annelerin çığlıklarını. Ebeveynleri olmayan çocuklar. Dilenciler ve krallar...

Artemis'in insanların dünyasına aldırmadığını söylerken ne demek istediğini şimdi anlıyordu. Bu ezici bir şeydi. Korkutucuydu. Yardıma ihtiyacı olan tüm bu insanlar ve onlara yardım etmeyi hayal ederken, zihninde sayısız sonucun oynandığını gördü.

Ama göremediği tek şey kendi hayatıydı.

Ya da Ryssa'nın.

Artemis bile. Neden? Hiç mantıklı gelmedi. Sanki bunların herhangi biri mantıklı olabilirmiş gibi. Acheron tüm bunların saçmalığına güldü.

Gözlerini açtığında artık yerde olmadığını fark etti. Üzerinde süzülüyordu. Nefes nefese kaldı, sonra tekrar yere düştü. Derisi tekrar maviye dönerken acı içinde kıvranmaya başladı. Tırnakları siyaha döndü ve uzadı...

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Vücudu artık ona yabancıydı. Ebruli deriye baktı, neden böyle olduğunu anlamaya çalıştı. böyle bir renk olurdu.

Bunu ailesinden nasıl saklayabilir? İstiyor musun? Ona kim ve ne olduğunu anlatırken "babasının" yüzündeki ifadeyi hayal ederken içinden sadistçe bir kahkaha geçti.

"Ben bir tanrıyım."

Yarım değil, tam kanlı. Başına ödül konmuş, bütün bir panteon onu öldürmek için peşinde. Bu çok saçmaydı. İnanılır gibi değildi ama yine de buradaydı... maviydi.

Acheron ayağa kalkmaya çalıştı ama bir baş dönmesi dalgası onu dizlerinin üzerine çökertti. Yatağına baktı, keşke yatağına ulaşabilseydim diye düşündü. Bildiği bir sonraki şey, yorganın altında olduğuydu.

Ne olduğunu tam olarak anladığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Artemis ile aynı güçlere sahip bir tanrıydı.

Belki de değildir. Tanrı güçleri nasıl

çalışıyordu? "Acheron?"

Odadaki Ryssa'nın sesini duyunca gerildi. Aşağı baktığında cildinin yine normal olduğunu gördü ve battaniyenin onu örtmesine şükretti
Tamamen. "Evet?"

"Hasta mısın?"

Teknik olarak hayır. Artık sarhoş bile değildi. "Sadece dinleniyorum."

Kadının yatakta yanına oturduğunu ve battaniyeyi çektiğini hissetti. "Bana bakar mısın?"

O orada otururken neler olabileceğinden korkarak başını açtı.

Gülümsedi. "Seni bütün gün görmedim ve sana bunu vermek istedim." Ona küçük bir kutu uzattı.

Hediyesi boğazını sıktı. "Teşekkür ederim." Gülümsemesine karşılık vererek hediyeği açtı ve bileziğın üzerinde küçük bir madalyon buldu. Üzerinde üç şimşek çakan bir güneş sembolü vardı. Ürkütücü bir şekilde tanıdık gelen ambleme kaşlarını çattı.

"Tuhaf olduğunu biliyorum ama bunu pazarda gördüm ve aklıma sen geldin. Kuyumcu bunun bir sembol olduğunu söyledi.
güç."

"Bu Atlantisli." Güneş tasarımı Apollymi'ye aitti... annesine.

Onu üzdüm. Neden bunu seçtim ki? Olamaz...

Ryssa'nın düşüncelerini kafasının içinde duydu.

"Bu çok güzel. Teşekkür ederim." Ona uzandı.

"Yapabilirim-"

Elini kendi eliyle kapattı. "Bayıldım, Ryssa."

Sadece bunu söylüyor. Çok özür dilerim, Acheron. Atlantisli bir şey seçmek istememiştim. Nasıl bu kadar Aptal mı?

Sahte bir gülümseme takınırken düşüncelerini bu kadar net duymak çok rahatsız ediciydi.

"Eğer eminseniz..."

Başını salladı. "Eminim. Teşekkür ederim," diye tekrarladı.

Tam bir aptalım. Burada en azından bir hediye almasını sağlamaya çalıştım ve aptallığımla bunu mahvettim.

Bu sözlerde hissettiği içten sevgi gözlerini yaşarttı. Kız kardeşi onu gerçekten seviyordu... tahmin ettiğinden çok daha fazla.

Elini dudaklarına götürdü ve öptü. "Sen benim için her şeydin, Ryssa. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Seni seviyorum, Acheron." Keşke bu günü senin için olması gerektiği kadar özel kılabilseydim. Burada yalnız olman hiç adil değil.

"Ryssa!" Babasının bağıırışı Acheron'un gözlerini kapıya dikmesine yetti.

Ryssa kaşlarını çatı. Yüce tanrılar, gözlerinin nesi var?

Acheron bakışlarını kaçırđı, şimdi neye benzeyebileceklerinden korkuyordu. Vücudu hâlâ normaldi ama ya gözleri?

Kapısı çarparak açıldı ve babası ortaya çıktı. "Ne yapıyorsun burada? Kardeşinin şerefine kadeh kaldırma vakti geldi."

Ayağa kalktı ve çenesini kaldırdı. "Kardeşime hediyesini veriyordum."

"Küstahlık etmeye cüret etme. Varlığınız gerekli. Şimdi."

"Git, Ryssa," diye nefes aldı Acheron. "Baban seni istiyor."

Seni tanrısız fahişe.

Acheron kralın düşüncelerine güldü. Adam bir bilse...

Birinin onu tanımlamak için kullanabileceği son kelime tanrısızdı. Her yerden onun için gelen tanrıları vardı.

Ryssa yanından geçerken kral kıpırdamadı. Kapı aralığında durmuş, öfkesini Acheron'a yöneltmişti. "Demek Sonunda bana baban demekten vaz mı geçtin?"

Acheron omuz silkti. "İnanın bana, babam olmadığınızı biliyorum. Ve eminim ki oğlun aşağıda ona yazdığı en değerli övgüyü duymak için bekliyordur."

Sarhoş olmalı. "Burada kalacaksın."

"Merak etme. Partinizi mahvetmek gibi bir niyetim yok." Yine de... Tabii ki orijinal planı işe yarasaydı, kral şu anda sevgili oğlunun yasını tutuyor olacaktı.

O piçi dövdürmeliydim ama bu Styxx'in partisine gölge düşürecekti. Kendini beğenmiş pislik... Kral geri çekildi ve kapısını kapattı.

Acheron başını sallayarak kralın düşüncelerinden arınmaya çalıştı. İncelemek için Ryssa'nın hediyesini aldı. Ne kadar ironik

Bu gece ona bunu vereceğini biliyordu. Sanki annesi bir şekilde onu buna yönlendirmişti.

"Apostolos?"

Hayatında pek çok kez duyduğu tereddütlü kadın sesi karşısında dondu kaldı ve kendini deli zannetti. "Matera?"

"Bebeğim. Yemin ederim intikamını alacağım. Ama dikkatli olmalıyız. Xiamara geri dönecek ve sana güçlerini nasıl kullanacağını gösterecek.

Archon'un seni bulmaması için onları şimdilik rahat bırak. Saklan ve diğerleri entrikalarına son verdiklerinde seni bana götürecek ve bir daha kimsenin sana zarar vermeyeceğinden emin olacağım. Hayatım üzerine yemin ederim."

Havanın en hafif fısıltısını yanağında hissetti... hava tekrar durgunlaşmadan önce küçük bir okşama gibi.

Dişlerini sıkarken, acının onu ezdiğini hissetti. Annesi onu seviyordu... Gerçek annesini.

Onu çaresizce görmek istiyordu. Kralın Styxx ya da Ryssa'ya baktığı gibi bir ebeveynin ona bakmasının nasıl bir his olduğunu bir kez olsun bilmek istiyordu. Gururla. Sevgiyle.

Ben arıyorum.

Bundan daha fazlası, Artemis artık ondan utanıyordu. Bir tanrıçanın bir fahişeye birlikte olması yakışıksız olsa da, başka bir tanrıyla birlikte olmanın utanılacak bir yanı yoktu.

Onu açıkça sevebilirdi...

Sevinç içinde bağırmak istedi. Ryssa'nın bileziğini göğsünde tutarak Artemis'e başına gelenleri anlatma düşüncesiyle gülümsedi. Eminim çok heyecanlanacaktır.

Nasıl yapmasın ki?

Yine de yarının getireceklerinden korkması gerektiği konusunda onu uyaran garip bir önsezi duygusu vardı.

24 HAZIRAN, MÖ 9527

Acheron yerde volta atıyor, Artemis'in ortaya çıkmasını ve böylece yeni bulduğu rolüyle ona sürpriz yapabilmeyi umuyordu. Artemis'in

Sabah, kendisi hakkında yeni şeyler keşfettiği için ilginç geçmişti. Düşünmeden başka bir şey yapmadan nesneleri hareket ettirebiliyordu. Artemis gibi o da dışarıya ışınlanıp geri dönebiliyordu. Gerçi annesi ona bu güçleri kullanmamasını söylemişti ama açıkçası elinde değildi. Bu güçler onu diğerinden çok daha fazla kontrol ediyordu.

Ve hala etrafındaki insanların ve hatta uzak diyarlardaki insanların seslerini duyuyordu. Bazen o kadar gürültülü oluyordu ki, acısı onu dizlerinin üzerine çökertiyordu. Her bir düşünce. Tüm dünya ayaklarının altına serilmişti.

Sahip olduğu tek huzur, arzuları basit olan Apollodorus'un etrafındaydı. Yemek, uyumak, sarılmak ve sevilmek. Yeğenine sarılmak bile onu o kadar teselli ediyordu ki ona bağırان diğer tüm sesleri hafifletti ve Acheron'un odaklanmasına ve kendini topraklamasına izin verdi.

"Acheron?"

Ryssa kucağında Apollodorus'la telaş içinde odasına dalarken arkasını döndü. Apollo tam bir göt. Onun oyuncağı ya da yiyeceğı olmaktan çok yoruldu. Hiçbir şeyim olmadığını düşünüyor.

ama parmaklarını şıklattığı anda ona gelmek. "Biraz dışarı çıkmam gerekiyor. Lütfen Apollodorus'a göz kulak olursunuz? Hemşiresi onu bir türlü susturamıyor ve ben de şu anda ona bakamıyorum." Babası beni eğitilmiş sürtüğü sanan bencil bir domuz. "Umarım sakıncası yoktur."

Acheron kulaklarıyla duyduklarını zihniyle karşılaştırarak karar vermek için başını salladı. Bu son derece rahatsız ediciydi. "Benim için fark etmez." Apollodorus'u onun kollarından aldı.

Anne? Sarıl bana.

Acheron yeğenini daha sıkı kavradı. "Onu yakaladım. Merak etme."

"Teşekkür ederim." Sensiz ne yapardım bilmiyorum, Akribos. Güvenebileceğim tek kişi sensin. Diğerleri beş para etmez. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Apollodorus'un başına hızlı bir öpücük kondurdu, sonra da koşarak odadan çıktı, Her adımda Apollo'yu lanetliyordu.

Kendisini merakla izleyen yeğenine baktı. "Annenin böyle bir dil bildiğini bilmiyordum."

Apollodorus anlamış gibi güldü. Theo benimle oynar mı?

"Kesinlikle." Acheron yere diz çöktü ve Apollodorus'un ona tutunup yürüebilmesi için onu ayağa kaldırdı.

Appie, Theo'yu seviyor.

Acheron çocuğun kendisine taktığı lakap karşısında gülümsedi. Appie amcasını seviyor. Bu sözlere değer veriyordu. Gözlerini kapatarak yeğeninin nasıl bir adam olacağını görmeye çalıştı ama Ryssa'da olduğu gibi hiçbir şey göremedi. Bu çok garipti. Herkes yanına geldiğinde, onların geleceğini son derece net bir

şekilde gördü. Neden ona en yakın olanlar değil?

Apollodorus başparmağını emmek için kıcının üzerine düştü.

"Peki annen yokken ikimiz ne yapacağız?" Karnını gıdıkla.

Acheron güldü. "Pekâlâ." Buna mecbur kaldı ve Apollodorus zevkle ciyakladı. Sırt üstü yuvarlandı ve Acheron'un elini karnında tutarken bacaklarını tekmeledi.

Yeğeninin sevincinin ve sevgisinin saf sadeliği onu öylesine derinden etkilemişti ki, çocuğu sonsuza kadar kucağında tutmak ve güvende tutmak istiyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

bu küçücük varlıktan daha çok seviyordu. Aralarının her zaman böyle olması için dua etti. Hiçbir incitici söz ya da eylem onları ayırmasın diye.

Çocuk büyüdüğünde, Styxx ve babası ona Acheron'un ne olduğunu anlattığında ne düşünecekti? Tüm bunların Acheron'un iradesine karşı yapılmış olması çocuk için önemli olacak mıydı? Başka seçeneği olsaydı bunu asla yapmayacağını mı?

Ya da daha kötüsü, Maia gibi mi olacaktı?

Bu düşünce içgüdüsunü sıkılaştırdı. Çocuğu kucağına alan Acheron onu incitmeden göğsüne bastırabildiği kadar sıkı tuttu. "Lütfen benden asla nefret etme, Appie. Bunu senden alamazdım."

Appie Theo'yu seviyor.

Acheron her heceye değer verdi.

"Ne kadar dokunaklı."

Gözlerini açtığında Artemis'in karşılarında durduğunu gördü. "Apollodorus'u hiç gördün mü?"

Omuz silkti. "Pek sayılmaz. Apollo'nun bir sürü piçi var. Ama sanırım kokuşmuş küçük bir insan için yeterince sevimli."

Acheron onun düşüncelerini duymaya çalıştı. Ama insanların aksine, bu hiç de kolay değildi. Bunun için zorlanması gerekiyordu ve o zaman sadece parçalarını alabiliyordu.

Çocuğu yere bırak. Seninle olmak istedim. "Annesi nerede?"

"Apollo ile."

Gözlerini devirdi ve içini çekti. "O şeyin bir bakıcısı yok mu?"

"Evet ve şu anda bekçi ben olacağım." Ellerini

kalçalarının üzerine koydu.

"Otur Artie ve yeğeninle tanış. Isırıkları acıtmaz." Onunkinin aksine.

Yanlarına otururken tüm tavırları tedirginliğini gösteriyordu. "Islak mı?"

"Islak değil."

Apollodorus merakla Artemis'e bakarken bir elini ağzına götürdü. O haklı değil, theo ...

Acheron bu düşünceye güldü.

Artemis onlara ters ters baktı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Hiçbir şey," dedi, çocuğun düşüncelerini neden onun da duyamadığını merak ederek. Tanrıların güçlerinin birbirlerinden ne kadar farklı olduğunu merak ediyordu - belki de

"Bir tanrı olarak, diğer insanların ne düşündüğünü hiç duyuyor musun?"

Gözlerini devirdi. "Yapmamak için elimden geleni yapıyorum. Her zaman sıkıcı oluyorlar. Ya birine zarar vermek için entrikalar çeviriyorlar ya da bir şey için yalvarıyorlar. İnsanlar böcek gibidir."

Kızın kudurmuş düşmanlığı onu hazırlıksız yakaladı. Hayatında tanıdığı bazı insanlar bu kadar alçak olmasına rağmen bir böceğe hakaret ederek onu taciz eden ahmaklarla ilişkilendirdi. "Ben de dahil miyim?"

Elini onun saçlarının arasından geçirdi. "Hayır. Bana karşı sessizsin. Düşüncelerini hiç duymuyorum. Bu yüzden seninle olmayı seviyorum. Sen."

Kadının ne düşündüğünü duyamamak onu rahatsız ediyordu.

Yine de, bir tanrı olarak, başka bir tanrının yanında oturduğunu bilmesi gerekmez miydi? Ne olduğunu nasıl bilemez?
Dün gece ona ne oldu? "Bende farklı bir şey hissediyor musun?"

"Kokuşmuş bir çocuğa sarıldığın gerçeği dışında, hayır." Elini bıraktı. "Siz insanların doğum yıldönümlerine çok önem verdiğinizizi biliyorum, ama aslında tüm bunlar ölüme bir yıl daha yaklaştığınızı gösteriyor. Bunu kim kutlamak ister ki?"

Acheron onun cevabı karşısında homurdandı. Yani onun kilidi açılmış tanrılığını hissedemiyordu. Büyüleyici. "Yaşımdan bahsetmiyordum."

"Sonra ne oldu? Saçını kesmemişsin ve o küçük şeyin üzerine tırmanmasından anladığım kadarıyla

Dövülmediğın için yüzünü buruşturuyorsun. Başka ne oldu?"

Dayak konusunda bu kadar kayıtsız kalabilmesi öfkesini tetikledi. Orospu, dayak yemediğini anlamak için acı çekmeli ve aşağılanmalıydı.
hafife alınacak bir şey değil. "Hiçbir şey."

Onun düşmanca cevabını umursamaz bir tavırla elinin tersiyle itti. "Çok tuhaf bir adamsın."

Apollodorus sürünerek Artemis'in yanına gitti. Bir dakika boyunca birbirlerine baktılar, sonra Apollodorus gülümseyip ıslak elini Artemis'in üzerine koydu.
elini koluna koydu.

"Ow! İğrenç." Onu sildi.

Acheron kollarını uzattı ve Apollodorus ona döndü.

"Buna nasıl dayanıyorsun?" Artemis çocuğu kucağına alırken titredi ve Apollodorus onun yanağına ıslak bir öpücük kondurdu.

"Onu seviyorum, Artie. Onda iğrenç bir şey yok."

Sanki hayal edebileceği en iğrenç şeymiş gibi daha da sert ürperdi. "Kendi çocuğunu istiyorsun, değil mi?" Kadının suçlayıcı tonu onu şaşırtmıştı. Sanki böyle bir şeyi istediği için onun bir embesil olduğunu düşünüyordu.

Acheron, aklından hiç geçmeyen bir soruyu düşünürken yeğenini kendine yakın tuttu. "Hiç alamayacağıma göre, Bunu gerçekten hiç düşünmedim."

"Ama eğer yapabilseydin?"

Yeğenine baktı ve gülümsedi. Bu kadar değerli bir şey yaratabilmek için her şeyini verebilirdi. "Kendi çocuğumun bana Appie'nin baktığı gibi bakmasından daha büyük bir hediye düşünemiyorum."

"O zaman sana bir bebek bulmalıyız."

Konuyu gerçekten önemli ve çok daha uygulanabilir bir konuya çevirmeden önce bu düşünceyle alay etti. "Bana bir şey söyle Artie. Eğer ben bir tanrı olsaydım dostluğumuzu başkalarına kabul ettirebilir miyiz?"

Boğazının arkasından tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Sen bir tanrı değilsin, Acheron."

"Ama ben olsaydım..."

"Neden böyle saçma düşüncelere dalıyorsun?"

"Neden bana cevap vermekten kaçınıyorsun?"

"Çünkü bunun bir önemi yok. Sen bir tanrı değilsin. Sana söyledim, gözlerin bir deformasyon. Başka bir şey değil."

Bir tanrı nasıl olur da kendi türünden bir başkasını göremeyecek kadar kör olabilirdi? Yoksa annesi gerçekten o kadar güçlü müydü? onu tüm tanrılardan tamamen korumayı nasıl başardı? "Ve hiç benimki gibi gözleri olan bir tanrı tanımadın mı?"

"Hayır."

Belki de tanrılığı değildi... belki de farklı panteonlardan olmalarıydı. "Hiç Atlantisli bir tanrıyla tanıştın mı?"

Kızgınlıkla ellerini ona öyle sert vurdu ki, tırnakları gerçekten de bir patlama sesi çıkardı. "Neden bu kadar Bugün meraklı mısın?"

"Neden bu kadar basit sorulara sinirleniyorsun?"

"Çünkü o şey sana bağlı olmadan seninle vakit geçirmek istiyorum. Onu bir kafese koyabilir miyiz?"

Acheron dehşete kapılmıştı.

"Artemis!" "Ne? Orada güvende olur."

"Ağlar ve korkardı."

"Peki." Kendini ayağa kaldırdı ve onlara ters ters baktı.
"Ondan kurtulduğunuzda geri geleceğim." Ortadan kayboldu Anında.

Apollodorus merakla ona baktı. Acheron başını sallarken çocuğun sırtını sıvazladı.

"Evet, Appie, o tüm ihtişamıyla Artemis Teyzen'di." Art-
ee-miss.

Çocuğun kafasında telaffuz etmeye çalışmasına gülümsedi.
"Yeterince yakın. Çok da önemli değil. Senin yanında fazla kalacağını sanmıyorum."

Ackee, Appie'nin yanında olsun.

Apollodorus adını telaffuz edince gülümsemesi genişledi.
"Ackee her zaman seninle olacak."

Apollodorus kıkırdayarak onun kucağına kıvrıldı ve başını yere koydu. Acheron onun küçük sırtını okşadı ve daha ne olduğunu anlamadan bebek uykuya daldı.

Onu kucağına aldı ve omzuna yasladı.
Bebegin yumuşak horlama sesi dünyanın geri kalanını kafasından uzak tuttu. Şu anda evrenle barış içindeydi ve annesinin onu böyle kucaklayıp kucaklamayacağını merak ediyordu.

Hayatında ilk kez annesinin olabileceğini düşündü. En azından gerçek annesinin.

Apollymi.

* * *

Xiamara durmuş onu izlerken Apollymi adım atmaya devam etti. "Şu Yunan tanrıçası oğlumu görüp duruyor. Sence onu korumak için onu kullanabilir miyiz?"

Xiamara tereddüt etti. Belki de bir şey saklamamalıydı. ama Apollymi, Apostolos'un insan hayatının tüm boyutlarını öğrenirse ne yapabileceğini bilemezdi. "Bilmiyorum, Akra. Yunanlılar bizim gibi değil ve Artemis onların panteonunda o kadar da güçlü değil. Sanırım onu korumaktan korkacaktır."

Apollymi hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Bir şeyler yapmak zorundayız."

"Onu buraya getirebilirim ama bunu yaptığım anda Archon ve diğerleri üzerimize çullanıp saldıracaklar."

"Korkum yok. Özgür olduğumda onları yenebilirim, ayrıca sizin ordunuz var. Ama Apostolos'la birlikte... ona saldırırlar ve biz diğerleriyle meşgulken içlerinden biri onu öldürebilir."

Apollymi'nin hamileyken onlardan kaçmasının tek nedeni buydu. Bebek için duyduğu korku onu savaşmaktan alıkoymuştu. Tek bir darbe oğlunun hayatını sona erdirebilirdi. Bu onun asla almayacağı bir riskti.

"Bir Chthonian çağırayım mı?"

Apollymi bu soru karşısında durakladı ve kalbi burkuldu. Chthonianlar genellikle insan olarak doğmuş olsalar da, tanrıların güçlerine sahiptiler ve bir tür çeşitli panteonlar için polis birimi. Düzeni sağlar ve tanrılar arasında topyekûn bir savaşı önlerlerdi. Öyle bile olsa

kendi gündemleri vardı ve bu gündemler her zaman evrenin ve kesinlikle kendisinin çıkarına değildi. "Onlara güvenmiyorum. Apostolos'u öldürme ihtimalleri kadar barış onu kurtarır. Bu riski göze alamam." Hayal kırıklığı içinde kabardı. Apostolos insan formunda olduğu sürece savunmasızdı. Şu anda o kadar kolay öldürülebilirdi ki... Oğlunu tehlikeye atmadan ona nasıl ulaştırabilirdi?

Hayat
mı?

Jaden ...

Xiamara'ya bakmak için döndü.

"Akra," dedi azarlayıcı bir ses tonuyla. "Düşündüğünü sandığım şeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Apostolos'u buraya getirmek için Jaden ile takas edilebilir. Ama onu çağırmak için bir iblise ihtiyacım var." Xiamara'ya bilmiş bir bakış attı.

Jaden iblisler ve şeytanlar arasında anlaşma yapan bir komisyoncuydu. evrenin ana kaynağı. Onun gücü bir tanrınıninkine eşitti, hatta ondan daha üstündü. Eğer oğlunu koruyabilecek ve ona geri verebilecek bir varlık varsa, o da oydu.

"Senin için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını biliyorsun, Apollymi. Ama Jaden'in sağı solu belli olmaz. Pazarlığı kabul etse bile,
Bunun için ona daha üstün bir şey teklif etmeliyiz."

Dürüst olmak gerekirse, umurunda değildi. Oğlu için her şeyini verirdi. "Hizmetleri karşılığında ne alırdı?"

"Söylenecek bir şey yok."

Apollymi göletine doğru yürüdü ve orada suları aracılığıyla evreni. Apostolos erkekliğe adım atarken onu kontrol etmek için bile kullanabilirdi ama

Oğlunun güvenliği için duyduğu korku onu bundan alıkoymuştu. Eğer Archon onun oğlunu ne zaman izlediğini bilseydi

Apostolos'un kendisini bulmak için. şimdi bile oğlunu görmek için kullanmaya cesaret edemiyordu. Bu, almayı reddettiği bir riskti.

Havuzdaki suyu kaldırarak havada yanardöner bir top oluşturdu. Orada, merkezde, Jaden'ı bulmak ve en çok istediği şeyin ne olduğunu görmek için glerine odaklandı.

Karanlık gölgeler dönüyor ve kıvrılıyordu. Sonra çekil almaya başladılar...

Tam tanınabilir hale gelecekken, dağıldı. Apollymi lanetledi. Ona sahip olan g, onu nasıl kontrol edeceğini görmesine izin vermiyordu.

Lanet olsun!

İçinde fke ve keder birbirine karıştı. İyi o zaman. "Onu ağır ve ölmeden önce oğlumla beş dakika yalnız kalmama izin verirse ona glerimi ve hayatımı teklif et. Ve eğer söz verirse Apostolos'u hayatının sonuna kadar korumak için."

Xiamara şaşkınlıkla karışık gergin bir kahkaha atarken ağzı açık kaldı. "Apollymi, yapamazsın."

Arkadaşının bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. "Eğer bu Xedrix, Xirena ya da Simi olsaydı?"

Xiamara çocuklarını korumak için kendisinin de aynı şeyi yapacağını fark edince lanet okudu. "Emin misin?"

"O benim oğlum, Xi. Yaşamaya değer tek parçam. Onun hayatını kurtarmak için ne gerekiyorsa yap. Ölmeden önce ona bir kez sarılmak istiyorum."

Xiamara onu kendine çekti ve sarıldı. "Sen tanıdığım en cesur kadınsın, Akra. İstemesem de istediğini yapacağım."

"Peki ben gittiğimde onunla bağ kuracak mısın?"

"Yapacağımı biliyorsun. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, senin ve oğlun için hayatımı veririm."

Apollymi gözyaşlarına boğuldu. "O zaman sen bir insanın sahip olabileceği en iyi arkadaşsın."

Xiamara geri adım atmadan önce sarılmasını sıkılaştırdı. "Mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

Umutsuz ve bir o kadar da umutlu olan Apollymi, Xiamara'nın onu terk edişini izledi. Oğlunu kontrol etmek için umutsuzca gölete baktı, ama denemekten daha iyisini biliyordu. Xiamara Apostolos'un güçlerinin kilidini açtığı an, diğerlerinin dikkatini çekmişti.

Hesaplaşma günü gelmişti. Evrendeki tüm tanrılar adına, bebeğine yaptıklarını ve onu onsuz yaşamak zorunda bıraktıkları her günü onlara ödetecekti.

24 HAZIRAN, MÖ 9527

Acheron, damarlarında dolaşan yaşam gücünü hissederek şehrin merkezinde yürüdü. Sanki artık gerçekten evrenin bir parçasıymış gibiydi. Renkler daha canlıydı, Her sesi... kalp atışlarını ve damarlarda dolaşan kanı duyabiliyordu. Yanından geçtiği her insanın adını anında biliyordu. Geçmişlerini, bugünlerini ve geleceklerini.

Ondan hiçbir şey saklı değildi. Çağların gücünü hissedebiliyordu. Kendini yenilmez hissediyordu...

Mmmm, bundan bir örnek almak isterdim.

Aklında düşünceleri olan kadına doğru döndü. Kadın, ahlaksızlığından utanmış gibi hemen gözlerini kaçırdı.

Acheron bir şey fark edince durdu.

Güçlerinin kilidi açıldığında, diğerleri ona daha önce yaptıkları gibi saldırmadılar. Artık kendini onlardan ışınlayarak uzaklaştırabileceğini bildiği için teorisini test ediyordu.

Bir düşünceden başka bir şey değildi, pelerinini indirdi. Onu görenleri tanıdık bir titreme sardı ama hayatında ilk kez mesafelerini korudular. Sanki içindeki güçleri hissedebiliyorlardı ve yaklaşmamaları gerektiğini biliyorlardı.

Şaşkınlık içinde pelerini çıkarıp bir dilenciye verdi ve sokaklarda başı açık bir şekilde yürümeye devam etti. İfşa oldum. Demek normal olmak böyle bir şeymiş. Korkusuzca yaşamak inanılmazdı. Hırpalanmadan ve incinmeden.

Rahatlama ve heyecan içinde gülmek isteyerek Artemis'in tapınağına doğru yöneldi ve korkusuzca içeri girdi.

Tapınak günün bu saatinde boştu. Glerinden cesaret alarak heykele yaklaştı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Gölgelerin arasında Artemis'i gördü. "Seni görmek istedim."

"Buraya gelmemen gerektiğini biliyorsun," diye hırladı alçak ve sert bir ses tonuyla. "Ya biri seni gördüyse?"

Ona dudak büktü. "Sorun nedir, Artie? Neden bir tanrıçaya adak adayamıyorum? Gerçekten sana bu kadar saldırgan mıyım?"

Artemis kaşlarını çattı. Bugün Acheron'da farklı bir şeyler vardı. Bir gücün z dalgalanıyordu... bir tanrının varlığı gibi, ama yine de daha iyisini biliyordu. "Sarhoş musun sen?"

Sırıtışı gerçekten de büyüleyiciydi. "Artık sarhoş olamıyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey." Avını takip eden vahşı bir canavar gibi ona yaklaştı. Yavaş. şehvetli. Baştan ıkarıcı. Adamın doğal olmayan, akıcı hareketlerinin güzelliği karşısında büyülenmişti. cinsellik. Kadın kıpırdayamadan, adam onu zorla kendine doğru çekti ve dudaklarından öptü.

Onunla açık alanda olmayı tamamen unuttuğu için içine bir ateş yayıldı. Uzun zamandır onu böyle pmemişti. Bildiği bir sonraki şey, Olympus'taki yatak odasında olduklarıydı.

Garip, onları buraya getirdiğini hatırlamıyordu... Ama bu düşünce, onu kollarına alıp yatağa taşıdığı anda kayboldu. Onu taşımasına bayılırdı. Bu ona kendini çok kadınsı hissettiriyordu.

Acheron ani arzu dalgasının nereden geldiğini bilmiyordu. Ezici ve heyecan vericiydi. Biriyle birlikte olmayı Artemis'i o anda istediği kadar istediğini hiç hatırlamıyordu. Sanki şu anda ona sahip olmak zorundaydı.

Sanki içinde derinlerden gelen bir şey onu ona sahip olmaya ve hükmetmeye itiyordu.

Giysilerini ortadan kaldırırken dişleri büyüdü. "Çok güzelsin," dedi hafif bir pelteklikle. "Beslenirken seni içimde istiyorum."

Ama o bunun için havasında değildi. Onu dudaklarıyla buluşturmak için yukarı çekti, böylece onu içinde kaynayan öfke ve güçle öpebilecekti. Sanki hiçbir şey yokmuş gibiydi. insanlık orada kaldı. Boğazından hırıltılar çıkararak onu yüzüstü çevirdi, kalçalarını ayırdı ve arkadan içine girdi.

Artemis hayal bile edemeyeceği bir hazzın bedenini yırtmasıyla nefesini tuttu. Acheron ona karşı daha önce hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Ama yine de nazikti. İkisinin karışımı onu coşkuyla kör etti. Vuruşları çok derin ve güçlüydü. Güçlüydü. Sanki onun ölümsüz ruhunun bir parçasına dokunuyormuş gibi hissetti.

"Bana kimin için açlık çektiğini söyle Artemis," diye kulağına hırladı.

Adam her kelimeyi derin bir hamleyle noktaladığında nefesini sertçe içine çekti. "Sen."

"Peki sen kimi arzuluyorsun?"

"Sadece seni."

"O zaman adımı söyle. Ben senin içindeyken kullanmanı istiyorum. Ben sana sahipken."

"Acheron," diye zevkle haykırdı.

Sonra onu içinden çıkardı ve yüzünü ona dönmesi için yuvarladı. Nefes alış veriş düzenliydin, ona öyle sıcak bir arzuyla bakıyordu ki bu onu haşlıyordu. Artık ona boyun eğen hiçbir yanı yoktu. Onunla bir eşit olarak karşılaştı.

Hayır, o bundan daha fazlasıydı.

Tekrar içine girmeden önce öpücüğünü onu yaktı. Artemis sırtını dikleştirerek onu daha da derinlere çekti.

Geri çekildi ve onu derin ve sert bir şekilde sürerken yüzünü kavradı. Gümüş gözleri kıpkırmızı parlıyordu. "Ben içindeyken bana bak ve adımı tekrar söyle."

"Acheron."

"Peki sana kim komuta ediyor, Tanrıça? Seni arzuyla ıslatan tek erkek kim?"

Orgazmın eşiğinde haykırdı.

Sanki biliyormuş gibi donup kaldı ve bunun yarattığı hayal kırıklığı neredeyse ona tokat atmasına yetecekti.

"Cevap ver Artemis. Eğer gelmek istiyorsan, kime hesap vereceğini söyle."

Vücudunu kaldırdı ve bacaklarını onun zayıf kalçalarına doladı. "Sen, Acheron. Sadece sen."

Ona doğru itmeye geri dönmeden önce dudaklarına kavurucu bir öpücük daha kondurdu. Buna dayanamayan kadın, adamın saçlarını boynundan geriye doğru taradı ve dişlerini derinlere gömdü.

Bunu yaptığı an, ikisi de boşalırken kendini kabzasına kadar içine soktu. Artemis rakipsiz bir mutluluk içinde sarsılırken çığlık attı.

Acheron vücudundaki kasılmalar yüzünden felç olmuş gibi hissediyordu. Onun içine gerçekten boşalması o kadar nadirdi ki, bunun yeniliği geçici olarak onu kör etti. Beslenebilmek için onu sırt üstü çevirmeden önce vücudunu onunkinin etrafına kenetledi.

Tamamen doymuş olan adam, kadın onun kanını içerken orada yatıyordu. Bir kez olsun zayıflık göstermedi.

Güzel yüzünde şok olmuş bir ifadeyle Artemis ona bakmak için geri çekildi. Gözleri artık gümüş rengindeydi ve dudakları adamın kanıyla kaplanmıştı. "Nesin sen?"

Cevap veremeden, maviye dönüştüğünü haber veren elektrik ürpertisiyle birlikte içine sızan o yabancı soğukluğu hissetti.

Artemis soluk soluğa yatağın ayakucuna fırladı ve sanki ona saldırmaya hazırmış gibi çırılçıplak çömeldi.

Acheron, güçleri o kadar güçlü bir dalga halinde yayılırken başını geriye attı ki, odanın camları paramparça oldu.

"Çık dışarı!" diye bağırdı. Ama bu sefer onu insan dünyasına geri döndürmeye çalıştığında, o gitmeyi reddetti.

Onu yakaladı ve kendine doğru çekti. Şüphelerini doğrularcasına, mavi mermerden elini kızın solgun kolunda gördü.

"Sorun nedir, Artie? Şimdi de benden mi korkuyorsun?"

Artemis değerli Acheron'unu görünce yutkundu. Her özelliği mükemmel olan o altın gibi güzel adam gitmişti. Şimdi onu tutan şey uğursuz bir güzellikteydi. Teni mavi bir renk senfonisi içinde dönüyordu. Saçları, dudakları ve tırnakları kadar siyahtı.

Ve gözleri...

Gümüşten kırmızıya ve tekrar geriye doğru parladılar.

Bu bir yıkım tanrısıydı ve o bunu biliyordu. Zeus'un sahip olduklarıyla bile alay eden güçleri hissedebiliyordu. Acheron onu öldürebilirdi ...

"Beni kandırdın!" diye suçladı onu.

"Ben hiçbir şey yapmadım." Cildi normale döndü. "Bir keresinde sana kalbimi sunmuştum Artemis. Bana senin için yeterince iyi olmadığımı söylemiştin. Şimdi öyle miyim?"

Hayır, bu daha da kötüydü. Olimpos'a daha güçlü bir tanrı getirmek...

Onu öldüreceklerdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, onun cevabından korkarak. Hepsini yok etmeye mi gelmişti?

Mermer mavisi elini yanağını okşamak için uzattı. Gözleri acı dolu ihtiyaçlarıyla onu yakıyordu. "Beni sevmeni istiyorum."

"Seni seviyorum."

"Bunu söylüyorsun çünkü artık benden korkuyorsun. Bunu hissedebiliyorum."

"Hayır, Acheron. Gerçek bu. Beni ilk öptüğün andan beri seni seviyorum."

Gözleri canlı, alev alev kırmızıya döndü. "O zaman kanıtla."

"Nasıl?"

"Didymos'taki sarayda benimle yürü. Yanımda. Eşitim olarak."

Bu düşünce bile onu dehşete düşürmüştü. "Bunu yapamam." "Ben bir tanrıyım. Neden bir tanrıyla yürüyemiyorsun?"

Artemis başını salladı. O kadar basit değildi. "Sen bir fahişeydin."

Acheron bu sözler bıçak gibi keskin bir şiddetle içini parçaladığında irkildi.

"Ben bakire bir tanrıçayım," dedi sertçe. "Hiç kimse benim sıradan bir fahişe tarafından baştan çıkarıldığımı bilemez. Tanrı ya da değil, benim tarafımdan sahiplenilemezsin. Asla."

Hâlâ yeterince iyi değildi. Tanrı ya da değil, o hâlâ istenmeyen bir çöpten başka bir şey değildi. Bir utanç kaynağıydı. Annesi bile ona sahip çıkamadı.

Kalbi paramparça olan adam, onun sinmesini izlerken derin bir nefes aldı. O anda, olduğu şey ve olduğu şey için kendinden nefret etti.

Bir zorba.

Onu yalvartan ve iyilik için süründürenlerden daha iyi değildi. Bu düşünce onu hasta etti.

Yataktan kalkarak Artemis'i ayağa kaldırdı. Adam kulağına fısıldamak için eğildiğinde Artemis titredi. "Benden önce asla sinme Artie. Sana asla zarar vermeyeceğime dair söz verdim ve her zaman bunun arkasında duracağım." O Mavi eliyle kızın yanağını kavradı ve başının yan tarafına nazik bir öpücük kondurdu.

Artemis, Acheron gidene kadar nefes almadı. Çıplak ve titreyerek odasının karanlığında durdu, olan biten her şeyden dolayı kafası karışmıştı.

Acheron bir tanrıydı.

Ama hangi panteondan? Hâlâ onun kanının gücünü tadabiliyordu. Bu güç onunkiyle karıştı ve ona sadece yeteneklerine bir bakış.

O bir yok ediciydi. Bir tanrı katili. Tüm panteonu karanlık tanrılardan korkarak yaşıyordu. Evrenin ilk kaynağına hükmedebilenlerden. Evrenin ilk kaynağına Yunan tanrılarının hiçbirisi bu yeteneğe sahip değildi.

Hiçbirinde yoktu.

Ama Acheron yaptı...

"Ben ne yaptım?"

Onun aptalca dikkatsizliği pekâlâ hepsinin ölümüne neden olabilirdi.

25 HAZİRAN, 9527

M.Ö. GECE YARISI

Xiamara, bir dağın yamacından göklere doğru uzanan yaşlı, budaklı bir meşe ağacının önünde durdu. Zamanın başlangıcından beri ağaçlar her zaman tanrılarla ilişkilendirilmişti.

Kökleri dünyanın kalbinin derinliklerine dalarak merkeze doğru yayılırken dalları gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Çekirdeklerinde taşıdıkları dünyanın yaşamıydı ve her ağaç tüm dünyaları ve yaratıkları birbirine bağlayan evrensel ruhtan bir parça taşıyordu.

Dört temel elementin üçünden oluşuyorlardı. Hava, su ve toprak. Yandıklarında, hepsini birleştirirdi.

Ama ağacın en önemli yanı, onunla ve kendi kanına karışan insan kanıyla evrendeki en güçlü yaratıklardan birini çağırabilmesiydi.

Al Baraka.

Jaden.

Kimse onun nereden geldiğini ya da ne zaman yaratıldığını, doğduğunu ya da doğurulduğunu bilmiyordu. İnsan mı, iblis mi yoksa başka biri mi olduğunu. Ama bir iblisin bir şeye ihtiyacı olduğunda, pazarlık yaptıkları kişi oydu.

Kalbi hızla atarken, Apollymi'nin insan rahibelerinden birinin bağışladığı insan kanını ağacın köklerine döktü. Sonra kendi elini kesip açtı ve iblis komisyoncuyla çağırarak kelimeleri fısıldadı.

25 HAZİRAN, 9527

M.Ö. GECE YARISI

Xiamara, bir dağın yamacından göklere doğru uzanan yaşlı, budaklı bir meşe ağacının önünde durdu. Zamanın başlangıcından beri ağaçlar her zaman tanrılarla ilişkilendirilmişti.

Kökleri dünyanın kalbinin derinliklerine dalmış, dalları gökyüzüne doğru yükselirken merkeze doğru yayılmıştı.

Çekirdeklerinde taşıdıkları dünyanın yaşamıydı ve her ağaç tüm dünyaları ve yaratıkları birbirine bağlayan evrensel ruhtan bir parça taşıyordu.

Dört temel elementin üçünden oluşuyorlardı. Hava, su ve toprak. Yandıklarında, hepsini birleştirdi.

Ama ağacın en önemli yanı, onunla ve kendi kanına karışan insan kanıyla evrendeki en güçlü yaratıklardan birini çağırabilmesiydi.

Al Baraka.

Jaden.

Kimse onun nereden geldiğini ya da ne zaman yaratıldığını, doğduğunu ya da doğurulduğunu bilmiyordu. İnsan mı, iblis mi yoksa başka biri mi olduğunu. Ama bir iblisin bir şeye ihtiyacı olduğunda, pazarlık yaptıkları kişi oydu.

Kalbi hızla atarken, Apollymi'nin insan rahibelerinden birinin bağışladığı insan kanını ağacın köklerine döktü. Sonra kendi elini kesip açtı ve iblis komisyoncuyla çağırarak kelimeleri fısıldadı.

"Seni sesle ve kanla çağırıyorum. Ayın ağırlığı ve kutsal ağacın gücüyle. Karanlık bana gel. Tanrılar öyle diyor, öyle olsun..."

Şiddetli bir rüzgâr eserken şimşekler çaktı. Xiamara Fırtınada zarar görmemeleri için kanatlarını aşağıya indirdi.

Topraktan dönen siyah bir sis yükseldi, ağacın üzerinde yuvarlanırken kalın ve ağırdı.

Jaden tiyatroyu seven biriydi.

Geri adım atarak, sisin bir adamın bedenini oluşturmasını izledi. Yavaşça katılaşıp bir çift insanlık dışı göze dönüştü. Biri derin, koyu kahverengi, diğeri ise canlı bir yeşildi. Bu gözlerden bir erkeğin olabileceği kadar yakışıklı bir yüz oluştu.

olmayı umuyorum. Omuz hizasındaki siyah saçları geniş ve kaslı omuzlarına dökülüyordu. Acımasız güç ve hoşgörüsüzlük varlığının her zerresinden akıyordu.

Uzun bir dalın üzerinde durmuş, ona bakıyordu. Koyu kahverengi deri pantolonu ve uzun kahverengi pelerini Ağaçla mükemmel bir uyum içinde.

"Güzel Charonte," dedi ana dilinde, sesi o kadar derindi ki iliklerine kadar yankılanıyordu. "Söyle bana neden Tanrılar için takas yapmadığımı bildiğin halde metresin adına mı geldin?"

Xiamara güven işareti olarak kanatlarını geriye doğru çırpı ve açtı -kanatlarını vücuduna kenetlemiş olsa bile, Jaden

eğer isterse onları hala soyabilirdi. "Çünkü Apollymi'yi seviyorum ve buraya onun temsilcisi olarak değil, kendim için sizinle bir pazarlık yapmaya geldim."

Onun sözleri karşısında kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Onun canını alamayacağını ya da onunla pazarlık yapamayacağını biliyorum. Bu yüzden sana bağlanmamış bir iblis olarak geldim... kendi başıma ve kendi özgür irademle onun istediği şey için seninle pazarlık yapmaya geldim."

Bir dizini öne eğerek ağaca yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana ne öneriyorsun iblis?"

"Ruhum. Benim hayatım. Apollymi'yi oğluya birleştirmen için ne gerekiyorsa yap... en azından kendi çocuklarımdan birinin hayatı ya da özgürlüğü söz konusu olmadığı sürece."

Teklifini değerlendirirken gözleri kısıldı. "Sen Apollymi'ye bağlısın."

Hem evet hem hayır. "Ben dostluğa ve aşka bağlıyım. kölelik. Çocukluğumuzdan beri birlikteyiz ve bu benim türüm onun türüne köle edilmeden önceydi."

Jaden uzun bir nefes verdi. "Peki ya senin Simi? Annesi onu korumak için burada değilken onun için endişelenmiyor musun?"

Xiamara, en küçük çocuğunun onsuz büyüyeceği düşüncesiyle gözyaşlarını sildi. "Apollymi'nin bu dünyada her şeyin en iyisine sahip olduğunu göreceğini biliyorum. Ben yetişkinliğe kadar iki simis yetiştirdim. Apollymi'nin sadece bir çocuğu var. Hiçbir anne simisinden yoksun kalmamalı, bir tanrıça bile. Ben olsam ona en çok istediği şeyi ver."

Jaden ağaçtan aşağı atlayarak zarif bir şekilde onun önüne indi. O kadar uzundu ki, kız ona bakabilmek için boynunu hafifçe eğmek zorunda kaldı. "Böylesine fedakârca bir pazarlığın, özellikle de akrabalık değil de dostluk adına istenmesinin ne kadar nadir olduğunu biliyor musun?"

Buz gibi soğuk bir parmağını kızın yüzünün yan tarafında gezdirdi. "Arkadaşınla beş dakika geçirmek için gerçekten ölmeye hazır mısın?"

Oğlu mu?"

"Sorduğunuz buysa, evet."

Elini bıraktı. Ruhsuz gözlerinde ne bir duygu ne de ruh haliyle ilgili herhangi bir belirti vardı. "Bunu tamamen düşünmem gerekecek. Karar vermem için bana yarın geceye kadar süre verin. Cevabımı o zaman alacaksınız."

Onun önünde tek dizinin üzerine çöktü. "Teşekkür ederim, Akri. Xiamara kararınızı bekleyecek."

Rüzgarın içinde kayboldu.

Xiamara ayağa kalktı ve Apollymi'ye dönerek Jaden'ın pazarlığı düşündüğünü haber verdi. Ona asla söylemeyeceği şey, pazarlık ettikleri kesin şartlardı.

* * *

Acheron kadehini geriye doğru eğdi, boşalttı ve duvara fırlatmadan önce küfretti. Sarhoşluktan kör olması gerekecek kadar içmişti. Yine de taş gibi ayıktı. İlaçları bile onun üzerinde işe yaramayacaktı.

Tüm varlığı değişmişti. Lanet

olsun!

Havanın teninin üzerinde kıpırdadığını hissetti. Kaşlarını çatarak Artemis'in önünde cisimlenmesini izledi.

Acheron şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Seni görmeyi beklemiyordum... bir daha asla."

Utangaç bir ifadeyle ona bakarken dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Biliyorum. Sana daha önce söylediklerim için özür dilemek istedim. Hatalıydım."

Vücudundaki tüm duyular alarma geçti. "Benden özür mü diliyorsun?"

Yatağa yaklaşırken başını salladı, sonra da yatağa tırmandı. onun yanında dinlenmek için. "Sana bir barış teklifi bile getirdim." "Barış teklifi mi?"

Ona üstü kapalı küçük bir kâse uzattı.

Kaşlarını daha da çatarak, sarı yapışkan bir meyve maddesiyle karşılaşmak için açtı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. "Nedir bu?"

"Ambrosia. Tanrıların yemeği."

Koklamak için kâseyi kaldırdı. Keskin ve keskin bir tadı vardı, ayrıca davetkâr bir lezzeti de vardı. "Bunu bana neden getirdin?"

"Sen artık bir tanrısın. Bizim gibi yemelisin." Yüzündeki yumuşak ifadeyle adamın kalçasını okşadı ve kirpiklerinin altından ona baktı. "Ben bile yiyorum, çok lezzetli."

Açıklayamadığı ya da inkâr edemediği bir şeyin etkisiyle bir parça aldı ve tadına baktı. Kokusundan çok daha tatlıydı. Artemis haklıydı. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey tatmamıştı.

En azından oda dönmeye başlayana kadar böyle düşünüyordu. Göz kapakları aniden ağırlaştı, kasları zayıfladı ve nefes almakta zorlandı. Bir anda biyolojik etkilerin farkına vardı. Öfke kanını ateşe vermişti.

kendi iradesi dışında uyuşturulduğu düşüncesi zihninin ön

saflarına hücum etti. "Bana ilaç verdin!"

Yataktan fırladı. "Affet beni, Acheron."

Ona yaptığı onca şey arasında... bu ihanet onu en şiddetli şekilde yaralamıştı. "Ne yaptın sen?"

Artemis onun insandan maviye ve tekrar maviye dönüşünü izlerken konuşmadı.

Ona ulaşmaya çalıştı, ama kadın onu tuttuğundan emin oldu. bayılana kadar mesafe bıraktı. Onu ele geçirmiş olsaydı ona ne yapacağını bilemezdi. Adam yere yığıldığında, kadın sonunda rahat bir nefes aldı.

Tanrıların bile bağışık olmadığı bir karışım yapmak Hypnos'a kalmıştı. Acheron üzerinde işe yaramayacağından çok korkmuştu.

Zeus'a şükürler olsun ki vardı.

Elleri titreyerek hançeri kalçasındaki gizli kılıfından çıkardı. Hephaistos onu Olimpos'ta döv müştü ve ilaç gibi o da bir tanrı üzerinde işe yarayacaktı. Hatta Emin olmak için bıçağı Titan kanıyla kapladı. Bir dilim ve Acheron ölmüş olacaktı.

Dudağını ısırarak, adamın yanlara doğru yayılmış mükemmel, çıplak bedeninin üzerinde durdu ve hafifçe nefes alışını izledi. Sarı saçları yüzünün yakışıklı hatlarının üzerine düşüyor, onu dinlenirken neredeyse çocuksu ve zararsız gösteriyordu.

O dolgun dudakların onu memnun ettiği zamanları hatırladı. Ona baktığında gümüş gözlerindeki mutluluk parıltısını. Ama bu onun insan olduğu zamandı. Şimdi ise sadece onun için değil, Olimpos'taki tüm tanrılar için bir tehditti.

Bir kesim ...

Boğazı açıktaydı ve onu bekliyordu. Ama o Şahdamarını kesmek için harekete geçtiğinde, adamın onunla birlikte güldüğü bir görüntü aklından geçti.

"Seni seviyorum, Artie."

Onu hiç kimse sevmemişti. Onun gibi değil. Acheron onu hiç incitmemişti. O talep etmedi. Sadece sordu.

Ve kendini özgürce verdi... Öldür

onu, lanet olası! Öldür onu!

Artemis bıçağı sıkıca kavradı. Onu bıçaklamak niyetiyle bıçağı kaldırdı. Ama yapamadı. Adamın görüntüleri tekrar tekrar zihninde canlandı.

Acheron onu seviyordu ve o da onu seviyordu.

Hıçkırarak bıçağı bıraktı ve başını adamın göğsüne koydu. Bir erkek olarak onu ifşa etmiş ve başka hiç kimsenin yapmadığı şekilde tehdit etmişti. Bir tanrı olarak, onun panteonunun varlığını tehdit ediyordu. Ondandır kurtulması gerekiyordu.

Ama yapamadı.

Kendi zayıflığına öfkelenerek onu yatağına geri yatırdı. Çenesinin çizgisini izledi ve ağlamak istedi. Bir şeyler yapmak zorundaydı.

Belki de onu öldürmek için diğer tanrılardan birini bulabilirdi...

* * *

Acheron birinin çığlık attığını duydu. Ses dehşet verici ve iç burkucuydu. Odasında yankılandı. Yatağında yuvarlanarak ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Odanın içinde

Artemis'in ona verdiği ilaç hâlâ üzerine baskı yapıyordu.
Vücudu üzerinde hiçbir kontrolü yoktu.

Sonra Apollodorus'un ağladığını duydu.

"Theo! Appie'nin Theo'ya ihtiyacı var! Anne! Anne! Anne,
Appie'ye gel. Anne!"

Acheron bebeğın yanına gitmek istedi ama yapamadı. Başı
şiddetle dönüyordu ve en ufak bir hareket bile
midesi bulanıyordu.

"Yarın orada olacağım, akribos," diye fısıldadı yeğenine,
tekrar bayılmadan önce.

Ve hâlâ çığlıklar onun uyuşturulmuş sersemliğinde
yankılanıyordu.

25 HAZİRAN, 9527

M.Ö. ÖĞLEN

Acheron büyük bir kederin sesiyle uyandı. Birisi sanki kalbi parçalanmış gibi feryat ediyordu.

Gözlerini kırıştırtarak açtığında, açık pencerelerinden içeri süzülen parlak güneşi gördü.

Başı acı içinde çarparken kendini yatakta yukarı itti ama midesi aniden sarsılınca neredeyse düşüyordu. Estes'in evinden ayrıldığından beri hiç bu kadar hasta uyanmamıştı. Sanki aşırı dozda bir şey almış gibi hissediyordu.

Artemis.

Orada, kör edici ışıktaki, onun "hediyesini" hatırladı. Daha da ötesi, onu öldürüp öldürmemeyi tartışırken üzerinde bir bıçak tuttuğunu hatırladı.

"Seni lanet olası kaltak," diye hırladı.

Bir an sonra kapıları açıldı. Ses kafasının içinde o kadar keskin yankılandı ki irkildi ve başının daha da fazla çarpmasına neden oldu. "O kadar yüksek değil," diye fısıldadı.

Bildiği bir sonraki şey, Styxx'in onu boğazından yakaladığı. Onu yatağa geri iterek üzerine oturttu. "Sen sarhoş musun?"

Acheron başını salladı.

Styxx ona elinin tersiyle vurdu. Yatağın yanındaki masadan otlardan oluşan bir yay çekti ve Acheron'un suratına fırlattı. "Sen

değersiz fahişe. Kız kardeşim öldürülürken sen burada uyuşturucu ve içkiyle yatıyorsun!" Styxx onu tekrar tekrar yumrukladı.

Acheron darbeleri engellemeye çalıştı ama kasları ve tepkileri Artemis'in ilaçları yüzünden hâlâ halsizdi. Bu sözlerin zihnindeki sise nüfuz etmesi tam bir dakika sürdü. "Ne dedin sen?"

"Ryssa öldü, seni piç!"

Hayır! İnkâr kafasında yankılandı. Bu doğru değildi. Styxx götlük yapıyordu.

Elbette ondan nefret eden tanrılar bile bunu ona yapmazdı.

Styxx'i iten Acheron kendini yataktan zorla dışarı attı ve koridorda sendeleyerek Ryssa'nın odasına doğru ilerledi. Çıplak olduğu gerçeğinden habersiz, içeri girdiğinde kralın Ryssa'yı kollarında tuttuğunu gördü. Oyuncak bebek gibi görünüyordu. Yüzü maviydi ve vücudu ...

Gördükleri karşısında boğuldu. Parçalara ayrılmıştı. Yüzü ve vücudu büyük pençelere benzeyen bir şey tarafından parçalanmıştı. Yatağın ve zeminin her yerinde kan vardı. Dizlerinin üzerine düşen Acheron nefes alamıyor, hatta düşünemiyordu bile. Gördüğü şeyin acısı.

Ryssa ölmüştü.

İşte o zaman, önünde yerde yatan Apollodorus'u ve hemşireyi gördü. İkisi de kanlıydı. İkisi de ölmüştü.

Acheron kafasını taş zemine vurarak zihnindeki sisi dağıtmak için elinden geleni yaptı. Kalbinin parçalanmasından başka bir şey hissetmek için.

"Onları duydum..." diye fısıldadı, dün gecenin gerçekliği daha önce ona vurulanlardan daha güçlü yumruklarla çarparken.

Lanet olsun sana, Artemis! Bir tanrının güçlerine sahipti, ama gelip bu güne kadar yaşamış iki insanı kurtaracak güce sahip değildi.

onu sevdi. Peki neden? Çünkü o fahişe ona ilaç vermişti! Acı içinde haykırdı.

O anda, zihninde tüm olayın nasıl geliştiğini gördü. Pencerelerden odaya girenleri gördüm. ve onları katletti. Ryssa'nın yardım için çığlık attığını duydu.

Apollodorus'un yine amcası için yalvardığını duydum.

Aniden, bir şey kaburgalarına çarptı. Darbenin gücü onu yan tarafına savurdu. Kafasını kaldırdığında, Styxx'in karnına tekme atarkenki öfkeli yüzünü gördü. Sonra ikizi yere yığıldı ve başını tekrar tekrar taş zemine çarptı.

"Neden sen değildin, seni değersiz kurtçuk!"

Acheron kendini korumayı bile düşünemedi. O anda o da ölmek istedi. Yaşamayı için hiçbir sebep yoktu. Ryssa ve Apollodorus gitmişti.

Artemis bile onu öldürmeye çalışmıştı.

İktidarsız bir öfke içini kasıp kavurdu. Kükreyerek Styxx'i kendisinden uzaklaştırdı ama daha ayağa kalkamadan odada parlak bir ışık patladı.

Apollo ortaya çıkarken Acheron gözlerini korumak için kolunu kaldırdı.

Tanrı yavaşça odaya bakıp her ayrıntıyı incelerken tam bir sessizlik oldu. Kral bile tanrının tepkisini beklerken ağlamayı bırakmıştı.

Apollo, Ryssa'nın babasının kollarında ölü yattığını ve oğlunun cansız bedeninin hâlâ vahşileşmiş hemşiresinin kollarında olduğunu gördüğünde konuşmadı.

"Bunu kim yaptı?" Apollo sıkılmış dişlerinin arasından sordu.

Styx Acheron'u işaret etti. "Ölmelerine izin verdi."

Acheron bu sözleri inkâr etmeyi düşünemedi Apollo ona doğru döndü ve yumruğuyla öyle sert vurdu ki, onu yerden kaldırdı ve duvara on metre çarptı zeminin üstünde.

Acheron yere düştü, vücudu ağrıyordu. Apollo onu saçlarından yakaladı ve başını çekti. Acheron onu itmeye çalıştı ama kasları hâlâ çok güçsüzdü.

Tanrı ona elinin tersiyle vurdu. Burnu kırılıp dudakları yarılrken kan ve acı fışkırdı. Tanrı onun üzerine Öyle bir öfke ki, Acheron bir darbeden sonra kendini toparlayamadan iki darbe daha aldı.

"Artemis!" Acheron kardeşini sakinleştirmek için ona ihtiyaç duyarak bağırdı.

"Sakin kız kardeşimin adını ağzına alma, seni pis fahişe!" Apollo belinden bir hançer kaptı ve Acheron'un dilini kopardı. Dilini kesti.

Acheron ağzından akan kanla boğuldu. Tek düşünebildiği Apollo'dan sürünerek uzaklaşmaya çalışmak olduğu için hayal edilemez bir acı zonkluyordu.

Ama Apollo onu boğazından öyle bir kavradı ki, tanrının el izi derisini yaktı.

"Akri! Ni!" Xiamara'nın çığlıkları odayı doldururken, onun üzerinde belirdi ve Apollo'ya doğru dalışa geçti. Tanrıyı ondan uzaklaştırdı ve ikisinin arasına girdi.

Apollo, "Çekil yolumdan iblis," diye bağırdı.

Onun yanıtı ise kendini tanrıya doğru fırlatmak oldu. İkisi bir ışık ve tüy telaşı içinde birbirlerine dolanırken birbirlerini dövüyorlardı.

Kendisini bilinçsizliğe sürüklemeye çalışan acıya karşı savaşırken Acheron'un gözleri yaşlarla doldu. Tek düşüncesi Apollo'yu öldürmektir, sürünerek tanrının bıçağının olduğu yere gitti.

düşmüştü. Kendi kanı bıçağı kaplamıştı. Acheron kederden ve istismara uğradığı onca yıldan doğan bir öfkeyle kılıcı ele geçirdi ve savaşçıların üzerine döndü.

Ryssa Apollo için hiçbir şey ifade etmiyordu. Artemis için ifade ettiğinden daha fazla değil. Kız kardeşi tanrıdan nefret etmişti ve şimdi o piç sanki onun ölümü kendisi için bir şey ifade ediyormuş gibi davranıyordu.

Bu doğru değildi ve onu doğuran tanrılar adına, tanrının annesinin iblislerine saldırmasının yanına kâr kalmasına izin vermeyecekti. Öfkesi bıçağı ateşe verdi ve parıldamasına neden oldu.
onlara doğru koştu.

Acheron bakışlarını Apollo'ya dikmiş ve kavgadan habersizdi. Tek odaklanabildiği şey, tanrıyı duygusuz kalbinden bıçaklamaktır. Ama tam Apollo'ya ulaştığında, tanrı

Xiamara'yı Acheron'a doğru geri savurdu. Apollo'nun iblisi bıçağına çarptığını fark etmesiyle midesi küçülürken gözlerini kocaman açarak ona döndü...

Acheron kızın kanının elini kapladığını hissetti. Aşağıya baktı küçük bir acı çığlığıyla sendeleyerek geri çekildi. Ona bir şeyler söylemek istedi ama dili olmadığı için bunu yapması imkânsızdı.

Kadın nefes almakta zorlanırken onu kendine doğru çekti.

Kanlı elini kaldırıp onun yanağına koydu. "Apollymi seni seviyor," diye fısıldadı Charonte dilinde -daha önce hiç duymamış olmasına rağmen bir şekilde anladığı bir dil. "Anneni koru, Apostolos. Onun için güçlü ol ve benim için..." Sonra son nefesi bedenini terk ederken gözlerindeki ışık söndü.

Acheron başını geriye attı ve öfkesini boşaltmaya çalıştı. İçinde. Ama boğuk bir çığlık olarak çıktı. Bıçağı kaptığı gibi Apollo'ya döndü.

Apollon onun elini yakaladı ve bıçağı ondan aldı. Tanrı onu tekrar boğazından yakaladı ve yere fırlattı. Acheron onu geri tekmeledi ve yanına yuvarlandı.

Köşedeki bir gölge gözüne çarptı. Artemis'in orada durmuş, elleriyle ağzını kapatmış kavgayı izlediğini görünce donakaldı. Gözleri dehşetle doluydu.

Ona ihtiyacı olduğu için elini ona doğru uzattı.

Başını hayır anlamında salladı ve bir adım geri çekilerek kardeşinin görüş alanından çıktı.

O anda içinde bir şey öldü. Soğukluk vücudunun her santimini doldurdu.

Artemis müdahale etmeyi reddetti. Şimdi bile Yaralıydı ve bir insanın asla incinmemesi gereken kadar incinmişti, sevgisi yeterli değildi. Onun için önemli değildi.

Yorgun, kederli ve yenilmiş bir halde, Apollon'un önünde belirdiği anda sırt üstü yuvarlandı. Tanrının öfkeli bakışlarıyla karşılaştı. Öfkeyle hırlayan Apollon hançerini Acheron'un kalbinin derinliklerine sapladı ve onu göbeğine kadar yardı.

Tanrı onu yerde, Ryssa'nın bedeninden en fazla üç adım ötede, tam orada, Artemis'in önünde yavaşça bağırsaklarını deşerken çektiği acı içini yaktı.

Işık ve acı azalmaya başladığında gözlerinden yaşlar döküldü...

* * *

Artemis gölgelerin arasında kalmış, kardeşinin Acheron'un ölü bedenini bir kenara atmasını izlerken sessizce ağlıyordu. Apollo yatağın üzerinde krala yaklaşıp kadar kral Styxx'in de kapının girişinde ölü yattığını fark etmedi.

Artemis'in prensi umursadığından değil.

Yüreği sızlayarak duvardan aşağı kayarak köşeye çömeldi ve gözyaşları içindeki bakışları Acheron'da ve ondan geriye kalanlarda kaldı.

Ölümünün onu rahatlatacağını düşünmüştü. Oysa Kaybının acısı, onu herhangi bir düşünceden yoksun bırakan bir kesinlik ile onu yırttı. Sadece ham duygular.

Var olduğunu hiç bilmediği bir seviyede canı yanmıştı.

Apollo Ryssa'yı kollarından alıp varisinin öldüğünü anladığında kralın acı çığlığı onun ruhundaki çığlıkla eşleşti.

Tüm saygınlığına ve gücüne rağmen kral yerde sürünerek Styxx'in yanına gitti ve oğlunu ona doğru sallarken çığlık attı.

Kimse Acheron'un yasını

tutmadı. Kimse onu

kurtarmadı.

Bu manzaraya dayanamayarak tapınağına geri döndü ve burada her aynayı, her cam parçasını ve çömlekleri paramparça etti.

Öfkesi odaya yayıldı ve etrafındaki her şeyi yerle bir etti.

O ne yapmıştı?

"Ölmesine izin

verdim."

Hayır, onu öldürmeye çalışmıştı. Dün gece, onun ölmesini istemişti. Ama onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu hiç hayal etmemişti.

Onun dokunuşu, onun

arkadaşlığı... Şimdi gitmişti.

Sonsuza dek.

"Seni seviyorum Acheron," diye hıçkırarak saçlarını yoldu.

Bitti artık. Artık ikiniz hakkında kimse bir şey bilmeyecek. Güvendesiniz.

Bu gerçeğe kıyasla çok önemsiz bir endişe gibi görünüyordu. onun yüzünü bir daha görmeden sonsuza kadar yaşayacaktı...

* * *

Apollymi göğsündeki ağırlığın kalktığını hissedince nefesi kesildi. Kendisine söylenmeden, artık Kalosis'i terk etme yeteneğine sahip olduğunu biliyordu.

Bırak ...

"Hayır!" diye bağırdı bunun önemini anladığında. Serbest kalması için tek bir yol vardı.

Apostolos ölmüştü.

Bu üç kelime, midesi bulanana kadar kafasının içinde dönüp durdu.

Buna inanmak istemeyerek göletine koştu ve evrensel göz. Orada, suyun içinde, sarayın zemininde ölü yatan Xiamara'yı ve Apostolos'u gördü ...

Hayır! Hayır!

Varlığının en derin yerinden, öfke ve keder dolu bir çığlık yükseldi ve bu çığlığı attığında, havuzu paramparça etti ve etrafındaki bahçeyi salladı.

"Ben Apollymia Thanata Deia Fonia'yım!" diye bağırdı, ta ki boğazı acıyıp kanayana kadar.

O nihai yıkımdı.

Ve oğlunu eve getirecekti...

Tanrılar birbirlerine merhamet etsin çünkü onlara hiç merhamet etmeyecekti.

25 HAZIRAN, MÖ 9527
TARTARUS

Yunan ölüm ve yeraltı tanrısı Hades, taht odasının ortasında durmuş, Tartarus'un en karanlık hücrelerinden birinde yatan yeni varışlarına şaşkınlıkla bakıyordu.

Ve onu oraya o koymamıştı ...

Bileğindeki saate baktı ve dişlerini sıktı. Karısının onunla birlikte olmak üzere Yeraltı Dünyası'na dönmesine daha üç ay vardı. Ama dürüst olmak gerekirse, onunla konuşmak zorundaydı.

Bekleyemezdi.

"Persephone?" diye seslendi, annesinin onu duyacak kadar yakında olmamasını umuyordu. Yaşlı sürtük onları birlikte yakalarsa felç geçirirdi. Kötü bir şey olduğundan değil... keşke bu onu öldürseydi.

Karısının görüntüsü yanı başındaki karanlıkta titreşti.
"Butterbean!" Persephone nefes aldı. "Ben de tam seni çok özlüyordum."

Onun kendisi için bulduğu lakaplardan gerçekten nefret ediyordu. Tanrılara şükürler olsun ki bunları sadece ikisi yalnızken kullanıyordu. Aksi takdirde, tüm tanrılar arasında en çok alay edilen kişi olurdu. Ama güzel karısını her konuda affedebilirdi. "Annen nerede?"

"Zeus'la birlikte tarlalara bakmaya mı gittiniz, neden?"

Güzel. İhtiyacı olan son şey Demeter'in içeri girip onları konuşurken yakalamasıydı.

Ama bu onu şu anki "ikilemine" geri getirdi. Duvara doğru eliyle işaret ederken içinden öfke geçti. mahkûmlarının tutulduğu hücreleri gösterdi. "Çünkü diğer tanrıların pisliklerini temizlemekten gerçekten bıktım ve şu anda bu son fiyasko yüzünden kimin kışına tekmeyi basmam gerektiğini bilmek isterim."

Onun önünde katılaştı. "Ne oldu?"

Elini tutarak onu, içini görebildikleri hücreye götürdü, ancak içerideki kişi hiçbir şey göremiyordu. Onları gör.

En azından bu normal bir durumdu. Bunda, yolcunun neyi görüp neyi göremediğini kim bilebilirdi?

Yerde bir topa sarılmış halde yatan mavi etli tanrıyı işaret etti. "Bunu kimin öldürüp buraya gönderdiğine dair bir fikrin var mı?"

Gözlerini kocaman açan Persephone başını salladı. "Ne oldu?"

"Şey, tam olarak emin değilim. Sanırım o bir tanrı... Atlantisli... belki de. Ama daha önce hiç onun gibi bir şey görmemiştim. Kısa bir süre önce geldi ve hiç kıpırdamadı. Ruhunu yok etmeye ve onu tamamen unutulmaya göndermeye çalışırdım, ama bunu yapabilecek gücüm olduğunu sanmıyorum. Aslında, denemekle bile onu kızdırmaktan başka bir şey yapmayacağıma eminim."

Persephone başını salladı. "Pekala tatlım, sana tavsiyem eğer onu yenemiyorsan, onunla arkadaş olman."

"Nasıl arkadaş olacağız?"

Persephone, kocasına gülümsedi. sosyal bir varlıktı. Uzun boylu, kaslı, siyah saçlı ve gözlü, şaşkın ve kızgın olduğunda bile muhteşemdi. "Burada bekle." Hücresinin kapısını açtı ve yavaşça bilinmeyen tanrıya doğru ilerledi.

Ona doğru yaklaştıkça Hades'in endişesini daha iyi anlıyordu. Tanrı'dan o kadar çok güç yayılıyordu ki, hava onunla dolup taşıyordu. Hayatı boyunca tanrıların etrafında olmuştu ama bu seferki farklıydı. Mermer mavisi teni, mükemmel oranlardaki vücudunu kapladığı için garip bir şekilde çekiciydi. Uzun siyah saçları dalgalanıyordu. Başının üstünde iki siyah boynuzu, siyah dudakları ve pençeleri vardı.

Dahası, o bir yaratılış tanrısı değildi. O nihai bir yıkım tanrısıydı.

Seph, çık oradan.

Kocasına iyi olduğunu işaret etmek için elini kaldırdı. Bacakları korkudan titreyerek tanrıya dokunmak için uzandı.

Etrafı kırmızıyla çevrili sarı turuncu gözlerini açtı. Bu renkten, dönen gümüş rengine dönüştüler. Ve ham bir ıstırapla doluydular.

"Ben öldüm mü?" diye sordu, sesi şeytaniydi.

"Ölmek mi istiyorsun?" Aslında onun cevabından korkuyordu. Çünkü ölmek istemiyorsa, bunun ciddi sonuçları olabilirdi.

"Lütfen bana sonunda başardığımı söyle."

Bu çaresiz sözler kalbini sızlattı. Onu rahatlatmak için uzanarak, siyah saçlarını mavi saçlarından geriye doğru taradı.

Yanak. "Sen ölüsün ama bir tanrı olarak yaşıyorsun."

"Anlamıyorum. Diğerlerinden farklı olmak istemiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum."

Persephone ona gülümsedi. "Burada istediğin kadar kalabilirsin." Onun için bir yastık çağırdı ve başının altına sıkıştırdı. Sonra da üzerine bir battaniye örttü.

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

"Çünkü buna ihtiyacın var gibi görünüyor." Ayağa kalkmadan önce onun kolunu okşadı. "Bir şeye ihtiyacın olursa, ben Persephone. Burada yetkili olan kişi kocam Hades'tir. Bizi çağırırsan geliriz."

Gözlerini kapatıp karanlıkta sessizce yatmaya dönmeden önce hafifçe başını salladı.

Şaşkınlıkla kocasına döndü. "O zararsızdır."

"Zararsızmış, kışımın kenarı. Seph? Delirdin mi sen? Sahip olduğu güçleri hissetmiyor musun?"

"Onları hissediyorum. Ona yaklaşırsan kabus görürsün. Ama o hiçbir şey istemiyor. O yaralı, Hades. Fena halde. Tek istediği yalnız bırakılmak."

"Evet, doğru. Yeraltı dünyamda yalnız mı kaldın? Güçleri benimkilere rakip olan başka bir tanrı mı? Siktir et onu. Onlar benimkinden üstün. Ne kadar aptal olabilirim ki? Panteonların birbirine karışmamasının bir sebebi olduğunu biliyorsun."

"Onunla müttefik olabilirsin," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. "Bir arkadaşına sahip olmak asla kötü bir şey değildir."

"Arkadaşın sana sırtını dönene

kadar." Başını iki yana salladı.

"Hades..."

"Senden çok daha yaşlıyım, Seph. Bir tanrı diğerine düşman olduğunda neler olabileceğini gördüm."

"Ve bence ikimize de bir zararı yok." Ayak parmaklarının ucunda yükselip onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Annem beni kayıp bulmadan önce gitmeliyim. Benimle geçirdiği zamanlarda seni gördüğümde nasıl olduğunu biliyorsun."

"Evet ve bu da sana-"

Adamın hakaret etmesine fırsat vermeden dudaklarını birbirine kenetledi. "İkinizi de seviyorum. Şimdi uslu durun ve misafirinizle ilgilenin."

Sadece karısı ona böyle davranabilir ve vücuduyla bu kadar ilgilenebilirdi. Ama sonra onun kalbini tuttu ve ona her şeyi verebilirdi.

Onun parmağını öptü. "Seni

özledim." "Ben de seni özledim.

Yakında evde olacağım." Yakında,

evet... doğru.

Ancak bu konuda yapılacak bir şey yoktu.

Asık suratla başını salladı, sonra kız ondan uzaklaşırken lanet okudu. Kahpe Demeter'e lanet olsun, onları yılın yarısında ayrı yaşamaya mahkûm ettiği için. Ama şu anda karısının annesinden daha büyük sorunları vardı.

Ve yaklaşık 1.80 boyundaki bu tanrı katili kesinlikle büyük

bir sorundu.

25 HAZİRAN, M.Ö.
9527 DIDYMOS

Buz gibi rüzgâr hayalet gibi solgun saçlarını dalgalandırıp siyah elbisesini kol ve bacaklarına yapıştırırken Apollymi sendeleyerek Apostolos'un cesedinin bulunduğu denizin kayalıklarına doğru yürüdü. kırık bir yığın halinde yatıyordu. Biricik oğlu sanki hiçbir şey değilmiş gibi buraya atılmıştı.

Hiçbir şey...

Dökülmemiş gözyaşları içini parçaladı. İçi çok soğuktu. Yenilmişti. Öyle ki... Oğlunun cesedinin suda yüzüstü yattığını, terk edildiğini ve unutulduğunu görmenin acısını tarif edecek hiçbir kelime yoktu.

Atılmış.

Ona yaptıkları onca şeyden sonra, düzgün bir cenaze töreni bile düzenleyemediler.

Kederinden güçsüz düşen kadın bir su birikintisinde dizlerinin üzerine çöktü ve onu kayalıklardan sahile çekti. Dayanamayarak çığlık attı ve kuşları uçurdu.

"Apostolos!"

Ama onu duyamıyordu. Vücudu da kalbi kadar soğuktu. Gümüş rengi gözleri açıldı ve buğuluydu; şimdi bile fırtınalı bir gökyüzü gibi dönüyorlardı. Yine de ölümünün tüm dehşetine rağmen yüz hatları dingindi.

Ve çok güzellerdi. Bir annenin yapamayacağı kadar. umut etmişti. Onun yüzünde kendini gördü. Umutlarını gördü.

onun için gerçek oldu. O kadar mükemmel bir vücudu vardı ki. Çok uzun ve güçlüydü.

Ve onu katletmişlerdi. İşkence etmişlerdi. Oğlunu kirletmiş ve aşağılamışlardı. Kıymetli bebeğini.

Hıçkırıklara boğularak elini göğsündeki uzun yaranın üzerinde gezdirdi ve yarayı kapattı. Ancak o zaman, tekrar mükemmel olduğunda, dudaklarını yanağına koyup onu öpmek ve ağlamak için dudaklarını yanağına koyduğunda gözyaşları kırıldı.

Onu rahminden kopardığı andan beri ilk kez kucağına alıyordu. Onu kendine yaklaştıarak kumsalda salladı ve içindeki tüm dehşeti serbest bıraktı. "Seni korumaya çalıştım, Apostolos," diye kulağına doğru nefes aldı. "Çok uğraştım."

Çok kötü bir şekilde başarısız olmuş ve bu girişimiyle onun hayatını çekilmez bir hale getirmişti.

Onu rahatlatmak istese de artık çok geç olduğunu bildiğinden, soğuk kollarını ısıtmak için boş yere ovuşturdu.

Keşke ona bakabilseydi. Sesini duyabilseydi. Ama asla duyamazdı.

Ve onun kendisine materra dediğini asla duymayacaktı.

Dayanabileceğinden çok daha fazlasıydı. "Lütfen," diye nefes aldı. "Lütfen bana geri dön, Apostolos. Yemin ederim bu sefer seni güvende tutacağım. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Lütfen bebeğim, seni öldürdüğümü bilerek yaşayamam. Yaşayamam. Bana bak, lütfen!"

Ama yapamazdı ve o da bunu biliyordu.

Keşke onun hayatını geri getirecek gücü olsaydı. Ama babasının aksine, o yıkımdan doğmuştu. Ölümünden. Salgın

hastalık. Savaş.

Bunlar onun dünyaya armağanlarıydı. En çok sevdiği kişiyi geri getirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Neden!" diye bağırdı gökyüzüne. Kıymetli çocuğunun ölümü için kan talep eden Chthonianlar şimdi neredeydi? Neden burada, Apostolos'un adına mı?

Umursamadılar. Ondan başka kimsenin umurunda değildi.

Ve onu kurtarmak için çok uğraşan Xiamara. Xiamara, onun en yakın arkadaşı. Güvenebildiği tek kişi. Kız kardeşlerden daha yakın, anne ve kızıdan daha yakın. Şimdi o da gitmişti.

Apollymi yalnızdı. Acı bir şekilde yalnız.

Oğlunun başını göğsüne yasladı ve öyle bir çığlık attı ki, sesi rüzgarla yol boyunca taşındı Atlantis'in salonlarına. "Lanet olsun sana, Archon! Lanet olsun sana!"

Onu sevdiğini nasıl iddia edebildi? Nasıl olur da Apostolos'un bu şekilde ölmesine izin mi verdi? Bu kadar acı çekmesine?

Kalbi kırılmıştı, yüzünü oğlunun ıslak sarı saçlarına gömdü ve hıçkırıkları bitene kadar ağladı.

Sonra öfkesi daha da arttı ve kalbinde acımasız bir kök saldı. İkisi de onları sevmesi ve onurlandırması gereken kişiler tarafından ihanete uğramışlardı.

Şimdi Kalosis'in ödemesi gerekecekti.

Oğlunu ait olduğu yere, evine götürmenin zamanı gelmişti. İhanetleri yüzünden sözde ailesinin kanını akıtma zamanı gelmişti.

Apollymi oğluna siyah bir elbise giydirdi.
makamının formesta cübbeleri. Bu onun doğuştan hakkıydı.
Yok Edici'nin oğlu olarak sembolü, onu temsil eden ve
gücünün üç şimşegiyle delinmiş güneşti.

O bir çöp değildi. O bir Atlantis tanrısıydı. Ve Yok

Edici'nin oğluydu.

Onu sörften alıp kucağına alarak ikisini de Katoteros'a
götürdü.

Etrafı adalarla çevrili bir adaydı. Nefes kesici güzellikteydi,
insanlar aleminde onunla kıyaslanabilecek hiçbir yer yoktu.
Annesi Kuzey Rüzgârı'nın onun adına çığlık attığı en yüksek
noktada duran Apollymi, Apostolos'a ait olması gereken
manzaraya baktı.

Adalar, soğuk tenini ısıtmaya çalışan güneşin altındaki
mükemmel ışıktaki parıldıyordu. Ama nafile.

Sağındaki ada, Atlantis halkının ruhlarının reenkarnasyona
kadar dinlendikleri cennet topraklarını barındırıyordu.
Solundaki ada ise sürgün edilmeden önce Charontes'in
elindeydi; ailesinin aksine iblisleri ona sadıktı. Hepsi onu
Kalosis'e kadar takip etmişti.

Ve önündeki ada oğlunun evi olarak tasarlanmıştı.

Ama şu anda dikkatini çeken Katoteros'un en yüksek ikinci
noktasına sahip olanıydı. Tüm adaları yöneten ve
birleştiren. Burası tüm adaları yöneten ve birleştiren
Tanrılar inşa edilmişti.

Archon'un.

Görüşü kararınca, onları oraya, evin dışına götürdü. Dünyalarına tepeden bakarken çok uzun ve gururlu duran büyük mermer salon. Müzik ve kahkahalar ona doğru sürükleniyordu.

Müzik ve kahkaha.

Başlarına gelenlerden ve karşılaştıkları şeylerden bihaber olan tanrılar bir parti veriyordu. Lanet olası bir parti. İçindeki her tanrının varlığını hissedebiliyordu. Hepsinin. Kutlama yapıyorlardı.

Gülmek. Tezahürat.

Eğleniyorlardı. Ve sevgili oğlu

ölmüştü... Ölmüştü!

Dünyası paramparça olmuştu. Ve hala gülüyorlardı.

Apostolos'u kendine yakın tutarak merdivenlerden çıktı. Aldatıcı bir sakinlik ve güçleriyle kapıları ardına kadar açtı. Beyaz mermer fuaye, tertemiz duvarlara karşı her dört adımda bir yer alan tanrı heykelleriyle daireseldi.

Kalbi intikamcı bir öfkeyle çarparak, güneş ambleminin zemine kazınmış olduğu fuayenin ortasına doğru yürüdü. Üzerinden geçerken, onu Apostolos'un kiyle değiştirdi. Güç okları teker teker sembolünü delip geçti.

Renkler artık onun acısını ve dökülen kanını temsil etmek üzere kırmızı ve siyah.

Hiç tereddüt etmeden Archon'un taht odasına açılan altın kapılara doğru yürüdü. O odaya.

Oğlu onların ihaneti yüzünden ölürken tanrılar eğleniyordu.

Evrenin tüm karanlık güçleri tarafından, daha uzun süre gülmeyeceklerdi.

Öfkesinin tüm gücüyle o kapıları açtı. Kapılar
Kapılar mermer duvarlara çarpıp menteşelerinden kırılarak
parlak, mükemmel zemine düşerken takırtı sesleri yükseldi.

Müzik anında durdu.

Salondaki her tanrı ona bakmak için döndü ve teker teker
yüzleri bembeyaz oldu.

Apollymi tek kelime etmeden oğlunu kucağına aldı ve
hissetmediği bir sakinlikle kocasının altın tahtının yanında
duran siyah tahtının bulunduğu kürsüye doğru yürüdü.
Archon onun yaklaşmasıyla ayağa kalktı ve sanki onunla
konuşmak istiyormuş gibi kenara çekildi.

Apostolos'u ait olduğu yere, Archon'un tahtına yerleştiren
onu görmezden geldi. Elleri titreyerek onu oturttu ve her bir
elini dikkatlice kollarına yerleştirdi. Başını kaldırdı ve sarı
saçlarını, her an göz kırpıp hareket edecekmiş gibi görünen
mavimsi yüzünden geriye doğru taradı.

Ama bir daha asla gözünü

kırpmayacaktı. O ölmüştü.

Onlar da öyleydi.

Güçleri arttıkça Apollymi'nin kalbi öfkeyle çarpıyordu.
Koridorda vahşi bir rüzgar patladı ve saçlarını havaya
kaldırdı.

Gözleri kıpkırmızı parlıyordu. Ardından tanrılara döndü ve onlar onun gazabını bekleyerek birleşik bir nefes tutarken her birine kötü niyetli bir bakış fırlattı.

Archon'a gelene kadar.

Ancak o zaman nefret dolu bir sesle konuştu. "Oğluma bak."

Reddetti.

"Bak, lanet olası!" diye hırladı. "Ne yaptığını görmeni istiyorum."

Archon boyun eğmeden önce yüzünü buruşturdu ve gözlerindeki rahatlama kızın öfkesini daha da arttırdı. Bu kadar duygusuz ve kokuşmuş bir şeyin yatağına girmesine nasıl izin verebilmişti?

Vücuduna mı?

Apollymi homurdandı. "Senin piç kızların oğlumu hayatından mahrum etti. O küçük fahişeler onu lanetledi. Ve sen," diye alay etti, "benim oğlum yerine onları korumaya cüret ettin. çocuk!"

"Apollymi-"

"Bir daha asla adımı ağzına alma." Güçleriyle onun ağzını mühürledi. "Korkmakta sonuna kadar haklıydın. Ama piç orospuların yanıliyordu. Bu panteonu yok eden benim oğlum olmayacak. Ben olacağım. Apollymia Katastrafia Megola. Pantokrataria. Thanatia Atlantia deia oly!"

Büyük Yok Edici Apollymi. Her şeye gücü yeten. Atlantis tanrılarına ölüm.

O anda kapılara doğru koşuşturmaya ya da ışınlanmaya başladılar ama Apollymi'nin buna tahammülü yoktu. Ruhunun en karanlık kısmından güç alarak salonu kapattı. O yatışana kadar kimse buradan ayrılmayacaktı.

Hiç kimse.

Eğer Chthonianlar onu bu yüzden öldürürse, öyle olsun. Zaten kendini ölü hissediyordu. Hiçbir şey umurunda değildi. Oğlunun acı çekmesindeki rollerinin bedelini ödetmek.

Archon dizlerinin üzerine çöktü, onun merhameti için yalvarmaya çalıştı. Ama içinde, tadını alabileceği kadar güçlü ve acı bir nefretten başka bir şey kalmamıştı.

Onu geri tekmeledi ve bir tanrı heykelinin kalıntısından başka bir şey olmayana kadar patlattı.

Apollymi ona doğru döndüğünde Basi çığlık attı. "Sana yardım ettim. Yardım ettim! Onu bana söylediğin yere koydum."

"Sızlanmak ve beni kızdırmak dışında bir bok yapmadın." Apollymi onu unutulmaya terk etti.

Bir zamanlar ailesi olarak gördüğü tanrılarla teker teker yüzleşti ve amansız öfkesiyle onları taşa çevirdi. yatıştırma talep etti. Onu bastırmak için boşuna uğraştılar, ama bir kez öfkesi açığa çıktığında, evrende onu durduracak hiçbir güç yoktu.

Aptalca öldürdükleri çocuk hariç. Onları sadece Apostolos kurtarabilirdi.

Tereddüt ettiği tek kişi sevgili üvey torunu, adalet tanrısı Dikastis'ti. Diğerlerinin aksine, o sinmedi ya da yalvarmadı. Onunla savaşmadı da. Biriyle durdu

elini bir sandalyenin arkalığına dayamış, sakın bir şekilde onun bakışlarını eşit olarak karşılıyordu.

Ama sonra adaleti anladı. Onun gazabını anladı.

Başını saygıyla eğerek, kadın onu patlatırken hareket etmedi.

Ve sonra Epithymia vardı. Üvey kız kardeşi. Zenginlik ve arzu tanrıçası. Apollymi'nin çok sevdiği aptalca diğerlerinden daha çok güvendi.

Gözlerinde kristal buzdan yaşlarla Apollymi onunla yüzleşti. "Bunu nasıl yaparsın?"

Minik ve çelimsiz melek görünümündeki Epithymia, yere sinmiş olduğu yerden ona baktı. "İstediğin şeyi yaptım. Onu insanların dünyasına getirdim ve Kraliyet ailesinde doğduğundan eminim. Onu emzirmesi için kraliçeye vermeye bile çalıştım. Beni neden yok edesin ki?"

Apollymi yaptığı şey için onun gözlerini oymak istedi. "Ona dokundun, seni sürtük! Bunun ona ne yapacağını biliyordun. Arzunun eli tarafından dokunulmak ve Tanrı güçleri buna karşı çıktı... Onu gören her insanın ona sahip olma arzusuyla çılgına dönmesini sağladın. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirsin?"

İşte o zaman kız kardeşinin gözlerindeki gerçeği gördü. "Bunu bilerek yaptın!"

Epithymia yutkundu. "Ne yapmam gerekiyordu? Kaderler konuştuğuında onları duydun. Onu hepimizin ölümü olarak ilan ettiler. O bizi yok edebilirdi."

"İnsanların ona sahip olma çabaları sırasında onu öldüreceklerini mi düşündünüz?"

Epithymia'nın yanağından bir damla yaş süzüldü. "Ben sadece bizi korumaya çalışıyordum."

"O senin yeğenindi," diye tükürdü

Apollymi. "Biliyorum ve özür dilerim."

Olacağı kadar üzgün değildi.

Apollymi dudağını büktü. "Ben de öyle. Her şeyden çok sevdiğimi bildiğin tek şey konusunda sana güvendiğim için özür dilerim. Seni nankör kaltak. Umarım yaptıkların bir daha peşini bırakmaz.

Sonsuzluk." Apollymi kız kardeşine ateş püskürdü.

Ve yine de tatmin olmamıştı. Hepsi ölüp gitmiş olsa bile...

İçindeki delik hâlâ oradaydı ve canı o kadar çok yanıyordu ki tek yapabildiği çığlık atmaktı. Boğazı düğümlenene kadar çığlık attı. Kollarını dışarı atarak, molozdan başka bir şey kalmayana kadar salonu parçaladı. Artık ölmüş olan oğluna dair umutlarıyla ilgili anılarından başka bir şey kalmamıştı.

Yine de acıdı.

Apollymi ayakta durup yaptıklarına bakarken yüzündeki gözyaşlarını sildi. Hissedilecek bir tatmin yoktu.

Yapılması gereken tek şey

adaletti. "Biri gitti..."

Sonra döndü ve Archon'un kendisi için yarattığı ada krallığına yöneldi.

Atlantis.

O zavallı aptallar Apollo'ya saldırmayı düşünmüşlerdi. oğlunu ve metresini öldürdü. Bugün onun tarafından keşfedilme ve yaptıklarının cezasını çekme korkusuyla sinmişlerdi. Ama onların ölmesini isteyen Yunan tanrısı değildi.

O kadındı. Onların patroniçesi.

Onun eliyle ve oğluna karşı işledikleri suçlar yüzünden acı çekecek ve öleceklerdi.

Merhamet yok. Apostolos'a verdikleri buydu ve o da onlara bunu iade edecekti.

Kolunun tek bir hareketiyle tüm adayı
Denizi seyrettim ve elementler çarpıp çürümüş hayatlarını
sona erdirirken onların dehşete düşmüş çığlıklarının ve
merhamet ve kurtuluş yakarışlarının güzelliğini dinledim. Bu
en tatlı şeydi.
duymuş olduğu müzik. Bırak yalvarsınlar...

Keşke Apostolos ve Xiamara da burada olabilselerdi.

Acıyla yüzünü buruşturarak kederini bir kenara itti ve onlar adına saldırdı.

Ada krallığının son parçası da tam güneş batarken denizin
içinde kayboldu. Apollymi o zaman döndü ve
Yunanistan toprakları.

En son onlar acı çekecekti. Sadece çocuğuna zarar veren
insanlar değil, kendilerini çok akıllı ve kendini beğenmiş
sanan o lanet tanrılar da.

Hepsinden önemlisi, Archon'un piç kızları bunun bedelini
ödeyecekti. Kendilerini Olimpos'ta güvende sanıyorlardı.

Anne. Ancak üç Kader, Kaos'un kızının yanında bir hiçti.

Mutlak yıkımın annesine.

Onların ölüm çığlıkları en çok zevk aldığı çığlıklar olacaktı.

25 HAZİRAN 9527
M.Ö. OLYMPUS DAĞI

Küçük ve zayıf yapılı, siyah saçlı ve gözlü Hermes, kendisinden sadece birkaç yaş büyük görünen babasının önünde durana kadar Zeus'un salonunda uçtu. Hermes neler olup bittiğinden emin değildi ama tanrıların çoğu burada toplanmış ve aylaklık ediyordu.

Hermes konuşana kadar onu görmezden geldiler. "Elçiye zeval olmaz sözünü bilirsiniz. Bu düşünceyi gerçekten, gerçekten kalplerinize yakın."

Zeus oturduğu sandalyeden kalkarken ona kaşlarını çatı. Poseidon ile satranç oynuyormuş. Beyaz bir cübbe giymiş olan Zeus'un kısa sarı saçları ve canlı mavi gözleri vardı. "Neler oluyor?"

Hermes insan diyarına bakan pencere duvarını işaret etti. "Aranızdan herhangi biri son bir saat içinde Yunanistan'a baktı mı?"

Artemis, Afrodite'in karşısındaki ziyafet masasında otururken içinden kötü bir his geçerken nefesini tuttu, Athena ve Apollo.

Apollo gözlerini devirdi ve kibirli bir şekilde elini salladı. "Ne? Apollitleri lanetlediğim için mi tepki gösteriyorlar?"

Hermes alaycı bir inkâr hareketiyle başını salladı. "Bunun onları Atlantis adasının artık yok olması ve Atlantisli tanrıça Apollymi'nin ülkemizi kasıp kavurması kadar rahatsız ettiğini sanmıyorum,

Temas ettiği herkesi ve her Şeyi mahvediyor." Hermes Apollo'ya kendini beğenmiş bir bakış attı. "Ve içinde Eğer merak ediyorsanız, doğruca bize doğru geliyor. Gerçekten yanılıyor olabilirim ama kadının çok kızgın olduğunu tahmin ediyorum."

Artemis bu sözler üzerine geri çekildi.

Zeus Apollon'a döndü. "Ne yaptın sen?"

Artık tüm kibri gitmiş olan Apollon'un gözlerini korku brd. "Ben kendi halkımı lanetledim, onunkini değil. Atlantisliere hiçbir Şey yapmadım baba. Kanları benim Apollitlerimle karıŐmadıđı sürece, lanetimden zarar görmediler. Bu benim suçum değil."

Midesi sıkışan Artemis, ağzını kapatarak Acheron'un hangi panteona ait olması gerektiğini anladı. Apollon'la birlikte harekete geçirdikleri Şeyden dehşete kapılarak tanrıların savaşa hazırlandıkları salonu terk etti ve kendi evine gitti Böylece onların öfkeli bađırıŐları kulağına gelmeden düŐünebiliyordu.

"Ne yapabilirim ki?"

Tam korisini yanına çağırmak üzereydi ki üç Kader odasında belirdi: Genç güzelliğin doruğundaki zler olarak yüzleri birbirlerinin mükemmel kopyalarıydı. Ama onları birleştiren tek Şey de buydu. En büyükleri olan Atropos kızıl salıyken, Clotho sarışındı ve En küçüğü Lachesis'in siyah saçları vardı. Onlar adalet tanrıçasının kızlarıydı. Kimse babalarının kim olduğundan emin değildi, ama çoğu Zeus'tan Őpheleniyordu.

Olimpos'taki her tanrının bildiği tek Şey, bu üç kızın tüm panteonun en güçlüsü olduğuydu. Zeus bile onları atlatmaya çalışmadı.

On yıl önce geldikleri andan itibaren herkes onları görmezden gelmişti. Üçü el ele tutuşup bir açıklama yaptığında, bu, dünyanın kanunu haline geldi. ve hiç kimse buna karşı bağışık değildi.

Hiç kimse.

Artemis onların neden tapınağında olduklarını anlayamıyordu. "Sakıncası yoksa, şu anda biraz meşgulüm."

Lachesis onun kolunu tuttu. "Artemis, bizi dinlemelisin. Korkunç bir şey yaptık."

Bu yüzden tanrılar onlardan korkarak yaşarlardı. Her zaman birilerine korkunç bir şey yapıyorlardı. "Her ne ise, bekleyecek."

"Hayır," dedi Atropos acımasızca, "olmayacak. Apollymi bizi öldürmek için buraya geliyor."

Bu açıklama karşısında afallayan Artemis kaşlarını çatarak onlara baktı. "Ne?"

Atropos yutkundu. "Sana söylemek üzere olduğumuz şeyi asla kimseye söylememelisin. Anlıyor musunuz? Annemiz bunu sır olarak saklamamız için bize yemin ettirdi."

"Ne sırrı?"

"Bize yemin et Artemis," diye sordu Clotho.

"Yemin ederim. Şimdi bana neler olduğunu anlat." Ve en önemlisi, neden onunla ilgili olduğunu.

Atropos sanki tapınağın dışından birinin onu duymasından korkuyormuş gibi fısıltıyla konuştu. "Babamız Archon'dur. Atlantis tanrıları. Annemizle bir ilişkisi vardı,

Themis, ve biz ondan doğduk. Annemiz bizi yaşamamız için Atlantis'e gönderdi ve babamız da bizi yanına aldı. Apollymi bizim üvey annemiz ve onun doğacağını öğrendiğimizde bilmeden üvey kardeşimizi lanetledik."

"Bir kazaydı," diye ağzından kaçırdı Clotho. "Onu lanetlemek istememiştik."

Lachesis başını salladı. "Biz sadece çocuktuk ve güçlerimizi henüz anlayamadık. Kardeşimizi asla lanetlemek istemedik. Etmedik, yemin ederiz!"

Artemis'in içi buz kesti. "Acheron mu? Acheron senin kardeşin mi?"

Clotho başını salladı. "Apollymi onlarla yaşadığımız süre boyunca bize zar zor tahammül etti. Babamızın sadakatsizliğinin bir hatırlatıcısıydık ve bu yüzden bizden nefret ediyordu."

Korkuları ne kadar mantıklıysa bu da o kadar mantıksızdı. Artemis kendisine söylenenleri çözmeye çalıştı. "Ama herkes Archon'un karısına asla sadakatsizlik etmediğini bilir."

Lachesis homurdandı. "Bu Atlantis tanrılarının Apollymi'nin onlara zarar vermemesi için uydurdukları bir yalan. Onun ne kadar güçlü olduğunu anlamıyorsun. Bizi gözünü bile kırpmadan öldürebilir. Tüm tanrılar onun gücünden korkuyor. Archon bile. O da çoğu insan gibi inançsız ve bu yüzden buradayız."

Clotho, "Ölmemizi istiyor," diye araya girdi.

Artemis hâlâ hikâyeyi bir araya getirmeye çalışıyordu. "Acheron'u tam olarak nasıl lanetledin?"

"Çok aptalmışız," dedi Atropos. "Apollymi hamileliğini göstermeye başladığında, yersiz konuştuk ve

Apostolos nihai kaderin gücü. Onun hepimizin ölümü olacağını söylemiştik ve görünen o ki bugün sonumuzun geldiğini görmek üzereyiz."

Artemis'in kafası daha da karışmıştı. "Ama bizi tehdit eden o değil. Annesi."

Clotho başını salladı. "Ve onun lanetindeki rolümüz yüzünden hepimizi öldürecek. Sen de dahil."

"Ben hiçbir şey yapmadım!"

Genç kadınlar etrafını sararken Atropos onunla alay etti. "Ne yaptığını biliyoruz Artemis. Her şeyi görüyoruz. Ona bizden daha fazla zarar verdin. Ona sırtını döndün Apollo onu yere sererken ve Apollymi bunu bilirken."

Korku içini parçaladı. Eğer söyledikleri doğruysa, Apollymi'den merhamet görmeyecekti. Doğrusunu söylemek gerekirse ama öte yandan Artemis gerçekten de ölmek istemiyordu. "Ne yapabiliriz? Onu nasıl yenebiliriz?"

Atropos derin bir iç çekti. "Yapamazsın. O çok güçlü. Onun güçlerini kontrol edebilecek tek kişi oğludur."

Bu durumda, Acheron artık ölü olduğu için başları ciddi bir beladaydı. Onu Apollo'ya bırakmadan önce biri ona bunu söyleyemez miydi? Bu bilgi için biraz geç kalınmıştı. geliyordu ve günün erken saatlerinde çok daha faydalı olurdu.

"Biz öldük," diye nefes aldı Artemis, Acheron'un annesi tarafından karnının deşildiği görüntüler aklından geçerken.

"Hayır," dedi Clotho sertçe, kolunu sallayarak. "Onu geri getirebilirsin."

Artemis kaşlarını çatarak kadına baktı. "Delirdin mi sen? Onu ölümden geri getiremem."

"Evet, yapabilirsin. Bu güce sahip olan tek kişi sensin."

"Hayır, sahip değilim."

Atropos ona hırladı. "Onun kanından içtin Artemis. Onun güçlerinin bir kısmını emdin."

Clotho başını salladı. "O son kader. Ölüleri diriltebilir, bu da senin de dirilebileceğin anlamına gelir."

Artemis yutkundu. "Emin misiniz?"

Hep birlikte başlarını salladılar.

Yine de Artemis kararsızdı. Acheron'un güçlerini tattığını kabul ediyordu ama bu özel güç sadece çok seçkin bir grup tanrıya ayrılmıştı ve eğer onu geri getirmeyi başaramazlarsa ...

Daha da kötüleşebilir.

Atropos onu kolundan tuttu. "Atlantis tanrıları birleşik güçlerini Apollymi'yi bağlamak için kullandılar. Apostolos olduğu sürece insan aleminde yaşıyor, Kalosis'te kilitli."

Lachesis onun diğer kolunu tuttu ve başıyla onayladı. "Onu geri getireceğiz ve tekrar defnedilecek."

"Güvende olacağız," diye önerdi Clotho. "Hepimiz."

"Sen panteonun kurtarıcısı olacaksın!" dediler hep bir ağızdan.

Gerçekten başka seçeneği var mıydı? Cesaretini toplamak için derin bir nefes alan Artemis başını salladı. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Ona kanını içirmen gerekecek," dedi Atropos, sanki bunu başarmak dünyadaki en kolay şeymiş gibi.

"Peki bunu nasıl
yapacağım?" "Bizim
yardımımızla."

* * *

Acheron sakın bir dinginlik içinde yerde yatıyordu, sonunda uyuşmuştu.

Geçmişinden ve bugünününden her şeyi. Daha önce hiç olmadığı kadar huzurluydu. Mağarasının duvarları onu başkalarının seslerinden koruyordu. Tanrılar bile kafasının içinde değildi.

Hayatında ilk kez tam bir sessizlik içindeydi.

Vücudunda ne bir sızı ne de bir keder vardı. Hiçbir şey yoktu. Ve bu huzur hissini seviyordu.

"Acheron?"

Artemis'in sesiyle gerildi. Tabii ki bu sürtük onun cennetini rahatsız edecekti. Onu asla huzur içinde bırakamazdı.

Lanet olsun ona.

Ona gitmesini söylemeye çalıştı ama dudaklarından boğuk bir hırıltıdan başka bir şey çıkmadı. Öksürerek konuşmak için boğazını temizlemeye çalıştı.

Yine de hiçbir kelime gelmiyordu. Neler oluyordu? Sesini ne almıştı?

Artemis onun önünde belirdiğinde ona şefkatli ve endişeli bir bakış attı. "Konuşmamız gerek."

Adam onu geri itti ama kadın gitmeyi reddetti.

"Lütfen," diye yalvardı, sadece birkaç gün önce adamın kararlılığını zayıflatacak bir bakışla. Ama onun için duyduğu bu endişe artık çoktan yok olmuştu. "Sadece birkaç kelime ve seni terk edeceğim. İstersen sonsuza kadar."

O konuşamazken nasıl konuşabilirlerdi?

Ona bir fincan uzattı. "Bunu iç ve seninle konuşabileyim."

Ona öfkelenen ve öfkesini ondan çıkarmak isteyen adam bardağı kaptı ve içindekileri tadına bakmadan mideye indirdi. "Tartarus'a git ve çürü," diye hırladı ona, bu sefer sesindeki zehri duyabildiği için minnettardı.

Sonra bir şey oldu. Sanki bir şey iç organlarını tutuşturuyormuş gibi acı ve ateş vücudunu sardı. Nefes nefese Artemis'e baktı. "Şimdi bana ne yaptın?"

Bakışlarında merhamet ya da pişmanlık yoktu. "Yapmak zorunda olduğum şey."

Bir an Hades'in bölgesinin sessiz karanlığındayken, bir an sonra saraydan çok da uzak olmayan Didymos kıyılarında duruyordu.

Daha doğrusu ondan geriye ne kaldıysa.

Kafası karışmış bir halde etrafına bakındı, kendisine ve karaya ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ama daha ne olduğunu anlayamadan yakıcı bir acı içini öyle bir parçaladı ki, onu dizlerinin üzerine çökertti.

Acheron durmasını isteyerek haykırdı.

Aniden Artemis ondan önce oradaydı. Onu kollarının arasına alarak, dalgalar üzerlerine çarparken ona sarıldı. "Seni geri getirmek zorundaydım."

Didymos'un için için yanan kalıntılarına bakarken onu kendinden uzaklaştırdı. "Ne yaptın sen?"

"Bunu ben yapmadım. Annen yaptı. O yok etti. Sana yaklaşan her şeyi ve herkesi. Ve bizi Olympus'ta öldürmeye geliyordu. Bu yüzden seni geri getirmek zorundaydım. Getirmeseydim hepimizi öldürecekti."

Ona öyle sert baktı ki, gözlerinin kızardığından emindi. "Bunun umurumda olduğunu mu sanıyorsun?" Ondan uzaklaşmaya başladı ama karnını yırtan acıyla olduğu yerde donup kaldı. Acı iki büklüm olmasına neden olurken nefes almak için mücadele etti.

Artemis ona yavaşça yaklaştı. Onun üzerinde durdu, aşağı bakıyor. "Burada kontrol bende, Acheron. Seni kanımla kendime bağladım. Sana sahibim."

Bu üç kelime öfkesini ateşledi. İnsan görünümünü yerini tanrı formuna bırakırken, tanıdık sıcaklığın üzerinde dalgalandığını hissetti. Acıya rağmen ayağa kalkarak elini uzattı ve Artemis'i avucunun içine aldı. "Güçlerimi ciddi hafife alıyorsun, sürtük."

Adamın elini kavradı ve onun vahşi pençesini gevşetmeye çalıştı. "Beni öldürürsen hayal edilebilecek en kötü canavara dönüşürsün. Akıl sağlığını korumak için benim kanıma ihtiyacın var. O olmadan, sadece yok etmek isteyen akılsız bir katile dönüşeceksin. temas kurduğunuz herkesle... tıpkı anneniz gibi."

Acheron hayal kırıklığıyla kükredi. Kaltak her şeyi düşünmüştü. Bir tanrı olarak bile hâlâ bir köleydi. "Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum."

Onu kendinden uzaklaştırdı ve ona sırtını döndü.

"Acheron, ne dediğimi duymadın mı? Benden beslenmek zorunda kalacaksın."

Sahilden bir zamanlar kraliyet sarayının bulunduğu tepeye doğru uzun bir yürüyüş yaparken onu görmezden geldi. Artık için için yanan küller ve yıkılmış taşlardan başka bir şey kalmamıştı. Her yerde hizmetkârların ve tüccarların cesetleri vardı.

Ryssa ya da Apollodorus'a dair bir iz bulmak için enkazın arasında koşarken gözleri yaşlarla doldu. Ağrılı ve kırık bir halde, güçlerini kullanarak taş ve mermerleri hareket ettirdi ve Ryssa'ya ait olan odayı ortaya çıkardı.

Enkazın içinde onun büyük bir titizlikle tuttuğu günlüklerden üçünü buldu. Yangından biraz yara almışlardı ama mucizevi bir şekilde sağlam kalmışlardı. Açtı ve çocuksu yazısına baktı. doğduğu günü ve ikiz kardeşleri olduğu için duyduğu sevinci anlatıyordu. Gözyaşlarını silerek kitabı kapattı ve onun sesini duyarken kalbine yakın tuttu. Değerli kız

kardeşi ölmüştü ve hepsi onun suçuydu.

Bunun gerçekliğinden dolayı acı çekerken, ona verdiği gümüş saç taraklarından birini gördü...

Sürünerek yanına gitti ve dudaklarına götürdü. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm, Ryssa. Çok özür dilerim."

Orada otururken, bu kadar canlı bir hayat, bu kadar güzel bir ruh için göstermesi gereken tek şeyin bu kadar küçük şeyler olmasının ne kadar acınası olduğunu düşündü. Üç günlük ve kırık bir saç tarağı.

Değerli kız kardeşinden geriye kalan tek şey buydu. Başını arkaya yaslayarak tüm bunların acısıyla hıçkırarak hıçkırarak ağladı.

"Apostolos... lütfen ağlama."

Annesinin varlığını hissetti. "Ne yaptın, Matera?"

"Sana zarar vermenin bedelini ödemelerini istedim."

Bunun bir önemi var mıydı? Ona yaptıkları, bugün yapılanların yanında hiçbir şeydi. "Ve şimdi Artemis bana sahip."

Annesinin çılgılığı kendisinininkini yansıtıyordu.

"Nasıl?" "Beni kanıyla kendisine bağladı."

Annesinin sesinden kendi öfkesini hissedebiliyordu. "Bana gel, Apostolos. Beni serbest bırak, ben de o kaltağı ve seni lanetleyen o piçleri yok edeyim."

Acheron başını salladı. Bunu yapmalıydı. Yapmalıydı. Hepsi daha iyisini hak ediyordu ama yine de dünyayı yok etmeyi kendine yediremiyordu. Masum insanları öldürmeye...

Annesi onun önünde yarı saydam bir gölge olarak belirdi. Acheron onu ilk kez gördüğünde nefesini sertçe içine çekti. İlk kez. Hayatında gördüğü en güzel kadındı. Yeni yağmış kar kadar beyaz saçları, elmaslarla parıldayan bir taçtan dökülüyordu. Soluk, gümüş gözleri tıpkı onunki gibi fırıl fırıl dönüyordu. Bir elini ona uzatırken siyah elbisesi vücudunun üzerinden akıyordu.

Ona dokunmaya çalıştı ama eli onunkinin içinden geçti.

"Sen benim oğlumsun, Apostolos. Hayatımdaki tek şey Gerçekten sevdim. Senin için hayatımı veririm. Bana gel, çocuğum. Sana sarılmak istiyorum."

Onun söylediği her kelimeye değer veriyordu. "Yapamam Matera. Bu dünyayı feda etmek anlamına geliyorsa olmaz. Bu kadar bencil olmayı reddediyorum."

"Size sırtını dönen bir dünyayı neden koruyasınız ki?"

"Çünkü benim hatam olmayan şeyler yüzünden cezalandırılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Yanlış ve isteğim dışında olan şeylerin bana zorla yaptırılmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Neden bir daha bunu başkasına mı servis

edeceksin?" "Çünkü bu adalet

olur!"

Etrafa dağılmış cesetlere baktı. "Hayır. Bu sadece zalimlik olur. İnsanlar için adalet fazlasıyla sağlandı."

Gözleri öfkeyle parladı. "Peki ya Apollo ve Artemis?"

İsimlerini duyunca dişlerini sıktı. "Güneşin ve ayın gücünü ellerinde tutuyorlar. Onları yok edemem."

"Yapabilirim."

Böylece tüm dünyayı ve burada yaşayan herkesi yok edecekti. Bu yüzden onu serbest bırakamadı. "Ben dünyanın sonunu getirmeye değmem Matera."

Gözleri samimiyetiyle onu yaktı. "Benim için öylesin."

O anda, ona sarılabilmek için ruhunu bile satabilirdi. "Seni seviyorum anne."

"Hiçbir yerde seni sevdiğim kadar değil, m'gios."

M'gios. Benim oğlum. Hayatı boyunca birinin onu sahiplenmesini bekledi. Ama annesini ne kadar istese de, bunun için dünyanın sonunu getirmezdi.

Birdenbire soğuk bir rüzgâr etrafını sardı, elbiselerini ve saçlarını yırttı ama ona zarar vermedi. Kendini tanımadığı bir zeminde bulduğunda etrafındaki dünya soldu. Annesinin görüntüsü yanı başında titreşiyordu. "Burası Katoteros. Senin doğuştan hakkın."

Kaşlarını çatarak moloz yığınınına baktı. "Harabe halinde."

Ona doğru mahcup bir bakış fırlattı. "Buraya geldiğimde biraz üzgündüm."

Biraz mı?

"Gözlerini kapat, Apostolos." Ona

tamamen güvenerek kapattı.

"Nefes al."

Derin bir nefes aldı ve sonra annesini içinde hissetti. Annesinin güçleri onunkilerle birleşti ve göz açıp kapayıncaya kadar harabeler yeniden bir araya gelerek altın ve siyah mermerden güzel bir saray oluşturdu. Annesinin varlığı içinden çıktı.

"Evinize hoş geldiniz, palatimos." Değerli olan.

Kapılar açıldı ve Acheron kapılardan geçerken giysileri değişti. Saçları uzadı ve siyahlaştı. Beyaz mermer zemin üzerinde yürürken akan cübbesi arkasında dalgalanıyordu. Üç şimşek tarafından delinen güneş işaretinde durakladı.

Annesi onun güneşi incelediğini fark edince yavaşladı. "Altın güneş benim sembolüm ve gündüzü temsil ediyor. Şimşeklerin gümüş rengi ise geceyi. Soldaki şimşek beni ve geçmiş, sağdaki ise babanı ve geleceği temsil ediyor. Ortadaki şimşek ise üçümüzü birleştiren ve birbirine bağlayan şimşektir ve şimdiki zamanı temsil eder. Bu Talimosin'in işaretidir ve senin geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek üzerindeki hakimiyetini temsil eder."

Atlantisçe kelimeye kaşlarını çattı. "Haberci mi?"

Başını salladı. "Sen, Apostolos. Sen Talimosin'sin. Herkesin nihai kaderi. Sözlerin kanundur ve gazabın mutlaktır. Konuşurken dikkatli ol, çünkü dikkatsizlikle bile olsa söyleyeceğin her şey karşındakinin kaderini belirleyecektir. konuşuyorum. Bu yükün altına girmeni asla istemezdim. Ve o sürtüklerden nefret ediyorum. Ama sana verdiklerini geri alamam. Kimse yapamaz."

"Güçlerim tam olarak nedir?"

"Bilmiyorum. Onları senden aldım ve seni diğerlerine ifşa etmekten korktuğum için onlara hiç bakmadım. Ben sadece Archon'un kızlarının seni neyle lanetlediğini biliyorum. Ama zamanla güçlerini öğreneceksin. Keşke bana gelseydin de güçlenene kadar sana yardım edebilseydim."

"Matera-"

"Biliyorum." Elini yukarı kaldırdı. "Olduğun kişi olduğun için sana saygı duyuyorum ve seninle gurur duyuyorum. Ancak, eğer Fikrini değiştirirsen, nerede olduğumu

biliyorsun." Ona gülümsedi.

"Bu arada, hepsi senin."

Acheron etrafındaki heykellere baktı ve bir şekilde her birinin kim olduğunu biliyordu. O sırada Altın kapılara yaklaştığında solda annesinin, sağda ise Archon'un resmini gördü.

Kapılar açıldı ve orada annesinin onlara saldırdığı tanrıların kalıntılarını gördü. Son anlarının dehşeti içinde donup kalmışlardı.

Annesi yaptığı şey için en ufak bir pişmanlık göstermedi. onlara yaptıklarını. "Eğer onları görmek sizi rahatsız ediyorsa, taht odasının altında onları saklayabileceğiniz bir oda var. Ben Kalosis'te kilitli olduğum için güçlerim onları oraya koymama izin vermiyor ama senin böyle bir sorunun olmamalı."

Gözlerini kapatarak heykellerin gitmesini diledi. Bir anda, gitmişlerdi. İnsanların resimlerini görmek istemiyordu. onu öldürmek isteyen.

Annesi onaylayarak gülümsedi. "İnsan diyarından bu diyara istediğin zaman gelip gidebilme yeteneğine sahip olmalısın. Katoteros'un geniş bir alana sahip olduğunu göreceksiniz. keşfedilmemiş. Dağların tepeleri rüzgârlıdır... ve en kuzeydeki noktada büyükanneniz Kuzey Rüzgârı'nın sesini duyabilirsiniz. Zenobi sana fısıldayacak ve benim yokluğumda sana yardım edecek. Ne zaman rahatlamaya ihtiyacın olursa, oraya git ve sana sarılmasına izin ver."

"Teşekkür ederim, Matera."

"Şimdi gideceğim ve size alışmanız için zaman vereceğim. Bana ihtiyacınız olursa arayın, gelirim."

Kadın gözden kaybolup onu bu yabancı yerde yalnız bırakırken başını ona doğru eğdi.

Burada olmak çok garipti ve alışması biraz zaman alacaktı. Gözlerini kapattığında tanrıları eskiden oldukları gibi görebiliyordu. En zayıf fısıltılarda yankılanan seslerini duyabiliyordu. Gözlerini açtığında hepsi gitmişti ve hiçbir şey duymuyordu.

Odanın içinde dolaşırken, bir tür deri tayt giydiğini fark etti.

Pantolon.

Her şeyin adını bilmek ne kadar garip ve Denemeye bile gerek kalmadan herkes. İhtiyacı olan her türlü bilgi anında oradaydı.

Odayı geçerek tek siyah ve altın renkli tahta yaklaştı... Archon'un tahtına. Acheron'un ölü bedeninin içinde olduğu bir görüntü zihninde belirdi. Bir sonraki görüntüde ise Acheron tahtta oturmuş, pırıl pırıl parlayan boş odaya bakıyordu. Yine de süslü ve yaldızlı, sterildi.

Sarayda hayat yoktu. Burada rahatlık yok.

Ayağa kalktı ve bunu yaparken yanında büyük bir asa belirdi. Uzunluğu bir metreden fazlaydı ve tepesinde altın ve gümüşten yapılmış amblemi vardı. Pürüzsüz tahtaya Atlantisçe kelimeler kazınmıştı.

Bu sayede Talimosin tanınacak. Kendisi ve başkaları için savaşıacak. Güçlü ol.

Güçlü ol. Xiamara'nın sözleri zihninde fısıldanırken dişlerini sıkı. Asayı sıkıca kavrayarak kendini en kuzeydeki dağın tepesine ışınladı. Rüzgârlar formestasını arkasından savururken güneş yeni batmaya başlamıştı. Asasını sıkıca kavradı ve omzunun üzerinden geriye bakarak aşağıda sarayın nerede durduğunu gördü.

Sonra duydu.

Apostolos... gücümü hisset. İhtiyacın olduğunda senin olacak.

Büyükannesinin okşayışını teninde hissederken sinsice gülümsedi. Gözlerini kapatarak rahatladı ve güç aldı.

Gözlerini açtığıında, artık kırmızı renkte parladıklarını görebiliyordu. Görüşü bir insan olarak gördüğünden çok daha fazlasını görüyordu. Damarlarında evrenin nabzını hissetti. İlkel kaynağın gücünü hissetti ve ilk kez kozmostaki yerini fark etti.

Ben tanrırım, Apostolos. Ben ölüm, yıkım ve acıyım. Ve Telikos'u, yani dünyanın sonunu getiren de ben olacağım.

Tabii güçlerini nasıl kullanacağını öğrenebilirse. Acheron bu gerçeğe güldü.

Dönerek dağdan aşağı indi ve Archon'un sarayındaki taht odasına geri döndü. Hayır, artık onundu. Büyükannesi ve annesinin ruhen yanında olmasına rağmen, hala onun olduğunu fark ettiğinde içinde derin bir hüzün vardı. dünyada yalnız.

Tamamen yalnız.

Tahtının arkasında bir şeyin hareket ettiğini duyunca dondu kaldı. Yumuşak bir koşuşturma sesiydi... büyük bir kemirgen gibi. Kaşlarını çatarak ona doğru ısınlandı, buna cüret eden her neyse öldürmeye hazırdı. yeni evini kirletti.

Orada bulduğu şey onu tamamen şaşkına çevirdi.

Ebruli kırmızı ve beyaz tenli, uzun siyah saçlı küçük bir iblisti. Küçük kırmızı boynuzları saçlarının arasından çıkıyordu.

turuncuyla çevrelenmiş kırmızı gözleriyle ona bakarken buklelerinden kurtuldu.

"Sen benim Akri'm misin?" diye sordu çocuksu

bir ses tonuyla. "Ben kimsenin akri'si değilim."

"Oh..." Etrafına bakındı. "Ama beni buraya Akra gönderdi. Akri'min bekleyeceğini söyledi. Simi'nin kafası karıştı.

Kaybettim

Anne ve şimdi de Simi'nin akrisına ihtiyacı var." Oturdu ve ağlamaya başladı.

Acheron yürümeye başlayan çocuğu kucağına almak için asasını yere bıraktı. "Ağlama. Her şey yoluna girecek. Anneni bulacağız."

Başını iki yana salladı. "Akra, Simi'nin annesinin öldüğünü söyledi. O kötü Yunanlılar Simi'nin annesini öldürmüşler. Şimdi Simi'nin onu sevmesi için Akri'ye ihtiyacı var."

Annesinin gölgesi önünde belirirken Acheron onu kollarında nazıkçe salladı.

Simi ağlamayı kesti. "Akra, Simi'nin Akri'sinin burada olmadığını söylüyor."

Annesi onlara gülümsedi. "O senin Akri'n, Simi."

Acheron onun bu açıklaması karşısında kaşlarını

çattı. "Ne?"

"Annesi senin koruyucundu, Xiamara. Senin gibi Simi de dünyada yapayalnız ve ona bakacak kimsesi yok. Sana ihtiyacı var, Apostolos."

İblisin küçük yuvarlak yüzünü yutan o iri gözlere baktı.
Gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

Apollodorus'la aynı güven ve masumiyetle. Ve kendisini yargılamayan ya da kınamayan o sevgi dolu bakışların arasında kaybolmuştu.

"Onunla bağ kur, Simi; annenin beni koruduğu gibi oğlumu koru."

Birini kendisine bağlama düşüncesi Acheron'u dehşete düşürdü. Kimsenin kendisine köle olmasını istemiyordu. "Ben istemiyorum iblis."

"Onu dünyada tek başına bırakır mıydınız?"

"Hayır."

"O zaman senindir."

O daha itiraz edemedi annesi gözden kayboldu.

Simi ona doğru sokuldu ve başını omzuna yasladı. "Annemi özledim, Akri."

Onu kendine yakın tutarken fısıldadığı sözler üzerine suçluluk duygusu içine çöktü. Ama onun için, annesi onu sevmek için hâlâ hayatta olacaktı. "Baban nerede, Simi?"

"Simi doğmadan önce öldü." "O zaman ben senin baban olacağım."

"Gerçekten mi?" diye sordu umutla.

Ona gülümseyerek başını salladı. "Sana yemin ederim ki hiçbir şey istemeyeceksin."

Kızın masum gülümsemesi adamın yüreğini ısıttı. "O zaman Simi dünyanın en iyi akri-babasına sahip." Ona sıkıca sarıldı. "Simi akri'sini seviyor." Bu sözler söylenir söylenmez,

Annesi gibi o da soldu. Ama o solduğunda, kalbinin hemen üzerindeki derisi yandı.

Acheron tıslayarak tuniğini yukarı kaldırdı ve derisinin üzerinde küçük, renkli bir ejderha olduğunu gördü. Hafifçe dokundu ve kafasının içinde Simi'nin kahkahasını duydu. Dövme yukarıya, boynuna doğru ilerledi. Tenindeki hareketi köprücük kemiğinin üzerine yerleşene kadar gıdıklandı.

"Simi artık senin bir parçan, Apostolos. Bedenindeyken, sen ona seslenmedikçe seni duyamayacak. Ama hayati belirtilerinizi izleyebilecek. Eğer Tehlikede olduğunuzu hissettiğinizde, sizi korumak için iblis formunda size görünecektir."

"Ama o sadece bir bebek."

"Bebekken bile ölümcüldür. Bunu asla yanlış anlama. Charonte'ler doğaları gereği katildir. Aç olacak ve onu sık sık beslemeniz gerekecek. Bunu yapmazsanız, yakınında ne varsa yiyecektir... sizi bile. Aşırı acıkmadığından emin olun. Ve bilmeniz gereken son şey, onun türünün çok yavaş yaşlandığıdır. Kabaca bir insanın bir yıllık gelişimi onların bin yıllık gelişimine eşittir."

Bu kulağa hiç hoş gelmiyordu. "Ne diyorsun sen?"

"Elinizdeki Simi üç bin yıldan daha eski."

Acheron bu bilgi karşısında ağzı açık kaldı. "Onu eğitebilecek başka bir iblisle birlikte olması gerekmiyor mu?"

"Bu dünyada sahip olduğu tek şey sizsiniz, m'gios. Ona iyi bakın. Söylediğiniz gibi, artık onun babasıdır. Ona bildiği her şeyi öğretecek kişi siz olacaksınız."

Acheron elini omzundaki dövmenin üzerine koydu. O bir babaydı ...

Ama kendi güçlerini nasıl kullanacağını bile bilmezken bir iblis kızı nasıl eğitebilir ve koruyabilirdi?

M.Ö. 30 HAZİRAN
9527 ATINA,
YUNANISTAN

Acheron Simi için yiyecek bulma konusunda çaresizdi. Bu sabah elini ısırdıktan sonra ona uyandı. Neyse ki, derisini parçalamaktan başka bir şey yapmadan önce onu durdurmuştu.

"Babanı ısırmaman gerekiyor, Simi," demişti ona nazikçe ama kararlı bir şekilde.

"Ama Simi'nin karnı aç ve Akri orada kıpırdamadan yatıyor ve nefis görünüyordu."

Ve olabilecek en kötü şeyin azgın insanlara nefis görünmek olduğunu düşünmüştü...

Ama şimdi bir zamanların büyük şehrinin sokaklarında dolaşırken, annesinin serbest bırakıldığı kısa süre içinde ne kadar zarar verdiğini fark etti. Bildiği dünya yok olmuştu. Yollar ve binalar yerle bir olmuştu. Yunanistan'ın her yerinde insanlar ölü yatıyordu...

Apollymia Katastrafia Megola.

Büyük Yok Edici Apollymi. Küçük bir kısmı onun sevgisinden gurur duyarken, diğer kısmı da dehşete kapılmıştı. o yapmıştı. Pek çok hayat yok oldu. Tüm dünya enkaza dönüştü. Atlantis'in tamamı artık kayıptı. İnsanlık taş devrine geri dönmüştü. Tüm teknolojileri ve aletleri kaybolmuştu.

Hayatta kalanlar sokaklarda feryat ettiler. onları terk etmiş olsaydık

daha iyi durumda olacaklardı. Hepsi de yapıldığını bile bilmedikleri bir savaşın talihsiz kurbanlarıydı.

Pazar yeri aramak için etrafta dolaşırken Simi'nin elini tuttu. İnsan formundayken görünüşü onunkine çok benziyordu. İkisinin de uzun siyah saçları vardı ve onun gözleri aynı gümüş rengindeyken, onunkiler açık maviydi. Babasıyla dışarı çıkan herhangi bir küçük kız gibi görünüyordu.

"Hey, Simi. Senin için yiyecek bir şeylerim var."

Acheron derin ve erkeksi sesle irkildi. onlara seslendi. Uzun boylu, siyah saçlı, sakalı kalın bir adam vardı. Teni bir Sümer gibi koyuydu ama yine de Kusursuz Yunanca konuşuyordu. Acheron Simi'nin kendisine doğru koşmasını engellemek için onu geride tuttu. "Kimsin sen?"

Adam devrilmiş bir sütunun etrafından dolanarak Simi'nin önünde diz çöktü. Simi'nin ayaklarının dibine bir sepet koydu ve ekmek, balık ve peynir somunlarını ortaya çıkardı. "Aç olduğunu biliyorum tatlım. Yumul bakalım."

Simi intikam hırsıyla yemeğe saldırmadan önce bir sevinç çığlığı attı.

Adam ayağa kalktı ve kolunu Acheron'a uzattı. "Benim adım Savitar."

Acheron kaşlarını çatarak ön kolundaki kuş dövmesine baktı ve sonra onu salladı. "Simi'yi nereden tanıyorsun?"

Ağzının bir köşesi kalktı. "Pek çok şey biliyorum, Acheron. Ve güçlerini öğrenmene ve simi iblisinizi anlamana yardım etmeye geldim. O hâlâ duygusuz bir bakıma terk edilemeyecek kadar genç ve isteyeceğim son şey ikinizden birinin bu yüzden incindiğini görmek."

"Ona asla zarar vermem."

"Biliyorum ama Charonte'nin özel ihtiyaçları olduğunu anlamalısın. Aksi takdirde ölebilir... tıpkı sizin gibi."

Acheron tüylerinin diken diken olduğunu hissetti ve nedeninden emin değildi. Bu varlıkta tanrılığına ters düşen ve onu temkinli olmaya iten bir şeyler vardı. "Sen Beni tehdit mi ediyorsun?"

Savitar güldü. "Ben asla tehdit etmem. Sadece beni rahatsız eden her şeyi öldürürüm. Geri çekil Atlantisli. Buraya arkadaşın olarak geldim."

Simi her kırıntıyı mideye indirdikten sonra Savitar onu kucağına aldı ve bir yandan yürürken bir yandan da onu taşıdı.

ufalanmış sokaklar. "Etkileyici, değil mi?"

"Annem mi yoksa Simi mi?"

Savitar güldü. "İkisi de, ama ben annenden bahsediyordum."

Acheron etrafına bakındı ve annesinin yarattığı yıkım karşısında iç geçirdi. "Evet, öyle." Ve onlar yürürken, Acheron bir şey fark etti. "Düşüncelerini duyamıyorum."

"Hayır, yapamazsın. Asla da olmayacak. Birçok kişinin evrenin yüce varlıkları size karşı sessiz olacak. Bazı tanrılar, iblisler ve diğer özel yaratıklar. Hepimizin sırları var, ama sizi rahatlatan şey, çoğunun sizinkileri de duyamayacak olması."

Bu rahatlatıcıydı. "Onları duyabiliyor musun?"

"Aradığın cevap hayır, ama gerçek şu ki, seni duyuyorum Acheron ve evet, geçmişinle ilgili her şeyi biliyorum."

Duymak istemediği Şeye svd. "Peki ya diğerleri? Onlar da geđmiŐimi bilecekler mi?"

"Bazıları olacak." Savitar Simi'yi kollarının arasında kaydrdı, sonra durup ona baktı. "GeđmiŐin umurumda değil, Acheron. Benim için önemli olan senin geleceğin. Geleceğinden emin olmak istiyorum. sahip olduğunuzu ve gğ dengesi için ne kadar önemli olduğunuzu anladığınızı umuyorum."

Göğ dengesi mi? "Anlamıyorum."

"Apollo, Apollites'i lanetledi."

"Ve annem hepsini öldürdü."

Savitar başını salladı. "Birđođu Atlantis'le birlikte öldü, ama onlardan binlercesi Akdeniz'e yayıldı ve Şimdi Apollo'nun kendi oğlu Strykerius da dahil olmak üzere pek đok başka ülkede yaşıyor. Hepsi de yirmi yedinci yaş günlerinde ölmekle lanetlenmiŐler. Hepsi."

"O zaman nasıl sorun oluyorlar? Birkaç yıl içinde hepsi ölürse, soyları tükenmiŐ olacak."

Savitar tekrar yürümeye başlamadan önce Simi'nin başını okşadı. "Onlar lmeyecekler, Acheron. YaŐayacaklar ve defalarca reyecekler."

"Nasıl?"

Savitar cevap vermeden önce içini đekti. "Bir tanrıça onlara önderlik edecek ve Apollo'nun lanetinden kurtulmak için insan ruhlarını nasıl avlayacaklarını gösterecek."

Acheron dehşete kapıldı. "Anlamıyorum. Bir insan neden böyle bir Şey yapar ki?"

"Çünkü evren karmaşıktır ve her şeyde korunması gereken hassas bir denge vardır."

"Evet, ama bu insanların öleceğini biliyorsanız, tanrıçanın onlara öğretmesini engelleyemez misiniz?"

"Yapabilirim. Ama bu evrenin özünü çözebilir."

Hayal kırıklığı Acheron'un derinliklerine işledi. Bir türlü anlamıyordu. Gücü olan biri neden bir başkasına yardım etmezdi ki?

Savitar yerden rastgele bir taş aldı ve elinde tuttu. "Bunu tüm gücümle fırlatırsam ne olacağını söyle bana."

Acheron kafasında bir görüntü görene kadar kaşlarını çatı. Taş havada ilerliyordu... omzundan bir adama çarpıp onu yaralayınca kadar hızlandı. Hayır, herhangi bir adam değil. Bir askerdi. Kolu artık sakattı, taşın açtığı yara onu bir dilenci olmaya zorlamıştı ...

O zaman sekiz bin kişi ölecekti çünkü askerler onları yıllarca sürecektir savaşlarda bile koruyamayacaktı. Ama bu insanlardan öldü ...

Savitar, "Bu böyle devam edip gidiyor," dedi. "Küçük bir karar: Taşı atacak mıyım yoksa bırakacak mıyım? Ve binlerce hayat tek bir zararsız kararla değişiyor." Taşın yere düşmesine izin verdi.

Şimdi yine zararsızdı ve tarih kendini olması gerektiği gibi ileriye doğru yazıyordu.

Savitar kollarında uyuyakalmış olan Simi'ye gülümsedi. "Sen ve ben, her varlığın verdiği en küçük kararın evrenin geri kalanını nasıl etkileyebileceğini anlamakla lanetlendik. Ne olması gerektiğini biliyorum... ne olması gerektiğini. Ve eğer bir taş atımı kadar basit bir şeyi durdurursam, bu feci sonuçlara neden olabilir. Ancak, sizden farklı olarak, ben harekete geçene kadar geleceği göremiyorum. Bir şey yaptığım anda, her şeyin o noktadan sonra geliştiğini görüyorum. Siz şanslısınız. Sen her zaman geleceği harekete geçmeden önce görürsün."

"Ama kız kardeşimin ölümünü görmedim."

"Hayır. Yunan Kaderleri seni lanetlediklerinde, sana en yakın olanların kaderine karşı seni körleştirdiler. Değer verdiğin herkes senin kör noktan olacak."

"Bu doğru değil."

"Pekala evlat, kendini hazırla. Bu daha da kötü. Ayrıca ne kendi geleceğini ne de senin geleceğini ciddi şekilde etkileyen herhangi birinin geleceğini asla göremeyeceksin."

Acheron bu adaletsizlik karşısında dişlerini sıktı. "Bunu görebiliyor musun?" "Bu yüzden buradayım."

"O zaman bana ne gördüğünü söyle."

Savitar başını salladı. "Yapabiliyor olman, yapman gerektiği anlamına gelmez. Önünde ne olduğunu bilseydin, her şeyin düzgün bir şekilde gelişmesi için yapman gereken şeyleri yapmaktan kaçınırdın. Küçük bir zararsız karar ve senin kaderin sonsuza dek değişecek."

"Ama sen geleceğini görebiliyorsun."

"Sadece ben harekete geçtikten ve değiştiremedikten sonra."

Acheron hangisinin daha lanetli olduğunu düşünürken başını salladı. Kör olan mı yoksa bunu anında görüp durduracak gücü olmayan mı?

Savitar onun sırtını sıvazladı. "Bunca güce ve bilgiye sahip olup da bunları nasıl kanalize edeceğini bilmemenin senin için ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum. Ya da nasıl kullanacağını."

Acheron başını salladı. "Bu çok zor."

Savitar gülümsedi. "İşte bu yüzden sana öğretmek istediğim ilk şey dövüşmek."

"Neden kavga ediyorsun?"

Yürürlerken Savitar güldü. "Çünkü sen buna ihtiyacım var. Yaklaşan bir savaş var Acheron ve buna hazırlıklı olmalısın."

"Savaş mı? Ne tür bir savaş?"

Savitar cevap vermeyi reddetti. Onun yerine Simi'yi sallayarak uyandırdı.

"Ufaklık, akri'ne dönmeni ve o dövüşürken yanında kalmanı istiyorum. Merak etme, bu sadece dövüşüyormuş gibi yapacaksın. Onu korumak için üzerinden inmene gerek yok."

Simi itaat etmeden önce uykulu bir şekilde başını salladı. Acheron'un koluna doğru sürüklendi.

Savitar ona, "İlerle Simi," dedi. "Vurulmayacağın bir yere, boynuna doğru git."

Acheron emirleri karşısında kaşlarını çattı. "Tenimin üzerindeyken bir darbe hissedebilir mi?"

"Evet, yapabilir. Ve eğer o oradayken bıçaklanırsa ve bu seni yaralarsa, onu da yaralayacaktır. Şeytanını koru, evlat."

Acheron'un bildiği bir sonraki Şey, bir sahilde yalnız olduklarıydı. "Takeshi!" Savitar bağırdı.

Topraktan kara dumanlar yükseliyordu.

Acheron dumanın dağılmasıyla geri adım attı ve daha önce hiç görmediği türden bir zırh giymiş bir adam ortaya çıktı.

Kan kırmızısı, parlayan metalden yapılmıştı. Hınzırca oyulmuş bıçaklar

Omuzlarının üzerinden yukarı doğru kıvrılırken, boynundaki parça yüzünün alt kısmını örtecek Şekilde yukarı doğru çıkıyordu. Tek görülebilen gözleri ve alnına çizilmiş kırmızı parşömen dövmesiydi.

Siyah saçlarının uçları kızıla çalan bir renkteydi. Gözleri vahşi bir kedi gibi çekikti ve koyu, kan kırmızısıydı.

Ama o gözler Savitar'a kilitlendiği anda dostlukla hafifledi. Boynundaki metal, yakışıklı yüzünden aşağı doğru katlanarak Acheron'dan en fazla bir ya da iki yaş büyük bir adamı gösterdi.

"Savitar-san," diye çarpık bir sırtıŐla selamladı. "Uzun zaman oldu."

Savitar başını ona doğru eğdi. "Ben de bir iyilik istiyorum."

Bir elini kılıcının kabzasına dayayan Takeshi kumsala bakarken tısladı. "Sav, bunu yapmaya devam edemezsin. Cesetleri koyacak yerim kalmadı."

Savitar güldü. "Öyle bir Şey değil." İkisinin birbirini tartmasına izin vermek için geri çekildi. "Takeshi, Acheron'la tanış. Acheron, bu Takeshi-sensei. Onu dinle, sana hayal bile edemeyeceğin Őekillerde dövüşmeyi öğretecek."

Takeshi bakışlarını Acheron'a dikti. "Benden yeni bir tanrı mı eğitmemi istiyorsun?"

Savitar eğildi ve Takeshi'ye onun duyamayacağı bir şeyler fısıldadı.

Takeshi başını salladı. "Nasıl istersen, kardeşim." Acheron'a doğru adım atan Takeshi gülümsedi ve asayı Acheron'un elinden aldı. Hayal kırıklığıyla uzun bir iç geçirdi. "Sana öğretecek çok şeyim var. Gel ve savaş sanatını, onu icat eden kişiden öğren."

Kendini beğenmiş Acheron da onunla gitti - ne de olsa artık bir tanrıydı, elbette dövüşebilirdi. En azından Takeshi onu o kadar hızlı bir hareketle yere yapıştırana kadar böyle düşünmüştü ki, Acheron yüzüstü kuma düşene kadar adamın harekete geçtiğini fark etmemişti bile.

Takeshi geri çekilip Acheron'un yükselmesine izin vermeden önce, "Gözlerini asla rakibinden ayırma," dedi. "Ve asla zafer için çalışmak zorunda olmadığını düşünme. Şu anda bile beni şaşırtabilirsin."

Acheron kaşlarını çattı.

Takeshi gözlerini devirdi. "Şaşırt beni Atlantisli. Saldırın. Bu bir dans partisi değil."

Acheron ona doğru gitti ve yine yüzüstü kuma düştü. "Biliyor musun, bu benim özgüvenimi artırmıyor. Aslında, sanırım burada biraz uzanacağım ve biraz Güneş."

Takeshi güldü, sonra sırtını sıvazladı. "Ayağa kalk, Acheron." Savitar'ın şimdi bir kayanın üzerinde oturmuş onları izlediği yere baktı. "Kolay kolay öfkelenmez. Bu iyi bir şey."

Acheron acı acı güldü. "Evet, ben daha çok taşıp her şeyi mahvedene kadar yavaş yavaş kaynatmayı seven bir adamım."

Takeshi Acheron'a döndü ve asasını ona uzattı. "Unutma, öfke her zaman senin düşmanıdır. Duygularını kontrol altında tutmalısın. Onların kontrolünü kaybettiğin an, her seferinde savaşı kaybedersin."

Acheron asayı döndürdü ve savunma bloğu haline getirdi.

Takeshi ona dudak büktü. "Her zaman saldıran taraf ol. Savunan asla kazanamaz."

Savitar, "Savunmacılar kışlarına tekmeyi yiyor," dedi. "Bana güvenin. Sahip olduğum her çift ayakkabıda çatlak izleri var."

Takeshi kaşlarını Savitar'a doğru kaldırdı. "Ona öğretmek ister misin?"

"Pek sayılmaz."

"O zaman çeneni kapat ya da bir kılıç kapıp yardıma gel."

Savitar'ın yüzündeki mizah ifadesi kayboldu. "Bu bir meydan okuma mı?"

"Eğer bir tanesine yükselemeyecek kadar tembel olduğunuzu bilmeseydim öyle olurdu."

"Tembel mi? Mesoula mı?"

"Eqou," diye alay etti Takeshi.

Savitar, Acheron'un daha önce hiç görmediği türden bir kılıçla Takeshi'nin önünde durmak için kayadan fırladı. Kılıcı Takeshi'nin vambrace'inin üzerine indirdi. Sonrasında bildiği tek şey, ikisinin savaşta olduğuydu.

Takeshi alay etti. "Ah, hanım evladı bir iblis gibi

dövüşüyorsun." "Hanım evladı iblis mi? Hiç hanım

evladı bir iblisle karşılaştın mı?"

"Bu sabah üç tane öldürdüm."

Savitar adamın boğazına doğru savurdu. Bıçak havada ısıklık çalarak adamın adam elmasını kıl payı sıyırdı.

Kendini ihmal edilmiş hissedenden ama bu devasa kavganın ortasında olmadığı için minnettar olan Acheron, Savitar'ın boşalttığı kayanın üzerine oturmaya gitti.

Savitar Takeshi'yi geri itti. "Annen bir keçi çobanıydı."

"Bu onurlu bir meslek." "Evet, bir keçi için."

Takeshi savruldu ve Savitar'ı tekmeleyerek uzaklaştırdı. Savitar ters döndü ve Takeshi'nin karnını deşmeyi kıl payı kaçıran bir vuruşla geri geldi.

Takeshi başını salladı. "Bu sabah içki mi içtin? Beni nasıl kaçırdın? Yemin ederim daha iyi refleksleri olan yaşlı kadınlarla dövüştüm."

"Yaşlı kadınlarla dövüşmen bana ne kadar paslanmış olduğunu gösteriyor. haline geldin. Ne yani? Egonun yükselmeye ihtiyacı vardı ve yenebileceğin tek kişi onlar mıydı?"

"Savitar, Savitar, Savitar. En azından ben kazandım. Dört yaşındaki bir çocuğun saldırısından kışını kurtarması için danışmana ağlamak zorunda kalan sen değil miydin?"

Savitar sahte bir öfkeyle bön bön baktı. "Dört yaşında... tarranın iblisi. En önemli kısmı unutma. O piçler yumurtadan yetişkin olarak çıktılar ve sadece bir tane değillerdi. Onlardan bir sürü vardı."

"Yani yardım aldığını kabul ediyorsun?"

"Oh, işte bu, sensei. Kumun tadına bakıyorsun..."

Acheron onların şakalaşmaları karşısında başını salladı. Birbirlerine karşı sert davransalar da, tek kelimesinde bile ciddi olmadıklarını anlamasını sağlayan iyi huylu bir ruh vardı. Sanki kılıçlarıyla dövüştükleri gibi kelimelerle de dövüşüyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse, onu şaşırtmışlardı. Bunu birlikte yapabileceği bir arkadaşı hiç olmamıştı. Onlara imreniyordu.

Savitar kötü görünümlü bir baş kilidinden kurtuldu. "Hey, bir şey unutmuyor muyuz?"

"Saygınlığın mı?"

Savitar gözlerini devirdi. "Hayır, beni yine kendinle karıştırdın." Acheron'un oturduğu yeri işaret etti. "Sen değil misin onu eğitmesi mi gerekiyordu?"

Takeshi alaycı bir nefes verdi. "Demek benim dikkatimi acemiye çevirerek üstünlük taslamak..."

"Bir bok kabul etmiyorum. Sadece senin ve benim nasıl dövüşüleceğini bildiğimizi ama onun bilmediğini söylüyorum. Öğrenmesi onun için iyi bir fikir olabilir."

"Doğru." Takeshi kılıcını iki eliyle tuttuğu omuzlarına koydu ve Acheron'a gülümsedi. "Sen yeniden başlamaya hazır mısın?"

"Elbette. Egomun bir nebze olsun itibarını geri kazanması için yeterince zamanı oldu. Kendimi bir tanrı sanmadan önce onu tekrar ezdiğimizden emin olalım."

Takeshi güldü. "Onu sevdim Savitar. Bize uyuyor."

"Seni bu yüzden çağırdım." Savitar kılıcını Acheron'a uzattı. "İyi şanslar, evlat."

"Teşekkürler."

Acheron günün geri kalanını, gelmiş geçmiş en kötü görev yöneticisi olması gereken Takeshi ile antrenman yaparak geçirdi. Acheron yorgunluktan düşeceğinden emin olana kadar onu çalıştırdı. Güneş battığında ve dinlenmek için serbest kaldığında, tüm vücudu ağrıyordu.

Yine de becerilerine daha önce hiç olmadığı kadar güveniyordu.

Savitar ona asasını uzattı. "Evine, Katoteros'a git ve sabah tekrar başlayalım."

Savitar'ın kendisine neden yardım ettiğinden hâlâ emin olmayan yaşlı varlığa iyi geceler diledi ve evine döndü.

Acheron, Artemis'in taht odasında kendisini beklediğini görünce kısa kesti. "Ne istiyorsun?"

"Seni günlerdir görmedim."

"Ve ne kadar güzel bir şey oldular."

Bakışlarını daralttı. "Sana benden beslenmen gerektiğini söylemiştim."

Acheron ona soğuk bir şekilde baktı. "Sanırım senin gibi sadist bir canavar olmayı tercih ederdim."

Ona karşı dudaklarını büktü. "Demek öyle. Sadece bana kötü davranacaksın."

"Sana göre kötü mü? Kötü mü?" diye tekrarladı öfkeyle.
"Siktir git,
Artemis!" Sözleri öyle güçlü bir rüzgâr patlamasıyla noktalandı ki, onu kış üstü yere düşürdü. Ona doğru yürüdü ve gözlerindeki korkuyu gördü. Bir zamanlar bu korku onun içinde suçluluk ve merhamet duygularını ateşlerdi. Bugün ise sadece onu kızdırıyordu. "Sen olanları izlerken kardeşin tarafından yerde doğrandım. Sonra, nihayet bir yerlerde mutlu olduğumda, Tanrı korusun, sen Beni sana bağlamak için kanını içmem için kandırdın. Ve sen benim kötü olduğumu mu düşünüyorsun? Orospu, lütfen, daha kabalık görmedin."

Elleriyle kulaklarını kapadı ve yere çöktü.

Bu aslında öfkesini ondan kendisine çevirmeyi başarmıştı çünkü ona acıma hissi duyuyor ve bunun için kendinden nefret ediyordu. Onun merhametini hak etmiyordu. Sadece aşağılamayı.

"Seni sevdim, Acheron."

Alay etti. "Eğer bana gösterdiğin şey sevgiyse, benden nefret etmeni ve benimle işinin bitmesini tercih ederim."

Gözyaşlarına boğuldu.

Acheron başını arkaya yasladı ve bu gözyaşlarının onu etkilediği gerçeğine lanet etti. Neden umursuyordu ki? Onu gerçekten teselli etmek isteyecek kadar nesi vardı?

Ben ondan bile daha kusurluyum.

Asasını yere vurarak kızın daha da çok ağlamasına neden oldu. "Benden ne istiyorsun, Artie?"

"Arkadaşımı geri istiyorum."

"Hayır," dedi acı bir sesle. "Evcil hayvanını geri istiyorsun. Ben asla senin arkadaşın olmadım. Arkadaşlar birbirlerinden utanmazlar. Başkalarının onları birlikte görmesinden korkarak yaşamazlar."

Yeşil gözleri yaşlarla dolu bir şekilde ona baktı. "Özür dilerim. İşte, söyledim. Keşke geri dönebilsem ve olan her şeyi onarabilsem. Ama yapamam. Keşke yeğenimizi kurtarabilseydim. Keşke sana karşı daha nazik olabilseydim. Keşke..." Durakladı ama artık çok geçti. Yüksek sesle ve net bir şekilde duymuştu.

"Asla bir fahişe olmadığımı. İnan bana, bu konuda hissettiklerin benim duygularımın yanında çok küçük kalır. Onların aşağıladığı ve kullandığı kişi asla sen olmadın. Bu geçmişle yaşamak zorunda olan benim. Sen değilsin. Bu kabusların uykunu kaçırmadığı için minnettar olmalısın."

"Benim kendi kâbuslarım var, teşekkür ederim."

Belki de öyleydi. Ne de olsa Apollo'ya tahammül etmek zorunda kalan zavallı bir çocuktuk.

Başını kaldırıp ona baktı. "Yemek artık seni ayakta tutamaz, Acheron. Bir daha insan yemeği yemene bile gerek yok. Ama benden beslenmek zorundasın yoksa Yok Edici'nin Habercisi'ne dönüşürsün. Dünya için hiç merhametin kalmayacak ve onu yok edeceksin."

Çenesinde bir kas çalıştı. Ona yalancı demek istiyordu ama gerçeği biliyordu. O şiddetli dürtüleri içinde hissetmeye başlamıştı bile. Ve bu "hediye" için ondan nefret ediyordu.

Küfrederek elini ona doğru uzattı.

Kadın adamın elini tuttu ve adam onu ayağa kaldırıp kollarına aldı. Sonra, tam boğazını parçalamaya başlamıştı ki geri çekildi ve onu nazikçe ısırdı.

Günün sonunda, o bir canavar değildi. Hak etmiş olsa bile ona acımasızca davranmazdı.

Ona bir söz vermişti ve bir hırsız ve fahişe olsa da yalancı değildi. Kadının ona sunduğu şeyi o da kadına sunmayacaktı. Her zaman bundan daha iyi olacaktı.

Artemis, Acheron'un güçlerinin etrafına yayıldığını hissedince iç çekti. O içerken teni maviye çalıyordu. Nefesinin tenindeki sıcaklığı arzusunu ateşledi, ancak kıyafetlerini çıkarmaya çalıştığında onu durdurdu.

"Yemeğimle oynayacak havada değilim Artemis."

Kafasının içinde onun sesini duyarken gözlerini kapattı.

Karnını doyurduktan sonra ondan uzaklaştı. Dudaklarındaki kanı silerken gözleri kıpkırmızıydı. "Senden uzakta zamana ihtiyacım var."

Bu sözler onun içini parçaladı. "Ne diyorsun sen?" "Kanınla bana bir kori gönder."

"Hayır."

Bu kez, tüm güçlerini ateşleyerek ona yöneldi.

Artemis onun gerçek tanrı formunu görünce büzüştü. Devasa ve korkunçtu.

"Ne emredersem onu yapacaksın," diye hırladı dişlerinin arasından. "Beni isteğim dışında geri getirdin ve bu yeni hayatı nasıl yaşayacağımı bana söyleyemeyeceksin. Anladın mı?"

Kaybettiği şey için kalbi tekrar kırılırken yavaşça başını salladı. "Bana ne yapacağımı söylerken, bilmelisin ki

Seni geri getirdiğimde Styxx de seninle geldi. Ve o senden çok daha fazla öfke ve nefretle dolu."

Acheron ikizinden bahsedilince lanet okudu. "Nerede o?"

"Kaybolan Ada'da, bana iyilik borcu olan bir tanrının himayesi altında. Bulunduğu yerde kimseye zarar veremez ve her arzusu yerine getirildiği için iyi bir yerde."

"O zaman onu orada bırak. Onun yüzünü bir daha görmek istemiyorum."

"Oldukça zor, değil mi?"

Onun hatırlatması üzerine dudağını büktü. "Beni zorlama Artie. Uçurumun kenarından bir adım uzaktayım ve üzerine bas. Güven bana, beni orada istemezsin. Şimdi gözümün önünden kaybol. Seni bir daha burada, benim alanımda görmek istemiyorum."

Gözyaşları tekrar akmaya başladı ama bu sefer onu etkilemedi. Buna izin vermeyi reddetti. Kadın onu eski haline döndürmüştü.

Fahişe ölmüştü ve bir yıkım tanrısı doğmuştu. Lanetlendi. Nefret edilen. Güçlü. lmcl.

Dünyaya duyduğu nefret kalbine kazınmıştı. Geçmişi sırtında taşıdığı bir ykt ve geleceği belirsizdi.

lmesini isteyen çok sayıda düşmanı, dünyanın sonunu getirmeye çalışan öfkeli bir annesi, birkaç saatte bir beslenmesi gereken bir bebek iblisi, onu bir savaş için eğiten iki delisi vardı.

İkisinin de açıklayamadığı bir savaş ve onu sadece yatağının direğine zincirlenmiş halde isteyen azgın bir tanrıça.

Evet... ölümlüler dünyasına geri dönmek "güzeldi". Yarının neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyordu. Ne yazık ki, yarınki yeri için hiçbir uyarısı yoktu.

Lanet olsun Kader'e -ona ihanet eden ve onu bu varoluşa mahkûm eden kız kardeşlerine.

Bir gün o sürtüklere de borcunu ödeyecekti.

10 NİSAN, 9526 BC
OLYMPUS DAĞI

Acheron Artemis'le buluşmayı neden kabul ettiğini bilmiyordu. Şu anda ona bakma düşüncesi bile onu fiziksel olarak hasta etmeye yetiyordu - tabii hasta olabiliyorsa. Neredeyse bir yıldır Apollo'nun pisliğini temizliyordu. Ruh emici Daimonlara dönüşen Apollite kalıntıları vardı. günlük olarak.

Onları suçladığından değil aslında. Atlantis kraliçesinin kız kardeşi ve yeğenine suikast düzenlemek için gönderdiği küçük bir grup adamdı. Apollo'nun artık yatağına gelmediği gerçeğini kıskanan Atlantis kraliçesi, zehrini Ryssa'ya yöneltmişti. Gecenin bir yarısı kraliçenin adamları Ryssa'nın yatak odasına gizlice girmiş ve Apollodorus'u beslerken onu öldürmüşlerdi.

Apollon Acheron'u öldürmeyi bitirdikten sonra, tanrı kendi yarattığı insan ırkına düşman oldu. Suikastçılar Ryssa ve Apollodorus'u bir hayvan parçalamış gibi gösterdiklerinden, Apollon onları birbirlerinden beslenmeleri için lanetledi. Sadece Apollit kanı onları yaşatabilirdi. Apollon, Artemis ve kan arasında ne vardı?

Eğer bu yeterli bir lanet değilse, Apollo onları bir daha asla görmek ve ihanetlerini hatırlamak zorunda kalmamak için güneşten sürgün etmişti. Bu da yetmemiş, tüm ırklarını yirmi yedinci yaş günlerinde, yani Ryssa'nın olduğu yaşta, yavaş ve acılı bir şekilde ölmeye mahkûm etmişti.

Cezanın şiddeti göz önüne alındığında, Acheron tanrının kız kardeşini sevdiğini düşünebilirdi. Ama o daha iyi biliyordu. Apollo

aşk konusunda Artemis'ten daha yetenekli değildi. Bu bir güç gösterisinden başka bir şey değildi. Apollon'a karşı gelmeyi düşünebilecek diğerlerine bir uyarı, ki şimdi herkese Apollitlerden intikam almak için Atlantis'i yok ettiğini söylüyordu.

Aptal piç. Ve onun yalanlarına inanan aptal insanlar.

Acheron sessizliğini korudu, tanrıyı korumak için değil, sadece Apollo'nun acınası kibri onu eğlendirdiği için.

Kendi aptallığı yüzünden tanrı yok olacaktı. Şu anda bile Acheron'un annesi hapishanesinde oturmuş, Artemis'le birlikte tanrının ölümünü planlıyordu. Apollon halkını lanetledikten kısa bir süre sonra Apollymi, Apollon'un oğlu Strykerius'a gitmişti.

ve ona insan ruhlarını Apollit bedenlerine alarak ölümü nasıl atlatacağını gösterdi ve böylece hayatlarını uzatıyor.

Savitar'ın Acheron'a savaşacağı tanrıçanın adını söylememiş olmasına şaşmamalı.

Kendi annesiydi. Kendi intikamını almaya kararlı Daimon ordusuna liderlik eden oydu. Bunu bilmeliydi.

Ama sonra, intikamı daha doğrudan oldu. Kız kardeşini ve yeğenini öldürenlerin -annesinin saldırısından sağ kurtulanların- peşine düşmüş ve onlara sinir uçlarıyla doğmamış olmayı diletmişti.

Şimdi annesiyle savaş halindeydi.

Acheron derin bir iç çekti. "Bir gün o lanet Kaderleri öldüreceğim."

Ama bugün olmayacaktı. Bugün Artemis'le buluşacak ve son aylarda neden çığlık atıp onu öldürmekle tehdit ettiğini öğrenecekti. Annesi ve Artemis'in dırdırları arasında, öldüğünden beri ilk kez kafası onların bitmek bilmeyen dırdırlarından arınmıştı.

Onun gelişini işaret eden güç dalgasını omurgasında hissetti. Onun cadaloz sesini beklerken kaskatı kesildi. Kız ona bağarmaya başlamayınca, başını çevirdiğinde kızın tereddüt ettiğini gördü.

"Neden bu kadar gerginsin

Artemis?" "Artık çok farklısın."

Onun keskin algısına güldü. O artık farklıydı. Artık itaatkâr bir köle değil, tüm dünyanın onu rahat bırakmasını isteyen öfkeli bir tanrıydı.

"Saçının siyah olmasından hoşlanmıyorum."

Ona alaycı bir bakış attı. "Ve ben senin kafanı sevmiyorum omuzlarına bağlı. Sanırım hepimiz istediğimize sahip olamıyoruz, değil mi?" Bakışlarını ona dikti. "Bu saçmalık için vaktim yok. Tek istediğin bana aval aval bakmaksa, ben senden uzaklaşırken sırtıma hayranlıkla bakabilirsin."

Ona sırtını döndü. "Bekle!"

En iyi kararına rağmen tereddüt etti. "Ne için?"

Sanki ondan korkuyormuş gibi temkinli bir şekilde ona yaklaşmıştı. "Lütfen bana kızma, Acheron."

Kadının sözlerine acı acı güldü. "Ah, öfke sana olan kızgınlığımı anlatmaya yetmez bile. Beni geri getirmeye nasıl cüret edersin?"

Yüz hatları gerilirken yutkundu. "Başka seçeneğim yoktu."

"Hepimizin seçimleri var."

"Hayır, Acheron. Yapmayacağız."

Sanki buna inanıyormuş gibi. Her zaman bencil ve kibirli olmuştu ve hiç şüphesiz ölmesi gerekirken geri getirilmesinin tek nedeni de buydu. "Bu yüzden mi Beni mi çağırıyordun? Özür dilemek mi istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Yaptığım şey için üzgün değilim. Bir kalp çarpıntısı içinde tekrar yapardım."

"Beat," diye hırlayarak onu düzeltti.

Eliyle kelimeyi uzaklaştırdı. "Aramızda barış olmasını istiyorum."

Barış mı? Delirmiş miydi? Şu anda onu öldürmediği için şanslıydı. Olabileceklerden korkmasaydı, öldürebilirdi.

"Aramızda asla barış olmayacak. Asla. Kardeşinin beni öldürmesini izlediğinde ve benim adıma konuşmayı reddettiğinde buna dair tüm umutları yok ettin."

"Korkuyordum."

"Ve bir hayvan kurbanı gibi katledildim ve karnım deşildi. Acınızı hissetmiyorsam kusura bakmayın. Kendi acımla çok meşgulüm." O zaman onu terk etmek için döndü, ama kadın onu tekrar durdurdu.

Tam o sırada bir bebeğin boğuk iniltisini duydu. Kaşlarını çatarak, kadının bebeği peplosunun kıvrımlarından çıkarışını dehşet içinde izledi.

"Senin için bir bebeğim var, Acheron."

Öfke her yanını yakarken kolunu ondan uzaklaştırdı. "Seni kaltak! Gerçekten ölmesine izin verdiğin yeğenimin yerini alabileceğini mi sanıyorsun? Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. senden hep nefret edecek. Hayatında bir kez olsun doğru olanı yap ve onu annesine geri ver."

Sonra da dudaklarını yaracak kadar güçlü bir tokat attı. "Git ve çürü, seni değersiz piç."

Gülerek elinin tersiyle kanı sildi, bir yandan da zehirli gözlerle ona baktı. "Ben bir Değersiz bir piç, ama onu kurtaramayacak kadar bencil olduğu için kendisini seven tek erkeği feda eden frijit bir fahişeden daha iyidir."

Kadının yüzündeki ifade onu yaktı. "Burada fahişe olan ben değilim, Acheron. Sensin. Satın alındın ve ücretini ödeyebilecek herkese satıldın. Bir an için bile olsa bir tanrıçaya layık olduğunu düşünmeye nasıl cüret edersin?"

Bu sözlerin acısı kalbinde ve ruhunda kalıcı bir yer edindi. "Haklısınız leydim. Ne size ne de bir başkasına layık değilim. Ben sadece çırılçıplak sokağa atılacak bir bok parçasıyım. Seni lekelediğim için beni affet."

Sonra da ortadan kayboldu.

İlişkileri artık sona ermişti. Evrende onunla bir daha konuşmasını sağlayacak hiçbir güç yoktu.

Onun kanına ihtiyacın var.

Ne olmuş yani? Bırakın dünya ölsün, umurunda bile değildi. O sürtüğün kölesi olarak beş dakika daha geçirmesindense herkesin ölmesi daha iyiydi. Herkesin günah keçisi olmaktan bıkmıştı. Bir kez olsun kendini düşünecek ve diğerlerinin canı cehenneme diyecekti.

"Benden bu kadar Artemis. Tamamen bitti."

YUNANİSTAN, M.Ö. 7382

Acheron arkasında bir varlık hissetti. Etrafında döndü, asası vurmaya hazırdı, kendisine saldıranın başka bir Daimon olmasını bekliyordu.

Değildi.

Onun yerine Simi'yi bir ağaçta baş aşağı asılı, uzun, bordo yarasaya benzeyen kanatlarını çocuksu bedenine doğru katlanmış halde buldu. Bol siyah bir chiton giymişti ve üzerinde gece esintisiyle hafifçe dalgalanıyordu. Kan kırmızısı gözleri karanlıkta ürkütücü bir şekilde parlarken, uzun siyah örgüsü kafasından yere doğru sallanıyordu.

Acheron rahatladı ve onu izlerken asasının bir ucunu nemli çimlere dayadı.

"Neredeydin Simi?" diye sordu sertçe. Son yarım saattir Charonte iblisinden yardım istiyordu.

"Oh, sadece takılıyordum, akri," dedi, kendini kolun üzerinde ileri geri sallarken gülümseyerek. "Akri beni özledi mi?"

Acheron iç çekti. Simi'yi canından çok seviyordu ama Keşke yoldaşı olarak olgun bir iblis olsaydı. Beş bin yaşında bile beş yaşındaki bir çocuğun seviyesinde işlev gören bir iblis değil.

Simi'nin tamamen büyümesi için yüzyıllar geçmesi

gerekecekti. "Mesajımı iletebildin mi?" diye sordu.

"Evet, akri," dedi, Atlantislilerin "efendim ve efendimiz" anlamına gelen terimini kullanarak. "Aynen söylediğin gibi teslim ettim, akri."

Acheron'un ensesindeki deri ürperdi. Kadının ses tonunda onu endişelendiren bir şey vardı. "Ne yaptın Simi?"

"Simi hiçbir şey yapmadı, Akri. Ama..."

Kadın endişeyle etrafına bakınırken bekledi.

"Ama?" diye sordu.

"Simi dönüş yolunda acıkmıştı."

Korkudan donakaldı. "Bu sefer kimi yedin?"

"O bir kim değildi, Akri. Benim gibi kafasında boynuzları olan bir şeydi. Aslında onlardan bir sürü vardı. Hepsinin boynuzları vardı ve garip bir mö-mö yapıyorlardı. ses."

Tarif karşısında kaşlarını çattı. "İnekleri mi kastediyorsun? Sığır mı yedin?"

Gülümsedi. "İşte bu, Akri. Sığır yedim."

O zaman neden bu kadar endişeliydi? "O kadar da kötü değil."

"Hayır, aslında oldukça iyiydi, Akri. Neden Simi'ye ineklerden bahsetmedin? Kızartıldıklarında çok lezzetli olurlar. Simi onları çok sevdi. O moo moo'lardan biraz almalıyız. Sanırım eve sığarlar."

Onun yan yorumunu görmezden geldi. "O zaman neden endişeleniyorsun?"

"Çünkü tek gözlü, çok uzun boylu bir adam bir mağaradan çıktı ve Simi'ye bağıırıyordu. Simi'nin inekleri yediğı için kötü olduğunu ve bunun bedelini benim ödemem gerektiğini söyledi. Bu ne anlama geliyor, Akri? Ödemek mi? Simi biliyor.
ücretle ilgili hiçbir şey yok."

Acheron aynı şeyi kendisi için de söyleyebilmeyi diledi. "Bu gerçekten büyük adam, bir tepegöz müydü?"

"Tepegöz nedir?"

"Poseidon'un oğlu."

"Bak, o da öyle dedi. Sadece onun boynuzları yoktu. Onun yerine büyük, kel bir kafası vardı."

Acheron iblisiyle Tepegöz'ün koca kel kafasını tartışmak istemiyordu. Bilmek istediğı şey, onun doymak bilmez iştahını telafi etmek için ne yapması gerektiğiydi. "Peki tepegöz sana ne dedi?"

"Simi'ye sığırları yediğı için kızgınmış. Azgın ineklerin Poseidon'a ait olduğunu söyledi. Poseidon kim? akri?"

"Bir Yunan tanrısı."

"Oh, gördün mü, Simi'nin başı dertte değil. Sadece Yunan tanrısını öldüreceğim ve her şey yoluna girecek."

Gülümsemesini ondan saklamak zorunda kaldı. "Bir Yunan tanrısını öldüremezsin, Simi. Buna izin yok."

"İşte yine başladın, Akri, Simi'ye hayır diyorsun. Onu yeme, Simi. Onu öldürme, Simi. Burada kal, Simi. Katoteros'a git Simi ve seni çağırmamı bekle." Karşıya geçti

kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşlarını sertçe çattı.
"Bana hayır denmesinden hoşlanmıyorum, Akri."

Acheron kafatasının arkasında başlayan ağrıyla yüzünü buruşturdu. Yirmi birinci yaş gününde kendisine bir papağan verilmiş olmasını diledi. Charonte iblisi onun ölümü olacaktı... yine.

"Peki Simi'yi neden arıyordun, Akri?"

"Daimonlarla ilgili yardımını istedim."

Rahatladı ve kolunda sallanmaya devam etti. "Yardıma ihtiyacın varmış gibi görünmüyordu, Akri. Simi onlarla tek başına oldukça iyi başa çıktığını düşünüyor. Ben özellikle Daimon'un senden önce havaya fırlayıp onu öldürdü. Çok güzelmiş. Patladıklarında bu kadar renkli olduklarını bilmiyordum."

Uzuvdan kurtuldu ve onun yanına geldi. "Şimdi nereye gidiyoruz, Akri? Simi'yi yine soğuk bir yere götüreceksin? Son gittiğimiz yeri sevmiştim. Dağ çok güzeldi. Çok güzel."

Acheron

mu?

Artemis'in onu çağırdığını hissedince durakladı. Bir kez daha uzun uzun iç geçirdi.

İki bin yıldır onu görmezden geliyordu. Yine de ona seslenmekte ısrar etti.

Bir zamanlar onu "ete kemiğe bürünmüş" olarak aramıştı ama adam onu bu yeteneğinden alıkoymuştu.

Onunla kurduğu zihinsel telepati, tamamen koparamadığı tek bağlantıydı.

"Gel Simi," dedi ve onu Therakos'a geri götürecekt yolculuğuna başladı. Daimon'lar orada bir Küçük bir köyde yaşayan fakir Rumları avladıkları koloni.

Acheron. Yardımınıza ihtiyacım var. Yeni Kara Avcılarımın bir eğitmene ihtiyacı var.

Artemis'in sözleri karşısında dondu kaldı.

Yeni Kara Avcılar mı? O da neydi öyle?

"Ne yaptın Artemis?" Sesi rüzgârla birlikte fısıldayarak tapınağında beklediği Olimpos'a doğru yol aldı.

Demek benimle konuşuyorsun. Kadının ses tonundaki rahatlamayı duydu. I sesini bir daha duyup duyamayacağımı merak etmeye başlamıştım.

Acheron dudağını büktü. Bunun için zamanı yoktu.

Acheron mu?

Onu görmezden geldi.

O ipucunu almadı.

Daimon tehdidi sizin kontrol altına alabileceğinizden daha hızlı yayılıyor. Yardıma ihtiyacınız vardı ve ben de size yardım ettim.

Onun yardım etme fikriyle alay etti. Yunan tanrıçası zamanın başlangıcından beri kendinden başka hiç kimse için bir şey yapmamıştı.

"Beni yalnız bırak, Artemis. Seninle işimiz bitti. Yapacak bir işim var ve seninle uğraşacak vaktim yok."

İyi o zaman. Daimonlarla yüzleşmeleri için onları hazırlıksız göndereceğim. Ölürlerse, bir insan kimin umurunda olur ki? Savaşmaları için daha fazlasını yapabilirim.

Bu bir numaraydı.

Yine de Acheron içten içe öyle olmadığını biliyordu. Muhtemelen bu Kara Avcıları o yapmıştı ve eğer gerçekten yaptıysa, bunu kesinlikle tekrar yapacaktı.

Özellikle de bu onu suçlu hissettirecekse.

Lanet olsun ona. Onun tapınağına gitmek zorunda kalacaktı. Şahsen, bağırsaklarının deşilmesini tercih ederdi.

Bu anıyı hatırlayınca midesi bulandı ve yaptığı şakadan hiç hoşlanmadı.

İblis'ine baktı. "Simi, şimdi Artemis'i görmem gerek. Sen Katoteros'a dön ve ben seni çağırana kadar beladan uzak dur."

İblis yüzünü buruşturdu. "Simi Artemis'i sevmez, Akri. Keşke Simi'nin o tanrıçayı öldürmesine izin verseydin. Simi onun uzun kızıl saçlarını koparmak istiyor."

O duyguyu biliyordu.

"Biliyorum Simi, işte bu yüzden Katoteros'ta kalmanı istiyorum." Bir adım uzaklaştı, sonra geri dönüp ona baktı. "Ve benim hatırım için, lütfen ben dönene kadar hiçbir şey yeme. Özellikle de bir insan."

"Ama-"

"Hayır, Simi. Yemek yok."

"Hayır, Simi. Yemek yok," diye alay etti. "Simi bundan hoşlanmıyor, Akri. Katoteros sıkıcıdır. Orada eğlenceli hiçbir şey yok. Sadece buraya geri dönmek isteyen yaşlı ölü insanlar var. Bleh!"

"Simi..." dedi, sesi uyarıyla kalınlaşmıştı.

"Duyuyorum ve itaat ediyorum, Akri. Simi bunu sessizce yapacağını hiç söylememişti."

İflah olmaz iblise başını salladı, sonra kendini dünyadan Olimpos'taki Artemis'in tapınağına gönderdi.

Acheron, dolambaçlı bir nehrin üzerinden geçen altın köprüünün tepesinde duruyordu. Suyun sesi, etrafında yükselen dağın dik kenarlarında yankılanıyordu.

Son iki bin yılda hiçbir şey değişmemişti.

Dağın tepesindeki tüm alan, tanrıların çeşitli tapınaklarına giden gökkuşağı sisiyle kaplı ışıltılı köprüler ve yürüyüş yollarından oluşuyordu.

Olimpos Dağı'nın salonları zengin ve muazzamdı. İçlerinde yaşayan tanrıların egoları için mükemmel evlerdi.

Artemis'inki altından yapılmıştı, kubbeli bir tepesi ve beyaz mermer sütunları vardı. Taht odasından gökyüzünün ve aşağıdaki dünyanın manzarası nefes kesiciydi.

Ya da gençliğinde böyle düşünmüştü.

Ama bu, zaman ve deneyim onun takdirini sarartmadan önceydi. Ona göre olağanüstü ya da

şimdi burada güzel. Sadece Olimposluların bencil kibrini ve soğukluğunu görüyordu.

Bu yeni tanrılar Acheron'un insan olduğu günlerden beri hakkında bilgi edindiği tanrılardan çok farklıydı. Atlantis tanrılarının biri hariç hepsi merhamet doluydu. Sevgi. İyilik. Bağışlayıcılık.

Bekleyen doğumu, Atlantislilerin korkularının onları yönetmesine izin verdikleri tek zamandı - bu hata hepsinin ölümsüz hayatlarına mal oldu ve Olimpos tanrılarının onları değiştir.

İnsan dünyası için birden fazla açıdan üzücü bir gün olmuştu.

Acheron kendini Artemis'in tapınağına giden köprüden geçmeye zorladı. İki bin yıl önce burayı terk etmiş ve bir daha asla geri dönmemeyi ummuştu.

Er ya da geç onu geri getirmek için bir plan yapacağını bilmeliydi.

Öfkeden içi içine sığmayan Acheron, telekinezi gücünü kullanarak büyük boy, yaldızlı kapıları açtı. Artemis'in kulakları tırmalayan çığlıklarının sesiyle anında saldırıya uğradı.

kadın hizmetçiler. Tanrıçalarının özel alanına bir erkeğin girmesine hiç alışkın değillerdi.

Artemis tiz sesi duyunca tısladı ve etrafındaki tüm kadınları zaptladı.

"Az önce sekizini de mi öldürdün?" Acheron sordu.

Artemis kulaklarını ovuşturdu. "Yapmalıydım ama hayır, onları sadece dışarıdaki nehre attım."

Şaşırmış bir şekilde ona baktı. Hatırladığı tanrıça için ne kadar alışılmadıktı. Belki de son iki bin yılda bir dereceye kadar şefkat ve merhamet öğrenmişti.

Onu tanıdığım kadarıyla, bu pek olası değildi.

Artık yalnız olduklarına göre, fildişi minderli tahtından inerek ona yaklaştı. Kadının kıvrımlarını saran şeffaf, beyaz bir himation giymişti. Şehvetli vücudu ve koyu kumral bukleleri ışıpta parlıyordu.

Yeşil gözleri sıcak bir şekilde parlıyordu.

Bakışları bir mızrak gibi içinden geçti. Sıcak. Delici. Acı verici. Onu tekrar görmenin kendisi için zor olacağını biliyordu.

-Onun çağrılarını her zaman görmezden gelmesinin nedenlerinden biri de buydu.

Ancak bir şeyi bilmek ve onu deneyimlemek tamamen farklı iki şeydi.

Onu tekrar gördüğünde kendisini boğmakla tehdit eden duygulara hazırlıksız yakalanmıştı. Nefret. İhanet. En kötüsü de ihtiyaçtı.

Açlık. Arzu.

Hâlâ onu seven bir parçası vardı. Her şeyi affetmeye hazır bir parçası.

Ölümü bile...

"İyi görünüyorsun, Acheron. Seni son gördüğümde olduğun kadar yakışıklısın." Ona dokunmak için uzandı.

Geri çekildi, onun ulaşamayacağı bir yere. "Buraya sohbet etmeye gelmedim Artemis, ben-"

"Eskiden bana Artie derdin."

"Eskiden artık yapamadığım pek çok şeyi yapardım." Kendisinden aldığı her şeyi hatırlatmak için ona sert bir bakış attı.

"Bana hâlâ kızgınsın." "Öyle

mi düşünüyorsun?"

Gözleri zümrüt ateşi gibi parlayarak ona ilahi bedeninde ikamet eden iblisi hatırlattı. "Seni zorlayabilirdim Bana gel, biliyorsun. Meydan okumanıza karşı çok hoşgörölü davrandım. Olmam gerekenden daha fazla."

Kadının haklı olduğunu bilerek gözlerini kaçırdı. Tek başına o, işlevini yerine getirmek için ihtiyaç duyduğu besin kaynağını elinde tutuyordu. Onun kanı olmadan çok uzun süre yaşadığında, kontrol edilemez bir katile dönüşüyordu. Ona yaklaşan herkes için bir tehlikeydi.

Onu olduğu gibi tutan anahtar sadece Artemis'teydi. Aklı başında. Bütün.

Şefkatli.

"Neden beni kendi tarafına çekmedin?" diye sordu.

"Çünkü seni tanıyorum. Eğer deneseydim, ikimize de bunu ödetirdin."

Yine haklıydı. Boyun eğdiği günler çoktan geride kalmıştı. Çocukluğunda bundan payına düşenden fazlasını almıştı ve

Gençlik. Özgürlüğün ve gücün tadına vardıktan sonra, bunu eskisi gibi olamayacak kadar çok sevdiğine karar vermişti.

"Bana bu yeni Kara Avcılar'dan bahset," dedi. "Onları neden yarattınız?"

"Sana söyledim, yardıma ihtiyacın var."

Öfkeyle dudağını büktü. "Böyle bir şeye

ihtiyacım yok." "Ben ve diğer Yunan tanrıları aynı

fikirde değiliz."

"Artemis..." diye homurdandı, onun bu konuda yalan söylediğini biliyordu. İnsanları avlayan Daimon'ları kontrol etmekten ve öldürmekten çok daha fazlasını yapabiliyordu. "Yemin ederim..."

Yeni hayatının ilk günlerini düşünürken dişlerini sıktı. Ona yol gösterecek kimsesi yoktu. Ona ne yapması gerektiğini açıklayacak kimse yoktu.

Nasıl yaşanır?

Yeniler öğretmensiz kaybolurlar. Kafaları karıştırdı. En kötüsü, güçlerini kullanmayı öğrenene kadar savunmasızdılar ve Savitar'ın onlara öğretmesi mümkün değildi.

Lanet olsun ona.

"Neredeler?"

"Falossos'ta bekliyorlar. Onları güneş ışığından koruyan bir mağarada saklanıyorlar. Ama ne yapmaları gerektiğinden ya da Daimon'ları nasıl bulacaklarından emin değiller. Onlar yardıma muhtaç insanlar. liderlik."

Acheron bunu yapmak istemedi. O liderlik etmek istemedi

bir başkasını takip etmek istediğinden daha fazla

emirleri vardı. Diğer insanlarla hiç muhatap olmak istemiyordu.

Hayatında yalnız bırakılmak dışında hiçbir şey istememişti.

Başkalarıyla etkileşime girme

düşüncesi... Kanını donduruyordu.

Yarı yarıya kendi yoluna gitmek istese de Acheron bunu yapamayacağını biliyordu. Adamlarını Daimonlarla nasıl savaşıacakları ve onları nasıl öldürecekleri konusunda eğitmezse, sonları ölüm olacaktı. Ruhsuz bir ölü çok kötü bir varoluştur. Bunu herkes gibi o da biliyordu.

"Peki," dedi. "Onları eğiteceğim."

Kadın gülümsedi.

Acheron şakağından Simi'ye doğru parladı ve ona biraz daha yerinde kalmasını emretti. İblis sadece zaten karmaşık olan bir konuyu daha da karmaşık hale getirmektedir.

Onun kalacağından emin olduktan sonra Falossos'a ışınlandı.

Artemis'in söylediği gibi üç adamı karanlığın içinde büzülmüş halde buldu. Kendi aralarında sessizce konuşuyorlardı, ısınmak için küçük bir ateşin etrafında toplanmışlardı ve yine de alevlerin parlaklığından gözleri sulanmıştı.

Gözleri artık insan değildi ve artık herhangi bir ışık kaynağından gelen parlaklığı alamıyordu.

Onlara öğreteceği çok şey vardı.

Acheron gölgelerin arasından ilerledi.

"Kimsin sen?" diye sordu en uzun boylu olanı onu görür görmez.

Adamın uzun siyah saçlı bir Dorian olduğuna şüphe yoktu. Uzun boylu, güçlü yapılydı ve hâlâ bakıma ve onarıma muhtaç bir savaş zırhı giyyordu.

Yanındaki adamlar sarışın Yunanlılardı. Zırhları ilk adamınkinden daha iyi değildi. İçlerinden en gencinin göğüs zırhının ortasında, kalbine bir cirit saplandığı yerde bir delik vardı.

Bu adamlar asla bu şekilde giyinip dışarı çıkamaz ve yaşayan insanların arasına karışamazdı. Her birinin bakıma ihtiyacı vardı. Dinlenin.

Talimat.

Acheron siyah chiton'unun örtüsünü indirdi ve sırayla her bir adama baktı.

Adamlar onun gözlerindeki gümüş rengi fark ettiklerinde solgunlaştılar.

"Sen tanrı mısın?" diye sordu en uzun olanı. "Bir tanrının huzuruna çıkarsak bizi öldüreceğı söylendi."

"Ben Acheron Parthenopaeus," dedi sessizce. "Artemis beni seni eğitmem için gönderdi."

"Ben Likonoslu Callabrax," dedi en uzun boylu olanı. İşaret etti sağındaki adam. "Sekloslu Kyros." Sonra grubun en genci. "Ve Groesia'lı las."

las geri çekildi, kara gözleri boş bakıyordu. Acheron adamın düşüncelerini kendi zihnindeymiş gibi net bir şekilde duyabiliyordu.

Adamın acısı ona kadar ulaştı ve kendi midesinin de sempatiyle gerilmesine neden oldu.

"Siz insanlar yaratılalı ne kadar oldu?" Acheron onlara sordu.

"Benim için birkaç hafta," dedi Kyros.

Callabrax başını salladı. "Ben de yaklaşık aynı zamanda yaratıldım." Acheron las'a baktı.

"İki gün önce," dedi, sesi boştu.

Kyros, "Dönüşüm yüzünden hâlâ hasta," diye ekledi.
"Alışabilmem için neredeyse bir hafta geçmesi gerekti."

Acheron acı acı gülme isteğini bastırdı. Bunun için iyi bir kelimeydi.

"Hiç Daimon öldürdünüz mü?" diye sordu onlara.

"Denedik," dedi Callabrax, "ama onlar asker öldürmekten çok farklılar. Daha güçlüler. Daha hızlılar. Kolay kolay ölmüyorlar. Şimdiden iki adamımızı kaybettik."

Acheron hazırlıksız iki adamı düşününce irkildi.
Daimonlara ve ruhları olmadan öldüklerinde onları bekleyen korkunç varoluşa karşı çıkmak.

Bunu ilk dövüşünün anısı izledi ...

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Takeshi harika bir öğretmen olmasına rağmen, hiç Daimon'la dövüşmemiştir. Ve Acheron'un öğrendiği tek şey, hem kendisinin hem de Savitar'ın ona her şeyi anlatmakta başarısız olduğuydu. O ilk yıllar zor ve acımasız geçmişti.

"Üçünüz bu gece yemek yediniz mi?"

Başlarıyla onayladılar.

"O zaman beni dışarıda takip edin ve Daimon'ları öldürmek için bilmeniz gerekenleri size öğreteyim."

Acheron neredeyse şafak sökene kadar onlarla birlikte çalıştı. Bir gece boyunca yapabildiği her şeyi onlarla paylaştı. Onlara yeni taktikler öğretti. Daimonların nerede ve nasıl en savunmasız olduklarını.

Gecenin sonunda onları mağaralarına bıraktı.

"Size gün ışığında saklanabileceğiniz daha iyi bir yer bulacağım," diye söz verdi onlara.

"Ben bir Dorianım," dedi Callabrax gururla. "Sahip olduğumdan daha fazlasına ihtiyacım yok."

"Ama biz değiliz," dedi Kyros. "Bir yatak ben ve las için çok iyi olurdu. Bir banyo daha da iyi olurdu."

Acheron başını eğdi ve las'a dışarıda kendisine katılmasını işaret etti.

Önce las mağaradan çıkarken geride durdu, sonra da onu diğerlerinin duyamayacağı bir yere yönlendirdi.

"Karını tekrar görmek istiyorsun," dedi Acheron

sessizce. Adam irkilerek başını kaldırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Acheron cevap vermedi. Bir insanken bile kişisel sorulardan nefret ederdi çünkü bu sorular çoğu zaman onu yapmak istemediği konuşmalara sürüklerdi. Gömülü tutmak istediği anılarını değerdi.

Gözlerini kapatan Acheron, las'ın zihnine musallat olan kadını bulana kadar zihninin evrende dolaşmasına izin verdi.

Liora.

Kuzgun kanadı kadar siyah saçları olan güzel bir kadındı. Gözleri açık deniz kadar berrak ve maviydi.

Ias'ın onu özlemesine şaşmamalı.

Kadın şu anda dizlerinin üzerine çökmüş, ağlıyordu. "Lütfen," diye yalvarıyordu tanrılara. "Lütfen aşkımı bana geri verin. Lütfen çocuklarımin babalarına kavuşmasına izin verin."

Acheron onun korkularını görünce ve duyunca ona sempati duydu. Henüz kimse ona ne olduğunu söylememişti. O bir Artık yanında olmayan bir adamın iyiliği için dua ediyordu.

Bu onu rahatsız ediyordu.

"Üzüntünü anlıyorum," dedi Ias'a. "Ama artık bu formda yaşadığını bilmelerine izin veremezsin. Eğer eve dönersen insanlar senden korkacaktır. Seni öldürmeye çalışırlar."

Ias'ın gözleri yaşlarla doldu ve konuştuğunda dişleri dudaklarını kesti. "Liora'nın ona bakacak başka kimsesi yok. O bir yetimdi ve kardeşim benden bir gün önce öldürüldü. Çocuklarıma bakacak kimse yok."

"Geri dönemezsin."

"Neden olmasın?" Ias öfkeyle sordu. "Artemis beni öldüren adamdan intikamımı alabileceğimi ve sonra ona hizmet etmek için hayatta kalacağımı söyledi. Benim hayatta olmamamla ilgili hiçbir şey söylemedi. eve gidebilmek."

Acheron esasını daha sıkı kavradı. "Ias, bir an için düşün. Sen artık insan değilsin. Eve dişlerin ve siyah gözlerinle dönersen köyünün nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun? Gün ışığına çıkmaya cesaret edemezsin. Senin

Bağlılık sadece ailenize değil, tüm insanlığa karşıdır. Hiç kimse her ikisinin de yükümlülüklerini yerine getiremez. Asla geri döneceksiniz."

Adamın dudakları titredi ama anlayışla başını salladı. "Ben insanları kurtarıırken masum ailem onları koruyacak kimse olmadan açlıktan öleceklerdi. İşte benim pazarlığım buydu."

Kalbi adam ve ailesi için acırken Acheron gözlerini kaçırdı.

"Diğerleriyle birlikte içeri girin," dedi Acheron.

Adamın sözlerini düşünürken İas'ın dönüşünü izledi. Bu şekilde bırakamazdı.

Acheron tek başına çalışabilirdi, ama diğerleri ...

Gözlerini kapatarak kendini Artemis'e geri döndürdü.

Bu kez kadınları çığlık atmak için ağızlarını açtıklarında Artemis ses tellerini dondurdu. "Bizi yalnız bırakın," diye emretti onlara.

Kadınlar olabildiğince hızlı bir şekilde kapıya doğru koştular ve arkalarından kapıyı çarparak kapattılar.

Yalnız kaldıklarında Artemis ona gülümsedi. "Dönmüşsün. Seni bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum."

"Yapma Artemis," diyerek onun şakacılığını daha başlamadan engelledi. "Aslında sana bağırarak için geri döndüm."

"Ne için?"

"Hizmetinize almak için o adamlara yalan söylemeye nasıl cüret edersiniz?"

"Ben asla yalan söylemem."

Kaşlarını kaldırdı.

Anında rahatsız olmuş gibi görünerek boğazını temizledi ve tahtına yaslandı. "Sen farklıydın ve ben yalan söylemedim. Sadece birkaç şeyden bahsetmeyi unuttum."

"Bu anlambilimsel bir şey Artemis ve bu benimle ilgili değil. Bu senin onlara yaptıklarıyla ilgili. O zavallı piçleri yaptığın gibi dışarıda bırakamazsın."

"Neden olmasın? Kendi başınıza oldukça iyi hayatta kaldınız."

"Hiçbir zaman onlar gibi olamadım ve bunu siz de biliyorsunuz. Hayatımda geri dönebileceğim hiçbir şey yoktu. Ailem yok, arkadaşlarım yok."

"Buna itirazım var. Neydim ben?"

"Son iki bin yıldır yakındığım bir hata."

Yüzü kızardı. Tahtından indi ve iki basamak inerek onun önünde durdu. "Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin!"

Acheron pelerinini çıkarıp asasıyla birlikte fırlattı. öfkeyle bir köşeye çekildi. "Bunun için beni öldür, Artemis. Devam et. İkimize de bir iyilik yap ve beni bu ıstıraptan kurtar."

Ona tokat atmaya çalıştı ama adam elini yakaladı ve gözlerinin içine baktı.

Artemis, Acheron'un bakışlarındaki nefreti, sert kınamayı gördü. Öfkeli nefesleri birbirine karıştı ve güçleri çarpışırken etraflarındaki hava öfkeyle çatırdadı.

Ama istediği onun öfkesi değildi.

Hayır, asla öfkelenmedi.

Bakışları onun üzerinde gezindi. Yüzünün mükemmel yontulmuş düzlemleri, yüksek elmacık kemikleri, uzun, ince burnu üzerinde. Saçlarının siyahlığı.

Gözlerindeki ürkütücü cıva.

Onun fiziksel mükemmelliğine erişebilecek bir tanrı ya da ölümlü daha önce hiç doğmamıştı.

İnsanları ona çeken sadece güzelliği değildi. Onu ona çeken güzelliği değildi.

Ham, nadir bir tür erkeksi karizmaya sahipti. Güç. Güç. Cazibe. Zeka. Kararlılık.

Ona bakmak onu istemek demekti.

Onu görmek, ona dokunmak için yanıp tutuşmak demekti.

Memnun etmek için yaratılmış ve zevk almak için eğitilmişti. Dalgalanan zarif kaslarından sesindeki derin, erotik tınıya kadar her şey onu gören herkesi baştan çıkarıyordu. onunla temasa geçti. Ölümcül bir vahşi hayvan gibi, ilkel bir tehlike ve erkeksi güç vaadiyle hareket ediyordu. Üstün cinsel tatmin vaadiyle.

Bu vaatleri yerine getirdi.

Sonsuzluk boyunca onu zayıflatan tek erkek oydu. Sevdiği tek adam.

İçinde onu öldürecek güç vardı. İkisi de bunu biliyordu. Ve kadın onun bunu yapmamasını ilgi çekici ve kışkırtıcı buluyordu.

Baştan çıkarıcı ve erotik.

Yutkunurken, onu o zamanki haliyle hatırladı. İlk tanıştıklarında. Onun gücünü. Tutkusu. Meydan okurcasına, onu öldürmekle tehdit ettiğinde şakağında durmuş ve gülmüştü.

Orada, onun heykelinin önünde, daha önce ya da o zamandan beri hiçbir erkeğin cesaret edemediği bir şeyi yapmaya cesaret etmişti...

Hâlâ o öpücüğün tadını alabiliyordu.

Diğer erkeklerin aksine, ondan hiç korkmamıştı. Şimdi elinin etinin üzerindeki sıcaklığı içini yakıyordu ama dokunuşu her zaman yakmıştı. Onun dudaklarının tadından daha fazla arzuladığı bir şey yoktu. Onun tutkusunun ateşi.

Ve bir hatayla onu kaybetmişti.

Artemis tüm bunların umutsuzluğuyla ağlamak istedi. Uzun zaman önce bir kez zamanı geri döndürmeyi ve o sabahı yeniden yaşamayı denemişti.

Acheron'un sevgisini ve güvenini geri kazanmak için.

Kader onu bu cüretinden dolayı ağır bir şekilde cezalandırmıştı.

Son iki bin yıldır onu kendi tarafına çekmek için her şeyi denemişti. Hiçbiri işe yaramadı. Hiçbir şey onun kendisini affetmesini ya da tapınağına geri dönmesini sağlamaya yaklaşamamıştı.

Ta ki asla hayır diyemeyeceği tek şeyi düşünene kadar... Tehlikede olan bir ölümlü ruhu.

Acheron insanları kurtarmak için her şeyi yapardı. Diriltme güçleriyle yarattığı Kara Avcılardan onu sorumlu tutma planı işe yaramıştı ve şimdi geri dönmüştü.

Onu elinde tutabilseydi.

"Onları serbest bırakmamı mı istiyorsun?"

diye sordu. Onun için her şeyi yapardı.

"Evet."

Onun için hiçbir şey yapmazdı. Onu buna zorlamadığı sürece.

"Benim için ne yapacaksın, Acheron? Tanrıların kurallarını biliyorsun. Bir iyilik, bir iyilik gerektirir."

Öfkeli bir küfürle onu serbest bıraktı ve ondan uzaklaştı.
"Seninle bu oyunu oynamaktan daha iyisini öğrendim."

Artemis hissetmediği bir soğukkanlılıkla omuz silkti. Şu anda değer verdiği her şey tehlikedeydi.

Eğer hayır derse, bu onu mahvedecekti.

"Peki, o zaman Kara Avcılar olarak devam edecekler. Bilmeleri gerekenleri öğretecek kimse olmadan tek başlarına. Onlara ne olacağını umursayacak kimse yok."

Uzun, yorgun bir nefes verdi.

Onu rahatlatmak istedi ama onun dokunuşunu reddedeceğini biliyordu. O her zaman teselli ya da teselliği reddetmişti. Herkesin olmaya hakkı olduğundan daha güçlüydü.

Artemis'in bakışlarıyla karşılaştığında, Artemis'in üzerinde çığ ve şehvetli bir ürperti hissetti. "Eğer sana ve tanrılara hizmet edeceklerse, Artemis, ihtiyaçları olan şeyler var."

"Ne gibi?"

"Birincisi zırh. Onları silahsız savaşmaya gnderemezsiniz. Yiyecek, giyecek, at ve hatta gün ışığında dinlenirken onlara göz kulak olacak hizmetkârları temin etmek için paraya ihtiyaçları var."

"Onlar için çok fazla şey istiyorsun."

"Sadece hayatta kalmak için ihtiyaç duydukları şeyleri istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Bunların hiçbirini kendin için istemedin." Bu gerçek şimdi onu incitmişti.

Hiçbir şey istemedi.

"Yiyeceğe ihtiyacım yok ve glerim bana İhtiyacım olan diğer her şey. Korumaya gelince, Simi yanımda. Tek başlarına dayanamazlar."

Kimse yalnız yaşayamaz,

Acheron. Hiç kimse.

Sen bile.

Özellikle de ben.

Artemis çenesini kaldırdı, sonuçları ne olursa olsun onu yanında tutmaya kararlıydı. "Ve tekrar soruyorum, ihtiyaç duydukları şey için bana ne vereceksin?"

Acheron gözlerini kaçırdı, içi sıkıştı. Onun ne yaptığını biliyordu.

istiyordu ve istediği son şey de bunu ona vermektir. "Bu onlar için, benim için değil."

Omuz silkti. "İyi o zaman, takas edecek bir şeyleri olmadığı için onsuz da yapabilirler."

Kadının hayatlarını ve refahlarını bu kadar rahat bir şekilde göz ardı etmesine öfkesi derinden alevlendi. Hiç değişmemiştir.

"Lanet olsun sana, Artemis."

Ona yavaşça yaklaştı. "Seni istiyorum, Acheron. Eskiden olduğun gibi olmanı istiyorum."

Onu bir fahişe olarak istiyordu. Kendi fahişesi. Kadın yüzünü avuçlarının arasına aldığı anda içten içe ürperdi. Asla eskisi gibi olamazlardı. O zamandan beri onun hakkında çok şey öğrenmişti.

Bir çok kez ihanete uğramıştı.

Acheron onun yavaş öğrenen biri olduğunu söylerdi ama bu doğru değildi. Birinin onu önemsemesine o kadar muhtaçtı ki, doğasının karanlık tarafını görmezden gelmişti.

Ona sırtını dönene ve onu ölüme terk edene kadar görmezden geldi. Bazı suçlar affetme yeteneğini bile aşıyordu.

Düşünceleri kendisinden bir mağarada yaşayan masum adamlara döndü. Yeni varoluşları ya da düşmanları hakkında hiçbir şey bilmeyen adamlar. Onları orada öylece bırakamazdı.

Yeterince insanın hayatına, geleceğine mal oldu.

Onların da ruhlarını ve hayatlarını kaybetmelerine izin vermesine imkân yoktu. "Pekâlâ Artemis. Onlara hayatta kalmak için ihtiyaç duydukları şeyi verirsen, sana istediğini veririm."

Işıl ışıl parlıyordu.

"Ama," diye devam etti, "şartlarım şunlar: Onlara her ay, aşağıdaki ürünleri satın almalarını sağlayacak bir ücret ödeyeceksiniz

neye ihtiyaç duyarlarsa duysunlar veya neyi arzu ederlerse etsinler. Daha önce de belirtildiği gibi Yiyecek, giyecek ya da silah bulma konusunda endişelenmemeleri için onlarla bizzat ilgilenecek kalkan taşıyıcılara ihtiyaçları var. Dikkatlerinin işlerinden dağılmasını istemiyorum."

"Peki, onlara hizmet edecek insanlar bulacağım."

"Yaşayan insanlar, Artemis. Onların kendi zgr iradeleriyle hizmet etmelerini istiyorum. Artık Kara Avcılar yok."

Kadın ona ters ters baktı. " tanesi yeterli değil. Daimon'ları kontrol altında tutmak için daha fazlasına ihtiyacımız var."

Acheron bu ilişkinin sonsuzluğunu hissederken gözlerini kapattı. Geleceği ve bu işin nereye varacağını çok kolay görebiliyordu.

Ne kadar çok Karanlık Avcı olursa, o kadar çok ona kilitlenecekti. Onu sonsuza dek kendisine bağlamasını engellemenin hiçbir yolu yoktu.

Yoksa var mıydı?

"Pekala," dedi. "Onlara hizmetinizden çıkmaları için bir yol sağlamayı kabul ederseniz, bunu yapacağım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Karanlık-Avcıların ruhlarını geri kazanmaları için bir yol oluşturunızı istiyorum, böylece isterlerse artık size bağlı olmayacaklar."

Artemis geri adım attı. Bu onun öngördüğü bir şey değildi. Eğer bunu ona verirse, o zaman o bile buna bağlı olacaktı.

Onu terk edebilirdi.

Acheron'un ne kadar sinsi olabileceğini unutmuştu. Oyunun kurallarını ve onları ve onu nasıl manipüle edeceğini ne kadar iyi biliyordu.

Onunla gerçekten eşitti.

Yine de ona bunu vermeyi başaramazsa, onu yine de terk edecekti. Başka seçeneği yoktu ve o da bunu çok iyi biliyordu.

Ancak yine de onu yanında tutabilecek şeyler vardı. Bildiği tek bir yol onun sonsuza dek hayatında olmasını sağlayacaktı.

"Pekâlâ. O halde onları yönetecek kuralları biz koyalım." Onun düşüncelerinin tekrar las'a doğru kaydığını hissetti. Karısını seven zavallı Yunan askerine acıyordu. Acıma, merhamet ve şefkat her zaman onun çöküşü olacaktı.

"Birincisi, ruhlarını geri almak için ölmeleri gerekiyor."

"Neden?" diye sordu.

"Bir ruh ancak ölüm anında bir bedenden ayrılabilir. Aynı şekilde, sadece artık işlevini yitirmiş bir bedene geri dönebilir. Bir Kara-Avcı olarak 'yaşadıkları' sürece, bir daha asla ruhlarına sahip olamazlar. Bu benim kuralım değil Acheron, bu sadece ruhların doğası... Benden şüphe ediyorsan annene sor."

Bunun üzerine kaşlarını çattı. "Ölümsüz bir Kara Avcı'yı nasıl öldürebilirsin?"

"Kafalarını kesebilir ya da gün ışığına maruz bırakabiliriz ama bu vücutlarına onarılamayacak kadar zarar vereceğinden amacımıza ulaşamayız."

"Hiç komik değilsin."

O da değildi. Onları hizmetinden çıkarmak istemedi.

En önemlisi, onu serbest bırakmak istemiyordu.

"Onların Karanlık Avcısı güçlerini kurutmalısın," dedi ona.
"Ölümsüz bedenlerini saldırılara karşı savunmasız hale getir, sonra da kalplerinin atmasını durdur. Ancak o zaman hayata dönmelerini sağlayacak şekilde ölürlers."

"Peki, bunu

yapabilirim." "Aslında

yapamazsın." "Ne

demek istiyorsun?"

Gülümseme isteğiyle savaştı. İşte onu yakaladığı yer burasıydı.

"Ruhlar hakkında bilmen gereken birkaç kanun var, Acheron. Birincisi, sahibi özgürce vazgeçmelidir. Ruhları bana ait olduğu için..."

Acheron lanetledi. "Her bir ruh için seninle takas yapmak zorunda kalacağım."

Başını salladı.

Bu bilgiden pek de memnun görünmüyordu. Ama zamanla kendine gelecektir. Evet, kesinlikle gelecekti. etrafında ...

"Başka ne var?" diye sordu.

Şimdi onu sonsuza dek kendisine bağlayacak tek bir kuralı vardı. "Sadece gerçek, saf bir kalp ruhu tekrar Beden. Ruhu geri veren kişi, onları herkesten çok seven tek kişi olmalıdır. Karşılığında sevdikleri ve güvendikleri bir kişi."

"Neden?"

"Çünkü ruhun onu harekete geçirecek bir şeye ihtiyacı vardır, aksi takdirde olduğu yerde kalır. İntikam duygusunu ruhu sahip olduğum şeye motive etmek için kullanıyorum. Sadece eşit ve aynı güçte bir duygu ruhu kendi bedenine geri dönmesi için motive edebilir. Vücut. Bu duyguyu seçebildiğim için, onu sevgi olarak seçiyorum. Tüm duyguların en güzeli ve en asili. Uğruna geri dönmeye değer tek duygu."

Acheron, sözleri etrafında fısıldanırken mermer zemine baktı.

Sevgi
ler.

Güve
n.

Söylemesi ne kadar basit kelimeler. Hissetmek için çok güçlü kelimeler. Gerçek anlamlarını bilenlere imrenirdi. O asla ikisini de gerçekten tanıdım. İhanet, acı, aşağılanma, şüphe, nefret. Onun varoluşu buydu. Ona gösterilen tek şey buydu.

Bir yanı geri dönüp Artemis'i sonsuza dek terk etmek istiyordu.

"Sevgilimi bana geri ver. Lütfen, onu eve götürmek için her şeyi yaparım..." Liora'nın sözleri kafasında çınladı. Şimdi bile onun gözyaşlarını duyabiliyordu. Acısını hissedebiliyordu.

Çocuklarını ve karısını düşünürken Ias'ın acısını hissedin. Onların refahı için duyduğu endişeyi.

Acheron bu tür bir bencil olmayan sevgiyi hiç tanımamıştı. Ne ölümünden önce ne de sonra.

"Ias'ın ruhunu bana ver."

Artemis kaşlarını kaldırdı. "Bunun için istediğim bedeli ve serbest bırakılma şartlarını ödemeye hazır mısınız?"

Onun sözleri karşısında yüreği daraldı. Uzun zaman önce olduğu gençliği hatırladı.

Her şeyin bir bedeli vardır, Acheron. Hiçbir şey Bedavaya herkes. Amcası ona hayatta kalmanın bedelini çok iyi öğretmişti.

Acheron sahip olduğu ya da istediği her şeyin bedelini çok ağır ödemişti. Yemek. Barınak. Giysiler. Et ve kanla ödenmiş.

Bazı şeyler hiç değişmedi. Bir kez orospu olan her zaman orospudur. "Evet," dedi boğazı düğümlenerek. "Kabul ediyorum. Ödeyeceğim."

Artemis gülümsedi. "O kadar mutsuz görünme, Acheron. Sana söz veriyorum, bundan zevk alacaksın."

Midesi daha da gerildi. Bu sözleri daha önce de duymuştu.

* * *

Acheron mağaraya döndüğünde hava kararmıştı.

Küçük tepeye doğru yürürken yalnız değildi. İki adamı ve dört atı vardı.

"Bütün bunlar da ne?" Callabrax sordu.

"Bunlar senin ve Kyros'un kalkan taşıyıcıları olacak. İkinize de yaşayacağınız villaları göstermeye geldiler. İhtiyacınız olan her şeyle ilgilenecekler ve ben de eğitimimizi tamamlamak için daha sonra geleceğim."

Ias'ın gözlerini bir korku seli kararttı. "Peki ya ben?"

"Benimle geliyorsun."

Acheron, las'a dönmeden önce diğer ikisi atlarına binip gidene kadar bekledi. "Eve gitmeye hazır mısınız?"

las şaşırmış görünüyordu. "Ama sen

dedin ki-" "Yanılmışım. Geri

dönebilirsin." "Artemis'e ettiğim

yemin ne olacak?"

"İcabına bakıldı."

las onu bir kardeş gibi kucakladı.

Acheron bu temas karşısında irkildi, özellikle de Artemis'in las'ın ruhu karşılığında onu dövdüğü sırtındaki derin yaraları daha da kötüleştirdi - en azından kendine söylediği yalan buydu. Ama o gerçeği biliyordu. Onu, kendisini sevdiği için cezalandırmak amacıyla dövmüştü.

Ve bu izler, ruhunda bulunan daha derin yaraların yanında hiçbir şeydi.

Birinin ona dokunmasından her zaman nefret etmiştir.

Yavaşça las'ı itti. "Gel, seni evine bırakalım."

Acheron onları las'ın, karısının iki çocuğunu yatağa gönderdiği küçük çiftliğine götürdü.

Onları ocağının yanında gördüğünde güzel yüzü soldu.

"las?" Gözlerini kırıştırdı. "Bu sabah bana senin öldüğünü söylediler."

İas başını salladı, gözleri parlıyordu. "Hayır, aşkım. Ben buradayım. Senin için eve geldim."

İas ona doğru koşup sıkıca sarılırken Acheron derin bir nefes aldı. Sırtındaki acıyı dindirmek için uzun bir yol kat etti.

"Hâlâ birkaç şey var, İas," dedi Acheron sessizce. İas kaşlarını çatarak geri çekildi.

"Karınız ruhunuzu bedeninize geri salmak zorunda kalacak."

Liora kaşlarını çatı. "Ne?"

İas onun elini öptü. "Artemis'e hizmet edeceğime yemin ettim ama sana geri dönebilmem için gitmeme izin verecek."

Onun sözleri karşısında şaşırmış görünüyordu.

İas Acheron'a baktı. "Ne yapmamız gerekiyor?"

Acheron tereddüt etti ama yapılması gerekeni ona söylemekten kaçınmanın bir yolu yoktu. "Tekrar ölmek zorunda kalacaksın."

Biraz soldu. "Emin misin?"

Acheron başını salladı, sonra hançerini Liora'ya uzattı. "Onu kalbinden bıçaklayan gerekecek."

Onun önerisi karşısında dehşete düşmüş ve dehşete kapılmış görünüyordu. "Ne?"

"Tek yolu bu."

"Bu bir cinayet. Asılacağım."

"Hayır, yemin ederim."

"Yap şunu, Liora," diye ısrar etti las. "Seninle tekrar birlikte olmak istiyorum."

Yüzü şüpheciydi, hançeri eline aldı ve göğsüne bastırmaya çalıştı.

İşe yaramadı. Bıçağın tek yaptığı deriyi delmek oldu.

Acheron, Artemis'in Kara Avcı güçleri hakkında söylediklerini hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Sıradan bir insan bir Kara Avcı'ya hançerle zarar veremezdi.

Ama yapabilirdi.

Liora'dan hançeri alarak las'ın kalbine sapladı. las tökezleyerek geri çekildi.

"Panik yapma," dedi Acheron, onu ocağının önünde yere yatırırken. "Seni yakaladım."

Acheron uzandı ve Liora'yı yanına çekti. Çantasından las'ın ruhunu içeren taş madalyonu çıkardı. "O öldüğünde bunu eline alacaksın ve ruhunu bedenine geri bırakacaksın."

Yutkundu. "Nasıl?"

"Taşı ok ve yay izinin üzerine bastırın."

Acheron, las ölmeden hemen önceki ana kadar bekledi. Madalyonu Liora'ya uzattı.

Eline değdiği anda çığlık attı, sonra da yere düşürdü. "Yanıyor!" diye çığlık attı.

las yaşamak için mücadele

ederken nefesi kesildi. "Kaldır

onu," diye emretti Acheron

Liora'ya.

Başını hayır anlamında sallarken avucuna serin bir hava üfledi.

Acheron onun hareketleri karşısında dehşete kapıldı. "Neyin var senin kadın? Onu kurtarmazsan ölecek. Ruhunu al."

"Hayır." Kadının gözlerinde anlam veremediği kararlı bir ışık vardı.

"Hayır mı? Nasıl yapamazsın? Onun sana dönmesi için dua ettiğini duydum. Sevgilinin dönmesi için her şeyini verebileceğini söylemiştin."

Elini bıraktı ve ona soğuk soğuk baktı. "İlas benim sevgilim değil. Lycantes. Dua ettiğim kişi oydu ve şu anda ölü. Bana onu İlas'ın hayaletinin öldürdüğü söylendi çünkü İlas'ı savaşta öldürdü, böylece ikimiz çocuklarımızı büyütmek için birlikte olabilecektik."

Acheron onun sözleri karşısında şaşkına döndü. Bunu nasıl görmemiş olabilirdi? O bir tanrıydı. Bu neden ondan saklanmış olabilirdi ki?

İlas'a baktı ve gözleri kararmadan ve İlas ölmeden önce gözlerindeki acıyı gördü.

Kalbi küt küt atan Acheron madalyonu aldı ve ruhu kendisi serbest bırakmaya çalıştı.

İşe yaramadı.

Öfkelenerek, Liora'yı yaptıklarından dolayı öldürmeden önce olduğu yerde dondurdu.

"Artemis!" diye bağırdı tavana doğru.

Tanrıça kulübenin içinde parladı.

"Kurtarın onu."

"Kuralları değiştiremem, Acheron. Sana koşulları söyledim ve sen de kabul ettin."

Artık bir insan heykeline dönüşmüş olan kadını işaret etti.
"Neden bana onu sevmediğini söylemedin?"

"Bunu senin kadar benim de bilmeme imkân yoktu." Gözleri donuklaştı. "Tanrılar bile hata yapabilir."

"O zaman neden en azından madalyonun onu yakacağını söylemedin?"

"Bunu bilmiyordum. Beni yakmıyor, seni de yakmadı. Daha önce hiç bir insan tutmamıştı."

Acheron'un kafası suçluluk ve kederle uğulduyordu. Hem kendisine hem de ona duyduğu nefretle. "şimdi ona ne olacak?"

"O bir Gölge. Bedeni ya da ruhu olmadan, özü Katoteros'ta hapsolmuş durumda."

Acheron ona söylediği şeyin acısıyla kükredi. Az önce bir adamı öldürmüş ve onu ölümden çok daha kötü bir kadere mahkûm etmişti.

Peki ne için?

Aşk için mi?

Merhamet için mi?

Tanrım, tam bir aptaldı.

Doğru soruları sormayı herkesten daha iyi bilmeliydi. Başka birinin sevgisine güvenmekten daha iyisini bilmeliydi.

Kahretsin, ne zaman öğrenecek?

Artemis ona doğru uzandı ve başını kaldırıp ona bakana kadar eliyle çenesini kaldırdı. "Söyle bana Acheron, ruhunu serbest bırakacak kadar güvenilebileceğin biri var mı?"

Başını iki yana salladı. "Sen daha iyi bilirsin. Kadınların ne kadar acımasız olduğu konusunda beni çok iyi eğittin. Aşkın ne kadar mahvettiğini ve yok eder. Ders için teşekkürler Artemis. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Ve seni temin ederim ki asla unutmayacağım bir ders oldu."

BÖLÜM II

ACHERON

MEVCUT GÜN

Sonsuza dek sürececek anların geldiğini asla göremeyeceksin.
En azından sizi biçene kadar.

-Savitar

BİRİNCİ BÖLÜM

21 EKİM 2008

PARTHENON

NASHVILLE, TENNESSEE

18:30, SALI

Acheron kendini Athena'nın altınla kaplı heykelinin bulunduğu ana odaya ışınladı. Parthenon'un başka bir bölümünde birkaç dakika içinde başlayacak olan konferans nedeniyle heykelin bulunduğu alan kapatılmıştı.

Muhtemelen kurallara uyması gerekiyordu ama neden? Tanrı olmanın getirdiği birkaç avantajdan biriydi bu.

Orijinal Elgin mermerlerinin kalıpları şu istasyonlarda duruyordu

Her iki tarafta da duvarlar sıralanmıştı. Parthenon'un içi tam olarak antik Yunan'daki gibi olmasa da, buraya gelmeyi her zaman sevmişti. Burayla ilgili bir şey onu rahatlatıyordu. Nashville'e ne zaman gelse mutlaka uğrar ve ziyaret ederdi.

Odanın ortasına doğru ilerledi, böylece ressamın Tanrıça Athena'yı resmettiği tabloya bakabildi. Görünüşe göre ona hiç benzemiyordu. Kuzguni saçlı ve solgun Athena, çarpıcı olduğu kadar çelimsiz bir görünüme sahipti. Ama bu bakışlar

kesinlikle aldatıcı. Bir savaş tanrıçası olarak Athena, herhangi bir erkek kadar ağır bir yumruk atabilirdi.

"Acheron..." dedi heykel, önünde canlanarak. "Bana aradığın şeyin ne olduğunu söyle."

Gözlerini devirdi. "Senden uzakta bir gece, Artemis. Bunu bilmiyor değilsin."

Heykelin içinden çıkıp doğal boyuyla adamın önünde durdu. "Oh, hiç eğlenceli değilsin."

"Evet, doğru. Özür dilerim. Heykel olayı on bir bin yıl önce mizahını kaybetti. Zaman içinde daha çekici hale gelmedi."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak somurttu. "Her şeyin eğlencesini kaçırıyorsun."

Ash yavaş ve sabırsız bir nefes verdi. "Em, Artemis. İfade 'tüm eğlenceyi em' şeklindedir."

"Üfleme, emme. Aynı fark."

Duvardaki alçılara bakmak için onun yanından geçerken alay etti. "Hayır, öyle değil. Bu işi yakından bilen birinden dinleyin. ikisinin bilgisi."

Yüzünü ona doğru çevirdi. "Kaba olmandan nefret ediyorum."

Tam da bu yüzden yaptı. Ne yazık ki, tüm Dünyadaki kabalık onu kendisinden uzaklaştırmaya yetmemişti. "Neden buradasın?" diye sordu omzunun üzerinden.

"Neden buradasın?" Onun her adımını takip etti.

Yine en sevmediği takipçisinden uzaklaştı. "Atlantis'i bulduğunu düşünen bir arkeolog var. Merak ettim ve işte buradayım."

Gözleri parladı. "Oh, bunu görmem gerek. Konuşma dilini kullanmana bayılıyorum."

"Şahdamarı," diye düzeltti sıkılmış dişlerinin arasından. Aynı hevese sahip olmaması çok kötüydü. O almaktan nefret ederdi

ya da daha kötüsü, onları kamuoyu önünde utandırmaktı. Ama ihtiyacı olan son şey dünyanın Atlantis'i bulması ve orada yaptıklarını ortaya çıkarmasıydı. Varoluşundan bu yana ilk kez kendisine saygıyla bakan ve haysiyetine izin veren insanlar vardı.

Eğer bilselerdi ...

Tekrar ölmeyi tercih ederdi. Hayır, profesörün egosunu incitmek onunkini incitmekten iyidir. Fedakarlık yaptığı anlar olsa da, bu konuda yapmamıştı. Kimse onu bir daha ifşa etmeyecekti.

Artemis mutlu bir beklentiyle gözlerini kırpmıştı. "Bu ders nerede olacak?"

"Koridorun sonundaki

oda." Ortadan

kayboldu.

Acheron başını salladı. Sergiyi dolaşmak ve modern dünyanın geçmişi yorumlayışına gülümsemek için birkaç dakika ayırdı. İnsanlık nasıl bu kadar garip bir şekilde zeki ve aynı zamanda kalın kafalı? Algıları hatasız doğruluktan düpedüz gülünçlüğe kadar değişiyordu.

Yine de, tüm yaratıklar aynı ikilemden muzdarip değil miydi?

* * *

"Dr. Kafieri?"

Soteria başını kaldırıp kendisini şaşkın bir ifadeyle izleyen doktora baktı. Oh, lütfen bana kendi kendime yüksek sesle konuşuyordum. Kadının yüz ifadesinden cevabı biliyordu ve yakalanmaktan nefret ediyordu... yine. "Evet?"

"İyi bir kalabalık toplamışsınız. Sadece sunumunuz için biraz suya ihtiyacınız olup olmadığını öğrenmek istemiştim."

Bu sözler karşısında midesi düğümlendi. İyi kalabalık. Yeesh. Kalabalıktan ve topluluk önünde konuşmaktan nefret ederdi. Yunanistan'da yeni ekipmanlar için fona ihtiyaçları olmasaydı, bunu asla kabul etmezdi. "Evet, lütfen ama kapağının vidalı olduğundan emin olun. Olmadığında içkilerimi hep döküyorum."

Kadın arkasını döndü ve gitti. Tory gözden geçirmekte olduğu notlara baktı ama kadının sözleri aklından çıkmıyordu.

İyi kalabalık. Kalabalıktan nefret eden bir kadın için ne tezat bir durum. Boğazı düğümlenerek odayı gözetlemeye gitti.

Evet, kesinlikle kalabalıktı. En az altmış kişi vardı. Kendini hasta hissetti.

Gölgelere doğru çekilmeye başladığında kapı açıldı ve içeri nefesini kesen bir adam girdi.

İnanılmaz derecede uzun boyuyla, sanki odanın sahibiymiş gibi odaya girdi. Hayır, adım atmadı, baştan çıkarıcı bir yırtıcı gibi içeri girdi.

Odadaki her kadın ona bakmak için döndü. Elinizde değildi. Sanki gözler için bir mıknatıs gibiydi.

Uzun siyah saçlarının önünde parlak kırmızı bir çizgi vardı ve inanılmaz derecede yakışıklı bir yüzü çerçevesliyordu. Bu kadar sert bir aurası olmasaydı güzel olurdu. Aynı zamanda gözlerinin tam olarak neye benzediğini de merak ediyordu ama bir çift opak siyah Oakley güneş gözlüğü taktığı için bunu söyleyemiyordu. Uzun siyah yıpranmış bir palto giymiş, altına da koyu gri bir kapüşon takmıştı ve kapüşonu Misfits'i gösterecek şekilde açılmıştı.

Tişört. Siyah pantolonu, her iki yanında kurukafa ve çapraz kemik tokaları olan bir çift koyu kiraz kırmızısı Doc Martens botun içine sokulmuştu.

Kendisini süzen kadınlara aldırmadan siyah deri sırt çantasını geniş omzundan silkti ve oturmadan önce koridordaki bir koltuğun yanına, yere koydu. Deri ceketini kadar yıpranmıştı ve sırt çantasının üzerinde beyaz bir anarşi sembolü ve üç şimşekle delinmiş bir güneş resmi vardı.

O uzun bacaklarda ne olduğunu bilmiyordu. önünde uzanması kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu, ama oldu. Orada öylece otururken çok erkeksi görünüyordu. Siyah parmaksız eldivenlerin örttüğü iri elleriyle paltosunun kollarını ön kollarına doğru itti, sonra sandalyede arkasına yaslandı, tamamen rahattı. Adamın sol kolundaki kırmızı ve siyah ejderha dövmesine bir an göz attı. Ayrıca sağ burun deliğinde küçük bir gümüş küpe ve sol kulağında küçük bir gümüş halka vardı.

Derin bir nefes aldı ve bir kolunu sandalyenin arkasına sarkıttı. Adam su gibi hareket ediyordu. Yavaş, zarif, Yine de her an kendisini tehdit eden herkesi alaşağı etmek için harekete geçebileceği izlenimini veriyordu.

Evet.

"Dr. Kafieri?"

İsmi üçüncü kez tekrarlanana kadar görevlinin geri döndüğünü fark etmemişti. "Özür dilerim. Ben de biraz sahne korkusu yaşıyorum." Ve Bay Goth'a sarılmakla ilgili şehvet dolu fantezilerle dolu uzun bir dakika.

"Oh, iyi olacaksın." Kadın ona suyu uzattı.

Tory o kadar emin değildi. Kalabalıklar onu korkutuyordu ve dışarıdaki Gotik adamın aksine, göze çarpmaktan nefret ediyordu. Hayal etmeyi denerdi

ama bu daha da rahatsız ediciydi.

Çünkü tek yaptığı onu daha da kızdırmak ve germekti.

Dar donuyla göz korkutmayı başarabilen hayattaki tek erkek o olmalı.

Tanrım, ya tüm bu devasa seksilik komando olsaydı?

Kendini bu düşünceleri durdurmaya zorlayarak saatine baktı ve neredeyse başlama vaktinin geldiğini gördü.

Tory yutkundu.

Kalabalığa dönüp baktığında uzun boylu, son derece şehvetli, kızıl saçlı bir kadının Got adama yaklaştığını gördü. Kadın da adam kadar güzeldi ama normalde onunla birlikte olacak bir tipe benzemiyordu. Adam siyah, FU kıyafetler giymişken, kadın zarif Jimmy Choo ayakkabılarına kadar bembeyaz bir takım elbise giymişti.

Tertemiz saçları olan bu kadın ona bir podyum modelini hatırlatıyordu. Ve Goth adamın yanına oturduğunda, adam Aslında gülümsemesine ve yanında getirdiği içkiden ona biraz ikram etmesine rağmen yüzünü buruşturdu.

Kadın onunla konuştu ve o da başını çevirerek çok sert bir şekilde "Siktir git" diye karşılık verdi.

Adamın soğukluğu karşısında tamamen donakalmış görünüyordu. Tory

dişlerini sıktı. Birbirlerini tanıdıkları belliydi.

Kadın adama aşıkken, adam kadını hiç umursamıyordu.

Tipik bir pislik. Tory insanları yargılamaktan nefret ederdi, ama onun tipini öğretmenlik yaptığı sınıflarda defalarca görmüştü ve kendini ona aşık sanmak gibi bir hata yapmıştı.

bir zamanlar onun gibi biri. Kendilerini seven kadınlardan faydalanan kullanıcılar. Hiç şüphe yok ki

Kızıl saçlı, gururla giydiği pahalı kıyafetlerin her parçasını satın almıştı.

Ama onların ilişkisi onu ilgilendirmezdi. O sadece Umarım kadının aklı başına gelir ve o pisliği terk eder.

"Gidip sizi tanıştırayım."

Tory, yanından geçip giden Dr. Allen'ın sesiyle irkildi. Ellisini biraz geçmişti, zinde ve kır saçlıydı. ve küçük bir bıyığı vardı. Parthenon'un klasik uygarlık serisinin bir parçası olarak Atlantis hakkında konuşması için onu davet eden profesördü. Şimdi bunu bir sonraki kazısını finanse etmek için kullanabilseydi, bir taşla iki kuş vurmuş olacaktı. bir sunum.

Sadece düşmeme ve kekelememe izin verme ...

Üç kez istavroz çıkardı, tükürdü ve hızla dua etti.

* * *

"Birçoğunuzun Kafieri ismine ve Soteria'nın babasının ve amcasının araştırmalarının şüpheli olduğuna aşina olduğunu biliyorum.

ve iddiaları. Ancak dürüst olmak gerekirse, Dr. Kafieri bursunu son derece ciddiye aldı ve bulgularının beni onu buraya getirmek isteyecek kadar etkilediğini söylemeliyim. Yirmi yaşında doktora yapan az sayıdaki insandan biri olması da tam olarak onun adanmışlık düzeyini gösteriyor. Onun teorilerini ya da kadim çalışmalar alanındaki adanmışlığını kusurlu bulabilecek biriyle henüz karşılaşmadım. Şimdi hepiniz Dr. Kafieri'yi karşılamaya yardım edin."

Ash, kızartmak üzere olduğu profesörü görmek için beklerken alkışlarını tuttu.

"Ateş et!"

Utanarak söylediği bu söz Artemis ve ondan başka kimse tarafından duyulmayacaktı ama sesindeki stres Artemis'te bir acıma dalgası uyandırdı. Kağıtları duyunca kaşlarını kaldırdı

sanki sunucu onları düşürmüş gibi birbirine itiliyor.

Bir an sonra, kürsünün arkasındaki kapıdan dışarı fırladı. Çok uzun boylu ve zayıf denecek kadar inceydi, Sert bir topuz yaptığı sade kahverengi saçlarıyla güzeldi. Bir çift küçük, yuvarlak, bronz çerçeveli gözlük derin, ilgi çekici kahverengi gözlerini kapatıyordu. Bej rengi kutu kesim takım elbisesi vücuduna pek yakışmıyordu ve onu giyerken rahat olmadığı belliydi. Aslında, gerçekten de Kaşınıyor.

Elindeki kâğıtları podyuma bıraktı ve boğazını temizledikten sonra hepsine, kendisini pek çok beladan kurtardığına emin olduğu sevimli bir gülümseme sundu büyümek. "Konuşmaya özür dileyerek başlamamamız gerektiğini biliyorum ama buraya gelirken sayfalarımı düşürdüm, onları yeniden düzenlerken bana biraz tahammül ederseniz çok memnun olurum."

Ash gülümsemesini gizledi.

Dr. Allen tedirgin görünüyordu ama nezaketle başını salladı. "Acele etmeyin."

Ve yaptı da.

Konuşmasını tekrar toparlamaya çalışırken etrafındaki insanlar onun gecikmesinden dolayı tedirgin oluyorlardı.

Dr. Allen öne doğru eğildi. "Numaralı değiller mi?"

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Hayır. Bunu yapmayı unuttum."

Seyircilerden birkaç kişi güldü, birkaç kişi de küfretti.

"Özür dilerim," dedi, sayfaları birbirine vururken telaşla başını kaldırdı. "Gerçekten. Çok özür dilerim. İzin verin başlayayım."

Terk ettiği konuşmasına son bir kez hüznle baktıktan sonra, tepegözde Yunanistan'daki Parthenon'un görüntüsünü gösteren bir fotoğrafa tıkladı. "Birçoğunuz biliyorsunuz ki babam ve amcamın ömür boyu süren takıntısı Atlantis, ikisi de hayatlarını bu arayışa adadılar, tıpkı annem gibi. Ve onlar gibi ben de bu gizemi çözmeyi hayattaki görevim haline getirdim. Çocukluğumdan beri ailem ve ben Yunanistan'da kazılar yaparak Atlantis'in gerçek yerini bulmaya çalışıyoruz. 1995 yılında kuzenim Dr. Megeara Kafieri doğru yer olduğuna inandığım yeri buldu ve o arayışından vazgeçse de ben asla vazgeçmedim. Geçtiğimiz yaz sonunda Atlantis'in gerçek olduğuna ve Megeara'nın araştırmasının sonunda onu ortaya çıkardığına dair kesin bir kanıt bulabildim."

Ash, pek çok kişinin ortaya attığı bu iddiaya gözlerini devirdi. Eğer beş senti olsaydı, şu anda olduğundan daha da zengin olurdu.

Soteria düğmeye bastı ve fotoğrafı tanıdığında sandalyesinde dik oturmasına neden olan bir fotoğrafla değiştirdi. Bu, annesi Apollymi'nin kırık büstüydü. Ve iyi doktorun bunu bulabileceği tek bir yer vardı.

Atlantis.

Parmak eklemiyle gözlüğünü burnunun üzerine itti. "Bu, ekibimle birlikte Ege'nin dibinden çıkardığımız pek çok eserden biri." Alttaki Atlantis yazısını göstermek için kırmızı bir lazer işaretleyici kullandı.

annesinin adını heceledi. "Eski Yunan yazısının bir biçimi gibi görünen bu yazıyı tercüme edebilecek birini arıyordum. Ancak hiç kimse kelimeleri ve hatta tüm harfleri çözemedi. Sanki bu alfabede geleneksel Yunancada eksik olan karakterler varmış gibi."

Artemis onun koluna vurdu. "Görünüşe göre kırılmışsın, Acheron."

"Yakalandı," diye düzeltti nefesinin altında. "Her neyse," diye ofladı Artemis.

Soteria dinleyicilere baktıktan sonra dikkatini Dr. Allen üzerinde yoğunlaştırdı. "Kimse bunu okuyamadığı ve hatta tüm eski harfleri tanımlayamadığı için, bunun Atlantisçe olduğuna ikna oldum. Sonuçta, ailemin ve benim inandığımız gibi Atlantis Ege Denizi'ndeyseniz, dillerinin Yunanca bir temeli olması veya belki de Yunanca olarak bildiğimiz şeyi şekillendiren dilleri olması mümkündür. Adanın konumu onu Yunan denizcilerin ticaret yaptığı merkezin tam ortasına yerleştirmiş, hesaba katılması gereken bir güç haline getirmiş ve antik Yunanistan'ın kültürünü, geleneklerini ve dilini şekillendirmesini sağlamış olabilir."

Atlantis kraliyet sarayından bir duvar parçasını gösteren bir sonraki fotoğrafa tıkladı. "Bu, ortaya çıkardığım bir binadan..."

"Bir şey söylemeyecek misin?" Artemis fısıldadı.

Ash yapamadı. On bir bin yıldan uzun süredir görmediği görüntülere bakarken çok şaşırmıştı. Bu genç kadın onu nasıl bulabilmişti?

Nasıl bilmez?

Yine de kolay bir cevabı vardı. Annesine lanet olsun. Adanın sit alanını yağmaladıklarını biliyordu, ama bunu ona açıklamak yerine, arkeologlardan birinin onu esaretinden kurtarmasını umarak arkasına yaslanacaktı.

"Ortağım bunun bir tapınağa ait olduğunu düşünüyor," diye devam etti Soteria, "ama bulunduğu yere bakılırsa ben bir hükümet binası olduğuna ikna oldum. Burada büste gördüğümüz yazının daha fazlasını görebilirsiniz, ancak yine de deşifre edemiyorum." O sualtı sütunlarının başka bir fotoğrafına geçti. "Şimdi burada Atlantis ile sık sık ticaret yapan bir Yunan adası olduğuna inandığımız bir kardeş bölge bulduk. Didymos adının kazınmış olduğu bir taş parçası buldum."

Ash nefes alamıyordu. Onu bulmuştu. Yüce tanrılar, kadın Didymos'u bulmuştu...

Kelimenin tam anlamıyla soğuk terler dökmesine neden olan başka bir resme geçti. "Bu, Didymos harabelerinde bulduğumuz ve bir kraliyet sarayına ait olduğu anlaşılan bir günlük. A

Ciltli günlük," diye heyecanla tekrarladı. "Hepinizin ne düşündüğünü biliyorum - o dönemde kitapları ciltlemiyorlardı. Kâğıtları bile olmamalıydı. Ama yine de elimizde aynı yazı var ve üzerindeki tarihe bakılırsa Yunanistan'da bulduğumuz her şeyden daha eski. Burada sahip olduğumuz şey Atlantis'in Kutsal Kase'si. Bunu her parçamla biliyorum. Bu iki alan birbirinin ayrılmaz parçasıdır ve ana alan aslında Atlantis'tir."

"Acheron?" Artemis yine tersledi.

Ryssa'nın özenle hazırladığı günlüklerden birine bakarken konuşamıyordu - el yazısı sanki dün yazılmıştı. Bu sayfa özel olarak hiçbir şeyi belgelemiyordu ama onu en çok korkutan şey başka neler içerebileceğiydi ve diğer yazıların aksine bu Yunancaydı.

Dünyada bunu tercüme edebilecek çok fazla insan yoktu. Ama eğer çevirirlerse ve içinde suçlayıcı bir şey varsa hayatını mahvedebilecek kadar çok insan vardı.

"Oh, bu çok sıkıcı," diye ofladı Artemis. "Ben buradan gidiyorum." Ayağa kalktı ve gitti.

Bir sonraki resim kafası ezilmiş bir büsttü. Didymos'ta sokakları kaplayan pek çok büstten biriydi ve ikiz kardeşi Styxx'in bir resmiydi. Ash neredeyse oturduğu yerden kalkacaktı.

Onu ifşa etmeden önce bunu durdurmanın zamanı gelmişti.

İçinde dehşet ve öfke olmasına rağmen kendini soğukkanlı görünmeye zorladı. "Karbonu nereden biliyorsun?"
"Günlükteki tarihleme kirlenmemiş mi?"

Tory, dikkatini çekecek kadar derinden gelen sakin ve erkeksi sese baktı. Sesin kime ait olduğunu anlaması bir saniyesini aldı.

Bay Goth Pisliği.

Gergin bir alışkanlıkla gözlüklerini burnunun üzerine geri iterek boğazını temizledi. "Bu konuda çok titiz davrandık."

Kendini beğenmiş bir sırıtişla onu ciddi şekilde kızdırdı. "Ne kadar titiz? Yani, kabul edelim, sen babası ve amcasının hazine avcısı kaçıklar olmadığını kanıtlamaya çalışan bir arkeologsun. Verilerin nasıl bozulabileceğini hepimiz biliyoruz. Günlüğün zaman aralığı neydi?"

Soru karşısında irkildi. Yalan söyle, Tory, yalan söyle. Ama bu onun içinde yoktu. "İlk testlerden bazıları çok daha genç bir tarih gösterdi."

"Ne kadar genç?"

"M.Ö. birinci yüzyıl."

İnce kavisli kaşlarından biri siyah güneş gözlüklerinin kenarından yukarı bakarak onunla alay ediyordu. "M.Ö. birinci yüzyıl mı?"

"Bir kitap için henüz çok erken ama elimizde bir kitap var," dedi kararlı bir şekilde ve derginin resmine geri döndü. "Kimsenin reddedemeyeceği sağlam deneysel kanıtlar."

Aslında ona dudak büktü. "Hayır, Dr. Kafieri, elimizdeki şey, kendisi için Akdeniz'de bir başka tatili finanse etmemiz için bizi şaşırtmaya çalışan önyargılı bir gündeme sahip bir arkeolog. Öyle değil mi?"

Seyirciler arasında birkaç kişi güldü.

Tory onun suçlamaları karşısında öfkesinin yükseldiğini hissetti. "Ben ciddi bir bilim adamıyım! Günlüğünü dikkate almanız bile, diğer kanıtlara bir bakın."

Alay etti. "Bir kadının büstü mü? Bir bina mı? Birkaç çanak çömlek parçası mı? Yunanistan bunlarla dolu."

"Ama yazı-"

"Sizin okuyamıyor olmanız, başkası tarafından okunamayacağı anlamına gelmez. Bu bir mektuptan başka bir şey olmayabilir. belgelenmemiş taşra lehçesi."

"Haklı," dedi ön sıralardan bir adam.

Goth Dick'in arkasındaki adam güldü. "Babası delinin tekiydi."

"Amcasıyla kıyaslanamaz bile. Aileden geliyor olmalı."

Tory ibresini elinde tuttu ve bu alay seansını başlatan pisliğe fırlatmak istedi. Daha da kötüsü gözlerinin arkasındaki yaşların diken diken olduğunu hissetti. Daha önce hiç toplum içinde ağlamamıştı ama daha önce hiç bu kadar aşağılanmamıştı da.

Başarılı olmaya kararlı bir şekilde bir sonraki fotoğrafa gitti ve boğazını temizledi. "Bu-"

"Artemis'in küçük bir ev heykeli," dedi Got herif, kızın her yerde yankılandığına yemin edebileceği alaycı bir ses tonuyla.

Tüm binayı. "Nereden buldun bunu? Atina'da bir giousouroum'dan mı?"

Kahkahalar yükseldi.

"Zamanımı harcadığınız için teşekkürler, Dr. Allen." Ön sıradaki yaşlı adam ayağa kalktı ve dışarı çıktı.

Tory kalabalığın kendisine yönelmesi karşısında paniğe kapıldı. Dr. Allen'ın yüzündeki iğrenme ifadesinden.

"Bekle! Bende daha fazlası var." Üzerinde güneş sembolü olan bir Atlantis kolyesinin resmine gitti. "Bu ilk bu kadar stilize bir şey görmemiştik."

Goth Dick, üzerinde aynı resmin olduğu bir komboloi tuttu. "Benimkini üç yıl önce Delphi'deki bir dükkandan almıştım."

Odanın geri kalanı kalkıp giderken kahkahalar yükseldi.

Tory tam bir utanç ve öfke içinde öylece duruyordu.

"Hangi komite onun tezini onaylayacak kadar aptalsa kendinden utanmalıdır."

Dr. Allen onu da terk etmeden önce başını salladı. Tory sayfaları elinde öyle sıkı tutuyordu ki Kenarların elmasa dönüşmemesine şaşırdım.

Gotik adam ayağa kalktı ve sırt çantasını yerden aldı. Merdivenlerden inerek kadının yanına geldi. "Bak, gerçekten üzgünüm."

"Siktir git," diye hırladı, adamın diğer kadına söylediği cümleyi kullanarak.

Gitmeye başladı, sonra durdu ve bu adama karşı her molekülünü yaktığını hissettiği nefretin sadece küçük bir parçası olan sert bir bakışla onu taramadan önce rotasını tersine çevirdi. "Seni serseri pislik. Bu da neydi böyle? Senin için bir oyun mu? Az önce yok ettiğin benim hayatımın işi ve Ne? Şaka ve kıkırdama mı? Yoksa bu bir kardeşlik şakasından başka bir şey değil miydi? Lütfen bana içki puanı almak için dürüstlüğüme mahvetmediğini söyle. Bu Sen doğmadan önce de bunun için çalışıyordum. Benimle alay etmeye nasıl cüret edersin? Tanrı'dan umuyorum ki Bir gün biri seni böyle alçaltırsa, şımarık ve kendini beğenmiş hayatında bir kez olsun aşağılanmanın ne demek olduğunu anlarsın."

Ash bir şey fark edene kadar cevap verecekti.

Onun düşüncelerini duyamıyordu. Geleceğini de göremiyordu. Onun için tamamen boş bir levhaydı.

"Dua et de ben arabamı sürerken seni sokakta yürürken görmeyeyim!" Döndü ve öfkeyle uzaklaştı.

Nereye gittiğini bile bilmiyordu. Onunla ilgili her şey onun için tamamen boştu. Her şey.

Ne oluyor be?

Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmek bile istemeyen Ash, kendini odadan New Orleans'taki dairesine ışınladı. Kontrolün kendisinde olmamasından ya da hiçbir şeyi görememekten hoşlanmıyordu.

Neler olduğunu anlayana kadar geri çekilmek en iyi cevaptı.

* * *

Tory kapıdan çıkarken elindeki sayfaları bir çöp kutusuna attı. Dışarıda arabasına ulaşana kadar gözyaşlarının düşmesine izin vermedi.

Kahkahalar hâlâ kulaklarında çınılıyordu. Kuzeni Megeara haklıydı; Atlantis'in gitmesine izin vermeliydi.

Ama anne ve babası bu uğurda hayatlarını vermişlerdi. Geary'nin aksine, soyadına şeref ve haysiyetini geri kazandırana kadar durmayacaktı.

Bu gece kesinlikle iyi bir iş çıkardınız.

Kiralık arabanın kapısını kapıp açtı ve çantasını içeri fırlattı. "Seni lanet olası, geri zekâlı öğrenci birliği çocuğu!" diye bağırdı, keşke o çiviye burnundan çıkarıp ona yedirseydi.

Tiksinerek telefonunu çıkardı ve arabayı çalıştırdı. Centennial Park'ın otoparkından çıkıp otel odasına doğru ilerlerken en yakın arkadaşı Pam Gardner'ı aradı.

"Nasıl gitti?"

Tory ışıklarda durduğunda gözyaşlarını sildi. "Berbat! Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım."

"Yine sayfalarınızı düşürmediniz değil mi?"

Kız arkadaşının onu ne kadar iyi tanıdığını görünce içi burkuldu; ikisi de küçük birer çocukken New York'ta teyzesinin şarküterisinde tanıştıklarından beri çok iyi arkadaşlıklar. "Evet, ama bunun yanında o hiçbir şey."

"Ne?"

Tory, "Orada... orada... onun ne olduğunu anlatacak kadar güçlü bir kelime bile bulamıyorum ve hepsini bana güldürdü!" diye hırlarken trafiğe çıktı.

"Olamaz, Tory." Pam'in sesindeki gözyaşlarını duyabiliyordu. "Ciddi misin sen?"

"Sesim şaka yapıyor gibi mi

geliyor?" "Hayır, sesin

gerçekten kızgın geliyor."

Ve öyleydi. Tanrım, onu bulabilmeyi ne kadar isterdi. onu biçebilmek için yatakhaneğine geri dönüyordu. "Bu geceye inanamıyorum. Bu geceye inanamıyorum. alkışlandım ama onun yerine mahvoldum. Cennetteki Tanrı'ya yemin ederim ki o adamı bir daha görürsem cinayet işleyeceğim."

"Cesedi taşımak için yardıma ihtiyacınız olursa, Kim ve benim nerede yaşadığımızı biliyorsunuz."

Arkadaşlarına gülümsedi. Herhangi bir kriz anında onlara her zaman güvenebilirdi. Kim ve Pam, her ne kadar iyi bir arkadaş sizi kefaletle hapisten çıkarır, en iyi arkadaşınız sizinle birlikte hapiste olur. "Teşekkür ederim."

"Her zaman, tatlım. Peki ne zaman dönüyorsun?"

"Yarın New Orleans'a döneceğim." Her şeyin tanıdık olduğu evine dönmek için sabırsızlanıyordu.

"İyi tarafından bak, Tory. O sersem her kimse, artık onu burada görmek konusunda endişelenmene gerek kalmayacak."

Bu doğrudu. Yarın eve dönecek ve o pisliği bir daha asla görmeyecekti.

İKİNCİ BÖLÜM

İki gün sonra Dr. Julian Alexander'ın ofisinin kapısını çaldığında Tory'nin onuru hâlâ inciniyordu. Antik Yunan konusunda dünyanın önde gelen uzmanlarından biri olması gerekiyordu. Ona dünyada günlüğünü okuyabilecek biri varsa onun o olduğu söylenmişti.

Öyle olması için dua etti.

Derin ve erkeksi bir ses ona içeri girmesini söyledi.

Kapıyı iterek açtığında istisnai bir şekilde Otuzlu yaşlarının başında yakışıklı bir adam eski püskü ahşap bir masanın arkasında oturuyordu. Kısa sarı saçları ve loş ışıkta parıldıyor gibi görünen güzel mavi gözleri vardı. Ofisi, arkasındaki duvarda asılı duran Bronz Çağı'na ait bir kılıç da dahil olmak üzere antik Yunan eserleriyle doluydu. Kitap rafları sıralanmıştı. Duvarlar, ek eserler ve ders kitaplarıyla dolup taşıyordu.

Dostum, buraya rahatlıkla evim diyebilirdi ve akraba bir ruhla birlikte olduğu için minnettardı. Onu tanımasa da şimdiden sevmişti.

"Dr. Alexander?"

Deri kaplı ajandasını kapatırken kaşlarını çatarak ona baktı. "Siz benim öğrencilerimden biri değilsiniz. Derslerimden birini almayı düşünüyor musunuz?"

Bazen ne kadar genç görüldüğünden nefret ediyordu, ortalama bir yüksek lisans öğrencisinden daha yaşlı olduğundan değil, ama yine de ... güvenilirliği konusunda yeterince zor zamanlar geçirdi, bu darbeye de ihtiyacı yoktu. "Hayır. Ben Dr. Kafieri. "Hayır, ben Dr. Kafieri. telefon."

Hemen ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Karışıklık için özür dilerim," dedi nezaketle elini sıkarken. "Sonunda sizinle tanışabildiğime gerçekten çok sevindim. Hakkında çok şey duydum..."

"Karışık şeyler, eminim."

İyi huylu bir şekilde güldü. "Eh, bizim çevrelerin nasıl olduğunu bilirsin."

"Çoğu gün yeterince geniş değil."

Tekrar güldü. "Doğru. Kitap yanında mı?"

Evrak çantasını masasının önündeki küçük sandalyeye bıraktı ve açtı. Kitabı, hassas durumunu korumak için asitsiz kâğıda özenle sarmıştı. "Son derece kırılgan."

"Dikkatli olacağım."

Adamın paketi açışını izledi ve kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi sesinde huşu dolu bir saygıyla, "bu sadece inanılmaz. Hiç bu kadar eski ciltli bir kitap görmemiştim."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, onun için de bazı acı hatıraları canlandırdığı söylenebilirdi. "Okuyabilir misin?"

Kırılgan sayfaları incelemeden önce kapağı dikkatlice açtı. "Yunanca görünüyor."

"Evet, ama okuyabiliyor musun?" diye tekrarladı, en azından bir kısmını tanıyabileceğini umuyordu.

Yukarı baktı ve içini çekti. "Dürüst olmak gerekirse? Temel kök anlamlarından bazı kelimeleri çıkarabiliyorum ama bu özel lehçe daha önce hiç görmediğim bir şey. Kesinlikle

benim uzmanlık alanımdan önceye dayanıyor...
muhtemelen birkaç yüz yıl veya daha fazla."

Hayal kırıklığı içinde küfretmek istedi. O kadar yorulmuştu ki
Bunu duyunca. "Bunu tercüme edebilecek birini tanıyor
musunuz?"

"Evet, aslında biliyorum."

Bu beklenmedik cevabın içine işlemesi tam bir dakika sürdü.
Bunu ummaya cesaret edebilir miydi? "Ciddi misin sen?"

Başını salladı. "O her zaman gittiğim tarihçi.
Bilgiye ihtiyacım var. Evrende eski uygarlıklar hakkında
ondan daha fazla şey bilen kimse yok. Aslında, onlar
hakkında o kadar çok şey biliyor ki
onları."

Bu umduğundan bile daha iyiydi. "Nerede
öğretmenlik yapıyor?"

Julian kitabı kapattı ve tekrar sardı. "İronik bir şekilde, yok.
Ama şanslısın, birkaç haftalığına şehirde, Project Home
Again ve Habitat for
İnsanlık."

Kalbi, kitabın Atlantis kadar eski olduğunu doğrulayacak
birine sahip olma ihtimaliyle çarpıyordu - kitabın Atlantisli
olduğunu doğrulamalarını sağlamak için ...

Bazılarını gerçekten okuyabilseydi, bu bir rüyanın
gerçekleşmesi olurdu.

"Onunla buluşma şansımız var mı?" diye sordu nefes
nefese.

"Bir saniye bekle de bakayım." Cebinden bir cep telefonu çıkardı ve onu aradı.

Tory tırnağını çiğniyor ve kitabının anahtarını elinde tutan adamla konuşabilmek için sessizce dua ediyordu. Onunla tanışmak için her şeyini verebilirdi...

Julian ona gülümsedi. "Merhaba Acheron, ben Julian Alexander. Nasılsın?"

Telefonun diğer ucundaki sesi belli belirsiz duyabiliyordu.

Julian adamın söylediği bir şeye güldü. "Bırak onu ... Bakın, sizi aramamın nedeni, ofisimde bir meslektaşım var ve elinde bir göz atmanızı istediğimiz bir şey var - şahsen daha önce böyle bir şey görmedim ve tarihi açıdan çok ilginizi çekeceğini düşünüyorum, Hem de çok. Uğrama şansımız var mı?" Başını salladı. "Evet, gerçekten eski bir şey, bu arada güzel bir deyim." Dinlerken durakladı. "Evet, tamam."

Julian ona baktı. "Onu görmek için hemen şimdi gidebilir misin?" "Kesinlikle." Julian'la buluşmak için kırık camların

üzerinden
Adamım!

Telefon görüşmesine geri döndü. "Yapabilir. Birazdan görüşürüz." Telefonu kapattı ve gülümsedi. "Şu anda biraz meşgul ama bakmaktan mutluluk duyacaktır."

"Oh, ikiniz de sağ olun!"

Julian kitabı ona geri verdi. "Beni takip etmek ister misin?"

"Tabii. Nereye gidiyoruz?"

Ceketini sandalyesinin arkasından aldı ve omuz silkti. "Acheron Habitat for Humanity için gönüllü olarak çalışıyor. Esplanade'de bir çatı katında."

Tory zihninde canlanan, çatının tepesinde oturan kibirli bir klasik profesörü imgesiyle kaşlarını çattı. "Yani onun adı Acheron...?"

"Parthenopaeus."

Güldü. "Tanrım, benden daha Yunanlı biriyle karşılaşacağımı hiç düşünmezdim." Böyle bir isme sahip olduğuna göre yaşlı olmalıydı. Hiçbir modern ebeveyn bu kadar acımasız olamazdı.

Julian gözlerinde tuhaf bir pırıltıyla sıırttı. "Evet, konu tarihi gerçeklere geldiğinde inanılmazdır. Dediğim gibi, Antik Yunan'ı tanıdığım ya da duyduğum herkesten daha iyi biliyor." Onu ofisinden dışarı çıkardı.

Ofisinin kapısını kilitlerken "Ne zamandır üzerinde çalışıyor?" diye sordu.

"Doğduğu andan beri."

Evrak çantasını göğsüne bastırdı. "Zavallı şey, tıpkı benim gibi konuşuyor. Yemin ederim babam ben doğar doğmaz bana İlyada'yı okuyormuş."

Julian gülerek onu otoparka götürdü. Beyaz Mustang GT'sine bindi ve siyah Range Rover'ını Esplanade'e kadar takip etti. New Orleans'ta hâlâ Katrina'dan beri onarılmamış pek çok ev vardı. Julian'ın arkadaşının yeniden inşaya yardım edecek kadar nazik olduğunu bilmek kalbine iyi gelmişti. Bu adam için çok şey ifade ediyordu, özellikle de kaç yaşında olduğu düşünülüğünde.

Julian'ın arkasındaki sokağa park etti ve çantasını aldı. Evin yakınlarına geldiklerinde

Gönüllüler, dünyanın önde gelen uzmanının danışacağı bu inanılmaz tarihçinin kim olduğunu bulmaya çalıştı.

Yakışıklı, yaşlı bir adam genç bir adama bir parça kereste uzatıyordu. Tarihçi olabilirmiş gibi görünüyordu.

Julian ona doğru yöneldi. "Hey, Karl, Ash'e onu görmeye geldiğimi söyler misin?"

"Elbette." Onlardan uzaklaştı ve bir köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Julian kitabı almak için elini uzattı. Tory kitabı çıkardı ve ona verdi.

Etrafı taradı ve beş kişinin oturduğu çatıya baktı. İki kadın, üçü genç adamdı. Ama onun dikkatini çeken tek başına olanıydı. Siyah bir atlet giyen bu adam, hayatında gördüğü en iyi kollara sahipti. Bronzlaşmış ve muhteşemdi, her kası mükemmel bir şekilde bilenmiş... ve bu sadece kolları değildi. Çekiç darbelerinden akan ter, tişörtün vücuduna yapışmasına neden oluyordu.

Yalamak için özel olarak yapılmış kaslı bir sırt.

Başında siyah bir kasket vardı ve durduğu yerden bile yırtık kotunun arka cebindeki iPod'a giden siyah kulaklıkları görebiliyordu. Çalışırken sol ayağı ritme ayak uyduruyordu.

Adamın görüntüsü karşısında nefesini sertçe içine çekti. Anne, eğer bu adamın birazcık bile sevimli bir yüzü olsaydı, insanlar arasında bir tanrı olurdu.

Telefonu çalmaya başladı. Dikkati dağılan Tory telefona bakınca arkadaşı Kim'in aradığını gördü. Telefonu kapattı ve sonra tekrar çatıya baktı.

Dang, Bay Ateşli gitmişti. İyi de olmuştu... Zaten erkeklere ayıracak zamanı yoktu ve öyle bir adam onun gibi bir kadına asla bakmazdı. Bulmaya geldikleri adamı bulmak için tekrar etrafına bakındı.

Acheron'a giden kişiyi gördü. Tek kelime etmeden evin diğer tarafına yöneldi. Köşeden birkaç kişi geldi ve sonra gördü ki Çatıdaki adam...

Olimpos'un kutsal tanrıları. İnanılmaz derecede uzun, zayıf ve yırtık pırtıktı. Gömleği bu mükemmel vücuda yapışmış ve pantolonunun bel bandına tam olarak ulaşmamıştı. Bunun yerine

sert, bronzlaşmış bir göbeğin ağız sulandıran görüntüsü. Kot pantolonu dar kalçalarının üzerinde o kadar aşağıya iniyordu ki iç çamaşırı giyip giymediğini merak etti. Koyu renk bir güneş gözlüğü takmıştı ve o güne kadar gördüğü en seksi şekilde sakız çiğniyordu.

Terli ve muhteşem, kasketini çekmek için uzandı.

... ve önünde kırmızı bir şerit bulunan kömür karası saçlardan oluşan bir yeleyi serbest bıraktı.

Hayır... kesinlikle bu değildi...

Tabii ki öyleydi. O titiz, seksi yürüyüşü nereden olsa tanırdı.

Onlara yaklaşırken kulaklıkları yavaşça çıkardı. "Hey, Julian."

Adam ona baktığında çığlık atmak istedi.

"Seni lanet olası pislik!" diye hırladı, Dr. Alexander'ın önünde böyle bir dilin dudaklarından dökülmesine şaşırmıştı. Hayatında çok nadiren böyle bir ifade kullanmıştı ama o zaman da hiç kimseden bu adamdan nefret ettiği kadar nefret etmemişti.

Julian'a baktı. "Tavsiye için ona mı gidiyorsun? O sadece ne? Beş yaşında mı? Yemin ederim benim daha eski kazaklarım var." Arabasına dönmek için arkasını döndü.

"Bir şeye bakmamı istemiyor muydun?" diye alay etti adam, sesinde hafif bir kahkaha vardı.

Bu sözler onu daha önce hiç bilmediği bir öfke alemine soktu. Ham, sınırsız öfke
Gözleri kör oldu ve ne yaptığını anlayamadan yanındaki testereden bir çekiç alıp adamın kafasına fırlattı.

Ne yazık ki başını eğdi... sonra da güldü. Güldü!

Onun alaylarına dayanamayarak arabasına koştu ve ikisini de ezip geçme dürtüsüne yenik düşmemeyi umdu.

* * *

Julian gözlerini kocaman açarak Ash'e baktı. "Lanet olsun Atlantisli, ne yaptın sen?"

"Görünüşe göre yeni bir arkadaş edindim."

Julian sinirli bir şekilde gülerek başını salladı. "Bir keresinde böyle bir arkadaş edinmiştim. Piç kurusu neredeyse karnımı deşiyordu."

"Evet." Ash onu bu kadar kötü incittiği için bir suçluluk dalgası hissetti. Ama bu, eğer arayışında başarılı olsaydı ona yapılacakların yanında hiçbir şeydi. "Sanırım çatıma geri döneceğim."

Julian başını sokağa doğru eğdi. "Bunu iade edebilmek için gidip onu bulmalıyım."

Ash, Julian'ın elindeki küçük kare paketi görünce buz kesti.
"Neyi iade edeceksin?"

"Yunanistan'da bir kazıda bulduğu bir günlük."

"Görebilir miyim?"

"Elbette." Julian kitabı çıkardı ve ona uzattı.

Ash duygularını belli etmemeye çalışırken elleri titriyordu.
Ama içi... içi kederle doluydu. Kapağı açtı ve çok iyi bildiğı el yazısını gördü.

Bugün doğumumun on sekizinci yıldönümü. Babam beni yeni bir kolyeyle uyandırdı ve annemle birlikte sabahı bahçemizde geçirdik. Babam her zaman doğum yıldönümümde annemin gelmesine izin verecek kadar nazikti.

Ash, Ryssa'nın özenle koruduğı bahçeyi hayal ederken dişlerini sıktı. Bahçeyi annesiyle paylaştığını hiç bilmiyordu.

"Okuyabiliyorsun, değil mi?"

Ash başını salladı. "Bu eski bir lehçe. Taşralı."

"Bunu bilmek onu mutlu eder diyeceğim ama sana verdiği tepkiden sonra o kadar emin değilim."

O da değildi. Yine de onun öfkesini hak ediyordu. "Bunu tutmamın bir sakıncası var mı?"

Julian çekingen davrandı. "Aslında benim değil. Ancak, onunla doğru olanı yapacağınıza güveniyorum."

"İnan bana, yapacağım."

Julian başını ona doğru eğdi, sonra da gitmek için döndü.

Ash orada durmuş, kız kardeşinin günlüğünü tutuyordu. O yapamadı
bu kadar iyi hayatta kaldığına inanamıyordu. Didymos'u batırdığı günden beri denizin altında gömülüydü. Ama annesinin aksine,
Orayı yok etmeden önce yaşayan tüm insanların gittiğinden emin olmuştu.

Şimdi geçmişinden bir parça ona geri dönmüştü.
musallat olan hayalet. Asıl soru onunla ne yapacaktı?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Üç gün sonra kampüsteki ofisine doğru yürürken Tory demir çivileri tükürecek kadar öfkeliydi. Dr. Alexander günlüğünü o... o... kişiye vermeye nasıl cüret ederdi?

Bir gün öyle bir kelime bulacaktı ki Acheron'un alçak, çukur, iğrenç, aşağılık ... türünü yeterince tanımlıyor.

"Dr. Kafieri?"

Döndüğünde öğrencilerinden biri olan Kyle Peltier'in kendisine doğru koştuğunu gördü. Sarı saçları ve tatlı yüzüyle tipik bir üçüncü sınıf öğrencisiydi. Bu dönem başka bir okuldan transfer olmuştu ve onun en iyi öğrencilerinden biriydi. "Evet?"

"Bir arkadaşım bunu sana vermemi istedi." Kraft kağıdına sarılı bir kutu uzattı.

Beklenmedik hediyeye bakakaldı. "Anlamıyorum."

"Ben de, ama o bir iyilik istediğinde, nedenini sormadan iyiliği yaparsın."

Tory kutuyu alırken onun şifreli sözleri karşısında kaşlarını çattı. Tory daha fazla bir şey sormadan Kyle hemen koşarak uzaklaştı. "Şey, bu ilginçti." Kutu ağırdı. Onu salladı ama içinde ne olabileceğini anlayamadı.

Şu anki şansı, bir bomba.

Bu düşünceyi bir kenara iterek küçük ofisine doğru ilerledi, bir fincan kahve aldı ve ardından söylemesi yapmaktan daha kolay olan mektubu açmaya koyuldu. Sanki veren kişi

bantla hava geçirmez bir şekilde kapattı. "İnsanların bunu yapmasından nefret ediyorum!"

Sonunda, en az beş dakika sonra, kapağı kutudan ayırmayı ve çekip çıkarmayı başardı. Açıyor, dondu kaldı. İçinde bir çekiç, bir avuç zeytin yaprağı, tek bir kırmızı güle iliştirilmiş bir not ve deri bir kese vardı Küçük bir kitapla aynı boyuttaydı. Kalbi hızla çarparak kahverengi deri keseyi aldı ve günlüğünü bulmak için açtı.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Demek küçük canavar doğru olanı yapmıştı. Şimdi çekice ve içine koyduğu zeytin "dallarına" gülebiliyordu. Notu aldı ve güzel, erkeksi bir yazıyla karşılaşmak için açtı.

Gerçekten düşündüğün gibi bir pislik değilim. Günlük Yunanistan'ın izole bir bölgesinde yaşayan genç bir kadına ait ve yaklaşık on sekiz aylık hayatını belgeliyor. Okuması oldukça sıkıcı ama daha fazla ayrıntı isterseniz beni arayın. 555-602-1938.

Eirini,

Ash

Eirini-Yunanca barış demek. Tory başını salladı. O değil pislik diye düşündü-evet, doğru. Ama bu tatlı bir jestti ve günlüğünü iade etmişti.

Bir gülle.

Elinde tutarak güzel kokuyu içine çekti ve trolle bir daha göz göze gelmek isteyip istemediğini düşündü.

* * *

Ash Katoteros'taki tahtında oturup gitar çalarken Urian kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını çatarak Ash'e bakıyordu. Neredeyse Ash kadar uzun boylu olan Urian'ın uzun beyaz-sarı saçlarını at kuyruğu şeklinde geriye doğru topluyordu. Eski bir Daimon olan Urian'ın babası acımasızca boğazını kestikten sonra Urian Ash tarafından kurtarılmıştı. Babası gibi Urian'ın da gurur duyduğu çok sert bir kişiliği vardı.

Urian'ın kötü ruh hali değişimleriyle uğraşmak ya da kendini açıklamak istemeyen Ash, Matchbox 20'nin "Push" şarkısını nefesinin altında söylemeye devam ederken adamı görmezden geldi.

Simi yüzüstü yatmış, bir yandan QVC'yi izlerken bir yandan da barbekü aromalı patlamış mısır. Siyah tayt ve kısa ekose bir etek giymiş, pembe ve siyah bir köylü üstü ve korse takmıştı.

Urian, Alexion'un kenarda durduğu yere doğru ilerledi. Ash'e sanki ciddi şekilde ters giden bir bilim deneyiymiş gibi bakıyordu. Binlerce yıl boyunca, Ash'in Simi dışında evine girmesine izin verdiği tek kişi Alexion olmuştu. Elbette bu derin bir suçluluk duygusundan kaynaklanıyordu çünkü Alexion, Artemis'in yarattığı ilk Karanlık Avcılardan biri olan Ias'tı. Ash, Ias'ın bir Gölge olmasını engellemek için kanını kullanarak onu yarı hayalet bir varoluşa geri getirmeyi başarmıştı.

Savitar'ın bu güçleri Ash'e daha önce açıklamamış olması çok kötü. Hem onu hem de Ias'ı büyük bir kederden kurtarabilirdi. Ama en azından Ias sürekli acı ve sefalet içinde değildi.

"Patronun nesi var?" Urian ona sordu.

Alexion omuz silkti. "Bilmiyorum. Dün gece elinde bir kitapla geldi, sanırım okumak için odasına gitti ve sonra

bu sabah buraya geldi ve o zamandan beri bu şarkıları
çalıyor."

Bu şarkılar, Acheron'un hiç çalmadığı baladlardı.
Godsmack, Sex Pistols, TSOL, Judas Priest, ama ...

"Bu..." Urian ismi söylemeden önce fiziksel olarak irkildi,
"Julio Iglesias?"

"Enrique."

Urian dehşet içinde yüzünü buruşturdu. "Yumuşak bir şeyler
bildiğini bile bilmiyordum. Yüce Tanrım... hasta mı?"

"Bilmiyorum. Dokuz bin yıldır onu hiç böyle görmemiştim."

Urian ürperdi. "Korkmaya başlıyorum. Bu iş
kıyamet alameti olabilir. Eğer Air Supply'a girerse,
Bence ona gizlice yaklaşalım, dışarı sürükleyelim ve ağzını
burnunu kiralım."

"Bunu sizin ve iblislerin yapmasına izin vereceğim. Ben
şahsen yarı canlı halimi tehlikeye atamayacak kadar
çok seviyorum."

Ash başını kaldırdı ve ikisine de kötü niyetli bir bakış fırlattı.
"Siz iki kızın yapacak daha iyi bir işi yok mu, ayak tüyü
toplamak gibi?"

Urian sırtıttı. "Pek sayılmaz."

Ash alçak sesle bir uyarı homurdandı ama onları gerçekten
tehdit edemedi telefonun çaldığı. Başını arkaya yaslayarak
hayal kırıklığı içinde içini çekti. Lanet telefon sürekli
çalıyordu.

Bu sefer onunla uğraşan Artemis olmasa iyi olur yoksa onu
avlar ve-

New Orleans alan kodunu gördüğünde düşünceleri dağıldı. Numarayı tanıımıyordu ve bir isim de kaydetmemişti. Ne kadar garip. Telefonu çevirip açtı.

"Bu Ash mi?"

"Soteria?"

Adını söylediğinde Tory'nin boğazı kurudu. Yunan olduğu için, Yunanca'nın bir dil olduğunu hiç düşünmemişti. güzel bir dil, ama konuştuğunda ...

Zar zor tutarlı bir düşünce oluşturabiliyordu. "Tory. Bana Tory derler."

"Oh, bilmiyordum. Senin için bir şey yapabilir

miyim?" Evet, bebeğim, soyun ve ...

Başını iki yana salladı. Hiç böyle düşünceleri olmamıştı ve şimdi nefret ettiği biriyle konuşması gereken bir iş varken neden böyle düşündüğünü bilmiyordu. "Evet, ben de günlüğü merak ediyordum. Herhangi bir Benimle daha sonra buluşup bana daha fazlasını anlatma

şansın var mı?" "Ne zaman?"

Ona çekiç fırlattıktan sonra telefonu yüzüne kapatmadığı için minnettar olan kadın gülümsedi. "Bir saat içinde evde olurum."

"Orada olacağım." Telefonu kapattı.

Tory telefonu kapattıktan sonra bir şeyin farkına vardı. Ona nerede yaşadığını söylememişti. "Aman Tanrım, o bir sapık."

Telefonu çaldı.

Telefonu açtığında Ash'i o derin sesle orada buldu,
Büyüleyici bir ses. "Adresinizin bende olmadığını fark ettim."

Gülerek, aşırı aktif hayal gücüne karşı başını salladı. "Beni
bulmak zor değil. Quarter'da 982 St. Anne'deyim."

"Sonra görüşürüz o zaman."

Bunu söylerken kullandığı arkaik üslup kadının tüylerini
diken diken etti. Telefonu kapatırken gülümsemekten
kendini alamadı ve nedenini bile bilmiyordu.

O bir pislik. Tam bir pislik.

Ona bir gül gönderen ve kimsenin bilmediği bir dili okumayı
biliyormuş gibi görünen kişi. Onun bildiği bir dil.
umutsuzca anlaması gerekiyordu. Bu bir işti. Bir randevu
değildi. Onun saldırgan küstahlığına ihtiyacı olanı alacak
kadar dayanabilirdi ve sonra onu kıcının üstüne fırlatıp
atacaktı.

* * *

Ash kendini Tory'nin evinin birkaç ev aşağısında hayal
ederken tereddüt etti. Sahibi olan kadın gibi o da sokaktaki
diğer evlerin arasına karışmıştı. Gerçekten hiçbir özelliği
yoktu.

göze çarpıyordu ama yine de çok güzeldi. Çok soluk bir
pembeye boyanmış ve antika beyazla süslenmiş, tipik bir
New Orleans yüzyıl başı av tüfeği sıra eviydi. Panjurlar
sıkıca kapatılmıştı ve o içeriye görmeye çalıştıkça
Onu bulduğunda hiçbir şey

görmedi. Hiçbir şey.

Muhtemelen kaçmalısın.

Ama neden? Bunun tek anlamı bir çeşit arkadaş olacaklarıydı. Bu onun başına ilk kez gelmiyordu.

Saçmalık. Kaderinizde biriyle arkadaş olmak varken bile onun bir anlık görüntüsünü yakalarsınız.

Onunla hiçbir şey yoktu ...

Bu onu gerçekten korkuttu ama yine de kendini kapıya doğru yürürken ve kapıyı çalarken buldu.

İçeride bir şey devrilmiş gibi bir ses duydu ve ardından alçak sesle "Ateş et!" diye fısıldadı. Bir ısıruk aldı. onun bariz sıkıntısına gülümsedi. Kapıyı açmadan önce daha fazla itiş kakış oldu.

Kahverengi saçları bugün aşağıdaydı. Kalın, parlak ve dalgalı olan bu saçlar dokunulmak için çağırıyordu... hayır, bir erkeği

Yüzünü gömüp onu içine çekecekti. Bunun sade olduğunu nasıl düşünebilirdi ki? Geçen gece takmış olmasına şaşmamalı. Yüzüne indiğinde onu çok daha genç gösterdiğinden bahsetmiyorum bile. Yanakları kızarmış, bu da keskin ve zeki gözlerinin parlamasına neden olmuştu.

Ve o dudaklar ...

Dolgun ve dolgun, öpüşme dolu bir gece için yaratılmışlardı.

Ama en iyi kısmı, hafifçe yamuk duran gözlükleri olmalıydı. Sanki bunu hissetmiş gibi gözlüklerini düzeltti ve saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırdı. "Kusura bakmayın. Bir odadan diğerine geçerken teknik zorluklar yaşıyorum.

bir şeye çarpmak. Tanrıya şükür sakarlığım sadece yerle sınırlı. Suyun altında bu kadar kötü olsaydım muhtemelen dalış yaparken kendimi öldürürdüm."

"Sorun değil." Ash kapıdan girmek için eğildi.

Adamın oturma odasına girişini izlerken Tory'nin gözleri büyüdü. Evinin çok büyük olmadığını bilmesine rağmen, onun varlığı salonu küçültmüş gibi görünüyordu. Kelimenin tam anlamıyla odaya hükmediyordu. "Acayip uzunsun, değil mi?"

Kafasına kalıcı olarak takılmış gibi görünen güneş gözlüklerinin kenarından siyah kaşlarını kaldırdı. "Benden yardım isteyen bir kadın olarak beni aşağılamaya kararlısın. Bunu olabildiğince acısız bir hale getirip, öl-acı-çek-sen-puşıtluk-şeyleri başlamadan hemen gitmeli miyim? Yine mi?"

Kapıyı kapattı. "Bunun için üzgün olduğumu söyledim ama bir pislik olduğunu kabul etmelisin. Peki ya sen ne yapardın? Bunu sana biri mi yaptı?"

Ash cevap vermedi. Bu, tanrılığının kilidinin açılmasından önce mi yoksa sonra mı olduğuna bağlıydı. Önceden olsa kabul ederdi. Şimdi... ah, sonsuza dek pişman olacaktı.

Yunanistan ve Roma'dan kalma antik eserlerin yanı sıra kalıntıların tonlarca çerçeveli fotoğrafıyla dolu küçük evi taradı. Sonra kızın içine düştüğü küçük çöp kutusunu gördü. İçindekilerin yarısı hâlâ yerdeydi. Garip bir şekilde çekici bulunduğu yürüyen bir felaketti.

"İlginç bir yeriniz var." "Evet, eski şeyleri severim."

Kendi yaşını düşününce içinden bir eğlence dalgası geçti. "Kaç yaşında?"

"Oh, ne kadar yaşlı o kadar iyi. Benim söz konusu olduğum yerde asla yeterince yaşlı olamazsın."

O zaman onun bastığı toprağa tapmalı.

"Size içecek bir şey getireyim mi?" diye sordu, gözlüklerini burnunun üzerine kaldırarak.

"Biran var mı?"

Kadın ona kaşlarını çattı. "Bunun için biraz erken değil mi?"

"Şarap mı?"

Gözlerini devirerek büyük bir tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Yemin ederim tam bir öğrenci birliğisin. İçki içecek yaşta mısın?"

Bu hakaret onu eğlendirdi. "Evet. İnan bana, görüldüğümden çok daha yaşlıyım."

"Bunu daha önce de duymuştum. Ehliyetinizi isterdim ama muhtemelen sahtedir."

Aslında öyleydi, ama sadece kimse onun gerçek doğum tarihine inanmayacağı ve inansalar bile uzun ömürlülüğünü incelemek için onu bir kafese kapatmaya çalışacakları için.

"Başka bir şey istemiyor musun? Çay? Kahve?"

Ash başını salladı. "Ben iyiyim, gerçekten. Daha fazla hakaret istemiyorum. Bana tekrar saldırmadan önce senin yanında üç tam dakika geçirmek istiyorum... ve biz gerçekten aletlerin kilitli olduğundan emin olmalıyım." Saatine bakmak için ceketinin kolunu geri çekti. "Zamanlamaya başlayayım..."

Kadın cevap vermek için ağzını açtı ama adam elini kaldırdı. "Bekle biraz. İki dakika elli beş saniyemiz var.

git."

"O kadar da kötü değilim."

"Evet... benim yerimde değilsin."

Adamın on dört ya da on beş numara olması gereken kocaman ayaklarına baktı - eğer böyle bir şey yapıyorlarsa tabii. "Ve boyutlarına bakılırsa, bunu yapabilecek çok fazla insan olduğunu sanmıyorum."

Cık cık etti. "Neredeyse hakaret etmeden otuz saniyeye ulaştık. Sanırım yeni bir rekor kırdık."

Onun gerçekten çekici olduğu gerçeğinden nefret ediyordu. Daha da kötüsü, onu büyölüyordu. "Pekâlâ, uslu duracağım. Eğer sakıncası yoksa "Beni takip edin, mutfak arka tarafta."

Ash omzundaki sırt çantasını düzeltmeden önce evin içinde onu takip etti. Mutfağa yaklaştıklarında duvardaki resimlerden birinde durakladı. Tory'nin önde ve ortada durduğu bir aile fotoğrafıydı ama içinde yakından tanıdığı üç kişi vardı.

Geary, Arikos ve Theodoros Kafieri.

Onun düşüncelerini ya da geleceğini görememesine şaşmamalı. "Bu senin ailen mi?"

Arkasına baktı. "Evet. Yanımdaki babam."

Theo. Ash eski arkadaşına gülümsedi. Theo, İkinci Dünya Savaşı sırasında köyüne yapılan ve tüm ailesinin ölümüne neden olan saldırıda kör olduğunda sadece yedi yaşındaydı. Ash çocuğu yeni bir hayata başlayabileceği ve güvende olabileceği Amerika'ya getiren kişiydi. O zamandan beri Theo'ya göz kulak oluyordu.

Yani Tory'nin onunla bir ilgisi yoktu.
Theo'ya ve Geary ile evli olan Arik'e bağlı olduğu geręeęi.
Arik bir zamanlar Yunan uyku tanrısıydı. Tory ile olan bu
bağlantılar pek çok şeyi açıklıyordu.

Ash hemen rahatladı. "Harika görünen bir ailen var."

Gülümsedi. "Tipik Yunanlı. Milyonlarca akrabası var, ama
Acheron gibi bir isimle, eminim her şeyi biliyordur."
Aklına bir şey gelmiş gibi başını eğdi. "Biliyor musun,
büyükbabamın Acheron adında çok sevdiği bir arkadaşı
var."

"Gerçekten mi?"

"Evet, Yunanistan'da tanıştılar ve birlikte Amerika'ya
geldiler. Ama bu uzun zaman önceydi." Mutfağa geri döndü
ve içinde küçük kahverengi kahve ve çay paketleri olan bir
çekmeceyi açtı. Bir tanesini çıkarıp Flavia cezvesini
çalıştırdı, sonra da bir sürü kitap, harita ve notun bulunduğu
mutfak masasını işaret etti.

Ash ona doğru ilerledi ve çok etkilendi. Çok meşgul bir
kadınmış.

"Oturun," dedi ve buzdolabının kapısını açmadan önce
kupasını çıkardı.

Ash onu görünce gözlerini faltaşı gibi açtı.
düzenli bir buzdolabı. Raflar, üzerlerinde beyaz etiketler
bulunan ve içerikleri özenle kataloglanmış, düzgünce
istiflenmiş şeffaf plastik kaplarla doluydu. "Orada yeterince
Rubbermaid var mı?"

"Obsesif Kompulsif Bozukluk ile ilgili küçük bir sorunum var.
Görmezden gelin." B bölümünden bir kap aldı.

Ciddiyim.

"Bu gerçekten biraz OKB'nin ötesinde. Büyük bir sorunun var, değil mi?"

"Kapa çenenini, otur ve oku."

İblisi Simi dışında, bir tanrı olarak yeniden doğuşundan bu yana hiç kimse ona karşı bu kadar küçümseyici olmamıştı. "Lütfen?"

"Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Bana karşı nazik olmalısın, Bayan Dünya Benim - Şimdi Dediğimi Yap Seni Zavallı Pleb."

Kadın onunla alay etti. "Zaten bana emir alacak bir adam gibi gelmiyorsun."

"Evet, ama basit bir lütfen uzun bir yol kat eder. Burada size iyilik yapan benim."

Elindeki baklava kabını masanın üzerine koydu. "Peki. Lütfen otur, çenenini kapa ve oku."

Ash ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. Dürüst olmak gerekirse, onun kendisine davranışından dehşete düşmesi gerekirken garip bir şekilde onunla eğleniyordu. Sırt çantasını silerek oturdu ve Ryssa'nın günlüğünü ona doğru çekti. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Okuyabildiğini iddia ediyorsun. Oku onu."

Tory onu izlerken kahvesini yudumladı ve uzun bacaklarının masanın altına zar zor sığdığını fark etti.

Rastgele bir sayfaya döndü ve ardından en güzel ve akıcı telaffuzuyla konuşmaya başladı

eski Yunancayı duymuştu. Sadece rastgele kelimeleri tanıyabiliyordu, ama adamın okuma kolaylığı ve sesindeki tonlamalar, onun gerçekten kelimeleri anlama konusunda doğruyu söylüyor

olabilir. "Bunu İngilizce deneyebilir misiniz?"

Hiç duraksamadı bile. "Bugün yağmur yağıyor. Sesi beni neden bu kadar rahatsız ediyor bilmiyorum ama her zaman etmiştir. Fırtına başlamadan önce kapalı avluda Styxx'i görmeye gittim. Her zamanki gibi babamla birlikteydi ve ikisi

savaş taktiklerini öğreniyorlardı. Styxx daha on bir yaşındayken bile büyük bir lider ve savaşçı olacağının sinyallerini veriyor. Kardeşimle daha fazla gurur duyamazdım. Bu yaz dışarıda çok vakit geçirdiği için sarı saçları daha da açıldı. Onu elde etmeye çalıştım-"

"Dur," diye araya girdi. "Bunu gerçekten tercüme ediyorsun, değil mi?"

Sorusu karşısında şaşkın görünüyordu. "İstediğin bu değil miydi?"

Tory onun sorusuna nasıl yanıt vereceğini bile bilmiyordu. Evet, her şeyden çok istediği şey buydu. Ama bu dili kimse bilmiyordu.

Burnunda bir çivisi ve günah işlemek için yaratılmış bir vücudu olan gotik, serseri, alkolik bir öğrenci birliği çocuğu hariç.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? "Yunancayı nerede öğrendin?" diye sordu.

"Yunanistan'da."

Bunu kabul edemezdi. "Hayır, eski Yunanca. Bunu sana kim öğretti?"

"Ben onunla büyüdüm."

"Yalan söylüyorsun. Yalan söylediğini biliyorum. Bu gezegende hiç kimse senin gibi eski Yunanca konuşamaz. Dünyanın dört bir yanındaki uzmanlara danıştım ve hiçbiri az önce yaptığın şeyi yapamadı."

Sanki onun endişeleri önemsizmiş gibi umursamazca omuz silkti. "Ne söylememi istiyorsun?"

Başını salladı, kendisinden pek emin değildi. "Bana eski Yunancayı nasıl böyle bildiğini söylemeni istiyorum."

"Ailem bu dili konuşurdu ve ben de beşikten itibaren bu dili öğrendim. Birçok yönden benim anadilim gibiydi."

Ona yalancı diyebilirdi ama kendi ebeveynleri de ona karşı böyle davranmıştı. Yine de onun yaptığını yapamazdı. Bu tek kelimeyle inanılmazdı. "Bana konuşurkenki aksanından bahset. Tipik bir Yunan aksanı değil."

Ona kusursuz bir Yunanca ile cevap verdi. "Kalosis adında bir yerde doğdum. O kadar küçük ki haritada bile yok. Burası bir ada eyaleti ve aksanım anneminkiyle eski Atina aksanının karışımı."

"Amerika'ya ne zaman geldin?"

"Yirmi birinci yaş günümden sonra."

"Yine de İngilizceyi anadilin gibi mi konuşuyorsun?"

Tekrar ana akım Amerikan İngilizcesine döndü. "Dillerle aram son derece iyidir. Anadilimin aksanı ise ruh halime ve konuştuğum kelimeye göre değişiyor."

Gerçekten çok basit açıklamalar ve onu birden kendimi Engizisyon dönemindeki Torquemada gibi hissettim. "Özür dilerim, Acheron. Ne kadar şirret görüldüğümü şimdi fark ettim. Sen bana yardım etmeye çalışırken." Yorgun bir iç geçirdi. "Sen ve ben gerçekten kötü bir başlangıç yaptık, değil mi?"

Omuz silkti. "Hayatım boyunca çok daha kötülerini yaşadım."

Onun nezaketini takdir etti. "Evet ama bahse girerim yardım etmeye çalıştığın birinden değil."

Ash bunun üzerine alaycı bir kahkaha atmak zorunda kaldı. Keşke bilseydi ...

Ona gülümsedi ve garip bir şekilde her şey affedilmiş gibi göründü. "Sana saldırdığım için tekrar özür dilerim. Atlantis benim tüm hayatım oldu. Tarihin ve araştırmalarımın benim için ne kadar önemli olduğunu tahmin bile edemezsiniz."

Muhtemelen bunu saklamak da onun için o kadar önemliydi. "Bakın, Nashville'de bok kafalının tekiydim. Bunu kabul ediyorum ve bunun için tamamen özür dilerim. Normalde insanları böyle utandırmam. Atlantis'in sadece bir efsane olduğunu biliyorum.

Gerçekten ilginç eserler bulmuştunuz ama hepsi bu kadar. Zeki ve samimi bir akademisyen olduğunuz çok açık ve adanmışlığınızı takdir ediyorum. Ancak, tartışmalı bir konu üzerinde değerli vaktinizi boşa harcıyorsunuz."

Gözlerini ona dikti. "Bunun bir efsane olduğunu nereden biliyorsun?"

"Öyle olmadığını nereden biliyorsun?"

Öne doğru eğildi, o kadar yakındılar ki neredeyse burun buruna gelmişlerdi. "Çünkü büyükbabamı çocukken buraya getiren adam, onu eğlendirmek ve Nazilerden aldığı ağır yanıkları aklından çıkarmak için ona Atlantis ve antik Didymos adası hakkında hikayeler anlatmış. Babam, bu adamın Atlantis'i ve harikalarını anlatma şeklinin sanki orada yaşamış gibi olduğunu söyledi. Adam, benim Ege'de gömülü olarak bulduğum binaların aynısını tarif etti."

Ash, gömdüğü anılar canlanınca buz kesti. Neden Theo'ya bu hikayeleri anlatmıştı ki?

Çünkü o çok korkmuş bir çocuktü ve Ash onu rahatlatmak istemişti. Onu rahatlatmak. Lanet olsun. O tek hareketin altmış yıl sonra geri gelip onu bu kadar yakacağını nereden bilebilirdi ki?

"Ama en önemlisi bu." Masanın üzerindeki ahşap kutuya uzandı ve çocuğu New York'ta evlat edinen bir ailenin yanına bıraktığında Theo'nun minik eline yerleştirdiğinden beri görmediğı bir bozuk para çıkardı. Ziyarete geleceğine dair söz verdi. Bir yüzünde Ash'in annesinin resmi, diğer yüzünde ise güneş sembolü vardı.

Sikeyim.

Tory paraya dokundu. "Bir yüzündeki yazı, geçen yazki keşfimize kadar başka hiçbir yerde görmediğim bir şey. Diğer yüzünde ise Yunanca bir yazı var ve tamamını bilmesem de Apollymi ismini seçebiliyorum. Şimdi bana bunun Atlantis'ten olmadığını söyle."

"Atlantis'ten değil," dedi, sesi kendi kulaklarına boş geliyordu. Aslında cebinden çıkmıştı. "Bu olabilir

herhangi bir şey olabilir. Bozuk para bile olmayabilir. Bir kolye olabilir. Belki de birinin karısıydı." Ya da annesi.

"Madeni para olduğunu hiç söylemedim. O sırada paraları olmazdı, değil mi?" Bakışları onu delip geçti. "Gerçeği biliyorsun, değil mi?"

Ash telefonunu çaldırdı. "Bu düşünceni unutma." Cevap veriyormuş gibi yaptı ve makul bir cevap düşünmeye çalışırken ayağa kalktı.

Bu kadar hızlı olduğu için ona lanet olsun.

Tory, Ash'in telefona cevap vermek için odadan çıkışını izledi. Birkaç dakika sonra geri geldi.

"Gitmem gerek."

"Ama yapamazsın. Sana soracak daha çok sorum var."

Bir konuda sinirli görünüyordu. "Onlara cevap verecek vaktim yok."

"Geri gelebilir misin?"

Başını ona doğru salladı. "Bundan şüpheliyim. İş için çok seyahat ediyorum ve şehirde fazla kalmayacağım." Yerden sırt çantasını aldı ve ön tarafa doğru yöneldi.

Onu takip etti. "Zaman ayırdığınız için size

ödeme yapabilirim." "Mesele para değil."

Onu durması için çekti. "Lütfen, Acheron... lütfen."

Ash onu itip uzaklaştırmak ve korkutmak istedi. İçindeki tanrı ızgara yapılmasından hoşlanmıyordu.

İçindeki erkek, öpücük için çağıran dudakların tadına bakmak istiyordu. "Yapamam, Tory." Yapamam.... Kararlı bir şekilde elini yavaşça kolundan çekti ve gitti.

Tory onun evinin önünden sokağa çıkan merdivenlerden inişini izlerken çığlık atmak istedi. Sağa döndü ve Bourbon Caddesi'ne doğru ilerledi.

Ona yardım etmesini sağlamanın bir yolu olmalıydı. O kitabı okuyabilecek tek kişi oydu ve içindeki tüm inançla, hayır cevabını kabul etmeyecekti.

Günün sonunda o bir Kafieri'ydi ve kimse bir Kafieri'ye hayır diyemezdi. "Benden istediğiniz kadar kaçabilirsiniz, Bay. Parthenopaeus, ama saklanamayacaksınız. Bana istediğimi vereceksin." Bundan emin olacaktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ash, Tory'yi aklından çıkarmak için elinden geleni yaptı ama bu imkânsızdı. Onda onu çağıran bir şeyler vardı.

Bundan nefret ederdi.

Ama bir gün önce onu bir korkak gibi terk etmesinden nefret ettiğinin yarısı kadar bile değil. Kendi kendine bunun en iyisi olduğunu söyleyip duruyordu ama yine de kendini buna inandıramıyordu. Onun etrafında olmanın rahatlatıcı bir yanı vardı, ki ona karşı normal düşmanlığı göz önüne alındığında hiçbir anlamı yoktu.

Şimdi inşasına yardım ettiği evin çatısında oturmuş, kafasını toparlamaya ve işine geri dönmeye çalışıyordu.

Biri ayağına dokundu. Kafasını kaldırdığında Karl'ı karşısında gördü. Ash kulaklıklardan birini çıkardı. "Evet?"

"Ziyaretçi."

Arayanın New Orleans'taki ortaklarından biri olduğunu düşünen Ash çekicini bırakıp merdivene yöneldi. Yolun yarısına gelene kadar Tory'nin kendisini beklediğini gördü. Saçları dalgalı at kuyruğu şeklinde öne doğru toplanmıştı. Uzun bej bir etek ve kahverengi bir blazer ceket giymişti.

Ama onu yakan, kızın iri kahverengi gözleriydi.

Ne yaptığına değil de onlara bakarken, bir basamağı kaçırdı ve merdivenden aşağıya doğru çarparak yere düştü, çok utanç verici bir şekilde yere yığıldı, merdivenin üzerine düşmesi de buna yardımcı olmadı ve tüm gözleri sakarlığına çekti. Sirtına sert bir ağrı saplandı,

Kalçası ve omzuyla bir parça saygınlık bulmaya çabalıyordu.

Yere yığılma şekli düşünöldüğünde, aslında umutsuzdu. İç çekerek merdiveni bacaklarının üzerinden çekti.

Tory koşarak gelip onun yanına diz çöktü. "İyi misin?"

Elini göğsüne koyana kadar cevabı evet olmuştu. Bu pozisyonda tek düşünebildiği, onu kendine doğru çekmek ve elini çok daha zevkli bir şey için kullanmaktı.

"Evet, ben iyiyim." Sonra etrafına, kendisine endişeyle bakan diğer insanlara baktı. Yüzü kızarmıştı utanç. "Ben iyiyim, millet," dedi daha yüksek sesle. "Sadece küçük bir sürçme."

O kendini görünmez yapmak isterken onlar işlerine geri döndüler. Hiç böyle şeyler yapmazdı.

"Daha dikkatli olmalısın," dedi Tory azarlayıcı bir ses tonuyla. Onun için duyduğu endişeye ne olmuştu? Belli ki son haysiyet kırıntısı da yok olup gitmişti. "Boynunu kırabilirdin ya da bu kadar büyük olduğun için birinin üzerine düşüp onu öldürebilirdin."

Tamam... kadın deliydi.

"Burada ne yapıyorsun, Tory?" Yuvarlandı ve kendini yukarı itti, sonra tekrar kullanılmasını protesto etmek için acı içinde zonklayan bacağına gerçek bir hasar verdiğini fark etti. Homurdanmamak ya da topallamamak için tek yapabildiği buydu.

Gülümsemesi gözlerini kamaştırdı. "Seni baştan çıkarmaya geldim."

Artık çok geçti; çoktan yapmıştı ve bunu onun istediği gibi kastetmediğini biliyordu. "Baştan çıkarılamam."

"Evet, olabilir. Tüm insanlar baştan çıkarılabilir."

Ama o bir insan değildi. Merdiveni kaldırdı ve önceki konumuna geri getirdi. Sonra alet kemerinden dökülen çivileri toplamaya gitti. O zaman merdivene doğru geri dönmeye başladığında, kendini sıkıca onun yoluna dikti.

"Tory..." diye hırladı.

"Bakın, dürüst olacağım, tüm insanlık tarihi boyunca şu ana kadar doğmuş en inatçı insan Ben."

"Evet, var. Ben."

Adam onun etrafından dolanmaya başladığında, o da merdivene doğru koştu ve kendini ilk basamağa attı. Adam çok sinirlenmiş olmalıydı ama kız orada öyle sevimli duruyordu ki

uzun eteği ve düz ayakkabılarıyla, bir kolunu başının üstündeki basamağa dolamıştı ki ona gülümsemek için kendini zor tuttu. "Peki, çevirmek zorunda değilsin. Sadece bana nasıl yapılacağını öğret, ben de seni rahat bırakayım. Eğer yardımı olacaksa, gerçekten çabuk öğrenirim."

Hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. "Tartışmayı sevmiyorum. Çatışmalardan hoşlanmam. Temelde işimi yapmak için yalnız bırakılmak isterim ve bu sana bir şey öğretmeyi içermiyor. Şimdi izin verir misin?"

"Lütfen..." Yüz ifadesi şirinliğin en ateşli karışımıydı. yalvaran ve baştan çıkaran bir kadındı. "Ölene kadar senin baklava kölen olacağım."

Kaşlarını çattı. "Benim neyim?"

"Baklava kölesi. Şimdiye kadar tattıklarının en iyisini yapıyorum ve şişmanlayıp yaşlanıncaya kadar seni bununla besleyeceğim."

"Ben baklava yemem."

"Çünkü benimkini hiç yemedin. Fındığa alerjiniz yoksa bayılacaksınız."

Onu merdivenden indirmeye çalıştı ama sözlerine sadık kalarak yerinden kıpırdamadı. Öfkesi patladı. Nasıl Evrendeki en güçlü varlıklardan biri olup da tek bir zayıf kadını bile yerinden kıpırdatamıyor olabilir mi? Nasıl?

Gözlerini üzgün bir köpek yavrusu gibi gösterdi. "Lütfen, Acheron," dedi Yunanca. Sonra İngilizceye geçti. "Üç gün ve sonra beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın. Karşılığında ne istediğini söyle, yapacağım."

Karl onları duyunca güldü. "Neden ondan seks kölen olmasını istemiyorsun? Bunun için ona her şeyi öğretebilirim. istiyor."

Sanki bu şimdiye kadar aklına gelen en mide bulandırıcı düşünceymiş gibi çenesi düştü. "Ew!"

Bu tek ses onu hazırlıksız yakaladı. "Ew?" Ash tekrarladı. "Ciddi olamazsın?"

"Evet, ew! Sizi gerçekten tanımıyorum bile ve burada ikiniz de sizinle yatağa atlayacağımı sanıyorsunuz. Hayır, teşekkürler! Tanrım, ne kadar kibirli bir domuzsun."

Kibirli domuz adam mı?

Yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturdu ve merdiveni terk etti. "İyi, sensiz de araştırmam." Titredi. "Birlikte uyu

Bir çeviri için ona, iğrenç," dedi yürürken nefesinin altında.

Ash onun arabasına doğru gidişini izlerken kolunu merdivene astı. Tamamen şaşkına dönmüştü.

Onunla yatmak istemedi.

Onunla yatmanın iğrenç olduğunu düşünüyordu.

Ergenlik çağındaki herkes onun yatağında olmak isterdi. Herkes.

Tory hariç. Tory'nin Epithymia Teyzesinin lanetine karşı bağışıklığı olan nadir insanlardan biri olabileceğini fark ettiğinde içinde bir umut patlaması oldu. Kadınlar bile Erkekleri çekici bulmayan biri ona baktı.

Tarih boyunca onlardan sadece bir avuç kadar vardı. Şimdiye kadar bağışıklığı olanlar hep erkeklerdi... ya da kör olanlar.

Onu istemeyen bir dişi insan bulmak için ...

Onun yanında normal davranabilirdi. Gardını indirebilir ve onun kasıklarını ellemeye başlayacağından endişelenmek zorunda kalmazdı. Yalnızca bunun yeniliği bile onun etrafında olmayı arzulamasına neden oluyordu.

Kendini durduramadan arabasına doğru gitti ve onu durdurdu. "Sana öğreteceğim."

Öfkeyle döndü ve işaret parmağını adamın göğsüne bastırdı. "Seninle yatmayacağım, dostum."

Ona gülümsedi. "Senden bunu istemiyorum. Yemin ederim. Senden bunu asla istemem."

Kızın çenesi açık kaldı, ardından kızgın bir hırıltıyla ona saldırdı. "Ne? Benimle yatmanın iğrenç mi? Oh, sen tam bir pisliksin!"

Ash hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Neden seninle hiç kazanamıyorum? Seninle yatmak istersem domuz, yatmazsam pislik oluyorum. Benden ne istiyorsun?"

Arabasının açık kapısında durdu ve adamın içini dağlayan o duygulu gözlerle ona baktı. "Günlüğü tercüme etmeni ve ellerini kendine saklamayı istiyorum."

"Ve yine de senden etkileniyor musun?"

Şeytani bir kahkaha attı. "Aynen öyle. Şimdi işi kavırıyorsun." Onu kolundan alkışladı. "Bu akşam yedide görüşürüz."

Bekleyemezdi, diye düşündü alaycı bir şekilde. Belki de Simi'nin de onunla gelmesini istiyordu. Tory'nin yanında olduğu her an, derin bir korunma ihtiyacı hissediyordu. En azından o bu gece bir kupa giydiğinden emin olmalıydı, böylece o bakmıyorken ona soğuk vuruş yapamazdı.

Ne tür bir mazoşist piçti ki, kendisinden nefret eden kadınlarla ilişki kurmaya devam ediyordu?

Ona bir şey öğretmeyi unutmalsın.

Evet, ama geçmişinin bir parçasıydı ve eğer onu Atlantis ve Didymos'tan uzaklaştırmazsa, daha da büyük sorunlar çıkacaktı. Eğer Ryssa'nın günlüklerinden biriyle daha karşılaşırса ilkel kaynak ona merhamet etsin. Elinde onların en lanetlileri olduğunu düşündüğü şeyler vardı. Ama kız kardeşinin başka neler yazdığını bilmiyordu. Tory ve onun saplantılı arayışıyla ilgilenilmesi gerekiyordu.

İhtiyacı olan son şey, Kara Avcılar'ın, sonsuza dek savaştıkları Daimon'ları yaratanın annesi olduğunu öğrenmeleriydi. onları korumak için hâlâ kendini satan bir tsoulos tarafından yönetiliyordu. Bu onun için felaket olurdu.

Hayır, ona bu görevden uzaklaşmasını sağlayacak kadar yardım etmeliydi. Belki de Lemuryalı bir şeyler bulmalı ve onu bu konuya çekmeliydi. Ne de olsa geçmişinin onunkiyile hiçbir ilgisi yoktu.

Onu öldürebilirsin.

Savitar'ın cevabı bu olurdu. Ama Ash bunu da yapamazdı. Theo ailesinin çoğunu çoktan gömmüştü ve eski dostu hakkında bildiği bir şey varsa, o da Theo'nun ailesini ne kadar sevdiğiydi.

Hayır, çok geç olmadan Tory'nin inatçılığı olan hareketsiz kütleyi hareket ettirmenin başka bir yolunu bulmalıydı...

Scylla ve Charybdis. Odysseus gibi o da bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışıp kalmıştı.

* * *

Tory her şeyi mükemmel bir şekilde hazırlamıştı. Defteri, günlüğü ve dikenli uzun boylu misafiri için buzda bir bira. Saatin tam yediyi vurduğu anda kapı çalındığında Tory kanepede oturmuş, bir küp peyniri kemiriyordu.

Dang ... bir insan ne kadar dakik olabilir ki?

Ayağa kalkarak kapıya gitti ve kapıyı açtığı anda Bay Goth'u korsan tarzı uzun bir deri ceket, siyah pantolon ve üzerinde neon yeşili kafatasları olan bir çift siyah bot giymiş halde buldu

üzerlerine boyanmıştı. Saçları sanki yakın zamanda yıkanmış ve çilek gibi kokuyordu. Ayrıca hâlâ o koyu renk güneş gözlüklerini takıyordu.

"İçeri gel," dedi ve onun içeri girmesine izin vermek için geri adım attı.

Kapının pervazına çarpmamak için başını eğdi ve koltuğa giderek sırt çantasını yere bıraktı ve ardından ceketini çıkardı. Onu koltuğun üzerine koydu. sırt çantasını ve parmaksız siyah eldivenlerini ellerinde tuttu.

Adamın kaslı pazularındaki dövmeyle kaşlarını çatarak baktı. siyah tişörtünün altından dışarı bakıyordu. "Bunun kolunda olduğunu sanıyordum."

Dövmeye baktı ve omuz silkti. "Başlayalım mı?"

Kapıyı kapatmadan cep telefonu çaldı.

Telefonu açmadan önce yorgun bir iç geçirdi. "Ben Ash. Git hadi."

Birayı açmaya gitti ve dinlerken ona uzattı.

Birayı alırken ona minnettar bir gülümseme verdi. "Ah, hayır. Bu hiç akıllıca olmaz. İnan bana, onun hiç bir şey bildiği yok. erkeklerle ilgili mizah anlayışı... Tamam, ne yapabileceğime bakacağım." Telefonu kapattı ve aynı anda biradan bir yudum alarak telefonu çevirdi.

"Hemen geliyorum," dedi ona, sonra da telefonda başka biri. "Hey, Urian, Seattle'da Zoe'yi takip etmeni istiyorum. Kellesini uçurmakla tehdit eden Ravyn'le ters düşmesine bir adım kaldı... Hayır, birkaç gün oraya gidemeyeceğim." O aldı

bir yudum daha. "Teşekkürler." Telefonu kapatarak arka cebine koydu.

Tory ona kaşlarını çattı. "Peki tam olarak ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir çobanım."

"Çoban mı?" diye sordu, onu at sırtında, kafataslarıyla süslenmiş siyah kovboy şapkasıyla düşünmek bile onu eğlendirmişti. "Kovboy gibi mi?"

Güldü. "Evet, sadece kötü tavırları olan insanlarla uğraşıyorum. Onları seversin. Çoğu gerçekten pisliktir."

"Ah, gerçek bir zihin buluşması o zaman."

"Onun gibi bir şey." Telefonu tekrar çaldı. Hırlayarak telefonu çıkardı ve açmadan önce numaraya baktı. "Hayır... Sormana gerek yok, ne istediğini biliyorum. Cevabım hayır. Dominic'ten geldiği için hayır." O telefonu kapattı ve sonra başka bir numara çevirdi. "Hey, Alexion. Önümüzdeki bir saat boyunca bazı aramaları sana yönlendiriyorum. Şu anda bunlarla uğraşacak havada değilim." Telefonu tekrar kapattıktan sonra yerdeki paltosunun cebine attı.

Delicesine iri bir elini siyah ve kızıl saçlarının arasında gezdirerek koltuğuna oturdu ve başını kaldırıp ona baktı. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

"Emin misin? Biraz gergin görünüyorsun ve çok fazla kafein ya da başka bir şey almış olma ihtimaline karşı ani hareketler yapmak istemiyorum."

Ağzının bir köşesi sevimli bir yarım gülümsemeye dönüştü. "Ben iyiyim."

Tory sehpanın yanına gitti ve ona verebilmek için günlüğünü aldı. "Bunu yapmanın en iyi yolu nedir?"

Günlüğü aldı ve dikkatlice açtıktan sonra kalçasının üzerinde dengeledi. "Ne kadar eski, antik Yunanca biliyorsun?"

"Son derece akıcı."

Adam onunla tekrar konuştu ve kadın bunun Yunanca olduğunu anladı ama ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Çok güzel bir anlamsızdı.

Kaşlarını çattı. "Bu günlükle aynı lehçe mi?"

"Hayır..." dedi İngilizce, sonra tekrar Yunancaya geçti. "Şimdi sana ne söylediğimi anlayabiliyor musun?"

"O Yunanı tamamen anladım."

"Tamam," dedi İngilizce. "Demir Çağı dilinde iyisin. Bu yardımcı olacaktır."

Tory günlüğün kapsadığı zaman dilimini anlamaya çalışırken kollarını kavuşturdu. "Yani günlük Bronz Çağı'ndan kalma."

Başparmağını alnına sürttü. "Flörtün sana ne söyledi?"

Nashville'de onu doğru teşhis ettiği gerçeğini kabul etmek zorunda kaldığında yanakları kızardı. Trol. "Aslında sonuçsuzdu."

"Bahse girerim," diye mırıldandı, sonra daha yüksek sesle, "Kendini hazırla. Bu günlük Taş Devri'nden kalma. Tam olarak Mezolitik dönemden."

Tory inanamayarak kekeledi. O kadar eski olmasına imkân yoktu. Azıcık bile mümkün değildi. "Benimle kafa buluyorsun."

Başını yavaşça salladı.

Tory ona baktı. "Hayır. Yanılıyorsun. Tamamen ve tamamen. Bu mümkün değil. Ne dediğinizi anlıyor musunuz?"

"Tamamen anlıyorum."

Yine de ona inanmayı reddetti. "O zamanlar kitapları yoktu. Medeni değillerdi. Yazıları yoktu... evleri bile yoktu! İnsanlar hala mağaralarda yaşıyordu. Neredeyse hiç ateşleri yoktu."

Onun tiradı altında tamamen soğukkanlı kaldı. "Peki bunu nereden biliyorsun? O dönemde yaşadığın için mi?"

"Hayır, ama arkeolojik kayıtlar bize yazının o kadar da eski olmadığını söylüyor."

"Ve arkeolojik kayıtlar ancak en son buluntu kadar sağlamdır." Dergiyi havaya kaldırdı. "Tebrikler Dr. Kafieri, az önce genişlettiniz."

Şaşkına dönen Tory elindeki kitaba bakmaktan başka bir şey yapamadı. "O kadar eski olamayacak kadar iyi korunmuş."

Umursamazca omuz silkti. "Neyse o."

"Evet, ama o kadar eskiyse, o döneme ait yazılı hiçbir şey elimize geçmemişken dili nereden biliyorsunuz?"

"Size söyledim, bu temelde benim büyüdüğüm dille aynı. Yunanca'nın konuşulmadığı bir cep toplumunda yaşadım."

Konuşarak büyüdüğün şeyle aynı." Başını kitaba doğru eğdi. "Bu benim dilim."

Tory keşfinin önemini tam olarak kavramaya çalışırken başını salladı. Ona söylediği şeyin. Bu devasa bir şeydi. Keşfetmeyi umduğundan çok daha fazlası. "Bu kadar eski bir günlük bulmanın önemini anlıyor musun?"

"Senden daha fazla."

"Kimse buna inanmayacak. Hiç kimse." Bunu sunmaya çalışsa bile ona gülüp meslekten atarlardı.

Ash bir bardak bira daha içti. "Muhtemelen bu konuda haklısın." Çünkü bundan kesinlikle emin olacaktı.

Gözleri parlayarak günlüğü değerli bir bebek gibi kucağına aldı. "Bir zamanlar birinin değer verdiği bir şeyi tutuyorum... on bir bin yıl önce. On bir bin yıl önce," diye tekrarladı. "Tanrım, Ash, bunun ne kadar eski olduğunu anlıyor musun?"

Hayal edebileceğinden daha iyi.

"Bu kitap bana her şeyi anlatabilir. Ne yediklerini, nasıl yaşadıklarını..." Gözleri yaşlarla doldu. "Bu kitapla, daha önce yaşayan hiç kimsenin görmediği bir dünyanın kilidini açtık. Bu keşfe inanamıyorum. Hiç kimsenin ne dilleri biliyordu ne de ekipmanlar doğru tarihi bulabiliyordu. Tarihleri buluyordu ama kimse inanmıyordu, bu yüzden test etmeye ve tekrar test etmeye devam ettik. Aman Tanrım," diye nefes aldı. "On bir bin yıl önce. Dünyanın ne kadar güzel olduğunu bir hayal edin."

Onun bakış açısından değil. Şahsen, o yılların çoğunu hafızasından silebilmeyi isterdi. "Sen

cilt yağınızı derginin her tarafına bulaştırıyorsunuz. Yaşı göz önüne alındığında bunu yapmak istemeyebilirsiniz."

Hemen yere koydu. "Teşekkürler. Bazen kendimi kaptırabiliyorum." Yerde onun yanına oturdu ve ellerini sandalyesinin koluna dayayarak bakışlarını yakaladı. "Bana bu konuda başka ne anlatabilirsin?"

Yine, inanamayacağı kadar çok. İçindeki herkesin kim olduğunu söyleyebilir ve onu şu anda yaşayan ve nefes alan iki kişiyle tanıştıracabilirdi. En korkutucu kısmı da buydu. Ama içindekiler zararsızdı. Hepsi Ryssa'nın küçük bir kızken ne kadar korunaklı ve saf olduğunu gösterdi. Ne kadar değerli olduğunu. "Başka ne bilmek istiyorsun?"

Cevap veremedi telefon Ozzy Osborne'un "Bark at the Moon" şarkısıyla çaldı. "Bir saniye bekle. Bu David."

Ash sandalyesinde arkasına yaslanırken o da cevap vermeye gitti. Ona günlüğün ne olduğunu söylememeliydin. Ama o zaman gerçekten bir önemi yoktu. Onu okuyabilen sadece bir avuç varlık vardı ve onlardan biri de insandı. Ayrıca, önce ona bakıp kitabı okuması daha iyiydi. Artık ondan korkacak bir şey olmadığını biliyordu. Ama Tory'yi yanında tutması ve onu bu görevden uzaklaştırması gerekiyordu. bir günlük buldum.

Cevaplanmasını istemediğı sorular ortaya çıkabilirdi. "Bu korkunç bir şey! Kimse yaralandı mı?"

Ash, Tory'nin sesindeki strese kaşlarını çattı ve dikkatini onun çağrısına verdi.

"Tamam, beni haberdar et. Teşekkürler, tatlım." Ona döndüğünde yüz hatları solgundu.

"Her şey yolunda mı?"

"Hayır, dün Yunanistan'da birisi ekibimden birine saldırdı."

Ash kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Oh, korkunçtu. Bazı araştırmaları ve yeni ortaya çıkarılmış birkaç eseri kaybettik. David, Nikolas'ın soyguncuları durdurmaya çalıştı ama başaramadı. İyileşecek ama bu olaydan dolayı çok hırpalanmış." Başını iki yana salladı. "Yemin ederim lanetliyiz. Ne zaman buluntunun büyük bir kısmını ortaya çıkarmaya yaklaşırsak, kötü bir şey oluyor."

"Belki de eski tanrılar sana bu işin peşini bırakmanı söylüyordur."

Kadın homurdandı. "Belki, ama ben yapamam. Annem de babam da Atlantis'in varlığını kanıtlamak için canlarını verdiler. Amcam

Hayatını ve akıl sağlığını buna feda etti. Kuzenim aramaktan vazgeçmiş olabilir ama ben vazgeçmeyeceğime ailemin mezarı üzerine yemin ettim. Babamın itibarı geri gelene kadar olmaz. Her partide onun espi konusu olmasından bıktım.

Birisi Atlantis'ten bahsediyor." Ona baktı. "Alay edilmenin ve dalga geçilmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz olmadığına eminim.

."

"Beni bu iddiada bulunacak kadar iyi tanımıyorsunuz."

"Özür dilerim," dedi sessizce. "Haklısın. Kimdi o kızıl saçlı bu arada?"

Düşüncelerindeki sürekli değişim onu şaşırtıyordu. "Şimdi neden bahsediyorsun?"

"Nashville'de kızıl saçlı güzel bir kadınla birlikteydiniz ve bir hışımla kalkıp gittiniz. Kimdi o kadın?"

Kahretsin, çok dikkatli davranmıştı. "Eski bir arkadaş."

"Ona çok kötü davrandın. Davranışlarından ikinizin birlikte olduğunuzu düşündüm."

Bu fikir karşısında homurdanma sırası ondaydı. "Oh, yapabilirim birlikte olmadığımızı garanti ederim." Bu, Artemis'in onunla samimi olduğunu açıkça itiraf etmesini gerektirecekti. Birlikte bir kızları olsa ve panteonunun yarısı birlikte yattıklarını bilse ne olurdu, yine de onun platonik evcil hayvanından başka bir şey olduğunu kabul edemezdi.

Tory, "Ona hâlâ kötü davranıyorsun," diye azarladı.

Yüzyıllar boyunca Artemis'ten ne kadar çok pislik yediğini bilmediği halde onu kınamasına duyduğu öfkeyi bastırmak zorundaydı; buna kızının doğumunu kendisinden on bir bin yıl boyunca saklamış olması da dahildi. Tanrıça, bu küçük numara yüzünden onu öldürmediği için şanslıydı. "Bak, benim özel hayatım özeldir. Eğer ilgilendiğiniz tek konu buysa, ben gidiyorum."

Dizine hafifçe vurdu. "Her zaman bu kadar sinirli olma."

"Evet, kendim hakkında konuşmayı sevmiyorum ve kişisel sorulardan nefret ediyorum."

"Peki. Tek istediğim senin beyninden birkaç tane." Ona sığ bir Rubbermaid baklava kabı uzattı.

Ash kaşlarını çattı. "Nedir

bu?" "Sana söylemiştim.

Baklava."

"Ve gerçekten yemiyorum, ama düşündüğün için teşekkürler." Ona geri verdi.

"Sen kaybedersin." Masaya geri koymadan önce bir üçgen aldı. "Şimdi bana bunu nasıl okuyacağımı öğret."

Ash günlüğü tekrar açtı. "Alışık olduğunuz klasik Yunancada olmayan birkaç ek karakter ve çift ses var. Sonlar ve çekimler de farklı."

Başını salladı, sonra bir kelimeyi işaret etti. "Adelphianosis. Bu 'kardeş' mi?"

Kızın bilmediği dili bu kadar çabuk tanıması onu etkilemişti. "Evet."

Kaşlarını çattı. "Yani eğer doğru okuyorsam, kardeşinin..." Önündeki kelimeyi işaret etti. "Styxx?"

"Evet."

Şaşkınlıkla başını salladı. "Neden adı Styxx? Bu bir dişi tanrıça ismiydi."

Kardeşinin adı için de her zaman tuhaf bir seçim olduğunu düşünmüştü ama ne fark ederdi ki? Kimse ona sormamıştı ve Ryssa'nın anne babasının akli hiçbir zaman yerinde olmamıştı. "Peki kaç erkeğin adı Artemis?"

"İyi bir noktaya değindin. Bana garip geliyor."

"İşte bu yüzden sonunda X harfi var. Eril ve dişi formaları birbirinden ayırmak için."

"Ah, bu mantıklı." Kadın tekrar kucağındaki kitaba baktı ve adam midesinde garip bir dalgalanma hissetti.

Yumruk gibi, ama ondan daha cinseldi ve onu tamamen şaşırttı.

İnsanlara böyle tepki vermezdi.

Yine de öne doğru eğilip onun kokusunu içine çekmek için ani bir dürtü duydu. Yanağına dokunmak ve gerçekten görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek için. Ya da daha iyisi onun elini tutmak ve pantolonunun içinde aniden beliren ve onun vücuduna dokunmak için haykıran şişkinliğe bastırdı. Pantolonunun fermuarını açıp ona dokunacağı düşüncesi bile sikini sıkılaştırmıştı.

Onun ani ruh halinden habersiz, parmağını sayfanın üzerinde gezdirerek Ryssa'nın özenle yazılmış kelimelerini çözmeye çalıştı. "Yani kardeşiyle yaptığı bir kavgadan mı bahsediyor?"

Bu sözlerin onu öpmek için duyduğu arzuyu bastırması tam üç saniye sürdü. "Uh... evet. Erkek kardeşi kızgındı çünkü Atina'daki teyzesini ziyaret etmeyi planlıyordu ve erkek kardeşinin onunla gitmesini istemiyordu çünkü onunla seyahat etmek can sıkıcıydı."

Tory, Ash'in sesinin derinleştiğini duyunca başını kaldırıp baktı.

Adam hâlâ koyu renk güneş gözlüğü taktığı için nereye baktığını anlayamadı. "İyi görebiliyor musun?"

"Tamam."

"Neden güneş gözlüklerini

çıkarmıyorsun?" "Onlar takılıyken daha iyi

görüyorum."

"Oh," diye kelimeyi uzattı, çünkü aniden netleşmişti. "Sen de onlardan birisin, değil mi?"

"Onlar ne?"

"Gözlüğe ihtiyacı olan ama bunu kimsenin bilmesini istemeyen boş adam ve lenslere dayanamadığın için onun yerine numaralı güneş gözlüğü takıyorsun." Gözlerini devirdi. "Sınıfımda sizden birkaç tane vardı. Gerçekten, gözlüğe ihtiyaç duyduğunuz için kimse erkekliğinizi küçümsemeyecektir - bu bile tek başına bir inek yapmaz." Bir tırnağını merceğe vurarak kendisinininkini gösterdi. "Bana bakın. Bu konuda kibirli olmaktansa görebilmeyi tercih ederim."

Ash, onun kendisi hakkında vardığı son yanlış sonuç karşısında gülümsemesini gizledi. Yorum yapmadan birasına uzandı ve o günlüğe dönerken bir içki aldı.

Orada iki saatten fazla oturdular ve kız onun ana dilini öğrendi. Bunca zaman sonra bir başkasının bu dili konuştuğunu duymak o kadar garipti ki, bu sese ısınmaktan kendini alamadı. Hatta bir parçası bu sesten memleket hasreti bile duydu. Orada pek de arzu edilen bir yaşam sürmediği için bu duyguya pek sık kapılmıyordu ama yine de ev evdi.

Kötü bir tane bile olsa.

Dürüst olmak gerekirse, biriyle bu bağlantıyı kurmak hoşuna gidiyordu. Çok uzun zamandır yalnızdı. Kendine kimseye güvenmemeyi öğretmişti. Yine de kendini ona güvenmek isterken bulmuştu ve nedenini bilmiyordu. Belki de onun şiddetli sadakatiydi. Onu arzuluyordu. Ona bu kadar sadık olacak biri. Keşke onlar da...

* * *

"Günlük orada değildi de ne demek?" Costas Venduras bakışlarını astına dikerek sordu. Tanrıça Artemis'e hizmet etmek için kurulmuş bir topluluk olan Atlantikoinonia'nın üyeleri olarak Atlantis'le ilgili her şeyi korumak onların kutsal göreviydi.

George cevap vermeden önce endişeyle yutkundu. "Adamın yanındaki tüm eserleri aldık ama günlük onların arasında değildi."

"Kahinin bize ne söylediğini biliyorsun. Atlantis asla ortaya çıkarılamaz. Tüm eserlerin denize geri dönmesini ya da yok edilmesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapın."

George başını salladı. "Evet, efendim. Tanrıça'nın istediği gibi bitti." Gitmeye başladı, sonra duraksadı. "Bu arada, genç profesörün günlüğü New Orleans'ta yanında bulundurabileceğini düşünüyoruz."

Costas bu söz karşısında öfkesinin yükseldiğini hissetti. On yıldan uzun bir süredir onun için bir sıkıntı kaynağı olan meraklı küçük önemsiz şey. "O zaman onu kurtarmak için bir ekip gönderin. Aslında, küçük profesörümüz bizim ve davamız için çok büyük bir sorumluluk haline geldi. Onunla uğraşmaktan yoruldum. Diğerlerine Dr. Kafieri için bir TOS sinyali gönderin."

"Görüldüğü yerde fesih. Evet, efendim. Yapılacak."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Telefonu çaldığında Ash hâlâ yataktaydı, tam olarak uyanmamıştı ama artık uyumuyordu da. Aptalca bir şeye ihtiyacı olan başka bir Kara-Avcı olduğunu düşünerek telefona cevap bile vermeden Numaraya bakıyorum.

"Selam Ash, ben Tory. Marketteyim. Bu akşam ne istiyorsun?"

Seni bir tepside ... Kendini bundan uzak tutmaya zorladı karakteristik olmayan bir düşünce çizgisi. "Gerçekten fazla yemiyorum, Tory. İhtiyacım olan hiçbir şey yok."

"Oh, hadi ama. Birini ev ev yemeden bir dağ kadar büyüyemezsin."

Aslında vardı.

"Biradan başka bir şeyle yaşıyor olmalısın ve eğer şarap dersin canını yakarım."

Kendine rağmen gülümsedi. "Yemin ederim, istediğim hiçbir şey yok."

"Beni sinirlendirmeyi seviyorsun, değil mi? Tamam, falafel ve humus yapacağım, sen Yunansın. Bununla yaşayacaksın, seveceksin, ve sen istesen de istemesen de biraz yiyeceksin. Akşam görüşürüz."

Tory'nin yemekle derdi neydi? Neredeyse Simi kadar kötüydü. Bu kadar sıska bir kadın nasıl sürekli yemek yiyebilirdi? Telefonunu yere attı, sonra sırt üstü yuvarlandı ve henüz kalkmak istemediği için koluyla gözlerini kapattı. Bir gece önce Daimon'ları avlamak için geç saatlere kadar dışarıda kalmıştı.

Tory'nin evinden ayrılmıştı. New Orleans'ta bir şeyler oluyordu ama ne olduğunu anlayamıyordu.

Stryker bir şeyler planlıyordu. Bunu hissedebiliyordu.

Ama şu anda Stryker'ı da düşünmek istemiyordu. Düşüncelerinin sürüklenmesine izin vererek, küçük gözlüklerin çevrelediği bir çift güzel kahverengi göze geri döndüler ve Gezegendeki en sinir bozucu insanın yüzü. Soteria.

Kendini durduramadan, onu yatakta kendisiyle birlikte çıplak olarak hayal etti. Saçları yüzüne doğru dökülürken Bir öpücük için ona doğru eğildi... Aleti anında sertleşti.

Buna dayanamayarak, canı yanmasın diye kendini hareket ettirmek için uzandı.

"Yardım ister misin?"

Kolunu hareket ettirdiğinde gözlerini açtığında Artemis'i yatakta yanında buldu ve bu da huzurlu havasını anında yok etti. "Hayır."

Suratını astı. "Hadi ama, Acheron. Tüm bunların boşa gitmesine gerçekten izin vermeyeceksin, değil mi?"

Ona sırtını vermek için yuvarlandı. "Mastürbasyon yapmayı tercih ederim."

Onun omzuna yumruk attı. "Yine o ruh hallerinden birindesin, değil mi? Bana karşı bu kadar somurtkan olmandan nefret ediyorum."

O zaman neden onun yanında doğal hali buyken etrafından dolaşmaya devam ediyordu? Şey, bu ve ciddi bir şekilde Kızgırım.

"Ne istiyorsun Artie? Yatağıma girmek sana göre değil ve Katoteros'a gelmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun. Nasıl?

Alexion'u nasıl geçebildin?"

"Bugünlerde beni fark edemeyecek kadar karısıyla meşgul."

Kendime not, Alexion'u daha sonra tekrar öldür. En azından o piçin bir süre Ölüler Adası'nın kıyılarında dolaşmasını sağla.

"Peki neden buradasın, Artie?"

"Beni burada istiyorsun."

Evet, sfinkterime uzaylı bir rektal sonda gibi. "Bunu nasıl anladın?"

"Geleceğini etkileyeceği için göremeyeceğinden, bir şey olduğunda sana her zaman haber vermemi söylemiştin. Atlantis kalıntılarıyla ilgili bir şey oldu."

Ve Ryssa'nın yirmili yaşlarından kalma bir günlük olsaydı onun için felaket olabilecek olan günlükten ona bahsetmemişti bile. "Ve?"

"Daha yeni Yunanistan'da şu insanları tutuklattım ruhsatsız kazı yapmak. 'Teşekkürler Artemis' deyin."

Ash ona bakmak için başını çevirdi. Kelimenin tam anlamıyla Yaptığı şeyden gurur duyuyordu. "Hangi insanlar?"

"Hani şu gördüğümüz zavallı görünümlü arkeolog var ya? Onun adamları. Bölgeyi ortaya çıkarmışlar ve dün avuç avuç sudan bir şeyler çıkarıyorlardı. Her türlü şeyi buldular. İnsanlar bunu yaptığında ne kadar üzöldüğünüzü biliyorum, bu yüzden yetkililere gidip onları tutuklamalarını ve eserlere el koymalarını söyledim."

"Bu sırada dayak yediğiniz biri oldu mu?"

"Bunu neden yapayım ki?"

Alnını ovuştururken alay etti. "Birinin dövüldüğünü görmekten zevk alıyor gibisin."

O şeytani yeşil gözlerini ona dikti. "Çok kötü bir ruh hali içindesin. Ben de seni dayak yerken görmekten hoşlanmıyorum."

Cezalandırılırken onun gözlerindeki cinsel tatmin parıltısını bir çok kez görmüştü.

Bu. Onu kanatmaya bayılıyordu. Kendini ondan daha güçlü hissettiği tek an buydu ve bu onu şu anda olduğundan daha da azgın yapıyordu.

"Sen nasıl istersen, Artie." "O

zaman yuvarlan ve beni tatmin

et." "Başım ağrıyor."

Elini adamın siyah saçlarının arasından geçirerek sarıya çevirdi. "Baş ağrısı çekemezsin."

"Elbette yapabilirim. Şu anda konuşurken bile üzerimde yüz yirmi kiloluk bir tane var."

Adamın çıplak sırtını tokatladı. "Tam bir pisliksin." Ortadan kaybolmadan önce adamın kolunu sertçe ısırıldı.

Ash yüzünü buruşturarak o noktayı ovuşturdu. En azından derisini parçalamamıştı. Bu sefer.

"Onları tutuklattım."

Bunların Tory'nin arkadaşları olduğunu fark edince iç çekti. Kalkıp bununla uğraşsa iyi olur. Tory öfkelenir ve onlar için korkar.

* * *

"Selamlar, kardeşim."

Stryker başını kaldırdığında üvey kız kardeşi Satara'nın ofisinin kapısında durduğunu gördü. Anneleri farklı olduğu için Satara, Stryker'ın taşıdığı Apollite ölüm lanetinden kurtulmuştu ama yine de babaları onu Artemis'e, sürtüğün daimi hizmetkârı olması için verdiğinden, hangisinin daha kötü bir hayatı olduğundan emin değildi.

Bugün Satara'nın saçları da onunki gibi kömür karasıydı ve vücudunun her kıvrımına yapışan dar, kırmızı deri bir elbise giymişti.

"Seni buraya getiren nedir, kardeşim?"

"Artemis Teyze, tabii ki. Bir şeye sinirlendiğinde her zaman sana söylememi istemiştin. Dün gece büyük bir kriz geçirdi."

"Neyin üzerine?"

"Görünüşe göre bir grup arkeolog Atlantis'e rastlamış. Gerçek olana. Ve bozulmamış bir günlük de dahil olmak üzere bazı eserler kurtarıldı."

Stryker sandalyesine geri oturdu. "Ryssa'nın günlüklerinden biri mi?" "Artemis'in tepkisine bakılırsa, tahminimce evet."

Oh, bu iyiydi. İnsanların Apollitlerin ve Daimonların aralarında yaşadığından haberleri yoktu.

Bu şekilde kalmasını sağlamak için biraz çaba sarf ettim.
Ama Ryssa'nın günlüklerinden biri ortaya çıkarsa ...

Onlar hakkında her şeyi söyleyebilir.

O ve Daimon kardeşlerinin peşinde Kara Avcılar olması yeterince kötüydü. İhtiyaç duydukları son şey, besin kaynaklarının korkup geceleri onlardan saklanmaya başlamasıydı. Her gece avlanmak ya da ölmek için sadece birkaç saatleri vardı. Bu kötü olabilirdi.

"O günlüğü bulmanı istiyorum."

Satara masasına yaslanmak için öne doğru yürüdü.
"Artemis şimdiden senden bir adım önde."

Bunu düşündü. Artemis, Acheron'un peşinden koşmaktan başka bir şeyle nadiren uğraşırdı. "Neden onu bu kadar çok istiyor?"

Satara omuz silkti. "Sanırım korkusu birilerinin Atlantis'i batıranın Apollo olmadığını öğrenmesi. Ya da belki Ryssa Artemis'in Acheron'la olan ilişkisini biliyordu ve o."

Stryker'ın aklında başka olasılıklar dönüp duruyordu. "Ya da belki o kitapta Acheron'un zayıflığını anlatan bir şey vardır. Belki onu ya da Apollo'yu öldürmenin bir yolu bile vardır. Teyzem de."

Satara'nın gözleri yeni bir ilgiyle parladı. "O kitabı bulacağım." "Sen bul. Ve eğer biri yoluna çıkarsa-"

"Onlar öğle yemeği."

* * *

"Jake Gyllenhaal ve Shia LaBeouf'u unutun, hayatınızda hiç daha yakışıklı bir erkek gördünüz mü?"

Tory, kim bilir ne için kıkırdayan ve heyecanlanan bir grup kız öğrencinin yanından geçerken kaşlarını çatı.

"Buraya geldiğini sanmıyorum. Onu daha önce hiç görmedim ama en azından bir derse girmesini çok isterdim."

"Onu altıma almak için adam öldürürdüm!"

"Onu etrafta gördüm. Arkadaşlarımla parti yaparken birkaç kez Ursulines'deki Sanctuary barına gitmişti. Sanırım şu uzun boylu, sarışın, çirkin tavırlı garson kızla takılıyor."

"Ciddi misin sen? Nasıl oldu da bunu kaçırdım? İyice sarhoş olmuş olmalıyım."

Tory ofisine doğru ilerlerken yorumları azaldı. Ama ofise yaklaştıkça kız öğrencilerin sayısı gittikçe artıyor, daha doğrusu kalınlaşıyordu. Gerçekten de onların arasından iterek geçmek zorunda kaldı.

Evet... bu doğru değildi. Daha önce Antropoloji bölümüyle bu kadar çok ilgilenen insan görmemişti.

Nedenini ancak kapısına yaklaştığında anladı.

Ash oradaydı. Kaç tane bilek boyunda paltosu olduğunu merak etmesine neden olan uzun siyah bir pardösü giymiş, kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslanmıştı. Güçlü bir umursamazlık içindeydi ve bu da onu perçinliyordu. Aşağıya baktı ve çapraz çizgili ayaklarına ve onların arkasında duran her zamanki siyah sırt çantasına gülümsedi.

Koyu renk güneş gözlükleri yerindeydi ve bugün uzun saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Gümüş burun küpesi de küçük kırmızı bir yakuta benzeyen bir küpeyle değiştirilmişti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu kapısına ulaştığında.

"Seni bekliyorum."

Etrafta neden olduğu trafik sıkışıklığına baktı. "Gerçekten, araman gerekirdi. Sanırım İtfaiye Müdürü'nün bununla ilgili sorunları olurdu."

Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Özür dilerim."

Kapıyı açtı ve geri çekildi. "Ben onları oyalarken sen içeri girsen iyi olur."

Sırt çantasını eline alarak, uymadan önce güldü.

Tory öğrenci topluluğuna doğru döndü. "Antropolojinin ne kadar heyecan verici olduğunu görüyor musunuz? Antik Yunan konusunda önde gelen bir uzman. Şimdi hepiniz bölümlerinizi değiştirmelisiniz ki bütün gün onun gibi erkeklere bakabilesiniz. Ya da daha iyisi, çıplak erkek heykellerini ortaya çıkarın."

Kapıyı kapattığında Ash'in ona sırtıttığını gördü. "Bu gerekli miydi?"

"Hey, ben bölüme öğrenci almak için yaşıyorum. Eğer seni bir şey için iyi hale getirebilirim, o zaman bunu yapacağım."

"Vay canına mı?"

Kucağındaki kitapları masasına bırakırken omuz silkti. "Evet, sanki senin de söylediğin tuhaf şeyler yokmuş gibi. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bir dakikalığına şu 'seni bir şey için iyi yapmak' ifadesine geri dönmek istiyorum... Benden neden bu kadar nefret ediyorsun?"

Tory onun gizli incelemesi ve sivri sorusu altında biraz kıpırdandı. "Senden nefret ettiğimi söyleyemem. Nefret hafif bir hoşnutsuzluğa dönüştü."

"Neden?"

Kitaplarından bazılarını masasının arkasındaki raflara geri koyarken iç çekti. "Çünkü senin için her şey çok kolay görünüyor. Hayatında hiç insanların seninle ilgilenmek için sıraya girmediğı bir gün yaşadın mı?"

"Evet, Soteria. Yaşadım. Sizi temin ederim ki hayatım hiçbir zaman kolay olmadı ve yaşadığınız her gün nasıl bir çocukluk geçirdiğimi hayal bile edemediğiniz için minnettar olmalısınız."

Tory onun sesindeki nota ve sözlerindeki ölümcül samimiyet karşısında durakladı. "Özür dilerim Ash. Bilmiyordum."

Sırt çantasını yere bıraktı. "İnsanlara bakıp onlar, bugünleri ve geçmişleri hakkında hızlı yargılara varmak kolaydır, ancak tek bir gülümsemenin gizlediğı acı ve gözyaşlarına şaşırsınız. Bir insanın dünyaya gösterdiği şey, buzdağının gözlerden saklanan sadece küçük bir yüzüdür. Ve çoğu zaman bu buzdağı, ruhlarının temeline kadar inen çatlaklar ve yara izleriyle kaplıdır."

Haklıydı ve insanları bu kadar çabuk değerlendirdiğı için kendini suçlu hissetmesine neden oluyordu. Bu her zaman onun vazgeçmemeye çalıştığı bir hatası olmuştu. "Bir insan için inanılmaz derecede senin yaşında biri."

Homurdandı. "Sana söyledim, görüldüğümde daha yaşlıyım ve hayatımda öyle ya da böyle bedelini

ödemediğim hiçbir şey olmadı."

Bir yığın kâğıdı gelen kutusuna karıştırdı. "Şimdi düşünüyorum da, seninle ilgili sert kişiliğimi göz önünde bulundurursak, yanıma gelmeye devam etmek için ceza oburu olman gerekir."

Ash ona elini uzattı. "Ateşkes mi?"

"Barış, kardeşim," dedi elini sıkarak. "Şimdi neden buradasın?"

İç geçirerek geri çekildi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bir arkadaşımдан Yunanistan'da bazı arkeologların izinsiz kazı yaptıkları için tutuklandıklarını duydum. Sizin ekibiniz olup olmadıklarını görmek istedim."

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Neden benim takımım olsunlar ki?"

"Atlantis olduğunu iddia ettikleri bir bölgede kazı yapıyorlardı. Bana sizinkiler gibi geldi."

"Ama tüm evraklarımız yanımızda."

"Eğer eminseniz..." Sesinin anlamlı bir şekilde kesilmesine izin verdi.

Sanki şansının başlarını belaya sokacağını anlamış gibi yüzünü buruşturdu. "Bekle. Bırak ben arayayım."

Ash masasının önündeki sandalyeye oturup bacaklarını uzatırken o da çantasından telefonunu çıkardı.

Tory yerde duran sırt çantasına ve onu kolayca ulaşabileceği bir yerde tutmasına bakarak kaşlarını çattı. "O sırt çantasında ne var bu arada? Sanki içinde ulusal güvenlik sırları falan varmış gibi sürekli onu koruyorsun."

"Kirli iç çamaşırı."

Gözlerini devirdi. "Bu görüntü için çok teşekkürler." "Sen sordun."

Başını sallayarak David'in numarasını çevirdi. Cevap vermeyince Justina'yı aradı. Yine cevap yoktu. Bruce'u aramaya çalışırken paniğe kapıldı.

"Tory?"

Adam cevap verince rahat bir nefes aldı. "Hey, tatlım, alamıyorum-"

"Hepsi tutuklandı."

Tiksinti ve korkuyla, yakışıklı yüzü tamamen soğukkanlı olan Ash'e baktı. "Ne?"

"Tüm ekip. Yeni gelen dalış malzemelerini beklemek ve imzalamak için karada kaldım ve bir de baktım ki tekneye el konulmuş ve herkes götürülmüş gözaltına alındı."

Tory sinirli bir nefes verdi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Evraklarımızın sahte olduğunu söylüyorlar."

"Saçmalık! Sahte değil. Solin daha geçen bahar yenilenmesi için bize yardım etti."

"Evet, ve her zamanki gibi Solin olay yerinden kaçtı. Onu da bulamıyoruz. Bildiğim kadarıyla o da onlarla birlikte hapiste."

"Aman Tanrım. Tamam, sen otur, ben de ne yapabileceğime bakayım." Telefonu kapattıktan sonra, bir heykel gibi hareketsiz oturan Ash'e baktı. "Haklıymışsın. Bütün ekibim. Gittiler. Tutuklandılar.

Mükemmel. Beni şimdi vur ve daha sonra kurşun masrafından kurtar."

İri bir elini kalçasına sürterken yorgun bir nefes verdi.
"Merak etme. Bir telefon açıp onları dışarı çıkaracağım."

"Bunu yapabilir misin?"

"Yapabilirim." Telefonunu çıkardı ve sert bir bilek hareketiyle çevirerek açtı.

Yalan söylemediğini umut eden Tory masasının arkasına oturdu ve başını ellerine yaslayarak nefesini tuttu. Bu nasıl olmuştu? Zavallı ekibi. Bunun yüzünden dehşete düşmüş olmalıydılar.

Ash o derin, ritmik ve kusursuz Yunancasıyla konuştu ve kadının tüylerini diken diken etti. "Merhaba Gus, ben Acheron Parthenopaeus. Senden bir iyilik isteyeceğim. Sanırım bu sabah Ege'de kazı yaptıkları için tutuklanan bir grup antropolog var. Onları dışarı çıkarıp tüm suçlamalardan aklayabilir misiniz?"

Güldü. "Atlantis olduğunu düşündüklerini biliyorum. Herkes bir hazine bulmak istiyor. Ama bir hazine için incindiklerini görmek istemiyorum.
boş hayal. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, onlar zararsız arkadaş dostları. Onları benim için beladan uzak tut."

Dinlerken başparmağını kalçasına vurdu. "Hayır... Bir derse ihtiyaçları olduğunu sanmıyorum. Zaten yeterince sarsıldıklarına eminim. Olympia'ya en iyi dileklerimi ilet ve bebek doğar doğmaz bana haber ver. Bir dahaki sefere Yunanistan'a geldiğimde ikinizi de göreceğim."

Adam telefonu kapatırken kadın doğruldu. "Eee?"

"Onları sorunsuz bir şekilde çıkarabilir ama eserlere el konuldu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok. Eğer bir daha orayı kazmaya kalkarsanız, sizi idam ederler."

"Şaka yapıyorsun."

"Pek sayılmaz. Yetkililer bu konuya çok sıcak bakıyor."

"Ama doğru izinleri almıştık."

Ash kapalı telefonu çenesine dayadı. "Onlara göre yapmadınız ve ulusal çıkarlarının bir kısmını aldığınız için hakkınızda tutuklama emri çıkarmalarına bir adım kalmıştı. miraslarını izinsiz olarak ülkelerinden çıkarıyorlar."

"Sahip olduğum şey Yunan değil, Atlantisli."

"Günlük Yunanlıların ve onlar aptal değil. Atlantisli bile olsa, kendi bölgeleri olan Ege'den çıktığı için onu sahiplenirlerdi."

Tory başını ellerinin arasına aldı. "Buna inanamıyorum. Çevirisini aldıktan sonra onlara teslim edecektim - bulduğumuz her şeyi onlara her zaman veririm... sadece bulur bulmaz değil."

"Gus bunu düzeltebilir. Adamlarınız kısa bir süre sonra hapisten çıkacak ve o kitabı Yunan hükümetine geri götürmeniz muhtemelen sizin yararınıza olacaktır. kararlarını yeniden gözden geçirirler ve sizin için bir arama emri çıkarırlar."

Ona baktı. "Tüm yardımların için teşekkür ederim Ash. Gerçekten. Teşekkür ederim. Bunu duymamış ve burada olmamış olsaydın ne yapardık bilmiyorum."

"Sorun değil diyeceğim ama aslında öyle, o yüzden lütfen bunu bir daha yapmayın. İyilik istemek, yapmamak için gerçekten çok uğraştığım bir şeydir. Genellikle bir şekilde başıma bela olur."

Tory, onu kötü bir duruma soktuğunun farkında olarak zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bunu telafi etmek için ne yapabileceğimi söyle."

"Sadece beladan uzak dur."

"Planlıyorum." Kendini masasından uzaklaştırmadan önce homurdandı. "Tamam, bu kadar acıma partisi yeter, ben-" Sözlere cep telefonunun çalmasıyla kesildi. "Bu düşünceyi aklımda tutuyorum." Telefonu açtı. "Evet? Hayır, evde değilim. Evet, lütfen polisi gönderin. Hemen geliyorum."

Ash kaşlarını çatı. "Sorun nedir?"

"Alarm şirketinden arıyorlar. Evimde üç alarmlı bir soygun oldu." Çantasını ve anahtarlarını aldı.

"Ben sürerim."

"Ne?"

"Araba kullanamayacak kadar sarsılmışsın ve hırsızlarla yüzleşmek için tek başına gitmene gerek yok. Ben de seninle geleceğim."

Tory o anda ona çok minnettar oldu. Anahtarlarını ona uzattı ve binadan çıkıp Mustang'ini bıraktığı otoparka doğru ilerlerken onu takip etti.

"Ne gündü ama..." diye nefes aldı kemerini bağlarken. "Hayır, ne berbat bir hafta. Neredeyse yarın kalkmaya korkacağım."

Ash motoru çalıştırdı. "Biliyorum, benimle ilk tanıştığın-perişan
Sonra takımınız saldırıya uğradı. Şimdi de evin. Gerçekten ihtiyacın olduğunda çekiş nerede?"

Kendine rağmen gülümsedi.

"Her şey yoluna girecek," dedi güven verici bir şekilde.

Öyle olmasını umuyordu. Ama aklının bir köşesinde kendine bunun yanlış alarm olduğunu söylüyordu. Evinde kötü bir şey yoktu.

Lütfen evimde kötü bir şey olmasına izin verme. Bir yabancınn eşyalarına dokunması düşüncesine dayanamıyordu. Hayatının karmakarışık olmasına.

Acheron ön tarafa park ettiğı anda daha iyi anladı. Ön kapısı ardına kadar açıktı ve polisten eser yoktu. Arabanın kapısını açmaya başladı ama Ash onu durdurdu.

"Polisi bekleyin."

"Neden?"

"Onlar buraya gelmeden önce herhangi bir kanıtı kirletmek istemezsiniz."

Adam haklıydı ama kadın bundan nefret ediyordu.

Polis gelene kadar on beş dakika daha geçti. Önce içeri girdiler ve sonra güvenli olduğunu bildirmek için işaret ettiler.

Tory daha odaya girmeden gözyaşlarının başladığını hissetti. oturma odası. Tüm evi yağmalanmıştı. "Aman Tanrım..." İçindeki OKB, yapılanlar karşısında dehşete düşmüştü. Her şey düzensizdi.

Bir erkek ve bir kadın polis memuru ona baktı sempatik bir şekilde. "Kayıp olan her şeyin bir listesine ihtiyacımız olacak."

Tory ne söylediklerini zar zor anlıyordu. Eliyle ağzını kapatarak yere atılmış olan anne babasının ve ailesinin resimlerine baktı. Çekmeceleri açılmış ve içindekiler yerlere saçılmıştı. O zamandan beri bu kadar hasar görmemişti.

Katrina'dan sonra arkadaşlarının temizlik yapmasına yardım etmişti. "Bir insanın diğerine bunu yapabileceğine inanamıyorum."

Ash aniden oradaydı ve onu göğsüne yaslamıştı. "Her şey yolunda, Soteria. Sadece nefes al."

Ona tutundu, yanında olduğu için minnettardı. Minnettar ki tüm dünyası alt üst olurken onu tutuyordu. Önce Nikolas'ın saldırısı, sonra ekibinin tutuklanması ve ekipmanlarına el konulması, şimdi de bu ...

Kadın memur hasarı incelerken kaşlarını çattı. "Sadece bana mı öyle geliyor yoksa bir şey arıyorlarmış gibi mi görünüyor?
Bir şey mi?"

Tory onun sorusu üzerine geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

Erkek memur yerdeki çekmeceleri gösterdi. "Çoğu hırsızlıkta, özellikle de birbirine bu kadar yakın evler olduğunda ve gündüz vakti, genellikle bazı büyük eşyaları alıp kaçarlar." El fenerini evin yüksek pencerelerinin önündeki köşede duran televizyona tuttu.
"Televizyonunuzu bile almamışlar."

Kadın memur başıyla onayladı. "Buradan çıkarken alarımın devreye girdiğinden bahsetmiyorum bile. Sanki sizi dışarı çekmeye çalışıyorlarmış gibi."

Tory kaşlarını çatarak onlara baktı. "Neden beni buraya çekmek istesinler ki? Bu hiç mantıklı değil."

"Hayır, değil," dedi erkek memur, ışığı kapatıp kemerine geri koyarken. "Tabii bir şey aramıyorlarsa."

Kadın ona nazik bir gülümseme sundu. "Bazı parmak izlerini almak için olay yeri inceleme birimi gelecek. Gerçekten başka bir şey yok

Yapabileceğimiz bir şey var. Kayıp olan her şeyin bir listesini yapın, biz de dosyanıza koyalım ve yerel rehin dükkanlarında araştıralım. Bunun dışında, sigortanıza bir rapor sunmanız gerekecek. şirket."

Erkek memur da aynı fikirdeydi. "Ve erkek arkadaşınızın bu gece sizinle kalmasını isteyebilirsiniz."

İçinden bir korku dalgası geçti. "Sence geri gelecekler mi?"

Erkek memur başını salladı. "Bilmiyoruz. Ayrıca, çoğu hırsızlık kurbanı soygundan sonra bir ya da iki gece uyumakta güçlük çeker."

Tory koltuğunun koluna oturmuş etrafındaki yıkımı inceliyordu. Değerli eserlerini ya yanında ya da kampüsteki bir kasada kilitli tuttuğu için minnettardı. "Buna inanamıyorum." Ash onun elini tuttu ve polis olası şüpheliler hakkında onu sorgularken ve çalışanları parmak izi için çeşitli bölgelerin ve parçaların tozunu almaya gelirken konuşmadı.

Hiçbir şey bulamadılar. Tek bir leke bile. Ya hırsızlar eldiven giyyordu ya da mutantlardı.

Şahsen mutantlara oy vermişti. Normal, sıradan bir insanın diğerine böyle bir şey yapabileceği gerçeğiyle uğraşmaktansa bunu düşünmeyi tercih etti.

Polis nihayet gittiğinde Ash'e döndü. "Eminim bana bakıcılık yapmaktan daha iyi bir işin vardır."

"Sorun değil. Benim için sorun değil. Yalnız kalmamanız gereken bazı şeyler var."

Ses tonunda, birçoğunda yalnız olduğunu düşündüren hafif bir not vardı.

Şömine rafına geri koymadan önce eğilip anne ve babasının resimlerini aldı. Nedenini bilmiyordu ama onları tutuş şekli, ona gösterdiği şefkat karşısında kalbinin sıkışmasına neden olmuştu.

"Ailen var mı Ash?"

Sanki bir önceki ziyaretinden tam olarak o noktayı hatırlıyormuş gibi resimleri oldukları yere geri koydu.

"Hepimizin sevdiği insanlar vardır."

Adamın sorusuna cevap vermekten kaçındığı gerçeğini gözden kaçırmadı. Ona bakmadan sehpanın üzerinden düşen eşyalara yöneldi.

Yere diz çöken Ash, içinde küçük siyah bir taş olan gölge kutusunu eline alırken kaşlarını çattı. Altındaki küçük bronz plakada SOTERIA'NIN İLK KAZISI 1985 yazıyordu.

"Bu da ne?"

Elinden almak için hamle yaparken gözleri buğulandı. "Ailemin onlarla birlikte kazı yapmama izin verdiği ilk zamandan kalma. Bunu bulduğumda çok gururlanmıştım. Nadir bir mızrak ucu bulduğumu sanmıştım. Babam bana bunun sadece bir taş olduğunu söyleyecek cesareti bulamadı. Bu yüzden onu benim için çerçeveletip odamda yatağımın yanına, eskiden
parlasın." Bir damla gözyaşı kontrolünden kaçarken hıçkırarak ağladı. "O piçler ailemin eşyalarına dokundu!"

Ash ayağa kalkıp kız ağlarken ona sarıldı. Sanki tüm dünyası paramparça olmuş gibi ona sarıldı. Gözyaşlarını o kadar derine gömmeyi öğrenmişti ki, ne olduğunu anlayamıyordu.

Böyle ağlaması için tutkulu ve incinmiş olması gerekiyordu. Tek bildiği, hayatında bu şekilde ağladığı birkaç seferde arzuladığı tek şeyin teselli olduğuydu.

Ve bir kez bile olmamıştı.

Böylece ona hiç kimsenin vermediği bir şeyi teklif etti. Kız tükenene ve göğsünün üzerindeki gömlek gözyaşlarından ıslanana kadar hıçkırmasına izin verdi.

Tory geri çekildi ve yaptığı ıslak lekeyi sildi. "Çok özür dilerim Ash. Ben duygusal bir insan değilim. Değilim." Boğazını temizledi ve ona o güne kadar gördüğü en kararlı bakışı attı. "Bana bunu yapmalarına izin vermeyeceğim. Ben bundan daha güçlüyüm."

"Herkes bazen ağlar, Tory. Bazı acılar vardır ki en güçlülerin bile kırılmadan kaldıramayacağı kadar derindir. Bunun için senin hakkında daha azını düşünmüyorum."

Sinirli bir şekilde güldü. "Gerçekten de düşündüğüm gibi bir pislik değilsin, değil mi?"

Ona nazik bir gülümseme sundu. "Aslına bakarsanız benim de çok aptal olduğum anlar oluyor. Ne yazık ki, son zamanların çoğuna tanık olmuş gibi görünüyorsunuz."

Tory, anlayışından dolayı minnettarlıkla onun kaslı kolunu okşadı. Bazen onunla konuşmak çok kolay oluyordu. Gözyaşlarını içine çekerek etrafındaki dağınıklığa baktı. "Bunların hepsini asla temizleyemeyeceğim."

Ev telefonu çaldı. Ash'i oturma odasında bırakıp telefona cevap vermek için mutfığa gitti.

Ash burada neler olduğunu anlamaya çalışırken fotoğrafları toplamaya geri döndü. Bunu yapabilmeliydi.

Tüm sahneyi kafasında tekrar oynattı ama Tory'nin geleceğini görmeye çalışmak gibi boştu. Bu onun için normal değildi.

O bir kader tanrısıydı.

Omzunun üzerinden bakarak, onun yanına dönmesini ve çekmecelerden birini almasını izledi. kanepenin yanına baş aşağı atılmış.

"Arayan arkadaşım Pam'di. Cep telefonuma cevap vermeyince paniğe kapılmış ve evi aramış. O ve Kim gelip pisliği temizlemeye yardım edecekler."

"O zaman gitmemi mi istiyorsun?"

Tereddüt etti. "Sadece sen istersen. Aslında burada benimle olman çok rahatlatıcı." Bunu itiraf etmek onu utandırmış gibi gözlerini ondan kaçırdı ve çekmeceyi yerine koydu. Geri adım attı ve dondu kaldı. "Ne kadar tuhaf."

"Ne?"

"Müzik setimi de çalmadılar." Hırsızlar tarafından üzerine atılmış bir kazağı kaldırarak ona beyaz Bose dalga sistemini gösterdi.

Bu, bir hırsızın gözden kaçırmaması için garip bir şeydi. "Belki de görmemişlerdir."

"Belki." Onu rafa geri itti, sonra da açtı.

Bee Gees çaldığında Ash kaşlarını çattı. "Night Fever?" Ürperdi. "Disko mu?"

"Sus," dedi ve başka bir çekmece almadan önce ona el salladı. "Kendimi kötü hissettiğimde beni rahatlatıyor."

"Disko seni nasıl rahatlatabilir ki?"

Anne ve babasının bir fotoğrafını aldı ve ona doğru çevirdi. Tory'ye çok benzeyen annesi beyaz askılı bir elbise giymiş, kahverengi saçlarını kabartmıştı; babası ise sarı şal desenli polyester bir gömlek ve kahverengi bir takım elbise giymiş, kıvrıkcık siyah saçları ve bıyığı vardı. New York'ta bir diskoya benzeyen bir yerin önünde birbirlerine yaslanmışlardı. Ash'in 1970'lerin sonlarından hayal meyal hatırladığı bir kulüp.

Tory fotoğrafı sevgiyle okşadı. "Annemin en iyi arkadaşı Sheri, ki kendisi tam bir deklanşör hastasıdır, bunu annemle babamın ilk tanıştıkları gece çekmiş. Babam annemin hayatında gördüğü en güzel kadın olduğunu düşünmüş. Bu yüzden utangaç bir şekilde annemin yanına gitmiş ve hayır demesini bekleyerek ona dans teklif etmiş. Annem hayır dememiş. Babamın utangaç tereddütünü o kadar tatlı bulmuş ki evet demiş. Donna Summer'ın 'Last Dance' şarkısı çalmaya başladığında dans pistine çıktılar. Donna Summer'ın genişletilmiş dans versiyonu. Dans bittiğinde, babam kulüpte dizlerinin üzerine çöktü ve ona evlenme teklif etti. Bir yıl sonra evlendiler ve annemin öldüğü güne kadar bir daha hiç ayrıldılar."

Sanki anılarla başa çıkması zormuş gibi yutkundu. Şarkı eşliğinde sallanırken alt dudağı titredi. "Ben küçükken ailem disko albümlerini çıkarırdı ve hareket edemeyecek kadar yorulana kadar onlarla dans ederdik. Disko dinlemek onları tekrar yanımda hissetmek gibi. Yemin ederim Thelma Houston'ın 'Don't Leave Me This Way' şarkısını her duyduğumda, annemin beni kollarının arasına alıp odanın içinde benimle birlikte gülerek dans ederken bana şarkı söylediğini duyuyorum."

Sevildiği ve el üstünde tutulduğu o anları kısıkanıyordu. Onun iyiliği için anne ve babasının kendisini teselli etmek üzere hâlâ burada olmasını diledi. "Onlar öldüğünde sen kaç yaşındaydın?"

"Annemle birlikte yedi, babam öldüğünde ise on yaşındaydım. Annem bizi terk ettikten sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı."

"Seni kendi isteğiyle terk etmedi."

"Biliyorum." Tory fotoğrafı tekrar kitap rafına, Homeros'un Odysseia'sının eski ve yıpranmış bir kopyasının üzerine yerleştirdi. "Sadece gittiğini söylemek, öldüğünü söylemekten daha kolay." Ona baktı. "Peki ya sen? Senin de böyle anıların var mı? Bu mu?"

Bunu düşünmemeye çalıştı. "Pek sayılmaz. Ailem olmadan büyüdüm."

"Öldüler mi?"

Arkasını döndü ve yerdeki pisliği temizlemeye odaklandı. "Bundan daha karmaşık, bu yüzden bu konuda konuşmuyorum."

Tory, Ash'in sadece kendini korumak için kullandığından emin olduğu sesindeki soğukluk karşısında kaşlarını çatı. "Özür dilerim Ash. Onları hiç tanıyor muydun?"

Cevap vermedi, ama içindeki hüznü hissedebiliyordu, bu da onun gerçekten bilmediğine inanmasına neden oldu. onlar hakkında hiçbir şey.

Adamın, hırsızların bıraktığı kaosu sessizce düzene sokmasını izledi. Onda bir Eski Dünya havası vardı. Genç bir bedeninin içine hapsolmuş gerçekten yaşlı bir ruh. Bundan da öte, yatıştırıcı bir şey vardı. Sanki onunla birlikte olmak, başka hiçbir şeyin yapamadığı bir şekilde onu derinlerde bir yerde sakinleştiriyordu. Neredeyse evde olmak gibiydi... Hiçbir anlam ifade etmiyordu ama onun yanındayken hissettiklerini inkâr etmek mümkün değildi.

Birdenbire kapısı sert bir şekilde alındı.

Dışarı çıktığında Pam ve Kim'i ellerinde iki kutu büyük boy pizza ve on iki paket birayla buldu. Pam ikisi de pek çok yönden birbirlerine benziyorlardı. Pam daha uzun boyluydu ve saçlarının ön kısmını sarıya, arka kısmını ise siyah rene boyatmıştı. Kim'in saçları da aynı tarzdaydı ama zıt renktheydiler. Kendilerine özgü Gotik tarzlarıyla, Ash'e çok daha fazla aitmiş gibi görünüyorlardı. Tory.

Pam başparmağıyla arkasındaki yolu işaret etti. "Hey, şu karşıdaki arabadaki polis mi?"

Tory kahverengi bir sedan gördü. "Hiç sanmıyorum. Neden?"

"Çünkü biz yaşadığımızda içindeki iki adamın dürbünleri burayı gösteriyordu."

Tory gözünü bile kırpamadan Ash kapıdaydı. O da Onu geçip gitti ama daha ilk basamağa varamadan araba hareket etti.

Ash neredeyse Simi'yi arabayı takip etmesi için çağıracaktı ama kelimeler diline dolandığı anda kendini tuttu. Kahretsin, çok yakındı. Kadınlar onun kolunda canlanan bir iblis bulsalar şok olurlardı...

"Neden evi izlesinler ki?" Tory sordu.

Ash onunla yüzleşmek için döndü. "Sanırım o kazıda bulduğunuz her şeyi bana anlatmanız gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bence pek çok insanın birdenbire ilgisini çeken bir şey ortaya çıktı."

Tory alay etti. "Onlar müze parçaları. Bir koleksiyoncudan başka kimse için gerçek bir değeri yok."

Evet, Ash'in kızına verdiği küçük sfora kolye de tüm dünyanın sonunu getirebilecek güçteydi. En güçlü muska ve tılsımlarla ilgili sorun, ölümlülerin bunların önemini anlayamamasıydı.

Ama doğru ya da yanlış ellerde, daha ziyade dehşet verici sonuçlar doğurabilir. "Beni eğlendirin ve ne bulduğunuzu gösterin."

ALTINCI BÖLÜM

"İyi ton balıklı sandviçler; o şimdiye kadar gördüğüm en uzun adam."

Tory, Ash'e aval aval bakan Pam'e güldü.

Ash, Pam'in onunla birlikte eve girdiğinden beri en sık söylediği cümle olan bu söz karşısında başını salladı. Şimdiye kadar dört kez söyledi.

Kim pizzayı sehpanın üzerine koyarken, "Pam," diye azarladı. "Onu utandıracaksın."

Pam birayı kutuların yanına koydu. "Bilmiyor değil ya. Yani, beş-dokuz yaşındayım, ne kadar uzun olduğumu biliyorum. Tory'nin boyu altı bir, yani aval aval bakmaya hakkımız var. Bize gerçekten kısa olduğumuzu hissettiren bir adamla her gün karşılaşmıyoruz, değil mi Tory?" Pam, Ash'in yanında parmak uçlarında ayağa kalktı. "Kim, Ufacıksın ve 1.80'i zor geçiyorsun. Ortalama boydaki erkeklerin dünyasında uzun olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Yapabilirim. nihayet topuklu giy!"

Ash onu kucağına alıp kanepenin yanına götürmeden önce güldü.

"Aman Tanrım!" dedi adam onu yere bırakırken. "Daha önce hiç bir erkek beni kucağına alıp da ölüyormuş gibi homurdanmamıştı. Cennetteyim. Evlen benimle Ash, lütfen!"

"Evet derdim ama Samsonite'ın bile karşılayamayacağı kadar çok bagajla geliyorum."

Tory, kazı günlükleriyle birlikte odaya girerken onları görmezden geldi. Kahve masasının üzerindeki pizza kutularını kenara itti.

sonra masaya bıraktı. "Pekâlâ, geçen yılki her şey burada."

Ash diz çöktü ve sayfaları çevirmeye başladı.

Tory onun omzunun üzerinden eğilerek neye baktığını gözden geçirdi. "Bak, çoğunlukla çanak çömlek kırıkları ve parçaları. Birkaç friz ve birkaç şişe."

Ash, nefesini kesen tanıdık bir parça bulduğunda durakladı... Ryssa'nın yüzyıllar önce bulduğuyla eşleşen saç tarağıydı. Elini fotoğrafın üzerinde gezdirirken kalbi sıkıştı, sarı saçlarında bu taraklarla ne kadar güzel olduğunu hatırladı.

"İnanılmaz derecede iyi korunmuş, değil mi?" Tory bu tek parçanın onun için ne kadar önemli olduğundan habersiz, "İnanılmaz derecede iyi korunmuş, değil mi?" dedi. "İnciler bile hâlâ oldukları yerde duruyor. Bugün satın alabileceğiniz bir şeye benziyor. Üzerindeki işçilik inanılmaz."

"Evet." Buğulu gözlerle kendine ihanet etmeden önce daha fazla çömlek görmek için sayfayı çevirmeye zorladı kendini.

Sonra onu buldu... "Bu

parça nerede?"

Tory, Acheron'dan gelen derin ve sert ses tonuyla kaşlarını çattı. Omzunun üzerinden baktığında, Bruce'un kazıdan çıkardığı süslü bir altın hançer gördü. "Bu hala laboratuvarda test ediliyor;
Neden?"

"Ona ihtiyacımız var."

Vay canına, sesi savaş çağrısı yapan bir generalden daha komuta ediciydi. "O kadar değerli mi?"

Ash tereddüt etti. Onun açısından değil ama nefes alan her şeyi öldürebilecek bir silah olduğu için Onun için ve ona sahip olmak için her şeyi yapabilecek diğer insan dışı varlıklar için son derece değerli. "Evet."

Pam gözlerini devirdi. "Sizleri ve eski eşyalarınızı anlamıyorum."

Kim onun omzunu okşadı. "Sorun yok, tatlım. Biz seni ve BeGoth bebek takıntını da anlamıyorum." Tory'ye baktı. "Leda Swanson maceramızda bizimle birlikte olmalıydın. Beni üç eyalete sürükledi. Sonunda bebeği Alabama'da bir butikte buldum."

Ash onları görmezden gelerek kitaba bakmayı bitirdi ama Atlantis hançerinden başka bir şey bulamadı Bu önemli olabilir. Ama bu göz önüne alındığında, neden arabadaki bir insan onun peşinde olsun ki?

Hiçbir insan bunun önemini anlayamaz ...

Ve insan olmayan hiç kimse böyle bir karmaşa yaratıp bırakmazdı. Nerede bulacaklarını söyleyene kadar Tory'ye saldırıp işkence yaparlardı.

Şaşırtıcıydı. Ama başka ne isteyebilirler ki?

Daha da önemlisi, bunu elde etmek için ne kadar ileri gitmeye istekliydiler? Bir eve zorla girmek başka bir şeydi. Bunun için adam da öldürebilirler miydi?

Ash ayağa kalktı. "Ben biraz dışarıda dolaşıp etrafı kontrol edeceğim. Geri geleceğim."

Tory başıyla onayladı. "Sana biraz pizza ayırırız."

Ash evden ayrılırken yorum yapmadı ve güçlerini kullanarak New Orleans'tan ayrıldı ve Savitar'ın güneşin hiç batmadığı adasına gitti. Doğası gereği büyülü olan Savitar "mükemmel" dalgayı ararken ada sürekli olarak dünyanın dört bir yanına taşındı.

Beklendiği gibi, Savitar suda bir sörf tahtasının üzerinde sırtüstü yatıyor, dalgalar onu sallarken berrak ve parlak gökyüzüne bakıyordu.

Her şeyi bilen Chthonian'ın aksine Ash bir su bebeği değildi. Sörf yapmaktan ve güneşin altında uzanmaktan nefret ederdi. Ama şunu da biliyordu ki Roma'dayken ...

Kendini Savitar'ın yanındaki bir tahtanın üzerine attı. onu longboard üzerinde otururken gördüğünde güldü. "Kendine hiç uygun görünmüyorsun."

"Ben kendi alanımın dışındayım. Tıpkı Seattle Goth kulübündeki sen gibi."

Savitar ona alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. "Ben asla kendi alanımın dışına çıkmam Atlantisli. Ve seni kısa pantolonla bir tahtaya bindirmek gerçekten de korkunç olmalı. Bir gün sana gerçekten de 'Rad dört milyonluk vapur, dostum!' dedirteceğim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Ash güldü. "Pek olası değil."

Savitar gökyüzüne bakmaya devam etmeden önce ona dudak büktü. "Bunu daha önce de duymuştum. Peki seni buraya getiren nedir, Grom?"

Ash genellikle on beş yaşından küçük çocuklar için kullanılan bu sörf terimini duymazdan geldi. Sadece Savitar ona genç diyebilirdi. "Bir kadın var-"

"Her zaman olmaz mı?"

Ash alaycı yorumu görmezden gelmeyi tercih etti. "Biri tarafından takip ediliyor ve kim olduğunu bilmiyorum."

Savitar ağır dövmeli bir kolunu okyanusta yüzdürürken kaşlarını kaldırdı. "O zaman sana hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

Bu sözler ve onun küçümseyici tonu Ash'in öfkesini alevlendirdi. "Kahretsin Savitar, benimle bu oyunu oynama. Onun hayatı tehlikede... belki de."

Savitar Ash'in tahtasını tuttu ve onu daha yakına çekti. "Senin gibi ben de kaderi kurcalamayacağım."

"Saçmalık. Kaderle her zaman oynuyorsun."

Ash'in tahtasını kendisinden uzaklaştırdı. "Ama seninkini kurcalamayacağım. Asla."

Ash, Savitar'ın yanına doğru kürek çekerken küfretti. "Dünyanın nihai kaderi olmak ve kendi kaderin üzerinde hiçbir kontrole sahip olmamanın ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Elbette var, küçük kardeşim. Verdiğin her karar kaderinin ortaya çıkmasına ya da değişmesine neden olur. Sana öğrettim mi
Hiçbir şey mi?"

Savitar haklıydı ama bu o kadar basit değildi. Özellikle de işin içinde başka birinin hayatı varsa.

Chthonian'ın umursaması için ne gerekiyor?

Ash gözlerini kıstı. "Bir Atlantis hançerini ortaya çıkardılar."

Savitar tahtada doğrulup ona ters ters baktı. "Umarım onu yok etmeyi planlıyorsunuzdur."

"Önce benim almam lazım. Ama planımız bu." Ash onun düşmanca bakışlarına kısasa kısasla karşılık verdi. "Lütfen, sadece bu seferlik, bana gelecek hakkında biraz fikir verebilir misin?"

Savitar başını salladı. "Kaderin senin için ne karar verdiğini biliyorsun. Kendi eylemlerin sayesinde kurtulacaksın."

"Bu her anlama gelebilir."

Savitar birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldıktan sonra Ash'e uğursuz bir bakış fırlattı. "Pekâlâ. Burada işleri karıştırıyorum ama sana şu kadarını söyleyeyim. Hırsızların onun evinde aradığı hançer değil. Adamlarının bulduğu başka bir günlük var."

Ash bu bomba karşısında irkildi. "Ryssa'nın mı?"

Başını salladı. "Bu Soteria'nın sana gösterdiği değil. Bu dün onun arkadaşlarından biri tarafından bulundu. Ve Ryssa Apollo'nun metresi olduktan sonra yazılmış. İçinde o ve Artemis hakkındaki gerçekler ve kana duydukları ihtiyaç var. Ayrıca onları nasıl öldüreceğimizi de anlatıyor."

Ash hasta hissetti. Evet, bu kana susamış annesini bile etkileyecek küresel bir yok oluşa neden olabilirdi. "Peki ya ben? Ben de mi içindeyim?"

Savitar içini çekti. "Güven bana, bunun başka birinin eline geçmesini istemezsin."

Ash'in içi sıkıştı. "Şimdi nerede?" "Bunu sana söyleyemem."

Ash kendini Savitar'ın panosuna ışınladı, böylece onunla mücadele etmek. Ne yazık ki, Savitar kendini patlattı ve

tahta altından çıktı ve Ash onu yakalayamadan Ash'in terk ettiği tahtanın diğer tarafında belirdi.

"Bana vurmak hiçbir şeyi değiştirmez."

Ash tahtasına doğru yüzdü ve Savitar'a ters ters baktı.
"Neden bana söylemedin?"

"Siz tüm varlıklar kaderin nasıl işlediğini bilirsiniz. Bir insan olarak başına gelenler, ebeveynlerinden başlayarak herkesin olması gerekeni, yani Atlantis panteonunun yok edilmesini engellemeye çalışması yüzünden oldu. Bu kehaneti değiştirmek mümkün değildi. Ama Çektiğiniz acılar tamamen gereksizdi. Ebeveynleriniz gerçek kaderlerini benimsemiş olsalardı, yıllarca eziyet çekmekten kurtulmuş olurdunuz. Kader inkar edilemez. Onu şekillendirebiliriz, ama sonunda hepimiz nihai kaderlerimizin piyonlarıyız. İyi, kötü ya da kayıtsız."

Bu sözler onu Artemis'in dayaklarından biri kadar rahatlattı.
"İfşa olacağım, değil mi?"

"Bilmiyorum. Benim yanımda pantolonunu indirmeyi mi planlıyorsun? Eğer öyleyse, önce beni uyar. Kör olmak istemiyorum."

Ash kendini tahtasının üzerine çekti. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Dünyayı kurtarmak için verdiğim onca savaştan ve onca Karanlık-Avcıyı özgür bırakmak için ödediğim onca onur ve kan fedakârlığından sonra, hepsi benim zavallı bir fahişeden başka bir şey olmadığımı bilecek, değil mi?"

Savitar'ın bakışı keskin ve öfkeliydi. "Sen hiç zavallı olmadın."

Ama ikisi de onun bir fahişe olduğunu biliyordu. Günün sonunda hâlâ bir fahişe olduğunu. Ash çığlık atmak istedi. Tüm bunların adaletsizliği.

Geçmişinden kaçamazsın.

Kendi sözleri onu ısırmak için geri dönüyordu. "Öğrenilmeden önce ne kadar zamanım var?"

Savitar uzun ve yorgun bir nefes verdi. "Yolculuğunun üç sonucu var, Apostolos. Birinde ifşa olursun ve her şeyini, hatta hayatını kaybedersin ve annen bir öfke nöbetinde tüm dünyayı yok eder. Diğerinde ise ifşa olursun ve Karanlık-Avcılar sana düşman olur ve Apollo'nun düşmanları tanrıyı yok eder, sonra da insanlığı köleleştirip istismar ederek anlatılmamış dehşetlere yol açarlar..."

Ash daha fazlasını istemekte bile tereddüt etti. "Peki ya üçüncüsü?" "Tek kelimeyle, tüyler ürpertici."

Ash küfretti. "Yani ne yaparsam yapayım, dünya boku yedi mi?"

"Ben öyle bir şey demedim. Her zaman umut vardır, Apostolos. Bunu herkes gibi sen de biliyorsun. Sadece hayatının sonucunu etkilemeye çalışmayı bıraktığında gerçekten yenilmiş olursun. Olacak olan olur. Bizi şekillendiren aradaki boktan şeylerle nasıl başa çıktığımızdır."

Ash onun sözleri karşısında homurdandı. "Hiçbir şeyle uğraşmıyorsun Savitar. Burada güneşin altında oturup dalgaları yakalıyor, takip etmediğin saçma sapan bir felsefe yayıyorsun."

"Haklısın. Kaderimi etkilemeye çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçtim. Ama bunun nedeni ne zaman değiştirmeye çalışsam Gelecekte her şeyi daha da berbat edeceğim. Sonunda fare kolu çekmekten yorulur ve yaralarını yalamak için köşesine oturur. Bu yüzden eğer onu asmaya ve gelip benimle sahilde oturmaya hazırsan-"

"Savaşmak zorunda kaldım."

"Savaşmak zorunda kaldın." Savitar tekrar tahtasına uzandı. "Ama kavgadan sıkıldığın her an plajımı paylaşmaya gelebilirsin."

Ash ciddi ciddi düşünürken uzun bir iç geçirdi. "Bana bir yer ayırın. Eğer bu iş yüzüme patlarsa, kuyruğumu sonsuza dek bacaklarımın arasına sıkıştırmış olarak geri dönerim." Çünkü içten içe gerçeği biliyordu - yeterince alay konusu olmuştu. Sevdiği insanların ona, Ryssa'nın onu Didymos'ta güveçte bulduğu zamanki gibi baktığını görmeye dayanamıyordu. Onu sevmiş ve affetmiş olmasına rağmen gözlerindeki hayal kırıklığı hâlâ ruhuna kazınmıştı.

Bunu bir daha kaldıramazdı.

Ash akıl hocasını, "Dalga geliyor," diye uyardı.

Savitar mükemmel bir taklayla tahtasına çıkarken kıpırdamadı.

Dalga vurduğu anda Ash New Orleans'a döndü. Su sporları hiçbir zaman ona göre olmamıştı. Havada serbest düşüşü ya da yerde hız yapmayı tercih ederdi.

Ve on bir bin yıldan fazla bir süredir seyirci olmamıştı. Tanrılığında öğrendiği bir şey varsa, o da kendisini aşağı çekene kadar savaşmaktı.

O zaman bile, savaşmaya nasıl devam etmeyeceğini bilmiyordu.

Dışarıda başka bir günlük daha vardı. Güzel. Onu bulacak ve yaşayan hiçbir insanın ya da başka bir varlığın okumadığından emin olacaktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ash eve girdiğinde üç kadının sıralandığını ve... şarkı söylediğini görünce durakladı... sevgili tanrılar, bunun dışında her şey.

"Fergilicious."

Tek ihtiyacı olan Simi'nin burada olması ve en sevdiği şarkı olduğu için onlara eşlik etmesiydi ve geçen yılın büyük bir kısmını bu şarkıyı söyleyecek kadar aptal olana lanet ederek geçirmişti.

Bu şarkıyı hormonlu ergen bir şeytanla tanıştırmak. En kötü kısmı? Simi ona Similicious demesini istedi.

Evet, sanki öyle bir şey olacakmış gibi. Calvin Klein iç çamaşırı modeli olmayı tercih ederdi.

"Hadi Ash," diye seslendi Kim. "Bize katıl."

Ruhunu dolduran dehşetle ona baktı. "Oh, kesinlikle hayır. Dünyada bana 'I'll put your boy on rock, rock' şarkısını söyletecek kadar bira yok."

Kadınlar o kadar çok güldüler ki, Pam ve Tory kükrerken Kim kanepeye yığıldı.

"Peki bir şey bulabildin mi?" Tory nihayet ayıldıktan sonra sordu.

"Sokağın karşısındaki arabanın farı kırık ve iki sokak lambası da yanmıyor." Ash, Tory'nin cep telefonunu aldı ve ona uzattı. "Aslında senden ve onlara başka bir dergi bulup bulmadıklarını sorun."

Tory ona alaycı bir bakış attı. "İnan bana, eğer bulsalar idi Böyle muazzam bir şeyi bana söyleselerdi

hemen."

"Gözaltına alınmadan hemen önce yapmış olsalar bile mi?"

"O zaman hükümet alırdı."

"Tory, lütfen, bana ayak uydur. İçimde kötü bir his var."

Elindeki telefona uzandığında, telefon çalmaya başladı. Ses tonundan ve yüzündeki ifadeden, cevap vermeden önce arayanın kim olduğunu bildiği anlaşıyordu.

"Hey, Bruce, ne..." Yüzünün rengi atarken sesi de kesildi.

Ash onu sakinleştirmek için elini omzuna koydu.

"Aman Tanrım. Hayır..."

Konuşmanın diğer ucunu dinleyene kadar Pam ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu.

"Korkunçtu, Tory. Nikolas gibi onun da soyulduğu haberini aldığımda belki bir saat önce taburcu olmuştuk.

-Dairesine girerken ameliyattaydı." "Doktorlar ne

diyor?"

"Bilmiyorlar. Pek iyi görünmüyor. Ama en korkutucu olanı, onu öldürenlerin çantasını karıştırmış olmaları. ve cepleri... sanki özel bir şey arıyorlarmış gibi. Para ya da saatini almamışlar.

Hiçbir şey... Harry ona sorular sorduklarını söyledi.

Onu dövmüşler ama Yunancası akıcı olmadığı için ne istediklerini anlayamamış. Bilincini kaybedene kadar onu dövmeye devam ettiler."

Tory başını kaldırıp Acheron'a baktı ve onun tüm "hislerinden" şüphelenmeye başladı. Duyguları o kadar hatasızdı ki, onun da bu duyguların bir parçası olup olmadığını merak etti. "Aranızda kazı sırasında başka bir günlük bulan oldu mu?"

"Sabahın erken saatlerinde, polis gelmeden hemen önce, eserlerin ana damarına ulaşmıştık."

"Ama başka bir günlük var mıydı?"

"Elinizdeki kadar iyi korunmamıştı ama evet, başka bir kitap daha vardı ve şunu dinleyin... ıslak değildi. Altın işlemeli ahşap bir sandığın içindeki hava geçirmez bir kapta mühürlenmişti. Sanki biri korkudan ya da başka bir şeyden onu oraya saklamış gibiydi."

"Şimdi nerede?"

"Bilmiyorum. Son duyduğumda Dimitri'nin elindeydi."

"Dimitri'yi bulup o kitabı bana getirmeni istiyorum."

"Neden? Onu kimse okuyamaz ki."

"Evet,

yapabilirler."

"Kim?"

Ash'e baktı ve onun dünyadan sakladığı gözlerini görebilmeyi diledi. "Burada, Amerika'da bir adam."

"Ciddi misin sen?"

"Evet. Bana muhtemelen daha fazlasının bulunacağını söyleyen ve sizi hapisten çıkaran oydu. Şimdi dinleyin, benim evime de girildi ve görünüşe göre onlar da bir şey arıyorlardı. Arkadaşım

günlük olduğunu söylüyor. Gerçeği bilmiyorum ama biz öğrenene kadar siz çok ama çok dikkatli olun ve beni Harry ve Niko'dan haberdar edin."

"Yapacağım, Doktor."

Telefonu kapattı ve göz renginden çok daha fazlasını sakladığından şüphelendiği koyu renkli güneş gözlüklerine baktı. "Neler oluyor Ash?"

Başparmağını alt dudağına sürttü. "Tarihin çok önemli bir parçasını buldunuz ve dışarıda bunun için adam öldürmeye hazır gruplar var."

Hayır, bundan daha fazlası olmalıydı. Öyle olmalıydı. "Bak, bu Mumya değil. Genç bir kızın günlüğü ölüleri diriltecek falan değil. Bu sadece onun zararsız hayatının hikayesi. Yaşlı bir kız, uğruna birini öldürmeye degecek ne biliyor olabilir ki?"

Adam onunla alay etti. "Bana bu soruyu mu soruyorsun? İnsanlar birbirlerini bir çift ayakkabı ya da aynı ceket giydikleri için öldürüyorlar."

Pam başını salladı. "Haklı olduğu bir

nokta var." "Hala anlamıyorum.

Anlamıyorum."

Ash başını salladı. "Bu dünya ve özellikle de insanlar hakkında anlamadığım pek çok şey var." Ve On bir bin yaşında bir tanrı olduğu gerçeği göz önüne alındığında, bu hemen hemen her şeyi anlatıyordu.

Tory'ye baktı, ona kitabın neden bu kadar önemli olduğunu söyleyecek kadar güvenebilmeyi diliyordu ama bildiği tek şey, onun geleceğini görememesinin nedeninin, sonunda onu ya da dünyayı yok edecek kişi olmasıydı.

Ben Haberciyim. Sadece ben Telikos'u getirebilirim.

Ya da belki de değil... Onun kehaneti bunu gerçekleştirecekti.
Taraşından

Ona ana dilini tercüme etmeyi öğreterek, bunu çoktan harekete geçirmiş olabilir. Keşke ikinci günlükten haberi olsaydı. Her şey çok zararsız görünüyordu - eski bir dostun torununu utandırmanın telafisi için bir yol. şimdi bir felaket olabilir.

Kendini aniden hasta hissederek kanepenin koluna oturdu.
Ne yapmıştı ki?

"Sen iyi misin?" Tory sordu. "Birdenbire çok solgun görünmeye başladı."

Hayır, iyi değildi. İstemeden yapmış olabileceği şeyi düşündükçe midesi bulanıyordu. Tıpkı Nick Gautier'de olduğu gibi. Öfke anında en iyi arkadaşını kendini öldürmesi için lanetlemişti. Ne yazık ki Artemis Nick'i ölümden geri getirmiş ve Ash için kötü bir durum yaratmıştı. şimdi en iyi arkadaşı intikam için onu öldürmeye çalışıyordu.

Geçerken bile söylediklerinize dikkat edin. Sözün kanundur. Annesinin uyarısı kulaklarında çınlıyordu ve şimdi düşününce, annesinin son bir haftadır ürkütücü bir sessizlik içinde olduğunu fark etti.

Matera? Zihniyle ona seslendi.

Apostolos mu? Onun hızlı cevabı için minnettardı. Bu sayede, onu kızdırmaktan korktuğu için ondan saklanmadığını anladı.

Atlantis'in keşfiyle ilgili neler oluyor?

Hiçbir şey. Aptal insanlar. Onlara hapishanemin mührünü nasıl açacaklarını söylediğimde bile, en basit talimatları bile takip edemiyorlar. İhtiyacım olduğunda bir Atlantisli nerede?

Öldü, senin sayende anne.

Hatırlatmayın bana... Bir şeye mi ihtiyacınız vardı, m'gios? Son zamanlarda çok sessizsin.

Meşguldüm ve bir sorunum var. Birisi Ryssa'nın günlüklerinden birini bulmuş. Nerede olduğunu biliyor musun?

Tereddütle cevap vermeden önce durakladı.

Evet. Ve?

Cevap vermedi.

Matera?

Evet mi? Sesi sabırsızlıkla keskinleşmişti.

Benimle bu oyunu oynama. Nerede olduğunu bilmem gerek. Şimdi.

Ben senin annenim, benimle bu tonda konuşmaya cüret etme.

Tekrar konuşmadan önce sesini yumuşattı. Lütfen Matera, günlük nerede?

Sana söyleyemem.

"Lanet olsun Matera, cevap ver bana!" Ash öfkeyle koltuktan fırladı ama üç kadının da merakla kendisine baktığını fark etti.

Pam boğazını temizledi. "Az önce ne dediği hakkında bir fikrin var mı?"

Tory kaşlarını çattı. "Şey... pek sayılmaz."

"Vay canına," dedi Kim hafif bir kahkaha atarak, "Yunan prensesinin bile anlayamayacağı bir Yunanca. Etkilendim."

Pam tek kaşını kaldırdı. "Kafasının içindeki seslere cevap veriyor olmalı. Umarım ona bizi öldürmesini söylemiyorlardır."

Ash sıcaklığın yanaklarını kavurduğunu hissetti.

"Ooo," diye mırıldandı Pam. "Bu çok hoş. Onu utandırdığımızda yanaklarının kızarması çok hoşuma gidiyor."

"Sinirlendiğinde ya da terlediğinde de böyle yapıyorlar," dedi Tory soğuk pizzasından bir ısırık alırken.

"Gerçekten mi?" Pam sordu. "Bence bu onu daha da seksi yapıyor."

Ash onlara hırladı. "Kadınlar, lütfen, ben burada dururken bunu tartışmasanız olmaz mı?"

Pam diğer kaşını kaldırdı. "Bize geri mi döndün yoksa hâlâ kafadaki insanlarla mı konuşuyorsun?" Elini çantasına attı.

cebinden bir Bluetooth kulaklık çıkardı. "Bak ne diyeceğim... Sam'in oğlu. Neden şunu takmıyorsun, böylece içim biraz rahat eder ve en azından telefonda başka biriyle konuşuyormuşsun ve köpeklerden falan emir almıyormuşsun gibi davranabilirim."

Ash onun yarım ağızla söylediği gerçeğe güldü. "Sorun değil, ben sadece

Eve zorla girildiğinde Tory burada olsaydı işlerin ne kadar kötüye gidebileceğini düşündüm."

Kadınlar birbirlerine şüpheyle baktılar.

Pam kapıya doğru baktı. "Biliyor musun Tory, haklı olduğu bir nokta var. Diğerleri soyulduktan sonra..."

"Belki de burada kalmamalısın," diye ekledi Kim. "Neden gelip bizimle kalmıyorsun?"

Tory başını salladı. "Sizi riske atamam ve korku içinde yaşamak istemiyorum. Henry'yi yükleyebilir ve başımın çaresine bakabilirim."

"Henry mi?" Ash merakla sordu.

Kim cevap verdi, "Beretta bebek bakıcısı."

Tory'nin silahı olmasına şaşırmıştı. Öyle bir tipe benzemiyordu. "O şeyi kullanabilir misin?"

Pam gülerek Tory'ye işaret etti.

Daha fazla pizza yerken son derece alçakgönüllüydü. "Ona bir bakın. Çok zararsız ve uysal görünüyor ama içinde bir aslan var.

Tory bir adrenalin bağımlısıdır.

Muhtemelen hiç görmemiştir... Derin deniz dalışından üs atlayışına kadar her şey. Hatta eğlenmek için mükemmel uçaklardan bile atlıyor."

Ash şaşırdı ve bundan etkilendi. "Gerçekten mi?"

Tory omuz silkti. "Tehlikeli yaşamayı severim."

"Hayır," dedi Pam, sesi arkadaşı için gururla doluydu, "o korkusuzca yaşıyor."

Başını saygıyla eğdi. "Korkusuzluk her insanda olması arzu edilen bir özelliktir. Aptallık ise değildir. Bu iş bitene kadar seninle kalacağım." Bu ifade onu şaşırtmıştı ama yine de çok mantıklıydı. Onun ekibi ve ona yakın durursa günlüğü ona ulaştıracağını söyledi,

onu bulan ilk kişi olacaktı. Sonra da kimse okumaya fırsat bulamadan onu yok edebilirdi.

Umut etti.

Pam kolunu Tory'ninkine doladı. "Ben olsam onun teklifini kabul ederdim. Bizim eve daha önce de gelmiştin, yani Kim'i ve onun 'yerdeki iç çamaşırı' sorununu biliyorsun."

"O benim iç çamaşırım değil! Bu senin."

Pam öfkesini bir eliyle savuşturdu. "İç çamaşırının kime ait olduğu gibi hayattaki küçük şeyler için tartışmayalım. Demek istediğim, ben olsam büyük adamla takılırdım. O bizden çok daha korkutucu."

"O da çok tatlı," diye sırttı Kim. "Eğer teklifini kabul ederse, korunmak için yalvarabilir miyim? Sanırım bana şeytani moti veren bir komşum var. Bana zarar verebilir, biliyorsun değil mi?"

Ash güldü. "Bilmiyorum... senin şu iç çamaşırı problemin..."

Pam bir kahkaha patlattı.

Kim suratını astı. "Sanki hiç yapmamışsın gibi."

Aslında giymemişti. Yere düşürmek için iç çamaşırı giymiyordu. Ama kadınların bunu bilmesine gerek yoktu. "Yine konu değiştiriyoruz. Dimitri'den bir haber aldın mı? dergi?"

"Henüz

değil."

"Yunanistan'da mı?" Ash sordu.

Tory başıyla onayladı.

"Tamam." Ash sırt çantasını omzunda salladı. "Sizden ayrılmaktan nefret ediyorum çocuklar, ama birkaç kıyafet almak için evime gidiyorum. Cep telefonu numaram sizde var. Eğer pencereden bir gölge görürseniz beni arayın, hemen dönerim. Sadece birkaç blok ötede oturuyorum."

Tory gülümsedi. "İyi olacağız."

Ash öyle umuyordu. Kapıya doğru yöneldi, onları bıraktı ve sokağa çıktı. Kimsenin onu göremeyeceğinden emin olur olmaz, Augustus Tsigas'ın evinin kapısının önünde kendini Yunanistan'a ışınladı.

Gus'ın babası, Kara Avcılara yardım eden insan hizmetkârlardan biri olan bir yaverdi. Bir yetişkin olarak Gus, Yunan hükümeti için çalışmaya başlamış, böylece sadece Ash'e değil, ihtiyaç duyduklarında diğer Yunan Kara Avcılara da yardım etmişti.

Gus'ın karısını korkutmamak için kapıyı hafifçe çaldı, Kocasının dahil olduğu paranormal dünya hakkında hiçbir fikri olmayan Olympia. Burada saatin sabahın ikisi olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Bir ışık yanmadan önce kapının diğer tarafından gelen ayak seslerini duydu.

Gus yüzünde çatık bir ifadeyle kapıyı açtı. "Bu önemli olsa iyi olur, Acheron."

"Seni başka bir sebep için uyandırır mıyım?"

"Evet."

İkisi de onun Gus'ı asla gereksiz yere rahatsız etmeyeceğini bildiği halde Ash onun somurtkanlığına güldü. "Bu önemli. Yardım ettiğin bir grup insanı hatırlıyor musun?"

"Arkeologlar mı?"

"Evet. Dimitri adında biri vardı. Adresine ihtiyacım var."

Gus son derece sinirli görünüyordu. "Senin her şeyi bildiğini sanıyordum. Kendin anlayamıyor musun?"

"Bazı kısıtlamalarla geliyorum ve ne yazık ki Dimitri de bu istisnalardan biri."

Gözlerini ovuşturarak Gus esnedi. "İçeri gel de senin için plağı çekeyim."

"Gus? Bir sorun mu var?"

Olympia odaya girdiğinde Ash kapıyı kapattı. Ufak tefek ve minyon bir kızdı, uzun siyah saçları ve iri kahverengi gözleri vardı. "Uyandırdığım için özür dilerim."

Onu görünce gülümsedi. "Sorun yok, Acheron. Muhtemelen ikinizin de sizi yalnız bırakmamı istediğinizi biliyorum. Ben yatağıma döneceğim."

"İyi geceler." Gus'ı ofisine kadar takip etti. "Bu arada, o bir erkek."

Gus gururla sırıttı. "Haber verdiğin için teşekkürler."

"Sorun değil." Gus bilgisayarda iş hesabına giriş yaparken o sessizce bekledi.

Gus adresi not ettikten sonra Ash'e uzattı. "Umarım bu yardımcı olur."

"Öyle. Teşekkürler."

En azından bir kişi ona yardımcı olduğu için minnettar olan Ash, kendini Gus'ın evinden Dimitri'nin daireesine ışınladı

şehrin öbür ucunda. Düşünmeye çalışırken derin bir nefes aldı.

bunu halletmenin en iyi yoluydu. Ya eve ışınlanıp adam uyurken evi arayabilir ya da onu uyandırıp nerede olduğunu sorabilirdi ...

O uyurken bulmak daha iyiydi.

Ash küçük, dağınık daireye girdi ve durakladı. İlk başta Dimitri'nin yatakta uyuduğunu düşündü ama kalp atışı duymadı. Yaklaştığında adamın kan gölünün içinde yüzüstü yattığını gördü.

"İyi değil," diye nefes aldı ve birileri mekânı darmadağın ederken geride kalan kaosa baktı bir arama sırasında.

Ash derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. güçlerinin işe yaradığı zaman. Tıpkı Tory'nin evinde olması gerektiği gibi, her şeyi aniden kristal netliğinde gördü.

Siyahlar giymiş üç iri adam Dimitri'nin üzerine çullanmış ve kitabı istemişti. Dimitri karşı koymuş ve onlar kendisine işkence ederken bile onlara hiçbir şey söylememişti.

Tory'ye olan sadakati iki saat önce susturucu takılmış bir silah sesiyle sona ermişti.

Ash cesedin yanına diz çöktü ve adamın gözlerini kapattı. "Huzur içinde uyu, küçük kardeşim. Bunu yapanlar ödeyeceğim. Söz veriyorum."

Adamlar daireyi darmadağın ettikten sonra hayal kırıklığı içinde buradan ayrılmışlardı. Ama günlük onlarda değilse, kimdeydi?

"Matera?"

Bana yine bağırarak mısın, Apostolos?

Özür dilerim. Ona karşı kısa konuştuğu için pişmanlık duyarken içinden bir suçluluk dalgası geçti. Tüm hayatı boyunca onu gerçekten seven tek kişiler annesi ve Simi olmuştu. Bu yüzden onlara karşı sabrını kaybetmekten nefret ediyordu. Öfkemi senden çıkarmak istememiştim ama lütfen bana bir cevap verir misin?
Soru?

Kitap burada değil, pratio. Dimitri onu başkasına vermiş.

Kime?

Önünde annesinin bir görüntüsü belirdi. Dönen gümüş gözlerinde hüznün ve pişmanlık vardı. "Senin için hayatımı verirdim, bunu biliyorsun. Ama bu soruya cevap veremem. Onun varlığı senin varlığına çok sıkı bağlı. Sen de bir babasın. Çocuklarınıza her zaman istediklerini veremeyeceğinizi biliyorsunuz. Üzgünüm, Apostolos."

Onun elini tutmayı o kadar çok istiyordu ki. Hayatında bir kez olsun onun dokunuşunu hissetmeyi. "Anlıyorum. Hoşuma gitmiyor ama anlıyorum."

İnanç dolu bir sesle tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Savitar'ın sana ne söylediğini biliyorum. Ama o sonuçlardan biri hakkında yanılıyordu. Kimsenin seni öldürmesine izin vermeyeceğim. Bir daha asla. Eğer biri sana yaklaşırsa, diyarları bölerim ve seni korumak için ordumu serbest bırakırım. Ben yıkım tanrıçasıyım ve bu insan dünyasına ne olacağı umurumda değil. Sevdiğim tek şey sensin ve senin hayatını kurtarmak için neyi ve kimi öldürmem gerekiyorsa öldüreceğim."

Bu pek de rahatlatıcı değildi. Dürüst olmak gerekirse, daha fazla aşağılanmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Ama onun sevgisi ve bağlılığı onun için her şey demekti.

"Seni seviyorum, Matera."

"O zaman beni serbest bırak."

Asla yerine getiremeyeceği bir istek karşısında başını salladı. Ve bu onun kalbini kırdı. "Eğer yaparsam dünyayı yok edeceksin."

Hakkını yemeyelim, ona yalan söyleme zahmetine girmemişti. Bazı şeyleri atlıyor ve kızının varlığı gibi hayati sırları ondan saklıyordu ve Simi'nin Xiamara'dan gelen soyunun sonuncusu ve insan alemindeki son Charonte olmasına rağmen, hayatta kalan son Charonte olmadığı gerçeğini saklıyordu, ama annesi asla açıkça yalan söylememişi.

Annesi yutkundu. "Öfkeyle, Kalosis'ten bir daha kurtulursam Artemis ve Apollo'yu sana yaptıkları için öldüreceğime yemin ettim. İkimiz de biliyoruz ki eğer sözümü tutmazsam yok olurum. Yani haklısın. Serbest bırakıldığımda dünyanın sonunu getirmekten başka çarem kalmazdı."

"Ve seni orada tutmaktan başka seçeneğim yok."

Başını iki yana salladı. "Bunu nasıl yapabildiğini asla anlayamayacağım. bana aynı anda hem gurur hem de acı veriyor. Size ihanet eden bir ırka olan sadakatinize katılmıyorum... hayır, Bundan daha kötüsünü yaptılar - size hiçbir merhamet ya da müsamahayı hak etmeyecek şekilde işkence ve tacizde bulundular. Ama benimkilerle şiddetle çatışsa bile inançlarınıza saygı duyuyorum. Hiçbir anne oğluyla daha fazla gurur duyamaz Apostolos. Git kitabını bul ve sana her konuda yardım etmek için burada olduğumu bil. yapabileceğim şekilde."

Elini ona doğru uzattı, böylece o da elini elinin üzerine koyabildi. Dokunmaya en çok yaklaşılabildikleri an buydu. Bir yanı ne pahasına olursa olsun onu serbest bırakmak istiyordu.

Ama bu şekilde acı çektikten sonra, bir başkasını böyle

incittiğini bilerek yaşayamazdı. En azından bunu hak etmedikleri sürece.

"Aşkımla git, Apostolos. İkimizi de gururlandır."

New Orleans'a geri döndüğünde, 622 Pirates Alley'deki dairesinin Aziz Louis Katedrali'nin avlusuna bakan balkonunda duruyordu. Hava karanlıktı ama o Eski Absinthe'den yükselen müziği duyabiliyordu. Aşağıdaki evin yanı sıra sokaktaki insanların kahkahaları ve gevezelikleri. Ara sokakta kurbanları takip eden Daimon'lar vardı ama o daha endişelenemedi Janice oradaydı. Trini Karanlık Avcısı'nın onları Royal Sokağı'na doğru takip edişini izledi ve Janice'in onlardan kurtulacağını biliyordu.

Bu gece kurbanlarını trolleyen Daimonlardan daha büyük endişeleri vardı. Birinin elinde Ryssa'nın asla yazmaması gereken bir günlük vardı. Zamanda geriye gidip günlüğü ele geçirebilirdi ama bunun şimdiki zamanı nasıl bozacağını bilmiyordu.

Ne gibi değişikliklere yol açabilir. Her şey yolunda

gidebilir. Ya da dünyanın sonu gelebilir.

Küpeşteye yaslanmış, seçeneklerini düşünüyordu. Kendi yıkımının tohumlarını çoktan atmış mıydı? Tory'ye zararsız görünen bir anahtar vermişti ve şimdi Tory aklına gelebilecek en büyük tehditti.

Kızı koru, Apostolos. Onu güvende tut ...

Kafasının içinde annesinin sesini duyunca başını eğdi. "Ne diyorsun, Matera?"

Bunu sana söylememeliyim ama dünyanın kurtuluşu onunkine bağlı. Onu güvende tut.

Ash, Heroes dizisinden bir replik aklına gelince güldü. Amigo kızı kurtar. Dünyayı kurtar.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordu.

Çünkü seni seviyorum. Şimdi git.

Ash tereddüt etti ama günün sonunda gerçeği biliyordu.
Gerçekten önemli olmasaydı annesi bunu ona söylemezdi.

Tamam, Soteria'yı koruyacaktı.

Ve kendini koruyacaktı.

* * *

"Ne yapıyorsun, Apollymi?"

Apollymi, Savitar'ı bulmak için çeşmeden uzaklaştı
bahçesinde durmuş ona kızgın kızgın bakıyordu. "Defol, seni
piç kurusu."

Hareket etmeyi reddetti. "Bunu ona söylememeliydin."

Chthonian'a meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Tüm
gücüne rağmen onunla boy ölçüşemezdi ve bunu o da
biliyordu. "Sen kim oluyorsun da bana neyin yapıp neyin
yapılmaması gerektiği konusunda ders veriyorsun?"

Gözleri lavantadan gümüşe parladı ve sonra koyu canlı bir
maviye döndü. "Kaderle oynuyorsun."

Ona hırladı. "Ben oğlumu koruyorum. Eğer bu bir suçsa, o
zaman beni cezalandırın. Durun, zaten onu koruduğum için
cezalandırılıyorum. Öyle olsun."

Savitar gözlerini ona dikti. "Bu bir oyun değil."

"Hayır, değil. Ben onları oynamıyorum. Hiç oynamadım."
Kadın adamın yanından geçmeye başladı ama adam
kolundan tutup onu durdurdu.

"Atlantis'te yok ettiğin tanrıların güçlerini kontrol altına
almak zorunda kalmadım.

onları. Ama bana kalsa, diğer Chthonianlar bunun için seni paramparça ederlerdi."

Apollymi ne onun ne de bir başkasının gözünü korkutmayı reddetti. "Ne olmuş yani? Sana teşekkür etmemi mi istiyorsun?" Kolunu adamın elinden kurtardı. "Sana borçlu olduğum tek teşekkür

Apostolos'un güçlerini öğrenmesine yardım ettin. Bunun için sana her zaman minnettar olacağım. Ama minnettarlığım buraya kadar. Senden ya da birlikte koştuğun diğer ölümlü tanrılardan gerçekten korktuğumu düşünüyorsan, bir daha düşün. Bu evrende sadece ilkel kaynak benden daha güçlüdür. Korktuğum hiçbir şey yok."

Yüz ifadesi soğuk ve acımasız bir hal aldı. "Bu doğru değil. Oğlunu kaybetmekten korkuyorsun ve bundan korktuğun sürece sen de bizim kadar kontrol edilebilirsin."

Onun haklı olduğu gerçeğinden nefret ediyordu. "Beni zorlama Savitar."

"Ve beni zorlama. Doğuştan bir tanrıça olabilirsin ama ben bir Chthonian'dan çok daha fazlasıyım ve bunu biliyorsun. I Hayal bile edemeyeceğiniz bir cehennemden sağ çıktım ve onun ateşi içimde çelikten bir çekirdek oluşturdu. Savaşmak istiyorsan, kılıcını seç.

Ama senden önce beni öldürmek isteyip de başaramayan tanrıların sayısını unutma."

Ona öfkeli bir bakış fırlattı. "Buna karşılık, çocuğumu korumak için sadece tüm panteonumu değil, ailemi de yok ettiğimi hatırlasan iyi edersin. Yoluma çıkma, yoksa hangimizin en güçlü kılıca sahip olduğunu ilk ve son kez öğreniriz."

Savitar inatçılığı yüzünden onu boğmak istedi. Ama o hep böyleydi. Çekirdeğine kadar inatçıydı. olmak. "İyi ama onu en son korumaya çalıştığında neler olduğunu bir düşün. Kurcalamanızın Apostolos'a verdiği acıyı. Gerçekten istediğin bu mu?"

Gözleri yaşardı ve ona bu acıyı yaşattığı için kendinden nefret etti. "Lanet olsun sana."

Alay etti. "Bundan çok önce lanetlenmişim. Bırak kader olması gerektiği gibi gelişsin, Apollymi. Bu işe karışmaman için sana yalvarıyorum. Hepimizin iyiliği için."

Kristal gözyaşları koyu sarı kirpiklerinde elmas gibi parlıyordu. "Onu benim için hayatta tut Savitar. Aksi takdirde ne olacağını biliyorsun."

Başını öne eğdi. "Elimden geleni yapacağım ama sonuçta ikimiz de biliyoruz ki sadece Apostolos onun için istediğimiz kadarı çizebilir."

Çünkü Acheron bu işi batırırsa, çektiği acılarda yalnız olmayacaktı.

Tüm dünya yok olacaktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ash, Tory'nin ön kapısını çaldı. Kadınları duydu. Oturma odasında kızlar gibi kıkırdayan Kim, kapıyı açıp ona şeytani bir sırıtış atarak onu tedirgin etti.

"Siyahı seviyorsun, değil mi Ash?"

Cevap vermesi gerekip gerekmediğinden emin olamayınca kaşlarını çattı. "Sorun değil."

"Ama en sevdiğin renk ne?" diye sordu, onun eve girebilmesi için geri adım atarak.

İçeri girdi ve belki de o kadar da diğer yöne doğru koşuyorlardı. Neyin peşindeydiler? "Bunu hiç düşünmemiştim."

Pam boğazını temizledi. "Ama birini seçmek zorunda olsaydın, bu ne olurdu?"

Elini sırt çantasının askısına koydu. "Beyaz olmayan her şey." Bu Artemis'in en sevdiği renkti ve bunu düşünmek midesini bulandırıyordu.

Tory onun kaçamak cevabı karşısında ofladı. "Bunu biraz daha daraltabilir misin?"

Pam kıkırdadı. "Cevap verene kadar seni rahat bırakmayacak."

Planladıkları şey konusunda hâlâ endişeli olan adam omuz silkti. "Uh, tamam. Kırmızı sanırım. Neden?"

Bir şey kafasına doğru uçarak geldi. Ash irkilmeden onu yakaladı ve gıcırdadı. Kaşlarını çatarak elini açtı ve

siyah boynuzları olan küçük kırmızı bir iblis ördek buldu... garip bir şekilde ona iblis formundaki Simi'yi hatırlattı.

Kadınlara kaşlarını çatı. "Ah... teşekkür ederim?"

Bir kahkaha patlattılar.

Kim Pam'in yanına otururken Ash etrafındakilere baktı. "Hiç bir filmin ortasına girmişsiniz ve size ne hakkında olduğunu söylemeyi unutmuşlar gibi hissettiniz mi?"

Kim elini savuştururcasına salladı. "İş yerinde hep başıma gelir. Sadece katlanıyorum."

Pam güldü. "Doğum hemşiresi olduğunu düşünürseniz bu gerçekten kötü bir şey."

Kim arkadaşının koluna şakacı bir şekilde vurarak, "Oh, sus," dedi.

Pam ve Kim kanepeden ceketlerini aldılar. Pam omuz silkti. "Ash döndüğüne göre ikiniz yalnız. Ash, eğer sana bir çekiç daha fırlatırsa, bize haber ver ve senin için onu görevlendirelim."

Şaşkın bir halde, onlar gidene kadar bir daha hareket etmedi ya da konuşmadı. "İlginç arkadaşlarınız var."

Tory gururla gülümserken kapıyı kilitledi. "Hayır, dünyadaki en iyi arkadaşlara sahibim. Onlarsız ne yapardım bilmiyorum."

Ash, Nick'i düşündükçe kalbinin sıkıştığını hissetti. "Evet, bir keresinde bende de vardı."

Kaşlarını çatarak ona döndü. "Ne oldu?"

Simi ile yattı ve bunun için onu öldürdüm. Şey, içinde değil Gerçekte. Sadece Nick'i ölmesi için lanetlemişti, bu da Nick'in hayatını sona erdiren tetiği çekmekle aynı şeydi. "Artık konuşmuyoruz."

Sadece kavga ettiler ve birbirlerini öldürmeye çalıştılar. Ve hepsi onun suçuydu. Ash bir öfke nöbetinde dostluklarını yok etmişti.

Koluna rahatlatıcı bir el koydu. Ash onun bunu önemsemediğinden emindi ama yine de ona elini uzatma zahmetine girmesi bile onu derinden etkilemişti. "Çok üzgünüm Ash. Kızlarım olmadan ne yapardım hayal bile edemiyorum. Bu Onları gece ya da gündüz istediğim zaman arayabileceğimi ve en kısa sürede burada olacaklarını bilmek çok rahatlatıcı.

Herkesin böyle arkadaşları olmalı." "Evet, olmalı."

Tory, Ash'i hatırladığı gibi pizza kalıntılarını aldı. Ona kendisinin de bir ailesi olmadığını söyledi. "Peki ne zaman moralin bozulsa kimi arıyorsun?"

Sırt çantasını silkti. "Bilmiyorum."

Durakladı. "Hiç aşağı inmiyor musun ya da kimseyi aramıyorsun?"

Odanın etrafına baktı. "Yani kanepede mi uyuyacağım?"

Adamın konuyu kişisel bir konudan uzaklaştırmaya çalıştığını fark etmemişti. "Hayır, boş bir yatak odam var. Üst katta. Sırt çantanı bile orada bırakabilirsin ve ona dokunacağımdan korkma."

Yavaşça başını salladı.

Pizza kutularını bir çöp kutusuna atarken sessizlik biraz garipti. "Sonunda hırsızların mahvettiği her şeyi yerine yerleştirdik. OKB bir kez hüküm sürdüğünde tekrar."

"Güzel. Neyin eksik olduğunu bulabildin mi?"

Bu masum soru karşısında dişlerini sıktı. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Belli ki burada olmayan bir şey arıyorlardı.

-Senin ve polisin düşündüğü gibi. Bu da ne zaman geri geleceklerini merak etmeme neden oluyor."

"O zaman uyumak için bir otele mi gitmek istiyorsun? Sana evimi önerirdim ama sadece tek yatak odalı bir evim var. Dört yüz metre karede iki kişi için fazla yer yok. insanlar."

Vay canına, burası ev demek için küçük bir yerdı ve bu ona adamın yalnız doğası hakkında çok şey anlatıyordu. "Çok eğleniyorsun, değil mi?"

Gülümsedi. "Sana söyledim, yalnız olmayı seviyorum. Ama seni daha rahat hissettirecekse birlikte kalabileceğimiz arkadaşlarım var. Onların evleri çok büyük ve Benden kaçmak için bolca yer var. Eminim ihtiyaç duymanız halinde bazılarının alet çantaları bile vardır."

Onun nazik şakasına gülerken kolunu tekrar okşadı. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, çekiçle seni bilerek ıskaladım. Ben balta ve balta atma şampiyonuyum. İnan bana, seni gerçekten incitmek isteseydim, incitirdim."

Homurdandı. "Benim açımdan pek rahatlatıcı değil. Pek kimseyle çıkmıyorsun, değil mi?"

Tory bunu düşünürken yine güldü. "Deniyorum ama benim için hiç iyi gitmiyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Sanki lanetlenmiş gibiyim. Ne zaman bir erkeğe gerçekten yakınlaştım, ya eşcinsel olduğunu keşfediyor ya da garip bir kaza geçirip benden ayrılmaya karar veriyor."

"Çekişlerin de dahil olduğu ucube kazalar mı?"

Gözlerini devirdi. "Hayır, ama bir adam benimle yatağa girmeye çalışırken bacağını kırdı. Aşk hayatıma büyük bir darbe vurdu. Egoma ciddi bir darbe indirdiğinden bahsetmiyorum bile.

Oh, şey... yemek yememişsin. Biraz yemek ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler. Evimde bir sandviç aldım."

Son bira şişelerini atarken ona şüpheyile baktı. "Yunanlı olduğumuzu biliyorsun. Yemek yememiz ve çok yememiz gerekiyor."

"Bu kötü bir klişe."

"Benim ailemde öyle değil. Aslında, daha çok olimpik bir spor gibi. Del teyzem, antrenman kampındaki bir defans oyuncusu gibi yemeklere saldırdığı için yiyebildiğin kadar ye büfelerinden kovulan bir kadındır. Benim ailemde biz kadınlar pişiririz, siz erkekler yersiniz. Bu sadece doğal bir düzen."

Ash, küçük bir peçete almak için eğilen kızın kıçının kıvrımını fark edince kollarını göğsünde kavuşturdu.

yere düşmüştü. Kahretsin, bu pozisyon onu ateş gibi yakmış, kızın çıplak haldeki görüntüsü ona işkence etmişti. Onu bu şekilde ciddi bir şekilde kullanabilirdi ...

Nefesi aniden kesilince, uzanıp onu sert bir tokat yemesini garantileyecek bir yerinden yakalamamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Yine de buna değebilirdi.

"Ben gerçekten fazla yemem, o yüzden beni beslemek konusunda endişelenmeyin."

Ona kaşlarını çatmak için doğruldu. "Sen garip bir vampir falan mısın? Güneş gözlüklerini hiç çıkarmıyorsun ve sadece birayla besleniyorsun... sonra tekrar, bu da bir frat boy gibi geliyor ve seni gün ışığında gördüm... Böylece vampir fantezim sona eriyor."

Keşke onu çıplak görme fantezisi de bu kadar kolay sona erseydi. "Ve bu arada," ki bu onun zevkleri için biraz eve yakındı, "eşyalarımı yukarı çıkaracağım. Ne tarafa gideceğim?"

"İkinci kapı."

Ash merdivenlere yöneldi ve merdivenleri çıkarken duvardaki aile fotoğrafları tekrar gözüne çarptı. Tory o kadar tamamen normaldi. Onun gibi insanların etrafında o kadar az zaman geçirmişti ki gülümsemekten kendini alamadı.

Ama bundan da öte, böylesine geniş bir aile ortamında büyümenin, sevilmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu.

Tüm fotoğraflarda herkes çok mutlu görünüyordu. Tory Yunanistan'da kuzenleriyle ayakta birbirlerine sarılırken. New York'ta Theo'nun şarküterisinde daha fazla fotoğrafları vardı.

En sevdiği, Tory'nin on dört yaşlarında Geary ile teknede çekilmiş bir fotoğrafıydı. İkisi de geniş kenarlı kahverengi

şapkalar takmış, burunlarına beyaz güneş kremi sürmüşlerdi.

kucaklaşıp gülüşüyorlardı. O yapamadan önce Kendini durdurup yüzüne dokunmak için uzandı. Ve iradesine rağmen, birinin ona böyle sarıldığını, onunla birlikte olmaktan bu kadar mutlu olduğunu hayal etmeye çalıştı.

Bu nasıl hissettirdi?

Yorgunsun.

Onu böyle seven ve ona dokunabilen tek kişi Simi'ydi. Simi onun için dünyaları düşünüyordu ve bu yüzden ona karşı bu kadar korumacıydı.

Göğsündeki dövmesine dokundu, onunla birlikte olduğu için minnettardı. Onu yakında serbest bırakması gerekiyordu ama dürüst olmak gerekirse ayrı oldukları zamanlardan nefret ediyordu. Onunla birlikte olmanın verdiği bir rahatlık vardı...

Bencilceydi ama kendine engel olamıyordu.

Sırt çantasının askısını kavrayarak merdivenlerden yukarı, odasına doğru ilerledi. Evin geri kalanı gibi küçük ve rahattı. Perdeler ve yorgan pembe çiçekli bej rengindeydi.

Birisi içeri girmiş ve çarşafı onun için indirmişti. Nedenini bilmiyordu ama bu ona hoş karşılandığını hissettirmişti.

Sırt çantasını yere bıraktı ve sallanan bir sandalyede duran akustik gitara uzandı. Bir varlık hissetti Arkasında. Döndüğünde Tory'nin kapı aralığında onu izlediğini gördü.

"Çalıyor musun?" diye sordu.

"Zaman zaman işkence ediyorum. Peki ya sen?"

"Bazen

yapıyorum." "İyi

misin?" "Fena

değilim."

Şifonyerin üzerine koyduğu küçük bir havlu ve el bezi yığısıyla odaya girdi. "Banyo koridorun karşısında. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Bana önemliymişim gibi dokunman... Yasak düşünceyle başını salladı. "Ben az ihtiyacı olan bir adamım."

İç çekti. "Sende bunu fark ettim."

Ash kendini durduramadan ona bir adım daha yaklaştı. Tory'nin şampuanından yayılan şeftaliyle karışık değerli kokusunu alabilecek kadar yaklaştı. Tadını çıkardı. Tıpkı kendisiyle ilgili her şeyi sorgulayan o meraklı kahverengi gözlerin tadını çıkardığı gibi.

Tanrım, bu kadının bir parçasını nasıl da istiyordu...

Ash ona bu kadar yakın dururken Tory nefes alamıyordu, onun vücut ısını hissedebiliyordu. İnanılmaz derecede seksiydi. Çok güzeldi.

Seni öpecek.

O erkeksi dudakların tadını şimdiden alabiliyordu. Kollarının onu sardığını hissediyordu.

Ama gerçek bu değildi. Adam tenine dokunduğu anda, kadın sıçrayarak uzaklaştı. "Tamam o zaman. Seni yalnız bırakayım."

Kız odadan öyle hızlı çıktı ki, arkasında bir buhar izi bıraktı. Onu nasıl istemezdi? Onun tüm hayatında insanlarla savaşıyordu. İstenmeyenleri

savuşturmak

Eller ve dokunur. Sonunda kendisine dokunmasını istediği birini buldu ve kadın ona bir cüzzamlı gibi davrandı.

Bu da neydi böyle?

Sinirlenerek elini saçlarında gezdirdi ve nefesinin altından küfretti. Onunla uzun bir gece olacaktı.

Ona çok yakın ama bir o kadar da uzakta uyumak.

* * *

Ertesi sabah çok erken bir saatte uyanan Tory, sendeleyerek mutfağa indiğinde hâlâ gözleri kamaşıyordu. Odaya girer girmez olduğu yerde donup kaldı.

Ash oradaydı. Üzerinde sadece kot pantolon vardı ve sırtı ona dönük duruyordu.

Kutsal azizler! Kusursuz esmer tenin genişliği, ölümlü bir kadının görüp de ağzının suyunu akıtamayacağı kadar fazlaydı. Kaslı geniş omuzlar dar kalçalara ve mükemmel biçimli bir popoya doğru inceliyordu. Saçları uykudan hâlâ dağınıktı.

Biranın üstünü patlattım.

Tory onun hareketlerinden tiksiniş gibi bir ses çıkardı. "Şaka yapıyor olmalısın."

Döndü ve kadının az da olsa akli kaçtı. Evet, hala O sinir bozucu güneş gözlüklerini takmıştı ama kot pantolonunun üst düğmesi iliklenmemişti. Pantolon kalçalarına kadar iniyordu ve göbeğinin güneyinde uzanan koyu renkli saç izi açıklıkta biraz daha kalındı.

O bir komandoydu.

Ve o uzun, sert vücut günah için yaratılmıştı. Gerçekten, hiçbir erkek böyle görünmemeliydi ve kesinlikle

mutfağında duruyordu... Yatağında ise başka bir hikaye vardı. Adamım, onu nasıl da ısırarak istiyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu masumca.

Adamın neredeyse çıplak haline itirazını hatırlayabilmesi için üç kalp atışı geçmesi gerekti. "Sabahın köründe bira içiyorsun. Ne tür bir alkoliksin sen?"

Derin bir yudum almadan önce ona alaycı bir sırıtış fırlattı. "Ben alkolik değilim."

Evet, doğru. "Hep öyle derler. En azından bunu içmeden önce midenize bir şeyler koyun."

Yüz hatları sertleşti. "Bir anneye ihtiyacım yok, Tory."

Buna bir dakika bile inanmadı. Yaptığı şeye sinirlenerek şişeyi ondan almaya çalıştı ama adam buna izin vermedi.

Ona ters ters baktı. "Seninle ilgilenecek birine ihtiyacın var. Tanrım! Bunu kendine nasıl yaparsın?"

"Sadece bir bira."

"Ve cehennem sadece bir saunadır." Buzdolabına gitti ve yumurta ve biraz peynir aldı. "Otur da sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Aç değilim."

"Birazdan elimde bir tava ve bıçak olacak, o yüzden senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan benimle tartışmayı bırakıp oturacaksın."

"Ben kahvaltı etmem," diye mırıldandı nefesinin altından, onun yolundan çekilirken.

"Gerçekten umurumda değil," diye alay etti onun kalın aksanına olabildiğince yakın bir ses tonuyla.

Kahvaltı tezgâhının diğer tarafına geçti. "Çok patronluk taslıyorsun."

"Evet, öyleyim. Şimdi otur."

"Evet, Majesteleri. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" "Medeni bir insan gibi gömleğini giy. Nasıl

olduğunu biliyor musun?
bir mutfakta gömleksiz olmanın sağlıksız olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Ash onu boğmak istemesine rağmen güldü. O da Daha fazla kıyafet giymesini isteyen tanıdığı tek kişi olmalıydı. Ayağa kalkmaya başladı ama kadın onaylamadığını belli eden bir çığlık attı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu, kızın ruh halindeki değişimler onu gerçekten şaşırtmıştı.

Elindeki bıçağı tehditkâr bir şekilde ona doğrulttu. "Ben seni bir şeyler yerken görene kadar sakın kıpırdama."

Sinirli bir nefes verdi. "Bana gidip bir gömlek giymemi söyledin."

"Ne zamandan beri söylediğim tek bir şeyi bile dinliyorsun? Asla dinlemedim. Ne yapmayı planladığını biliyorum. Yukarı çıkacaksın ve geri dönmeyeceksin. O yüzden otur."

Onun iki yumurtayı kırıp bir kaseye koymasını izlerken ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı, böylece koruyucu güçleri olan bir tanrı olmasaydı onu korkutacak bir şevkle onları yenebilirdi. "Sen bir Sabah insanı mısın?"

Üstlerine bir avuç peynir koydu. "Hayır, kafein serumumu da almadım, bu da bana şaka yapmanın akıllıca olacağı anlamına geliyor."

Ash gülümsemesini gizledi. Neden onu bu kadar eğlendiriyordu? Bunu anlamıyordu ve ona gerçeği söylemek istemediği sürece

Gerçekten neyle beslendiğini bilmediği için, kadın ona omlet, pastırma ve kızarmış ekmek yaparken burada oturmaktan başka çaresi yoktu.

Tabağı adamın önüne koydu. "Fie!"-Yunanca yemek.

Gömülü duyguları kabarıırken leziz kokulu yemeğe baktı. Yemek mi istiyorsun, fahişe? Lütfen beni ...

Aklının bir köşesinde kendisini Estes'in ofisinde, yerde dizlerinin üzerinde, çıplak ve masaya zincirlenmiş bir halde, amcası akşam geç saatlere kadar kitap okurken gördü. Amcasını zengin etmek için kan kaybından ölecek hale gelene kadar çalıştığı bütün gün boyunca hiçbir şey yemesine izin verilmediği için açlıktan kıvranan Ash, Estes'in önüne bıraktığı bir kase kuru incire bakakalmıştı. Midesi açlıktan kasılmış, ağzı tek bir tat için bile sulanmıştı. Bir saatten fazla bir süre yemeğe bakmış, çaresiz bir ıstırap içinde dudaklarını ısırılmıştı. Estes'in kendisini görmeyecek kadar okumaya dalmış olduğuna inanan Ash bir tanesine uzandı.

O şiddetli tokadın acısını hâlâ hissedebiliyordu. Estes'in saçlarını çekip Ash'i ayaklarının dibinde tutarken gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu. "Sana yemek için izin mi verdim, fahişe? Hak etmeden asla benden bir şey alamazsın..."

Artemis bile onu kontrol etmek için kanını ondan esirgedi. Eğer onu memnun etmezse, açlıktan ölürdü. Babasının muhafızları tarafından zorla beslenmesinin anıları bundan daha fazlaydı. Boğazından aşağı kürekle. Yutana kadar ağzını ve burnunu kapalı tutun. Boğulduğu zaman da

ağızına vahşice döküyorlardı, onu da yumruklamış ve tokatlamışlardı.

Yemek yemekten nefret ederdi.

Tory peynire uzandı ve peyniri yakaladığında dondu kaldı. Ash'in yüzünde garip bir ifade vardı. Bilmese, Ash'in önündeki yemekten korktuğuna yemin edebilirdi. "Sorun nedir?"

"Gerçekten kahvaltı etmiyorum."

Bu sefer onun sesindeki altta yatan notayı duydu. ona küçük, korkak bir çocuğu hatırlattı. Kendini durduramadan ona doğru yürüdü ve yanında durdu. O da tabağa bakmaya devam etti.

Yavaşça Ash'in bıyıklı çenesini avucunun içine aldı ve kendisine bakması için başını çevirdi. "Seni isteğin dışında yemek yemeye zorlamayacağım Ash. Ama açlıktan öldüğünü de görmek istemiyorum. Lütfen bir şeyler ye."

Ash onun boynunda, hayatının canlılığıyla zonklayan damara baktı. Kalbinin atışını duyabiliyordu... arzuladığı yiyecek buydu.

İçinden geçen açlık dalgasıyla kesici dişleri uzadı. Gözlerinin kızardığını hissettiğinde hisleri keskinleşti.

Ye ...

Ama Artemis'in insanken ona yaptığı gibi ondan beslenmeyi kendine yediremiyordu. Bunu onun için zevkli hale getirebilse de yapamıyordu. Birinin vücudundaki kanı çekip çıkarması büyük bir tecavüze uğramışlık hissiydi. Vücudunu parçalamaları

Siz onları durduracak güçte değİlken dişleriyle etinizi

Bunu yapmayacağım.

Uzandı ve çatalı adamın dudaklarına götürmeden önce yumurtadan küçük bir parça kesti. "Lütfen bir ısırık alır mısın?"

İçgüdüleri, dişleri çekilirken onu kendisinden uzaklaştırmaktı. Bunun yerine dudaklarını ayırarak yumurtaları dilinin üzerine yerleştirdi. Tadı onu hayrete düşürdü. Ölmeden önce hiç yemek yememişti.

Ama yemekten daha da iyisi Tory'nin yüzündeki memnun gülümsemeydi. Uzandı ve parmaklarının tersiyle onun çenesini okşadı.

Gözlerini kapatarak, aleti sertleşirken bu dokunuşun şefkatinin tadını çıkardı. O anda, her şeyi aldı Onu kendine çekip öpmek için sahip olduğu gücün bir onsu. Ya da daha doğrusu, onu çırılçıplak soyacak ve içindeki boş acıyı doyuracaktı.

Tüm varlığı boyunca şehveti hiç böyle tatmamıştı. Bu sadece bir arzudan daha fazlasıydı, çİğ, talepkâr bir ihtiyaçtı.

Bir parça kızarmış ekmek kopardı ve ağzına götürdü. Adam itaatkâr bir şekilde dudaklarını ayırdı ve kadının onu tekrar beslemesine izin verdi.

Tory onu beslemekten duyduğu tuhaf tatmin duygusunu açıklayamıyordu ama bunu inkâr etmek mümkün değildi. Sanki vahşı bir aslanı evcilleştiriyormuş gibi hissediyordu. Ve ona bir parça domuz pastırması verdiğinde, parmaklarını nazikçe ısırdı.

İçini bir ürperti kapladı.

"O kadar da kötü

değil, değil mi?" Başını

iki yana salladı.

Ona yumurtadan bir ısırık daha verdi. Adam yumurtaları yuttu, sonra da birasından bir yudum aldı. Gözlerini göremiyordu ama bakışlarının ağırlığını üzerinde hissediyordu ve bu tüm vücudunu ısıtıyordu.

"Şimdi seni yatıştırdığıma göre..." Onu kendine doğru çekti ve dudaklarını yakaladı.

Adamın dili kadınıninkine değdiğinde Tory inledi. Hayatında hiç bir erkek onu böyle öpmemişti -sanki onu içine çekiyormuş gibi. Ona sahip oluyormuş gibi. Yüzünü ellerinin arasına alırken öpücüğü sıcak ve talepkârdı.

Ash onun tadına bakmaktan, onu hissetmekten yanıyordu. diline karşı. Tekrar tekrar, kendini onun derinliklerine gömülmüş olarak hayal edebiliyordu. Ellerini sırtında hissediyor, yanağına dokunmak için kullandığı aynı şefkatle onu okşuyordu.

Buna dayanamayan adam, bir elini kızın kolundan aşağı indirdi ve kalçalarının etrafından dolaştırarak onu kendine yaklaştırdı.

Tory'nin vücudu inanılmaz bir istekle zonkluyordu. Kot pantolonunu çıkarmak ve onun her santimini tatmak istiyordu.

Kendinden geçip kör olana kadar vücudunu okşadı ama günün sonunda aptal değildi.

Böyle bir adam onun gibi bir kadınla çıkmaz. Öyle bir şey olmadı.

"Dur bakalım oğlum," dedi geri çekilerek. "Aşağı. Daha yeni tanıştık. Bu yüzden göz renginin ne olduğunu bile

bilmiyorum."

Kadın ondan uzaklaşırken Ash inlemek istedi. Bakışları, giydiği atletin altından açıkça görünen göğüs uçlarına kaydı. Tek istediği tişörtünü yukarı itmek ve onlardan birini ağzına almaktı.

Ona önemliymiş gibi sarılacak mıydı?

Yoksa onu memnun ettikten sonra tokatlayıp yatağından mı atacaktı?

Bu son düşünce onun üzerinden buzlu su gibi geçti. Artık kullanılmış hissetmek istemiyordu. Başka bir kadınla öpüştüğünü öğrenirse, vücudunda deri kalmayana kadar onu dövecek iri yarı, kızıl saçlı bir sorunu olduğundan bahsetmiyorum bile.

Lanet olsun. Hayatı hiçbir zaman kendisine ait olmamıştı.

"Özür dilerim," diye nefes aldı. "Son derece karşı

konulmazsın." "Tuhaf, erkekler yıllardır bana direniyor."

"Evet, onlar aptaldı."

Gülümseyerek onun gözlüklerine uzandı. "Bunları çıkarabilir miyim?"

Korku içini yırtarken Ash yutkundu. "Keşke yapmasaydın."

"Neden?"

"Çünkü seni rahatsız edecekler. Kimse gözlerime bakmayı sevmez."

Ona kaşlarını çattı. "Nesin sen? Rosemary'nin bebeği mi?"

"Sayılır."

Onun korkusu karşısında başını salladı. "Fark etmediysen söyleyeyim, ben çoğu insan gibi değilim."

Hayır, değildi. Ama tanrılar bile dudaklarını tiksintiyle kıvrımadan onun gözlerine bakamazdı. "Unutma, bunu yaptığında geri dönüşü yok."

Tory bu korkunç sözler karşısında dondu kaldı. Şimdi neye benzediklerini öğrenmesi gerekiyordu. Yavaşça uzanarak adamın gözündeki güneş gözlüğünü çıkardı.

Ash yere bakarak gözlüğün rengini görmesini engelledi. Ama adam güneş gözlüğü olmadan daha da muhteşemdi. Daha önce hiç bu kadar mükemmel yüz hatları görmemişti.

"Bana bak Ash."

Ash, Artemis'in de ona aynı şeyi söylediğini hatırlayınca dişlerini sıktı. O zamanlar, onlar yüzünden kendisine zarar vermesinden korkmuştu. Şimdi Tory'nin ona zarar vermesinden korkmuyordu ama bunca yüzyıl sonra bile insanların onun bakışlarıyla dudaklarını bükmeden ya da yüzlerini buruşturmadan nasıl nadiren karşılaştıklarını biliyordu. Tanrılığının kanıtlarını birilerinin görmesinden nefret ediyordu.

Tory hafif ve nazik bir dokunuşla onun alnını okşadı. "Lütfen Ash?"

Kendini onun dehşetine ve korkusuna hazırlayarak başını kaldırdı ve bakışlarını onunkilerle eşit bir şekilde buluşturdu.

Tory şaşkınlık içinde dönen gümüş rengine baktı. Hayatında hiç böyle bir şey görmemişti. Renkleri çok soluk ve saftı. Ona cıvayı hatırlatıyorlardı. "Sen kör müsün?" Soru dudaklarından dökülürken bile bunun saçma olduğunu biliyordu. Açıkça görebiliyordu.

Yüz hatları soğukkanlıydı. "Hayır, kör değilim. Bu sadece talihsiz bir doğum kusuru."

Konuşurken adamın gözlerindeki utancı gördü ve bu kadar güzel bir şeyin onu bu kadar incitmesi göğsünü daralttı. "Bu bir kusur değil. Gözlerin çok güzel. Eşsiz... tıpkı senin gibi. Bence çok havalılar."

Gözlerini kaçırdı.

Çenesini yakaladı ve onu tekrar kendisine bakmaya zorladı. "Seni kim incitti?"

Bakışları temkinliydi. "Ne?"

Tory bunun kulağa ne kadar cadalozca geldiğini fark edince onun çenesini okşadı. "Çok özür dilerim, çok meraklı davrandım. Sadece, en zararsız şey hakkında bile çok temkinli ve mahremsin. Sanki sana karşı kullanılmasından korktuğun için bir şey söylemeye korkuyorsun. Ve bu her şey, göz rengine kadar. Bahse girerim siyah senin doğal saç rengin bile değildir, değil mi?"

Ash onun sorusu karşısında yutkundu. Kadın ürkütücü derecede sezgiseldi. "Dediğin gibi, birbirimizi çok az tanıyoruz."

Adamın saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Hiç biriyle yakınlaştın mı?"

"Tabii ki var."

"Cinsel yakınlaşmadan bahsetmiyorum. Bu yaşta bile sayısız kadınla birlikte olduğundan şüphem yok. Bahsettiğim şey, en mahrem düşüncelerinizi bilen birine sahip olmak. Seni yargılamasından ya da senin hakkında kötü düşünmesinden korkmadan kendin olabileceğin biri?"

Ash, başka birine karşı bu kadar açık olma düşüncesine acı acı güldü. "İnsanların doğasında birbirlerini incitmek var. Kimse senin düşüncelerini ya da duygularını gerçekten önemsemiyor."

Tory onun için acı çekiyordu. O kadar içine kapanıktı ki ağlamak istiyordu. "Düşüncelerini önemsiyorum Ash."

"Sen mi? En başından beri benimle ilgili her şeyi yanlış değerlendirdin. Ben uğraşmak zorunda olduğun başka bir pislikten başka bir şey değilim."

"Çünkü seni yargılamam için bana en kötü halinden başka bir şey vermedin. Nashville'e neden geldin? Neden? İtibarımı mahvetmek senin için neden bu kadar önemliydi?"

Adam daha da içine kapanırken gözlerindeki ışığın söndüğünü gördü. Ama onun için üzülmesine neden olan şey gözlerindeki acıydı ve o anda yaptığı şey için çok kişisel bir nedeni olduğunu biliyordu.

"Neden, Ash?"

Salon saati çaldı.

Geri çekildi. "Saat dokuz. Bir randevum var."

Adam birasıyla mutfaktan çıkıp oturma odasına giderken kaşlarını çattı ve televizyonuna bir Xbox 360 kurdu. En azından öyle olduğunu düşünüyordu ama beyaz yerine siyahla kaplıydı.
hacker/pwn3d çıkartmaları.

Onu görmezden gelerek sırt çantasından bir tişört çıkardı, üzerine giydi, sonra koltuğuna oturdu ve kafasına bir kulaklık taktı.

Kanepenin koluna oturdu. "Pwn3d ne demek? İnternetin her yerinde bunu görüyorum."

"Bu bir oyuncu terimidir ve sahip olunduğunuz ya da kötü bir şekilde yenildiğiniz anlamına gelir." Her şeyi açtı.

"Bunu çok mu yapıyorsun?"

"Her cumartesi sabahı."

Halo, Gears of War ya da başka bir maço erkek oyunu görmeyi beklerken gözlerini devirdi. Bu yüzden pembe dans eden hayvanlarla başladığında kaşlarını çattı. "Viva Piñata mı?" Küçük bir çocuk oyununa benziyordu.

"Evet," dedi kendi adıyla giriş yaparken. "Hey, Tobe."

Kulaklıktan biriyle konuştuğunu fark etti. "Evet, biraz geciktiğimi biliyorum. Özür dilerim."

Kafası karışmış bir şekilde Ash'in bir tilki karakteri seçtiğini, Tobinator adında birinin ise ayı olduğunu gördü. Sonra JadeNX ve Toki-san katıldı.

Ash ona baktı, sonra tüm dikkatini oyuna verdi. "Toby, Jaden'a göz kulak ol. Kötü bir gece geçirdiğini ve yok etme havasında olduğunu duydum." Güldü. "Dünyanın sonu bugün benim üzerimde değil, dostum. Hey, Takeshi, koca kıcını üstümden çek. Tilkiyi eziyorsun." Yarışta karakterini yana doğru kaydırды. "Tilkiyi kurban etmekte onur yoktur. tilki, seni çirkin kirpi."

Yetişkin bir adamın küçük bir çocuk oyunu oynadıktan sonra yıkanmaya ve giyinmeye gitti.

Otuz dakika sonra geri döndüğünde onu hâlâ rakipleriyle savaşıırken buldu.

"İhtiyacın olduğunda lanet olası bir roket nerede? Ah, kahretsin, Jaden, polenleri bırak. Bundan nefret ediyorum." Suratını asarak bir düğmeye bastı. "Evet, balın tadına bak, seni serseri."

Kulaklıktan küçük bir çocuğun kahkaha sesini duydu.

Ash'in telefonu çaldı. Sesini kapatmadan önce telefona baktı. kulaklığı takıp cevap verdi. "Selam, Trish. Evet, anlıyorum." Telefonu kapattı ve oyuna geri döndü. "Çocuklar, sanırım Toby'yi fiilen kazanan ilan etmeliyiz. Annesi pijamalarını çıkarması ve dünyayla tanışmak için temizlenmesi gerektiğini söylüyor." Bir protesto çılgılığı duyuldu. "Biliyorum, Tobe. PT berbat, ama sonra görüşürüz, değil mi?"

Ash hüznle gülümsedi. "Takeshi'yi dinle dostum. O haklı." Dinlemek için durakladı. "İyi oyundu beyler. Yarışma için teşekkürler. Jade, sen ve ben bu maçta rövanş yapacağız. Daha sonra. Barış, kardeşlerim." Telefonu kapattı ve oyunu kapattı.

Tory onun her şeyi toplamasını izledi. "Toby kaç yaşında?"

"Sekiz."

"Peki ya diğer ikisi?"

"Sekiz yaşından

büyükler."

"Yani siz yetişkin erkekler her Cumartesi sabahı sekiz yaşındaki bir çocuğu dövmek için internete mi giriyorsunuz?"

Güldü. "Hayır, Toby her zaman kazanır."

Tory sinirli bir şekilde iç çekti. "Görüyorsun, yine aynı şeyi yapıyorsun. Bana hiçbir şey söylemiyorsun."

Ash dönüp ona baktı. "Biliyorsun, güven her zaman iyi bir fikirdir... başkası için. Ne zaman birine güvenmek gibi bir hata yapsam... pişman olduğum ve bedelini çok ağır ödediğim bir hata oldu. Kimse seni kötü bir şekilde incitmediği için gerçekten mutluyum. Ben o kadar şanslı değildim, tamam mı?"

"Sana asla ihanet etmem Ash."

Başını acı acı salladı. "Senden çok daha iyi tanıdığım insanlar bana bunu söyledi. Sonunda yalan söylediler ve beni kazıkladılar. Kusura bakma ama ben bir tekrarlayın."

Tory buna ağlamak istedi. Oyunun diğer ucundaki insanların arkadaşı mı, ailesi mi yoksa başka biri mi olduğunu bile söyleyemeyecek kadar ne kadar kötü yanmıştı?

"Ben duş almaya gidiyorum." Sırt çantasını aldı ve yanına götürdü.

Kahretsin, hiç bu kadar güvensiz birini görmemişti. Muhtemelen sırt çantasında kirli iç çamaşırları dışında bir şey yoktu. Ama Tanrı korusun, birisi onun iç çamaşırları. Giysi bedeni gibi kişisel bir şey öğrenebilirler. Federalleri ara! Böyle bir şey ulusal güvenliği tehlikeye atabilir.

İç geçirerek sehpadan siyah kumandayı aldı ve aklına başka bir düşünce gelince durakladı.

Yapma bunu.

Kendine engel olamadı. Sistemi tekrar açarak Ash'in profili altında oturum açtı. JadeNX çevrimdışıydı ama Toki-

San hala oradaydı.

Ona mesaj attı. "Acheron'un arkadaşı mısın?" O da

"Öyle misin?" diye cevap verdi.

Ash'in tanıdığı herkes böyle savunmacı mıydı? "Evet. Adım Tory, lütfen beni arar mısınız? 204-555-9862."

Birkaç saniye sonra telefonu çaldı. Tory cevap vermeden önce oyunu ve televizyonu kapattı. "Ben Tory."

"Takeshi," diye cevap verdi Japon aksanıyla kalınlaşmış bir sesle. "Benden ne istiyorsun?"

Birden kendini gülünç ve meraklı hissetti. "Özür dilerim, sizi rahatsız etmemeliydim. Beni affedin." Telefonu kapatmaya başladı.

"Bekle. Önemli olmasaydı benimle iletişime geçmezdin. Acheron'un başı dertte mi?"

"Hayır. Ben bir arkeoloğum ve o da benimle kalıyor çünkü birilerinin ekibimin bulduğu bazı Atlantis eserlerini çalmaya çalışabileceğini düşünüyoruz." Bütün bunları ona neden anlattığına dair hiçbir fikri yoktu. "Ash her konuda o kadar sessiz ki ben sadece... Bilmiyorum."

"Ben olsam benimle konuştuğunu ona söylemezdim. Bu tür konularda çok kapalıdır ve bunu öfkeyle karşılar."

"Biliyorum. Seninle irtibata geçmemeliydim. Sadece onun... deli falan olmadığını bilmem gerekiyordu."

Takeshi güldü. "Onun yanında kendi ailenin yanında olduğundan daha güvendesin. Onurunu her şeyin üstünde tutar, kendi onurunun bile. hayat."

Bu onu daha iyi hissettirdi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Tekrar konuşmadan önce durakladı. "Ona iyi bak, Soteria. Ve unutma ki bu büyük Nezaket nedir bilmeyen bir adamın bir başkasına göstereceği cesaret ve yürek. En vahşi hayvanlar bile sabırlı ve nazik bir el tarafından evcilleştirilebilir." Telefonu kapattı.

Tory orada durmuş, son söylediğini sindirmeye çalışırken aklına geldi... adam ona Soteria demişti.

Kız ona gerçek adını vermemişken, o bunu nereden biliyordu?

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Ne yaptın sen?"

Tory arkasında Ash'in derin ve aksanlı sesini duyunca sıçradı. Arkadaşıyla temasa geçtiği için suçluluk duyarak ona doğru döndü ve donakaldı. Siyah pantolon ve botlar giymiş olan adam, nemli saçlarını geniş omuzlarına serbestçe dökmüştü. İyi geceler, adam inanılmaz derecede nefis. Ama üzerinde bir yığın iskelet olan soluk gri tişört onu gerçekten hazırlıksız yakaladı ve bu eğiliminin, arkasından yaptığı şey yüzünden onu öldürmesine neden olup olmayacağını merak etmesine neden oldu.

Boğazını temizledi ve çok gergin görünmemek için elinden geleni yaptı. "Ne?"

"Ben duştayken bir şeyi açtın ve beni dondurdun."

Onu kızdıran tek şeyin bu olduğunu düşünerek rahatladı ve güldü. "Özür dilerim. Bulaşık makinesi. Bir daha yapmayacağım."

"Lütfen yapmayın. Bir dakika önce kaynıyordu. Bir sonraki dondurucu."

Adamın ön kolundaki ejderha dövmesini tekrar görünce kaşlarını çatı. "Bu insanların kafasını karıştırmak için yaptığın geçici bir şey mi? Yemin ederim sürekli vücudunun farklı yerlerine taşıyor."

Cevap veremedi telefon çaldı. Tory inledi sesi. "Biliyorsun, ikimizin arasında, bu aptal telefonlardan bir dakika bile huzur bulamıyoruz." Telefonu açtı, Bruce'u orada bulunca şaşırdı. "Selam tatlım. Günlüğü benim için aldın mı?"

"Hayır. Dün gece biri Dimitri'yi öldürdü ve evini yağmaladı. Kitabı almış olmalılar."

Beklenmedik haber karşısında sendeleyerek geri dönen Tory, dehşet ve keder onu sarınca telefonu elinden düşürdü.

Ash, Tory hıçkırarak hıçkırarak ağlayarak yere düşmeden önce onu g    le yakaladı. "Nefes al," diye fısıldadı.

Ama kadın alçak sesle "Hayır, hayır, hayır," demeye devam ederken onu duymamış gibi görünüyordu.

Yerden telefonu aldı. "Alo?" "Tory nerede?" diye sordu bir adam.

Ash ona baktı. Bacaklarını g    ne çekmiş, onlara yaslanmış hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor, bir yandan da koluyla başını örtüyordu. "Gerçekten çok  zg n. Ne oldu?"

"Dün gece arkadaşlarımızdan biri öldürüldü."

Ash, Dimitri'nin son saatlerinde yaşadığı dehşeti hatırlayınca dişlerini sıktı; kimse bunu hak etmiyordu. "Tamam. Sakinleştiğinde seni aramasını söylerim." Telefonu kapattı ve onu kendine doğru çekti.

Tory yüzünü adamın omzuna gömdü ve kollarını adamın boynuna dolayarak onu bir şekilde incitmeden boğmaya çalıştı. "Nasıl ölmüş olabilir? Neden?"

Ona sıkıca sarıldı. "Bilmiyorum, Tory. En iyilerimizin bile başına böyle şeyler gelir."

"Hayır. Lanet olası bir kitap yüzünden olmaz." Kadının kullandığı dil onu şok etmiş ve ne kadar  zg n olduğunu anlamasını sağlamıştı. "Lütfen,

Acheron, bana bir kitabın bir adamın hayatına değmeyeceğini söyle." O kendini yerden fırlattı ve telefonu kaptı. "Ne yapıyorsun?"

Gözlüklerini kaldırarak gözlerini sildi ve yanakları öfkeyle kızardı. "Ekibimdeki herkesi arıyorum ve derhal saklanmalarını söylüyorum. Başka birinin daha zarar görmesine izin vermeyeceğim. Yaptırmayacağım!"

Ayağa kalkarken onu durdurmaya çalışmadı. Onun yerine güçleriyle bu konuda bir şeyler sezmeye çalıştı. Neler olup bittiğine dair hiçbir içgörü ya da ipucuna sahip olmamak çok sinir bozucuydu. O günden beri kendini hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti. ölmüştü.

Aklına gelen herkesi aradıktan sonra Tory telefonu kapattı ve iç geçirdi. "Diğer herkes güvende. Umalım da öyle kalsınlar." Burnunu çekerek gözlüklerini çıkardı ve camları silmek için gömleğinin kuyruğunu kullandı. Ash, Tory'nin gözlüğünü kendini toparlamıştı.

Gözlüklerini tekrar taktı ve ona kızgın, incinmiş bir bakış fırlattı. "O kitabın içinde ne olduğunu düşünüyorsun? bu kadar önemli mi?"

"Dünyanın sonu."

Kadın onunla alay etti. "Ciddi ol."

"Ya öyleyse?" diye sordu, onu hissetmek ve gerçeği öğrenirse ne yapacağını görmek istiyordu. "Peki ya O kitapta tamamen kıyametle ilgili bir şey mi var?"

Cevabında hiç tereddüt etmedi. "O zaman yok edilmesi gerekir."

"Atlantis'in kanıtı olsa bile mi?"

Elinin tersiyle gözlüğünü yukarı itti. "Madem varsayımsal konuşuyoruz, evet. Atlantis'in kanıtı dünyanın yok olmasına değmez. Yani, gerçekten, umursayan kimse kalmadıktan sonra babamın itibarını kurtarmak ne işe yarar ki?"

Kızın öfkesine gülümsedi. "Ayaklarının üzerinde hızlı düşünüyorsun."

"Bana öyle söylediler." Tory durakladı ve gözlerini kapattı. "Dimitri'ye inanamıyorum. Tanrım, umarım acı çekmemiştir."

Ash yorum yapmadı. Ona yalan söylemek istemiyordu ve gerçek ...

Berbattı.

Bunun yerine, onun aklını dağıtmaya çalıştı. "Cumartesi günleri normalde ne yaparsın?"

Bulaşık bezini kaldırırken iç çekti. Dimitri yüzünden hâlâ üzgün olduğu belliydi ama cesur olmaya çalışıyordu. "Cumartesi gününe göre değişir. Burada son zamanlarda paraşütle atlıyordum ama pilotum hastalık nedeniyle dünden önceki gün iptal etti.

Ben de ödevlere not verip kötü filmler izlemeyi planlıyordum. Peki ya sen? Sabahları ilk iş olarak genç bir çocuğun egosunu ezmek dışında ne yaparsın?"

Kadının sesindeki alaycı ifadeye gülümseyerek kot pantolonundan bir cep saati çıkardı. "Yaklaşık iki saat içinde öğreneceksin."

"İki saat sonra ne var?"

"Basketbol maçı."

Büyük bir tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Oh, hayır. Ben seyirlik spor yapmam. Beni gözyaşlarına boğuyorlar."

Ash ona dudak büktü. Bu konuda, yerinden kıpırdamayan yüce bir dağ gibiydi. Bir söz vermişti
Ve ne olursa olsun orada olacaktı. "Seni burada yalnız bırakamayacağıma göre, bugün bankta oturacağın gerçeğine kendini alıştırebilirsin."

Aslında ona bir kedi gibi tısladı. "Hayal kurmaya devam et, dostum. Öyle bir şey olmayacak."

"Evet, olacak."

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Olmayacak."

Tory onun inatçılığına inanamıyordu. Neden bu kadar mantıksız davranıyordu? Arkadaşlarıyla aptal bir oyunu kaçırsa ne fark ederdi ki?

Ama kadın itiraz ettikçe, adam onu daha fazla görmezden geldi. Onlar
Ash siyah beyaz polyester bir hakem tişörtü giyerek aşağı inene kadar kelimenin tam anlamıyla kavga ettiler. Gerekli botları yerine basketbol ayakkabıları bile vardı.

Onu bu şekilde giyinmiş görmek, gülünçlüğü aklına gelene kadar onu sersemletti.

Uzun kızıl ve siyah saçlarını at kuyruğu yapmış ve burnuna hızma takmış olan adamın görüntüsüne gülmemek için kendini zor tutuyordu... hızma değil. Sol kulak memesine taktığı iki halkayla uyumlu küçük bir gümüş halka.
"Hakemlik yapmana izin verdiler, ha?"

"Kimse benim aramalarıma

itiraz edemez." "Bahse

giririm."

Ceketini silkti ve ölüm çantasını eline aldı. "Benimle maça gelmek ister misin?"

Teklifi onu şaşırttı, çünkü onu daha önce hiç görmemişti. Onunla yürümek ya da gezmek dışında bir şey. "Araban var mı?"

Ash gülümsedi. "Motosiklet. Dün gece kıyafetlerimi almaya gittiğimde getirdim." Bu küçük bir yalandı. Aslında Bu sabah biraz ata binmek istediğine karar verdiği ve kızın buna karşı çıkmayacağını umduğunda bunu gösterdi.

"Kaskım yok."

Sırt çantasından siyah bir tane çıkardı. "Şimdi sen yap. Ne dersin? Biraz maceraya var mısın?"

Tory kask karşısında burnunu kırıştırdı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Ona katılmayı çok isterdi ama aptal da değildi. "Giyecek teçhizatım yok ve olmak istediğim son şey SQUID."

Kadının, uygun güvenlik teçhizatını takmadan motosiklete binecek kadar aptal olanları tanımlamak için bir motorcu terimini kullanmasına güldü.

Sırt çantasından yıpranmış, siyah bir Stitch Brazilian deri ceket çıkardı. Omuzları, dirsekleri ve beli Ağır dikişli ve içindeki zırh son derece hafifti ama onu güldüren, sırtındaki koyu gri kafatası ve çapraz kemikler ile üzerindeki altın Hayabusa sembolüydü. "Kafataslarına karşı bir ilgin var, değil mi?"

"İyiler."

Detaylara gösterdiği özen takdire şayandı ve gerçek şu ki, yazdan beri bisiklete binmemişti.

"Oyun mu oynuyorsun?" diye sordu.

Ceketi aldı ve omuz silkti. Bunu yaparken, deri ve Acheron'un kokusu onu sertçe çarptı. Bu ceketi çok giymiş olmalıydı. Tamamen yıpranmış olan ceketi bağcıklar ve cırt cırtlarla sıkarken sıcak ve yumuşak hissetti. Ona tam oturmuştu. Şaşırtıcı derecede iyiydi. Ayrıca son derece pahalıydı. Yapılış şekline bakılırsa en az bin dolar ödememiş olması onu şaşırtmazdı.

Ne iş yapıyordu da böyle oyuncaklara parası yetiyordu? Ve her şeyi o Mary Poppins sırt çantasına nasıl sığdırdı?

Göründüğünden daha büyük olduğuna şükrederek miğferi ondan aldı ve gülümsedi. "Yolu göster."

Onu en sevdiği binici ceketıyla gören Ash'in boğazı kurudu. Üzerinde yabancı ve sevimli görünüyordu. Kesinlikle her zamanki tarzı değildi ve aynı zamanda sanki onun kıyafetlerini giyerek bir şekilde onu sahiplenmiş gibi hissettiriyordu. Gözlüklerini burnunun üzerine doğru iterken, sonra da rüzgârın karıştırmaması için saçlarını sırtından aşağıya doğru örerken, ona ağabeyinin ceketini giymiş bir çocuğu hatırlatıyordu. Gitmeye hazır olmadan önce botlarını giymesini bekledi.

Lanet olsun, kadın garip bir şekilde güzeldi. O kahverengi gözler ruhunu yakıyor ve bakışlarıyla her karşılaştığında onu sertleştiriyordu. Ve eğer onu yakında bu evden çıkarmazsa, onu kollarına alacak, üst kattaki yatağına götürecek ve ona gerçek yeteneklerinin tam olarak nerede yattığını gösterecekti ...

Başını belaya sokmadan önce bu düşüncüyü bir kenara iterek, onu şık siyah ve altın rengi motosikletinin güneş ışığında parıldadığı caddeye götürdü. Yolun altını üstüne getiren iğrenç bir yırtıcıya benziyordu ve ona sadece rüyalarında sahip olduğu özgürlüğü hissettiriyordu. Sevdiği hiçbir şey yoktu

arkasına tırmanıp otoyolda mermi gibi uçmaktan daha iyi.

O bisikletin üzerindeyken ruhu özgür hissediyordu ve ne kadar kötü hissederse hissetsin, bu her şeyi yoluna koyuyordu.

"Bu da ne böyle?" diye sordu başını eğip bakarken.

"Özel yapım Hayabusa-Turbo," dedi kaskını gidondan çekip kafasına geçirirken.

Tory bisikletin tek bir sürücü için yapıldığını fark edince tereddüt etti. Ama doğrusu, bu şey muhteşemdi. "İkimizin de sıgacağını sanmıyorum."

"Elbette yapacağız." Ona kuyruğu göstermek için kuyruğunu yukarı çevirdi.

Özel yapım klipslerle sırt çantasını benzin deposunun üzerine sabitlemeden önce özelleştirilmiş yolcu koltuğuna oturdu. Ardından, burada her yerden daha çok evinde olduğunu söyleyen inkar edilemez bir erkek zarafetiyle motosiklete bindi

başka bir şey görmemişti. Kaskının kalkanını kapattı ve cebinden bir anahtar çıkardı. Sonra uzun paltosunu üzerine geçirdi.

Aman Tanrım, o motosikletin üzerinde doğuştan erkeksi bir şeyler vardı. Emredici. Vahşi.

Hepsinden önemlisi, cehennemden daha ateşliydi ve onun Onu çırılçıplak soyup Tanrı'nın ve herkesin gözü önünde çimenlerin üzerine attı ve ikisi de merhamet dileyene kadar onunla sevişti.

"Atla, koukla."

Kalbi, bebek anlamına gelen bu Yunanca sevgi sözcüğüyle ısındı. Tory normalden biraz daha tereddütlüydü.

bariz bir hız için inşa edilmiş olan devasa bisiklete yaklaştı. O motoru çalıştırırken bacağını motorun üzerine attı ve kollarını adamın zayıf beline doladı.

Oh, evet, bebeğim. Sonsuza kadar böyle kalabilir. Onun temiz kokusu burun deliklerini doldururken sıcak bedenine sarılmak... kesinlikle bulunabilecek daha iyi bir şey yoktu.

"Sıkı tutun." Sesi kaskındaki dahili telefondan geliyordu.

Öyle yaptı ve adam caddede ciyak ciyak bağırmaya başladı. Lucifer'e doğru cehennem azabı çekiyormuş gibi at sürmesi kalbini hızlandırdı. Ama dürüst olmak gerekirse, bu hoşuna gitmişti. Onunla ilgili iki gerçek vardı: Hiçbir şey onu memnun edecek kadar yaşlı olamazdı ve hiçbir şey onu memnun edemezdi.

onu korkutacak kadar hızlı giderdi. Tarihi ve hızı severdi.

"Bunu çok mu yapıyorsun?" diye sordu.

"Elime geçen her fırsatta. At sürmek için yaşıyorum."

Vay canına, gerçekten bir şeyi itiraf etmişti. Bu bir ilkti. Belki de bunu hatırlamak için tarihi işaretlemeliydi. Ama adam bir tümseğin üzerinden uçarken bu düşünce onu terk etti ve bir dakikalığına havada kaldılar.

Bu duygu karşısında kıkırdadı ve güldü.

Ash onun kahkahasının kulaklarında yarattığı sese gülümsedi. İlk başta bunu yapmanın onu korkutacağından korkmuştu. Ama Pam'in de belirttiği gibi, o korkusuzdu ve bu onun kalbini daha da yumuşattı.

Sırtına yaslanırken kollarının ona sarılmış olduğunu hissetmek de öyle. Şimdi bir tanesini düşürse

O elleri birkaç santim aşağıya, ona karşı duyduğu ani şişkinliğe indirseydi, iş için açık olurdu. Ne yazık ki o kadar şanslı değildi.

Bu düşünce karşısında homurdandı ve motosikleti daha da hızlandırdı.

Kenner'a, bir ilkokulun spor salonuna rekor sayılabilecek bir sürede varırlarken Tory başka bir şey söylemedi. Tanrım, her zaman bu kadar hızlı giderse sigorta faturasını ödemek zorunda kalmazdı. Adamın toplamış olması gereken ceza sayısını tahmin bile edemiyordu; adamın hâlâ ehliyetinin olması bir mucizeydi.

"Burada ne işimiz var?" diye sordu adam yan sehpayı indirirken.

"Oyun." Kız inerken bisikleti dik tuttu. Kaskını çıkarmadan önce sırt çantasından güneş gözlüklerini çıkardı.

Tory onun kaskını güneş gözlüğüyle değiştirirken gözlerini kapalı tuttuğunu fark etmemişti. Adını koyamadığı bir nedenden ötürü, adamın gözleri konusunda bu kadar mahcup olması onu rahatsız ediyordu. Yine de aynı zamanda, bu savunmasız kendinden şüphe, onu daha insani ve aslında sevimli gösteriyordu. Bu kadar muhteşem ve kendine güvenen bir adam, son derece baştan çıkarıcı bulduğu bir şey yüzünden nasıl bu kadar utangaç olabilirdi?

Sırt çantasını bir omzuna atmış, kaskını kolunun altında taşıyarak onu arka kapıdan bir grup küçük çocuğun antrenman yaptığı spor salonuna götürüyordu. Çocukların yaşları yedi ile dokuz arasında olmalıydı.

Onları görünce Tory'nin kalbi eridi. Çok sevimliydiler ve Ash'i gördüklerinde ona beşlik çakmak için koşmaya başladılar ama Ash onları karşılamak için eğilmek zorunda kaldı.

Yükseklik. Onun uzun boylu olduğunu biliyordu ama şu anda gerçekten bir dev gibi görünüyordu. Etrafını sarmışlar, konuşuyor ve dikkatini çekmek için birbirleriyle yarışıyorlardı.

Ash güldü. "Pekâlâ çocuklar, fırsatınız varken pratik yapmalısınız. Bugün hiç seyahat ya da faul görmek istemiyorum. Anladınız mı?"

Başlarını salladılar ve sahanın kendi taraflarına dönmeden önce bağıldılar.

Tory aralarındaki mesafeyi kapatırken başını salladı. "Sürprizlerle dolusun, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istediğinden emin değilim."

Çocuklara doğru eliyle işaret etti. "Gerçekten hayretler içindeyim. Bu, bir Cumartesi öğleden sonrasında yapacağınızı hayal edebileceğim en son şeydi."

"Ash elimizdeki en iyi hakemlerden biri. Her zaman adil davranıyor ve çocuklar onu seviyor."

Tory döndüğünde, saçları ağarmış ve bakımlı bıyıkları olan, orta boylu, yaşlı bir Afro-Amerikan adam gördü.

Ash elini ona doğru uzattı ve gülümsedi. "Hey, Perry, nasıl gidiyor?"

Perry onun elini sıktı ve kolunu okşadı. "Gelebilmene sevindim. İki hakemimiz hasta olduğunu söyledi ve oyunları iptal etmek zorunda kaldık. Sen ve arkadaşın bize yardımcı olduğunuz için gerçekten minnettarım."

"Her zaman. Çocukların top sürmesini izlemeyi ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

Perry, Tory'nin yan tarafına şakacı bir şekilde dirsek atarken güldü. "Ve taşakları da kastetmiyor."

Tory gülümsedi.

Ash ceketini çıkardı ve omzuna astı. "Perry Stallings, Tory Kafieri ile tanış."

Perry ona göz kırptı. "Demek Ash'in sonunda bir kızı var. Tek bir dişiyle yetinip yetinmeyeceğini merak etmeye başlamıştım."

Ash homurdandı. "Ah, çok fazla düşünüyorsun." "Ve T-Rex yeterince düşünmüyor."

Ash, uzun boylu, yapılı sarışın bir adam onlara yaklaştı. "Seni görmek güzel Talon. Başımın belasından başka bir şey olmasan bile."

"Sen de." Talon başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Dışarıdaki senin Busa'n mıydı?"

"Evet."

"Güzel. Ne zaman bırakmaya hazır olursan, beni ara."

Ash onları tanıştırmadan önce alaycı bir tavırla, "Nefesini tutma," dedi. "Talon, bunlar Perry ve Tory."

Talon sırayla ellerini sıktı ve sol elinde kayışından tuttuğu miğferi görünce Tory'ninkini tuttu. Meraklı bir kaşını kaldırdı. "Eşleşen Busa kaskları mı?"

"Ash'le birlikte geldim," diye açıkladı Tory. Meraklı gözlerini

Ash'e çevirdi.

Ash başparmağıyla ağzının kenarını sildi. "Arkadaşız, Celt. Bundan daha fazlasını yapma."

"Nasıl istersen, T-Rex. Sen ne dersen..." Bu ses tonunda Superdome'u doldurmaya yetecek kadar şüphe vardı.

Perry ellerini birbirine vurdu. "Pekâlâ, ikiniz de burada olduğunuza göre, koçlara haber vereyim. Siz yerleşin, birazdan yola çıkacağız."

Ash Talon'un arkasından tribünlere doğru baktı. "Güneş ışığı seninle mi?"

"Arabayı park etmek."

"Harika." Ash nazikçe Tory'nin koluna girdi ve onu küçük ebeveyn kalabalığına doğru götürdü. "Dur seni yerleştireyim."

Tory her zaman yanından ayırmadığı sırt çantasının sarılı olduğu omzuna baktı. "Sırt çantasını korumam için bana güvenecek misin? sihirli sırt çantası?"

Gülümsedi. "Elbette. Nerede yaşadığınızı biliyorum ve nerede uyuduğunuzu gördüm." Onu tribüne oturttu, tam o sırada coşkulu, şehvetli bir esmer telaşla içeri girdi.

Pembe dantellerle süslenmiş boyalı bir kot ceketle örtülü, dökümlü pembe bir etek ve tunik giymiş olan kadın doğruca Ash'e yöneldi ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Nasılsın bebeğim?"

"İyi." Başını eğerek Tory'yi işaret etti. "Günüşiği, arkadaşım Tory ile tanış. Sunshine, Talon'un karısı."

Tory, Sunshine'ın elini sıkarken gülümsedi. "Çember atamayan uzun sarışın mı?"

Talon'a bakarken Sunshine'ın kahkahası bulaşıcıydı gururla. "Bu benim bebeğim. Çok güzel değil mi?" Kocasına doğru elini kaldırdı. "Git Talon, onlara bu işin nasıl yapıldığını göster," diye bağırdı.

Talon hedefinden çok uzağa düşen bir atış yaparken Ash döndü ve güldü.

"Belki bir dahaki sefere," diye fısıldadı Sunshine nefesinin altından, "İyi denemeydi bebeğim, iyi denemeydi! Bir dahaki sefere sayı yapacaksın!"

Ash, Tory'yle eğlenerek sırttı. "Evet, bu arada gidip kendisini daha fazla utandırmasını engelleyeyim." Ceketini, kaskını ve sırt çantasını onun ayaklarının dibine bıraktı.

Tory sahada koşarken gülümsedi, elinde gümüş bir üzerine giymeden önce arka cebinden düdüğü çıkardı. ve üfledi. Talon ona doğru döndü ve Ash ona, neyse ki sadece Talon, Tory ve muhtemelen Sunshine'ın son derece saldırgan olduğunu anlayabileceği eski bir Kelt müstehcen hareketi yaptı.

Talon ona ters ters baktı. "Burada çocuklar olduğu için şanslısın dostum."

Ash çocukları başlangıç yerlerine doğru çekiştirmeden önce ona şeytani bir sırıtış attı.

Günüşiği onun yanına oturdu ve dev organik hasır çantasından bir şişe su çıkardı. "Ash'i ne zamandır tanıyorsun?"

Tory, Ash'in kendisine kıyasla çok küçük olan çocukların etrafında akıcı bir şekilde hareket ederken gösterdiği zarafeti izledi. Nedenini bilmiyordu ama Ash ona eski çağlardaki

savaşçı onları savaş için eğitmeye çalışıyor. "Çok değil. Yaklaşık bir hafta."

"Ve seni buraya o mu getirdi?"

Tory omuz silkti, onun merhametini kendisi de pek anlayamamıştı. "Dün gece evime zorla girildi ve yakın bir arkadaşım öldürüldü. Ash beni yalnız bırakmaya korkuyordu."

Tory'nin koluna dokunmak için uzanan Sunshine'ın koyu kahverengi gözlerini korku kapladı. "Aman Tanrım, tatlım... iyi misin?"

Tory, Dimitri ve keder hakkında düşünürken yutkundu onu bunalttı. O her zaman ekibin en şakacısı olmuştu. Hayat dolu ve çok tatlı biriydi. Onu teknede görmeyi ve iyi huylu alaylarını duymayı gerçekten özleyecekti. "Pek sayılmaz. Ama kendimi toparlıyorum. Her seferinde bir adım, değil mi?"

Günüşiği onun elini kendi elinin içine aldı ve ona nazik bir gülümseme sundu. "Kesinlikle. Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara. Talon ve ben şehrin dışında yaşıyoruz ve o deli gibi araba kullandığı için her yere çabucak ulaşabiliyoruz. Gece ya da gündüz, sen bir şeye ihtiyacın olursa, ara."

Bu kadının sıcaklığı onu derinden etkiledi. Onlar yabancıydı ama Günüşiği'nin umurunda bile değildi. "Teşekkür ederim. Ash sizinle arkadaş olduğu için çok şanslı."

Ash düdüğü çalınca Günüşiği onun sözlerini elinin tersiyle itti ve birbirlerini ısırmaya çalışan iki çocuğu ayırdı. Kalbini ısıtan bir gülümsemeye çocuklardan birini kolunun altına alıp diğerinden uzaklaştırdıktan sonra ayağa kaldırdı.

"Bilmiyorum," dedi Sunshine hüznle. "Bence ona sahip olduğumuz için daha şanslıyız."

Evet, Tory de Ash'le tanıştığı için kendini şanslı hissetmeye başlamıştı. Yine de dürüst olmak gerekirse, Ash'in onu utandırmasından daha iyi koşullar altında tanışmış olmayı diliyordu. "Onu ne zamandır tanıyorsunuz?"

"Benim için birkaç yıl. Talon içinse bir ömür. İkisinin geçmişi çok eskiye dayanıyor."

Tory, Ash'ten muhtemelen en fazla iki ya da üç yaş büyük olan uzun boylu sarışına baktı. Kısa kıvrıkcık saçları Terliydi ve bir şakağından düşen iki küçük örgüsü vardı. Ash'in gerçekten iyi tanıdığı biriyle tanıştığı için mutluydu. "Hayır.

Şaka mı yapıyorsun? Ash tanıdığı insanlar hakkında hiç

konuşmaz." "Evet, acımasızca kaçamak cevaplar veriyor."

Tory başıyla onayladı. "İyi tanımlama."

Günüşiği ona bir şişe su uzattı. "Ama yine de Ash'i sevmek zorundasın. O, tanışabileceğiniz gerçekten güvenilir birkaç insandan biri."

Elindeki suyu alan Tory, Ash'i izledi.

Talon'a bir mola sırasında nasıl basket atılacağını gösterdi, sonra Talon yine çuvaldayınca güldü ve başını salladı. Onu ilk kez gerçekten eğlenirken görüyordu. Çoğu zaman o kadar çekingen ve içine kapanıktı ki, sanki herhangi birinin onun üzerinde herhangi bir güce sahip olmasına izin vermekten korkuyordu. Onun böyle davranmasının aklına gelen tek bir nedeni vardı.

"Ash zor bir çocukluk geçirdi, değil mi?"

Günüşiği kaşlarını çatı. "Bilmiyorum. Farklı insanlardan farklı şeyler duydum. Bazıları onun çok ayrıcalıklı ve zengin olduğunu söylüyor."

Evet, onda çok varlıklı ve Eski Dünya'ya ait bir şeyler vardı. Ağırbaşlı, sanki sadece dünyadaki en iyi şeylere alışkınmış gibi... giydiği el dikimi ceket gibi. "Çok parası var gibi görünüyor."

Günüşığı homurdandı. "Hayır, tatlım. Şu anda sahip olduğu her şeyi kendisi kazanıyor. İnan bana. Ama tanıdığım hiç kimse -ki onu yıllardır tanıyan pek çok insan tanıyorum- geçmiş i ya da ailesi hakkında gerçekten bir şey bilmiyor. Bu konuda konuşmayı reddediyor."

Bu da acımasız olması gerektiği anlamına geliyordu. Yoksa neden biri bunu saklasın ki? Aile düşünceleri rahatlatıcı olmalı. Sürekli kendi ailesini düşünüyor ve gülümsüyordu. Ash'in kendini bu konuya tamamen kapatmış olması her şeyi anlatıyordu.

Bunlar onun için acı kaynağıydı.

Kalbi ağırlaşmış tı, oyunun yeniden başlamasını izledi. Ash, zar zor oynayabilen çocukların yanında koşarken gerçekten de çok sevimliydi. Birbirlerine çarpıyor ve sahada takılıp düşüyorlardı. Ash onları kaldırıp tekrar ayağa kaldırmadan önce iyi olduklarından emin olmak için koşuyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Ama hepsi çok sevimliydi. Özellikle de tüm o gotik ihtişamıyla Ash.

Günüşığı tarçın aromalı bir torba yulaf keki çıkardı. "Biraz ister misin?"

"Teşekkürler," dedi ve küçük çantadan bir tane aldı.

Onlar atıştırdırken, bir anne ve tekerlekli sandalyedeki küçük bir çocuk içeri girdi ve çocuğun maçı izleyebilmesi için yanlarına park etti. Kısa siyah saçları ve parlak mavi gözleri olan çocuk, annesi nazikçe sırtını okşarken acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Neredeyse birebir aynıydı

Annesinin fiziksel bir kopyasıydı, tek fark çocuğun burun köprüsünün üzerinde az miktarda çil vardı.

Tory ona daha yakın oturmak için eğildi. "Merhaba," dedi elini ona doğru uzatarak. "Benim adım Tory."

Onunla konuşmanın uygun olup olmadığından emin olmak için annesine baktı.

"Adı Toby."

"Toby?" Tory ona sıırttı. "Gerçekten mi? Arkadaşım Ash bu sabah Xbox'ta Toby adında bir çocukla oynuyordu."

Toby gözyaşlarının arasından gülümsedi. "O bendim! Onun kıcıını tekmeledim!"

"Toby," diye azarladı annesi, "ne biçim konuşuyorsun. Sana bu konuda ne demiştim?"

Sandalyesinde daha uzun oturdu. "Şey, ben yaptım."

Tory kendini ve Sunshine'ı Toby'nin annesine tanıttı. "Siz ikiniz Ash'e bakmak için mi buradasınız?"

Toby başını salladı. "Kardeşim Zack mavi takımda yedi numara."

"Ah," dedi kahverengi saçlı çocuğu fark ederek, "o takımındaki en iyi oyuncu."

Devre arası için zil çaldı. Ash koşarak geldi. Efor sarf ettiği için yanakları kızarmıştı. Toby'nin beşlik çakması için elini uzattı. "Hey, Tobinator. Nasılsın bakalım?"

Toby neşeyle ciyakladı. "Oynayabilir miyiz?" diye sordu Ash'e.

Ash Trish'e baktı. "Her şey yolunda mı?"

Endişeyle kaşlarını çatı. "Nazik ol. Bugün terapistiyle zor bir seans geçirdi."

"Yapacağım." Ash onu kucağına aldı ve takımların tekrar antrenman yaptığı sahaya dönmeden önce göğsüne yasladı.

Zack topu kardeşine verdi. Toby gülerek topu yakaladı. ve Ash onu potaya doğru koşturdu, böylece daha küçük boyutlarına uyması için alçaltılmış olan sepete smaç basabilecekti. Toby'yi başının üzerinde tuttu ve ileri geri döndürerek çocuğun zevkle ciyaklamasını sağladı.

Ash'i oğluyla birlikte gören Trish'in gözleri buğulandı. "O adam olmadan ne yapardım bilmiyorum."

Tory kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Trish gözlerini sildi. "Toby ve kocam bir yıl önce kötü bir araba kazası geçirdiler. Barry anında öldü ve Toby kısmen felçliydi. Hastanede haftalar boyunca Toby kimseye tepki vermedi. Yemek yemiyor ya da konuşmuyordu.

Sonra bir gün Ash ve bir arkadaşı geldi ve Toby'nin katındaki çocuklarla şarkı söyleyip hediyeler dağıttılar.

Toby'yi görünce yanına gitti ve bir de baktım ki Toby'yi yine güldürüyor." Burnunu çekti. "Şunlara bir bakın... Tanrı bu adamı sevsin."

Ash, kardeşi onu engellemeye çalışırken Toby'yi topu sürebilmesi için yere doğru tutuyordu. Onu kaldıran Ash sağa doğru çalım attı ve potaya doğru koşarak Toby'nin tekrar smaç basmasını sağladı. Çocuk kollarını havaya kaldırdı ve zafer çığlıkları attı. Ash onu kucağına alıp annesine götürmeden önce gıdıkladı.

Toby'yi tekerlekli sandalyesine geri oturttu ve kolunu terli yüzüne sildi. "Pekâlâ Tobe, maça geri dönmeliyiz. Ama Zack maçtan sonra rövanş istiyor."

"Başladı!"

Ash, Tory'ye bakmadan önce saçlarını karıştırdı. "İyi misin?"

"Tamam."

"Güzel. Ama Sunshine'ın yulaflı keklerinden uzak dur. Talon onların iğrenç olduğunu söylüyor."

"Hey!" Günişığı öfkeyle bağırdı. "Bunun için seni yakalayacağım Ash."

Gülerek ayağa kalktı ve kortun ortasına döndü.

"Nasılsın Toby?" Trish sordu, sesi endişe doluydu. "Bu canını daha mı çok yaktı?"

Gülümsedi. "Hayır. Harika hissediyorum. Ash gelecek yıl bu zamanlar tekrar yürüebileceğimi söylüyor."

Annesi sanki bu düşünce ona acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Ah, bebeğim... doktorların ne düşündüğünü biliyorsun."

Toby çenesini kaldırdı. "Ash'e inanıyorum. Yürüyeceğimi söylüyor ve yürüyeceğim. Sadece izle ve gör."

Tory küçük adama gülümsedi. "İşte ruh budur."

Toby onun elini tutarken maçın geri kalanını izlediler ve kardeşi Zack için tezahürat yaptılar.

Oyun sona erdiğinde, Talon tekrar şut çekmek için bir top kaptı.

Ash onunla alay etti. "Gen havuzunu utandırmayı bırak, Celt."

"Kapa çeneni, T-Rex." Ateş etti ve ıskaladı.

Ash kollarını iki yana açarak Toby'nin önünde durdu. "Hazır mısın, bücür?"

"Hazır."

Ash onu kucağına aldı ve Tory'ye baktı. "Nasıl oynanacağını biliyor musun?"

"Uzun zaman oldu ama evet."

Sırıltısı onunla alay ediyordu. "Bir oyun için bize

katılmak ister misin?" "Seve seve."

Talon, Günişığı'nın yanına oturup biraz su içmeye geldiğinde topu ona uzattı. "Bana gülünmesinden bıktım. Git intikamımı al."

Tory topu yerde sektirmeden önce ceketini çıkardı. Ash Toby'yi göğsüne bastırdı. "Pekâlâ Toby, hadi Kyria'yı yok et." Toby

kaşlarını çattı. "Kyria

mı?" "Hanımefendi."

"Oh. Tamam."

Tory sola doğru çalım attı ve basket için koşarken onların etrafından dolandı. Neredeyse basketi atacaktı ki Toby topu kaptı ve Ash onu omuzlarına aldı. Toby zafer çığlıkları atarak topu potaya gönderdi ve sayı yaptı.

"Ve kalabalık çılgına dönüyor. Ahhhhh," Ash tezahürat yapan hayranların sesiyle alay etti.

"Hey, Ash?" Zack onlara doğru koşarak sordu. "Ben de bir tane sma basabilir miyim?"

"Elbette." Toby'yi Tory'ye uzattı, o da çocuğu aldı. O da Ash kardeşini tutup omuzlarına kaldırırken küçük kollarını boynuna doladı ve onu eritti.

Zack topu smaladı ve Ash'in omuzlarında zıplarken ellerini zaferle havaya kaldırdı.

Trish  ne çıktı ve onlara başını salladı. "Pek   ocuklar, Ash'e teşekkür ettiğimizi söyleyin ama bizim gidip sahayı bir sonraki takıma bırakmamızın zamanı geldi."

Toby bir profesyonel gibi surat astı.

Ash onu ayağa kaldırırken Zack, "Ah, anne," diye mızımızlandı.

Sonra Ash Toby'yi onun kollarından aldı ve tekerlekli sandalyesine geri götürdü. "Merak etme, b c r. Zack'i de yeneceğiz. Birkaç hafta sonra şehre döndüğümde."

"Tamam, gelecek Cumartesi'yi unutmayın! Sabah tam dokuzda!"

Ash ona sadık bir Roma selamı verdi. "Her zaman hizmetinizdeyim lordum ve işkencecim." Elini Zack'in saçlarının üzerinde gezdirdi. "Bugün inanılmaz derecede iyi oynadın. Çalışmaya devam et, ufaklık."

"Yapacağım. G le g le

Ash." "Hoşça kalın

Çocuklar."

Onlar ıkarken Tory ona doğru yürüdü. "Sen bir pislik değilsin."

Adam ona baktı ve kadının, koyu renk güneş gözlüklerinin ardından gözlerini görebilmeyi dilemesine neden oldu. "Güven bana, olabilirim. Ama birinin kıcını kırmadan önce boy şartım var."

Talon yanlarından geçerken homurdandı. "Evet, onun tarafından kıcı kırılmış biri olarak söylüyorum. Ash sadece eğlence ve oyundan ibaret değil."

Tory hiç düşünmeden ellerini Ash'in kalçalarına koydu ve sırtına yaslandı. Bunu yaptığı anda bir hata yaptığını fark etti, çünkü bir arzu dalgası onu öylesine güçlü bir şekilde çarptı ki, adamın dudaklarını kendi dudaklarına çekmemek için elinden gelen tek şey buydu. Aman Tanrım, adam terliydi ama hiç de kötü kokmuyordu. Aksine, o kadar güzel kokuyordu ki, kadın ondan bir ısırik almak istedi.

Ve tek yapmak istediği ellerini o sert göğsünde gezdirmek ve daha fazlası için yalvarana kadar onu ısırmaktı.

Ash acı çekecek kadar sertleşirken nefes alamıyordu. Tanrılara şükür dar pantolon giymiyordu. Ve ellerinin sikinden sadece birkaç santim uzakta olduğu düşüncesi onu daha çok acıttı.

Boğazını temizleyerek geri adım attı. "Hakemlik yapman gereken daha kaç ma var?"

"İki."

"Tamam, biraz yulaflı kek yemek için koltuğuma geri dönüyorum.

Çocuklarla iyi şanslar ... oh, ve benim favorim şuradaki burnunu karıştıran küçük adam olmalı."

Günişığı'nın yanına oturmaya gittiğinde Ash konuşmadı. Onu tekrar kendisine çekmemek için tüm iradesini kullanması gerekti.

Talon ona bir top uzattı. "İyi misin, T-Rex?"

"İyiyim, neden?"

"Çünkü seni tanıdığım onca yüzyıl boyunca, bunu bir kadınla yaptığını hiç görmemiştim."

"Ne yapmak?"

Talon güldü. "Evlat, bunun ne olduğunu sana söylememe ihtiyacın olduğunu sanmıyorum." Ash'in kasıklarına inanılmaz derecede hızlı bir bakış attı.

Ash, hazır olda durmadığından emin olmak için dikkatlice aşağı bakarken kaskatı kesildi. Aslında öyleydi, sadece belli olmadığından emin olmak istemişti.

Neyse ki öyle değildi.

Bu da şu soruyu akla getiriyordu... Talon nereden

biliyordu? Birdenbire kafasına bir top geldi. Ash onu

yakaladı.

Düdüğünü eline alarak oyuncuları oyuna çağırmak için çaldı.

Tory hâlâ olanlardan dolayı sarsılmıştı. O adamdan bir parça koparmayı o kadar çok istiyordu ki...

Günişığı eteğindeki kırıntıları sildi. "İkinizin sadece arkadaş olduğunuzdan emin misiniz?"

Tory soğukkanlı görünmeye çalıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ash'in daha önce birinin ona arkadan dokunmasına izin verdiğini hiç görmemiştim. O normalde, eğer

Biri sırtına yaklaşsa bile. Seğirmediği geręeęi bile... oldukça şüpheli."

Tory bu yeni açıklama karşısında kaşlarını çattı. "Bunun onu rahatsız ettiğini bilmiyordum. Beni buraya motosikletinin arkasına bindirerek getirdi."

Günişiği ona geniş gözlerle baktı. "Dokun sana, kızım. Sen özelsin."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Tatlım, güven bana. Az önce yaptığın şey tam bir mucizeydi ve keşke bunun ne kadar harika olduğunu anlayabilseydin."

Tory, Ash'i kendinden yaşça büyük çocuklarla birlikte izlerken bir yudum su içti. Onu izledikçe ve geğmişi hakkında bildiklerini bir araya getirdikçe, çocukluğuyla ilgili gerçekten kötü bir hisse kapıldı.

Birinin arkasında durmasının onu bu kadar rahatsız etmesi için düşünebildiği tek bir neden vardı. Ve bunu düşünmek bile midesini bulandırıyordu.

"Ne zaman güvenmek gibi bir hata yapsam Birisi... pişman olduğum ve bedelini ağır ödediğim bir hataydı. Kimse sana zarar vermediği için çok mutluyum ama ben o kadar şanslı değildim, tamam mı?"

Faul düdüğü çalmasını izlerken sözleri kulaklarında uğursuzca çınladı.

Lütfen yanılmama izin verin...

Ama ne kadar çok düşünürse o kadar mantıklı geliyordu. Geğmişte biri onu çok incitmişti. O kadar ki bununla başa çıkamamıştı bile.

Bu yüzden gözlerini dünyadan saklıyordu. Bu kadar mükemmel yakışıklı bir yüzü neden deldi? Dokundu... Neden o FU kıyafetlerini giymişti. Herkesi ondan uzak tutmak içindi.

Gözlerini kapatarak, ona gidip sarılmamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Ona güvende olduğuna dair söz vermek için. Nasıl Aptalca bir düşünce miydi bu? Adam devasa ve vahşiydi. İhtiyacı olan son şey onun korumasıydı.

Ama o her zaman bir erkek değildi...

Tory onun ailesi hakkında söylediklerini hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Ona ne yapmışlardı?

Son oyun bitene kadar pek konuşmadı. Ash ve Talon, Perry ile birkaç dakika konuşmak için karşı tarafta kaldılar.

Talon geldiğinde Sunshine toparlanıyordu. "Eğlendin mi bebeğim?" diye sordu kocasına.

Talon ona sıırttı. "Bu küçük şeylerden kendimiz için de birkaç tane yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

Günişığı güldü. "Ne zaman hazır olursan. Annem büyükanne olmaya çok istekli."

Talon onu tutkuyla öptü. "Evet, kesinlikle eve gitmeli ve pratik yapmalıyız..."

Günişığı çantasını ona uzatmadan önce gülümseyerek geri çekildi. "Yolu göster."

Talon Tory'ye dönmeden önce nefesini içine çekti. "Sizinle tanışmak güzeldi."

"Sen de."

Günüşiğı kolunu onunkine doladı. "Sana söylediklerimi unutma. Bize ihtiyacın olursa..."

"Yapacağım."

Ash ona yaklaşırken düdüğü başının üzerinden çekti ve tekrar cebine soktu. "Umarım kenarda çok sıkılmamışsındır."

"Hayır, aslında eğlenceliydi. Harika arkadaşların var."

"Evet, var."

Ceketini almak için eğildi. O eğildiğı anda, kadın teorisini test etmeye karar verdi. Aşağı uzandı ve hafifçe Elini atkuyruğunu boynunun üzerinde tutan bandın altından geçirdi. Yüzüğü saçına takıldı ve onu çekti.

Öfkeyle tıslayarak kızın elini tuttu ve saçlarından uzaklaştırdı. "Bana bir daha asla böyle dokunma." Hırlaması o kadar vahşiydi ki, kız onun kendisine vurabileceğini düşündü.

Boğazındaki şiddetli yumruya karşı yutkundu. "Sana asla zarar vermem Ash."

Sırt çantasını ve kaskını yerden kaldırıp kapılara doğru yürürken cevap vermedi.

Giydiği ceket ve kaskı alan Tory, ağlamak isteyerek onu takip etti. "Ash?"

Bisikletine ulaşana kadar durmadı. Ceketini silkmeden önce anahtarlarını dişlerinin arasına koydu.

"Ash?" diye tekrarlardı. "Özür dilerim. Seni kızdırmak istememiştım."

Ash sakinleşmeye çalıştı. Yanlış bir şey yapmamıştı ve bunu biliyordu. Sadece...

Anılar karşısında dişlerini sıktı. Saçlarını kazıtabilirdi ama saçlarının olmasından daha çok nefret ettiği tek şey ensesinde bir şey, özellikle de bir nefes ya da esinti hissediyordu. İnsanlardan nefret ederdi. Kulağına nefes vermek ya da ona yakın durmak, özellikle de sırtında. Bunca zaman sonra bile, bir dokunuş, bir nefes onu tekrar değersiz hissettirebilir. Onu hissettirmek ...

Bir fahişe gibi.

Ama Tory o geçmişin bir parçası değildi. Ona kendi dünyasındaki yerini hatırlatmak için bu taktikleri kullanan Artemis değildi. Kendisine herhangi bir şekilde izin verildiği için minnettar olması gerektiğini hatırlatmak için. bir tür saygınlık.

Tory, ruhunu kaplayan yaraları bilmeden bir adama dokunmuş bir kadındı.

Sakinleşirken uzun bir nefes verdi. "Aşırı tepki verdiğim için özür dilerim. Sadece insanların saçımı tutmasından hoşlanmıyorum."

"Not edildi. Bir daha asla olmayacak."

Başını salladı.

Tory kaskını kaldırarak onun gözlerini kapatmasını, güneş gözlüklerini çıkarmasını ve kaskını takmasını tekrar izledi. Ne yaptığının farkında mıydı yoksa yaptıklarını fark etmeyecek kadar alışkanlık haline mi getirmişti?

"Ash?"

Çene kayışını bağlarken ona doğru döndü.

"Bence gördüğüm en güzel gözlere sahipsin."

Bu sözler ona dokunduğunda Ash dondu kaldı. Ama Artemis bunu ona bir kez söylemişti... ve daha sonra bu sözler için onu lanetlemişti. Sakın kanma.

"Teşekkürler," dedi, bacağını bisikletin üzerine atarken sesi kısıktı. Sonra sırt çantasını benzin deposunun üzerine koydu, o da arkasına tırmandı.

Sırtına doğru kaydı, kalçaları adamın kalçalarına yakın bir şekilde bastırdı.

O tanıdık tiksintinin içine dolmasını bekledi ama dolmadı. Ve kollarını onun beline doladığında ve sırtına yaslanmıştı, gerçekten tadını çıkardı. Motoru çalıştırırken, karnının üzerinde birleştirdiği minik ellerine baktı.

Başka birinin onunla birlikte bisiklete binmesine asla izin vermemişti... Simi'nin bile.

Onu sıkıca kucakladı ve hissettiği ateş sönene kadar onu bu bisikletten çekip otoparkta bir hayvan gibi becermemek için elinden gelen tek şey buydu. Ama bunu ona asla yapamazdı. O bir hayvan değildi ve o da ...

Onu tarif edecek kelime yoktu. Çileden çıkarıcı ve inatçıydı.

Ve harika. Kesinlikle harika.

Elleriyle kızın ellerine dokunarak gidonu tutmadan önce hafifçe sıktı. "Sıkı tutun."

"Yapacağım, Achimou."

Adının Yunanca sevimliliğine aynı anda hem güldü hem de içini çekti. Gerçek telaffuzu Ack-uh-rah'n olduğu için kısaltılmış şekli Ack-ee-moo idi.

Birinin kullanmasından her zaman korktuğu bir şey. Bu yüzden adını önce Asheron'a, daha sonra da Ash'e çevirmeyi öğrenmişti ki kimse onun az önce yaptığını yapmasın.

Yine de, onu tamamen aşan nedenlerden dolayı, bunu yapmasına aldırmadı.

Buna hayret ederek otoparktan çıktı ve şehrin onun tarafına doğru geri döndü. Çok uzaklaşmamışlardı ki omurgasında garip bir his hissetti...

Takip ediliyorlardı.

Etrafına baktığında gri bir sedanın onlara doğru yaklaştığını gördü
önlerindeki araba yavaşlıyordu. Ash öndeki arabayı geçmek istedi ama diğer şeritte çok fazla trafik vardı.

Birden önündeki araba durdu.

Frene bastığı sırada önlerindeki arabanın arka koltuğunda oturan ve elinde bir silah bulunan bir adam ateş açtı. "Dayan!" diye kükredi kurşunlar ona çarparken. İnsan olsaydı ölmüş olurdu. Hal böyle olunca, Tory'nin vurulmasını ve kendisinin daha fazla hasar almasını önlemek için etraflarına bir kalkan yerleştirdi.

Motosikletin vitesini düşürerek tam gaza bastı ve onlardan uzaklaşmak için arabanın etrafından sağa, kaldırıma doğru fırladı.

Tory, Ash'e tüm gücüyle sarılırken dehşete kapılmıştı. Silah seslerinin onları nasıl ıskaladığından emin değildi ama ıskaladıkları için minnettardı.

Şimdi arkalarında yarışan iki arabayı gördü.

Ash köşeyi o kadar alçaktan döndü ki, Tory'nin etrafındaki kalkana rağmen onunla kalmasına şaşırdı. Şaka yapmıyordu. Tory'nin kalkanını alabilmesi için deneyimli bir binici olması gerekiyordu. ve düşmez.

Onları bu durumdan kurtarmak için güçlerini kullanmayı düşündü ama bu, onun insan olmadığını ve bahçesine geri döndükleri için aklını kaçıracaktı. Hayır, o bir tanrıydı. Kesinlikle onlardan kaçabilirdi.

En azından üçüncü bir araba önlerini kesene kadar. Sola döndü ve aynı anda dördüncü bir araba üzerlerine doğru geldi. O araba arka lastiğine çarpmış.

Küfrederek bisikletin altından kaydığını hissetti. Tepki veremedi bisikletten fırladılar. Tory kayarken onu koruduğundan emin olan Ash, yolda savrulurken sertçe yere çarptı.

Sonuçlarına lanet olsun.

Tam onları buradan ışınlamak üzereydi ki, onlara çarpan araba onu ezdi. Önce ön sonra arka lastikler bacaklarını ezerken Ash acı içinde böğürdü. Odaklanamadığı için Tory'nin bir direğin etrafına dizilmiş çöp kutularına çarpmasıyla aynı anda Tory'nin etrafındaki kalkanı indirdi.

Nefes almakta zorlanırken gözleri acıdan yaşlarla doldu. Tory'yi daha fazla zarar görmekten korumak ve ayağa kalkarken onu bayıltmak için kalkanı etrafına yerleştirdi.

Acı ona çok sert vurdu. Bir tanrı olabilirdi ama hasara karşı bağışıklığı yoktu. Bu onu öldürmezdi. Sadece çok acıtıyordu.

Adamlar ona ateş açtı.

Ash elini uzattı ve kurşunları onlara geri çevirdi.
Fury, Tory'yi öldürmeye çalıştıkları gibi onları da acımasızca öldürürken ona çok sert davrandı.

Biri hariç hepsi ...

Ufak tefek, sıırım gibi bir adam, kendisine çarpan kahverengi Audi sedanın yanına sinmişti.

"Sen de kimsin lan?" Ash öfkeyle hırladı.

Adam cevap vermedi.

Ash onu boğazından yakaladı ve arabanın bagajına çarptı.
"Cevap ver bana!"

Ama sonra buna gerek kalmadı... O anda Ash onunla ve hizmet ettiği kurumla ilgili her şeyi. Lütfen beni öldürmeyin.

Adamın geçmişinden gelen sesleri duydu. Hayatları için yalvaran ve bu hıyarın onları umursamadan öldürdüğü insanların sesleri.

Öyle olsun.

Ash onun nefes borusunu ezdi ve ne yaptığını kimin gördüğünü umursamadan onu arabanın bagajında ölüme terk etti. Hâlâ tatmin olmamış bir halde, kıpırdamadan yatan Tory'ye baktı.

Ona doğru ilerlerken bacaklarının yırtıldığını ve vücudunun büyük bir kısmının yol yaralarıyla kaplandığını fark etti
Çünkü koruyucu ceketini giymişti. Ama onun yanında yere diz çökerken bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Solgun yüzünün yan tarafındaki morlukları ve dudaklarındaki kanı görmek için dikkatlice kaskını çıkardı.

Kendi miğferini bir kenara fırlattı. Kızın nabzını yoklarken korku ve keder onu sarstı. İyi olmalıydı. Olmalıydı... Zayıf nabzına dokunana kadar midesi düğümlendi.

Rahatlayarak ağlamak istedi. Hâlâ hayattaydı ama iç yaralanmalar yüzünden zayıf düşmüştü.

Ash elini sırt çantasına doğru uzattı ve çanta bir anda avucunun içine düştü. Sirtına geçirerek Tory'yi kucağına aldı ve onları Tulane Hastanesi'ne ışınladı. Acı içinde acil servis girişine doğru topallayarak ilerlerken onu kucağına aldı.

Neyse ki resepsiyonda tanıdığı biri vardı, Wanda.

Ağır yapılı Afro-Amerikan kadın, adamın kendisine doğru yürüdüğünü görünce ağzı açık kaldı. Acıdan bacağı büküldü ve neredeyse düşüyordu. Ama o bunu yapmazdı. Elinde tuttuğu

Tory. Onun yardımını almak zorundaydı.

"Aman Tanrım, Ash! Ne oldu?"

Tory'nin kollarında ölmeden önce son bir sığ nefes verdiğini hissettiğinde konuşamadı.

ONUNCU BÖLÜM

Ash acil servisin ortasında dizlerinin üzerine çöktü, yaralarının acısı ve karşı konulmaz, inanılmaz bir keder ve öfke dalgası onu ele geçirdi. Nedenini anlamıyordu ama Tory'nin burada olmadığı düşüncesiyle nefes bile alamıyordu.

"Tory," diye hırladı, onu omzuna yaslarken Soğuk yüzünü avucunun içine aldı ve vücudunu hafifçe salladı. "Sakin üzerimde ölmeye kalkma. Tory!"

Wanda, bir doktor ve hastabakıcılarla birlikte oradaydı. Ayakta Doktor Tory'yi kollarından çekip çıkarırken, Tory onun omuzlarını tuttu.

Ash onlarla savaşmak istiyordu ama yapamayacağını da biliyordu. Onu kurtarmak zorundaydılar. Karışmayın. Karışmayın. Karışmayın.

Wanda'nın dokunuşu nazikti ama bu onun hissetmek istediği dokunuş değildi. "Ash?" dedi, sesi kırılarak.

Mavi Kod çağrısı yaptıklarını duyunca cevap veremedi. Tory'yi kollarından çekip aldılar ve bir sedyeye koyup götürdüler.

Ash yerde diz çökmüş, kanlı paltosunu savurmuş, ruhu ona zarar verenlerden intikam almak için haykırırken koridorda onunla birlikte koşmalarını izliyordu.

"Sanırım şokta."

Biri ona dokundu. Ash homurdandı, ayağa kalkıp bacaklarını iki yana açarak dururken stajyeri geri itti. "Şokta değilim. Ben iyiyim."

Stajyer gözlerini kocaman açarak Wanda'ya baktı.

"Tatlım," dedi Wanda, koluna hafifçe dokunarak. "İyi değilsin." Bakışları adamın harap olmuş vücudunda gezindi. "Çok yaralanmışsın ve iyi bir doktorun sana bakmasına izin vermelisin."

Ash yüzünden akan sıcak bir şeyi sildi. Bunun ter olduğunu düşünerek aşağıya baktı ve Elleri kan içindeydi ve şakağından kan akıyordu. Onlara iyileşebileceğini nasıl açıklayabilirdi? Eğer ona bakmasalardı, tüm yaraları yok edebilirdi...

Kendini iyileştiremeyen kişi Tory'ydi. Ölü olan oydu.

"Ben iyiyim. Yemin ederim. Sadece tuvalete gitmem gerek."

Stajyer hâlâ şüpheliydi ama onları bırakıp küçük odaya girerken kimse onu durdurmadı. Tadını alabileceği kadar çiğ bir öfke onu kavurdu. Kan istiyordu ve gözlerinin kırmızıya döndüğünü hissedebiliyordu. Biri tezgâhtan çıkıp da onu tüm ölümsüz ihtişamıyla görmeden önce gözlerinin üzerine bir güneş gözlüğü geçirdi.

Öfkesi o kadar büyüktü ki, o kadar güçlü bir güç patlaması yaydı ki, üzerindeki ışıklara kısa devre yaptırdı. Kontrol için mücadele ederken kıvılcımlar yağdı ve cızırdadı.

Kurtar onu...

Sadece bir düşünceyle onu normale döndürebilirdi. Kesik yok. Yara yok.

Bir taş atar ve her şey değişir... Kafasının içinde Savitar'ın sesini duydu ve vicdanının bu kısmından nefret etti. Tüm insan hayatı mahvolmuştu çünkü

Tanrıların onun kaderiyle oynadığını. İnsanların onu ölümden geri getirmesi.

Dizlerinin üzerine çökerek, yüzünü koluna gömüp akıl sağlığını korumak için çırpınırken, katıksız bir acıyla çığlık attı. Bunu Tory'ye yapamazdı. Onu kurtarmanın dünyaya neler yapabileceğini riske atamazdı. Ölmesi gerekiyorsa, ölmek zorundaydı. Kaderle oynamayı reddediyordu.

Kaderin canı cehenneme! Sen bir tanrısın, lanet olsun sana, Apostolos. Kaderini ele geçir! Kurtar onu!

Yapabiliyor olman, yapman gerektiği anlamına gelmez. Tüm hayatını bu kurala göre yaşadı.

"Ölme, Tory," diye fısıldadı, yemininden vazgeçmeyeceğini biliyordu. O da diğerleri gibi olmayacaktı. yalnız bırakılması gereken bir şeyi kurcalayarak onu mahvetti.

Korkaklığından öğrenerek aynaya baktı ve irkildi. Bu kadar korkmuş olmalarına şaşmamalı. Yürüyen ölü gibi görünüyordu. Yüzü hırpalanmış, giysileri yırtılmış ve kanlanmıştı. Onları değiştirecekti, ama sonra personel tamamen onarılmış olarak dışarı çıkarsa şüpheleneceklerini düşündü. Bu yüzden yüzünü temizledi ve Wanda'nın beklediği yere geri döndü. Wanda'nın elinde Tory'nin giydiği deri ceketini tuttuğunu görünce kalbi durdu.

Wanda ona nazik bir gülümseme sundu. "Arkadaşınız hayata döndürüldü. Onu ameliyata aldılar."

Üzerinden bir rahatlama dalgası geçerken ceketini aldı. "Teşekkür ederim, Wanda."

Başını salladı. "Bir doktora görünmek istemediğine emin misin?"

"Olumlu."

Kararından dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. "Peki, sizi bekleme odasına götüreyim. Evrakları doldurmak için herhangi bir bilgisi var mı?"

"Hayır, pek sayılmaz. Ama fatura için iyi olduğumu biliyorsun. Ne gerekiyorsa yap, bedeli ne olursa olsun."

"Biliyorum bebeğim." Onu asansörlere doğru götürürken kolunu okşadı. "Yine de en yakın akrabalarının isimlerine ihtiyacımız var."

"Megeara ve Theo Kafieri. Theo onun New York'ta yaşayan büyükbabası ve kuzeni Geary de Yunanistan'da yaşıyor."

"Pekâlâ. Size yolu göstereceğim ve sonra formlarla birlikte geri geleceğim."

Ash, onu Simi'yle birlikte gönüllü olarak çalışmak için buraya gelirken binlerce kez gittiği asansörlere götürürken hiçbir şey söylemedi. Wanda'yla da böyle tanışmıştı. Wanda'nın babası, Simi'nin yattığı koğuşlardan birindeydi. Birkaç yıl önce babası bypass ameliyatı geçirdikten sonra Noel'de hediye getirmişlerdi. O zamandan beri arkadaşılar.

Onu steril ve soğuk küçük bir odaya götürdü... tıpkı kendisi gibi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başını iki yana salladı. İhtiyacı olan şey Tory'nin nasıl olduğunu bilmektir. Ama güçleri ona hiçbir şey söylemiyordu.

"Tamam. Geri geleceğim."

Arabanın ezmesinden dolayı hâlâ zonklayan bacaklarını dinlendirmek için oturdu. Hareket ederken, ceketine yapışmış olan Tory'nin kokusunu aldı. Ceketini burnuna götürerek kokusunu içine çekti ve ağlamak istedi.

Kaybetme korkusu

Elleri titriyordu ve nedenini anlamıyordu. Birbirlerini çok az tanıyorlardı.

Yine de yukarı fırlayıp onu iyileştirmek istedi.

Her şey çürüyor. Sıradan bir insanı önemsemesine izin verdiği için zihni ona kükredi. Artemis'in başlangıçta ona ne kadar iyi davrandığına bir bakın. Ona hediyeler almış ve rahat etmesini sağlamıştı ama sonra onu memnun etmediği ilk seferde ona sırtını dönmüştü. Bu ilerici tuzak her zaman onun aleyhine dönmüştü.

Tory önce senden nefret etti, sonra sevdi.

Onun kafasına çekiç fırlattığı anı hatırlayınca gülümsedi. Dikenliydi. Ve zekiydi. Ve komikti. Hepsinden önemlisi, ona normal biriymiş gibi davranıyordu. Tabii ki bilmiyordu. değildi, ama diğer insanların aksine onu ellemedi ya da onu becermeye çalışmaktan kıl payı uzak olduğu için onu sinirlendirmedi.

Ona sokaktaki herhangi bir adammış gibi davranıyordu.

"Ash?"

Kafasını kaldırdığında karşısında Tory'nin arkadaşı Kim'i gördü. Ona ve elindeki kanlı cekete bakarken yüzü korku ve endişeyle kaplanmıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu ona.

"Ben burada çalışıyorum. Hatırladınız mı? Doğumhane hemşiresiyim. Acil servisten bir arkadaşım Tory'nin geldiğini söyledi. Ne oldu? Sen

Tamam mı? Aşağıda tedavi görüyor olman
gerekmiyor mu?" Başını salladı. "Bisikletimle kaza
yaptık."

Gözleri yaşlarla dolan Kim yutkundu. "O iyi mi?" "Ameliyatta
olduğunu söylediler. Haber bekliyorum."

Onun yanına oturdu. "Alınma ama sen de oldukça yıpranmış
görünüyorsun."

"Yaşayacağım."

Ona son derece kuşkulu bir bakış attı. "Neden bana cep
numaranı vermiyorsun, duyduğum anda seni ararım.
Tory hakkında bir şeyler. Gitmeyeceğimi biliyorsun ve bir
doktora görünüp temizlenmen gerekiyor." Bakışlarını
Tory'nin kot pantolonundaki delikten harap olmuş tenine
dikti. "Tory tarafından
Bu arada, bu bir rica değildi."

Ash onun haklı olduğunu anlayınca başını salladı. O değildi
Kimseye böyle bir iyilik yapmıyordu ve ilgilenmesi gereken
başka bir mesele vardı. Ona numarasını vererek oradan
ayrıldı ve
Asansörde. Yalnız kaldığı anda kendini Olimpos'taki
Artemis'in tapınağına ışınladı.

Öfkesi daha da artarak tapınağın kapılarını öyle bir güçle
açtı ki, kapılar duvarlara çarptı. Artemis'i onunla yalnız
bırakmak için dışarı koşmadan önce korileri çığlık attı.

Artemis hışımla doğrulurken, kız ona vahşi bir bakış fırlattı.
"Enkazınız nedir?"

"Hasar," diye düzeltti ona doğru yürürken. "Anlayamıyor
musun?"

"Ne? Bok gibi göründüğünü mü? Pislik içindesin ve kokuyorsun. Bana gelmeden önce neden yıkanmadın?"

"Çünkü bana ateş eden bir grup adam tarafından kovalandıktan sonra bir araba üzerimden geçti, Artie."

"Ve bu benim hatam mı? Nasıl?"

Derin bir nefes aldı ve öldürmeden önce ona kadar saydı. kızının annesi. Dürüst olmak gerekirse Katra artık annesine ihtiyaç duymayan yetişkin bir kadındı... "Atlantikoinonia size bir şey çağırıştırıyor mu? Sen?"

"Evet, öyle. Ne olmuş yani?" O pişmanlık duymayan bakış, patlayan bir el bombası gibi içinden geçti.

Konuştığında ise sıkıldığı dişlerinin arasından konuşuyor, ona saldırmamak ve canını yakmamak için mücadele ediyordu. "Onlar beni öldürmeye çalıştı, Artemis. Ve açıkça görebileceğin gibi, bu durum beni pek de heyecanlandırmadı."

Yüzü soldu. "Sana dokunmamaları gerekiyordu. Asla."

"Hayır," dedi, sesi bir iblisin alçak temposuna düşerek, "aldıkları emir masum bir insanı gördükleri yerde yok etmektir. Saldırdıklarında tesadüfen onun yanındaydım."

Endişesini ve öfkesini görmezden gelirken ona alaycı bir bakış attı. "İnsanı neden umursuyorsun ki? Ben sadece seni korumaya çalışıyordum."

"Hayır, değildin. Kayıp günlüğün içinde ne olduğunu biliyorum. Saygınlığım umurunda bile değil. Kurtarmaya çalıştığın kendi kıçın."

Ondan kaçmaya çalışarak kanepede geri çekildi. "Bu kitabı alanın sen olduğu anlamına mı geliyor?"

Durakladı. "Sizde olduğunu sanıyordum."

Ona karşı dudağını büktü. "Eğer elimizde olsaydı, neden o sürtüğün peşinde olalım ki?"

Tory'ye yapılan hakaret onu daha da kızdırdı. "O bir sürtük değil Artemis. Şimdi köpeklerini geri çağır. Ciddiyim."

Sinmeden dizlerinin üzerine çökerek onu karşıladı. "Ya istediğini yapmazsam? Onlar da masum insanlar. Onları öldürecek misin?"

Elleri onun o mükemmel kuğu boynuna dolanmak ve tatmin olana kadar sıkmak için can atıyordu. "Seninle oyun oynamıyorum."

"Ben de değilim," diye haykırdı. "O günlük her şeyi tehdit ediyor ve onu ele geçirene kadar durmayacağım."

Adam öfkeyle tısladı ama kadın geri çekilmedi.

Başını geriye attı, meydan okumasından gurur duyuyordu. "Bana zarar vermeyeceksin ve bunu biliyorum. Katra'yı çok seviyorsun. O yapardı babasının annesini öldürdüğünü öğrenince yıkılacak. İkinizi uzun zaman önce tanıştırmalıyım. Onun sevgisine sahip olduğum sürece, senin gazabından tamamen güvende olduğumu biliyorum."

Yine de onu boğacakmış gibi elini kaldırdı ama sonunda ikisi de gerçeği biliyordu. Kadın haklıydı. Ne kadar kızgın olursa olsun ona zarar veremezdi çünkü bu kızını parçalardı.

Artemis baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. "Seni özledim." Kolunu onun beline doladı.

Ash onu iterek kendisinden uzaklaştırdı. "Eğer değersiz hayatına değer veriyorsan, benden uzak dur."

Kendini Olimpos'tan Katoteros'a ışınladı.

Ash ana salona girdiğinde Urian da kapıdan çıkmak üzereydi. "Ne oldu sana böyle? Artemis'le kötü bir karşılaşma mı yaşadın?"

Ash eski Daimon'a karşı dudağını bükte. "Bir gün Urian, seni öyle bir tokatlayacağım ki kulakların sonsuza dek çınlayacak."

Urian güldü. "Ama bugün olmayacak, çünkü birini incitecek pek bir şey yapabilecek gibi görünmüyorsun. Cidden ne oldu?"

"Bisikletimi çarptım."

Urian inanamayarak gözlerini devirdi. "İyi, bana söyleme. Her neyse."

Ash bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini fark edince acı bir kahkaha attı. Hayatında daha önce hiç bir bisikleti yere bırakmamıştı. Üzgün, Artemis'e kızgın ve Tory için endişeli bir halde durup Daimon'a baktı. "Biliyor musun, Uri, bir şey var ciddi bir sorunum var."

"Ve sen bunu daha yeni mi anlıyorsun? Lanet olsun, sen yavaş öğrenmenin poster çocuğusun."

Ash dudağını bükerek onu geçmeye başladı.

Urian onu durdurdu. "Bu bir şakaydı, Acheron. Gülmen gerekiyordu."

"Gülme modunda değilim."

Urian anlayışla başını salladı. "Peki gerçekte ne oldu?"

Ash tereddüt etti. Kimseyle herhangi bir şey hakkında konuşmak onun doğasında yoktu. Yine de aklından çıkmayan yakıcı bir soru vardı. "Sadece benden nefret eden kadınlardan tahrik olacak kadar neyim var benim?"

Urian onun sorusu karşısında homurdandı. "Haklısın. Bu iğrenç." Elini Ash'in omzuna vurdu. "Senin için tek kelime, kardeşim. Terapi. Biraz al."

"Bu üç kelime."

"Genişlemeye ihtiyacı vardı... ve genişlemekten bahsetmişken, içeride yeni en iyi arkadaşınız olmak isteyen bir ziyaretçiniz var. dostum."

Ash kendisini kimin beklediğini fark edince küfretti. "Onu kim dışarı çıkardı?"

"İkinizin öpüşüp barışmasını isteyen hayalet kız."

Ash dişlerini birbirine geçirdi. "Tory'nin bana fırlattığı çekiçle kafama vurulmasını tercih ederim."

"Tory?"

"Uzun hikâye." Ash yorgun bir iç geçirdi. "Uyarı için teşekkürler. Gidip onunla ilgileneceğim."

Ash taht odasına açılan kapıya doğru yöneldi. Zemindeki mührün üzerinden geçerken, kıyafetleri Atlantis formesta'sına ve siyah deri pantolonuna dönüştü. Kapıları açtığında Styxx'in diğer tarafta beklediğini gördü.

Onu her zaman hazırlıksız yakalayan ikizini görünce durakladı. Styxx'e her baktığında geçmişini hatırlıyordu. Vahşeti. Hayatlarındaki adaletsizliği.

Ve iradesine rağmen, Estes'in onu saçlarından tutup tecavüz ederken kulağına sarhoş gibi hırladığını duydu. "Ne cüretle seni istememi sağlarsın? Bana yaptıkların için senden nefret ediyorum, seni iğrenç fahişe. Nefret ediyorum. Senden." Sadece Amcasının ona özgürce verdiği tek şey darbeler ve hakaretler olmuştu.

Şimdi Styxx onun önünde duruyordu, kısa boylu mükemmel bir kopyası.

Ash'in sahip olmak için cinayet işleyeceği sarı saçlar ve normal mavi gözler.

Ash kendine bir tanrı olduğunu ve kardeşinin merhametine kalmış değersiz bir fahişe olmadığını hatırlatırken gözlerini kaçırdı.

Zalimlik. "Bugün seninle uğraşacak havada değilim, Styxx. Sahip olduğum azıcık sabrı da iki dakika önce canlı canlı yedim."

"Biliyorum. Ruh halini

hissedebiliyorum." Ash bakışlarını

tehditkâr bir şekilde daralttı.

"Bu bir hediye idi," dedi Styxx alaycı bir tavırla, "Artemis beni Tartarus'a atıp anılarını bana verdiğinde. Senden sadece bir iyilik istemek için buradayım."

Ash, öfke onu hararetle delip geçerken teninin maviye dönüştüğünü hissetti. "Benden bir iyilik istemeye nasıl cüret edersin?"

Styxx bir adım geri çekildi ve dizlerinin üzerine çökmeden önce başını salladı. "Kardeşin olarak ve bir

tanrıya yalvaran biri olarak istiyorum."

Ash bu kadar kızgın olmasaydı gülebilirdi. Styxx şimdi onunla nasıl bir oyun oynuyordu? "Bir yalvaran olarak, bu iyilik için ne gibi bir fedakârlık öneriyorsun?"

"Kalbim."

Ash kaşlarını çatı. "Anlamıyorum."

Styxx onu haşlayan samimi bir bakışla başını kaldırdı. "Sana sadakatimi sundum ama bu yeterli olmadı. Bu yüzden sana kalbimi sunuyorum. Eğer yalan söyler ya da sana ihanet edersem, onu tekrar tekrar söküp atabilirsin. Beni Prometheus'un yanına zincirle. kaya."

Eğer ona bir daha ihanet ederse, ederdi. "Peki ne iyilik istiyorsun?"

Styxx'in gözleri fısıldamadan önce periliydi. "Bırak beni gideyim. Artık burada insanlardan izole bir şekilde yaşayamam. Tek başıma. Sürgün edildim. Ben sadece ikimizin de yaşama şansı bulamadığı bir hayatı yaşama şansı istiyorum."

Başka zaman olsa Ash onun yüzüne gülerdi. Ama bugün ona karşı anlayış ve sempati duyuyordu. tam da kendisinin istediği şeyi. Onlara yapılan şey adil değildi. Styxx'in hayatı onunkine bağlı olmamalıydı ve Acheron yüzünden Styxx ailesini, hayatını ve evini kaybetmişti.

Belki de yeni bir başlangıç ikisine de iyi gelecektir. "Peki, kardeşim. Yeniden başlamak için ihtiyacın olan her şeye sahip olacaksın."

Elini uzatarak Styxx'i, prensin halkın arasına en iyi şekilde karışabileceği New York'a gönderdi. Bu Ayrıca umarım kardeşini bir daha asla göremeyeceği bir bölgeydi.

Ayrıca, Styxx haklıydı. Onu her an öldürebilirdi. Eğer bulabilirse adamın bir hayatı olsun. Dürüst olmak gerekirse, ona şans diledi.

En çok da Styxx'e, ikisinden de sonsuza dek kaçacakmış gibi görünen huzuru diledi.

"Simi?" Onu kendi iradesi dışında vücudunda tutuyordu.

Onun kolunu çekti ve yanında tezahür etti. Esneyerek ona öfkeyle baktı. "Akri Simi'sini çok uzun süre kolunda bıraktı. Yoruldu ve huysuzlaştı. Neden Simi'ye böyle davranıyorsun, Akri?"

Alnından öpmeden önce eliyle yanağını kavradı. "Özür dilerim, bebeğim. Seni bu yüzden buraya getirdim. Biraz kız kardeşin ve Alexion'la kalmalısın."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Peki ya sen, Akri? Çok üzgündün ama Simi'nin senden ayrılmasına izin vermedin..."

"Biliyorum. Halletmem gereken şeyler var ve sana zarar gelmesini istemiyorum. Sen burada kal, Simykee."

Akri'nin bebekliğinden beri kullanmadığı bu sevgi ifadesine gülümsedi. "Ancak Akri, Simi'ye ihtiyacı olduğunda onu çağıracağına söz verirse."

"Söz veriyorum."

Parmağını ona doğru kaldırdı. "Güzel, çünkü Simi Akri'nin sözünden dönmeyeceğini biliyor."

Gülümsedi ve onun için siyah American Express kartını çıkardı. "Git alışveriş yap."

Televizyona koşup onu açmadan önce ciyakladı.

Yalnız kalmak isteyen Ash, ışınlanamadığı halde sarayın içinde yürüdü. Bazı zamanlar vardı ki Yürümek ve normal olmak onun için tüm tanrı güçlerinin toplamından daha önemliydi.

Yapabiliyor olmanız, yapmanız gerektiği anlamına gelmez. Yapılması gerekmeyen bazı şeyler vardı. Danıştığı varlıkların hiçbirinin ona geleceği hakkında bir bok söylememesinin nedeni buydu. Bu yüzden Tory'yi iyileştirmede. Herkesin öğrenmesi gereken bazı dersler, hatta zor olanlar vardı. Tanrıların bile.

Ama şu anda başka bir şey öğrenmek istemiyordu. O Teselli ve rahatlık istiyordu ve bunu elde etmek için başvurabileceği kimse yoktu. Böylece yatak odasına girdi ve gitarını yerdeki sehпасından aldı. Buradaki saraya ve dünyanın dört bir yanında tuttuğu çeşitli dairelere yayılmış birkaç düzine gitarı vardı, ama bu ...

Bu onun bebeğiydi. Akçaağaç saplı ve siyah gövdesi kırmızı şal alevleriyle kaplı bir Fender James Burton Telecaster, şimdiye kadar duyduğu en dolgun sese sahipti. Elbette, daha pahalı gitarları vardı ama ona göre hiçbir şey bundan daha tatlı ya da pürüzsüz çalamazdı.

Simi arkasına onun için bir mesaj bile kazımişti. Allagapi akri, Simi. "Simi akri'sini seviyor "un Charonte'si.

Ash bunu her gördüğünde gülümsüyor ve kalbi ona duyduğu sevgiyle kabarıyordu. Ne kadar üzgün ya da kederli olursa olsun onu gülümsetebiliyordu ama bugün onu teselli edemiyordu.

Yatağa oturdu ve tıngırdatmaya başladı. Ne olduğunu anlamadan Pink Floyd'un "Wish You Were Here" şarkısını çalmaya başladı. Bu şarkı ilk gününden beri aklından çıkmıyordu.

ilk kez duyuyordu. Sanki yazar onun kalbinden geçenleri tam olarak biliyormuş gibiydi. Her şey kararlarla ilgiliydi.

bir hayatı değiştirdi ve algıların her türlü durumu ve duyguyu nasıl değiştirebileceğini gösterdi.

Sorun şu ki, şu anda duyguları o kadar karmaşık ve çelişkiliydi ki, onları nasıl sıralamaya başlayacağını bile bilmiyordu. Ne yapması gerektiği ve ne yapmak istediği arasında kalmıştı.

Birbirleriyle ve kendisiyle çelişen üç kadın arasında kalmıştı. Dünyayı yok etmek isteyen annesi, Tory'yi öldürmek isteyen Artemis ve babasının itibarını kurtarmak için onu ifşa etmek isteyen Tory.

Buna dayanamayarak ayağa kalktı ve gitarı yatağının üzerine fırlattı.

"Ben bir tanrıyım."

Ama bunun ona ne faydası oldu ki? Hâlâ Artemis tarafından tuzağa düşürölmüş, onun tarafından kontrol ediliyordu. Artık bir insan olarak olduğundan daha az korkmuyordu. Aslında daha çok korkuyordu çünkü artık güçleri mutlaktı. Fısıldadığı bir kelimeyle dünyanın sonunu getirebilirdi. Verdiği kararlar sadece kendi hayatını değil, herkesin hayatını etkileyebilirdi.

Bak Nick'e ne yaptı. Ash hala insan olsaydı, Nick'i sadece Simi'yle yattığı için döverdi. Bir tanrı olarak, sadece Nick'in kendini öldürmesine neden olmakla kalmadı. Nick'in annesi ve arkadaşları Tabitha ve Amanda'nın kız kardeşleri öldürölmüştü.

Bu güçlerden nefret ediyordu. En çok da sorumluluktan nefret ediyordu. "Sadece yalnız kalmak istiyorum..."

Kapısının çalınması düşüncelerini böldü.

Ash Şimdi olacıklardan korktuğu için yorgun bir nefes verdi. "Öyle mi?"

Kapı açıldığında Urian'ın orada durduğunu ve ona temkinli bir ifadeyle baktığını gördü. "Gerçekten haklı değilsin, değil mi?"

Ash bakışlarını kısmıştı. "Umarım bunu benim anlayacağım şekilde söylüyorsundur. Aksi takdirde, içinde bulunduğum ruh haliyle kışına tekme yiyebilirsin."

Urian güldü. "Evet, öyle." Odaya girdi ve kapıyı kapattı. "Bak, içeri girdiğinde seni duydum. Ne söylediğini değil, ama altında ne olduğunu. Bunun dışında kalmanın benim için en iyisi olduğunu biliyorum. Ancak, o zamanlar istemesem de bir keresinde hayatımı kurtarmıştın ve bu iyiliğinin karşılığını vermem gerektiğini hissediyorum."

Ash kaşlarını çatarak ona baktı, çünkü bu sözler hayatında kendi isteği dışında ölümden geri getirildiği zamanları hatırlatıyordu. "Buna müdahale etmemeliydim Urian ve bu yüzden yaşadığın acı için üzgünüm."

Urian'ın gözleri acı tatlı bir azapla doluydu. "Biliyorsun, her Şey yolunda. Eğer ölmüş olsaydım, Phoebe de beni takip ederdi.

mezar zaten." Phoebe, Urian'ın karısıydı. Stryker, Urian'ı onu öldürmesi için peşinden gönderdiğinde tanışmışlardı. Bunun yerine ona aşık olmuş ve birlikte olabilmeleri için onu kendisi gibi bir Daimon'a dönüştürmüştü. Bu yasak aşk onun hayatına mal olmuş ve Stryker bir öfke nöbetinde Phoebe'yi öldürmüştü.

Urian boğazını temizledi. "Benim aksime, o bir insanın canını alabilecek kapasitede değildi, insan ölmeyi hak etmiş olsa bile. Yaşamaya devam edebilmesinin tek yolu başka bir Daimon'dan beslenmek olurdu ve o da bunu yapamazdı.

İkisini de yapmadım. Yani beni kurtararak onun kaderini gerçekten değiştirmedin. Babam ne olursa olsun onu öldürecekti."

Ama Urian ölü kalsaydı, Phoebe'nin ölümüne tanık olmayacak ve bunun sürekli acısıyla yaşamayacaktı.

"Ayrıca, ben ölseydim, yeğenlerim babaları onlara karşı aşırı korumacı davrandığında onu tehdit edecek birilerine sahip olamazlardı." Urian hüzünle gülümsedi. "Sahip oldukları tek amca benim.

Çocukların bir amcaya ihtiyacı var, biliyor musun?"

Ash'in bakış açısından değil ama bu farklı bir yaraydı. "Peki neden birdenbire kız kıza konuşmaya başladın Urian? İkimiz de duygularımızı tartışmaktan hoşlanmıyoruz... ve alınma ama ben hoşlanmadığımız gerçeğini seviyorum."

Urian'ın bakışları tutkusuyla onu yaktı. "Çoğu zaman ben de öyle yapıyorum ve burnunu sokmadığın için gerçekten minnettarım ama bir zamanlar bu dünyada değer verdiği her şeye meydan okuyan ve taptığı babasının sevgisini feda eden bir adam olarak... sonu kötü bitse de Phoebe'yle geçirdiğim günler aldığım her yaraya değdi."

Ash'e yaklaştı. "Birinin size dokunabileceğini bilmediğiniz bir yerde sizi derinden yakacak kadar saf bir aşk ile yemininiz ve görevleriniz arasında kalmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Her zaman tanıdığınız ve sonsuza dek güvenebileceğinizi bildiğiniz bir babanın sevgisi ile yeni ve denenmemiş bir sevgi arasında. Ama ne öğrendim biliyor musun? Babamın sevgisi olmadan yaşamak Phoebe'ninki olmadan yaşamaktan çok daha kolay. Sadece düşündüm ki bunu bilmek için."

Urian onu yalnız bırakırken Ash konuşmadı. Ama arkasındaki havadaki güç çatlağını hissetti. Bu iyi bildiğı bir histi.

Jaden.

"Bu insanda kusma isteği uyandırıyor, değil mi?"

Ash bu iğneleyici sözler karşısında kaşlarını kaldırdı.

Jaden kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak Böylece uzun kahverengi paltosu açıkta kaldı. "Sevgi dolu saçmalıklar. Şimdi sana değer verdiğin her şeye ihanet ettiğinde ve kaltak bu iyiliğe karşılık vermediğinde ne olacağını anlatayım. Bekle, o dersi zaten biliyorsun. Sorun şu ki, bir adım atarsın ve ne olacağını bilemezsin. Köpük kaplı bir şiltenin ya da sivri kayaların üzerine düşecek, yavaşça kan kaybedecek ve artık ölmeyi dileyekseniz geri çekilmek için çok geç."

Ash bu canlı imgeyle alay etti. "Sen tam bir pisliksin."

Jaden omuz silkti. "Acım iyi bir arkadaşla birlikte geliyor, ki bu da normalde sen oluyorsun."

Bu doğruydı. İkisi de ihaneti biliyordu ve ikisi de Nihai acı ve bunun ruhunda ve kalbinde bıraktığı yaralar. "Neden buradasın?"

Jaden gözlerini devirdi. "İblisin beni yeni bir çanta için takas etmeye çağırıyor. Bana reddedemeyeceğim bir teklif yapmadan ve seni gerçekten mutsuz bir tanrı yapmadan önce babasının onu alışverişe götürmek isteyebileceğini düşündüm - umurumda olduğundan değil, ama birbirimize yardım ettiğimiz bilindiğinden beri zaman zaman..."

"Uyarınız için teşekkür ederim."

"Evet, sevdiğimiz şeyleri şımarttığımızda böyle oluyor. Sınırları her zaman anlayamazlar ve dikkatli olmazsak saçma istekleri bizi öldürebilir."

Ash anlayışla başını eğdi. Dürüst olmak gerekirse, Jaden'ın iblis simsarı olmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordu. Eğer daha az şeytan olan bir varlık varsa Ash'ten daha çok geçmiş hakkında iletişim kuran biri varsa, o da Jaden'dı. Ve tüm bu yüzyıllar boyunca Ash, Jaden'ın nasıl bu hale geldiğini tam olarak bilen bir yaratıkla hiç karşılaşmamıştı.

Jaden ona sinsi bir gülümseme sundu. "Kadını ikiniz de yürüyemeyecek hale gelene kadar yatırın ve onu sisteminizden çıkarın. Unutma, ne olurlarsa olsunlar ya da nereden gelirlerse gelsinler, tüm kadınların basit bir doğum kusuru vardır. BPD."

"BPD?"

"Kaltak Kişilik Bozukluğu."

Ash acı acı güldü. "Doğum belgende adını yanlış yazmadıklarından emin misin? Eminim kontrol edersen gerçek adının Jaded olduğunu görürsün."

Jaden cevap vermek yerine yüzünü buruşturdu ve sanki yanıyormuş gibi boynunu ovuşturdu. "Biliyor musun? İblislerimi senin Kara Avcılarınınla her gün takas edebilirim. Ruhunu ya da başka bir şeyini sattığı için kızgın olan ve işler istediği gibi gitmeyen bir iblisle uğraşana kadar ağlak bebekler görmediniz." Dudaklarını büktü. "Omurgası olmayan iblisler vurulmalı. Seni yakalayacağım online Cumartesi." Jaden ortadan kayboldu.

Ash başını salladı. Adamın arada kalma rolünü kıskanmıyordu. Tanrılar ne kadar kötü olursa olsun, birincil kaynakla uğraşmak zorunda kalmaktan nefret ederdi ve ölümsüzler can sıkıcı olsalar da, bir iblisin sahip olduğu türden bir güce sahip değillerdi ve kural olarak, o kadar da düşüncesiz değillerdi.

Şu anda bunların hiçbiri onun için önemli değildi. Sadece Aklındaki tek şey Tory ve onu öldürmek isteyen piçlerdi.

Onu.

Hâlâ dışarıdaydılar. Lanet olsun, başka konulara o kadar dalmıştı ki Atlantikoinonia'nın hâlâ onun peşinde olduğu gerçeğini unutmuştu. Hastaneye geri dönmeli ve onu korumalıydı.

Dışarı çıkmaya başladı ama önce Simi ile konuşması gerektiğini hatırladı. Yerde tek başına yatıyordu, elinde cep telefonu, alışveriş yapmaya hazırdı. "Sim?"

Ona bakmadı. "Şimdi olmaz, Akri. Kirk's Folly başlamak üzere."

Güçlerini kullanarak televizyonu kapattı ve kızın protesto çığlıkları atmasına neden oldu. "Jaden'ı bir daha rahatsız etme."

Ona baktı ve suratını astı. "Ama Xirena Simi'ye istediği her şeyi alabileceğini söyledi. Simi'nin tek yapması gereken ona neyle takas edeceğini söylemek, böylece Akri'nin parasına mal olmayacak, ben de ona çizmelerimi teklif ettim, ama o hayır dedi, Simi. 'Hayır, Simi'yi sevmiyorum.'"

Ash başını ovuşturdu. "Xirena'yı dinleme, Sim. Akri'ni dinle. Her zamanki gibi kartıma yatır ve Jaden'la hiçbir şey için pazarlık yapma. Asla."

Ona çocuksu bir gülümseme verdi. "Peki. Artık televizyon izleyebilir miyiz?" Televizyonu tekrar açtı.

Onu görmezden gelmeye devam etti.

Önümüzdeki birkaç gün boyunca beladan uzak kalabileceğini umarak hastaneye döndü. Pam şimdi onun daha önce bulunduğu bekleme odasındaydı.

"Haber var mı?" diye sordu.

"Henüz değil. Kim kontrol etmeye gitti." Uzun pardösüsü, gri kapüşonlu kazağı, siyah gömleği ve kot pantolonuyla örtünmüş olan vücudunu gözden geçirdi. "Kim'in söylediği kadar ölüme yakın görünmüyorsun."

Kollarını yukarı doğru iterken omuz silkti. "Duş vücut için harikalar yaratır."

"Bana öyle söylediler."

Ash onun yanına oturdu ve hiçbir haber alamadan beklerken kalbi ağırlaştı. Kim de onlara katıldı ve sonsuz gibi görünen bir süre sonra bir doktor onlarla konuşmak için dışarı çıktı.

"O nasıl?" Kim ona fırsat vermeden sordu.

"İnanılmaz derecede dirençli ve buraya bu kadar hızlı geldiği için çok şanslı.

O yaptı. Dalağı hasar görmüştü ama onu tekrar bir araya getirdik. Tuhaf bir enfeksiyon dışında yeni gibi olacak."

Ash rahatlayarak derin bir nefes

aldı. "Onu görebilir miyiz?" Pam

sordu.

"Hâlâ iyileşme sürecinde ama bir saat içinde onu çıkaracağız. O zaman onu görebileceksiniz."

Kim adamın elini sıktı. "Teşekkürler Phil."

"Sorun değil."

Doktor uzaklaşırken Ash Kim'e döndü. "Birkaç gün burada kalacağı için bilmen gereken bir şey var."

Kim'in yüzü bembeyaz kesildi. "Tanrım, sen bir seri katilsin, değil mi?"

Kadının mantığı onu şaşırtmıştı. "Ne?"

Kim, Ash'e bakmadan önce Pam'e, "Gördün mü, işte böyle oluyor," dedi. "ok mkemmelsin, bu da muhtemelen Dexter olduğun anlamına geliyor, değil mi? Cesetleri garip bir yerde saklıyorsun. Muhtemelen annenin cesedini de dolap."

Ash başını salladı. "Hayır, en azından bu hafta değil." Onlara söyleyerek doğru şeyi yaptığını umarken durakladı bu öğleden sonra gerçekten ne olduğunu. "Sadece kaza yapmadık. Yoldan çıktık."

Pam gözlerini kıstı. "Ne demek istiyorsun?"

"Birileri bizi öldürmeye çalışıyordu. Dün gece arkadaşı Dimitri Yunanistan'da öldürüldü ve evi arandı. Ekibinden biri önemli bir şey bulmuş olmalı ve birileri bunu uğruna cinayet işleyecek kadar çok istiyor. Daha fazlasını öğrenene kadar Tory'nin yalnız bırakılmaması gerektiğini düşünüyorum. Bugün peşimize düşen adamlar çok kolay bir şekilde buraya gelebilir."

Pam'in rengi soldu. "Güvenliği çağırabilir miyiz?"

Kim başını salladı. "Polis somut kanıt olmadan hiçbir şey yapmaz."

"Onu koruyabilirim," dedi Ash onlara, "ama ben burada değilsem neden başka bir muhafızın olması gerektiğini bilmenizi istedim. O yalnız bırakılamaz."

Pam başıyla onayladı. "Merak etme, ben zaten büyük bir komplocuyum."

"Bu arada," dedi Kim geri adım atarak, "nekahet odasına uğrayıp hepimizi mutlu etmek için onu kontrol edeceğim."

"Teşekkürler."

Kim onun kolunu okşadı. "Sorun değil. İrtibatta olacağım."

Ama yine de Ash, Tory özel bir odada onun yanında olana kadar rahat nefes alamadı.

Birkaç monitöre ve bir seruma bağlıydı. Yüzü o kadar solgundu ki bu onu korkutuyordu ve bu histen nefret ediyordu. Onu gözlükleri olmadan görmek de tuhaftı.

Saçlarını alnından geriye doğru tararken, onun ne kadar güzel olduğuna gülümsedi. Klasik bir şekilde değil - gerçekten de Artemis'in görünüşü olarak hiçbir üstünlüğü yoktu. Bilinci yerinde değilken bile onda bir şeyler parlıyordu. Ruhu ve arsızlığı. Onu aşağıladığını şimdiden duyabiliyordu.

Bisiklet sürmeyi bildiğini sanıyordum. Böyle pısırlaşmış kontrolü kaybettiğine inanamıyorum.

Kendisinin incinmesine izin verdiği için onu suçlayan kızın hayalindeki iğneli yorumlarına neredeyse gülecekti.

Bakışları kızın eline kaydı. Elini kaldırdı ve narinliğini inceledi. Parmakları uzun, ince ve zarifti. Okşamak ve yatıştırmak için yapılmış türden ellerdi.

Parmakları emmek ve kemirmek için yapılmıştı. Daha iyi düşünmeden elini yanağına götürdü ve teninin yumuşak hissini tadını çıkardı. Hayatı boyunca sevgi dolu bir dokunuşa hasret kalmıştı. Bencilce ya da incitici olmayan bir dokunuş.

Ona bu şekilde dokunan tek kişi Ryssa'ydı ama o bile bu konuda cimri davranmıştı. Bunun bir kısmı kendi hatasıydı. Onca yıl boyunca tokatlanmış, imdiklenmiş ve incinmiş olması, biri yüzüne yaklaştığında gerilmesine neden olmuştu. şu anda bile kimsenin ona dokunmasından hoşlanmıyordu ama yine de bunu arzuluyordu.

Ben psikopatım.

Hayır, pek sayılmaz. Bilmediği bir şeyi istiyordu ve istediğini nasıl elde edeceğini bilmiyordu. Bu kadar basit ve bu kadar zordu.

Ama elini yanağında tutarken, onun uyanık olduğunu ve kendisine dokunduğunu hayal etti. Aleti ihtiyaçtan sertleşti ve kalbi asla birlikte olamayacağı gerçeğiyle kırıldı. onun gibi biri.

Sonsuza dek Artemis'e bağlıydı. Sonsuza dek bir kadere bağlıydı.

hiçbir parçası olmak istememişti. Annesi ve onun sahibi olduğunu iddia eden bir tanrıça arasında sıkışıp kalmıştı. İstedeiği tek şey bir günlüğüne de olsa normal bir adam olmaktı.

sadece kendi hayatını etkileyecek kararlar alabilirdi. Gülmek ve rahatlamak için bir gün.

Ve cehennemdeki insanlar buzlu su istiyor.

Dilekler sihirli değildi ve onun hayatı neyse oydu. Dünyadaki tüm dilekler bunu değiştiremezdi. İ geçirerek elini yatağa götürdü ve yanına koydu.

Yapmak üzere olduğu şey yanlıştı ve bunu biliyordu. O da Enfeksiyon dışında nasıl olsa iyileşeceğini söyleyerek rasyonalize etmeye çalıştı ve enfeksiyon kapma ihtimali neydi ki? Genç ve sağlıklıydı. O sadece Onu avlayan adamların buraya gelmesi durumunda hastaneye bağlı kalmaması için süreci hızlandırmak.

Ölmesi gerekiyorsa, ölmesi gerekiyordur.

O zaman ölecekti ve onu iyileştirmesinin hiçbir önemi kalmayacaktı.

"Onun kaderiyle oynamıyorum. Sadece onu iyileştiriyorum." Göğsüne dokunmak için uzandığında, ölmek istediği ve buna engel olduğu zamanları hatırladı. Ölmüş olduğu ve Artemis'in onu kandırıp onu geri getirmek için kanını

alıyordu. Ama bu farklıydı.

Evet, gerçekten farklıydı. Artemis onu geri getirerek dünyayı kurtarmıştı. Tory'yi uyandırarak buna son verebilirdi.

Yine de bunu yapmaktan kendini alıkoyamadı.

Riske atılmaması gerektiğini bildiği bir riski göze alarak, kadının göğüslerinin arasındaki vadiye dokundu ve yaşam enerjisinin kendi bedeninden kadınınkine akmasına izin verdi. Monitörler her zamanki gibi patladı Tory'nin nefesi kesilmeden biraz önce.

Ash, kız gözlerini açıp ona baktığı anda elini çekti.

Tory, Ash'in başında dikildiğini gördüğünde kafası karışmıştı. Güneş gözlükleri takılı olduğu için onun ruh halini anlayamıyordu. Onun bütün Vücudu ağrıyordu ve nerede olduğunu tam olarak anlayamıyordu. "Bana vurdun mu?"

Ash ona çarpık bir gülümseme verdi. "Neden sana vurayım ki?"

Haklıydı. Kendini toparlamaya çalışırken aklına belli belirsiz bir görüntü geldi... Ash onu tutuyordu. "Sakin üzerimde ölmeye cüret etme. Tory!" O kızgın

Onları kovalayan adamları hatırlayınca, bu sözler bir anda anılarının canlanmasına neden oldu.

"Vurulmuşsun!" dedi, yaralarına bakarak. "Hayır.

Iskaladılar."

Tory kaşlarını çatı. Adamın biri onları neredeyse yakın mesafeden vurmuştu. Nasıl ıskalamış olabilirdi? Sonra zihninde bisikletin yere düştüğünü gördü ve caddede kaydığını hatırladı. "Bisiklet sürmeyi nerede öğrendin? Felaketler-R-Us?"

Ash güldü. "Uyandığında bana hakaret edeceğini biliyordum."

Bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. "Ne oldu da kaza yaptık?"

"Arabalardan biri lastiğimize çarptı."

"Ve biz yaşadık mı?"

Başını salladı. "Yaşadık."

"Emin misin?"

"Sanırım öyle."

"Evet, sanırım haklısın." Gözlükleri olmadan bir ışık ve gölge bulanıklığından başka bir şey olmayan hastane odasına baktı. "Ölmüş olsaydım bu kadar acı çekeceğimi sanmıyorum. Ayrıca, öldükten sonra da bu kadar körsem, yüce güçlerle aramda bir sorun var demektir."

Ash ona inanamayarak baktı. Olanlar hakkında nasıl şaka yapabiliyordu? "Sanırım gözlüklerini bize çarpan arabanın altında bıraktık."

"Anlaşıldı. Beni de orada bırakmadığına sevindim, dürüst olmak gerekirse kaburgalarım araba hala üzerime park edilmiş gibi hissediyor."

Ash bir şey söylemedi çünkü onun da bacakları eskisi gibi değildi.

"Aman Tanrım, uyanık mısın?"

Kim çığlık atınca Ash geri adım attı ve arkadaşını kucaklamak için yatağa koştu. Böyle bir şey onu her zaman şaşırtmıştır.

dostluk ve sevgi. Tarih boyunca buna tanık olmuştu ama hiçbir zaman gerçekten hissetmemişti. Güvenebileceği insanlar vardı. Arkadaş dediği insanlar, ama hiçbiri, Alexion bile.

-Onun gerçek yüzünü hiç bilmiyorlardı. Hiçbiri onun düşüncelerini bilmiyordu ve geçmişinin bir kısmını bilseler de kesinlikle tamamını bilmiyorlardı.

O, hayatı gözlemleyerek yürüyen bir hayaletti, Katılmak istiyordu ama incinme riskini göze alamayacak kadar korkuyordu. Jaden'la bu kadar iyi anlaşmalarına şaşmamalı. İçlerinin boş olduğu noktaya kadar zırhlanmışlardı.

Ve insan olduğu zamanlarda öğrendiği gibi, hiçbir şey o uçsuz bucaksız boşluğu dolduramazdı. Sonsuzdu ve her zaman oraya koymaya çalıştığı her şeyi tüketiyor.

Tory enkazdan bir şey daha hatırlayınca içinde garip bir his uyandı.

Ash'e araba çarpmıştı ...

Kim'i serbest bırakarak ona baktı ve vücudunda hiçbir yara görmedi. Bir çürük bile yoktu. Yine de bayılmadan önce gördüğü son şeyi net bir şekilde hatırlıyordu.

Kül eziliyor. Tamamen ezildi. Göze çarpıyordu.
Çünkü o ana kadar sokakta kayarken hiç acı hissetmemişti.
Sonra araba ona çarptığı anda acısı başlamıştı ve son
düşüncesi az önce onun ölümünü izlediği olmuştu...

Hayal görüyorsun. Kazanın şoku. Yoksa öyle miydi?

Ne diyorsun, Tor? Adam ölümsüz mü?

Bir kadın ne kadar aptal olabilir ki? Hiçbir şekilde ölümsüz
değildi. Aşırı aktif bir hayal gücü vardı ve yine onunla
oynuyordu.

"Ash birinin sizi kasten yoldan çıkardığını söyledi." Kim'in
konuşmasına gözlerini kırıştırdı. "Evet, öyle yaptılar."

"Peki siz ne yapacaksınız?"

Onu izliyor gibi görünen Ash'e baktı. "Ne yapacağız?"

"Sizi bilmem ama benim planım basit. O piçleri bulmak ve
öldürmek."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ash'in sert sözleri karşısında Kim'in gözleri büyüdü. "Biraz kana susamış, değil mi?"

Ne ona ne de onlar bunu fazlasıyla hak etmişken. O ona alaycı bir sırıtış fırlattı. "Tory'ye yaptıklarına bakılırsa, hızlı bir ölümün merhametli olacağını düşünüyorum. Onlardan bahsetmiyorum bile en sevdiğim ceketlerimden birini mahvetti ve bisikletimi hurdaya çevirdi."

Pam homurdandı. "O zaman önce işkence edelim, sonra da bombalayalım o piçleri. Bu ne cüret!"

Ash kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken alaycı sözleri duymazdan geldi. "İşte şimdi benim gibi düşünüyorsun. Biraz göz oyma, biraz kesik burun delikleri... Cidden bu işe girebilirim."

Kim, Tory ile konuşurken ürperdi. "Sanırım yeni arkadaşın biraz kana susamış."

Ash onun sözleri karşısında bir gülümsemeyi bastırdı. Keşke onun birincil besin kaynağının bu olduğunu bilseydi. Ve evet, son yediğinden bu yana bir haftadan fazla zaman geçtiği için kesinlikle biraz kan kullanabilirdi.

Kim'in telefonu çaldı. "İşten arıyorlar. Birazdan dönerim."

Ash, Tory'yi kontrol etmek için yatağa doğru geri adım attı. "Nasıl hissediyorsun?"

Ona gülümsedi. "İnanılmaz derecede bütün. Peki ya sen? Arabanın seni ezdiğini sanıyordum."

"Yoldan çekildim."

Gözleri şüpheyile kısıldı. "Benim bakış açımdan öyle görünmüyordu. Her iki bacağının üzerinden geçtiğine yemin

edebilirim."

Omuz silkmeden önce onlara baktı. "Belli ki değil."

Tory'nin yüz ifadesi tatlı ve hayranlık dolu bir ifadeye dönüştü ve bu onun midesine bir darbe gibi indi. Elini nazikçe koluna koydu ve muhtemelen şimdiye kadar deneyimlediği en sevgi dolu dokunuşu yaptı. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Kim, beni acil servis kapısından içeri taşıdığına deli gibi kanaman olduğunu söylemişler."

Onun minnettarlığı karşısında yüzünün kızardığını hissetti. "Bunun için endişelenme. Bir dahaki sefere yaralandığımda beni taşıyabilirsin."

Onun mizahına güldü. "Bence seni taşımak için en az bir takım insan gerekir."

"Hakaretlere geri mi döndün?"

Başını ona doğru salladı. "Bu bir hakaret değil. Sen büyük bir adamsın."

Ash konuşmak için ağzını açtı ama buna fırsat bulamadan doktor onu muayene etmek için içeri girdi. Doktor Tory ile sohbet ederken o da uzaklaştı.

"Siz çok şanslı bir kadınsınız. Arkadaşınız sizi buraya bu kadar çabuk getirmeseydi, hayatta kalamazdınız. Dalağınız kazada ciddi hasar görmüş."

Tory, Ash'in onun için yaptıklarına hâlâ hayret ediyordu. Kim ona kendisinin de kötü durumda olduğunu ve kız kollarında öldüğünde çok üzüldüğünü söylemişti. Ona karşı duyduğu şefkat onu bunaltmıştı.

Motor düştüğünde, onu hatırladı onu korumak için uzanıyordu. Onu yanında tutmaya çalışmıştı ama çarpışmanın şiddeti onları ayırmıştı.

Doktor karnındaki hassas bir noktaya dokunduğunda yüzünü buruşturdu.

İnanılmaz bir bakışla geri çekildi. "İnanılmaz derecede hızlı iyileşiyorsun."

"İyi genler ve bolca vitamin."

Ona güldü. "Böyle devam edersen seni üç gün içinde buradan çıkarırız."

Ash boğazını temizledi. "Daha erken gitme şansı var mı?"

Tory Ash'in ne demek istediğini anladı. "Evet, çok uzun süre görevden uzak kalmayı göze alamam."

"Tatlım," dedi doktor gergin bir ses tonuyla, "sen öldün. Bunu bir dakika düşünmek ve sindirmek isteyebilirsin. Hâlâ bizimle olduğun için gerçekten şanslısın, bu yüzden seni serbest bırakmadan önce birkaç gün sana göz kulak olmama izin ver, tamam mı?"

O böyle söyleyince tartışmak zor oldu. "Pekâlâ. Teşekkürler doktor."

Onları yalnız bırakmadan önce başını eğdi.

Tory, Ash'e baktı. Ash, diğerlerini uzak tutmak için bir güç kalkanı gibi takındığı metanetiyle geride duruyordu. dünya uzakta. Yere ne kadar sert çarptığını biliyordu ve bu onun için biraz bile yumuşak olmazdı. Yine de kendini ayağa sürüklemiş ve sonra onu taşımıştı. Onun gücü onu şaşırttı. "Beni buraya nasıl getirdin?"

"Benim de şeytani Jedi yöntemlerim var," dedi düz, eşit bir tonda. "Güç bununla güçlü."

Yine güldü. O zaman çok çekici olabiliyordu. istedim. Ve çok tatlı. "Doktor beni bırakmazsa ne yapacağız?"

Kollarını kavuştururken omuz silkti. "Biz bir Yeni dostlarımıza göz kulak olun ve başladıkları işi bitirmeye karar vermediklerinden emin olun."

Başını salladı. "Günlüğün bende olduğunu düşünüyorlar, değil mi?"

"Benim tahminim bu. Ya öyle ya da çok sıkıldılar ve bizi hırpalamanın bu sıkıntıyı hafifleteceğini düşündüler."

"Can sıkıntısından bahsetmişken... burada kilitli kaldığım sürece ne yapacağım?"

"Manga okumak ister misin?"

Kadın yüzünü buruşturdu. "Ciddi misin sen?"

Başını salladı. "Uyuşturucu gibi. Bir kere başladın mı, okumaya devam etmek zorundasın. Elimde bazı Priest, Hellsing ve Trinity Blood sayıları var. İlgilenir misin?"

"Aslında bulduğumuz günlüğü okumak istiyorum. Gerçekten uzun boylu ve erkek olan biri bana Atlantisçe öğretmeyi bitirmedi."

"Atlantis dilinde değil. Yunanca."

"Sen öyle diyorsun."

Ash inleyerek sırt çantasını omzundan silkti ve içindeki günlüğü ortaya çıkardı. Yanında her zaman bir sırt çantası bulundurmasının nedenlerinden biri, ölümlülerin şüphelerini uyandırmadan ihtiyaç duyduğu şeyleri ışınlayabilmesiydi. Kimse çantasında ne olduğunu bilmediği için

güçlerini ne zaman ihtiyacı olan ya da istediği bir şeyi elde etmek için kullandığını bilmiyordu.

Aynı zamanda onun için en önemli olan şeyleri de saklıyor ve onları zarar görmekten koruyordu. Didymos yok edildikten sonra bulduğu Ryssa'nın üç günlüğü, saç tarağı ve Simi'nin Savitar'ın o daha küçük bir çocukken ona verdiği diş çıkarma oyuncağı. Bebek dişlerinin izleri sonsuza dek kazınmıştı. tahtaların içine. Sırt çantasında ayrıca Simi'nin Kalosis'e yaptığı ziyaretlerden birinden getirdiği siyah eşarplardan birine sarılı annesinin madalyonu da vardı.

Ve Nick'in Artemis'e takas ettiği, Artemis'in de Acheron'a verdiği ruhu.

Ryssa'nın günlüğünü çıkardı ve Tory'ye uzattı. "Gözlüklerin olmadan okuyabilir misin?"

Sinirli bir şekilde iç çekti. "Tek bir kelime bile yok. Kör olmaktan nefret ediyorum. Seni evime gidip yedek çiftimi almaya ikna etme şansım var mı?"

"Seni gözetimsiz bırakamam. Bunu biliyorsun."

"O zaman bana okur musun?"

Keskin bir acı göğsünü delip geçerken Ash deriye baktı. Ryssa'nın sözlerini okumak zordu çünkü her birinde onu zihninde net bir şekilde görüyor ve kendisiyle konuşan tatlı, sakın sesini duyuyordu.

Ve bu onu kalbinin derinliklerinden yaraladı.

Tory onun koluna tekrar dokundu. "Lütfen, Achimou?"

Kadının şefkatli sesi adamın kararlılığı üzerinde sihirli bir etki yaratırken çenesinde bir kas çalıştı. "Sen şimdiye kadar

bana öyle dedi."

"Size bebek kekleri derdim ama sanırım bu sizi daha da rahatsız edebilir."

Gülümsedi. "Pekâlâ, işkenceyi bırakın. Ben okuyacağım."

Tory, yatağının yanına oturup kitabı açan Ash'in bulanık gölgesini izledi. Okumaya başladığında gözlerini kapadı ve sesinin derin yankı uyandıran tonunu dinledi. Ash'in ne kadar kolay Okuduğu gibi tercüme edildiğinde, insan İngilizce yazıldığını düşünebilirdi. Kelimelerde tereddüt bile etmedi.

"Bugün babamla Atlantis'i ziyaret etmek hakkında konuştum." Tory yatakta doğruldu. "Atlantis mi?"

Ash ne söylediğini fark edince irkildi. Aslında bir yabancıya kitap okuduğunu unutmuştu. Tory onun öyle bir parçası olmuştu ki, aslında ona içini dökmek istiyordu. "Evet, öyle yazıyor."

"Gördün mü! Sana gerçek olduğunu söylemiştim!"

Onu sakinleştirmek zorundaydı. "Bunun hiçbir anlamı yok. Tek bildiğiniz bunun eski bir Bridget Jones'un Günlüğü olduğu."

Alay etti. "O zamanlar romanlar yoktu."

"Tarih onların kitapları olmadığını söylüyor, ama elimdeki bu şey de ne? Üzerine yazı yazılmış, kare şeklinde, ciltli bir kağıt. Bana bir kitap gibi göründü."

"Teşekkür ederim, Kaptan Sarcasm. Bize tekrar katılmanız ne güzel. Hikayeye geri dönebilir miyiz?"

"Bana bir eki daha fırlatma yeter," diye mırıldandı kitabına dönmeden önce. "Bugün babamla Atlantis'i ziyaret etme konusunu konuştım ve her zamanki gibi bu onu kızdırdı. Onlarla olan görüşmelerimiz iyi. Amcam savaşın her an yeniden patlak verebileceğini söyledi. Ama kardeşim ve amcam orada yaşarken benim oraya gitmemin neden bu kadar tehlikeli olduğunu anlamıyorum.

Kesinlikle güvenli değil..." Ash adının geçtiğini görünce durakladı, "kardeşim. Onu görmemeye dayanamıyorum. Gönderdiği mektuplar benim için yeterli değil. İstiyorum ki-" Ash sayfadaki kelimelerde boğulurken göğsüne sert bir acı saplandı.

-Kardeşim benimle evde. Birinin Acheron'un zarar görmeyeceğinden emin olması gerekiyor ve amcam iyi olduğuna yemin etse de keşke ben de bundan emin olabilseydim.

"Ne istiyor?" Tory sordu.

"Gözlerim ağrıyor," diye yalan söyledi. "Sanırım ışık yüzünden. Bunu daha sonra alabilir miyiz?"

Tory onun sesindeki tuhaf tınıya kaşlarını çattı. Sanki gözyaşlarına boğuluyormuş gibiydi ama bu hiç mantıklı değildi. "Eğer sen keşke."

"Güzel. Sırt çantama geri koyacağım." Ayağa kalktı ve çantasını karıştırdı.

"Ash?" diye sordu birkaç saniye sonra. "Ne?"

"Ailemi arayan oldu mu?"

"Bilmiyorum. Sormamı ister misin?"

"Lütfen. Kendimi iyi hissederken ailemin istila etmesini istemiyorum. Özellikle de peşimizde deli insanlar varken. I

içlerinden biri çapraz ateşe yakalanırsa ölür."

"Tamam. Gidip Kim'i getireyim ve öğreneyim. Birine ihtiyacınız olursa..." Hastane zilini onun eline tutuşturdu. "İyi göremediğini biliyorum, bu yüzden korkarsan hemşireye haber ver, hemen döneceğim."

Adamın endişesi onu etkiledi. "Anladım."

Tory sessizlik içinde oturmuş, olanları düşünüyordu. bugün oldu. Ash hakkında öğrendikleri ve hâlâ sadece şüphelendiği şeyler. Hayatını bir şekilde sona erdirmek isteyen insanlar olduğunu artık bildiğinden bahsetmiyorum bile. sahip bile olmadığı bir şey için. Ne yapacaktı ki?

Ash birkaç dakika sonra döndü. "Kim büyükbaban ve Del Teyzenle konuştu. Mümkün olan en kısa sürede onları aramanı istediklerini söyledi." Ash onu görebileceği kadar yaklaştı.

"Teşekkür ederim Ash."

"Bir şey değil. Kim ayrıca Pam'in yedek gözlüklerinizi en kısa zamanda size getireceğini söyledi."

Elini Ash'in parmaklıklara dayadığı elinin üzerine koydu ve hafifçe sıktı. "Onları sormayı da unutmadığın için teşekkür ederim." Ash'in elini kaldırdı ve kendi elini onun elinin üzerine koydu. Çoğu kadınınkinden çok daha büyük oldukları için ellerinin hep erkeksi olduğunu düşünmüştü ama Ash'in eliyle kıyaslandığında onunkiler narindi. Parmakları uzun ve zarifti, nasırları da vardı. avuç içleri gölgelenmişti. Erkeksi ellerdi ve vücudunun üzerinde gezinirken nasıl hissettireceklerini merak etmekten kendini alamıyordu...

"Ellerin çok büyük."

"Seninkiler yumuşak ve küçük." Elini çekmeden önce adamın sesindeki tutukluğu fark etmemiştir. "Benimkiler de çok sert." Bunu sanki onu utandırmış gibi söylemişti.

"Ellerini seviyorum. Bence çok güzeller."

"Bunu bilmiyorum ama sanırım çoğu zaman yapmaları gerekeni yapıyorlar."

Başını iki yana salladı. "İltifatlardan nefret ediyorsun, değil mi?"

Sorusunun tetiklediği istenmeyen anılar Ash'in midesini bulandırdı. Bir insan olarak, iltifatların ardından ya istenmeyen sarkıntılıklar ya da Ona ilgi duymak istemeyen insanlar. Bir tanrı olarak Soyları tükenecekti, önceki deneyimlerine bakılırsa bu onun için sorun değildi.

"Sana yiyecek bir şeyler getirmemi ister

misin?" Tory başını salladı. "Ben her zaman açım."

"Geri geleceğim."

Onun tekrar gidişini izlerken kıpırdamadı. Çok tuhaf ve çok baştan çıkarıcıydı. Korumacı, kibirli ve aynı zamanda kendinden de emin değildi. Bu da ona hiç mantıklı gelmiyordu. Nasıl emin olamazdı ki?

Bu ikilemi düşünürken birkaç dakika boyunca orada yattı.

"Hey, kızım."

Pam olan bulanıklığa gülümsedi. "Hey, tatlım."

Pam öne çıktı ve Tory'nin gözlüklerini yüzüne taktı. Dünya yeniden netleşirken Tory rahat bir nefes aldı. "Tanrı seni korusun."

"Ne zaman istersen. Nasıl hissediyorsun?"

"Az önce araba çarpıp öldüğümü düşünürsek oldukça iyi."

Pam ona hırladı. "Hiç komik değilsin. Ve senin nefis koruman nerede?"

"Benim için yiyecek bulmaya gitti."

"Ooo, yakışıklı ve sen yemek ararken Aç. O bir bekçi. Peki onunla ne zaman yatacaksın?"

Ash, Pam'in Tory'ye sorduğu soruyu duyunca kapının önünde durakladı.

Tory çok haysiyetsiz bir homurtu çıkardı. "Onunla yatmak... pah- lease. Sanki günümde yapacak daha iyi işlerim yokmuş gibi. Yemin ederim beyninde seks var, erkek olarak doğmalıydın."

"Oh, evet, doğru, Tor, adama bak. Bundan daha iyi bir model yapamazlar. Güven bana. Senin aksine, ben çok bakıyorum. Hiç şüphesiz iki ayak üzerindeki en iyi şey o, ya da kartlarını doğru oynarsan üç."

Tory büyük bir şaşkınlıkla bir ses çıkardı. "Onun hakkında böyle konuşmayı kes. Seni duysa utancından ölür."

Pam ona baktı. "Sana şimdiden söylüyorum, Tory, eğer onunla yatmadan gitmesine izin verirsen, hayatının geri kalanında pişman olacaksın."

"Erkeklerle olan geçmişime bakılırsa, onunla yatmaya kalkarsam onu öldürürüm. Son yatmaya çalıştığım adam alçıya alınmıştı."

Pam güldü. "Bana bak ve dürüstçe bunu düşünmediğini söyle."

"O kadar kör değilim ama Ash'i o şekilde düşünmüyorum. Onunla vücudundan çok beyni için ilgileniyorum. Şimdi düğmeye basıp hemşirelere deli bir sapık tarafından taciz edildiğimi söylemeden önce bir sonraki konuya geçelim dostum."

"Sen de yapardın."

Ortaya çıkmanın artık güvenli olduğuna karar veren Ash içeri girdi. Yatağın diğer tarafına geçerken Pam'ın yüzü anında kıpkırmızı oldu.

Çantasını Tory'nin tepsisinin üzerine bıraktı ve ona doğru yaklaştırdı. "Ne seveceğinden emin değildim, bu yüzden biraz her şey."

Tory gülümsedi. "Yemediğim pek bir şey yok. Del Teyzemin bana sürekli aç kalmamak için pislik yemek zorunda kalan zavallı çocuklardan bahsetmesine lanet olsun."

Ash onun için tepsiyi düzeltti, sonra da gazozunu açtı.

Tory hamburger paketini açarken Pam, "Çocuklar," dedi.

"I

Ameliyattan hemen sonra bunu yememen gerektiğini düşünüyorum.

Hastalara şeffaf sıvı diyetler falan vermiyorlar mı?" Tedirgin bir şekilde kapıdan dışarı baktı. "İhtiyacım olduğunda Kim nerede?"

Tory onun sözlerini elinin tersiyle itti. "Kendimi iyi hissediyorum."

Ash patates kızartmalarını onun için çıkardı ve yere koydu. "Ona daha fazla acı çektirecek hiçbir şey almazdım."

Tory hamburgeri ona doğru tuttu. "Bir ısırık ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Pam'e bakarak elindeki hamburgeri işaret etti. "Yemin ederim havanın kalorisini olduğunun canlı kanıtı. Aksi takdirde büzüşüp bir hiç olurdu."

"Sanki konuşacak yerin var da. Eğer bu dünyada adalet olsaydı, evimden daha büyük olurdun. Bir erkek gibi yiyorsun ve bir ray kadar zayıfsın." Pam Ash'e sırttı.

"Annem biz çocukken ona Jack Sprat derdi.

Neyse ki teyzesinin bir şarküteri dükkânı vardı, ama yemin ederim Tory ne zaman orada çalışsa tüm kârı yerdı."

Ash güldü.

"Çünkü Del gelmiş geçmiş en iyi koulourakias, kourabiethes ve melomacarinas'ı yapıyor."

Pam Ash'e sırttı. "Az önce söylediklerinden tek bir kelime bile anladın mı?"

"Tabii ki biliyor, o bir Yunan. Yemek yemese bile kurabiyeleri bilir. Eminim annesi çocukken onu tika basa doldurmuştur."

Ash annesinin dünyayı yok etmekten başka bir şey pişirdiği düşüncesiyle homurdandı. "Pek sayılmaz. Annem Betty Crocker gibi değildi." Napalm ya da salgın hastalık içermediği sürece.

Kapıdan gelen keskin bir soluk, hepsinin kapı aralığında Kim'i görmek için bakmasına neden oldu. "Onu yiyerek ne yapıyorsun!"

Tory ve Pam onu işaret ettiler. "O getirdi."

Kim sıkıntılı bir ses çıkararak Tory'nin elinden hamburgeri almak için yatağa doğru koştu.

Tory onu geri çekti. "Hayatın üzerine değil, Kim, ve bunu gerçekten söylüyorum."

"Ameliyattan hemen sonra bunu yiyemezsin. Seni hasta eder."

"İnek, bir daha uzanırsan bir parçasını koparacağım elinden daha iyidir. Ben açım. Hepiniz İnsanlar benimle yemek arasına girmemeleri gerektiğini iyi bilirler."

Kim kötü niyetli bir bakışla Ash'in üzerine döndü. "Bunu ona nasıl getirirsin?"

"Aç olduğunu söyledi."

Kim onu kışından sertçe patlattı. "Bunu bir daha yapma! Diyetini doktoru ya da bir hemşire aracılığıyla temizlersin. Hastanedeki birine öylece yemek getiremezsin. Aklını mı kaçırdın sen?"

Kim tepsinin üzerindeki çuvala geri dönüp içini karıştırırken Ash tepki bile veremeyecek kadar afallamıştı.

"İkiniz de çok kötüsünüz, çok kötüsünüz." Kim arabanın üstünü açmaya başladı.

Tory ona vahşi bir aslan gibi baktı. "O çantayı alırsan Kim, seni pişman ederim."

"Tory, mantıklı ol."

"Midem yemek istiyor."

Kim elini kaldırdı. "Ve daha sonra şiddetli bir mide ağrısıyla saldırıya uğradığında, seni durdurmaya çalıştığımı unutma." Tekrar Ash'e döndü ve kışının örtülü olduğundan emin oldu. Kelimenin tam anlamıyla. "Eğer siz ikiniz katil kaçıklar tarafından kovalanmıyor olsaydınız, size buradan çıkmanızı emrederdim."

Ash bir adım daha geri çekildi. "Bana tekrar vurmayacaksın, değil mi?"

"Yapmalıyım. Birkaç metre daha kısa olsaydın seni dizlerimin üzerine yatırırdım." Kim onları tekrar yalnız bırakmadan önce son bir tiksinti sesi çıkardı.

Pam, Ash'in bakışlarıyla karşılaşınca başını salladı. "Yararı öpmemi ve iyileştirmemi ister misin?"

"Pam!" Tory tersledi.

"Sanki sen de böyle düşünmedin. Sakin olun, ikiniz de, sadece şaka yapıyorum. İkinizin başını doktorunuzla belaya sokmadan önce gidip Nursezilla'yı sakinleştireyim."

Pam giderken Tory iç çekti. "Arkadaşlarım için çok üzgünüm Ash. Büyürken onlara biraz ev eğitimi vermeye çalıştım ama belli ki işe yaramamış."

Ash onun sözlerine güldü. Doğrusu, onun yanındayken sahip oldukları rahatlığı ferahlatıcı buluyordu. Çoğu insan ya Onun tarafından korkutulmuş ya da sindirilmişti. Sadece çocuklar kayıtsız görünüyor ve ona sokaktaki herhangi biri gibi davranıyordu. "Sorun değil. Onlardan hoşlanıyorum."

Hamburgerini paketlemeden önce son bir ısırık daha aldı. "Kendimi incitmeden dursam iyi olacak. Ama çok güzel. Bunu bana getirdiğin için çok teşekkür ederim."

"Çantanın içinde jambonlu sandviç, turşu, cips ve yoğurt da var."

"Ne kadar tatlısın. Gerçekten her şeyden biraz almışsın. Bir ısırik istemediğine emin misin?"

"Ben iyiyim."

Çantayı ona uzattı. "Tamam o zaman. Günlük karşılığında sana yiyecek vermeme ne dersin?"

Ash tereddüt etti. Her yerinde onun adı olduğu için... Ona başka bir isim olduğunu söyleyebilirdim. Doğru. Harflerin ne olduğunu bilmiyordu. Eğer onu Acheron değil de Archon gibi bir şey olduğuna ikna edebilirse, bu işe yarayabilirdi.

Sırt çantasını silkerek fermuarını açtı ve günlüğü çıkardı. "İşte."

Kaldıkları yerden açtı. "Şimdi nerede kalmıştık?" "Ryssa

Atlantis'teki kardeşi hakkında konuşuyordu."

Kaşlarını şaşkınlıkla birbirine yaklaştırdı. "Ryssa mı? Adının Ryssa olduğunu nereden biliyorsun?"

Ash, kız kardeşinin adını hiçbir yere yazmadığını fark edince gerildi. "Uh... Yazmadım. Ona sadece bir isim verdim.

Ona 'hey, sen, yaşlı piliç' demekten daha kibar geldi."

Ona karşı burnunu kırıştırdı. "Bilgin olsun, piliç kelimesinden nefret ederim."

"O zaman bunu sözlüğümden sileceğim."

Gülümseyerek elini onun koluna koydu ve ona yaslandı. "Çok yardımseversin. Burası mıydı?"

Bu sıradan olay karşısında nefesini tutması tam bir saniye sürdü.

Ona dokunma şeklini. Dudakları o kadar davetkâr ve tatlı görünüyordu ki.

"Evet," dedi, kendini sayfaya bakmaya zorlayarak.

Onun okuduğu yerin biraz aşağısındaki bir satırı işaret etti.

"Onu özledim mi?"

"Evet."

Parmağı bir sonraki cümleye gitti. "Gönderildi mi?"

"İnanılmaz derecede hızlı öğreniyorsun."

"Babam da böyle derdi. Bana taktığı lakap Athena'ydı."

Ash buna şaşırmıştı. Yunan tanrıçasına hiç benzemiyordu.

"Athena mı?"

"Biliyorsun, Zeus'un kafasından tamamen şekillenmiş olarak fırladı. Babam benim de aynı şeyi yaptığımı ve Athena gibi babamın başını ağrıttığımı söylerdi." Genişçe gülümsedi.

"Bana herhangi bir şeyden biraz göster ve bam, anında uzmanlık. Ama bu dili öğrenmek zor. Güzel ama zor. Biraz okuyabilir misin, böylece nasıl konuştuğunu duyabilirim?"

Ash isteği yerine getirmeden önce başını salladı.

Tory onun sesindeki titreşimleri dinledi, sadece ne kadar seksi olduğu değil, zekâsı da onu büyülemişti. Kendini durduramadan, konuşurken kaslarının nasıl çalıştığını hissetmek için elini çenesine götürdü.

Ash onun dokunuşundaki hassasiyet karşısında durakladı ve bakışlarıyla buluştu.

"Konuşmayı bırakma," diye fısıldadı. "Aksanını duymaya bayılıyorum."

Ona bu şekilde dokunduğu sürece istediği her şeyi yapacağını bilmiyordu. Tekrar konuşmadan önce yutkundu. "Keşke, Soteria. Keşke seninle bir insan gibi sevişebilseydim. Yolumuza çıkacak hiçbir geçmiş olmadan ve hiçbir pişmanlık duymadan. Bunun için ruhumu satardım."

Tory onun kalbinden geliyormuş gibi görünen bu sözler karşısında kaşlarını çattı. "Ne dedin sen?"

"Meraklı bir şeytan olduğunu."

Kadın homurdandı. "Hayır, söylemedin."

"Belki, ama emin değilsin, değil mi?"

İngilizce konuştuğunda aksanının kalın ve yumuşak olması hoşuna gitse de ona homurdandı. "O aksanını kullandığında cinayetten paçayı sıyrabileceğini biliyorsun." Güneş gözlüklerini çıkardı, sonra katladı ve cebine koydu. "Gözlerine bakmayı seviyorum."

"Sen çok tuhaf bir kadınsın."

Belki de, ama onda kendisini sıcak ve güvende hissettiren bir şey vardı. Başparmağının ucuyla onun dudaklarına dokundu. "Neden dünyadan saklanıyorsun?"

"Ben hiçbir şeyden saklanmam."

"Evet, öyle. Giydiğin kıyafetler... onlar senin herkesi uzak tutmak için kullandığın zırhın. Tehlikeli ve asi görünmeyi seviyorsun... Sanki bir parçan, insanlara senden hoşlanmamaları için bir neden verirsen, hoşlanmadıklarında sorun olmayacağını, çünkü zaten senden hoşlanmamaları gerektiğine karar veren kişinin sen olduğunu düşünüyor."

Adam geri çekilmeye başladı ama kadın onu durdurdu.

"Senin için bir arkadaş olabilirim Ash. İyi bir arkadaş, eğer izin verirsen."

Ash, Artemis'in ona bir şey teklif ettiğini hatırlayınca gözlerini kaçırdı.

ona dostluk. "Alınma Tory, insanlar bunu tüm iyi niyetleriyle söylüyorlar. Ne yazık ki sınav geldiğinde kaçınılmaz olarak başarısız olur."

"Hiç başarısız oldunuz mu?"

"Evet, öyle." Kız kardeşi onu koruması için ona güvenmişti ve o da Artemis'in buna engel olmasına izin vermişti. Nick gerçek bir arkadaşına en yakın şeydi ve onu ölmesi için lanetlemişti.

Bir arkadaş olarak berbattı ve kimsenin arkadaşlığını istemezdi.

"Ben başarısız olmadım," dedi Tory kararlı bir şekilde. "Bir kez bile. Ama bunu bilmenin tek yolu bana güvenmen. Ve bana güvenemeyeceğini bildiğim için, bu tartışmayı yaptığımızı unutacağım." Tekrar kitaba baktı. "Bu kelime de ne?"

Ash, Ryssa'nın el yazısında kendi adını görünce tereddüt etti. Ona yalan söylemeye başladı ama boğazına takıldı. O ona güvenmek istedi. Bunu anlamıyordu. Ama kendine engel olamıyordu. Derin bir nefes alarak, daha önce yapmadığı şeyi yaptı.

Yüzyıllar boyunca. O güvendi. "Bu Acheron."

Tory ona dikkatle baktı. "Adın bu mu?"

"Evet," dedi, sesini duygusallıktan uzak tutmaya dikkat ederek. "İki erkek kardeşı vardı. Acheron ve Styxx."

"Adını keder ve nefret nehirlerinden mi almış? Ebeveynleri ne kadar da hastalıklı."

"Belki daha uygun olur."

"Bu daha kötü olurdu, sanırım." Sayfayı çevirdi. "Bunu okumak çok garip. Bugün sokakta yürürken karşılaşabileceğiniz herhangi biri gibi görünüyor. Başlıca kaygıları babasını memnun etmek ve kardeşini özlemek. Modern kadınlarla aynı korkulara sahip - ciddiye alınmak. Olmak dinledim." Hüzünlü bir iç geçirdi. "Onun yaşadığı dünyayı hayal edebiliyor musun? Ne tür kıyafetler giydiğini merak ediyorum. Nasıl bir yatakta yattığını..."

"Sanırım o da senin gibiydi. Nazik ve mütevazı. Kararlı ve sevdiklerine karşı korumacıydı. Ve muhtemelen iki erkek kardeşini de zaman zaman kızdırmıştır."

Adamın sözleri onu etkiledi. "Bana baktığında gördüğün şey bu mu?"

"Hayır. Benden nefret eden katil bir manyak görüyorum." Güldü. "Ciddi misin?"

Alaycı bakışı ayıldı. "Evet, Soteria. Sana baktığımda gördüğüm şey bu."

Parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Ash onların birbirine dolanmış ellerine baktı. Bu şimdiye kadar tanık olduğu en inanılmaz manzaraydı.

Pam de onlara katıldı. Tory'nin onu bırakmasını ve herkes gibi rahatsız bir şekilde kaskatı kesilmesini bekliyordu. Ama bırakmadı. Elini onunkinde tutmaya devam etti.

"Derimizi hamburger için sakladın mı?" diye sordu Pam.

"Şimdilik paçayı kurtardın. Ne diyebilirim ki? Süper Pam kurtarmaya geldi."

Pam yatağın diğer tarafına geçerken Ash güneş gözlüklerini tekrar taktı. Ellerini gördü ve gülümsedi. "İkinizin barışmasına sevindim."

"Hey, adam hayatımı kurtardı. Bu egomda bir ya da iki şişlik yaratmaya değer."

Pam iki kaşını da kaldırdı. "Sen kimsin ve en iyi arkadaşına ne yaptın?"

Tory başını kaldırıp Ash'e baktı. "Ölmek bazı şeyleri perspektife oturtma eğilimindedir."

Hiçbir fikri yoktu.

"Hiç ölüme yakın bir deneyim yaşadın mı Ash?" Pam sordu.

"Öyle de denebilir."

Pam homurdandı. "Ne? Sen de mi baban tarafından evden kaçarken yakalandın?"

Keşke kadın bilseydi. "Bu kesinlikle üzerimde kalıcı bir etki bıraktı."

"Evet. Bir ay cezalı kaldım."

Tory Ash'i izliyordu. Sesinde bir not vardı. ona anlattığından çok daha fazlası olduğunu söyledi. Ama ona özel olarak bir şey anlatmazsa, Pam'in önünde bir şey söyleme şansı yoktu.

Telefonu çalmaya başladı. Elini bırakarak kimliği kontrol etmek için geri çekildi. "Buna bakmam gerekiyor. İzninizle."

Tory onun koridora çıkışını izledi.

Pam alçak sesle, takdir dolu bir ıslık çaldı. "Jiminy Cricket, bu adam hayatımda gördüğüm en güzel kığa sahip. Uzun paltolar giymesine şaşmamalı. Sırf insanların akıl sağlığını korumak için onu tepeden tırnağa giydirmeliyiz."

Tory arkadaşının koluna şakacı bir tokat attı. "Keser misin şunu?" Pam kapıya doğru işaret etti. "Gözlüklerini

takmışsın.

Bunun ne kadar güzel bir kığ olduğunu görmüyor musun? Ve o da bir Got."

Boğazının derinliklerinden mırıltılı bir ses çıkardı.

"Seni bir an önce biriyle buluşturmalıyız. Fazladan hormonlar beynini yiyip bitiriyor."

"Biliyorum. Çok üzücü, değil mi?"

Tory, Acheron'un ardından bakmaya devam ederken güldü ve onun çağrısıyla ilgili neler olduğunu merak etti.

* * *

"Bundan emin misin, Urian?"

"Kesinlikle - karanlık tarafta dostlarının olması işe yarar. Ben konuşurken bile Stryker günlüğü bulmak için keşifçiler gönderiyor. Artemis ve Apollo'yu alt etmek ve güçlerini ele geçirmek istiyor. Ayrıca günlüğün içinde bir şeyler olduğunu umuyor.

seni incitti, bu da anneni çılgına çevirdi ve iblislerini de onu aramaya gönderiyor." Urian kötü kötü güldü. "Armageddon'a hoş geldin dostum. Görünüşe göre sensiz başlıyorlar."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ash henüz Tory'nin odasına geri adım atmıştı ki telefonu tekrar çaldı. Kimliğe bakarak içini çekti. "Affedersiniz. Bir başka 'Yardım edin Bay Büyücü' turuna cevap vermek zorundayım. aramalar."

Tory, telefonu kendisi için sürekli bir rahatsızlık kaynağı gibi görünen zavallı adama bakarak başını salladı.

Pam, Ash'in daha önce oturduğu sandalyeye oturdu. "Kaç tane arkadaşı var?"

"Sanırım işle ilgili aramalar." "Ah, peki ne iş yapıyor?"

"O bir çoban."

"Uh-huh..." Pam'in sesi şüpheyile doluydu.

"Biliyorum. Bana da tam olarak ne yaptığını söylemedi, ama görünüşe göre onu sürekli bunun için arıyorlar."

Pam'in gözleri ilgiyle parladı. "Belki de uluslararası bir suikastçidir. Oooo, bu harika olmaz mıydı?"

"Seni filmlerden uzaklaştırmalıyız."

* * *

Ash, omurgasından aşağı benzersiz bir güç çatlağı inerken cümlelerin ortasında durakladı. Bu his çok açıktı... hastanede iblisler vardı. Ve onların kimin peşinde olduğuna dair hayatını ortaya koyabilirdi.

Telefonu kapatarak Tory'nin odasına geri döndü. "Gitmemiz gerekiyor."

"Ah, merhaba?" Tory alaycı bir şekilde söyledi. "Burada bir serumla bağılıyım. Yakın gelecekte hiçbir yere gitmiyorum."

Yatağa doğru ilerledi ve kız gözünü bile kırpamadan onu kolundan çekip çıkardı.

Tory onun hareketleri karşısında şaşkına dönmüştü ve kolundaki kanama durduğunda afallamıştı. "Neler oluyor?"

"Ölmemizi isteyen insanlar yaklaşıyor. Ve eğer harekete geçmezsek, işler çirkinleşecek."

Birinin peşlerine düşeceği düşüncesi kalbini küt küt attırdı. "Sadece bir sorun daha var, giysiler. Benim hiç kıyafetim yok."

Pam bir adım öne çıktı. "Evet, öyle. Ash, kapıyı koru ve bize bir dakika ver."

"Yirmi saniyen var." Kapıya vurdu ve sıkıca kapattı.

"Hareket edebilir misin?" Pam

sordu. "Şaşırtıcı bir şekilde, evet."

"Tamam, benimle kıyafetlerini değiştir ve çabuk olalım."

Tory bir anda elbisesini çıkarmıştı. Enkazdan dolayı biraz ağrısı vardı ama yeni ameliyat olmuş biri için olması gerektiği kadar değildi. Bu hiç mantıklı değildi.

Ama o bu konuda başka bir şey düşünmeden Ash yine kapının önündeydi.

"Zamanımız kalmadı." Elini ona doğru uzattı.

"Hiç ayakkabım yok." "Başa

çıkacağız. Gel hadi."

Onun elini tuttu.

Başka bir şey söylemeden onu koridora, asansörlere doğru sürükledi. Kapılar açıldığında onu bir odaya çekti ve sessiz olmasını işaret etti. Adamın hareketleri onu dehşete düşürmüştü. Dışarıda kim vardı?

Kapıyı açıp koridorda gözden kaybolmadan önce ona "Burada bekle," diye seslendi.

Tory neler olduğundan emin değildi. Sadece Ash'in ne yaptığını bildiğini umuyordu.

Birkaç saniye sonra geri geldi ve ona hızlı hareket etmesini işaret etti. Onu neredeyse açık asansöre doğru itti. Ancak kapılar kapanırken, uzun boylu iki adamın yöneldiği odaya doğru baktı. Tamamen siyah giyinmişlerdi ve uğursuz görünüyorlardı.

"Peki ya Pam?"

Ash kapıların kapanabilmesi için onu geri çekti. "O iyi olacak. Kimin peşinde olduklarını biliyorlar."

"Kim onlar?"

Ash gerçekten cevap veremediği bu soruyla yüzünü buruşturdu. İblislerin ona işkence etmesi biraz zorlama görünüyordu, Özellikle de Stryker'ın onları buraya göndereceğini nereden bildiğinden emin olmadığı için. "İsimlerini bilmiyorum. Ama şu anda kendimi onlara tanıtmak istemiyorum."

"Pam'e zarar vermeyeceklerinden emin misin?"

Telefonunu ona uzattı. "Arabaya bindiğimizde onu arayabilirsin."

"Ne arabası?"

Cevap vermedi çünkü tüm gücünü varlıklarını iblislerden gizlemeye ve mürettebatın geri kalanının yerini bulmaya odaklamıştı. Onlardan en az on kişi vardı. hastanede sürünüyordu. Güçlerini onlardan koruyabilir ve Tory'nin görünüşünü maskeleyebilirdi.

En azından bir baş iblis dışında her şeyden. Bir iblisin bir tanrıyla birleşmesinden doğan bu iblisler, benzersiz ve ne yapacağı kestirilemeyen bir türdü. Ve onlardan biri hastanede diğerlerine liderlik ediyordu.

Ash onu park yerine ve gümüş rengi metalik Porsche 911 GT2'ye götürdü. Otoparkı tararken yolcu kapısını açtı.

Girişte durakladı. "Lütfen bana bunu çalmadığımızı söyle."

"O benim." Koca Porsche'nin anahtarını kızın önünde sallandırdı.

Tory hâlâ kuşkuluydu. Birkaç yıl önce sırf eğlence olsun diye Porsche sürüş okuluna gitmiş, çeşitli modelleri ve fiyat etiketlerini öğrenmişti. Bu Porsche'nin en iyisiydi ve bir rüya gibi sürüyordu.

Bir tanesini o kadar çok istemişti ki tadını alabiliyordu ama fiyat etiketi onu çok aşıyordu. "Çeyrek milyon dolarlık bir araban mı var?"

"Aşağı yukarı birkaç on bin, evet. Şimdi içeri girin."

Tory tam olarak ikna olmamıştı. Böyle bir arabaya nasıl parası yetebilirdi ki? Ama şoför mahalline baktığında

oturdu ve kesinlikle çok uzun bir insan için tasarlandığını fark etti, bariz olanı inkar edemezdi. Bu onunki olmalıydı. Adam sürücü koltuğuna geçerken o da bindi.

Evet, araba ona eldiven gibi uyuyordu ve anahtarın sol taraftan girdiğini bilmesi, arabaya tereddüt etmeyecek kadar bindiğini gösteriyordu.

"Acheron!"

Ash kapısını kapattığında, bağırışa bakınca iri kahverengi saçlı bir adamın onlara doğru koştuğunu gördü.

"Kemerini bağla." Ash vitesi geri vitesine taktı. Adam

Ash'in arabasının arkasına doğru koştu.

"Seni pislik," diye hırladı Ash öfkeyle. "Arabamda pati izi bırakıyorsun... Yemin ederim, çizersen ölürsün." Arabasına çarptı.

frene bastı ve adamı park halindeki mavi bir sedanın üzerine uçurdu.

Ash direksiyonu hızla çevirdi ve doğruca yere yuvarlanmış olan adama yöneldi.

Tory, doğrudan ona çarpmalarını beklerken irkildi. Tam ona ulaştıklarında, şaşırtıcı bir çeviklikle yolundan çekildi.

"Sen delisin, değil mi?"

Ash ona cevap vermedi, o kadar hızlı bir şekilde köşeyi döndü ki, 2G'lik bir çekim hissettiğine yemin etti. Caddede arkalarına düşen beyaz bir BMW vardı.

"Takip ediyoruz."

Ash onları aynasında görünce lanet okudu. Daha fazla iblis. Ama en azından ortama uyum sağlamaya çalıştıkları için minnettardı. Stryker onlarla bir şey yapmamaları konusunda konuşmuş olmalıydı.

insan aleminde anonimlik. Güçlerini doğrudan kullanamadığı için onu patlatma konusundaki engellemeleri de oyun alanını eşitledi.

Vites küçülterek trafiği kesti ve otoyola doğru ilerledi. Bir masum zarar görmeden önce onları kalabalık bölgelerden uzaklaştırması gerekiyordu. İki araba daha belirip üzerlerine ateş açınca bunu söylemek yapmaktan daha kolay oldu.

Ash arabayı korumak için bir kalkan fırlattı. Güçlerini kullanarak onları takip eden arabaları ters çevirmeye ya da en azından motorlarını durdurmaya çalıştı ama onlar iblis olduğu için

İnsanlar değil, içeridekiler onun yeteneklerine kendi yetenekleriyle karşı koydular.

Lanet olsun onlara!

"Tanrım," diye soluk soluğa kaldı Tory. "Ateş etme

konusunda berbatlar mı yoksa?" Gözüne dört tane şık, siyah

araç ilişince yorum yapmadı.

Honda Blackbird'ler onlara doğru yaklaşıyordu.

Motosikletlerin ikisinde çift sürücü vardı ve arkadaki sürücü ceketlerinin altından çıkardıkları KAC 6 × 35mm PDW ile ayı için yüklenmişti.

Ash küfretti. "Görünüşe göre iş için açılıyorlar."

En azından motosikletlerden biri arkalarından gelen arabalara ateş açana kadar böyle düşünüyordu.

Tory onlara yardım eden motorcuları görünce kaşlarını çattı. "Arkadaşlarınız mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Silah kullandıkları gerçeği olmasaydı, birçoğu insan formundayken seyahat etmek için motosiklet kullandığından, Varlık-Avcıları'ndan şüphelenirdi. Ama Varlık-Avcıları büyüyle savaşıyor olmalıydı.

Motosikletler sıraya girerek BMW'yi istinat duvarına çarptı. Sonra diğer Beamer'a geçtiler ve onu da kısa sürede hallettiler.

Ash onlar yaklaşırken motoru çalıştırdı. En azından kesinlikle kendi tarafında olduklarını fark edene kadar. Direksiyonu bankete kırdı, sonra da frene bastı.

Atlılarla yüzleşmek için inerken, "Burada bekleyin," dedi.

Arabasının birkaç metre arkasında durdular. Önce silahlı olan ikisi indi ve yolu daha fazla iblis için tararken ona arkalarını döndüler. Ama en çok dikkatini çeken şey, Brezilya derisi Stitch giysilerinin arkasındaki altın güneş sembolüydü.

Annesinin sembolü.

Sürücüler hep birlikte motorlardan inerek tek bir eğitimli birlik gibi ona yaklaştılar. Onun önünde durdular ve Her biri sağ yumruğunu sol omzuna götürene ve başını eğene kadar geniş bacaklı durdu. Sonra da sokakta tek dizlerinin üzerine çöktüler.

Bu da neydi böyle?

Lider olan kişi ayağa kalktı ve kaskını çıkardı. Omuzlarına dalga dalga dökülen uzun sarı saçlarıyla nefes kesici bir güzelliğe sahipti. Deriler içindeyken geniş omuzları onu kolayca bir erkek sanılmasına neden olabilirdi ama onda erkeksi hiçbir şey yoktu. "Özür dileriz

daha iyi bir tanışma ayarlayamazdım. Ben Katherine Zanakis, Apollymachi'nin baş rahibesiyim."

Ash onlara bakınca hepsinin annesine hizmet eden insan kadınlar olduğunu fark etti. "Burada ne işiniz var?"

Diğerleri ayağa kalkarken Katherine kenara çekildi ve bir diğeri öne çıkıp kaskını çıkardı. Çok sevimli ve muhtemelen Katherine'den on yaş kadar büyük olan bu kızın kısa siyah saçları ve sıcak gözleri vardı.

"Justina?"

Tory'nin şaşkın seslenişi üzerine dönüp onlara katılmak için koşan şeytana kaşlarını çattı. "Sana arabada kalmanı söylediğimi sanıyordum."

"Dinlemiyorum," dedi ona katılırken küçümseyerek.

Justina öne çıktı ve omzundaki postacı çantasını çıkardı. "Bunu size teslim etmem söylendi." Çantayı Tory'ye uzattı.

Tory de hediye karşısında en az onun kadar şaşkın görünüyordu. "Nedir bu?"

"Dimitri bunun için öldü," diye açıkladı Justina.

"Atlantikoinonia saldırdığında ben de oradaydım ve Onları oyalarken günlüğü ve mührü alıp arka kapıdan kaçtı." Justina kaybettiği arkadaşı için gözleri yaşla dolarken üç kez istavroz çıkardı.

Ash, imgeleminde Justina'yı gördüğünü hatırlayınca lanet okudu.

Ancak o zaman onun kimin tarafında olduğunu fark etmemişti. Düşmanları için çalıştığını düşünmüştü.

"Atlantikoinonia mı?" Tory Justina'ya sordu.

"Bir grup deli," diye tükürdü Justina. "Bizi Yunanistan'dan New Orleans'a kadar takip ettiler. Ne zaman arkamızı dönsek, günlüğü ele geçirmeye çalışıyorlar."

Katherine başıyla onayladı. "Onlar Atlantis'in sırlarını korumaya yemin etmiş bir grup adam ve çok acımasızlar."

Justina Tory'ye "Teknemizi yok ettiler," dedi. "Kaçarken içlerinden birini öldürdüm ve günlüğü almak için Dimitiri'ye koşmamın sebebi de bu oldu. O zamana kadar araştırmamızın ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim."

Tory sanki bütün bunlar başını döndürüyormuş gibi başını salladı. "Kafam çok karışık."

Ash onu sabit tutmak için bir kolunu ona doladı. "Ayrıca daha yeni ameliyat oldu ve bugün neredeyse ölüyordu. Arkadaşlarımızın bizi tekrar bulabileceğinden bahsetmiyorum bile ve bulduklarında onu yakalayabilecekleri ya da bize ateş edebilecekleri açık bir yerde olmak istemiyorum. Ursulines'teki Sığınak'ın nerede olduğunu biliyor musunuz?"

KAC'li kadınlardan biri "Evet," dedi.

"O zaman seninle orada buluşuruz." Ash, kendisine sert bir bakış atan Tory için kapıyı açmaya gitti.

"Burada tam olarak neler oluyor Ash?"

"Emin değilim ama sanırım birkaç cevap almak üzereyiz."

"Güzel. Çünkü karanlıkta kalmaktan bıktım." Tory arabaya bindi ve kucağındaki çantayı açmaya başladı ama Ash elini onunkinin üzerine koydu.

"Bunu yapmamamı tercih ederim."

Kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Neden?"

Çünkü beni ifşa edeceksin. "Sığınak'a gidene kadar bekleyelim." Ve onu senden güvenle alabilirim.

"Pekâlâ." Kadının körü körüne güveni adamın içinde bir suçluluk dalgası yarattı.

Kollarını çantanın etrafında kavuşturdu ve onu sıkıca tuttu, kalbine bu kadar yakın tuttuğu şeyin onun hayatı ve onuru olduğunu bilmiyordu. Saklamak için çok çalıştığı her sır oradaydı ...

Küfretmek istedi. Midesi düğümlendi, diğer tarafa gitti ve Mahalleye geri dönmeden önce içeri girdi.

Tory, Alman tasarımına hayranmış gibi elini arabanın kum beji deri iç döşemesinde gezdirdi. "Bu arabalar hakkında en çok ne düşünüyorum biliyor musun?"

Hiçbir fikri yoktu. Onlarda garip bulduğu hiçbir şey yoktu. Porsche'sini seviyordu. "Ne?"

"Bardak tutucular."

Güldü. Döşemenin içine sıkışmışlardı, dışarı çıkıp açılabilmeleri için aşağı doğru çevrilmeleri gerekiyordu.

"Evet, Transformers. Transformers. Kılık değiştirmiş bardak tutucular. Ama senin aklından geçen bu değil, değil mi?"

"Hayır. Kendimi şu andaki durumumdan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Kucağımda birinin uğruna öldürmeye hazır olduğu bir şey tutuyorum. En yakın arkadaşlarımdan biri bu keşfin bedelini hayatıyla ödedi ve eğer Atlantis'i rahat bıraksaydım Dimitri şu anda hayatta olacaktı. Karısı dul olmazdı ve zavallı anne tek oğlunu gömmeyecekti." Yüzünü buruşturdu. "Bencilce aptallığımın birini öldürdüğüne inanamıyorum. Ne oldu? Ben ne yaptım?"

Nick'i düşününce Ash'in kalbi küt küt atmaya başladı. "Hata yapmak kolaydır. En zoru bunların sonuçlarıyla yaşamaktır."

"Bir de bana sor. Acıya yardımcı olan gizli bir casus yüzüğünüz var mı?"

"Keşke, ama hayır. Bazı acılar vardır ki hiçbir şey onları dindiremeyecek kadar derindir. Yapabileceğimiz en iyi şey parçaları toplamak ve devam etmek için ihtiyacımız olan gücü bulmayı ummak."

"Yaptığın şey bu mu?"

"Hayır, dövüyorum - bu daha da yardımcı oluyor."

Hafif bir kahkaha attı. "Seni bu kadar sert göremiyorum."

Hiçbir fikri yoktu, ama onun tamamen yok etme yeteneğine sahip olan parçasını bilmediği için memnundu.

Tory başını cama yasladı ve pencereden dışarı baktı.

Ash arabayı Sığınak'ın arkasındaki küçük araba yoluna çekene kadar başka bir şey söylemediler. O Tory'yi ön kapıya doğru götürürken rahibeler sokağa park ettiler.

Dev Peltier onu insan formunda koruyordu... hem de hâlâ gün ışığındayken. İki tür Were-Hunter vardı. İnsan olarak doğup hayvana dönüşebilenler ve hayvan olup insana dönüşebilenler. Gündüz saatlerinde, Were-Avcılar kendi doğal formlarını tercih ederlerdi.

Dev bir ayı olabilirdi. İnsan olduğu gerçeği Ash'i son derece meraklandırdı çünkü sadece en güçlüleri cins bunu yapabilir.

Bir erkek olarak Dev, Ash'ten çok da kısa sayılmazdı. Uzun kıvrırcık sarı saçları ve ayı pek sık gülümsemediği için sadece konuştuğunda parlayan bir gamzesi vardı. Kot pantolon giymişti ve siyah bir Sığınak asası tişörtüyle, aldatıcı bir soğukkanlılıkla oturuyordu. İnsan formundayken bile Ash'e parmak ısırtacak kadar hızlı bir şekilde harekete geçebiliyordu. Ama Ash'i en çok eğlendiren şey Dev'in pazularındaki Kara-Avcı yayı ve okuydu. Ayının Artemis'in işaretini takmanın neden komik olduğunu düşündüğünden emin değildi ama Dev onu takıyordu Gururla.

Ve Dev onu görür görmez, küçük "Sweet Home Alabama" şarkısının barın içinde çalmasını sağlamak için kemerindeki uzaktan kumandayı taktı ve diğer insanlık dışı sakinleri Ash'in binaya girmek üzere olduğu konusunda uyardı. Bu oynadıkları bir oyundu. Were-Hunter'lar kuzen oldukları için Apollitlere, genellikle Apollitleri ve Daimonları barındırırlardı. Ash, bir Karanlık Avcısı olarak, bulduğu Daimon'ları öldürmekle yükümlü olacaktı, bu da Daimon'ların şu anda saklanmak için koşuyor.

Apollitler bir Kara-Avcı görmemeyi tercih ederlerdi, bu yüzden o etrafta olduğu zaman kendilerini aynı şekilde seyrekleştirirlerdi.

"Nasılsın Dev?" Ash sordu.

"Güzel." Dev, Tory'ye ve yaklaşmakta olan diğer kadınlara kaşlarını kaldırarak baktı. "Barı bizim için güzelleştirmeniz çok hoş. Çok minnettarım."

Ash başını salladı. "Sessiz bir köşeye ihtiyacımız var."

"Üst katta sağda. Günün bu saatinde tüm alan kordon altına alınmış durumda. Aimee'ye içecek getirmesi için yukarı çıkmasını söyleyeceğim."

"Teşekkürler."

Tory sarışın adama gülümsedi, adam da ona göz kırptı. Ash'i takip etti. Bu mekânın önünden onlarca kez geçmişti ama heavy metal onun tarzı olmadığı için içeri hiç girmemişti. Çok büyüktü, sokaktan görüldüğünden çok daha büyüktü.

Bar alanı, bilardo bölümü, sahne ve dans pisti ve restoran için ayrılmış bölümlerden oluşan üç kat vardı. Rustik ve aynı zamanda oldukça ev gibiydi

-Barın bir köşesinde duran ve üzerinde AIMEE'YE ÇIKMA TEKLİF EDEN SON ADAM yazan küçük bir plaket bulunan tabut hariç, içinde parçalanmış bir iskelet vardı.

Belli ki Aimee, ziyaretçilerin ellerini uzak tutması gereken biriydi.

Tory, Ash'i takip ederek üst katta, arka tarafta, duvara dayalı büyük, yuvarlak bir masaya çıktı. Duvara dayanacak şekilde arkaya doğru yürüdü ve oturmadan önce hepsinin oturmasını bekledi.

Herkes yerini aldıktan sonra başını onlara doğru eğdi. "Pekâlâ hanımlar, hadi şu yapbozu bir araya getirelim."

"Zor değil," dedi Katherine. "Tory'nin ailesi Atlantis harabelerine ilk yaklaştırmaya başladığından beri Tanrıça tarafından onlara göz kulak olması ve insanların davranışlarıyla onu gücendirmedeğinden emin olması için görevlendirildi."

"Tanrıçan mı?" Tory sordu.

Katherine gülümsedi. "Büyük Yok Edici Apollymi. Tarikatımız Atlantis'in dünya üzerindeki egemen güç olduğu günlere kadar uzanır. Atlantis yok edildikten sonra, bizi büyük düşüşten kurtaran tanrıçamızın koruması altında Yunanistan'a gittik ve o zamandan beri gizlilik içinde sürdürdüğümüz Tarikatımızı kurduk."

"Biz büyük Amazon kabilelerinden biriydik," dedi Justina. "Sadece diğerlerinin Yunan olduğu yerde biz Atlantis usullerine bağlı kaldık."

Katherine gururla gülümsedi. "Ve biz onların en güçlüleriydik. Ama atalarımız Yunanistan'a kaçtığı andan beri Atlantikoinonia tarafından avlanıyoruz. Tanrıça Artemis tarafından kurulan bir grup. Görevleri Atlantis ve Apollymi'nin var olduğuna dair tüm kanıtları ortadan kaldırmak."

"Bu da hepinizi öldürmek anlamına geliyor," diye fısıldadı Tory.

Katherine başını salladı. "Yüzyıllardır saklanmamızın bir başka nedeni daha."

Justina ceketini çıkardı ve sandalyesinin arkasına koydu. "Ama Apollymi'nin koruması olmasaydı çok uzun süre hayatta kaldı."

Tory onların konuşma tarzına, tanrıçalarına gösterdikleri sadakate hayran kalmıştı. "Sanki o gerçekmiş gibi konuşuyorsunuz."

Justina gülümsedi. "Bizim için öyle."

"Günlüğü okuyan oldu mu?" Ash konuyu değiştirerek sordu.

"Hayır," dedi Katherine hemen. "Bildiğimiz kadarıyla kimse hangi dilde yazıldığını bilmiyor. Kahinimiz bize Tory'ye getirecek ve biz de bunu yapıyoruz. Kadim Atlantisli Soteria gibi, Tory'nin de onun koruyucusu olacağı söyleniyor."

Tory resmi adının kullanılmasına hazırlıksız yakalanmıştı. "Affedersiniz?"

"Bu eski bir efsane," dedi Ash. "Atlantis yok edilirken, ulusal arşivlerin baş kütüphanecisi eserlerinin olabildiğince çoğunu kurtarmak için. Onun Gölgesi'nin şimdi Atlantis'in hazinelerini denetlediği ve onları yağmadan koruduğu söyleniyor."

Katherine elini sallayarak tüm grubu işaret etti.
"Apollymachi onun Gölgeleridir. Biz koruyucularız ve Atlantikoinonia yok edicilerdir."

Ash, Tory'nin hâlâ göğsünde tuttuğu çantaya baktı. "Belki de bu işte yok eden taraf biz olmalıyız."

Tory başını salladı. "Onu yok etmeden önce kitapta ne yazdığını bilmek istiyorum."

"Kimse okuyamaz," diye tekrarladı

Katherine. Tory başını salladı. "Ash okuyabilir."

Kadınlar yüzlerine kazınmış bir şaşkınlıkla ona baktılar.

Justina konuşmadan önce Katherine'le bakıştı. "Kahin bu yüzden mi onu Elekti'ye teslim etmemizi söyledi?"

"Elekti?" Tory kelimeyi anlamadığı için sordu.

"Seçilmiş kişi anlamına geliyor," diye açıkladı

Justina.

Tory kaşlarını çattı - bu oldukça uğursuz olabilirdi. "Ne için seçilmiş?"

Katherine ceketinin kolunu geriye doğru itti. "Tarikatımız her nesilde Yok Edici'nin lütfunu taşıyan bir adamdan bahseder. Bu kişi sağ başparmağında taşıdığı yüzükle tanınır."

Tory aşağı bakınca Ash'in başparmağında kalın bir altın bant gördü. Kadın ceketlerini ve sırt çantasını işaretleyen aynı güneş sembolünü taşıyordu. "Bana söylemediğin şey ne?" diye sordu Acheron'a.

"Bir sürü." Tekrar Katherine'e döndü. "Peki kitabı teslim ettiğine göre siparişlerin nedir?"

"Soteria'yı koruyacağız ve Elekti'nin emirlerine uyacağız."

"Neden?" diye ısrar etti.

"nk bu tanrıçanın isteğidir."

Ash onun sözleriyle alay etti. "Kimseye kr körüne itaat etmemelisin. Bunu bilen birinden duymalısn. Tanrıanız yanılmaz değil."

Katherine nefesini sertçe içine çekti. "Bu küfürdür."

Ash cevap vermedi ama yüz hatlarındaki bir şey Tory'nin onun tanrıçaları hakkında söylediğinden çok daha fazlasını bildiğine inanmasına neden oldu. "Bu Atlantikoinonia. Onlar insan mı?"

Katherine başını salladı.

Tory'nin bu tuhaf soru karşısında kafası karışmıştı. "Başka ne olabilirler ki? şalgam mı?"

Ash onun alaycılığı karşısında başını salladı. Dürüst olmak gerekirse, bu onu eğlendirmişti. Ancak bu içinde bulundukları durumu değiştirmiyordu. "Başka kimse senin dergi?"

"Hayır," dedi Justina kendinden emin bir şekilde. "Dimitri sözünden dönmezdi."

O da bunu fark etmemişti. "O halde şimdilik Tory'yi dinlenmesi için yatağına geri götürmeliyiz."

"Kendimi iyi hissediyorum."

Kızın itirazına kaşlarını kaldırdı. "Daha yeni ameliyat oldun. Yatakta dinleniyor olman gerekiyor."

Tory onun haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu. "Peki. Beni eve götür."

antaya baktı ve başını salladı. "Bugünkü maceralar göz önüne alındığında bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum. Peşinde olan her kimse nerede yaşadığını biliyor ve ben kendi adıma onların işini kolaylaştırmamız gerektiğini düşünmüyorum. Bırakalım da piçler seni öldürmek için aramak zorunda kalsınlar." ekici sarışın bir kadın onlara doğru yaklaşırken ayağa kalktı. zerinde daracık siyah bir Sanctuary tişörtü ve önünde uluyan bir kurt vardı ve bir servis tepsi taşıyordu. Ash onu kenara çekerek alçak sesle konuştu.

"Sorun değil," dedi sarışın. "Beni takip edin."

Ash çantayı ondan aldı. "Hadi gel."

Kendini beğenmiş tavrına ve bu konuda fikrini sormamış olmasına sinirlenen Tory, onu çok uzakta olmayan bir kapıya kadar takip etti. Tişrtnn arkasında adı yazılı olan Aimee, bir dizi anahtar çıkardı ve kapının kilidini açtı. Kapı, avuç içi tarayıcısıyla kilitlenmiş başka bir kapının bulunduğu küçük bir odaya açılıyordu.

Tory güvenlikten çok etkilenmişti. "şehirden ıkın..."

Aimee gülümseyerek kapıyı açtı ve penceresiz büyük bir yatak odası gösterdi. "Diğer kapının ardında bir banyo var. Çelikle güçlendirilmiş, bu yüzden içinden hiçbir şey fırlamayacak.

davetsiz... davetsiz kısmına büyük vurgu yapıyorum."

Ash başını ona doğru eğdi. "Teşekkürler, Aim."

"Her zaman." Dış kapının anahtarını ona uzattı. "Bu kapıyı açık bırakabilirsin, böylece tarayıcıyı kullanmak zorunda kalmazsın."

Ash, Tory'ye doğru işaret etti. "İçecek bir şey ister misin?"

"Elma suyu çok iyi olurdu."

Aimee başıyla onayladı. "Hemen getiriyorum."

Aimee onları yalnız bırakınca Tory yatağa doğru yöneldi. "Artık okuyabilir miyim?"

Ash sinirli bir ses çıkardı. "Önce benim bakmamın bir sakıncası var mı?"

"Evet, istiyorum." Elini uzattı, hemen istiyordu. Bütün bu şamanın nedenini görmek için yanıp tutuşuyordu.

"Ben senden daha hızlı okuyorum," diye hatırlattı ona.

Kızgınlığını ifade eden güçlü bir ses çıkararak onunkiyile yarıştı.

Ash durakladı. O anda ona ne olduğu ve neden olduğu hakkındaki gerçeği söylemek istedi. Güzel garson Aimee'nin Dev'in genç kızı olduğunu bilmesini istiyordu. kız kardeşi... ve diğer haliyle bir ayı. Zihninde Tory'nin her şeye rağmen ona kucak açtığı bir fantezi vardı. Onun Çıldırmanın ve çığlık atmadan bunu kabul etmesi. Onun lanetli bir tanrı olduğu gerçeğini umursamaması.

Ama o daha iyi biliyordu. İlk kez aşık olan bir çocuk değildi. İnsanları ve onların duygularını bilecek kadar uzun yaşamıştı.

Kökten farklı olan şeylere verilen tepkiler nadiren olumlu olmuştur.

Ona gülümsemesini ve hiçbir şeyin önemli olmadığını söylemesini ne kadar istese de, o daha iyisini biliyordu. Artemis için önemli olmaması için kaç yüzyıl beklemişti? Ve o, onu kabullenemeyen bir tanrıçaydı.

Sıradan bir ölümlü ona nasıl katlanabilirdi ki? Ayrıca, yaşadığı dünya tehlikeliydi ve onun bu dünyada hayatta kalabilecek gücü yoktu.

Boğazını temizledi. "Hayal kırıklığını atlatacaksın."

"Ash..." dedi, sesinde bir uyarı notuyla, "beni bu yataktan çıkarmaya zorlama."

Çantayı kaptı ve kız ona ulaşamadan odadan çıktı. Kapıyı kapatarak onu içeri hapsetti.

"Hey!" Kızın boğuk öfkesini içinde hissederken, bir anda irkildi. Az önce yaptığı şey yüzünden kendinden nefret edecek kadar tutsak edilmişti.

Ama kendini korumak zorundaydı... ve onu.

Çantayı açmak için dış odanın içinde durakladı. Üzerinde annesinin güneş sembolü ile Archon'un çekici ve şimşeginin X işareti oluşturduğu bir Atlantis mührü vardı. Annesinin güçlerini bir insan bedenine çağırmak için kullanılabilecek üç rahibe kolyesi ve Atlantis hançeri vardı.

Ash bunun bir nükleer bombadan daha yıkıcı olduğunu fark edince lanet okudu. Bununla gezegendeki herhangi biri göz açıp kapayıncaya kadar dünyanın sonunu getirebilirdi.

"Kilitli olmasının bir nedeni var mı?"

Aimee'nin sesi dikkatini dağıttı. "Evet," dedi ve ayağa kalkmadan önce eşyaları kendi sırt çantasına koydu. "Bir süre orada kalmasına ihtiyacım var."

Kaşlarını mahcup bir şekilde çattı. "Tehlikeli yaşamayı seviyorsun, değil mi?"

Soruyu duymazdan geldi. "Ona kısa süre içinde kıyafetleriyle döneceğimi söyle."

Aimee kapıyı açmak ve bir ayıyla kapışmaya hazır görünen bir insanla yüzleşmek için uzanırken başını salladı. Kelimenin tam anlamıyla.

"Senin yatakta olman gerekmiyor mu?" Aimee sordu.

Tory kadına ters ters baktı. "Beni zorlayacak mısın?"

"Umarım buna gerek kalmayacak. Ash senin korunmanı istiyor ve senin de buna katılacağını düşünüyorum."

Tory meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Her zaman onun istediğini mi yapıyorsun?"

"Hayır, ama birine değer verdiğinde onu korumanın nasıl bir şey olduğunu bilirim, domuz kafalı bir şekilde intihara meyilli olsalar bile. Bu yüzden daha sonra benden nefret edeceğin bir şey yaptırma bana."

Bu, Tory'nin öfkesini biraz olsun dindirdi. Bu ve Aimee'nin oldukça şişman görünmesi ve ondan çok da kısa olmaması. "Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden ve bir odaya kapatılmaktan hoşlanmıyorum."

"Eğer burada kalıp uslu duracağına söz verirsen, kapıyı açık bırakırım. Ama beni seni kovalamak zorunda bırakma. Sizi temin ederim, görüldüğümde çok daha hızlıyım."

Tory kızgın olsa da Ash'in peşinden neden kapıdan çıkamayacağını anlıyordu. Hâlâ onu arayan insanlar vardı ve o da iyileşiyordu. Bu yüzden yatağa yöneldi ve tekrar yatağa girdi.

Aimee gülümseyerek meyve suyunu ona uzattı. Komodinin çekmecesini açtı ve bir uzaktan kumanda çıkardı. Bir an sonra duvardaki bir panel açılarak büyük bir plazma televizyon gösterildi. "Bu bir hapisane değil. Alttaki sarı düğmeye basarsan bir şeye ihtiyacın olursa beni çağırır."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil ve siyahlı uzun adamı öldürmemeye çalış. Zaman zaman pisliğin teki olabilir ama temelde iyi bir adam ve dünyada onlardan o kadar az var ki onları ayıklamaya başlamalıyız."

Tory onun Ash'i mükemmel tanımlamasına güldü. Aimee haklıydı. Gerçekten de genel olarak iyi insan bolluğu yoktu. "Ash'i uzun zamandır mı tanıyorsun?"

Cevap vermeden önce tepsisini kolunun altına sıkıştırdı. "Çocukluğumdan beri... aslında o benim hayatımı kurtardı."

Tory nedenini bilmiyordu ama bu onu şaşırtmıştı. "Hayatını mı kurtardı?"

Başını salladı. "Ağabeylerim gözümün önünde öldürüldü. Bunu yapan adamlar kana susamışlardı ve saklandığım yeri bulduklarında beni öldürmek için dışarı sürüklediler. Ben de. Bildiğim bir sonraki şey, Ash oradaydı ve onlar

Öldüm. Beni aldı ve aileme geri verdi. Eğer beni bulmasaydı, beni de öldüreceklerini biliyorum."

Tory zihninde anlam veremediği çelişkili görüntüler karşısında kaşlarını çatı. "Ama sen ondan daha yaşlısın."

"Hayır, değilim."

Kaşları daha da çatıldı. Aimee, Ash'in yirmili yaşlarının başındaki halinden en az on yaş daha yaşlı görünüyordu. "Ash kaç yaşında?"

"Tam olarak bilmiyorum. Doğum gününü tam olarak bilen biriyle hiç karşılaşmadım ama benden büyük olduğunu biliyorum. Ne o teklif ediyor ne de biz soruyoruz. Bu arada, sana kıyafetlerle döneceğini söylememi istedi." Tory başka bir şey söyleyemedi Aimee gitmişti.

Tory yatağında yatarken aklından bu sözler geçiyordu. Burada bildiğinden çok daha fazla şey oluyordu ve hepsinin onun bu kadar aptal olduğunu düşünmesi onu rahatsız ediyordu. O bunu bilmiyordu.

Acheron'un olayı neydi? Gerçekte kimdi? Ve kaç yaşındaydı?

Yatağının üzerine bir gölge düştüğünde başını kaldırdı. Gölgenin Justina olduğunu fark edene kadar kalbi küt küt atıyordu. "Beni korkuttun!"

"Özür dilerim. Size vermeyi unuttuğum bir şey vardı. Çok küçüktü, diğerleriyle birlikte çantaya koymadım." Cebinden küçük bir sandviç poşeti çıkardı. "Bence bunu gerçekten ilginç bulacaksınız."

Tory kaşlarını çatarak parayı ondan aldı ve içinden madeni parayı çıkardı. Çok fazla sikke bulmuşlardı, bu yüzden şaşırtıcı değildi. Ama

Arkası diğer Didymos sikkeleriyle aynıydı. Ama
ters çevirdiğinde nefesi kesildi.

Paranın üzerindeki yüz Acheron'un yüzüydü.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tory'nin kıyafetlerini daha sonra ona getiren Ash değildi. Onları Aimee aracılığıyla gönderdi, bu biraz hayal kırıklığı yarattı ama onu içeri kilitledikten sonra korkak olmak istiyorsa, öyle olsun.

Ayrıca, acı bir mizah anlayışı ve çok keskin bir zekâsı olan Aimee'den hoşlanıyordu.

Bu aynı zamanda ona, dikkatini dağıtacak kadar onu sinirlendiren uzun boylu Got'tan intikam almak için zaman kazandırdı.

Yapacak daha iyi bir şey bulamayan Tory, dikişlerini ıslatmamaya dikkat ederek küçük banyoda duş aldı. Yatak istirahatinden son derece sıkılmıştı. Anlamıyordu. Başına gelenlere rağmen nasıl bu kadar iyi hissedebiliyordu. Dürüst olmak gerekirse, neredeyse ölümcül kazadan dolayı sadece biraz ağrısı vardı.

Çok garipti.

Dimitri'yi düşünmenin ve ekibi için endişelenmenin kendisine acı verdiği bir yerde yalnız kalmak istemediğinden odadan çıktı ve dikkatini dağıtmak için bar alanına girdi. Dışarı çıktığında, Justina ve Katherine oturdukları küçük yuvarlak masadan kalktılar; Justina Tory'nin kapısına bakıyor, Katherine de etraflarındaki barı tarıyordu.

Diğer rahibelerin nerede olduğunu bilmiyordu ama bu ikisinin hâlâ burada olması kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu onlara, gergin seğirmelerini merak ederek.

Katherine utangaç bir ifadeyle gözlerini kaçırıldı. "Kimsenin sizi rahatsız etmediğinden emin olmak için sizi izliyorduk."

En azından adam onu odada kilitli tutmalarına neden olmamıştı. Küçük bir özgürlük için minnettar olmalıydı. "Ash'in emirleri mi?"

Justina gülümsedi. "Sonunda senden daha otoriter birini buldum. Kim bilebilirdi ki? Çok daha vahşi olduğundan bahsetmiyorum bile."

Ha, ha, diye alaycı bir şekilde düşündü Tory. Bunu pek de komik bulmamıştı - büyük olasılıkla o da Otoriterliği yüzünden. "Peki nerede o?"

Muhtemelen kızıl saçlı ya da başka bir kadını kovalıyordur.

Katherine tırabzanın üzerinden sahne alanını işaret etti. Tory aşağıya baktı, sonra sahnenin arkasında üzerinde spot ışığı olmayan tek adamı görünce ağzı açık kaldı. Kırmızı alevlerle süslü siyah bir gitar çalan ve sadece siyah giyinen bu dev tanımamak mümkün değildi.

Justina tırabzanda ona katıldı. "Grubun gitaristi tam çalacakları sırada iki parmakları sıkışınca Ash'e onu idare etmesi için yalvardılar."

Tory onun uzun parmaklarının boynun üzerinde mükemmel akorlar oluşturmasını izlerken kesinlikle afallamıştı. "Çık dışarı."

Justina sıırttı. "Evet, biliyorum, etkileyici biri, değil mi?"

Hayır, etkileyiciliğin ötesine geçip gitar tanrısı mertebesine ulaştı. Kendisi de gitar çaldığı için, onun yaptıklarının bu kadar zahmetsiz görünmesi ve ses çıkarması için gereken yeteneği kolayca takdir edebiliyordu. Tek bir hata bile yapmadı.

Hendrix, Rhodes ya da Van Halen'e rakip olacak çığlık çığığa bir solo attığında kalabalık çılgına döndü.

Tory ne yaptığının farkına bile varmadan onu daha yakından izlemek için merdivenlerden iniyor.

* * *

Ash normalde Howler'larla birlikte olduğu birkaç seferde kalabalığa bakmazdı - ki bu sadece antrenman seansları sırasında veya barın doğaüstü olmayan her şeye kapalı olduğu zamanlarda olurdu.

Şimdi bunu yapmak için karakteristik olmayan bir dürtü duyuyordu. Hemen önde Tory'yi, arkasında Justina ve Katherine'i gördü.

Her zaman onun içini, doğrudan ruhunu görüyormuş gibi görünen o güzel kahverengi gözlerle karşılaştığında zaman durmuş gibiydi. Ona bakarken diğer her şeyi unuttu,

Özellikle de sonunda onun düşüncelerini etrafındaki insanlarınkinden daha fazla duyduğunda.

Neden herkesten uzakta, gölgeler içinde yaşıyorsunuz? Bu yeteneğinle ön planda ve parlıyor olmalısın. Daha iyi bir gitarist duymadım. Bunu nasıl yapıyorsun? Elinde bir gitarla mı doğdun?

Ona hayranlıkla baktı. Çok güzelsin, Acheron. Hepiniz çok güzelsiniz. Neden dünyadan ve benden saklanıyorsun? Özellikle mi? Seni asla incitmem.

Bu sözlerin içtenliği ona daha önce hiçbir şeyin ulaşamadığı bir şekilde ulaştı. Ama bundan daha fazlası, sonunda onun hakkında edindiği diğer bakış açılarıydı. Bazılarını asla tahmin edemezdi. Ruhu çok güzeldi. Kalbi inanılmaz derecede nazikti. Kendisi gibi bıkkın olanlarla uğraşmaya alışkındı. Diğer insanlardan ve dünyadan sadece en kötüsünü bekleyenlerle.

Ama o öyle değildi. Etrafındaki kötülüğü bile çocuksu bir umutla görüyordu.

Tanrım, o saflığa dokunmayı ne kadar da istiyordu. Hak etmeseler bile insanların içindeki en iyiyi görmenin büyüğü yolunu hissetmeyi. En çok da kendini onun gördüğü gibi görmek istiyordu. Kendini bildiği hayvan yerine, onun olduğunu düşündüğü kişi olmak.

Sadece bir dakikalığına.

Bu, birinin ona verdiği en büyük hediye olmalıydı ve o bunu yaptığının farkında bile değildi. Bu sadece onun kim ve ne olduğuydu. Bunu mükemmel yapan da buydu.

Ve çaldıkları Godsmack cover'ını bitirirken ona bu iyiliğinin karşılığını vermek istedi. Kızın yanına gitti. Uzun kahverengi saçları ve ukala bir sırtışı olan grubun solisti Angel Santiago ona fısıldadı.

Angel gülerek başını salladı. "Senin için her şeyi yaparım dostum." Ash önündeki mikrofonu boyuna göre ayarlarken Angel diğerlerinin yanına gitti.

Bir an sonra, bir spot ışığı doğrudan üzerine çevrilince Ash irkildi. Bu tür bir ilgiyi hiç arzulamamıştı ve her parçası saklanmak için kaçmak istiyordu.

Ama Tory'nin aptalca bir fantezisi vardı ve bilmeden dokunduğu parçası bunu ona vermek istiyordu.

Utanç ve korkudan boğazı kuruyan adam kadının bakışlarına karşılık verdi. "Bu Soteria için." Nickelback'in "Savin' Me" şarkısının açılış sesine girdi. Bunu yaptığı anda, az önce herkesin içinde ne kadar kötü çuvalladığını fark ettiği için ölmek istedi. Kulüp onun kim ve ne olduğunu bilen insan ve insan formundaki hayvanlarla doluydu. Soteria'nın kim olduğunu ve neden böyle bir şey yaptığını öğrenmek için can atan varlıklar. hiç böyle bir şey yapmamışken ona bir şarkı ithaf etmek.

Dahası, Tory'nin adını kendi adıyla ilişkilendirerek büyük olasılıkla onu kızdırmıştı. Lanet olsun. O daha iyi biliyordu. Kimse onunla birlikte görünmek istemiyordu. Asla.

Bu temel gerçeği ne zaman öğrenecekti? Terbiyeli insanlar onunla sadece özel olarak görüşmek istiyordu. O bir utanç kaynağıydı. Bir ucubeydi.

Ama artık çok geçti. Yapabileceği tek şey bu işi sonuna kadar götürmek ve her şey sona erdiğinde kızın bu hakaret için onu herkesin önünde tokatlamamasını ummaktı.

Tam bir aptalım.

Tory, Ash'in şarkı söylediğini duyunca nefes alamadı. İnanılmaz bir sesi vardı. Alçak ve derin, içini ürperten bir ses.

Olimpos'un iyi tanrıları...

Bu şarkıyı daha önce hiç duymamıştı ama sözleri çok güzeldi...

Cennetin kapıları benim için
açılmayacak. Bu kırık kanatlarla
düşüyorum,

Ve tek gördüğüm sensin.

Bu sözler gözlerini yaşartmıştı. Hayatı boyunca, bir gruptaki yakışıklı bir adamın kendisine şarkı söylemesini hayal etmişti. Bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyordu, ama şu anda burada Ash'in ona şarkı söylemesini istiyordu.

Gerçeküstü ve harikaydı. En çok da ağlamak istemesine neden oldu.

Şarkı bittiğinde spot ışıkları da söndü. Ash gitarını davul setinin yanındaki sehpa koydu ve zıpladı.

sahneden aşağı.

"Yirmi dakika ara vereceğiz," dedi solist.

Ash yavaşça ona yaklaşırken Tory onu zar zor duydu ve ilk kez onun gl yürüyüşünde bir tereddüt gördü. Emin olamayınca onun önünde durdu.

Ash onun tepkisinden korkarak irkildi. "zgnm, eğer ben-" "Seni utandırdım" diyecekti, ama bunu söyleyemeden Cümlenin geri kalanını söyleyemeden güneş gözlüklerini adamın yüzünden çekip aldı ve onu hayatında gördüğü en şiddetli öpücüğe boğdu.

Dudakları tüm vücudunu ateşe verirken etrafındaki her şey geri çekildi. Zorlayıcı ya da acı verici değildi. Bu bir bağlılık pcğyd. nemsemenin.

Elleriyle yüzünü kavradıktan sonra vücudundan aşağıya inerek onu kendine o kadar yakın tuttu ki başı şaşkınlıktan döndü.

Ve o anda tek istediği onun içinde olmaktı. Aralarında hiçbir şey yokken ona bu şekilde sarılmak. Sadece ıplak ten çıplak tene.

Tory, Acheron'un tadına bakarken nefes alamıyordu. Vücudu inanılmaz derecede sertti. Kaslanmamış ve yırtılmamış tek bir molekül olduğundan bile şüpheliydi. Dudakları hariç. Bir fısıltı kadar yumuşak ve ham erkeksi g tadındaydılar.

"Lanet olsun Ash, bir oda tut."

Ayı yanından geçip giderken Ash Dev'in sesini duyunca gerildi. Ama Tory'nin onu herkesin içinde bu şekilde yakalamış olmasına hâlâ inanamıyordu. Daha önce hiçbir kadın bunu yapmamıştı.

O her zaman gölgelerde, kimsenin onları birlikte göremeyeceği yerlerde kalmıştı.

Onu açıkça öpmüş olması... Cennet gibiydi.

Dudağını ısırarak Tory, adamın yüzünün kırmızıyla beneklendiğini görmek için geri çekildi. Öfkeden mi, yorgunluktan mı yoksa utançtan mı, emin olamıyordu. "Özür dilerim. Umarım sizi kırmamışımdır."

Ash elini onun yanağına koyarken başını salladı. Onu kendine doğru çekerek yüzünü saçlarına gömdü ve içine çekti kokusunun tatlılığı. İsteddiği bir kokuydu. Etinin her santimini kaplayana ve onu kendisininmiş gibi damgalayana kadar yıkanırdı.

Tory hayatında gördüğü en sıkı sarılma karşısında gözlerini kapadı. O da ona sarıldı ve insanlar etraflarında dolaşırken sadece ona sarıldı. Hiçbir zaman sevgisini herkesin önünde göstermeyi sevmemişti ama onunlayken durum farklıydı.

Şu anda ve burada onunla birlikte olmak dışında hiçbir şeyin önemi yok gibiydi.

Ash, ham duygular içinde yırtılırken gözlerini sıkıca kapattı. Bırak onu gitsin. Onu uzaklaştır. Yapılacak en mantıklı şey buydu. Yapılacak en güvenli şey.

Ama yapamadı. Tüm hayatını başkaları için yaşamış, onları memnun etmeye çalışmış ve her denemesinde başarısız olmuştu. Önce önce insan babası, sonra da amcasıydı. Aldığı müşteriler.

Ve sonra Artemis.

Hiçbir zaman onların sevgisini kazanacak kadar iyi olmamıştı.
Hiçbir zaman

Tory'nin hissettiklerini ona hissettirecek kadar iyiydi. Ona göre o ne fahişe ne de tanrıydı. Ne bir mal ne de bir utanç kaynağı.

O sadece bir adamdı.

Ve o adam onunla sevişmek istedi.

Aptal olma. Yapma. Sadece canın yanacak Ash. Sen daha iyi bilirsin.

Artemis sana ölüm için yalvarana kadar acı çektirecek... ve sonra sana daha fazla işkence edecek.

Yine de kendisini duyguları olan bir insan olarak gören o derin kahverengi gözlere baktığında kaybolmuştu. En çok da kendisi için hiçbir şey yapmamaktan yorulmuştu. Kendisini önemli hissettiren hiç kimse yokken, başkalarının mutluluğu için kendini feda etmekten.

Elbette birinin ona sarılıp onu sakinleştirmesini hak ediyordu. Bu bencillik olur muydu?

Vicdanının ağırlığı altında kararlılığı sarsıldı. Eğer öyleyse siktir et.

Bunun bedelini daha sonra ödemek zorunda kalırsa, ödeyecekti. Acı çekmişti.

Tory'den çok daha azı için dayanılmaz bir şekilde. Ve o her yaraya değer.

Geri adım atarak kızın elinden tuttu ve onu merdivenlere götürdü.

ve odasına çıktı. Kapıyı kapatıp onları alt kattaki seslerden ve insanlardan izole ettikten sonra yüzünü ona döndü.

Tory, onu duvara yapıştırırken öpücüğünün şiddetine hazırlıksızdı. Her zaman o kadar çekingen ve soğukkanlıydı ki

Onun bu şekilde kontrolünü kaybetmesinin ne kadar seksi olacağını hiç tahmin etmemişti.

Onu buna iten kişinin kendisi olduğu gerçeği onu daha da ateşlendirdi. Elleri bluzunun düğmelerini açmaya başlarken dudakları ona işkence ediyordu. Sıcaktan yutkundu içinden vuruyordu. Daha önce hiç bir erkekle birlikte

olmamıştı. Ve onu çok az tanıyordu.

Yine de Pam'in haklı olduğunu fark etti. Ash'le yatmazsa, hayatının geri kalanında pişmanlık duyacaktı. Onda onu huzursuz ve sakin yapan bir şey vardı. Daha önce hiç kimsenin dokunmadığı bir şekilde kalbine dokunan bir şey.

Onunla birlikte olmak istiyordu. Onu yakınında tutmak ve asla gitmesine izin vermemek.

Ash, kızın bluzunun son düğmesini açarken dudaklarından geri çekildi. Mor dantelle kaplı göğüsleri küçük ve davetkârdı. Sevimli ve mükemmeldi. Onun kendisini itmesini ve reddetmesini bekliyordu.

O yapmadı.

Derin bir nefes alarak göğüslerinin arasındaki altın kopçaya uzandı. Onun bakışlarıyla karşılaştı ve sütyenini açıp göğüslerini bakışlarına dökerken oradaki çığ açlık onu ateşledi. Sağdakini avucunun içine aldı, hayretler içinde kaldı.

Gergin meme ucu avucunu okşarken teninin yumuşaklığını hissetti. Tadına bakmak için can atarken, onu nazikçe emmek için başını aşağı eğdi.

Adam dilini meme ucunun üzerinde gezdirirken Tory'nin nefesi kesildi. Her yalayışta karnı hızla kasılıyordu. Emerken ve oynarken ağzı çok sıcaktı. Nefesi onu kavuruyordu.

Tenini. Adamın başını kendine doğru çekti, kendisine ne kadar zevk verdiğine inanamıyordu.

Pantolonunun fermuarını açarken diğer göğsüne doğru ilerledi.

Tory şimdiden ıslandığını hissetti. "Dokun bana, lütfen," diye yalvardı, içindeki ateşi söndürecek bir şey için can atıyordu.

Ash elini külotunun kemerinin altından geçirirken ona yardım etti. Elini vücudunun hassas kıvrımlarını ayırana ve parmağını yarığından aşağı doğru gezdirene kadar daha da aşağı indirirken küçük tüylerin parmaklarını kızdirmasına izin verdi.

Kadın boğuk bir zevk çılgılığı attı. Memnuniyetle gülümseyerek elini aşağıya indirdi ve masaj yapmak için elini yukarı kaldırmadan önce kadının neminin parmaklarını kaplamasına izin verdi.

Tory vücudunun zevkten patladığını hissederken haykırdı. Daha önce hiç orgazm olmamıştı. Hamdı, inanılmazdı ve hatta biraz korkutucuydu. Kelimeler kifayetsiz kalıyordu. ne hissettiğini tarif edemezdi. Ash coşkusunu artırmaya devam ederken ona sarıldı. Ash onun önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Hâlâ titriyor ve halsizdi.

Aç gümüş bakışlar. Kot pantolonunu bacaklarından aşağı çekmek için uzandı ve onu daha da nefessiz bırakan vahşi bir niyetle. Önce bir bacağını sonra diğerini kaldırdı, böylece belden aşağısı tamamen çıplak kaldı. Gömleği açıktı.

Ash onu bu şekilde gördüğünde nefes alamıyordu. Çok güzeldi ve tek yapmak istediği onu memnun etmekti. -Ellerini onun vücudunda gezdirmek, ona zarar vermemek ya da kendini daha güçlü hissetmek için ona boyun eğmesini talep etmemek. Sadece onu memnun etmek. Onu yatıştırmak. O

Parmak uçlarının tadına bakabilmesi için narin elini dudaklarına götürdü. Kokusu ve tatlı tadı sikini öyle bir

hale getirdi ki

Durduğu yerde ona saldırmamak için elinden geleni yaptı. Ama onun tadını yavaşça çıkarmak istiyordu.

Evrende mükemmel olduğu tek şey buydu ve onun yeteneklerinin yüksekliğini bilmesini istiyordu.

Ash'in saçlarını alnından geriye doğru taramak için uzandı. Ash yüzünü onun kalçasına gömdü ve eli yanağına dokunduğunda oradaki hassas teni ısırdı.

"Lütfen saçımı çekme," diye fısıldadı, bu anı hiçbir şeyin bozmasını istemiyordu.

"Sana asla zarar vermem Ash."

İşte bu yüzden onunla birlikte olmak için bir tanrıçanın gazabını göze almıştı. Hayatında bir kez olsun, kendisini bok gibi hissettirmeyen biriyle sevişmek istiyordu. Elini kendi eliyle kapatarak, yumuşak avucunu öpebilmek için yüzünü çevirdi.

Tory onun şefkati karşısında şaşkına dönmüştü. Parmaklarını emerken ona ürkek bir geyik yavrusunu hatırlatıyordu. Ve ona baktığında, katıksız acıyı ve eziyeti gördü. onun içinde. Bedeni onun için ne kadar çıplaksa, ruhu da onun için o kadar çıplaktı.

Dudaklarını onun vücudunun ortasına gömmek için ayağa kalkmadan önce avucunu şehvetli bir hareketle yaladı.

Zevk gözlerini kör ederken Tory haykırdı. Adamın saçlarına uzandı ama kendini tutamadı. Onun yerine kapıyı kavradı. bir eliyle topuzunu tutarken diğer elinin parmak eklemeni ısırdı.

Diliyle onu yalayıp okşarken vücudu kendi başına bir hayata büründü. Ellerini kaldırarak onu daha geniş bir alana yaydı, böylece dili fiske vurabilir ve onun derinliklerine inebilirdi.

Ash onun vücudunun en özel bölgesinin tadına bakmaktan zevk alıyordu. Son orgazmının kalıntıları onu kendi orgazmı için acıktırdı, ama bundan daha fazlası, onun adını haykırdığını duymak istemesine neden oldu.

Onun içinde olmak için ölüyordu, parmağını içeri kaydırды, sonra beklediği son şeyi bulduğunda dondu kaldı.

İçi buz kesti. "Bakire

misin?"

Tory, sanki iğrenç bir kelimeymiş gibi tükürürken sesindeki zehre kaşlarını çattı. "Bu bir sorun mu?"

Sanki cüzzamlı olduğunu fark etmiş gibi ondan uzaklaştı. "Neden bana söylemedin?"

"Önemli olacağını düşünmemiştim."

Ona öyle vahşi bir bakış attı ki, kız bluzunu çekip kapattı. "Önemli. Kahretsin, kadın!"

Adamın beklenmedik tepkisi karşısında tamamen şaşkına dönmüştü. Daha önce hiç başka bir erkekle birlikte olmamış olmasına neden bu kadar kızmıştı ki? "Erkeklerin bakirelerden hoşlandığını sanırdım."

Ash öfkesini kontrol altında tutmaya çalışırken elini saçlarının arasında gezdirdi. Ama hissettiği sadece öfke değildi. Şok, suçluluk ve ona duyduğu açlık o kadar derindi ki kendini ondan nasıl uzak tuttuğundan emin değildi.

"Ben çoğu erkek gibi değilim." Kot pantolonunu yerden aldı ve ona uzattı.

Kadın ona bakakaldı. "Yani bu kadar mı? Daha önce hiç kimseyle birlikte olmadım diye beni terk mi edeceksin?"

"Ben de tam olarak bunu yapacağım." Adam kapıya ulaşmaya çalıştı, ama kadın kendi öfkeli bakışlarıyla onu tararken kendini kapının önüne koydu.

"Ah, bu durumun korkunçluğu," dedi, sesi alaycılıkla o kadar kalındı ki, onu kesmek için elektrikli testere gerekirdi. "Yani bana diyorsun ki, aşağıya inip biriyle yatarsam Önce başka bir adam, sonra da ben senin için yeterince iyi

mi olacağım?" Bu düşünce bile kıskançlık duygularını kabartıyordu.

Bakışlarını şüpheyile daralttı. "Sen de bu fikri beğenmedin, değil mi?"

Ash, onun başka biriyle birlikte olduğu görüntüler gözünün önünden geçerken nefes almakta zorlanıyordu. Hayır, onu kimseyle istemiyordu.

ama aynı zamanda onun ilki olmak da istemiyordu. Onu incitmek istemiyordu ve dürüst olmak gerekirse, onun kendisini hatırlamasını ya da pişmanlık duymasını istemiyordu. O bundan daha iyisini hak ediyordu. Onunla yatacak ondan daha iyi birini. "Bu yaşta nasıl bakire olabiliyorsun?"

"Doksan yaşında değilim, Acheron. Hay Allah. Sana söyledim, erkeklerle kötü bir geçmişim var. Ne zaman biriyle yatmaya çalışsam, bir şeyler oldu. Ya biri üzerimize geldi ya da... bir keresinde adam yatağa tırmanırken düştü ve köprücük kemiğini kırdı."

Başını ellerinin arasına aldı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Seninle birlikte olmak istiyorum Ash. Bağlanmak yok. Bağlılık yok. Ben büyük bir kızım ve bir sapığa dönüşmeyeceğim. Sadece seni bir süreliğine sevmek istiyorum."

Bu sözler içini yaktı ve aynı zamanda küfretmek istedi çünkü bu sözler ondan uzaklaşmasını imkânsız hale getiriyordu. "İlk seferinde bir barda, bir odada yatmayı hak etmiyorsun."

"İşte bu yüzden seninle birlikte olmak istiyorum. Bunu düşünebilecek tanıdığım tek erkek sensin."

Çünkü acımasızca tecavüze uğramanın ve bunun peşini bırakmamasının nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Bazı nedenlerden dolayı, ilk karşılaşma herkesin hafızasında yer etmişti. Bakirelere her zaman özel bir özen göstermesinin ve yaptığı işte bu kadar iyi olmasının nedeni buydu. Kimse bunu hak etmiyordu. küçük düşürülmek. Acıdan ağlamak ve merhamet için yalvarırken kendisine gülünmesi.

Kes şu lanet zırlıyı, fahişe. Ben olduğumda her şey bitecek. Seninle işim bitti. Sonra o kadar sert bir ters yumruk yemişti ki burnu kırılmıştı. İşte şimdi oldu. Bu acı diğerini aklından çıkaracak.

Sahip olduğu onca güce rağmen neden kendi anılarını temizleyemiyordu? Neden on bir bin yıl acısını hafifletmek için yeterli olmamıştı?

Tek istediği, o anılardan arınmış bir andı. Kimsenin ona onu ne hale getirdiklerini hatırlatmadığı güvenli bir yer. Kendisine yaptıklarını.

Tory, Ash'in gözlerinde gördüğü gölgelere kaşlarını çatarak baktı.

Bazı acı dolu anılar ona işkence ediyordu. Bu acıyı dindirmeyi her şeyden çok istiyordu. Neden ona izin vermiyordu? "Ash?"

Elini uzatıp onu ameliyat ettikleri yara izinin üzerine koydu. "Yataktan çıkmamalısın."

"Acı çekmiyorum. Anlamıyorum ama değilim. Ve yatağa yalnız gitmek istemiyorum. Beni yalvartacak mısın?"

Öfke dudaklarını büktü. "Sen hiçbir şey için yalvarmazsın."

Onu öpebilmek için başını aşağı çekti.

Kız içinde onu korkutan hayvani bir parçayı harekete geçirirken Ash hırladı. Ama buna boyun eğmeyi reddetti. "Seni arka odadaki bir fahişe gibi becermeyeceğim, Soteria. Bırak da Uluyanlarla oynamayı bitireyim."

Ona şüpheyle baktı. "O zaman geri döneceksin?"

Adamın gözlerindeki tereddüt onun için üzülmesine neden oldu. Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Geri döneceğim."

"Söz mü?"

"Söz

veriyorum."

Onun burnunun ucunu öptü ve kendisine karşı dürüst olmasını umdu. "Seni bu konuda tutacağım."

Ash yutkundü. Yutmak zorunda değildi. Bir kez söz verdiğinde, evrenin yasalarına göre bunu yerine getirmek ya da ölmek zorundaydı. "Ben dönene kadar dinlen." Ona derin bir öpücük verdi.

Tory, diğer eliyle yanağını kavrayıp ağzının içine girerken, kolunu ona doladığını hissedince eridi.

Geri çekildi ve sanki onu terk edecek gücü bulmak için savaşıyormuş gibi derin bir nefes daha aldı.

Ona gülümsedi. "Beni çok bekletme."

Onu giyinmesi için bırakırken başıyla onayladı.

Tory elbiselerini giydikten sonra tekrar dışarı çıktı ve Justina ile Katherine'i sandalyelerinde buldu. Odanın gürültüye karşı tamamen yalıtılmış olduğunu hatırlayana kadar yanaklarından ateş fışkırdı. "Cep telefonunuzu ödünç alabilir miyim? telefon?"

Justina çıkardı ve ona uzattı.

Pam'i aradı. "Hey, tatlım... hayır, ben iyiyim. Şu anda Ursulines'deki Sanctuary Bar. İkinizi buraya getirme şansım var mı?"

"Tabii. Hemen geliyoruz."

Tory telefonu kapattı ve Justina'ya geri verdi. "Bilginiz olsun, Birkaç dakikalığına dışarı çıkacağım ama hemen döneceğim."

Katherine'in ifadesi sert ve hareketsiz bir hal aldı. "Biz olmadan hiçbir yere gitmiyorsun. Ne pahasına olursa olsun seni güvende tutmak için kesin emir aldık."

Ash... bu yüzden onu neredeyse dövebilirdi ama yine de bu koruyuculuk, onun en çok sevdiği yönlerinden biriydi. En azından bazen.

Karşı koymak istemeyen Tory ellerini kaldırdı. "Tamam. Ash'e söyleme yeter. Biz sıvışırız ve o bir sonraki seti bitirmeden geri döneriz."

Katherine ikna olmuş görünmüyordu. "Bundan pek emin değilim."

"Oh, hadi ama. Sadece bir blok ötede. Bize bir şey olmaz. Ayrıca, tedbiri elden bırakmamak lazım. Dikkat etmemiz gerektiğini biliyoruz."

onları."

Katherine hâlâ direniyordu.

"Ona güveniyorum," dedi Justina. "İnatçıdır ama aptal değildir.

Tory gerçekten bir sorun olduğunu düşünseydi bunu yapmazdı."

Katherine sonunda yumuşadı. "Pekala. Peki nereye gidiyoruz?"

Tory sırtıttı. "Bu bir sürpriz."

* * *

Tory aşırı aydınlık mağazanın kapısında duraksadı. Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi... Omzunun üzerinden, en değerli eşyası olan 1984 Duran Duran turne tişörtünü gururla taşıyan Pam'e baktı.

"Burası hakkında bir şey bilmiyorum. Alışveriş yapmak için daha az ... um, aşırı bir yer yok mu?"

Pam onu mağazanın içine doğru itti. "Oh, sus, içeri gir. Burası en sevdiğim yerlerden biri ve istediğin şey için mükemmel."

Pam'in moda anlayışı kendisinininkinin tam tersi olduğu için bu durum Tory'nin pek hoşuna gitmemişti. O sakın biriyken, Pam çirkindi.

Kim onu arkadan iterken Justina ve Katherine Bourbon Caddesi'nde dışarıda kalmayı tercih etti. "Hadi millet, çıkışı kapatıyoruz. Burada yangın tehlikesi var."

Tory, ivili siyah deri korseler ve oyuncaklarla kaplı Pandora'nın Kutusu'nun derinliklerine indiğinde gözleri büyüdü. Her türlü seks oyuncuğı ve pastie. Aman Tanrım! Maceraperest olabilirdi ama gerçekten de bazı şeyler ona fazla gelmişti... erkek anatomisinin belli bir parçasının bulunduğı bir fil hortumunu tutan erkek bikini külotları gibi olurdu. "Köşedeki küçük iç çamaşırı mağazasına gideceğimizi sanıyordum."

"Bu çok daha iyi." Pam onu yenilebilir külotların sergilendiğı bir yere çekti.

Tory böyle bir şeyi giyme düşüncesiyle ürperdi.
-Ash bundan hoşlanır mıydı? "Tüm bunlar için hazır değilim. Beni yavaş yavaş alıştıramaz mıyız?"

Pam alay etti. "Çok namuslusun! Zıplamak için yaşayan bir kadın nasıl olur da yenilebilir külotlardan korkar?"

"Çünkü ben atlarken kimse külotumu görmüyor ve kesinlikle üstümden yemiyorlar."

Pam şeytani bir kahkaha attı. "İnan bana, külotla atlamak sııklıkla atlamaktan çok daha eğlenceli. Ash'in boyu düşünöldüğünde, bunu daha çok sııklıkla atlama gibi düşünün." Kaşlarını salladı
Şakacı bir şekilde.

Tory gözlerini devirdi.

"Buna ne dersin?" Kim bir çift pembe tüylü kelepçe uzattı.
"Bunlar eğlenceli olabilir... ooo, ve seks zarlarına bak. Pozisyonlar ve hareketler için zar atacaksın."

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?"

Tory arkasını döndüğünde kendisinden çok da kısa olmayan, uzun kumral saçlı ve oldukça yuvarlak, hamile bir kadınla karşılaştı.

Tamamen siyah giyinmişti, zincirlerle ve ametistlerle süslenmiş çivili mor bir yakası vardı. Pam onu selamlamak için döndüğünde gülümsedi. "Hey, kızım, o kırbaçlar senin için nasıl çalıştı?"

Pam gururla gülümsedi. "Ayrılanaya kadar çok iyiydi. Erkekler berbat."

Kadın kötü kötü göz kırptı. "Evet, ama onları en çok o zaman seviyoruz."

Pam güldü. "Tabitha Magnus, en iyi arkadaşım Tory Kafieri ile tanış."

Tabitha nefesini sertçe içine çekerken, yüzünü buruşturdu. Yüzünü yukarı kaldırdı ve elini boğazına doğru öldürür bir hareketle salladı. "Yunan ame-nay'ine ex-nay. Kocasını arka odada vergi işleriyle uğraşıyor ve Yunanca olan her şeyle ilgili zihinsel bir sorunu var."

Kim şok olmuş görünüyordu. "Gerçekten mi? Ben onu İtalyan sanıyordum."

"Öyle. Roma'ya karşı Yunanistan olayını bir türlü atlatamadı. O bir kaçık, ama onu seviyorum."

Pam Tabitha'nın karnını işaret etti. "Açıkçası, durumunuz ve sahip olduğunuz mağaza göz önüne alındığında, onu sık sık sevdiğinizi söyleyebilirim."

Tabitha koruyucu elini şişmiş karnının üzerine koyarken sinsice güldü. "Tatlım, eğer o adamı çıplak görseydin, sen de görürdün." Sırıttı. "Peki sizin için ne yapabilirim çocuklar?"

"Tory seks yapmayı planlıyor."

"Pam!" Tory, içinde seks salıncakları ve düşünmek istemediği diğer eşyalar olmasaydı en yakındaki rafın altına girecekti.

Pam ona masum bir göz kırptı. "Öylesiniz, değil mi? Tabby'nin burada olduğumuz gerçeğinden anlamayacağı bir şey değil bu. Kendisinin de biraz yediğini görebildiğinden bahsetmiyorum bile." Tekrar Tabitha'nın karnını işaret etti.

Tory başını sallarken ona homurdandı, sonra Tabitha'yla konuştu. "Pam için özür dilerim. Beşinci sınıftayken yanlışlıkla kafasına beyzbol topuyla vurdum ve onu bayılttım. O zamandan beri bir daha kendine gelemedi."

Tabitha güldü. "Beni utandıramazsın. İnan bana. Pam ve ben aynı kumaştan kesildik. Bana bu adamdan biraz bahset, ben de sana onun için mükemmel şeyi bulayım."

Tory Ash'i düşününce gülümsedi. Nedenini bilmiyordu ama bu onu sersemletmiş ve ısıtmıştı. "Uzun boylu ve siyah saçlı."

Kim gülerken Pam, "Uzun, lütfen," diye alay etti. "Adam tam bir dev. Şimdiye kadar gördüğüm 1.80 boyundaki tek adamı o buldu.

Ooo, ve Tab, onunla tanışmalısın. Gotik ve muhteşem biri."

"Ve Yunan," diye fısıldadı Kim.

Tabitha onlara şüpheyile bakarken kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Tıpkı bir arkadaşıma benziyor..." Burnunu kırıştırıyor, başını iki yana salladı. "Ama hayır, o olamaz." "O

kim?" Tory sordu.

"Ash Parthenopaeus."

Tory'nin gözleri büyüdü.

Sonra Tabitha'nınki de öyle oldu. "HAYIR!" diye hayretle nefes aldı. "Ash'ten bir parça mı alacaksın? Aman Tanrım, kızım, sen git!" Tabitha ellerini sallamaya ve heyecanla kıkırdamaya başladı. "Eğer gerçekten para kazanmak istiyorsan, resim yap. Ben biliyorum dünyanın dört bir yanında onu çıplak görmek için büyük paralar ödeyecek kadınlar var, ben de dahil!"

Pam ona beşlik çaktı.

Kim onun başını okşarken Tory yüzünü Kim'in omzuna gömdü. "İşte böyle, bebeğim. Cesedini daha sonra bagaja saklarız."

Tabitha mağazanın içinde koşturmaya, raflardan ve raflardan bir şeyler indirmeye başladı. "Ash'in kesinlikle siyah bir şeye ihtiyacı var... hayır, bekle. Kırmızı. Açık saçık kırmızı." Kırmızı tüylü bir ayıcığı havaya kaldırdı, yüzünü buruşturdu ve Tory daha yorum yapamadan başını salladı. "Pek senin rengin değil. Oh, bekle!" Arka odaya koştu, sonra üzerinde küçük kafatasları ve çapraz kemikler olan, başlarında minik pembe fiyonklar bulunan şeffaf siyah bir babydoll'la çıktı. "Ash için mükemmel. Buna bayılacak."

Tory de aynı fikirdeydi. Ama Tabitha'nın onu ne kadar iyi tanıdığını merak ediyordu. "Tabitha, sen ve Ash hiç...?"

"Lütfen, hayır. Keşke demeyeyim." Tory'nin kulağına fısıldamak için eğildi. "Ve kocama bunu söylediğimi söyleme çünkü bu onu delirtir. Ama bebeğimle tanışmadan önce

Ne demek istediğimi anlıyorsanız, o adamdan bir ısırık almanın birçok hayalini kurdum ve burada olduğunuza göre bunu yaptığınızı biliyorum."

Tabitha dükkânın arka tarafındaki kitaplığa gidip iki kitap aldı. "Bunları da isteyeceksin."

Tory en üstte yer alan ve elinde salatalık tutan korseli bir kadının resmedildiği ilana kaşlarını çattı. "Turşusu Nasıl Gıdıklanır?"

Tabitha gururla başını salladı. "Benim kişisel favorim. Bir erkeği çıldırtmak için bilmeniz gereken tek şey bu."

Bir sonraki kitap daha da garipti. Bu kitap da küçültülerek paketlenmişti. Tory ona şüpheyle baktı. "Manga Sutra mı?"

"Ash mangaya bayılır." Tabitha kitabı okşadı ve sırttı. "Bununla çok ilgilenecektir, içindeki her şeyi bilmediğini düşündüğümünden değil. Ama... işine yarayabilir." Tabitha dükkânın önüne gitti ve kasanın yanındaki cam dolabı açtıktan sonra başka şeyler çıkarmaya başladı.

Tabitha'nın tezgâhın üzerine yığıldığı eşyalar Tory'nin yüzünü kızarttı. "Aromalı göğüs ucu kremi mi yapıyorlar?"

"Oh, evet, harika bir şey. Sadece aromalı değil, aynı zamanda sizi biraz daha pembe yapmak için renklendirilmiş ve hepsinden iyisi, meme uçlarınızı gerçekten sertleştirmek için bir miktar mentol içeriyor, böylece ekstra hassaslar ve erkekler bunun için çıldırıyor. Sertleşmiş meme

uçlarına bayılıyorlar." Kim ve Pam güldüler.

Tory elleriyle yüzünü kapattı ve utançtan ölmek istedi. Bu şeylere sahip olmak yeterince kötüydü ama Tabitha'nın Ash'i biliyor olması durumu daha da korkunç hale getiriyordu.

Bir arkadaşının bu eşyaları seçmesine yardım ettiğini öğrenince çok utanacağından emindi. Sıra kendisine geldiğinde, Tory neredeyse Sığınak'a dönüp onunla yüzleşemeyecek kadar utanmıştı.

Ödemeyi yapmak için kredi kartını çıkardığı sırada arka odadan uzun boylu, son derece yakışıklı bir adam çıktı. Siyah bir balıkçı yaka ve pantolon giymiş olan adam, hâlâ Pam'le sohbet etmekte olan Tabitha'ya kaşlarını çatarak baktı.

"İyi misin bebeğim?" diye sordu Tabitha'ya, bir elini yanağına koyarken gözleri endişeyle kararmıştı. "Aşırı derecede kızarmışsın."

Tabitha muzip bir ciyaklamayla ona döndü. "Oh, kendini hazırla, Val. Ash bu gece biriyle yatacak!" İki eliyle, yaşlılık onu ele geçirene kadar çantasının içine girip saklanmak isteyen Tory'yi işaret etti.

Val'in hakkını yemeyelim, gözünü bile kırpmadı. Tory'ye teselli edici bir gülümseme sundu. "Onun yorumlarına tepki vermemenin faydası olur. Tabitha insanları kızdırmak için yaşıyor. Ona ayak uydurun ve onu cesaretlendirmeyin."

Tabitha homurdandı. "Öyle olsun." Çantayı Tory'ye uzattı ve teşekkür etti.

"Teşekkür ederim," dedi Tory.

"İyi şanslar tatlım ve unutma... fotoğraflar!" Tabitha Valerius'a dönmeden önce onların gitmesini bekledi. "Bizim Ash'in biriyle yattığına inanabiliyor musun?"

Val homurdandı. "Bana taşralı diyebilirsiniz ama onu gerçekten benim olarak görmüyorum. Ve evet, adamın seks yaptığına inanabilirim. Şaşırtıcı bulduğum şey, işin içindeki kadınla ilk kez karşılaşıyor olmamız." Telefonuna uzandı.

"Belki de ben onu aramalı ve uyarmalıyım."

"Oh, kaldır şunu." Cebine doğru itti. "Bebeğimiz büyüyor. Çok gurur duyuyorum!"

* * *

Grup bir kez daha mola verdiğinde Tory çantayı odaya ancak koyabilmişti. Ash elinde bir tepsiyle kapıyı açtığında yatağına daha yeni uzanmıştı.

"O da ne?"

"Aç olabileceğini düşündüm. Seçenekleri Kim'in önünden geçirdim ve o da ne yemen gerektiğini seçti." Kadının yanındaki masaya koydu.

Tory onun düşünceli haline gülümsedi. "Efharisto."

"Parakalo."

Onun eşsiz aksanı karşısında eridi ve "Sen Yunanca "hoş geldiniz". "Konuşma tarzına bayılıyorum. Yunancanızı bütün gün dinleyebilirim."

Birasından bir yudum alırken ona bir şişe elma suyu daha uzattı. "Tamamen sıkıldın mı?"

Uzandı ve gözlerini görebilmek için güneş gözlüklerini çıkardı. "Tam olarak değil. Set nasıl gidiyor?"

"Sorun değil. Elini incittiği için Colt'u öldürebilirim. İnsanların içinde oynamaktan pek hoşlanmıyorum."

"Ama çok iyi oynuyorsun."

"Evet, ama ben kendimle oynamayı tercih ederim." Bu çifte gönderme karşısında gözlerinde şeytani bir parıltı vardı.

Tory gülerek ona başını salladı. "Sen ve Pam, hep beni utandırmaya çalışıyorsunuz."

"Kendimi savunmak için söylüyorum, çünkü kızardığında çok sevimli oluyorsun."

Elma püresi lokmasını yutarken burnunu ona doğru kırıstırdı. "Sen de ister misin?"

"Ochi." Hayır, Yunanca.

"Emin misin?" Onu tekrar baştan çıkarmaya çalıştı.

"Olumlu." Ash en son ne zaman elma yediğini hatırladı. Ryssa'yla birlikte meyve bahçesinde babasına onu Atlantis'e geri göndermemesi için yalvardığı gündü. O zamandan beri meyveden nefret ediyordu. Düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

"Peki kaç set daha oynaman gerekiyor?" "Bir tane daha."

Dudağını öyle bir ısırıldı ki, adam onu arzuladığı için sertleşti. "O zaman seninle oynayabilirim..."

Aleti sarsıldı, beyni daha iyisini bilse bile harekete geçmeye hazırdı. "Tekrar düşünmelisin."

Uzandı ve onun elini kendi elinin içine aldı. Başparmağı en nazik okşamalarla avucuna değdi. "En son ne zaman biriyle seviştin Ash?"

Acı dolu anılar canlanırken Ash gözlerini kaçırdı. Dürüst olmak gerekirse, hatırlayamıyordu. Daha önce hiç gerçekten sevişmiş miydi? Artemis mi? Belki en başında. Ama bu çok uzun zaman önceydi ve uzun sürmemişti.

Tek hatırlayabildiği onun eleştirilerinin verdiği acıydı. Onun oyuncağından başka bir şey olmamanın acısı.

Kendi duygu ve düşüncelerine sahip olmasına izin verilmezken, sadece onu memnun etmek için. Sadece kadın acısını ve hoşnutsuzluğunu gösterebilirken, onun hiçbir şeye izni yoktu. Haysiyetine bile.

Sahip oldukları şey seksti. Basit ve ilkel. Öfke dışında hiçbir duygu söz konusu değildi.

Kendisinden önceki tüm diğerleri gibi, onu arzuladığı gerçeğinden nefret ediyor ve onunla yattığı için onu cezalandırmaya çalışıyordu. Onlar sadece birbirlerini kullandılar. Eğer gerçek bir şefkat duygusu varsa, o da yüzyıllar önce parçalanmıştı. Artık geriye, ikisinin de yeniden yakalayamadığı bir dünün parçalanmış kalıntılarından başka bir şey kalmamıştı.

"Hatırlayamıyor musun?" Tory sordu.

"Pek değil," diye dürüstçe cevap verdi.

Bu sözleri söylerken Tory'nin kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Kadın bıyıklı çenesine dokundu ve ona bakana kadar başını çevirdi. "Seninle sevişeceğim Ash. Bu gece dünyanı sallayacağım."

Ash onun elini dudaklarına bastırıp parmak uçlarını ısırırken içini korku ve endişe kapladı. Bu gece ona pahalıya mal olacaktı.

Kimse aşkın bedelini kan ve kemikle ödememeli.

Yine de başka bir yol bilmiyordu. Her okşayışın ve her iyiliğin bedelini ödemişti. Hiçbir şey karşılıksız verilmemişti. Önemli olan tek soru, buna değer miydi?

Tory bu maliyete değer mi?

Öyle umuyordu. Güneş gözlüklerini yüzüne geri taktı. "Geri döneceğim."

Tory onun gidişini izledi ve kalbi onun için ağırlaştı. Ona bu kadar işkence eden sırlar neydi? Ona dokunmaktan neden bu kadar korkuyordu?

Yemeğini bitirdikten sonra onu tekrar izlemek için aşağı indi. Pam ve Kim önde durmuş gülümsüyorlardı. Arkalarından yaklaştı ve altlarına vurdu.

Pam onun sırtını sıvazladı. "Harika biri, değil mi?"

"Evet, öyle." Ash ona bakarken Tory el salladı.

Adamın cevabı, kalbini ısıtan ve her yerini ateşlendiren samimi ama utangaç bir gülümsemeydi. Adam o kadar seçiciydi ki...

Ash'i izlemek ve dinlemek için birkaç şarkı boyunca orada kaldı. Son şarkılarına başladıklarında, hazırlanabilmek için üst kata geri döndü.

* * *

Ash, Tory'nin sahneden ayrılışını izlerken kaşlarını çattı. O iyi mi? diye Pam'e seslendi.

Pam güven verici bir şekilde başını salladı.

Rahatlamıştı, şarkı bitene kadar bekleyemedi. Biter bitmez Fender'ini sırtına astı, fişini çekti ve sahneden atladı.

Kim kıkırdarken Pam ona, "Size iyi eğlenceler," dedi. "İkinizle sonra görüşürüz. Tory'ye yarın beni aramasını söyle."

"Yapacağım." Ash kalabalığı yarararak üst kata geri döndü.

Justina ve Katherine de sabah döneceklerine dair söz vererek ayrıldılar.

Ash dış kapıyı kapatıp kilitledikten sonra tarayıcının bulunduğu kapıyı açtı. Tory'yi gördüğü anda dondu kaldı. Vücudunun her kıvrımını gösteren şeffaf siyah bir tayyör giymiş olan Tory göz kamaştırıcıydı. Elleriyle saçlarını taramış ve dağınık görünmesini sağlamıştı.

Onu nefis gösteriyor. "Gidip

hemen tıraş olayım." Kaşlarını

çattı. "Tıraş mı?"

Parmaklarının arkasını çenesinde gezdirerek ne kadar sert olduğunu hissetti. "Sana bıyık yanığı vermek istemiyorum."

Tory onun düşüncesinden çok etkilendi. Ta ki sırtında gitarla banyoya girmeye çalışana kadar. O da kapı aralığında yana doğru takılınca lanetledi. Yüzü utancından rengi benek benek olmuştu. "Sanırım bunu çıkarmalıyım." Duvara yaslamadan önce başının üzerinden silkti.

Gülmemek için kendini zor tutarken gülümsemesini eliyle örttü. Bazen çok sevimli olabiliyordu.

O banyodayken Tabitha'nın kitabına aldığı hızlı notlara göz gezdirdi. Adam suyu kapattığında, kitabı komodine koydu ve yatağın üzerinde baştan çıkarıcı bir poz vermeye çalıştı.

Ash havluyu çenesine dayayarak duraklattı ve Tory'nin yatakta bacaklarını altına sıkıştırdığını gördü. Kız baştan çıkarıcı görünmeye çalışıyordu ama gözlükleri takılıyken ciddi Tory ile cadalozun tuhaf bir karışımıydı.

Ve bu onun aletini sertleştirdi. Havluyu bir kenara atarak ceketini kapı aralığına bıraktı, ardından gömleğini başının üzerinden çıkardı.

Tory bu vücut ve her hareketinde dalgalanan kaslar karşısında şaşkına dönmüştü. Yatağın üzerine diz çöktü ve hantal, aç bir yırtıcı hayvan gibi dört ayak üzerinde ona doğru süründü.

Uzun siyah saçları yüzünü çerçevelemek için öne düşerken onun üzerinde durakladı. Vücutları birbirine değmiyordu ama

Döneren gümüş gözler onu ateşle yaktı. Onun bakışlarıyla karşılaştığında, ağırlığını taşımaktan kollarının kasları şişmişti. Açık, dürüst ve aynı zamanda gözlerinin arkasındaki korkuyu gördü ve buna neyin sebep olduğunu merak etti.

Deri ve erkeksi ten kokusu onu anında ıslattı. Başını onunkine doğru eğdi ve sadece dudakları onunkiyle temas edince kadın ürperdi. Sonra yavaşça öpücüğünü derinleştirerek aşırı güçlü bir öpücüğe dönüştürdü ve ağırlığını ona bastırana kadar kendini onun üstüne indirdi.

Tory, adamın vücudunun onunkinin üzerinde, bacaklarının arasında duran zayıf kalçalarının verdiği inanılmaz hisle iç çekti. Kalbi, adamın pantolonundaki çıkıntının bacaklarının ortasına baskı yapmasıyla çarpıyordu. Vücudu. Ondan çok fazla şey vardı. Onun kendisini sıcaklık ve güçle çevrelemesinden keyif alıyordu.

Ellerini onun mükemmel sırtında gezdirdi, ağzı onunkini yağmalarken kaslarının kasıldığını ve gerildiğini hissetti. Vücudunu onunkinin etrafına sararak, altında sıkışana kadar onu yuvarladı.

Kadın geri çekilip göğsünden göbeğine doğru öpücükler kondururken Ash kıpırdamadı. Onu bu kadar aç görmek sadece şehvetten değil, bir kez olsun birinin onu gerçekten sevmesini isteyen içsel bir parçasından da acı çekmesine

neden oldu.

onu. Pantolonunun üzerinden onu avuçladı ve zevkle hırlamasına neden oldu. Karnını ısıırken başıını kaldırıp ona gülümsedi. Şakacılığı çok çekici ve tatlıydı. Bu yüzden çok değerli.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve gülümsemesine karşılık verirken bu anıyı her zaman yakınında olması için kalbine kazımaya çalıştı.

Kadın adamın botlarını çıkarmak için harekete geçti. Kadın sol tekinin fermuarını açıp çıkarırken adam kıpırdamadan durdu. Botunu yere fırlattı.

Pantolonuna doğru ilerlemeden önce diğer botu çıkarıp omzunun üzerinden attı. Ash nefesini içine çekti ve kadın fermuarına uzanırken nefesini tuttu. Başıının fermuarının üzerinde duruşunu görmek... Neredeyse boşalması için yeterliydi.

Gözlüklerini tekrar burnunun üzerine itti. Ona gülümseyerek pantolonunun düğmelerini açtı. Ash bekledi, kalbi fermuarı yavaşça aşıağı kaydırıp onu ortaya çıkarırken vuruyordu.

Tory onu pantolonundan kurtarırken memnuniyetle dudağını ısırdı. Adam tamamen komandoydu ve çok iriydi. Şaşırdığından değil. Bu şişkinlikle daha önce karşılaşması ona büyüklüğü hakkında bir fikir vermişti, ama bu ...

Adamın pantolonunu çıkardı ve çıplak vücudunun güzelliğini içine çekmek için bir dakikasını ayırdı. Tabitha haklıydı.

onun fotoğraflarını çekip internette yayınlarsa zengin olur. Kusursuzdu. Kesinlikle kusursuz. Geniş omuzlarından dar kalçalarına, siyah tüylerle bezenmiş o uzun, kaslı bacaklarına kadar.

Ve onu her parçasıyla memnun etmek istiyordu.

Gözlüğünü çıkarıp komodinin üzerine koydu, sonra da dönüp adamın sertliğini okşamaya başladı.

Ash, zevk ona saldırırken başını geriye yasladı. Kadın onun sikini incelerken kapüşonlu gözlerle onu izledi. Dudaklarını açarak ucu ağzına götürmeye başladı, sonra geri çekildi ve kaşlarını çattı. Başını eğdi ve Sanki onun tadına bakmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını araladı.

Tekrar adamın sikine doğru ilerledi, sonra geri çekildi... tekrar.

"Beni öldürüyorsun, Soteria."

"Özür dilerim." Koşarak ondan uzaklaştı ve çekmeceyi açıp bir kitap çıkarmadan önce gözlüklerini taktı.

Ash kaşlarını çatarak sayfaları karıştırdı ve kenarlarında küçük bir yer imi ve notlar olan bir bölüme geldi. "Ne yapıyorsun sen?"

Parmağını notaların üzerinde gezdirdi. "Sadece bunu doğru yaptığımdan emin olmak istiyorum."

Bir dirseğinin üzerine eğilerek omzunu ısırdı ve sonra Bir kadının bir erkeğe oral seks yaptığı grafik çizimler karşısında ağzı açık kaldı. Kitabı kızın elinden aldı ve kaşlarını çatarak Başlık. "Turşusu Nasıl Gıdıklanır?"

Sevimli bir şekilde omuz silkti. "Ne yaptığımı bilmediğimi biliyorsun. Seni de memnun ettiğimden emin olmak istedim."

Bu sözler içinde öyle derin bir akor oluşturdu ki, bir dakika boyunca duygu kabarmasından nefes alamadı onun için hissetti. "Yapabileceğin hiçbir şey

lütfen beni." Kitabı yere bırakırken onu nazikçe öptü. "Buna ihtiyacın yok, Tory." Gözlüğünü çıkardı ve dudaklarına dönmeden önce yerine koydu. "Hepiniz Tek yapman gereken bana dokunmak ve sana söz veriyorum kendimden geçeceğim."

Elini sikine götürüp nasıl okşayacağını gösterdiğinde Tory yutkundu. Onu mutlu etmek isteyen kadın Başıını aşıağı eğerek adamın ucundan sızan nemin tadına baktı.

Ash, kızın dudakları sikinin etrafına kapandığı anda hareket etmeyi bıraktı. Onu incitmek istemediğinden, ağzıyla onu keşfederken nefes bile almadı. "ok tatlı bir dilin var," diye homurdandı.

Ellerini Ash'in kalçalarının üzerinde gezdirerek kesesini avuçladı ve onun tadına baktı. Ash onun dokunuşunun verdiği zevkten kr olmuştı. Buna dayanamayarak kendini ondan uzaklaştırdı.

"ok fazla kontrolüm var, Tory, ama sen bunu yaparken değil ve bunu bozamayacak kadar çok içinde olmak istiyorum."

"Tamam." Yan tarafına doğru eğildi ve şeffaf siyah külotunu çıkardı. Ash onun uzun, zarif bacaklarından aşıağıya doğru kayışını izledi. Vücudu ivi akılabilecek kadar sertleştiren ağzı sulanmıştı.

Komodinden bir prezervatif çıkarmadan önce külotunu yere bıraktı. "Peki bunu nasıl yapacağız?"

Paketi açıp giyerken, aklından onu nasıl içine almak istediğine dair binlerce farklı pozisyon geçti. Ve sadece onun içinde olma düşüncesi bile onu inletmeye yetiyordu.

Ama seks her zaman ilk seferinde acı verirdi ve adam bunu onun için dayanılmaz hale getirecek kadar büyüktü. Bu istediği son şeydi.

"Önce vücudunu benim için hazır hale getirmeliyiz." "Ben hazırım."

Onun hevesine güldü. Vücudu yanarken başparmağını içine soktu. Kadın dudağını ısırđı ve tepki olarak sarsıldı. "İslenmişsin." Başını eğdi, böylece onu dilleyebilecek ve daha da kaygan hale getirebilecekti.

Tory bacaklarını daha da açtı, onu mümkün olduğunca çok hissetmek istiyordu. "Beni öldürüyorsun, Acheron."

"Sabır, aşkım, sabır." Uzun bir parmağını derinlere kaydırđı onun içinde. Adamın dili girdap gibi dönerken kadın titredi. ve alay etti. Bu parmağı bir diğeri izledi. Çenesini ona doğru kaydırđı. "Benim için gel, Soteria. Tatmak istiyorum sen."

Adam ona döndüğünde, itaat etmekten başka seçeneğı yoktu. Orgazmı, öleceğinden emin olana kadar içinden geçti. Dalga dalga üzerine çöktü ve hâlâ içine girmedi.

Bunun yerine onu yüzüstü çevirdi. Kız ona ne istediğini soramadan, adam ona masaj yapmaya başladı. Sıradan bir masaj değil, vücudundaki her kası gevşeten bir masaj.

Melodik aksanıyla kalınlaşan sesiyle, "Gergin olmanı istemiyorum," diye açıkladı.

"Oh, güven bana, ben macunum."

Parmaklarını tekrar içine sokmadan önce derin kahkahası kulaklarını doldurdu.

Ash dudağını ısırđı, vücudu ağrıyordu ve onun içinde olmak istiyordu. Şimdi daha da ıslaktı. Bir orgazm daha ve çok fazla acı çekmeden ona girebilecekti.

Eğilerek kalçalarını ısırđı.

Ash ağzını hareket ettirerek onu omurgasının dibinden öperken, Tory parmaklarının onun içinde daha da derinlere inmesini takip eden hoş acıyla inledi. Elleri Tory'nin vücudunda sihirli bir etki yaratırken, Ash de yüzüyle Tory'nin şeffaf elbisesini omuzlarına kadar itti. Sonra elini, içine girmeden sikini ona sürtebilecek şekilde hareket ettirdi. Adam ellerini göğüslerini avuçlamak için hareket ettirirken, kadın bu his karşısında nefesini tuttu.

Dayanabileceğinden çok daha fazlasıydı. Bir nefes daha alamadan vücudu tekrar doruğa ulaştı.

Bu kez, orgazmı arttıkça kendini vücudunun derinliklerine doğru sürükledi. Tory onun vücudunun içinde hissettiği yabancı duyguyla inledi. Kalınlık orgazmını daha da yoğunlaştırdı.

Aldığı kör zevkten dolayı haykırdı.

Boğazı kuruyan Ash, kızın bedenini kavradığını hissettiğinde kıpırdamadı. İtmemek için tüm gücünü kullandı ama henüz zamanı gelmemişti. Vücudu hâlâ ona uyum sağlamak için geriliyordu. "İyi misin?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Kendini onun şaftından aşağıya doğru kaydırđı. Zevk neredeyse kontrolünün önüne geçerken nefesi kesildi.

"Bu doğru mu?"

"Evet," diye nefes aldı, tüm vücudu titrerken gözlerini sıkıca kapattı.

Kendini ona karşı daha da sert salladı. "Dur!"

Ash ağladı.

Tory dondu kaldı, onu inciteceğinden korkuyordu. "Sorun nedir?"

Ondan ayrıldı ve sırt üstü dönerek ona baktı. Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirmeden önce saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Gelmek istiyorum sana bakarken."

Adam onu vücuduna çekerken kadın da onu öptü. Öpüşürken onun kalçalarına sarıldı.

Ash elini kadının sırtında gezdirerek kendine dokundu ve böylece aletini kadının içine geri sokabildi. Onlar Kız kendini onun üzerine bırakırken hep bir ağızdan nefes aldı.

Bunu yaparken, düşünceleri kafasının içinde fısıldıyordu. Bunu doğru yapıyor muyum? Umarım hayal kırıklığına uğramamıştır. Neden onu daha iyi görebilmek için bunu gözlüklerim takılıyken yapamıyorum? Lütfen hayal kırıklığına uğrama Ash.

Bu şüpheler onun içini parçaladı. En çok da içtenlikleri, onun için duydukları endişe gözlerini yaşarttı. "Sen harikasin, Tory. Mükemmel."

Gözlerini kısarak ona bakmak için durakladı. "Gerçekten mi?"

"Evet," diye nefes aldı, onu yavaş ve kolay bir şekilde sürerken okşayabilmek için aşağı uzandı. Boğazı sıkışmıştı, kadının yumuşaklığı onu dayakların asla kıramadığı yerden kırmayı başarmıştı.

Sağ gözünün köşesinden küçük bir damla yaş süzüldü. Kapıları kapatarak kendini ona teslim etti. Şu anda, daha önce hiç kimsenin sahip olmadığı bir şekilde ona sahipti.

Hayır, onun sahibi değildi.

Kendini ona verdi ve ilk kez aradaki farkı anladı. Sevişmenin ne demek olduğunu anladı. Vücudunu biriyle paylaşmak zorunluluktan ya da korkudan değil, onları yakınlaştırdığı içindi.

Bu tek kalp atışında, adam onun, kadın da adamındı.

Tory, Ash'in derinliklerinde hissettiği duyguyla yandı. Hayatı boyunca bunun nasıl bir his olduğunu merak etmişti. Ama hayal gücünün bu gerçeklikle hiçbir ilgisi yoktu. Hiçbir şey altında yatan Ash'in dizginlenmiş gücünü hissetmenin güzelliği.

Çok sert ve vahşi ama bir o kadar da nazikti. Onun içinde sürünebilmeyi diledi, ya da daha doğrusu ona sarılabilir ve onu sonsuza dek zarardan koruyabilirdi.

Keşke ona izin verseydi.

Ash onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Onu geçici olarak hissiz bırakacak kadar güçlü bir kuvvetle boşalmadan bir an önce tutkuyla. Hırlayarak geri çekildi ve bildiği ilk gerçek mutluluğu tadarken onun gözlerine baktı.

Ve bunu öyle derin bir korku izledi ki kalbi durdu. Artık işleri bittiğine göre, nasıl tepki verecekti?

Onu iter miydi? Ağlar mıydı? Ona vurur muydu? Küfreder miydi?

Nefesini tuttu, bekledi.

Gülümseyerek kendini onun göğsüne yasladı ve vücutları hâlâ birleşmişken bir kedi yavrusu gibi sarıldı. Adamın omzunu ve kolunu okşarken derin bir iç çekti. "Bu hayal ettiğimden bile daha iyiydi."

Ash irkildi, hâlâ en kötüsünü bekliyordu. "Bana kızgın değil misin?"

"Neden olayım ki?" Adamın elini avucunun içine aldı ve parmak eklemlerini ısırabilmek için dudaklarına götürdü.

Ash onun yaptıklarından dolayı kendisine kızgın ya da üzgün olmadığını anlayınca rahatladı. Ve rahatladıkça, onun çıplak bedeninin kendi bedenine yaslanmasından daha fazla zevk aldı. "Sonsuza kadar böyle kalabilirim."

"Güzel olmaz mıydı?"

Başını onunkine yaslayıp saçlarının kokusunu içine çekerken başını salladı. Ne yazık ki, içinden kayarak çıktığını hissetti. Lanet olsun.

"Bunu halletsem iyi olacak." Prezervatifi çıkarabilmek için onu isteksizce yanına götürdü.

Tory onun yataktan çıkışını izledi. Onu görememekten nefret ederek gözlüklerini almak için uzandı. Gözlüklerini taktıktan sonra,
Orada bıraktığı Sprite'ı açtı ve bir yudum aldı. Ash onun için ıslak bir bezle döndü. "Çok dağınık olduğu için üzgünüm."

Dudaklarını parmakladı. "Dağınıklığını seviyorum. Bence tadın harika." İçkisini onun kumaşıyla değiştirdi.

Ash daha önce hiç gazoz tatmamıştı. Merak edip bir yudum aldı ve keskin ekşiliği karşısında şaşırdı. "Vay canına, bu aslında iyi."

"Daha önce hiç Sprite içmedin mi?" "Hayır."

Kendini temizlerken gözlerini devirdi. "Biliyorum, sen biraya devam et."

Ash tekrar derin bir nefes çekerken cevap vermedi. Başından garip bir baş dönmesi dalgası geçerken kaşlarını çattı. Eğer daha iyi bilmeseydi, bundan bir vızıltı aldığını düşünebilirdi. Ama bu imkânsızdı. Bir tanrı olarak sarhoş olmazdı. Sarhoş olsa bile, sodanın içinde onu sarhoş edecek hiçbir şey yoktu.

Tory, Ash'in yirmi onsluk Sprite'ın tamamını bir yudumda içmesini izlerken kaşlarını çattı. "Ash?"

"Bundan daha var mı?"

Tuhaf davranıyordu. Sarhoş gibiydi.

"Buzdolabında bir şişe daha olmalı."

Çenesini avucunun içine alırken dudaklarını yaladı. "Biliyor musun, bir insana göre çok güzelsin."

"Başka ne olabilirdim ki?"

Onu öpmeden önce güldü. "Bir tanrıça olabilirsin ama bunun için yeterince kaltak değilsin. Yine de Katra bir sürtük değil. O da senin gibi güzel." Başını eğdi sanki

Aklına rastgele bir düşünce daha geldi. "Yakında kızımı görmem gerek. Bir bebeği olacak. Onun gibi bir kız, ama onun gibi değil. Çok daha güçlü bir bebek olacak. Umarım bir yıkım tanrıçası olmayacak kadar babasına sahiptir. Bizden zaten çok fazla var. Doğuştan iyi olan daha fazlasına ihtiyacımız var."

Tory onun yarı Yunanca olan abuk sabuk ses tonu karşısında şaşkına dönmüştü ve yarı İngiliz. "Sen neden bahsediyorsun?" Bebek doğuracak yaşta bir kızı olacak kadar yaşlı olmasına imkân yoktu. "Benimle dalga mı geçiyorsun Ash?"

Onun göğsünü ısırdı. "Bunu zaten yaptım, Soteria, ve şimdiye kadar hiçbir şeyden zevk almadığım kadar zevk aldım. Nerede şu içki?"

Ona bir şişe daha uzattı. "Sarhoş musun sen?"

"Sarhoş hissediyorum." Ona baktı ve ıslıl ıslıl gülümsedi. "Senin güzelliğinle sarhoş oldum. Bak bana ne yaptın, insan." Sprite'ından bir yudum aldı, sonra bir kenara bıraktı ve ona doğru uzandı. "Dokun bana, Soteria. Kendimi çok temiz ve Bana dokunduğunda bir bütün oluyorum." Elini göğsüne sürttü, bunu yaparken tırnaklarını göğüs ucuna geçirdi, boğazından göbeğine kadar uzanan bir yara izinin belirdiğini gördü. Tüm vücudundaki saçlar siyahtan sarıya dönüşürken boğazının etrafında bir başka yara izi, bir el izi belirdi.

"Ash?"

Gözleri koyu, ateşli bir kırmızıya döndü.

Dehşete kapılan Tory kapıya doğru

koşmak için ayağa kalktı.

Bir şekilde Ash onun önünde belirdi. "Nereye gidiyorsun?"
Dehşete kapılmıştı ve ondan emin değildi, yutkundu. "Nesin
sen?" "Ben bir tanrıyım, Soteria. Atlantis panteonunun
sonuncusuyum."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dehşete kapılan Tory, bu sözler aklından geçerken Ash'ten uzaklaştı. Adam deliydi... ve kendisi de ses geçirmez bir odada, bir deliyle çırılçıplaktı.

Aman Tanrım!

"Tamam," dedi yavaşça, onu öldürmeden önce arkasındaki kapıya ulaşmanın ve odadan güvenli bir şekilde çıkmanın bir yolunu düşünene kadar kelimeyi uzatarak.

"Sakinleşelim. Normal, düşünceli Ash'i geri alabilir miyim?"

Sanki sözleri onu incitmiş gibi baktı. "Benden korkma, Tory. Sana bir tanrı olduğumu söylemek istedim ama nasıl yapacağımı bilemedim." Gözlerini kapatarak kapıdan aşağı kaydı ve bacaklarını göğsüne doğru çekerek yere oturdu. Bu hareket ona, yapmak istemediği bir şey yüzünden odasına sürgün edildiği için üzgün olan küçük bir çocuğu hatırlattı. "Gerçeği öğrenirsen benden hoşlanmayacağını biliyordum. Kimse öğrendiğinde benden hoşlanmaz."

Başını kaldırıp ona baktı ve gözleri yine o dönen gümüş rengine döndü. "Ona keder nehri anlamına gelen Acheron adı verilecek. Yeraltı dünyasının nehri gibi, onun yolculuğu da karanlık olacak, uzun ve kalıcıdır. Hayat verebilecek ve onu alabilecektir. Hayatı boyunca yalnız ve terk edilmiş olarak yürüyecek - her zaman iyilik arayacak ve her zaman zalimlik bulacak. Tanrılar sana merhamet etsin, küçüğüm. Başka hiç kimse merhamet etmeyecek."

Tory, kendisine büyük acı verdiği belli olan bir şeyi okurken kaşlarını çattı. "Bu da nereden çıktı?"

Yanaklarına renk gelirken çenesinde bir tik oluştu. Bir deli nasıl bu kadar yakışıklı olabilirdi?

"Ben doğduğumda rahibenin bana söylediği şey buydu. Ölümlüler diyarına lanetli bir tanrı olarak geldim çünkü babam panteonumuzun çöküşünü engellemek için annemin beni öldürmesini istedi." Gözlerini kaçırdı. "Keşke öldürseydi... Dünyada her kalabalığın içinde tek başına yürümenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Herkes beni görüyor ama kimse beni tanımıyor." Elini astı başını ellerinin arasına aldı. "Sana asla dokunmamalıydım. Ne yaptım ben? Bu gecenin bedelini sonsuza kadar ödeyeceğim." Ses tonundaki ıstırap kadının içini parçaladı.

Tory ona yavaşça yaklaştı. "Eğer gerçekten eski bir tanrıysan, bunu bana kanıtla. Gözlüklerim olmadan net görmemi sağla."

Yüzünü kollarının üstüne gömdü. "Tamam."

Görüşü bulanıklaşmadan önce kelime dudaklarından ancak çıkmıştı. Acıdan nefesini sertçe içine çekti. Gözlüklerini çıkararak gözlerini kırıştırdı ve sonra her şey gözünün önüne geldiğinde nefesi kesildi. odaklanmak. Her şeyi.

Şeffaf babydoll'u daha sonra vücuduna yapışan ve onu tamamen örten dökümlü ipek bir elbiseye dönüştü.

Buna inanamayarak ellerini serin, kaygan malzemenin üzerinde gezdirdi ve odanın içinde her zaman ona gölge gibi gelen şeylere baktı. Şimdi her şey keskin ve netti.

Hepsini.

Bu da bir seçim yapması gerektiği anlamına geliyordu. Ya adam ona doğruyu söylüyordu, ya adam çok seksi görünen bir inanç şifacısıydı, ya da ikisi de deliydi.

Gerçeği seçti, bu da onun ani görme yeteneğinden çok daha fazlasını açıklıyordu. Bu, onun o tuhaf gözlerini ve kimsenin tanımlayamadığı bir dili okuma yeteneğini açıklıyordu.

Adamın yanında yere diz çökerek ona temkinli bir şekilde yaklaştı, gerekirse kaçmaya hazırdı. "Beni ölmekten kurtardın, değil mi?"

Başını kaldırdı ve bir elini kolunun ön kısmındaki küçük yara izinin üzerine koymak için uzandı.

Kırık bir şişeden çocukluk kazası. Ona dokunduğunda parladı ve sonra kayboldu. "Doğal düzene müdahale etmekten daha iyisini biliyorum ama ölmene izin veremezdim. Acı çekmeni izlemek istemedim."

"Bunu neden yapasın ki?"

Elini yüzüne götürdü, böylece ona bakarken yanağına dokunuyordu. Gözleri ve gözlerindeki acı ruhunu derinden yakıyordu. "Çünkü sen bana baktığında kendimi kırılmış hissetmiyorum."

Bu sözler onun gözlerini yaşarttı. "Nasıl kırılmış hissedebilirsin?"

Yüzünü avucuna sürttü ve konuştuğunda nefesi tenini yaktı. Ama kalbini dağlayan onun sözleriydi. "Çocukken paramparça edildim ve kimsenin istemediği bir çöp parçası gibi bir kenara atıldım. Ama sen bana öyle davranmıyorsun. İçimdeki insan parçasını görüyorsun ve o parçama dokunuyorsun. Bana bütün olduğumu ve istendiğimi hissettiriyorsun."

Tory onu kendine doğru çekti ve gözyaşları nihayet düşerken ona sıkıca sarıldı.

"Bana sarılmanı seviyorum," diye fısıldadı omzuna doğru.

Tory yanağını onun başının üstüne yasladı. "Nashville'e neden geldin?"

Kollarında kaskatı kesildi, sonra anlayamadığı bir dilde konuştu.

"Ne dediğini anlamıyorum Ash."

Geri çekildi ve kızın yüzünü görebileceği şekilde kavradı. Gözlerindeki öfke gözlerinin dış çizgilerini kırmızıya boyuyordu. "Atlantis'i kimse bilemez. Beni bilemezler, Soteria. Orada ne olduğumu ya da şimdi ne olduğumu kimse bilemez. Seni incitmek istememiştim ama beni ifşa etmene izin veremem. Asla." Bu kelimeyi sıkılmış dişlerinin arasından hırıldayarak söyledi.

Bir öfke sarsıntısıyla birlikte içinden bir korku titremesi geçti. "Çok yaklaştıklarında ailemi öldüren sen misin?"

İnkâr edercesine başını salladı. "İnsan hayatı almaktan hoşlanmıyorum. Onlar çok kısa. Daimonlar, iblisler, ölümsüzler ve tanrılar... onlar adil bir oyun. Ama elimden geldiğince insanlarla uğraşmam. yardım et. Bana yapılanı onlara yapmayacağım."

"Sana ne yapıldı?"

Yüzünü buruşturdu ve geri çekildi. Ayağa kalkmaya çalıştı, sonra sendeledi ve tekrar yere düştü. Yüz ifadesi şaşkındı, ona güçlü bir tanrıyı değil, bir çocuğu hatırlatıyordu. "Neyim var benim?"

"Sanırım sarhoşsun." Sesi son derece sarhoş geliyordu.

"Sarhoşum ama nedenini bilmiyorum." Yere uzanmaya başladı.

Tory onu yakaladı. "Seni yatağa yatırmamız gerek. Hadi, tatlım, seni oraya götürmeme yardım et."

Yatağa doğru sendeleyerek ilerlerken saçları önce siyaha, sonra da siyah çizgilerle bezenmiş koyu yeşile döndü. Burnundaki çivi, daha önce delinmiş olduğuna dair izlerle birlikte yok oldu. Yatmasına yardım etti ve üzerine bir battaniye örttü. Adam gözlerini kapattığında, kadın bir şey fark etti.

İlk kez gerçek adama bakıyordu. Adam tamamen çıplaktı ve ona maruz kalmıştı. Ve o değildi. Vücudu hakkında konuşuyordu. Ona karşı hiçbir savunması yoktu. Arkasına saklanabileceği bir güneş gözlüğü ya da piercing yoktu. Ona karşı tamamen savunmasızdı ve bir şey ona başka hiç kimseye karşı böyle olmadığını söylüyordu.

Aklından başka bir düşünce geçerken elini onun göğsünde gezdirdi. Acheron Atlantisliydi.

Atlantisli... Ömrünü harcadığı her sırrı biliyordu. öğrenmeye çalışıyorum. Yüce Tanrım, binlerce yıl yaşamış birine dokunuyorum. Bunu zar zor kavrayabiliyordu. Onu büyüleyen her kültürü görmüştü.

"Ash?"

"Mmm?"

"Atlantis nasıl bir yerdi?"

Yorgun bir iç geçirdi. "Çirkin ve güzeldi." "Bana gösterebilir misin?"

* * *

Ash, kafasında zonklayan hayal edilebilecek en kötü acıyla uyandı. Bir an için yeniden insan olduğunu, aşırı içki ve uyuşturucuyla geçen bir gecenin ardından uyandığını düşündü.

Ama bu binlerce yaşam önceydi.

Gözlerini kırpıştırarak açtığında, kendini yatakta cırılçıplak buldu; Tory yerde oturmuş, şok geçirmiş gibi ona bakarken, garip bir ses arka planda ritmini bozmadan devam ediyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, sesi kalın ve cızırtılıydı.

Ona kaşlarını çatarak bakarken yüzünü buruşturdu. "Yanlış bir şey tanımla."

Ash elini yüzünde gezdirdi. "Ben uyurken beni çekiçle mi dövdün?"

"Hayır."

"O zaman neden böyle hissediyorum?"

Hâlâ yerdeki yerinden kımıldamamıştı. "Görünüşe göre Sprite'ını tutamıyorsun, dostum."

"Ne...?"

Komodinin üzerindeki iki boş yeşil plastik şişeyi işaret etti. "Sen sarhoş olduğunda onun da sarhoş olduğunu biliyor muydun?"

"O mu?"

Tory, Ash'in duyduğu ama duymazdan geldiği garip sesi işaret etti. Baktığında Simi'nin yerde, televizyonun altında yattığını, bacaklarını duvara dayayıp sırtüstü yattığını ve horladığını gördü. Bu yeterince kötü olabilirdi, ama şeytanının içinde olduğu gerçeği

Boynuzları, kuyruğu ve kanatlarıyla tamamlanan formu midesini küçülttü.

O ne yapmıştı?

Sonra bakışları yerde duran ve Atlantis'in mükemmel bir kopyası olan üç boyutlu holograma kaydı. Hatta üzerinde parlayan beyaz bir film gibi hareket eden küçük insanlar...

Oh, kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. İnançsızlık onu ele geçirirken söyleyebildiği tek şey buydu.

Tory yavaşça ayağa kalktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bakışlarını ona dikerek yatağa yaklaştı. "Dün geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Bizi hatırlıyorum..." Hafızasının bu kısmını doğrulayan çarşaflardaki kanı görmek için aşağı baktı. Birlikte uyumuşlardı. Kadının dokunuşunun anısı zihnine ve tenine kazınmıştı.

"Ama Sprite'ı hatırlamıyorsun, değil

mi?" Başını iki yana salladı.

"İlginç."

Bu tek kelimenin onu neden korkuttuğunu bilmiyordu ama korkutmuştu. "İlginç mi?"

Başıyla onayladı. "Çok sevimli bir sarhoşsun ve oldukça da gevezesin."

Yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Ne kadar

geveze?" "Çok... Apostolos."

Ash ayağa kalktı, ona söylemiş olabileceği şey yüzünden utanç içindeydi. Lütfen, tanrılar, lütfen... kesinlikle ona ne olduğunu söylememiştir. Kendisini bir fahişe olarak görmeyen tek insanı kaybedecek kadar aptal olamazdı. Ve o zaman gözlüklerini takmadığını fark etti. "Ben-"

"Gözlerimi mi düzelteyim? Evet. Sonra iblisinizi çağırdınız ve İkiniz beni Atlantis'e götürmek için kavga ettiniz. Hepimiz burada kalabilelim diye yerdeki haritayı yapan Simi'ydi çünkü siz ikiniz sarhoşken oraya gitmenin kötü olabileceğini çünkü muhtemelen anneniz fırsat bulamadan haritayı yok edeceğinizi söyledi. Sonra beni oyuncak boyutuna kadar küçültüp şehri sokak sokak gezdirdiniz ve İkiniz de bayılana kadar her parçasını bana anlattınız. Neyse ki siz bayıldığınızda ben daha da büyüdüm."

Hâlâ midesi çalkalanıyordu. "İkimizden biri seni fiziksel olarak gerçek Atlantis'e götürdü mü?"

"Seni terletmek için evet demeliydim. Ama savaşı Simi kazandı ve biz burada kaldık."

İblisin sözünü dinlediği için uzun ve rahatlamış bir nefes aldı. Küçük iyilikler için tanrılara şükürler olsun.

Ama bu yine de kendini Tory'ye ifşa ettiği gerçeğini değiştirmiyordu. Tamamen. Tamamen.

Lanet olsun.

Kadının soğuk bakışlarıyla karşılaşınca yutkundu. "Bana kızgın mısın?"

"Öfkeli. Gerçekten. Ama yalanları anlıyorum. Yani, gerçekten, siyah sırt çantalı, yirmi bir yaşındaki bu seksi, kaslı, gotik adamın on bir yaşında bir erkek olduğuna kim inanır?"

Bin yıllık her şeye gücü yeten tanrı, iblis bir arkadaşla mı seyahat ediyor? Değil mi? Bu çok gülünç."

Ash, tüm sırları onun ağzından dökülürken irkildi. "Bu arada, seninle daha önce tanıştığımızı biliyorsun." Olayı

hatırlamaya çalışırken durakladı ama hatırlayamadı. "Ne zaman?"

Onun yanındaki yatağa oturdu. "1988. Sen 1988'de Büyükbabam kalp krizi geçirdiğinde parkta onunla satranç oynuyordum. Yedi yaşındaydım."

Ash bunu çok net hatırlıyordu. Yaşlı adam göğsünü tutup inlemeye başladığında Theo filini Ash'in vezirini devirmek için hareket ettirmişti.

İri kahverengi gözlü, kahverengi atkuyruklu minik torunu koşarak gelmişti. "Papou! Papou!"

Çocuğun büyükbabasının ölümünü görmesini istemeyen Ash -eğer o gün Theo'nun kaderi buysa- ambulans çağırırken kıza göz kulak olması için Simi'yi çağırmıştı. "Ona göz kulak ol, Simi. Onu mutlu et ve iyi olduğundan emin ol. ihtiyacı olan ve istediği her şey."

Sonra Simi Soteria'yı beklemesi için Theo'nun dairesine götürürken o da Theo'yla birlikte gitti.

Bunu nasıl unutmuş?

Ona bakarken başını salladı ve sonunda karşısındaki kadının yüzünde küçük kızın tatlı hatlarını gördü. "Hatırlıyorum."

"Biliyor musun, seni Billy Idol sanmıştım."

Şimdi bunu hiç anlayamıyordu. "Billy Idol? Ona hiç benzemiyorum ve saçlarım hiç diken diken olmadı."

Omuz silkti. "Deri giyen, zincir takan ve güneş gözlüğü takan tanıdığım tek rock yıldızıydı. gün. Ayrıca uzun mor saçların ve bir küpen vardı. Daha sonra herkese babamı kurtaran bu serseri adamı anlatıp durdum. Kim ve Pam'in Goth olmasının nedenlerinden biri de seni idol olarak görmem... gerçekten ironik."

Simi'nin hâlâ uyuduğu yere doğru baktı. duvara. "Dün gece Simi'yi tekrar görene kadar her şey yerli yerine oturmamıştı." Bakışları onunkilere kilitlendiğinde, Bu sözlerdeki zekâ ve suçlama onu gerçekten ürkütmüştü. "Büyükbabamı yedi yaşındayken yanan evinden çıkarıp Yunanistan'dan getiren kişi sensin. Yol boyunca ona göz kulak olan ve babamla amcama anlattığı Atlantis hikâyelerini ona da anlatan adam."

Ash bunu inkâr etmek istedi ama nasıl yapabiliirdi ki? Artık her şeyi biliyordu. "Evet."

Başını salladı. "Sırf bu yüzden bana yalan söylediğin ve senin anlattığın hikâyeleri anlatmaktan başka bir şey yapmadığım halde beni herkesin içinde küçük düşürdüğün için sana olan öfkemi kontrol edebiliyorum, büyükbabama söyledim. Bir adama nasıl kızabilirim ki? Yedi yaşındaki bir çocuğu evinin enkazından çıkarıp hayatını kurtarmak için bir Nazi saldırısına cesaret etti? Benim büyükbabam.

gözlerini sardığınızı ve sonra onu günlerce kollarınızda taşıdığınızı, rıhtıma ulaşana kadar da onu gemiden çıkarmak için herkese rüşvet vermek zorunda kaldığınızı söyledi.

ülke. Ailesini kaybettiği için çok korkmuş ve kederliydi. Onu akli başında tutan tek şey Acheron'un sesi ona iyi olacağını söylüyordu. Adamın başına kötü bir şey gelmesine izin vermezken

onu kucaklayan ve gözyaşlarını dindiren... o sendin. Onu evlat edinen Amerikalı aileyi bulan, ilk şarküterisini finanse etmesine yardımcı olan sendin ve tüm hayatı boyunca Pazar öğleden sonra parkta karşılaştığı adam sendin. satranç oynamak." Burnundan çektiği yaşlar adamın gözlerini sulandırdı. "Senden nasıl nefret edebilirim ki?"

Ash kendi duyguları birbirine karışırken gözlerini kaçırdı. Diğer herkes ondan nefret etmişti. Onun farklı olmasını nasıl bekleyebilirdi ki?

Tory yutkundu ve Simi'ye baktı. "Onunla telefonda ve e-postalar aracılığıyla pek çok kez konuştum. Kuzenim Geary ve ben keşif gezimize Simi Projesi adını bile verdik. Çünkü Atlantis'in yerini bulmamıza yardım eden kişi Simi'ydi."

Ash'in gözleri daha önce hiç bilmediği bir şey karşısında irkildi. İblisi boğmak isterken öfke duygularının en ön safına geçti. "Simi ne yaptı?"

"Sen söyledin Akri," dedi Simi yüksek sesle esnmeden önce yerdeki yerinden. Tekrar konuştuğunda sesi onunkinin mükemmel bir kopyasıydı. "Ona göz kulak ol, Simi. Onu mutlu et ve ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin ol. istiyor." Sesi normale döndü. "Demek Simi'nin yaptığı buydu, Akri. Tam da bana yapmamı söylediğin şeyi."

"O bir öğleden sonrası içindi."

"Akri bunu Simi'ye söylemedi. Sen onu mutlu et dedin, Simi de mutlu etti. Eğer durmamı istiyorsan, Akri. öyle demiştim."

Ash, tek istediği çocuğa yardım etmekken Theo'ya ne kadar acı verdiğini fark edince ellerini saçlarında gezdirdi.

Atlantis'in yerini istemeden de olsa ortaya çıkardı. Lanet olsun. "İnsanlarla etkileşime girmemem gerektiğini çok iyi biliyorum. Nasıl bu kadar aptal olabildim?"

Tory ona doğru eğildi, yüzü o kadar tatlı ve davetkârdı ki, her ne kadar şu anda onun için en büyük tehdit olsa da. "Her zaman yalnız yaşayamazsın Ash... yoksa Asheron mu, Acheron mu yoksa Apostolos mu? Sana ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Bana seninim de.

Bu çok aptalca bir düşünceydi. Ve buna izin vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Artemis'in ruhu ve bedeni ona aitti. "Hangisini kullandığın umurumda değil. Hepsine cevap veriyorum."

"Bir tercihiniz olmalı."

"Sadece annesi Akra-Apollymi ona Apostolos diyor. Ooo, bazen de şu Jaden iblis adam ve Simi'ye karşı her zaman çok iyi olan Savitar. Simi'ye her zaman yiyecek güzel şeyler getirir. Ama sanırım Akri en çok Ash'i seviyor çünkü bugünlerde karşılaştığı çoğu insana bunu söylüyor."

Ash ona kuru bir bakış attı. "Teşekkürler, Sim."

"Rica ederim, Akri," dedi onun alaycılığına aldırmadan. "Şimdi de Simi'nin başı ağrıyor. Ağrısı geçene kadar senin üzerinde, rahat edebileceğim bir yerde uyuyabilir miyim? Artık zemini sevmiyorum. Simi'nin kanatlarını acıtıyor."

Kollarını uzattı. "Tabii ki yapabilirsin, Simykey."

Gülümseyerek dönüştü ve omzunda küçük bir ejderha dövmesi oluşturmak için vücuduna siyah bir sis olarak uçtu.

Tory bakışlarını Simi'nin üzerinde yoğunlaştırdı. "Artık sürekli değişen dövmenin sırrını biliyorum. Benim için başka sürprizlerin var mı?"

"Sanırım bu dün gece başka ne söylediğime bağlı. Lanet olsun. Hangi noktada bayıldım?"

"Sizin bakış açınıza göre, yeterince yakın değil, sanırım."

Eğer midesindeki korku yumrusunu atabilseydi, buna gülebilirdi. Hal böyle olunca, toplayabildiği en iyi şey yüzünü buruşturmak oldu. "Tüm bunları son derece iyi karşılıyorsun."

Omuz silkmeden önce bacak bacak üstüne attı. "Ne yapmam gerekiyor? Demek istediğim, bununla başa çıkmak için bir emsalim varmış gibi değil. Benim yok. Kendi kişisel şeytanına sahip bir tanrıya dönüşen bir adamla tanışmış birini tanıyor musunuz? İçindeki şeytanlar, evet, ama şeytana dönüşen bir dövme... hayır. Kesinlikle sıra dışı."

"Aslında bu tam olarak doğru değil." Gözlerini kırptırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kuzenin Geary ile konuşmalısın. Kocasını Arik eskiden bir Oneroi'ydi."

Tory sanki adamın söylediklerine inanamıyormuş gibi kıpırdamadan oturuyordu. Diğer her şeyi kabulleniyormuş gibi görünmesi ona komik geliyordu. Kısa bir duraksamadan sonra tek bir soru sordu. "Arik Yunan rüya tanrısı mıydı?"

Başını salladı.

Tory eliyle ağzını kapattı. "Demek Geary bu yüzden Atlantis'i aramaktan vazgeçti. O sosis! Yunanistan'da Arik'le tanıştıktan hemen sonraydı." Yüz ifadesi öfkeliydi. kalçasını tokatladı.

"Ah!" Ash bacağının daha yukarısına vurmadığı için şükrederek o noktayı ovuşturdu. "Bu ne için?"

"Neden biriniz bana söylemedi?"

"Bu insanlarla konuşmamız gereken bir konu değil. Çoğu senin kadar mantıklı değil."

"Evet, bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorsun." Bakışları kararlılığının her zerresini gösteriyordu. "Hâlâ Atlantis'i keşfeden kişi olmak niyetindeyim."

Ash kendi kararlılığını ortaya koyarken dondu kaldı. Bu savaşı ne olursa olsun kazanacaktı. "İnatçı olma, Tory. Bırak gitsin."

"Bunu söylemek senin için kolay. Büyükbabama, oğullarının hayal gücünü büyüleyen hikâyeler anlattığın için ailemin nasıl bir alay konusu olduğunu bilmiyorsun. Hem babam hem de amcam Atlantis'i bulmak ve orada olduğunu kanıtlamak için hayatlarını verdiler. Onların itibarını yeniden canlandırmaktan başka bir şey yapamam."

Yüzünü avucunun içine aldı ve onu bunu neden yapamadığını anlayamıyordu. "Onlar öldü, Tory. İtibarları onlar için hiçbir şey ifade etmiyor."

Ash onun kahverengi gözlerinde öfke ve keder titreşirken dişlerini sıkıldığını hissetti. "Onlar benim için her şey demek."

Onun kendi bakış açısını görmesini nasıl sağlayabilirdi?

"Sen babanın itibarını kurtarmak istiyorsun, ben de kendi itibarımı korumak istiyorum. Sen ve ben bu konuda savaş halindeyiz. Yok edilen Atlantis hakkında hiç kimse hiçbir şey bilmemeli."

"Sen bir tanrısın. Neden konumu itibarını zedelesin ki?"

İçinden bir parça umut geçti. "Atlantis'te neden bir insan olarak bulunduğumu sana söylemiş miydin?"

"Hayır."

Tanrılara şükürler olsun ki sarhoşken bile en azından bir nebze olsun kendini korumuştı. İçinden rahatlama ve neşe aktı. Ona hâlâ biraz saygı göstermesine şaşmamalı.

İşte bu yüzden Atlantis'i kimsenin bilmesine izin veremezdi. "Neden bunun peşini bırakamıyorsun?"

"Çünkü babamı seviyordum. Bunu ona borçluyum."

Ash bakışlarını kısmıştı. "Bu süreçte beni yok eder miydin?"

Tory onun neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlamaya çalışarak başını salladı. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Bu seni nasıl incitebilir ki?"

Ona gerçeği söyle, Apostolos. Ash kafasının içinde annesinin sesini duyunca irkildi.

Onun varlığını hissedince başını kaldırıp tavana baktı. Bu olay boyunca oldukça sessiz kaldın Matera. Neden bana rahibelerinden bahsetmedin?

Neden yapayım ki? Ayrıca, tanrı güçlerimi mevcut gücünde tutmak için bana tapanlar olması gerektiğini biliyordun. Öyle mi?

Bana saygı gösterenlerin sadece Daimonlar olduunu mu sanıyorsun?

Evet, aptalca, yapmıştı.

Ona g nl     gösterin, m'gios.

Ya bana ihanet ederse?

O bir insan. Sana zarar verirse onu öldürürüm.

Ama o buna izin vermezdi ve bunu biliyordu. Yapamam, Matera. Onun da bana öyle baktığını görmek istemiyorum.

Ya istemiyorsa? Ya dürüst davranıyorsa ve sen onun için bir arkadaştan fazlası de ilsen? Geçmişin benim için önemli değil. Savitar ya da Simi için de önemli değil. Bir ara güvenmeyi   renmelisin, Apostolos. Sence de öyle değil mi?

belki de o seni yargılamayacak tek kişidir.

Sana iste in dışında yapılan bir şey mi? Atlantis'i terk etmesi için ona bir sebep ver. Anlamasına izin ver.

Tory'ye baktı, Ryssa'nın gözlerinde gördüğü acıma duygusunu onun gözlerinde de görme düşüncesinden dehşete kapılmıştı. Hoşuna gitmişti
Tory'nin onu normal bir insan olarak görmesi.

Yine de, artık onun bir tanrı olduğunu biliyordu ve muamelesi de işmemişti. Belki de annesi haklıydı. Belki de ona güvenebilirdi.

"Her zaman karanlıkta yaşayamazsın, evlat"-Savitar'ın sözleri aklından çıkmıyordu. "Er ya da geç herkes kı ını askıya alır. Ama biliyor musun, çoğu zaman hala buna gülüyorsun, yaralanmana neden olan e lenceyi yaşadı ın için minnettar oluyorsun."

Bu doğruydu. Yine de Ash'in ruhunun derinliklerinde anladığı tek şey, fiziksel bir acının zihinsel bir acıdan çok daha temiz ve çabuk iyileştiğıydi.

"Lütfen bana zarar verme Soteria," diye fısıldadı Atlantisçe. Korkudan hasta hissederek annesine güvenmeye karar verdi. Elini uzattı ve güçlerini kullanarak sırt çantasını avuçlarının içine aldı.

Tory gergin bir kahkaha attı. "O şeytani Jedi numaraları hakkında şaka yapmıyordun, değil mi?"

"Pek sayılmaz." En alta uzandı ve son günlüğü çıkardı. Midesi gerçekten hasta olacağından korkacak kadar düğümlendi ve ona uzattı. "Bunu akıcı bir şekilde okuyabilmen için sana izin veriyorum. Ama şunu bil ki bunu kendi sağduyuma rağmen yapıyorum ve benim hakkımda kimsenin bilmediğı bir şeyi sana emanet ediyorum. Hiç kimsenin. Bu, korumak için öldürmeye hazır olduğum bir sır. Anlıyor musun?"

Tory onun sesindeki uğursuz nota karşısında yutkundü. Bir tanrı için bu kadar dehşet verici olan ne olabilirdi?
"Anlıyorum."

Sırt çantasını yere bıraktı. "Sen okurken ben duş alacağım."

Adam yatağı terk edene kadar kıpırdamadı. Merakla kitabı açtı ve sanki İngilizceymiş gibi okuyabildiğini fark edince nefesi kesildi. Her harfi, her tanımı biliyordu. İnanılmazdı ve okudukça sahneleri zihninde bir film izler gibi net bir şekilde görüyordu.

İlk başta sadece bir prensesin hayatının samimi ve zararsız detaylarıydı, ta ki kardeşi hakkında konuşmaya başlayana kadar ...

Fahişe.

* * *

Ash içindeki acı ve öfkeyle savaşıırken suyun teninin üzerinde kaymasına izin verdi. Tory ona bir daha asla aynı şekilde. Asla.

Neden annesini dinlemişti ki? Kız kardeşinin tüm günlüklerini yok etmeliydi.

Ben tam bir pisiğim.

Onun gerçeğini inkâr etmek mümkün değildi. Asla istemediği bir geçmiş tarafından sonsuza dek lekelenmişti. Şu anda o Estes'ten daha önce hiç nefret etmediği kadar nefret ediyordu. O iğrenç piç onu her şeyden mahrum etmişti.

Tory'nin bile saygısı var.

Suyu kapattıktan sonra duştan çıktı ve onu kapı aralığında durmuş kendisine bakarken buldu. Kendini kurulamak için havluya uzanırken kadının sessizliği karşısında utanç ve mahcubiyet duydu. Kendini onun hakaretlerine ve öfkesine hazırladı. "Seni lekelediğim için özür dilerim, Soteria. Buna hakkım yoktu."

Ona yaklaşırken yüzünden tek bir damla gözyaşı süzüldü.

Ash onun tokadını ya da hakaretlerini bekleyerek gerildi. Daha azını hak etmiyordu ve daha fazlasını da beklemiyordu. Bu yüzden onu kollarına çekip öptüğünde afalladı. Tamamen.

Tory onun dudaklarından çekildi ve kollarını boynuna dolayarak onu kendine yakın tuttu. hayat onu parçaladı. Ve onu alay edilmenin ya da aşağılanmanın nasıl bir şey olduğunu anlamamakla suçlamaya cüret ettiğini düşündü. Tanrı'ya şükür, onun kendisiyle alay eden üzüntüsünün derinliği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Boğazında biriken duygu karmaşası onu boğmak üzere olduğu için konuşamıyordu. Onun için kızgındı ve kalbi kırılmıştı.

Ve o anda, bu adamı ne kadar çok sevdiğini fark etti. Takeshi'nin sözleri şimdi ona tamamen mantıklı geliyordu.

"Ona iyi bak, Soteria. Ve unutma ki nezaket nedir bilmeyen bir adam için büyük cesaret ve yürek ister. Bir başkasına göster. En vahşi hayvanlar bile sabırlı ve nazik bir el tarafından evcilleştirilebilir."

Dayak hikâyelerini hatırlarken elini adamın pürüzsüz, mükemmel sırtında gezdirdi. Sırtının yara olmasına bile izin vermemişlerdi, böylece daha kalın, yaralı deri onu yeni kirpiklerin acısından korumaya yardımcı olacaktı. Ona yapılan şey çok yanlıştı... "Sana yaptıkları için çok üzgünüm, Acheron. Çok üzgünüm."

Ash gözlerini kapatarak onu kendine doğru çekti ve nefesini içine çekti. "Bunun için beni kınamıyor musun?"

"Ne için?"

"Ben..." Ona "fahişe" kelimesini söylemeye cesaret edemiyordu.

Tory bir gece önce kırılmakla ilgili sözlerini hatırlayınca onu daha sıkı tuttu. Demek istediği buydu. Geri çekilerek, samimiyetini görebilmesi için yüzünü ellerinin arasına aldı. "Aramızda hiçbir şey değişmedi. Geçmişin umurumda değil Ash. Umurumda değil. Benim için önemli olan tek şey şu anda karşımda duran adam."

"Ben bir erkek değilim, Soteria."

Hayır, değildi. O bir tanrıydı. Güçlü. Alçakgönüllü. Nazik ve Ölümcül bir şekilde. İlk kez, onun gördüğü tüm bakış açılarını anlıyordu. "Biliyorum. Ama tanrılığının seni klozet kapağını indirmekten muaf tutacağını sanıyorsan, bir daha düşün."

Ash güldü, durum ne olursa olsun onun gücüne ve mizahına hayran kalmıştı. "Kimsenin yanımda durmasına alışık değilim."

"Biliyorum. Ben hep şanslıydım. Ailem beni güvende tutmak için şeytanın kendisiyle savaşırdı. Dünyada yalnız olmanın senin için ne kadar güç gerektirdiğini hayal bile edemiyorum. Sana zarar vermek isteyenlerden korunacak bir yerin olmaması. Ama seni terk etmeyeceğim. Eğer ben Hayatımda başka hiçbir şeye değil, dostum dediğim kişilere sadığım. Ve eğer izin verirsen, senin arkadaşın olmaktan onur duyarım, Acheron."

Kadının teklifi ve inkâr edemeyeceği tek bir gerçek karşısında yüreği acıdan kavruldu. "Daha önce benim hakkımda her şeyi bilen bir arkadaşım olmamıştı." Artemis'i bir arkadaş olarak saymıyordu ve Nick'in ölümünün nedeni de bu bilgi eksikliğiydi. Nick'e bir kez olsun Simi'yle tanıştıracak kadar güvenmiş olsaydı, Nick onunla yatmazdı çünkü onun Ash'e ait olduğunu bilirdi. Bu ikisine de her şeye mal olan bir hataydı.

"Ne düşündüğünü biliyorum Ash," dedi ve geri adım atarak ona baktı. "Bana güvendin ve ben de seni asla yüzüstü bırakmayacağım."

Zaman gösterecek.

Yere baktı ve sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bu arada, çıplak çok tatlısın. Şimdi giyin. Sana bazı sorularım var."

Anında giydirildi.

Güçleri karşısında Tory'nin gözleri büyüdü. "Bunun işe yarayabileceğini biliyorsun. Bahse girerim hiç geç kalmazsın, ha?"

"Denerim. Şimdi ne gibi sorularınız var?"

Onu, günlüğün yatağın üzerinde durduğu odaya geri götürdü. "Dün gece bana hamile bir kızın olduğunu söylemiştin. Günlüğün tarihinden kaç yaşında olduğunu biliyorum. Kızın kaç yaşında?"

"O doğduğunda yirmi bir yaşındaydım." Kat'in yaşı için en kolay açıklama buydu.

Tory günlüğü eline aldı ve okumayı bıraktığı kâğıt parçasını açtı. "Tamam, yani o büyük büyük büyükannem. Kafamı karıştırıyor ama bununla başa çıkabilirim." Günlüğün kenarına bir not düştü. "Annesi kim?"

"Söylememeyi tercih ederim."

"Artemis. Anlaşıldı. Bu konu hakkında hiç konuşmadık."

Kızın tahmin etme yeteneğine ve bu kadar Kızıl saçlı sorunu hakkında uzlaşmacı. "Nasıl-"

Konuşmasını engellemek için elini adamın dudaklarına götürdü. "Günlükten anladığım kadarıyla, o iyiliğine karşılık vermeyi reddetse bile onu koruyorsun. Ama sana bir sonraki sorum, beni öğrendiğinde ne yapacak?"

* * *

Satara, Sığınak'ın gölgelerinde, bir masada uzun boyunlu birasını -oldukça kötü bir karışım- yudumlayan bir müşteri gibi davranarak Acheron'un yeni bulduğu evcil hayvanıyla birlikte saklandığı odadan çıkmasını bekledi. Acheron'un

Babası Apollo'nun ona verdiği tek gerçek hediye, diğer tanrılar tarafından fark edilmeden geçebilme yeteneğiydi. Bunu onun için casusluk yapabilsin diye yapmıştı. Kızın bu yeteneğini onun için kullanmaktan çok ona karşı kullandığını bilmiyordu; bir kehanet tanrısı için babası inanılmaz derecede kalın kafalı olabilirdi. Yine de egosu öyle bir şeydi ki, üzerinde durduğu zemine kesinlikle tapmayan birini düşünemezdi.

Ve Acheron'a olan yeteneği nedeniyle, sahip olduğu tüm glere rağmen, arka plana karıştı. Anti-Atlantean gizleme cihazına sahip olmak ne güzel.

Bu da dün gece çok yardımcı oldu.
Stryker için bilgi toplamaya çalışırken Acheron'un şu anki kadın takıntısını öğrenmişti. Ya da zayıflık mı demeli?

Aradığı günlük buradaydı, onun çekimini hissedebiliyordu ama Atlantis tanrısı onu koruyordu ve o koruduğu sürece, onun gazabını göze almadan ona dokunamazdı.

Bu yüzden onun gardını indirmesini ve ya çantayı ya da bimbo'yu korumasız bırakmasını bekliyordu. Ve eğer iblisleri işlerini doğru yaparsa, Ryssa'nın kitabını ve içerdiği sırları ele geçirme şansı olacaktı.

Satara göğsünde Ash'in binayı terk ettiğini gösteren acıyı hissedince nefesi kesildi. Gülümseyerek ayağa kalktı ve onun en çok koruduğu eşyasını almak için st kata yöneldi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Satara, Aimee Peltier ile Ash'in yeni evcil hayvanının ikisinin kaldığı odanın dışında durduğunu görünce geri çekildi. Lanet olsun! Ayı yanında olduğu sürece o küçük sürtüğe dokunamazdı. Bir keresinde Seattle'da bir Were-Hunter güvenli bölgesinin kutsallığını ihlal etmeye kalkışmış ve bu yüzden neredeyse öldürülüyordu.

Savitar ne demek istediğini açık ve net bir şekilde anlatmıştı. Wereler onun menüsünde değildi.

Piç kurusu.

Ama hiçbir şey değilse bile, deneyimlerinden öğrenmişti. Bu da ya ayı gidene ya da onlar odanın kapısını açıp içeri sızana kadar günlüğü alamayacağı anlamına geliyordu. Apollymi'nin iki baş rahibesinin de yanlarında olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Sonuncusu ihtiyacı olan tek şey içlerinden birinin tanrıçasının güçlerini çağırmasıydı -Apollymi, Artemis'in yanında çırpılmış bir köpek yavrusu gibi kalan ölümcül bir orospuydu.

Zamanını beklemek zorunda kalacaktı.

Geri adım atarak gölgelere döndü ve saldırmak için uygun bir an bulana ya da iblisleri gelene kadar beklemeye başladı -Eğer buraya gelirlirse. Bu iblisler çoğu gün değerlerinden daha fazla sorun çıkarıyordu. Daimonların aksine, onlarda bir tanrı kompleksi vardı ve itaat etmek zorunda olmadıkları kimseye cevap vermekten hoşlanmıyorlardı.

Ama iblisler bazen işe yarıyordu. Sığınak yasalarını ihlal ederlerse, oh, iyi. Ölmeleri kimin umurundaydı?

Ya da daha iyisi...

Artie Teyze bu konuda daha iyi bir müttefik olabilir. Eğer Artemis başka hiçbir şey yapmazsa Acheron'u bir süreliğine yoldan çekebilirdi... özellikle de teyzesi Acheron'un başka bir kadının bahçesinde oynadığını öğrenirse.

* * *

Tory okumaya devam etmek için yanıp tutuşuyordu ama Aimee'nin eski dili bilme ihtimaline karşı kendini tuttu ve günlüğü güvende tutmak için sırt çantasına koydu.

Aimee'nin bulunduğu küçük yuvarlak masanın etrafına baktı, Justina ve Katherine takılıyor ve kötü randevu hikayelerini paylaşıyorlardı.

Tory'nin hayatını boşa harcamak için pek de sevdiği bir yol değildi. "Çocuklar," dedi onlara gülümseyerek. "Alınmayın ama ben çıldırmak üzereyim.

Lütfen aşağı inip barda takılabilir miyiz yoksa Siz üçünüz kaşlarımın uzamasını izlerken beni burada oturup sıkılmaktan alıkoyacak bir şey var mı? Yani gerçekten, ben iyiyim. Kendiliğinden yanmayacağım ya da başka garip bir şey yapmayacağım. Söz veriyorum."

Aimee güldü. "Evet, ama oraya gidersem ve çocuklar beni görürse, beni işe koyarlar."

Tory sıırttı. "Beni çalıştır, yalvarırım!" Her şey hareketsiz büyümekten daha iyiydi.

Aimee şüpheyile başını eğdi. "Garsonluk yapmayı biliyor musun?"

"Kesinlikle. Ailemin New York'ta üç şarküterisi ve iki restoranı var. Onların yanına her gittiğimde köle gibi çalışıyorum."

Justina ellerini kaldırdı ve yüzünü buruşturdu. "Masalar, bulaşıklar, pencereler ya da başka bir şeyle uğraşmıyorum.

insanların mikropları ya da tükürükleri."

Üçü de onun hakkında bilmeleri gerekenden çok daha fazla bilgi içeren bu istenmeyen itiraf karşısında merakla ona baktılar.

"Tamam, seks ve öpüşme bir yana. O tamamen farklı. Yemek yemek başka bir konu. İnsanlar iğrenç."

Tory güldü.

"Ben de yardım edeceğim," dedi Katherine. "Tina, Tory'yi takip edebilir
Tina'yı tükürük mikroplarından, Tory'yi de can sıkıntısından koruyacaktır."

Aimee, Katherine'le alay etti. "Hanımlar, alt kattaki kas gücümüzü görmediniz mi? Buraya kötü niyetle gelen herhangi biri ya da herhangi bir şey olursa ailem yerleri paspaslar,
Tavan ve duvarlar da onlarla birlikte. Ash'in Tory'yi buraya neden getirdiğini sanıyorsun?"

Katherine gülümsedi. "Tamam, biz satıldık. Ayrıca rahibelerimi kalabalığın içine dağıttım, böylece biz de izleyebileceğiz. Oldukça iyi korunuyor olmalıyız."

"Güzel fasulyeler." Tory, Aimee'yi aşağıya kadar takip etti, böylece ona bir Sığınak tişörtü ve kot pantolonunun üzerine giymesi için beyaz bir yarım önlük alabildi. Günlüğü önlüğün cebine sokan Tory, Justina onu takip edip dikkat çekmemeye çalışırken garsonluk yapmaya başladı.

Evet.

Antik bir kenti duvarla çevirebilecek kadar kalın bir FO tavrına sahip olan ve herkese

bir sonraki kurban onlardı. Ama sorun değildi. Tory kadını sevmişti, tavırları ve her şeyiyle.

Arkadaşına gülümseyerek, son derece yakışıklı bir adamın tek başına oturduğu masaya gitti ve ona Ash'inkini hatırlatan bir güneş gözlüğü taktı. Tamamen siyah giyinmişti ve Ash'te dikkatini çeken aynı FU tavrına sahipti tanıştıkları gece. Kahverengi saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı ve Dev'in kolundaki çift yay ve ok işaretinin aynısını taşıyordu. Ash ona bunların Artemis tarafından Karanlık Avcıları'nı işaretlemek için kullanıldığını söylemişti ama dışarıda hâlâ gün ışığı vardı, belki o da Dev gibiydi ve bunu takıyordu Çünkü havalı olduğunu düşünüyordu.

Kadın yaklaştıkça, Tory onun başka bir Varlık-Hayvan olduğunu düşündü. "Selam tatlım," dedi selamlarken. "Senin için ne yapabilirim?"

Adamın güneş gözlüğü için kendisine baktığını anlayamadı ama bakışlarının ağırlığını somut bir dokunuş gibi hissedebiliyordu. Gözünü kırpmasına fırsat vermeden ayağa kalktı ve bir elini beline koyarak arkasında durdu. Başını saçlarına doğru eğdi ve derin bir nefes aldı.

"Acheron kokuyorsun." Sesi derindi ve kalın bir Cajun aksanına sahipti.

Tory elini günlüğün üzerine koydu, onun için ölümüne savaşmaya hazırdı. "Elini üzerimden çekip geri çekilmek isteyebilirsin."

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa gününü mahvederim."

Adam kızın kulağına acı acı güldü. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Elini olabildiğince hızlı bir şekilde dergiden adamın kasıklarına götürdü. Dişlerini gıcırdatarak, yıllarca arkeoloji yapmanın verdiği güçle onu kavradı ve acıdan iki büküm olana kadar bükte. Adamın yüzü kıpkırmızı olurken ve ona küfrederken elini bıraktı.

"Düşünecek bir şey yok dostum. Boyumun 1.80 olduğunu düşünürsek, pısırik bir kadın olmadığımı bilmen gerekirdi."

Justina onun arkasına geçti.

Ona doğru yürümeye başladı ama daha temas kuramadan Dev oradaydı ve onu geri itti. "Nick, sen daha iyi bilirsin."

Nick, Dev'i iterek kendisinden uzaklaştırdı. Dev ona doğru tekrar hamle yaptığında Nick elini kaldırdı ve görünmeyen bir güçle Dev'i duvara çarptı. "Ben senin kaltağın değilim, Dev.

Bir daha sakın bana elini sürme." Nick ceketinin yakalarını çekiştirerek düzeltti ve ona doğru yürüdü.

Saçlarından bir tutamı omzundan kaldırdı. "Ash'e selam söyle ve Nick Gautier'le tanıştığını mutlaka söyle." Dışarı çıkmadan önce sanki ondan öğreniyormuş gibi saçlarını savurdu.

Dev yere çakıldı.

Yenildiği için küfrederken Tory iyi olduğundan emin olmak için yanına koştu. "Bu da neydi böyle?" diye sordu ona.

İç çekerek kendini ayağa kaldırdı. "Nick'in sorunları var. Ne yazık ki Ash en büyük sorunu gibi görünüyor."

"Nasıl yani?"

"Eskiden çok iyi arkadaşlardı ama şimdi can düşmanı oldular. Nick'in Ash'le birlikte olduğunu anlayabileceğini bilmiyordum, yoksa onu buraya almazdım. Özür dilerim."

Tory onun özrünü elinin tersiyle itti. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Sadece bu düşmanlık beni hayrete düşürdü." Ash'in sadece kendisinde böyle bir öfke uyandırdığını düşünüyordu. "Onları düşman edecek ne oldu?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ama birkaç yıl önce ne kadar yakın olduklarını düşünürsek, müthiş bir kavga olmuş olmalı."

Tory bu açıklama karşısında başını salladı. Zavallı Ash. Kendisine güvenecek kimseye güvenemez miydi? Herkesten bu kadar ürkmesine şaşmamalı. Görünüşe bakılırsa, bazı insanların ticaret kartları biriktirdiği gibi düşman biriktiriyordu.

Bu, onu daha da fazla koruma isteği uyandırdı.

* * *

Ash, Liza'nın dükkânına girmeden hemen önce durdu. Nedenini bilmiyordu ama Tory hakkında içinde kötü bir his vardı. Bunu açıklayamayınca kendini Sığınak'a geri götürdü ve onu barın arkasında durmuş bira yaparken buldu.

Daha önce hiç bilmediği türden bir rahatlama onu doldurdu. Hiç düşünmeden barın arkasına geçti ve onu kendine doğru çekti, böylece onu orada, güvende ve bütün olarak hissedebilecekti.

Uzandı ve eliyle onun yanağını kavradı. "İyi misin?"

"Evet, ben sadece..." Kendi aptallığına homurdandı. "Boş ver."

Aimee yanlarında durakladı. "İçinizde kötü bir his olduğunu söyleyecektiyse, saçmalamıyordunuz. Nick birkaç dakika önce buradaydı."

Korku tüm benliğini kaplarken midesi yere çarptı. "Ne oldu?"

Tory onunla yüzleşmek için döndü. "Size selamlarını iletmemi söyledi."

Ash üstü kapalı tehdit karşısında küfretti. "Bu bok çuvalına inanamıyorum. Eğer sana nefes bile aldırırsa, yemin ederim boğazını koparırım."

Dev diğer taraftan bara yaslanırken güldü. "Korkacak bir şey yok. Tory onu tek başına dışarı çıkardı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani senin yerinde olsam ona çok iyi davranırdım Ash. Son derece hassas bir bölgeye iyi yerleştirilmiş bir sıkıştırma ile eğitilmiş bir savaş mührü gibi kıcını düşürdü. Bu Bu işin içinde olmayan bizler için çok eğlenceli. Ancak Nick muhtemelen en az bir hafta boyunca topallayan bir falsetto olacak." Ürperdi. "Ben kendi adıma hayatımın geri kalanında onunla aramda en az bir metre mesafe bırakmayı planlıyorum."

Tory'nin yüzü pembeleşti. "Yabancılar tarafından tartaklanmaktan hoşlanmıyorum."

O da kızın tartaklanmasından hoşlanmıyordu ve bu durum öfkesini ön plana çıkardı. "Nick gerçekten sana zarar vermedi mi?"

"Hiç de bile. Ama onu incitmek zorunda kaldığım için nefret ediyorum. Zavallı adam."

Ash bu sözler üzerine gözlerini güneş gözlüklerinin arkasına kapattı.

ona dokundu. Bu yüzden onun için çok şey ifade ediyordu. En kötü yaratıkların bile içindeki iyiliği görebiliyordu - ilk tanıştıklarında onun dışında. Ama o bile

çekici bulmaya başlamıştı. "Neden yukarıda dinlenmiyorsun da buradasın?"

"Can sıkıntısı. Hiçbir şey yapmadan oturmak bana göre değil. Gün. Ben Yunan'ım. Çalışmalıyız. Del Teyzemden alıntı yaparsak, "Temizlik yapabiliyorken yalınlık yoktur."

Aimee güldü. "Merak etmeyin, onu gözümüzün önünden ayırmayacağız... Nick olayından sonra da bu barın arkasından ayırmayacağız."

"Evet," dedi Tory hüznle, "Prisoners R Us."

Ash kaşlarını kaldırdı. Bunu kötü bir şeymiş gibi söylemişti. Doğrusu, bunun için minnettardı. "Güzel. Madem hepiniz kontrol altına aldım, işlerime döneceğim ve kısa süre içinde geri geleceğim."

"Dikkatli ol."

Liza'nın dükkânına dönmeden önce başını Tory'ye ve ona dokunan sözlerle doğru eğdi. Tam kapı tokmağına uzanırken Artemis'in tiz çılgılığının beyninde dikenli tel gibi yankılandığını duydu.

"Acheron! Buraya! Şimdi!"

"Ben senin köpeğin değilim, Artemis."

Kadın sokakta adamın önünde belirdi, gözleri kıpkırmızıydı. "O zaman eğer topuklamayacaksan, bakalım senin sürtüğünü yalvartabilecek miyim?" Kadın solmaya başladı.

Ash onun kolunu tuttu ve yanında tuttu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kolunu adamın elinden çekip aldı. "Gerçekten gidip başka bir kadınla yatabileceğini ve benim bunu öğrenmeyeceğimi düşünmedin, değil mi? Seni vefasız domuz! Ben ona daha önce hiçbir ölümünün çığlık atmadığı kadar çığlık attıracağım."

Bu sefer kız gitmeye başladığında Ash ona saldırdı ve onları Olimpos'taki tapınağına götürdü. Onu kendisiyle yatak odasının duvarı arasında sıkıştırdı. Artemis öyle şiddetli bir çığlık attı ki Ash hâlâ duyabildiğine şaşırdı.

"Bırakın beni!"

Başını iki yana salladı. "Bunu çözene kadar olmaz."

"Neyi halledeyim? Senin yalancı, inançsız bir piç olduğunu mu? Bunu nasıl yaparsın!" Adamın yüzünü tırmalamaya çalıştı.

Ash onun ellerini tuttu ve onu duvarla kendisi arasında sıkıştırdı.

"Onun hayatını, ruhunu, her şeyini alacağım!" "Ona dokunmayacaksın."

"Bana emir veremezsin!"

Bu sözler onun öfkesini öyle bir doruğa çıkardı ki hemen gerçek yok edici formuna dönüştü. Mavi ellerini gördü ve geri kalanının neye benzediğini ancak hayal edebildi. "Beni zorlama Artemis. Haftalardır beslenmiyorum ve bu konuda seni öldüreceğim. Anladın mı?"

Ona hırladı. "Senden nefret ediyorum!"

"Benden hep nefret ettin. Seni tapınağında ilk öptüğüm andan beri beni hor görüyorsun ve bunu biliyorum."

Artemis öfkeli bir çığlık atarak, kalbi parçalara ayrılıyormuş gibi hıçkırmaya başladı. Ona karşı savaştı. "Bu doğru değil. Biz arkadaşlık. Ben seni sevdim!"

Hâlâ inandığı yalanlarla alay etti. "Beni o kadar çok sevdin ki ayaklarının dibinde katledilmemi izledin. Bu sevgi değil, Artie. Ben öldüğümde rahatladığını hissettim."

İnkâr edercesine başını salladı. "Seni geri getirdim çünkü seni seviyordum."

"Bu senin kendine söylediğin bir yalan, ama ben gerçeği biliyorum. Beni geri getirdin çünkü annemden korkuyordun."

"Ben bir tanrıçayım!"

"Ve ben bir tanrıyım. Güçleri seninkilerle alay eden bir tanrıyım ve sen bunu biliyorsun."

Onu uzaklaştırmaya çalışırken tekrar çığlık attı. "Bana ihanet ettin ve bunun intikamını almak istiyorum."

"O zaman hıncını benden çıkar."

Onun sözleri karşısında dondu kaldı ve ona saldırdığından beri ilk kez akli başında gibi görünüyordu. "Ne diyorsun sen?"

Ash küçük bir adım geri çekildi, gerekirse onu tekrar yakalamaya hazırdı. "Sana ihanet eden benim. Eğer birinin kanını akıtmak istiyorsan, kendimi sana kurbanın olarak sunuyorum. Ama Soteria'ya asla elini sürmeyeceğine dair bana yemin etmelisin. Asla."

Gözlerindeki cinsel ateşin alevi onu hasta ediyordu. Kadın istediği kadar inkar edebilirdi, ama o

onun kanını akıttı ve acı çekti. Hep yle yapardı. "Sadece güçlerini kendini iyileştirmek için kullanmayacağına yemin edersen. Hak ettiğin cezayı alacaksın ve bunun için acı çekeceksin. bana yaptıkların."

Çünkü her zaman Artemis'le ilgiliydi.

Elbette Tory'yle birlikte olmazdı çünkü Tory ona karşı nazikti. Onunla birlikte olmasının tek nedeni Başka biri Artemis'in canını yakacaktı ve bunun için kanını akıtacaktı.

Evet.

"Yemin ederim."

Çenesini kaldırdı. "Beni serbest

bırak." "Söz verene kadar olmaz."

"Sana söz veriyorum, srtğne dokunmayacağım."

Kadının sözleri ve Tory'ye karşı dile getirmediği tehdidi karşısında irkildi. "Ve onun peşinden başka kimseyi de gndermeyeceğini."

Tereddüt

etti.

"Artemis?"

En sevdiği oyuncağı kırılmış bir ocuk gibi suratını astı. Adamın bu konuda pes etmeyeceğini anlayınca kollarını göğsünde kavuşturdu ve tükürdü, "İyi. Yemin ederim senin fahişen benden ya da benim köleler."

Elini onun boynuna doladı. "Ve yemin ederim bir daha ona fahişe, sürtük ya da başka bir hakarette bulunursan seni

öldürürüm. Beni anlıyor musun? Onun adı Soteria ve ona başka bir şey demeyeceksin."

Gözlerindeki öfkenin yerini korku almıştı. Biliyordu ki adamın ettiği yemini yerine getirmekten başka seçeneği yoktu. Ve şu anda onu öldürme düşüncesi, yapmayı en çok istediği şeyler listesinde en üst sıralarda yer alıyordu.

"Anlıyorum," dedi Artemis soğuk bir sesle. "Şimdi kendini benim için hazırla, fahişe."

Ash, onu hiç kimsenin vurmaması gereken bir seviyede vurduğunu bildiği sözlerle yüzünü buruşturdu ve bunun için ondan nefret etti. Bir keresinde Kalp atışları, yüzyıllar boyunca umutsuzca inşa etmeye çalıştığı tüm saygınlığını yok etti ve onu, babasına ona zarar vermemesi için acınası bir şekilde yalvaran küçük bir çocuğa indirgedi.

Lanet olsun ona. Bunu yapmak istemiyordu ama başka seçeneği olmadığını da biliyordu. Midesi öfke ve tiksintiyle öylesine gerilmişti ki, bu his yüzünden kusmadığına şaşırdı.

Dün gece buna değdi.

Hayır... Soteria buna değer. Ona sarıldığında, o bir fahişe değildi. Acınası ya da istenmeyen biri değildi. Onun kollarında geçirdiği o huzur anı için bu hiçbir şeydi.

Tek umudu, Artemis'in onunla işi bittiğinde hâlâ böyle hissedebilmesiydi.

Korkudan hasta olmuş bir halde ondan uzaklaştı ve uzun paltosunu yere bıraktı, ardından gömleğini başının üzerine çekti. Tanrım, sanki amcasının evinde kendini yeniden satıyormuş gibi hissediyordu. Tek ihtiyacı olan el ve ayak bileklerindeki altın bantların yerine takılması ve dilinin Delinmiş. Saçından tutup onu en iyi nasıl memnun edeceğini söylemesi için.

Elini Simi'nin uyuduğu göğsünün üzerinde gezdirdi. "Simi? İnsan formunu almanı istiyorum." Eğer hala onun teninde olsaydı

Artemis onu dövmeye başladığında, o da inip tanrıçaya saldıracaktı. Tam teslimiyet sözü verdiği için kızının bunu yapmasına izin veremezdi.

Simi yüzünde değerli bir gülümsemeye göründü, ta ki nerede olduğunu fark etti. Sonra dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Neden o yaşlı düve-tanrıçayla buradayız, Akri? Simi yine eğleneceğimizi sanıyordu."

"Biliyorum, Sim. Beni bir süreliğine yalnız bırakmana ihtiyacım var."

Gözleri koyu kırmızıya dönerken burun delikleri öfkeyle alevlendi. Onu ne zaman buradan ayrılmaya zorlasa başına neler geldiğini biliyordu. "Akri-"

"Sadece yap, Simi." Artemis'in onlara ters ters baktığını görmek için onun arkasından baktı. "Sığınak'a gitmeni ve Soteria'yı benim için korumanı istiyorum. Kimsenin ona zarar vermediğinden emin ol."

Simi döndü ve Artemis'e tısladı. "Ben gidip Akra-Tory'yi koruyacağım, Akri. Ama Simi seni bırakmak istemiyor. Keşke izin versen
Simi onun yerine düveyi yer."

Ash onun yüzünü kavradı ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Git Simi ve insanları ya da Wereleri yeme."

Simi ortadan kaybolmadan önce başını salladı.

Ash, Artemis'in bakışlarıyla karşılaşınca yutkundu. Bir an sonra bilekleri zincirlerle çevrildi. Artemis'in elinde bir kırbaç belirirken yukarı çekildi ve genişçe açıldılar. Yüzyıllar boyunca yaşadıklarının etkisiyle uzun bir nefes aldı ve kalbinde kabaran öfkeyle savaştı.

Bunu nasıl yapabildi ve hala ona karşı hisleri olduğunu iddia etti?

"Bana son kez ihanet ettin, Acheron."

Acı acı güldü. "Sana ihanet mi ettim? Ne zaman bana sadık kaldın ki?"

Sorusuna, yüzüne dudağını yaran acı bir ters vuruşla cevap verdi. Ancak şimdi güvende olduğu için ona saldırabilirdi. Saçlarını tuttu, anında sarıya çevirdi ve başını olabildiğince sert bir şekilde geriye doğru çekti. "Keşke seninle hiç tanışmasaydım."

"Sizi temin ederim ki hislerimiz karşılıklı olmaktan öte."

Sonra da en acımasız şeyi yaptı. Önünde bir ayna belirdi ve ona tanıştıklarında giydiği chiton'u giydirdi. Saçlarını ensesinden geriye doğru tarayarak nefesini tenine üfledi, onun ne kadar Nefret ettim.

"Korktuğun şey bu, değil mi? Tüm dünya Gerçekte nasıl bir fahişe olduğunu bilerek. On bir bin yıl sonra, hâlâ ücretini ödeyebilenin yatağında sürünüyorsun. Söyle bana Acheron, Soteria sana ne verdi? onunla yattın mı?"

Aynada ona ters ters baktı ve gerçeği söyleyerek cevap verdi. "Beni senin asla başaramadığın bir şeyle satın aldı Artemis. Nezaket. Sıcaklık."

Kadın adamın saçını öyle bir çekti ki, adamın bir avuç dolusu saçı kopardığından emin oldu. "Seni piç fahişe! Benden isteseydin sana dünyayı verirdim ama sen bunun yerine sıradan bir insanın yatağında olmayı tercih ediyorsun."

Ağzının kenarındaki kanı yaladı. "Bana hiçbir şey vermedin Artemis, bedelini pahalıya ödetmeden. Kalbini bile."

"Bu doğru değil. Kızını senin için doğurdum!"

"Hayır. Kızını sen doğurdun. Katra'yı benim yüzümden doğurmadın. Onu tamamen bencilce sakladın ve bunu sen de biliyorsun. Ona sahip olduğumu bilmemi hiç istemedin çünkü onu benimle ya da başkasıyla paylaşmak istemedin. Sen

Bana her an gerçeği söyleyebilirdin ama sen onu benden on bir bin yıldan fazla bir süre sakladın." Ruhunu kavuran bir gerçek karşısında başını salladı. "Bencilsin ve üşüyorsun ve sana dokunduğumda donmaktan bıktım."

Kırbacı sırtına indirdi. Ash acı içinde kıvranırken tısladı.

"Sana sahibim!" diye haykırdı.

Ash onu yerinde tutan zincirleri sıkıca kavradı. "Senin tarafından sahiplenilmeyeceğim Artemis. Artık olmayacağım. İyilik için kendimi seninle takas etmek zorunda kalmamalıyım ve artık buna son veriyorum."

Ona tekrar vurdu. "Kendini seni anlayamayan bir insana satmayı mı tercih ediyorsun? Güçlerimiz hakkında hiçbir şey bilmiyor. Tanrı olmanın ne demek olduğunu bilmiyor. Tanrı olmanın sorumluluk. Fedakarlık."

Nefes alıp verirken aynada ona baktı. "Sen de öyle. Soteria benden hiçbir şey istemiyor. O verir, Artemis. Koşulsuz. Gizli bir gündemi yok. Herkesin içinde elimi tutar. Benimle görülmekten utanmıyor."

Başını geriye attı ve kulağına hırladı, "Çünkü seninle görünmenin ona hiçbir maliyeti yok! Benden çok şey istiyorsun. Hep istedin."

"Benden de aynı şeyi istediğin hiç aklına gelmedi mi? On bir bin yıldır sana veriyorum ve bundan bıktım. Sen ve kardeşin tarafından alay edilmekten bıktım. Senin saçmalıklarına katlanmaktan ve senin ruh halinle uğraşmaktan yoruldum. bana aynı nezaketi göstermeyi reddediyor. Özgürlüğümü istiyorum."

Saçlarını serbest bıraktıktan sonra, tırnaklarını acı verici bir şekilde sırtına geçirmeden önce ona üç kez daha vurdu. "Senin için özgürlük yok, fahişe. Asla."

* * *

Tory, Simi'nin bara doğru yürüdüğünü görünce gülümsedi. İblisi ilk gördüğü anı hâlâ hatırlıyordu, gerçi o zamanlar Simi'yi üniversite çağında sıradan bir kız sanmıştı. Onun için harika bir bebek bakıcısı olmuştu. Yaptıkları onca telefon ve e-posta konuşmasından sonra Simi'nin bir iblis olduğu gerçeğinden bahsetmemiş olmasına inanmak zordu.

Sonra tekrar ...

Ama Simi yaklaştıkça, onda bir terslik olduğunu anladı. "Sorun ne, Simi?"

"O yaşlı düve tanrıça yine Akri'nin canını yakıyor ve Akri Simi'nin ona yardım etmesine izin vermiyor, ama Simi'nin orospu tanrıçanın yaptıkları hakkında bir şey söylememesi gerekiyor, bu yüzden Simi'nin bir şey söylediğini unutun." Bir bar taburesine oturup çenesini eline dayadığında ofladı. "Simi'ye biraz dondurma ayarla, Akra-Tory. İhtiyacım var çift kaşık."

Aimee Simi'nin yanına giderken, Tory de iblisin yanına oturmak için yürüdü.

"Düve Tanrıça Ash'e zarar veriyor da ne demek? Hera'yı mı kastediyorsun?" Mitolojide en sık inek gözlü olarak anılan tanrıçaydı.

"O değil. Kızıl saçlı olanı Simi yemek istiyor ama Akri 'Hayır, Simi. Artemis'i yiyemezsin' der. Simi o düveden nefret eder."

Tory, Ash'in ona Artemis ve ilişkileri hakkında anlattıklarını hatırlayınca buz kesti. "Ash nerede?"

"Olympus'ta. Simi'ye gelip seninle kalmasını ve kimsenin sana zarar vermediğinden emin olmasını söyledi."

Bu iyi bir şey olamazdı ve Tory ona yardım edemediği için kendini kötü hissediyordu. "Artemis Ash'e ne yapıyor?"

"Simi'nin söylememesi gerekiyor." Sesini alçaltmadan önce yaramaz bir çocuk gibi barın etrafına bakındı. "Ama Akri, Simi'nin size gösteremeyeceğini söylemedi..." Elini uzattı. ve Tory'nin koluna dokundu. Bunu yaptığı anda, Tory Ash'in dövuıldüğünü gördü.

Buna dayanamayarak ayağa fırladı ve odaklanmaya çalıştı. Ama yapamadı. Kalbi küt küt atıyordu. Ona bu tür bir acı çektirme düşüncesiyle hiperventilasyon geçiriyordu. "Bir şeyler yapmalıyız!"

"Yapamayız. Eğer denersek Artemis Akri'ye daha kötü zarar verir. İnan bana, biliyorum. Ona, sana zarar vermezse ona zarar verebileceğine söz verdi ve o da tamam dedi, yani şimdi... Simi düve tanrıçasından nefret ediyor."

Tory de öyle. Zamanı geri alabilseydi, Nashville'de onun ağzını burnunu kırardı.

Aimee Simi'ye dondurma getirirken, Tory yapabileceği bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalıştı. Önce Aimee'ye, sonra Katherine ve Justina'ya baktı ama fikirlerini sormamaya karar verdi. Ash kendisine yapılanları bildiklerini bilse utancından ölürdü.

Korumak için adam öldüreceğim sırlar artık sende.

Hiç şüphe yok ki bu onun en çok sakladığı sırlardan biriydi. Nashville'de Artemis'e bu kadar sert davranmasına şaşmamalı.

"Eğer onu elime geçirirsem..."

Ne yapacaktı? Pahalı ayakkabılarını mı kanatacaktı? Artemis bir tanrıçaydı ve Tory de bir insandı.

Bekle... günlükte Artemis ve onun zayıflıkları hakkında bir şeyler vardı. Kalbi umutla çarpan Tory, okuyabileceği kadar aydınlık olan barın arkasındaki mutfağa doğru yöneldi.

Ama daha odaya girmeden, yan taraftaki bir masada uzun boylu, siyah saçlı bir kadın gördü.

Artemis'e zarar vermek mi istiyorsun? Gel de konuş benimle.

Tory, bakışları tanımadığı kadına dönene kadar kafasının içindeki sese baktı.

Evet, seninle konuşan benim, Soteria. Kadın ona masada kendisine katılmasını işaret etti.

Mutfaktan geri dönerek Aimee'nin kolunu okşadı. "Hemen döneceğim." Aimee cevap vermeden önce

İnanılmaz derecede çekici ve muhtemelen kendisi kadar uzun olan kadına doğru gitti.

"Merhaba," dedi kadın, sesi Yunan aksanıyla kalınlaşmıştı. "Ben Satara. Beni bir arkadaş olarak görmelisin."

Evet, doğru. Tory bekleyecek ve bu konuda kendi kararını verecekti. "Benimle zihnimde konuştuğun o şeyi nasıl yaptın?"

Sesi tekrar Tory'nin kafasına girmeden önce gülümsedi. Ben Apollo'nun kızıyım ve eğer bana yardım etmek istersen, Artemis'i öldürmene yardım etmekten daha fazlasını yaparım.

ON ALTINCI BÖLÜM

Tory tanımadığı bu kadından ve nedenlerinden anında şüphelenmişti. "Apollo'nun kızı neden teyzesine zarar vermeme yardım etsin ki?"

Satara dudaklarını baştan çıkarıcı ama bir o kadar da etkileyici bir sırıtışla büktü. Sanki Tory'ye her türlü saygıyı göstermekten çekiniyor gibiydi. "Sen akıllı küçük bir insansın. Çoğu mitolojiyi bilmez. Ama bu ne burada ne de orada, değil mi? Diyelim ki ben de senin gibi Acheron'un bir dostuyum. Bıktım artık onun incindiğini görmek."

Ash'i kendisi kadar iyi tanıdığı için Satara'nın bu bilgiyi ondan almayacağını biliyordu. Bu da kadının Artemis'le işbirliği içinde olduğu ve şimdi de kendi teyzesine düşman olmaya çalıştığı anlamına geliyordu. Evet, bu da Tory'nin ona güvenmesini gerektiriyordu... biraz bile değil. "Garip, bana senden hiç bahsetmedi." Tory gitmeye başladı.

Satara üzerine atladı ve onu bir bileğinden acıyla yakaladı. "Yaşamak istiyorsan Ryssa'nın günlüğünü bana ver."

Satara'nın elini ısırın Tory iki büklüm oldu ve bara doğru koşmaya başladı. Simi odanın diğer ucundaydı ve iblisi görür görmez ortadan kaybolan Satara'ya tıslıyordu.

"Düve Tanrıça'nın kötü yeğeni. Simi de ondan hoşlanmıyor."

Ona hak veren Tory, morarmış bileğini ovuşturdu. O kitapta henüz okumadığı başka ne vardı? Şimdiye kadar gördüğünden çok daha fazlasını içeriyor olmalıydı. "Simi, dondurmanı al ve benimle yukarı gel. Sanırım seninle biraz araştırma yapmamız gerekiyor."

Yukarı çıktıklarında Tory kuzeni Geary'yi aramayı düşündü ama Ash'in ne kadar ketum olduğunu göz önünde bulundurarak bundan vazgeçti. Kimsenin işini bilmediğinden emin olmak için elinden geleni yapıyordu ve ona güvenebileceğine dair söz verdiğine göre, bu yemini ihlal edecek hiçbir şey yapmayacaktı.

Ama zordu...

Simi onunla birlikte küçük odaya yerleştikten sonra, bir defter ve kalem çıkardı ve yeni bir intikamla okumaya saldırdı. Gerçi dürüst olmak gerekirse bu Söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Ryssa Ash hakkında her yazdığında, bu onun kalbini kırıyordu. Anlamsız istismar ve zalimlik Hayal bile edilemezdi ve Artemis'in bayram gününde ona ne yaptıklarını gördüğünde bunun için kan istiyordu.

Simi'nin tanrıçadan bu şekilde nefret etmesine şaşmamalı.

Artemis nasıl olur da Ash'e sırtını döner ve onu orada acı çekmeye terk ederdi? Gerçekten, bu ihtiyacı anlamıyordu. Artemis'in sahip olduğu yüzü kurtarmak. Ama Tory başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. Hiçbir zaman da umursamadı. Evet, okulda çok zeki olduğu için onunla durmadan alay etmişlerdi, çan eğrisini üflediği ve uzun, sıska bir inek olduğu için. Saçları kıvrıkcıktı, diş telleri ve plastik askerleri eritecek kadar kalın gözlükleri vardı.

Ama sonra, Shelly Thornton'un söyledikleri yüzünden eve gelip babasına ağladığı o günü net bir şekilde hatırladı. Baban herkesin güldüğü bir kaçık, annen bir aptal ve sen de asla okul dışında bir erkek arkadaşı olmayacak zavallı bir ineksin.

Kafandan uydurduğun bir elbise ve elbisen çöplükte bulmuşsun gibi görünüyor. Bu yeterince kötü değilse, Shelly'nin kendilerine kötü davranmasından korkan tüm kızlar

ona da güldüler. Sonra kıyafetlerine saldırmaya başladılar.

En kötüsü de Tory'nin elbisesini çok sevmesiydi. Del teyzesinin Yunan dantelinden ve kumaşçıda buldukları parlak mor satenden diktiği elbiseye Tory aşık olmuştu.

O gün, babası onu dizine yatırıp gözyaşlarını öpene kadar, onların acımasızlığı yüzünden kalbi paramparça olmuştu.

"Senin iznin olmadan kimse sana kendini aşağılık hissettiremez, Tory. Onlara bu izni verme. Sana ve başkalarına saldırmalarına neden olan şeyin kendi güvensizlikleri olduğunu fark et.

Kendilerini o kadar mutsuz hissederler ki, daha iyi hissetmelerinin tek yolu herkesi kendileri gibi mutsuz etmektir. Bu insanların gününü çalmasına izin verme bebeğim. Başını dik tut ve senden asla alamayacakları tek şeye sahip olduğunu bil."

"O ne baba?"

"Benim sevgim. Annenizin sevgisi, ailenizin ve gerçek dostlarınızın sevgisi. Kendinize olan saygınız ve amaç duygunuz.

Bana bak Torimou, insanlar bana her zaman gülüyor ve gökkuşağı kovaladığımı söylüyorlar. George Lucas'a Yıldız Savaşları'nı yaptığı için aptal olduğunu söylediler - hatta buna Lucas'ın Aptallığı diyorlardı. O dinledi mi? Hayır. Ve eğer onları dinleseydi, en sevdiğiniz filmi yapamazdınız ve kaç kişinin bu filmi asla duyamayacağını bir düşünün.

"Güç Seninle Olsun."

Saçlarını ıslak yanaklarından geriye doğru taradı. "Senden her zaman başını dik tutmanı ve seni nereye götürürse götürsün hayallerinin peşinden gitmeni istiyorum. Seni incitmek ya da ağlatmak isteyen insanları sakın dinleme. Kalbinin sesini dinle ve onlardan daha iyi ol. Kimse başkalarını inciterek ilerleyemez. Bu

İnsanın sahip olabileceği tek gerçek huzur, içinden gelen huzurdur. Hayatınızı kendi koşullarınıza göre yaşayın ve onu mutlu bir hayat haline getirin. Her zaman. Önemli olan budur, Torimou."

Bu bilgece sözleri dinlemek her zaman kolay değildi ve üzücü gerçek şu ki, mor elbisesini bir daha asla giymedi, ya da mor dönemini. Ama zamanla daha az umursamayı öğrenmişti. ve dünyada kendi yolunu çizerken başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü daha az önemsiyordu. Dayanamadığı tek şey, sevgili babası ve amcasıyla alay edilmesiydi.

Gerekirse dünya ona gülebilirdi ama o kimsenin sevdikleriyle alay etmesine dayanamazdı.

Ama Artemis'in güvensizliklerini okudukça, babasına sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu fark etti. Zavallı Artemis. onu böyle sevecek birine sahip olmak.

Ve zavallı tanrıça, bir tek onu incittiği için ...

Tory başını çevirdiğinde Simi'nin QVC'yi izlediğini gördü. Sırt üstü yatmış, başını yatağın kenarından sarkıtmış, baş aşağı izliyordu.

Tamam...

"Simi?"

İblis ona merakla baktı. "Artemis'in
üzgün olduğunu mu
düşünüyorsun?"

"Bence o sadece kaba biri."

"Evet, ama insanlar sadece kaba olmak için kaba olmazlar.

Bunun bir nedeni olmalı."

Simi kederli bir iç geçirdi. "Akri, düve tanrıçanın onu sevecek kimsesi olmadığını ve bu yüzden ona iyi davranmamız gerektiğini söylüyor. Ama Simi ne olmuş diyor? Onu sevecek kimsesi olmamasının bir nedeni var. O kötü biri."

Yarı mizahi olmasa da özlü bir şekilde özetlenmişti. Ve Ash bir prens olarak tanınmış olsaydı, ilişkilerinin ne kadar farklı olacağını merak etmesine neden oldu.

Ama bu konu gerçekten de tartışmalıydı. Ve saatler geçtikçe Tory antik Yunan, Atlantis ve Acheron hakkında hayal edebileceğinden çok daha fazla şey öğrendi.

Aimee onlar için yemek getirdi ve gece yarısı civarında Simi ayaklarını doksan derecelik bir açıyla duvara dayayarak yerde uyuyakaldı.

Bu garip pozisyon karşısında başını sallayan Tory, yataktaki battaniyelerden birini çekip Simi'nin üzerine örttü. Battaniyeyi Simi'nin üzerine örttüğü anda havada küçük bir çatlak oluştu.

Buna neyin sebep olduğundan emin olamayan Tory sağ tarafına baktığında Ash'in bir kolunu duvara dayamış halde banyonun dışında durduğunu gördü. Yüzü solgundu ve şiddetli bir acı çekiyor gibiydi.

Ama en şaşırtıcı olanı saçlarının altın sarısı olması ve uzun bir palto giymemesiydi. Sadece uzun bir kollu siyah gömleğinin düğmelerini çözmüştü. "Ash?"

diye fısıldadı.

Cevap vermedi.

Endişeyle aralarındaki mesafeyi kapattı ve adamın aşırı terlediğini gördü. "Bebeğim, sorun ne?"

Adam şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Başka nereye gideceğimi bilemedim. Ben... yalnız kalmak istemedim."

"Uzanmak ister misin?"

Gözleri boştu, başını salladı.

Tory onun hareket etmesini bekledi. Hareket etmediğinde endişesi üç katına çıktı. "Ash?"

"Bir dakikaya ihtiyacım var."

Kadın orada durmuş bekliyordu. Uzun bir duraksamadan sonra kendini duvardan uzaklaştırdı ve yatağa doğru yürümeye başladı. O Dizlerinin üzerine çöktüğünde sadece tek bir adım atmıştı. Hiç düşünmeden sırtına dokunmak için uzandı.

Ondan sürünerek uzaklaşmaya çalışırken tısladı ve geri çekildi. Elini geri çektiğinde, avucunu kaplayan kanı görünce nefesi kesildi.

Onun yanında diz çöktü. "Ne yapabilirim?"

Nefes alıp verirken dayanılmaz bir acıyla savaşıyormuş gibi dişlerini sıktı. "Güçlerim dengesiz. Onları doğru bir şekilde yönlendirmek için çok fazla acı çekiyorum."

"Tamam. Bana yaslanabilirsin, ben de seni yatağa götüreyim." Ayağa kalktı ve elini ona doğru uzattı.

Ash konuşamadı, çünkü onu yanında gördü. elini uzattı. Burada olmaması gerekiyordu ve bunu biliyordu. Yine de başka hiç kimseyi aramayacakken onu aramasına neden olan şey buydu. Ona zarar vermez ya da onunla alay etmezdi. Yardım ederdi. Yardım edeceği tek kişi Zayıf olduğu zamanlarda ona bakmasına izin verilen tek kişi Liza'ydı. Ama Liza bile onu bu kadar savunmasızken görmemişti.

Alexion ya da Urian'ın bilmesini kesinlikle istemiyordu.

Onun elini tutarak, kendisini yukarı çekmesine izin verdi. Bir başka acı dalgası içinden geçerken dişlerini sıktı. Adamın kolunu omuzlarına doladı ve kolunu dikkatlice adamın kalçalarına, canının çok yanmadığı yere yerleştirdi.

Birlikte onu yatağa götürdüler ve yatmasına yardım ettiler.

"Simi'ye söyleme," diye fısıldadı. "Onun üzülmesini istemiyorum."

Tory onun bayılmasını izlerken başını salladı. Ona yapılanlar için öfkeli ve acılı bir şekilde, gömleğini sırtından dikkatlice kesti. Kanayan derinin her santimini ortaya çıkardıkça, bu korkunç sakatlama karşısında duyduğu öfke de artıyordu. Bu inanılmazdı.

Artemis'in ne kadar sevilmediği umurunda değildi. Eğer o kaltak şu anda burada olsaydı, bencil kafasındaki her bir kızıl saç telini koparırdı!

"Bu sona erecek," diye fısıldadı ona. "Öyle ya da böyle Ash, o tanrıçaya haddini bildirmenin bir yolunu bulacağım."

* * *

Ash sırtında soğuk bir şeyin garip hissiyle uyandı. Bir an için kendisini Artemis'in ta ki gözlerini açıp Tory'nin birkaç adım ötesinde bir sandalyede oturmuş kitap okuduğunu görene kadar.

Her şey gözünün önüne geldi ve derin bir nefes aldığı anda sırtındaki ağrı ona Artemis'le yaptığı ziyaretin ne kadar gerçek olduğunu hatırlattı.

Tory kitabı hemen bir kenara koydu. "Kimıldamamaya çalış."

"İnan bana, yapıyorum."

Onun önünde yere diz çöktü. "Del teyzemin karışımlarından birini sırtına sürdüm. İçinde vazelin ve lanolinle karıştırılmış aloe, salatalık ve patates var. Kulağa iğrenç geldiğini biliyorum ama kesiklerin ve yanıkların acısını almak için gerçekten çok iyi."

"Teşekkür ederim."

Çenesini yatağın üzerinde tuttuğu elinin üzerine koyarken gülümsedi. "Seni bir çarşafı örttüm ve Simi'ye uyuduğunu söyledim. Yemek yemek için aşağıya indi, bu yüzden yaralandığından haberi yok. Kimsenin haberi yok."

Elini avucunun içine aldı ve parmaklarını öptü. "Teşekkür ederim." "Her zaman, tatlım."

Bu sevgiye değer veriyordu. En çok da ona değer veriyordu.

Parmaklarıyla oynarken başını eğdi. "Kendini iyileştirmek için tanrı güçlerini kullanamaz mısın?"

"Yapabilirdim, ama yapmayacağıma söz verdim."

"Neden?"

Çünkü ben bir aptalım. Hayır, bunu onu korumak için yapmıştı ve eğer güvenliğinin bedeli buysa, öyle olsun. "Bunu yapmamayı tercih ederim. söyle."

Onun elini okşadı. "O zaman ben de sen ve Simi'yle -sırtını kolladığımda uyuyakalmıştı- nöbet tutmaya devam edeceğim. Ve Bu arada, sanırım sonunda benden daha çok yiyen biriyle

tanıştım. Geary çok etkilenirdi."

Bunu nasıl yapabildi? Adam burada sırtı harap olmuş bir halde yatıyordu ve o bunu umursamadan görmezden geliyor ve ona soğuk algınlığından başka bir şey geçirmiyormuş gibi davranıyordu. Nasıl oluyordu da böyle şeyleri kabullenebiliyor ve ona kendini bir ucube gibi hissettirmiyordu? "Bana sormayacaksın Bundan daha fazlası var mı?"

Başını iki yana salladı. "Sana güveniyorum Ash. Tamamen." Kitabı havaya kaldırdı. "Bana zaten pek çok sırrını verdin. Birkaçını kendine saklamak istersen anlarım ve burnumu sokmam."

"Gerçek olamayacak kadar iyisin."

Gülümsedi. "Pek sayılmaz. Unutma, seni dövmeye çalışan bendim."

Güldü, sonra acıyla yüzünü buruşturdu.

Adamın saçlarını yanağından geriye doğru taramadan önce kaşlarını çattı. "Sizin için getirebileceğim bir şey var mı?"

Beni insan yap, senin gibi... Ama bu aptalca bir düşünceydi. "Lütfen kimseye kötü olduğumu söyleme. Birkaç saat içinde daha iyi olurum. Sadece biraz daha dinlenmeye ihtiyacım var."

Başparmağının ucuyla adamın çene kemiğini ovuşturdu. "Tamamdır. Bu arada, sırt çantan burada." Onun çantasını aldı.

elini uzattı ve yatağın yanında, yerde duran tablonun yanına götürdü. "Oraya koymak dışında ona dokunmadım."

"Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Yavaşça ayağa kalktı. "Aç mısın, susadın mı?"

Açlıktan ölüyordu ama burada onu doyuracak hiçbir şey yoktu. "Ben iyiyim."

Adam gözlerini kapatıp uzun bir nefes verdiğiğinde Tory başını eğdi. Yara bere içindeki yanağı ve dudağındaki morluğa rağmen, o hâlâ hayatında gördüğü en yakışıklı adamlardan biriydi. Onunla ilgileniyor olması bile onu hayrete düşürmüştü. Dürüst olmak gerekirse, o Artemis değildi. Tanrıça şaşırtıcı derecede güzeldi.

Hangi insan bununla kıyaslanabilir ki?

Yine de Ash burada onunla birlikteydi. Başka kimseye güvenmezken ona güveniyordu. Sadece bu bile kalbine dokunmuştu. Ve Ash'in geçmişi hakkında okudukça, daha fazla

Kollarını ona doladı ve tüm kötü anılar silinene kadar ona sarıldı.

Elindeki günlüğe baktı. İçinde çok fazla üzüntü vardı. Sadece Acheron'la ilgili değil, kız kardeşiyle ilgili de. Ryssa ona yardım etmek için çok çabalamış, Apollo ise ona karşı en az Artemis'in Ash'e davrandığı kadar acımasız davranmıştı.

Ryssa'nın anlattıklarıyla gördüğü tarih ve günlük yaşamdan kesitler onu büyülemiş olsa da yeterince okumuştı. Ash'in geçmişi trajikti ve merhamet sahibi olması onun için çok şey ifade ediyordu.

Onu gözetlemeyi bırakmıştı.

Simi'yi kontrol etmek için aşağıya inmeden önce günlüğü sırt çantasına yerleştirip fermuarının tamamen kapalı olduğundan emin oldu.

* * *

Ash, Tory'nin yokluğunu ruhunda bir sızı gibi hissediyordu. Onun varlığında moralini yükselten bir şey vardı ve Sadece onun yanında olmak bile onu mutlu ediyordu, ne kadar acı çektiği düşünöldüğünde bu çok şey ifade ediyordu.

Onu terk etmelisin.

Onu Artemis'in gazabından kurtarmıştı ama ne kadar süreliğine? Tory'yle ne kadar uzun süre kalırsa, onun için tehlike de o kadar büyük olacaktı. Uğraşmak zorunda olduğu tek kişinin Artemis olmadığından bahsetmiyorum bile.

Stryker Tory'yi anında öldürebilirdi ve şimdiye kadar Nick büyük ihtimalle Daimon'un efendisine ondan bahsetmişti. Onun acımasız dünyasına uymayan bir insandı. Kimseye ya da hiçbir şeye saygı duymayan varlıkların dünyasına.

Ama onu göremeyeceğı düşüncesi bile onu dize getirmeye yetiyordu. Neden onun için bir şey yapamıyordu? kendisi mi?

Sen değersiz bir fahişesin. Küçümseme ve alaydan başka bir şeyi hak etmiyorsun.

Biri onu nasıl sevebilir ki?

Simi onun hatalarına karşı kördü çünkü onu o büyötmüştü. Onu korumuştı. Annesi onu seviyordu ama yine de bu bir ebeveyn-çocuk bağıydı. Ve Katra ...

Hâlâ birbirlerini öğreniyorlardı.

"Kes şunu," diye hırladı kendi kendine. O bir çocuk değildi. Kendisine hiç gelmeyen merhamet için babasına yalvaran o zavallı yaratık değildi.

O bir tanrıydı.

O bir insandı.

Bu kadar basit ve bu kadar imkansızdı. On bir bin yıl boyunca tek başına hayatta kalmıştı. Buna kıyasla, o bir embriyoydu. Hayat hakkında ne biliyordu ki? Onun bildiği dünyada nasıl hayatta kalınırdı?

Bu sona ermeliydi. Daha iyisini bilecek yaşıyordu. Onun için mutlu sonun bir yolu yoktu. Daha bir çocukken kendini isteyerek Artemis'e satmıştı ve bundan kurtuluş yoktu. Varoluşu çok karmaşıktı. İyileştikten sonra buna bir son verecek ve onu kendi yoluna gönderecekti. Hepsi için en iyisi buydu.

* * *

Tory, Simi'nin dondurmasının üzerine acı sos dökmesini izlerken güldü. Dahası, yemek zorunda kalmadığı için minnettardı - Simi onun "pısırik" tat alma duyusuyla alay etmeye devam etse bile. Bu, iblisin daha sonra çekeceğinden emin olduğu mide ağrısından daha iyiydi.

Tam Simi'ye bu konuda takılmak üzereydi ki etrafında ani bir hava akımı oldu.

Ne hissettiğinden emin olamayınca cümlesinin ortasında konuşmayı kesti ve Tory'nin arkasındakine dehşet içinde bakan Aimee'nin yüzündeki rengin solduğunu gördü.

Dev ve Katherine ileri atıldılar.

Tory döndüğünde bir grup son derece uzun boylu, yakışıklı adamın orada olduğunu gördü. Liderin gözleri uzay kadar siyahtı... ve bir o kadar da geniş ve boştu.

Onu yakalamadan önce ayı klanına güldü ve her şey karardı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ash odanın kapısının tekrar açıldığını duydu. Tory'yi beklerken, Dev'in varlığını yanında hissedene kadar kıpırdamadı. O da gözlerini açtığı anda ayının aşağıya baktığını gördü; yüz ifadesi dehşet, korku ve öfke karışımıydı.

"Ne?" Ash cevaptan yarı yarıya korkarak sordu.

"Bir grup iblis az önce Tory'yi ele geçirdi."

Bu sözlerin içindeki inkâra nüfuz etmesi tam bir dakika sürdü. Bunu başardıklarında, Ash'in tadını alabileceği kadar uçucu bir öfke yükseldi. Acıya karşı dişlerini gıcırdatarak, yorgani geriye atmadan önce giyindi ve Vücudundaki her molekülün zonklamasına neden olan yaralar. "Nereye gittiler?"

"Kalosis."

O kadar kaba bir küfür savurdu ki Dev gerçekten de kızardı. Onu buradan götürmelerine izin verdiği için ayıya saldırmamak için tüm iradesini kullanması gerekti. Dev'in şansına, bunun ayının suçu olmadığını biliyordu. Mabetler sadece Apollitleri, Daimon'ları ve Were-Hunter'ları korurdu.

İblisler onların kurallarının dışında var oldular.

Ve Ash'in takip edemeyeceği tek yere gitmişlerdi. Plan dikkatlice düşünülmüş ve uygulanmıştı. O da kanlarını istediği gerçeği dışında onları tebrik etti.

Simi, Dev'in hemen arkasından içeri girdi. "Kalosis'e gidebilirim, Akri. Simi senin için Akra-Tory'yi geri getirecek."

"Hayır!" Sesi, ona yapabilecekleri düşüncesiyle tamamen şeytani çıkmıştı. Gallu iblisleri ve Charonte'ler doğal düşmanlardı ve Simi Neredeyse herkese karşı kendini koruyabilirdi ama tüm Gallu'larla tek başına savaşılamazdı. Güç ve kuvvet açısından hâlâ çok genç bir iblis. "Seni riske atmayacağım."

Eğer Tory'yi ona karşı kullanmak için almışlarsa, Simi'yi de anında alırlardı. Dürüst olmak gerekirse, bunu denemediklerine şaşırmıştı. Elbette Simi genç yaşına rağmen güçlü bir mücadele verecek güçlere sahipti ve onu alsalar bile onun kaçırılması için para ödedi.

Öte yandan Tory tamamen onların merhametine kalmıştı.

"Simi, bana dön."

Gözleri irileşen kız itaat etti ve kendini tekrar onun koluna bıraktı. Ash tekrar Dev'e döndü. "Orada kaç kişi vardı?"

"Altı. Tam arkasından bara girdiler ve sanki bir şey tarafından işaretlenmiş gibi ona yöneldiler. Ben ona ulaşamadan, bir cıvata deliğinden geçip gitmişti. Gerçekten çok üzgünüm. Elimizden geleni yaptık."

"Yaptığını biliyorum." Ayı bu yüzden hâlâ nefes alıyordu. "Şimdi bu benimle onlar arasında." Ash kendini Katoteros'a ışınladı. Vücudu zonklayarak ana fuayeye doğru yürüdü ve insan kıyafetlerinin eriyerek, çürük vücuduna daha kolay oturan ipek formesta'ya dönüşmesine izin verdi.

Sakin bir denize bakan balkona doğru yürüdü. Yine de burayı pek sevdiği söylenemezdi. Burası ona evlatlık babasının onu Didimos'ta tuttuğu odanın balkonunu hatırlatıyordu. Ama şu anda balkonun berraklığına ihtiyacı vardı.

"Matera?" diye seslenerek onu yaşadığı cehennem diyarının derinliklerinden çağırdı.

"Apostolos?"

Öfkesini kontrol altına almak için ona kadar saydı, böylece annesiyle onu gücendirecek bir öfke duymadan konuşabilecekti. İnsanlık yüzünden birbirlerine karşı savaşımış olsalar da, o hâlâ annesiydi ve onu yeterince seviyordu

Ses tonunu saygılı tutmaya çalışıyordu. "Seni kurtarmak için beni Kalosis'e çekmek amacıyla Stryker'ı Marissa Hunter'ın peşine gönderdiğin için seni affettim ama bu..." Önce durakladı
öfkeyle patladı. "Bunu nasıl yaparsın?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından.

"Neyi nasıl yapabilirim?" Ses tonunda gerçek bir şaşkınlık vardı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"İblisler Sığınak'a girdi ve Soteria'yı Kalosis'e götürdü. Bana bu konuda hiçbir bilginiz olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum." Ses tonundaki öfkeli inkâr, yapmacık olamayacak kadar samimiydi. Gölgesi yanında belirdi ve adam onun öfkesini kendi gözleriyle gördü.
adına. "Onlarla ben ilgileneceğim, Apostolos. Hiç korkma. Hemen geri döneceğim."

Ash başını saygıyla Shade'e doğru eğdi ama içinden bir ses bunun o kadar kolay olmayacağı konusunda onu uyarıyordu.

* * *

Apollymi karanlık bahçesinden bir öfke girdabıyla ayrılırken sarayın kendi bölgesinden ışınlanarak Stryker, Daimon'larının üzerinde hüküm sürüyordu. Orada kayıtsızca oturuyordu, bir grup Daimon bir şeyler yiyordu.

Kaçırıp buraya getirdiklerine şüphe olmayan talihsiz insan ayaklarının dibindeydi.

Stryker onun yaklaşması üzerine kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Bu onuru neye borçluyum?"

Etrafındaki Daimon sürüsüne bakarken onun alaycılığını görmezden geldi. "Onların buradan gitmesini istiyorum. Şimdi."

Stryker başını sallamadan önce sinirli bir ses çıkardı. "Tanrıçayı duydun. Dışarı."

Anında itaat ettiler ve insanı da yanlarında götürdüler. Apollymi öldürdükleri kişi için kendini kötü hissetti ama bir yaşam formunun her zaman diğerinden beslenmesi doğanın bir gereği idi. İnsanın vaktinden önce öldürülmesi adil olmasa da, Daimonların durumu daha da kötüydü. Onlar yirmi dört saat boyunca kendilerinin ve sevdikleri herkesin çürümelerini izlemekle lanetlendiler çünkü on bir Bin yıl önce bir tanrı sadece bir düzine Apollit'in yaptıklarına kızmıştı.

Hayır, hayat bir adalet bilançosu değildi. En güçlü, en zeki ve en hızlı olanın hayatta kalmasıydı.

Ve şu anda, bu oydu.

Stryker'la yalnız kalır kalmaz gözlerini ona dikti. "Nerede o?"

Stryker ona boş bir bakış attı. "Öyle mi olurdu?"

"Soteria Kafieri. İblisleriniz onu New Orleans'taki Sığınak'tan çıkardı. Onu nerede tutuyorlar?"

Stryker kızın neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi kaşlarını çattı. "Ne demek benim iblislerim onu aldı?"

Neden onunla bu oyunu oynuyordu? "Burada ağırladığınız Sümer gallusları. Eminim sen bile onların pis kokusunu duymamışsındır. Sığınak'ın Chthonian yasalarını ihlal ettiler ve Apostolos'a karşı tutmak için onu rehin aldılar. Sakın bu konuda cahil numarası yapmaya cüret etme."

"Hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranmıyorum." Öfkeyle ayağa kalktı.

"Kessar!" diye bağırdı ve Apollymi'nin şimdiye kadar karşılaştığı tüm varlıklar kadar kötü olan gallu liderini çağırdı.

İblis, Kessar'ın bir şeytan olduğu gerçeği göz önüne alındığında övgüye değer bir kibirle karşısına çıktı. Strykerius onu yanına almasaydı ölmüştü. Kahverengi saçları ve kızıl gözleriyle uzun boylu ve zayıftı, bir iblisten çok bir mankene benziyordu ve ne zaman yiyecek insan arasa bu güzel görünüşünü kendi avantajına kullanıyordu.

Stryker'la yüzleşirken tiksintiyle dudağını büktü. "İ Bunu ne zaman yapsan hor görüyorum Daimon. Adımı söylediğinde gelecek zavallı kölelerinden biri değilim."

Stryker zerre kadar korkmamıştı. "Burada ikamet ettiğin ve korumamdan yararlandığın sürece, çağırdığımda geleceksin."

Kessar'ın gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Sizin için ne yapabilirim lordum?"

Alaycılığı, Stryker'ın ona karşı kullandığı tonla alay ediyordu.

"Rehin aldığınız bu kadın hakkında bilgi edinmek istiyorum. Benim bilgim olmadan insan dünyasına girmeye nasıl cüret edersin?"

Kessar omuz silkti. "Kız kardeşinin bizden yapmamızı istediği şeyi yaptık. Seni dinlediğini varsaymıştım. Eğer bu konuda bir sorunuz varsa

oldu, belki de bir aile toplantısı yapmalısınız." Ortadan kayboldu.

Stryker küfretti. "O orospu çocuğundan nefret ediyorum."

"O zaman neden ona sığınma teklif ettiniz?" Apollymi sordu.

Ona, tüm benliğinde hissedebileceği bir soğuklukla baktı.

"Korunmak için şeytanların var.

benimkini almam adil görünüyordu. İkimiz de biliyoruz ki artık senin iyiliğine sahip değilim Apollymi. Seni mutlu etmek için kendi oğlumu öldürmüş olsam bile. Milyonlarca hayatımı sana körü körüne hizmet ederek geçirmiş olsam da, ben sadece bir amaç için bir aracım. Oğluna yaptıkları için babama zarar vermek istiyorsun ve ben de bunun için seçilmiş bir aracım. Dürüst olmak gerekirse, seni bir anne olarak gördüğüm sürece beni kullanmana aldırış etmedim. Ama sen bana savaş açtın ve işte buradayız. İkimiz de mutlu değiliz. İkimiz de çocuklarımıza yabancılaştık." Acı bir kahkaha attı. "Biz bir çiftiz, değil mi?"

Apollymi, dizginlediği duyguları içinde çalkalanırken ona yavaşça yaklaştı. Söylediği kadar basit değildi.

"Düşündüğünün aksine, Strykerius, seni sevdim. Ama ben bir intikam tanrıçasıyım ve sen bunu unutarak hata yaptın. Apostolos'a zarar vermek için peşinden gittiğin anda savaş ilanını sen yaptın, ben değil. Oğlum söz konusu olduğunda, kimseye karşı bir nedenim ya da sadakatim yok.

onun üstünde. O benim en değer verdiğim şey ve o, kızı ve torunu bu dünyada korumak için ölebileceğim tek şeyler. Şimdi onun için kutsal olan şeyi elinde tutuyorsun. Onu derhal serbest bırak, yoksa iblislerin bile seni benden kurtaramaz."

Stryker bunun blöf olmadığını anlayınca öfkeyle ona baktı.

"Satara!"

Kız kardeşi anında sinirlenerek ortaya çıktı. "Benimle bu tonda konuşma."

Apollymi ona ters ters baktı. "Soteria nerede?"

Aptal çocuk ondan korkmayı bile akıl edememişti. Onun yerine omuz silkti. "Şu an için güvende."

Apollymi, "Onu serbest bırakın," dedi.

"Pek sayılmaz."

Apollymi kolunu uzattı ve Satara'yı yanına getirdi. tek eliyle onu boğabilecek şekilde kavradı. "Ben oyun oynamam, ufaklık. Onu bırak yoksa seni öldürürüm."

Satara tükürdü ve Apollymi'nin elini boğazından çekmeye çalışırken boğuldu. Ama faydasızdı. Kimse Apollymi'den daha güçlü olamazdı. "Beni öldürürsen o da ölür."

Apollymi boynunu daha sıkı sıkı.

"Apollymi, bekle!" Stryker tersledi. "Yalan söylemiyor. Bileğine bak. Atlantis kelepçelerini takıyor. Diğerinin de Soteria'da olduğuna bahse girerim. Onu öldürürsen Soteria da onunla birlikte ölür."

Satara kötü kötü gülümsedi. "Ve haklısın kardeşim."

Apollymi küfrederek onu Strykerius'un üzerine fırlattı. "Ben istiyorum
Soteria serbest bırakıldı."

Satara doğruldu ve öfkesini, o pisliği yok etmek istemesine neden olan bir kendini beğenmişlikle karşıladı. "Acheron'dan günlüğümü aldığım da, o serbest bırakılacak. Güven bana, onun zarar görmesini en az senin kadar ben de istemiyorum." Sesindeki alaycı ifade Apollymi'nin de dikkatinden kaçmamıştı.

kaltağın yalan söylediğini fark etti. "Ben sadece Acheron'un sahip olduğu şeyi istiyorum."

Apollymi alay etti. "Sence onun için bir takas yapman konusunda sana güvenir mi?"

"Hayır. Bu yüzden iblislerime Jaden'ı çağırmalarını söyledim. Jaden anlaşmaya aracılık edecek. Bu şekilde Acheron'un güçlerini bana karşı kullanmayacağını ve benim de iblislerimi ya da güçlerimi ona karşı kullanmayacağımı biliyorum."

Apollymi bu saçma övünme karşısında gözlerini devirdi. Yeteneklerini ciddi şekilde abartan insanların kibri onu her zaman hayrete düşürmüştür. "Küçük kız, sende hiç güçler."

Satara hınzırca güldü. "Ah, Apollymi, senin için, sen Eğer böyle düşünüyorsanız beni çok hafife alıyorsunuz demektir." Sesi soluğu kesildi.

Gözlerini biraz daha geriye yuvarlarsa kör olacaktı. Apollymi Strykerius'a döndü. "Aileye olan ihtiyacını anlıyorum ama yerinde olsam seni içinde boğulacağın kadar dibe çekmeden önce onu bıraktırdım." Sonra o da Apostolos'la yalnız konuşabileceği bahçesine geri döndü.

Bir anne olarak ona kötü haber vermekten nefret ediyordu ve bu Satara'dan daha da nefret etmesine neden oluyordu. "Yapabileceğim bir şey yok, m'gios. Jaden'a gittiler, o da onu geri almak için sizinle temasa geçecek."

Apostolos'un aciz öfkesini hissedebiliyordu. "Matera-"

"Soteria'nın bilezikleri onlarda. Eğer bir şey yapmaya kalkarsam, Satara onu öldürür."

Yorgun bir şekilde iç çekti. "Ne istiyorlar?"

"Ryssa'nın günlüğü."

"Hangisi?"

"Söylemediler ama eminim Jaden onu geri almak için ihtiyacınız olan her şeyi size söyleyecektir." Ve Satara o bilezikten kurtulduğunda, Apollymi'ye ya da oğluna karşı gelmeye asla cesaret edememiş olmayı dileyecekti.

* * *

Ash annesinden uzaklaştı ve ona iyi dileklerini ilettiler. Şu anda ilgilenmesi gereken daha önemli şeyler vardı. Eğer Satara günlüklerden birini istiyorsa bunun tek bir nedeni vardı.

Artemis ve Apollo'yu öldürmek istedi.

"Kahretsin, Ryssa." Neden her zaman her düşüncesini günlüğe kaydetme ihtiyacı hissetmişti? Yine de bu sözler yüzyıllar boyunca onu rahatlatmıştı.

Şimdi onlar tanıdığı en büyük tehditti.

Şiddetli bir ağrı sırtını keserken yüzünü buruşturdu. Sırf bu yüzden bile Satara'nın Artemis'e saldırmasına izin vermeliydi.

Ama ne yazık ki, onun ölümü dünyanın sonunu getirecekti.

Bunun için yapılacak bir şey yoktu. Satara ile ilgilenenecekti ama şimdilik Soteria'yı güvence altına alması gerekiyordu.

Gözlerini kapatarak, kendini onların odasına geri götürdü. Sığınak. Yatağın diğer tarafına doğru yürüdü ve dondu kaldı.

Sırt çantası yoktu.

Bu da ne böyle? Etrafına bakındı, ama içindeki eşyaları bile hissedemediği için endişesi azaldı.

midem sıkıştı. Bu iyi bir şey değildi. Kimsenin bu odaya ya da sırt çantasına erişimi olmamalıydı.

Odadan çıkarak, garsonluk yapan Aimee'yi bulmak için dışarı çıktı. Aimee onun yaklaşmasıyla sessiz bir köşeye çekildi.

"Hey," dedi alçak bir ses tonuyla. "Üst kattaki odamızda kimseyi gördün mü?"

"Hayır, neden?"

"Sırt çantam kayıp."

Ne kadar önemli olduğunun farkında olmadan kaşlarını çatdı. "Gidip bir şey bilen var mı diye sorayım."

Ash güçleriyle paketin yerini bulmaya çalışırken başparmağını kalçasına vurdu. Aklına hiçbir şey gelmedi. Sanki varlığı emilmiş gibiydi.

Aimee başını sallayarak geri döndüğünde, bir şeylerin ciddi şekilde ters gittiğini anlamıştı.

Sırt çantası insan diyarında görünmediğine ve Katoteros ya da Kalosis'te olmadığına göre, daha olası tek bir yer vardı.

Olympus.

Sadece Artemis'in onu yükseltebileceği bir seviyeye kadar sinirlenerek tapınağına gitti ve onu dünyada umurunda değilmiş gibi beyaz şezlongunda otururken buldu. Sanki sırtındaki her deri parçasını dövmemiş gibi. Ve ona soğuk, yapmacık bir gurur gülümsemesiyle baktığında, onu bir kez daha becerdiğini biliyordu.

"Ne yaptın sen?" diye sordu. "Ben

hiçbir şey yapmadım."

"Bana yalan söyleme Artemis. Havamda değilim."

En azından bu, yüzündeki aptal gülümsemeyi silmeyi başarmıştı. "Sana yalan söylemiyorum. Bana hiç gerçek soru sormadın."

Onunla kelime oyunu oynamaktan nefret ediyordu. "İyi. Sırt çantam kayıp. Onu gördün mü?"

Anında ayaklarının dibinde belirdi.

Artemis yavaş bir tiksinti nefesi verdi. "O keçeleşmiş paçavrayı neden sevdiğini anlamıyorum."

"İspiyonlandı."

"Her neyse. Yeni bir tane almayı düşünmelisin."

Ash onu aramak için diz çöktüğünde cevap vermedi. Açtığı anda öfkesi yeniden alevlendi. "Ryssa'nın günlükleri nerede?"

"Güvenli."

Evet ve şu anda hiç de öyle değildi. "Bu kabul edilebilir bir cevap değil."

Kızıl saçlarının girdabında yavaşça şezlongdan kalktı ve beyaz kumaş. Adamı hırıltılı bir sesle süzerken hem asil hem de soğuktu. "Alacağın tek cevap bu. O kitaplar benim için bir risk oluşturuyordu ve şimdi onu aydınlattım."

"Elendin, Artemis. Lanet olsun, konuşmayı öğren." Onunla göz göze gelmek için ayağa kalkmadan önce sırt çantasını kapattı.

"O günlükler benim malım. Annemin madalyonları ve Atlantis hançeriyle birlikte derhal bana iade edilmelerini istiyorum."

Korkmuş gibi görünmeyi bile akıl edememişti. "Hayır."

Ash ona kükrerken, kız umursamazlığıyla onunla alay etmeye devam etti. "Beni test etme!"

"Yoksa ne olur?" diye tersledi. "İkimiz de bana asla zarar vermeyeceğini biliyoruz. Buna yemin ettin. Senin gazabından güvendeyim." Sanki fkesi onu eğlendirmiş gibi ona gülümsedi. "İnsan olduğunu unut ve ben de yaptıkların için seni affedeyim." O daha önce tokatladığı yüzüne dokunmak için uzandı.

Ash bunu engellemek için onun elini tuttu. "Mlkm geri istiyorum."

Burun delikleri alevlendi. "Ben de benimkini istiyorum. Eşit bir takas yapalım mı? Günlükler için sen."

"Ben senin malın değilim, Artemis."

"O zaman günlükler ve diğer konular hakkında neden bahsettiğini bilmiyorum."

Bileğindeki tutuşunu sıkılaştırdı, ona öyle bir tokat atmak istiyordu ki kendini kontrol edebildiğine şaşırđı. "Beni hiç gerçekten sevdin mi? Azıcık bile mi?"

"Tabii ki yaptım."

O daha iyi biliyordu. Bunu yapabilecek kapasitede değildi. Tiksinerek elini kendisinden uzaklaştırdı. "Ama sadece ben sadece ve sadece sana aitti. Bir tanrı olarak bile, beni eşitin olarak görmüyorsun. Senin için hiçbir zaman sıkıldığın zaman atılacak bir oyuncaktan fazlası olmadım.

benimle birlikte." Ondan bir adım geri çekildi. Sırt çantasını aldı ve gitmek niyetiyle omzuna astı.

Onu takip etti. "Eğer insanının hayatını kurtarmak istiyorsan, Acheron, bana istediğimi vermelisin. Ona bir daha asla dokunmayacağına ya da görmeyeceğine dair bana yemin et. aptal dergilerinizi ve oyuncaklarınızı alın."

Ash ona bakarken içini ıssız bir acı kapladı. Hayatı boyunca tek bir şey istemişti. Tory'nin ona her baktığında hissettirdiği gibi hissettirecek birini.

Ve şimdi Artemis ondan bundan vazgeçmesini istiyordu. Tory'nin hayatını kurtarmak için.

Artemis'in öfkesi yüzünden sırtı yanıyor, ona ilişkilerinin ne kadar bozuk olduğunu hatırlatıyordu. Çok daha iyi bir şey bulmuşken ona nasıl geri dönebilirdi?

Yine de, Tory ölmüş olsaydı, direnmenin ne yararı olurdu? Onun yüzünden öldüğü düşüncesiyle yaşayabilir miydi?

Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı. Sen bir tanrısın, değersiz bir piyon değil.

Hayır, bu oyunu oynamaktan bıkmıştı. "Senin bedelini ödemeyeceğim Artemis. Bunu sorarak da anlamış olmalısın, "Sana değer veren son parçamı da kopardın."

Acı acı güldü. "Geri dönüp sana yardım etmem için yalvaracaksın. Zavallı insanının hayatı için yalvaracaksın. Seni tanıyorum, Acheron."

İnkâr edercesine başını salladı. "Hayır, bilmiyorsun. Ve bu da toplamımızın en acınası kısmı. Bunca yüzyıl boyunca benimle ilgili en temel şeyi öğrenme zahmetine bile girmedin."

Tory için endişelenmekten ve Artemis'e duyduğu nefretten kalbi sıkışan Ash, Jaden'ı çağırmak için Sığınak'a döndü. Tanrıların çoğunun aksine Jaden modern teknolojiyi benimsemeyi reddediyordu. O da tüm cep telefonlarının ona yakın bir yerde çalışmasını yasaklamıştı, ancak Ash onu bir çağrı cihazına ikna etmeyi başarmıştı, böylece en azından komisyoncuya çağrı gönderebilecekti. Jaden'ın modern çağla ilgili sevdiği tek şey.

Video oyunları.

Daha numarayı çevirmişti ki Jaden yanında belirdi ve Ash'in hissettiği kadar hasta görünüyordu.

"Tory iyi mi?"

Jaden kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını salladı. "Kızgın ve öfkeli - onu suçladığımdan değil - ama incinmedi."

Bunun için tanrılara şükürler olsun. Ama bu sadece son derece geçici bir rahatlamaydı. "İstedikleri günlük bende değil."

Jaden kısıp bir ısıp çaldı. "Bu bir sorun olacak. Alabilir misin?"

Cevap bu kadar mide bulandırıcı olmasaydı onu güldürebilirdi. "Artemis'e sonsuza dek kölelik edeceğime yemin edersem. Evet."

Jaden homurdandı. "Prometheus'la yer değiştirmeyi ve her gün iç organlarımın sökülmesini tercih ederim."

"Ben de öyle."

"O zaman ne yapacaksın?"

Günün sorusu bu gibi görünüyordu. Keşke bir çözümü olsaydı. "Bana biraz zaman kazandırabilir misin?"

Jaden çekingen davrandı. "İblisler genelde ve özellikle de bu durumda pek sabırlı değildir. Günlüğün onları bir şekilde serbest bırakacağını düşünüyorlar gibi görünüyor."

"Onları neyden kurtaracağız?"

"Hizmetçi olmak. Yeraltında yaşamak. Daimonların varlığına ve pis kokularına katlanmak zorunda kalmak - bu konuda onları gerçekten suçlayamam. Yer altından her çıktıklarında seninle ve Sin'le ölüm maçlarından kaçmak - yine bunun için onları suçlayamam. Ama yine de..." Jaden acı bir eğlenceyle başını salladı. "Unutmamalısın ki Sümer gallu iblisleridir. Bir sonraki İblis besin zincirindeki en düşük iblis türü. Onlar gerçekten basit iblisler. Aşağılık. Bilirsiniz... moronlar."

Ash homurdandı. "Onu yakalanmadan bir Were sığınağından çıkaracak kadar zekiydiler."

Jaden bunun üzerine tek bir kaşını kaldırdı. "Bu muhtemelen Savitar'ı buraya getirebilir."

O diledi. Ama yasaları bu şekilde işlemiyordu. "İnsanlar korunan bir sınıf değildir."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Savitar senin 'tüm insanlar haşarattır' zihniyetini paylaşıyor."

Jaden'in ağzının bir köşesi şeytani bir sırıtışa dönüştü. "Ben olsam tüm insanların haşarat olduğunu söylemezdim. Kendilerine göre kullanım alanları var -özellikle de kısa süreliğine dişiler. Onlar sadece... acınacak kadar insan."

"İşte bu yüzden iblislerle uğraşıyorsunuz."

"Düşündüğünüzde insanlardan bile daha zavallılar. Şahsen ben video oyunları oynamayı tercih ederim. Nefret ettiğimiz insanların ruhlarını emebilseydik harika olmaz mıydı? onları vurup sonra da bağırsakları üzerinde dans mı edeceksiniz?"

Acheron, Jaden'in sesindeki neşe karşısında gözlerini devirdi. "Meşe ağacının yanlış tarafında uyandın, değil mi?"

"Evet, uğraşmam gereken kendi sorunlarım var ve şu anda öncelikli sorun tek dostlarımdan birinin canına okumak gibi görünüyor. Sana iblislerle biraz zaman kazandırmak için elimden geleni yapacağım ama hemen bir mucize bulman gerekiyor." Sönmeye başladı.

"Hey, Jaden?" Ash tekrar konuşmadan önce onun yeniden maddeleşmesini bekledi. "Teşekkür ederim. Benim için yaptığın şeyi yapmak zorunda olmadığını biliyorum ve bunu ne kadar takdir ettiğimi bilmeni istedim."

"Sorun değil. Eminim bir gün bazı kuralları tersine çevirmek için yardıma ihtiyacım olacak. Ve yardımını istediğimde senden hiçbir şey duymak istemiyorum."

"Ne zaman istersen, agriato."

Ash, Jaden'in ana dilinde konuşup ona kardeşim diye hitap ederken Jaden başını saygıyla ona doğru eğdi. Bu bir İblis simsarının sık sık duyduğu bir dildi. Ortadan

kaybolmadan önce Ash'e hafif bir selam verdi.

Ash, Tory olmadan çok boş görünen odada tek başına duruyordu. Uzun boylu olmasına rağmen çok zayıftı, neredeyse çelimsiz görünüyordu ama ruhu o kadar muazzamdı ki, içindeki boşluğu daha önce hiçbir şeyin doldurmadığı bir şekilde dolduruyordu.

Onun için kendini Artemis'le takas et ve bu işi bitir.

"Sen takas edilecek ve satılacak bir fahişe değilsin!"
Tory'nin kızgın sesini kafasının içinde duyabildiğine yemin etti. Ve varoluşunda ilk kez kendini fahişe gibi hissetmiyordu.

Gurur ve güç dalgası yediği dayağın acısını silip süpürürken Ash çenesini kaldırdı. O kadar uzun süre içinde yaşamış olan acı ki, neredeyse başka her şeyi unutmuştu.

Derin bir nefes alarak gerçek sesini dışarı verdi ve şimdi içinde yanan kelimeleri söyledi. "Ben Tanrı Apostolos'um. Telikos'un Habercisi. Herkesin Son Kaderi. Büyük Yok Edici Apollymi'nin sevgili oğlu. Benim iradem evrenin iradesini oluşturur. Ben senin fahişen değilim Artemis, ve asla kölen olmayacağım."

Takas ve oyunla işi bitmişti. Tory yapmıştı. başka hiç kimsenin sahip olmadığı bir şey. Ona özsaygı ve daha önce hiç bilmediği bir kararlılık vermişti. Böyle bir kadın
Soteria Kafieri bir bok parçasını sevmezdi. Sevmezdi küçümsediği bir tanrıçanın emriyle sürünen bir fahişeyi seviyordu.

Hayır, Tory bundan daha fazlasını hak ediyordu. Ve ona duyduğu aşk onu geçmişinden daha iyi biri yapmıştı. Onu sadece kim ve ne olduğu için değil, kendisine hissettirdikleri için de seviyordu.
ona her baktığında.

Vücudunda nefes olduğu sürece hiç kimse ona zarar veremeyecekti.

Eğer Satara Soteria için bir dövüş istiyorsa, o kaltak bir tane alacaktı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tory içinde bulunduğu aşığılayıcı durum karşısında dişlerini sıktı. Elleri başının üzerinden bir tahtaya zincirlenmişti. Bacakları bir derece daha özgürdü ama onlar da bir tahtaya zincirlenmişti.

Geniş bir duruşu vardı ve bundan nefret ediyordu. Bu şekilde tutulmak ve kurtulamamak çok onur kırıcıydı. Burnundaki kaşıntıyı bile kaşıyamıyordu ve bu onu çıldırtıyordu.

Dahası, bu ona Acheron hakkında öyle bir anlayış kazandırmıştı ki, ona yapılan muamele yüzünden onu öldürmek istemişti. Kaç kez bu şekilde bağlanmıştı? Etrafındakiler alkışlayıp alay ederken vahşice dövülmüş müydü? Ya da daha kötüsü, onun aşığılanmasından cinsel zevk mi almıştı?

Bugün nihayet Acheron'un hadım edilmesini gerçekleştirdiler. asla işlemeyeceğini bildiğim bir suç. Hâlâ dayanılmaz acı çığılıklarını duyabiliyorum. Merhamet ve ölüm için attığı çığılıklar. Daha önce hiç duymadığım şekilde hıçkıra hıçkıra ağlaması. Ben ağlamıyorum.

Acılarının sesinin koridorlarda nasıl yankılandığını bildiğini düşünüyorum. O çığılıkların ruhumu nasıl yaraladığını. Ve onları kalbimden susturabileceğimden şüpheliyim.

Ryssa'nın sözleri ona hitap ediyordu. Şimdi Ash'in bir insan olarak nelere katlandığını tamamen anlıyordu. Düşmanları için bir piyond. Onun hayatını ya da duygularını hiçe sayan insanların acımasız entrikalarının bir piyonu. Saldırıya uğramış, ihanete uğramış ve istismar edilmişti. Adamın akli başında olması bile bir mucizeydi. Kendisine bu şekilde davranan dünyaya karşı bu kadar acımasız ve duygusuz olmaması. Bir nebze olsun merhamet bulabilmesi bile onu hayrete düşürmüştü. Ve o değildi bu pisliklerin ona zarar vermek için onu kullanmasına izin vermeyeceğim.

Öfke ve kararlılıkla hırlayarak ellerindeki zincirleri olabildiğince sert bir şekilde çekti.

Kahkahalar yükseldi. "Şunu kessen iyi olur. Tek yaptığınız kendine zarar vereceksin. Özgür kalsan bile, bu odadan çıktığın anda seni yiyecek olan Daimonlardan ve iblislerden asla kurtulamayacaksın."

Tory, Satara'nın kendisinden birkaç adım ötede durduğunu görünce durakladı
siyah bir pantolon giymişti, saçları bu sefer koyu bordo rengindeydi - bu tanrı insanların nesi vardı ki sürekli saçlarıyla oynadınız mı?

Bakışlarını Satara'ya dikti. "Biliyor musun, hayatım boyunca Yunan olduğum gerçeğiyle gurur duydum. Ama sen ve Artemis'ten sonra, mirasımın bir kısmından cidden nefret etmeye başladığımı söylemeliyim. Doğuştan mı yoksa seni bu kadar kaltak yapan başka bir şey mi var?"

Satara az önce kuyruğu ezilmiş bir kedi gibi tısladı ona.
"Bana hakaret etme, insan. Sana zarar vermem gerekiyor. En azından teoride. Gerçi şimdi düşününce, bir tüylerinizin biraz kabarması o kadar da kötü bir şey olmayabilir."

Belki de bu onu korkutmalıydı ama anlayamadığı bir nedenden ötürü korkutmadı. "Cidden, neden teyzeni öldürmeyi bu kadar çok istiyorsun?"

Satara alay etti. "On bir bin yıl boyunca onun şımarık kıcına hizmet ettin ve kendini kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğini görelim. Yüzyıllar önce Acheron'a ikimizi de serbest bırakması için bir anlaşma teklif ettim ve o piç reddetti. Acheron'un ona vereceği cehennemi ve daha fazlasını hak ediyor. Ama ben hak etmiyorum. Onun aksine, kendimi ona isteyerek bağlamadım. Buna zorlandım ve öyle ya da böyle özgür kalacağım."

"Ve Ash benim için geldiğinde-"

Tory'nin sözlerini keserek güldü. "Buraya gelmeyecek, tatlım. Gelemez. Atlantis'in cehennem diyarındasın. Eğer sevgilin senden sonra buraya adımını atarsa, annesi serbest kalır ve dünyanın sonu gelir. Bunun olmasına izin vermeyecek kadar insanlığı düşünüyor. Yani bir süreliğine benimsin. Ve şahsen ben biraz oyun zamanı geçirmemiz gerektiğini düşünüyorum."

* * *

Ash, Simi'yi bedeninden çağırdı.

Başını eğerek küçük bir çocuk gibi onu inceledi. "Sorun nedir, Akri? Çok üzgün görünüyorsun."

Sorusuna cevap vermedi çünkü bu büyük olasılıkla onu üzecekti ve bu istediği son şeydi. "Ben
"Ben bir şey yaparken seni burada, Sığınak'ta

bırakıyorum." "Ne yapıyorsun?"

Büyük ihtimalle intihar edecekti ama bunun bir önemi yoktu. Sadece Tory'nin refahı önemliydi. Bununla birlikte, eğer bir kavgaya girecek olursa, ki girmek üzereydi, Simi vücudundan çıkıp
Savaş onun yanındaydı ve onun yüzünden incinmesine izin veremezdi.

"Eğlendir beni, Simykee. Senin gidemediğin yere ben gidiyorum."

Hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı. "O düveyi görmeye gidiyorsun, değil mi? Tamam. Simi kalacak, böylece oflayıp puflama ya da bir iblisin midesini bulandıracak başka bir şey duymak zorunda kalmayacak. Akri, dövme gibi hasta olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Hiç eğlenceli değil, bunu sana söylediğinde Simi'ye inan."

Başını ona doğru salladı, kendini bu kadar kötü hissederken onun kendisini gülümsetebilmesine şaşırmişti.

"Sana inanıyorum, Sim. Şimdi kal

koy." Onu alt kata, Dev, Angel, Kyle ve diğer ayıların bir tür toplantı yaptığı yere götürdü.

Bir müşteri Aimee'ye asılmış olmalı ve onu yarının spesiyali yapmayı düşünüyorlardı.

"Simi'yi bir süreliğine burada bırakacağım," dedi Dev'e. "Siz ona göz kulak olur musunuz?" Bu retorik bir soruydu.

En azından Dev başını sallayana kadar böyle düşünüyordu. "Biz de seninle geliyoruz."

Ash kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ne planladığını biliyoruz," dedi Angel, "ve biz de seninle geliyoruz."

Tamamen afallamıştı. Valerius, Talon, Kyrian, Julian, Zarek, Sin, Vane, Kyl, Katra, Fang, Tabitha ve Fury'nin içeri girdiğini gördüğünde ise tek yapabildiği şaşkınlıkla kaşlarını çatmak oldu.

Neden hepsi burada olsun ki? "Neler

oluyor?" Ash onlara sordu.

Kyrian ona alaycı bir bakış attı. "Burada uğruna kışını tehlikeye atmadığın kimse yok - çoğumuz birden fazla kez. Alexion bize Tory'ye ne olduğunu anlattı. ve ne planlarsanız planlayın arkanızı kollamak için buradayız."

Talon başını salladı. "Wulf da yolda. Uçak iner inmez burada olacak ve Otto onu hızlandıracak. Otto da bizimle birlikte olmayı planlıyor."

Valerius Tabitha'yı geri çekti. "Tabitha kavga etmeyecek. Çok kısa bir süre sonra eve dönecek, ama sana izin vermek istedi.

ruhen burada olduğunu biliyorum."

Tabitha yüzünü buruşturdu. "Ama bebek olmasaydı, senin için canımı dişime takardım Ash. Bunu biliyorsun."

Ona gülümsedi. "Biliyorum, Tabby."

"Diğer Kara Avcılar da burada olmak istiyordu," dedi Talon, "ama güneş henüz tam olarak batmadığı için gelemediler. Ancak, meşin yuvarlak yere düştüğünde, onlara ihtiyacımız olduğunda buradalar."

Ash onların kendisi için kanlarını akıtmaya istekli olmalarına hayret etti. Bu, var olduğunu fark etmediği bir seviyede ona dokunmuştu. Geçmişini sır olarak saklamayı bu kadar çok istemesinin nedeni buydu.

Acaba

Geçmişiyle ilgili gerçeği bilselerdi onun yanında durmaya bu kadar istekli olurlar mıydı? Yoksa onlar da herkes gibi O mu?

Tıpkı Merus gibi...

Ama yine de, bu onun için her şey demekti.

Kat'e baktı. "Seni bu kavgada istemiyorum." Ona

hırladı. "Baba-"

"Tartışmaya gerek yok," diyerek onun sözünü kesti. "Simi kavganın dışında kalırsa, sen de kalırsın."

Sin alçak sesle, şeytani bir kahkaha attı. "Baban olduğu için çok mutluyum. Ve bir kez olsun aynı fikirde olduğumuz için."

Kat parmağını Sin'e doğru kaldırdı. "Bu gece yatak odamdan çıkıyorsun. Ve sen..." Ash'e döndü. "Sadece beni sinirlendir. Tory benim iyi bir arkadaşım. Eğer bir şeyler ters giderse ve sen bana ihtiyacınız olursa, arasanız iyi olur. Aksi takdirde,

hepiniz

köpek evi." Tekrar kocasına baktı. "Ve ne olursa olsun sen de içindesin."

Sin onun öfkesini iyi huylu bir şekilde omuz silkti.

Zarek her zamanki alaycılığıyla onları görmezden geldi. "Bu hâlâ senden hoşlandığım anlamına gelmiyor, Acheron. Ama karım ve oğlum için sana borçluyum. Seninki için hayatımı ortaya koyarım çünkü sen olmasan hiçbir şeyim olmazdı ve bunu biliyorum."

Bu muhtemelen adamın yapabileceği aşk ilanına en yakın şeydi ve dürüstçe ona dokundu.

"Hiçbirinizin benim yanımda yer almasını beklemiyordum. Bu işte sadece Daimonlarla savaşıyoruz. İblislerle savaşıyoruz."
"

Sin homurdandı. "İblisleri parçalara ayırmak için yaşıyorum. Getirin şu piçleri."

Zarek başıyla onayladı. "Katılıyorum... yağmur yağsın. Astrid'den öğrendiğim tek şey, hayatın fırtınada sığınak bulmakla ilgili olmadığıdır. Yağmurda dans etmeyi öğrenmektir. Bunu yaparken kanım aktığı sürece neyi öldürdüğüm umurumda değil."

Talon gülümsedi. "Senin için buradayız, T-Rex. Tıpkı senin her zaman bizim için burada olduğun gibi."

Ve kendini hep yalnız olarak düşünmüştü. Karanlık-Avcıları eğitmiş ve onlara yardım etmek için Varlık-Avcılarıyla birlikte savaşmış olsa da, onların bu iyiliğe karşılık vermesini hiç beklememişti. "Teşekkürler çocuklar. İnsanların bana yardım etmesine alışık değilim. arkamda duruyordu." Onu her zaman düşmanlarına teslim etmişler ya da çok fena kazıklamışlardı. Yalnız olmadığını bilmek iyi hissettiriyordu. "Hepinizin sizi seven aileleriniz olduğunu biliyorum, eğer gitmek isterseniz-"

Vane alay etti. "İstemeseydik burada olmazdık. Sen ve Val kardeşimi kurtarmak için savaştınız. zahmet ettiniz. Bunu unutmadım."

Wren sert bir sesle, "Kara Avcılar'ın benim ve Maggie için yaptıklarını da unutmadım," dedi.

Fury başını salladı. "Evet, biz bir aileyiz. Psikotik, tuhaf ve muhtemelen asla harmanlanmaması gereken kişiliklerin bir karışımı, ama işte buradayız. Şimdi gidip biraz kış tekmeleyelim."

* * *

Satara, Nick'i Tory'ye doğru çevirirken ona acımasızca gülümsedi. "Bunu bir düşün, aşkım. Mükemmel bir intikam, değil mi?"

Tory, yaratıkların en kalpsizi olması gereken kadına ters ters baktı. Birinin onu gerçekten dövmesi gerekiyordu.

Satara onu bırakıp Tory'nin yanına döndü. "Bakılacak gibi olmadığını biliyorum. Ama beni beceriyormuş gibi davranabilirsin."

Tory'nin tam arkasında durdu ve ona doğru uzanarak Nick'in incelemesi için Tory'nin göğüslerini avuçladı. "Seni durduracak gücü yokken kadınına tecavüz ettiğini bilmenin Acheron'u ne kadar öldüreceğini bir düşün. Ona yardım edecek kimse yokken ağladığını ve merhamet için yalvardığını düşünerek her gün yaşayacağı suçluluk ve acıyı düşün. Yanında olamadığında ona seslenişini. Bu mükemmel bir intikam."

Tory kendini Satara'ya doğru itti ve onu kafasını kadının yüzüne doğru çevirdi. "Bağlandığıma memnun olsan iyi edersin, seni kaltak."

Satara elini Tory'nin saçlarına gömdü ve başını geriye doğru çekti. "Ağzını tıkama vakti geldi."

Tory'nin yüzünün etrafında bir bez kravat belirdi.

Satara altın saplı bir hançerle Tory'nin gömleğini kesti. Bıçağı Tory'nin sütyeninin altından geçirene kadar Tory'nin teninde gezdirdi. "Hadi Nick. Küçük fahişe Sığınak'ta seni küçük düşürdü. Ondan ve Acheron'dan intikamını al."

Onlara yavaşça yaklaştı. Metodik olarak.

Tory ağzını tıkayarak bağırmaya çalıştı ama ses çıkmadı. Dehşete kapılmış bir halde zincirlere asıldı ve kendini savunamayacak kadar güçsüz olmasından nefret etti.

Satara sütyenini keserek açtı ve göğüslerini dışarı çıkardı. "Tamamen senindir."

Nick bıçağı onun elinden aldı.

Tory hayal kırıklığı gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti. Adına yakışır bir erkek bir kadına bunu nasıl yapabilirdi? O asla başka bir varlığa böyle zarar vermezdi. Satara'nın bir kadın olarak bir başkasına tecavüzü düzenleyebileceği gerçeği onu yaratıkların en iğrenci yapıyordu.

Ve bundan sonra onu öldürseler iyi olur, çünkü özgürlüğüne kavuştuğunda onları öldürecekti.

Yüz hatları tamamen soğukkanlı olan Nick, bıçağın kenarını parmakladı.

Satara memnuniyetle parlıyordu. "Devam et, aşkım. Beni gururlandır."

Nick elini bıraktı ve ona baktı. "Biliyor musun Satara? Gurur duymasını önemseydiğim tek bir kişi var." Bıçağı avucunun içinde sıkıca kavradı. Güneş gözlüklerini çıkaran Tory, bıçağın Nick'te olduğunu fark edince nefesi kesildi. Acheron ile aynı gümüş gözler.

Gururla sırttan Satara'ya dönmeden önce onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Ve o kişi asla sen olmadın." Bu sözler dudaklarından çıkar çıkmaz hançeri Satara'nın karnının derinliklerine gömdü.

Satara tökezleyerek geri çekildi, yarayı kapatırken nefesi kesildi. Parmaklarının arasından kan akıyordu. Yüzünde acı ve inançsızlık maskesi vardı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Kaderimi kucaklıyorum." Cebinden anahtarları kaptı. Arkasını dönerek Tory'nin kolundaki kalın gümüş bileziği çıkardı ve büyük bir gürültüyle yere düşmesine izin verdi.

Satara kapıya doğru koşarken kardeşi için bir çığlık attı. Nick

kaçan Satara'ya ölümcül bir nişan alarak hançeri fırlattı. Sırtının alt kısmına çarptı ve onu doğruca Zemin.

Nick kollarını yerinde tutan zincirleri açtığında Tory kıpırdayamayacak kadar sersemlemişti. "Bana neden yardım ediyorsun?"

Ayaklarını kurtardıktan sonra doğrulurken gömleğini göğsünün üzerine çekti. Sonra ceketini silkti ve ona uzattı. "Beni yanlış anlama, Ash'ten her parçamla nefret ediyorum ve onu bir gün öldüreceğim, bu sözümü unutma. Ama sana işkence edersem hissedeceği acıyı hayal etmeme gerek yok. Onun yüzünden her gün o acıyla yaşıyorum. Annemin ona yardım etmem için haykıran sesini duyuyorum. İşkence görüp öldürülürken hayatını kurtarmam için. Ve Onun sayesinde Ash'ten daha iyi bir adam oldum. Ondan intikam almak için masum birinin ölmesine izin vermeyeceğim. Ölmeyi hak etmiyorsun. annemden daha fazla."

Tory onu anlamaya çalışarak başını salladı. "Ama Sanctuary'de beni tehdit ettin."

"Hayır, sadece onu kızdırmak istedim. Ben asla bir kadını incitmem. Annem beni daha iyi yetiştirdi."

Satara'nın cansız bedenine baktı.

Nick onun yüzündeki acıma ifadesiyle alay etti. "O bir kadın değildi, inan bana. Yaptığım şeyi fazlasıyla hak etti ve ben de dahil olmak üzere başkalarına çok daha kötülerini yaptı. Bir daha asla kimsenin piyonu olmayacağım." Satara'nın sırtındaki hançeri çıkarmak için onun yanından ayrıldı.

Tory onu takip etti. "Bu Atlantisli, değil mi?"

Kötü kötü gülümsedi. "Ash'e onu aldığımı söylediğinden emin ol." Sonra kızın koluna girdi ve onu kapıya doğru sürükledi.

Kapıyı açtığı anda, iblisler ve Daimonlarla dolu büyük bir salona açılan bir odada olduklarını fark etti.

Nick alçak sesle küfredince kadın geri

çekildi. "O tarafa gidemeyiz, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Yenmek istemiyorsan, hayır." Tam geri çekilmek üzereydi ki imkânsız şey oldu. Odanın ortasındaki sürgü deliği açıldı.

Parlak ve altın renginde parlıyordu.

Söndüğünde Acheron ve Urian orada durmuş, Daimonlara meydan okurcasına bakıyorlardı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Hâlâ Nick'le birlikte kapının arkasında saklanan Tory gözlerini kırptırdı, sonra Daimonların ortasında dimdik duran Ash'i görünce gülümsedi. Duruşu her şeyi anlatıyordu: Buraya Evini temizle ve bunu yaparken merhametli olmayacağım. Benimle uğraşırsan annenin kötü hatırasından başka bir şey olmazsın.

Siyah saçları koyu kırmızıya boyanmıştı. Uzun, korsan tarzı kruvaze ceketinin etekleri, ilk tanıştıkları gece giydiği kiraz kırmızısı Doc Martens'lerinin etrafında sallanıyordu. Yakut küpe burnuna geri takılmıştı ve bir kez olsun yüzüne tünemiş güneş gözlüklerinin görüntüsüne bayılmıştı.

Acheron çok ateşliydi ve kalbi onun için geldiği için minnettarlıkla çarpıyordu.

Yanındaki uzun boylu, sarışın adamın görünüşü çok daha sakindi. Bileklerinden geriye doğru kıvırdığı siyah düğmeli gömleği ve kot pantolonuyla kıyafetleri kıyaslandığında daha sadeydi. Ama mükemmel yüz hatları ve at kuyruğu şeklinde geriye doğru topladığı beyaz-sarı saçlarıyla neredeyse onun kadar yakışıklıydı. Ayrıca, bu saçlar haricinde

Sarı saçlı adam Stryker'a olağanüstü bir benzerlik gösteriyordu.

Tıpkı Stryker gibi onun da ölümcül bir havası vardı ve bu hava Ash'i saran havadan daha üstündü.

"Ash'in buraya gelemeyeceğini sanıyordum," diye fısıldadı Nick'e.

"Görünüşe göre senin için dünyanın sonunu getirmeye hazır. Etkilenmiş olmalısın. Ben etkilendim."

Gözleri büyüyordu, kesinlikle öyleydi. Ash neden böyle bir risk alsın ki?

Her iblis ve Daimon onun varlığı karşısında donup kalmıştı. Dışarıdaki kalabalık tek bir kelime bile etmedi. Sanki hepsi kıyametin başlamasını beklerken toplu bir nefes tutmuş gibiydi.

Ash'in yanındaki sarışın adama acı dolu bir nefretle bakan Stryker hariç herkes. "Düşmanımın yanında durmaya cüret mi ediyorsun?"

"Sana karşı baba, Mickey Mouse'un yanında yer alırdım."

Stryker dudağını büktü. "Seni değersiz orospu çocuğu. Asla bir döl lekesinden fazlası olmamalıydın."

Sarışın alay etti. "Aynı şeyi senin için de söyleyebilirdim. Dünyayı ve hepimizi bir sürü ıstıraptan kurtarırdı, değil mi?"

Daimonlar ilerlemeye başladı ama görünmeyen bir güç tarafından geri püskürtüldüler.

Ash Stryker'a döndü ve homurdandı. "Bu kadar aile toplantısı saçmalığı yeter. Soteria nerede?"

Tory Ash'in sözleri karşısında kaşlarını çattı. Ses ona ait olmasına rağmen kalın bir Yunan aksanına sahipti ve günlük konuşma dilinde konuşmadığı zamanlarda kullandığı daha akıcı Atlantis aksanına sahip değildi. Amerikalı. Ne garip. Kusursuz Yunanca konuştuğunda bile aksanı o kadar gırtlaktan ve geleneksel değildi.

"İşte orada." Uzun boylu sarışın bir kadın Ash'in birkaç adım ötesinde belirdi ve çenesini sertçe sallayarak Tory'nin durduğu kapıyı gösterdi.

Kadın Ash'i kucaklamak için kısa mesafeyi geçerken Tory onun güzelliği karşısında nefesini tuttu. "Sonunda, m'gios. Beni özgür bırakmaya geldin." Yanağına bir öpücük kondurdu ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Tory bunun tanrıça Apollymi olduğunu anlayınca afallamıştı. Ash'in annesi.

Mutlak yıkım tanrıçası.

Ash ona sıkıca sarıldı ve geri çekilmeden önce başıyla onayladı. Stryker'a alaycı bir bakış fırlatarak döndü ve odasına doğru yöneldi.

Nick onu durduramadan Tory kapıyı iterek açtı ve Ash'e doğru koştu. Kendini onun kollarına attı ve baş döndürücü bir rahatlamayla ona sımsıkı sarıldı. Ve dudakları buluştuğunda ...

Şaşkın bir şok içinde donakaldı.

Bu Ash değildi. Görünüş olarak tamamen aynıydı ama Acheron gibi ne kokuyor ne de hissediyordu. Ve kesinlikle onun gibi öpüşmüyordu.

Nick Ash taklitçisine doğru koştu, ama ona ulaşamadan Urian Nick'i yakaladı ve bulundukları odaya geri itti.

Urian kapıyı arkalarından çarparak kapatırken ona ve sahte Ash'e, "Gitmeliyiz," dedi. Nick'e baktı. "Ve senin de bizimle gelmen gerekiyor."

Nick bariz bir nefretle dudağını büktü. "Onunla hiçbir yere gitmiyorum. Ölmeyi tercih ederim."

Urian Nick'i Satara'nın bedenine bakmaya zorladı. "Satara'nın cesedinin, Satara'ya ait olmadığı gibi çılgınca bir varsayımda bulunacağım.

Tory'nin değil, senin elinden öldü." Nick'in çenesini kavrayarak onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Şimdi bu konuda benimle kal, Cajun. Babam boğazımı kesti ve karımı öldürdü. Çünkü evlenerek ona ihanet ettiğimi düşünüyordu. Ondan önce beni canından çok seviyordu ve ben onun hayatta kalan son çocuğuydum. İkinci adamıydım. Şimdi onun cesedini gördüğünde sana ne yapacağını düşünüyorsun? Seni temin ederim, Chuck E. Cheese'e eğlence dolu bir gezi olmayacak. Birbirlerine olan tüm düşmanlıklarına rağmen Satara onun kız kardeşi ve yüzyıllar boyunca ona çok iyi hizmet etti. Eğer gerçekten burada kalıp Stryker ile biraz eğlenmek istiyorsan. sizi durdurabilir. Ama bunu gerçekten tavsiye etmem."

Bu Nick'e ulaşmış gibi görünüyordu. Aklı başına gelmişti. "Tamam. Ben de seninle geleceğim."

"Urian," dedi sahte Ash sıkıdığı dişlerinin arasından. "Sanırım farkına varıyorlar."

"Neyi yakalamak?" Nick sordu.

Tory bu yoğun soru karşısında gözlerini devirdi. "Bu Ash değil."

Sözcükler dudaklarından henüz çıkmıştı ki, odadan çıkıp gittiler.

* * *

Stryker'ın üçüncü komutanı ve kişisel Illuminati saldırı gücünün lideri olan Zolan, hâlâ sessiz olan odada boğazını temizledi. "Um... patron, saygısızlık etmek istemem ama neden hâlâ buradayız? Demek istediğim, eğer Acheron Apollymi'yi serbest bırakmaya geldiyse, bir patlama olması gerekmez mi? Bir şey mi?"

Daimonlar ve iblisler sanki dış dünyaya açılan bir kapının belirmesini ya da Apollymi'nin şarkı söyleyip dans etmesini ya da doğal olmayan başka bir şeyin olmasını bekliyormuş gibi etraflarına bakındılar. Bu sırada Apollymi orada öylece durmuş, Stryker'ı yakından izlerken neredeyse melek gibi ve tatlı görünüyordu.

Emir subayı Davyn gergin bir şekilde ensesini kaşıdı. "Katılıyorum Kyrios," dedi Stryker'a, Atlantislilerin lord anlamına gelen terimini kullanarak. "Dünyanın sonu gelmiş gibi hissettirmiyor."

Stryker soğuk bir alaycılıkla Apollymi'ye döndü. "Hayır, değil..."

Apollymi alaycı bir kaşını kaldırdı. "'Bildiğimiz dünyanın sonu geldi ve ben kendimi iyi hissediyorum' şarkısı nasıldı?"

Bir şeyler ters gidiyordu ve bir anda ne olduğunu anladı. Tahtından fırlayarak odaya koştu, tam o sırada Urian, Tory, Nick ve Ash'in ikiz kardeşi Styxx ortadan kaybolmuştu.

Satara'nın kanlar içinde yerde yattığını görene kadar bu bariz hileye duyduğu öfke artmıştı. Onu ölü bulmak için koşarken korkusu öfkesini silip süpürdü. Gözleri buğulanmış ve teni maviye boyanmıştı.

Onu kollarına çekip kendine sımsıkı sararken kalbi paramparça oldu, keder ve acının gözyaşlarına karşı savaştı. "Seni aptal psikopat orospu," diye homurdandı soğuk yanağına karşı, serbest bırakılmasını isteyen hıçkırıklarla savaşıyor. "Şimdi ne yaptın sen?"

Apollymi kapı aralığında durmuş, kız kardeşinin bedenini kollarında sallayan Strykerius'a acıyor ve ona oğlunun cesedini kayalıklara atılmış halde bulduğu günü hatırlatıyordu.

Ona karşı duyduğu sempati ve yeni keşfettiği saygı içini parçaladı.

Satara kadar kırılmış birini sevebilmiş olması onun için çok şey ifade ediyordu. Evet, soğukkanlı olabilirdi ama kalpsiz değildi. Gözlerini kapatarak, onunla ilk tanıştıkları günü hatırladı. Stryker gençti ve babasının laneti yüzünden acı çekiyordu.

"Onun için değer verdiğim her şeyden vazgeçtim ve o da sadakatimin karşılığını böyle mi ödüyor? Sadece altı yıl içinde acı içinde öleceğim. yıl mı? Küçük çocuklarım şimdi güneşten kovuldular ve yemek yemek yerine birbirlerinin kanını içmekle ve sadece yirmi yedi yaşında acı içinde ölmekle lanetlendiler mi? Çünkü Ne için? Hiç görmediğim askerler tarafından öldürülen bir Yunan fahişenin ölümü için mi? Adalet bunun neresinde?"

Bu yüzden onu kendi saflarına çekmiş ve hayatını uzatmak için insan ruhlarını bedenine emerek babasının lanetini nasıl atlatacağını öğretmişti. Ona ve çocuklarına, insanların onlara zarar veremeyeceği ve çocuklarının tehlikede olmadığı bir diyarda sığınak verdi. kazara güneş ışığından ölüyordu. Sonra da başkalarını dönüştürmesine ve yaşamaları için buraya getirmesine izin verdi.

Başlangıçta ona acımış ve hatta onu bir evlat olarak sevmişti.

Ama o kendi Apostolos'u değildi ve onun etrafında ne kadar çok olursa, ne pahasına olursa olsun kendi çocuğuna sahip olmayı o kadar çok istiyordu. Bunun kendi hatası olduğunu kabul etti.

Strykerius ile arasına bir duvar örmüştü. Ve ikisi de nefret ettikleri insanlardan öç almak için birbirlerini kullanmışlardı.

Şimdi her şey bu noktaya

gelmişti... "Çok üzgünüm,

Strykerius."

Başını kaldırıp ona baktı, gümüş gözleri acı içinde dönüyordu. "Öyle mi? Yoksa kına mı yakıyorsun?"

"Ölümden asla zevk almam. Haklı olduğu zamanlarda zaman zaman bundan zevk alabilirim. Ama asla kına yakmam."

"Ve bu gibi meydan okumaların cevapsız kalmasına izin vermem."

* * *

Tory'nin yeni yerine alışmaya bile vakti olmamıştı ki biri ona öyle sıkı sarıldı ki kaburgalarının kırılacağından korktu. Acheron'un kokusu üzerine sinene ve onu derinden öpene kadar gülümsedi ve rahatlayarak güldü. Artık güvendeydi.

Kollarını onun sırtına dolamaya başladı ama yaralarını hatırladı. Onun yerine boynuna sarıldı ve onu yakınında tuttu.

Bu gerçek Acheron'du ve onun kollarında kendini harika hissediyordu.

Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. "İyi misin?" diye sordu, yırtık gömleğini ve Nick'in düğmeli ceketini görünce gözleri karardı.

"Ben iyiyim. Gerçekten."

"Ama biz değiliz," dedi Urian sert bir sesle. "Nick, onlar Tory'yi tutarken Satara'yı öldürdü."

"Bunu beni korumak için yaptı," diye araya girdi Tory.

Urian homurdandı. "Bunu senin için mezar taşına yazacağız. İçinde
Bu arada Stryker bunun için kan isteyecek. Hem de çok kan."

Nick onun korkunç ses tonuyla alay etti. "Alınma ama baban beni korkutmuyor, özellikle de derisinden bir parça koparmayı ne kadar çok istediğimi düşünürsek. Gel de biraz al."

Urian pek de etkilenmiş görünmüyordu. "Onunla güçlerini paylaştığını düşündüğünü biliyorum ama inan bana, sana güçlerini o vermedi. Artıklar dışında her şey. Küçük bir şeyden bahsetmiyorum bile. Benden sonra kimse ondan bir parça alamayacak."

Ash tiz bir ıslık çaldı. "Eğilin çocuklar. Maçoluğunuzu kurtarmaktan daha önemli işlerimiz var."

Tory sonunda Ash'in işinin tam olarak ne olduğunu ve kendisini neden çoban olarak tanımladığını anladığında gülümsemesini gizledi. O gerçekten öyleydi.

Ash, Nick'e kararlı bir bakış fırlattı. "Hazırlanmamız gereken bir savaş var. Stryker'ın Nick'i almasına izin vermeyeceğim."

Nick acı acı güldü. "Senin lanet olası yardımına ihtiyacım yok. Kendi başıma savaşabilirim."

Ash onun ses tonundaki nefrete karşılık vermedi. "Benden neden nefret ettiğini biliyorum Nick. Anlıyorum. Ama annen kendini tekrar öldürmeni istemezdi. Benden yarın nefret et. Bu gece bana gerekli bir kötülük olarak tahammül edin."

Nick onu geri itti. "Bu bizi arkadaş yapmaz."

Ash ellerini kaldırdı. "Biliyorum." Tekrar Tory'ye döndü. "Styxx, onu buradan götür. Onu güvende tut."

Tory, bunun günlükte okuduğu Styxx olduğunu anlayınca ağzı açık kaldı; Acheron'a işkence eden ve onu hadım eden Styxx.

Tadını alabileceği kadar acı bir öfke dalgası üzerine çöktü. Ash'e, onu incitmek için elinden geleni ardına koymayan bu adamla hiçbir yere gitmeye niyeti olmadığını söyleyecekti ama daha ağzını açamadan parlak bir ışık onu kör etti.

Bir nanosaniye sonra kaba, sarışın bir adam sürüsü dışarı çıktı. Düzen alırken ölümcül derecede ciddi görünüyorlardı.

Stryker içeri girdi ve bakışları doğrudan Urian'a yöneldi. "Bana son kez ihanet ettin." Urian'a bir şey fırlattı.

Ash onu eline alana kadar Tory'nin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona eski bir Yunan tasarımını hatırlatan garip şekilli bir hançerdi ama kabzasında Ash'in sırt çantasında taşıdığı güneş sembolünün aynısı vardı.

Ash bakışlarını Daimonlara dikti. "Kızlarını al, çığlık at ve hemen kaç Stryker. Bu sana daha sonra zaman kazandırır. İnanın bana, içinde bulunduğum ruh halinde beni tatmak istemezsiniz."

Stryker sanki Acheron'la beslenme fikrinin tadını çıkarıyormuş gibi dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Kanın tadından daha çok arzuladığım bir şey yok. Senin Kara Avcıların burada." Ash'in yanında duran adamlara baktı ve alaycı bir şekilde güldü. "Bu gece ziyafet çekiyoruz, Spathi. Saldırın!"

Tory, Acheron'un yanında duran grubun arkasına takıldı. Onlara kendi başının çaresine bakabileceğini söylemek istedi ama adamlar saldırdıkça ve Daimon'lar yumruklar ve yıldırım darbeleriyle karşılık verdikçe, olması gerektiği kadar yetkin olmadığını fark etti.

Sadece yumrukları ve silahlarıyla savaşıyorlardı, onun asla bilemeyeceği doğaüstü güçlerle savaşıyorlardı.

rekabet etmek. Ve bu düşünce henüz bitmemiştir ki bir grup iblis Daimonlarla savaşmak üzere saflarına katıldı.

Stryker Nick'e saldırdı ama Ash onu yakaladı ve ikisi de yere düşüp boğuşmaya başladı. Urian bir iblisi iki gözünün arasından bıçakladı, ardından dönüp bir Daimon'un dişlerinden kurtuldu.

Tory tökezleyerek geri çekildi, bir tür silah arıyordu.

Bir iblis kendini ona doğru fırlattı. Kız onu tekmelemeye çalıştı ama iblis irkilmedi bile. Tam ona ulaşacakken, Julian elinde bir kılıçla oradaydı. İyi yerleştirilmiş bir vuruşla iblisin kafasını kopardı.

Antik Yunan kılıcının ağzını omzunda dengeleyerek ona doğru döndü. "Bir kılıcı idare edebilir misin?"

"Evet."

"Kyrian!" Julian takımlarındaki diğer uzun boylu sarışın adama bağırdı. "Bana bir kılıç ver."

Kyrian sadece bir kabza gibi görünen bir şey fırlattı. Julian akıcı bir hareketle onu yakaladı ve çapraz kabzadaki bir düğmeye bastı. Kılıç bir metreye yakın bir uzunluğa ulaştı. Kılıcı ona uzattı. "Daimonların kalplerinden bıçaklanması gerekir. İblisler gözlerinin arasından ve eğer herhangi birimizin kafasını kesersen hepimiz ölürüz."

"Farkı nasıl anlayabilirim?"

"Daimonların çoğu sarışındır ve kalplerini deldiğinizde toza dönüşürler. Kalbe vurun, işe yaramazsa gözleri deneyin. Eğer birini bıçaklarsan

sızlanıp yere düşerse, iyi bir adama saldırmış olursun. Bilgin olsun."

Başını eğdi. "Ders için teşekkürler."

Savaşçı yüzünü takınmadan önce güldü ve dövüşe geri döndü.

Tory kılıcı vücudunun etrafında sallayarak dengesini hissetmeye çalıştı. Birdenbire dişi bir Daimon ona doğru geldi ve bir asa ortaya çıkardı. Asayı Tory'nin kafasına doğru savurdu.

Darbeyi kılıcıyla savuşturan Tory, kılıcını geri çekti ve saldırıya geçti. Kadın onun darbelerine karşılık verdi ve her darbeyi değerlendirdi. Vahşiliği Tory'nin kemiklerine kadar sarsıldı.

Bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama Daimon gerçekten de kazanıyordu. Vahşi bir hırıltıyla Daimon'u geri itmeye çalıştı.

Nick aniden oradaydı. Daimon'u ondan uzaklaştırıp başka bir Daimon'un üzerine savurdu. "Benim yanımda kimse bir insanı incitemez.

izle," diye hırladı Daimon'u kalbinden bıçaklamadan önce. Julian'ın da belirttiği gibi, Daimon çılgın attı ve ardından altın bir toza dönüştü.

Nick, Tory ona teşekkür edemedi yanından uzaklaştı.

Bir başka ışık parlaması daha büyük bir iblis ve Daimon grubunu müjdeledi.

Tory geri adım attı, çenesi düştü. Sayıca çok azdılar...

Ekibindeki adamlar çok iyi savaşçılardı ama çok sayıdaki düşman tarafından istila ediliyorlardı. "Bu kötü..."

Ash, Daimonlardan birinin dişlerini Vane'in kolunun derinliklerine geçirdiğini ve aynı anda başka iblislerin de onlara katıldığını görünce donakaldı.

Arkadaşlarının zarar görmesine izin veremezdi. Gözlerini kapattı.

Katoteros'tan asasını çağırdı. Tam elini asaya dolamıştı ki, birinin ona çarptığını hissetti.

Gözlerini açtığında Styxx'i karnına saplanmış bir Atlantis hançeriyle gördü. Stryker sövdü, sonra tekrar Ash'in üzerine yürüdü.

Ash asasının kör ucuyla Daimon derebeyi'ni yakaladı ve onu geri itti. "Kaç ya da öl," diye homurdandı.

"Siktir git."

Bakışlarını Stryker'a diken Ash onu geri itti ve asasını kaldırırma vurdu. Etrafındaki ibislere ve Daimonlara doğru ham, sınırsız bir güç dalgası yayıldı. Her biri toza dönüştü.

Stryker hariç. Ejderha formunda, hırlayarak ve kanat çırparak yerin üzerinde asılı duruyordu. Stryker böğürerek ateş püskürdü.

Ash kolunu kaldırdı ama onu yakmaması için zorlukla zamanında yetiştı. Stryker'a başka bir tanrı şımşığı fırlattı, o da kurtuldu.

"Bu iş daha bitmedi, Acheron. Bir dahaki sefere güçlerini kullanamayacaksın." Başka bir ateş patlamasıyla Stryker ortadan kayboldu.

Vane, Daimon'un ısırığının acısını hafifletmek için bariz bir çabayla kanayan kolunu salladı. "Madem böyle bir gücün vardı, neden savaşıyorduk?"

Tüm eski Dark-Hunter'lar ve Nick hep bir ağızdan
"Yapabiliyor olman yapman gerektiği anlamına gelmez"
dedi.

"Ve bazen bir şeylerin yolunda gitmesi için yanlış gitmesi
gerekir.

Doğru," dedi Wulf. Diğer çocuklar onun bu tek başına
çıkışına şaşırılmış gibi bakınca, "Sanırım bunu söylediği tek
kişi benim," diye ekledi.

Fury kurda benzer garip bir ses çıkardı. "Biz olmadan da
kızlarına tekmeyi basabilecekken neden dövüştüğümüzü
hâlâ anlamıyorum."

"Çünkü herkese savaşma şansı vermeye inanırım... ta ki
beni kızdırana kadar." Ash Vane'e soğukkanlı bir bakış attı.
"Takviye kuvvet getirmek Stryker'ın hatasıydı."

Fury, Vane'e gergin bir kahkaha atarak, "Ve senin
olmadığına sevin," dedi. "Benim olmadığına sevindiğimi
biliyorum." Kurt etrafındaki Daimon ve iblis kalıntılarına,
daha doğrusu ne kadar az olduğuna baktı. "Acheron.
Kesinlikle,
olumlu bir şekilde bir gecede yok edilmelidir."

Ash, Styxx'in yanında diz çökerek aldığı hasarı inceledi. Styxx
ölmedikçe o da ölemeyeceği için fazla endişelenmemişti.
Ama bu canının çok yanmadığı anlamına gelmiyordu.
Stryker'ın tuttuğu hançer Styxx'i öldürmemiş olsaydı
Acheron'u öldürebilirdi.
saldırıyı durdurdu.

Ölmeyi en az kendisi kadar isteyen kardeşi hayatını
kurtarmıştı.

Bunu hayal bile edemezdi.

Styxx yarasının acısından titriyor olsa da bakışlarını
onunkilere dikti. "Biliyorsun kardeşim, savaşta asla gözlerini
kapatmaman gerekir."

Ash onun yersiz esprisine güldü. "General olmak için eğitim alan ben değildim."

Styxx etraflarını saran adamlara bir göz attı. "Belki de. Ama liderlik konusunda benden çok daha iyi iş çıkarıyorsunuz. Bence babam kesinlikle aramızdan birini yanlış eğitmiş."

Bu Styxx'in ona söylediği en nazik şeydi. Ash elini Styxx'in yarasının üzerine koyarken konuşmadı.

Styxx'in bakışları onunkileri terk etmedi. Ama Ash kapıyı mühürlediğinde Styxx, Ash'in "nazik" dokunuşu hakkında Stryker'ı gururlandıracak bir küfür savurdu.

"Ben daha ölmedim mi?" Styxx alaycı bir şekilde sordu.

"Henüz değil. Beni ciddi şekilde kızdırmak için hâlâ birkaç yılın var."

Styxx gülümsedi. "Bunu dört gözle bekliyorum."

İlk kez Ash de öyle yaptı. "Benim için iyi bir iş yaptın. Teşekkür ederim."

"Evet, bir dahaki sefere Daimon mabedine inecek birine ihtiyacın olduğunda, bunu yapması için diğer pisliklerinden birini seç. Üzerime geldiklerinde bir tanrının güçlerine sahip değilim ve bu beni kesinlikle dezavantajlı duruma sokuyor."

Yine de, onu korumak için kendini Ash'in önüne atmıştı... Bu, geçmişi geride bırakmasına ve kardeşini kabul etmesine izin vermek için uzun bir yol kat etti. Ash sırtarak Styxx'in ayağa kalkmasına yardım etti.

Talon onları izlerken başını kaşıdı. "Hey, T-Rex? Bir dahaki sefere sana ukalalık yapmak istediğimde bunun gerçekten aptalca bir hareket olduğunu hatırlat bana."

Wulf bön bön baktı. "Oh, hayır, bilmiyorsun, seni korkak. Ash'i bir daha gördüğünde ona MÖ 10.000 filmini izleyip izlemediğini ve bu filmin onu memleket hasreti çektirip çekmediğini soracağını söylemiştin."

Talon, Wulf'a kesik bir hareket yaptı. "Bu gece beni kızartmasan olur mu? Ne demek istediğimi anlıyorsan vücudumun bazı parçalarını daha sonra kullanmak isterim ve evli ve bir sürü çocuklu olduğun için anladığını biliyorum."

Ash Tory'ye baktı ve hissetmiş olabileceği her türlü tedirginlik buharlaştı. Kız güvendeydi ve onun için önemli olan tek şey de buydu.

Kendisine yardım etmek için gelen gruba baktı ve hayretler içinde kaldı. "Teşekkür ederim, çocuklar."

Kyrian ona elini uzattı. "Bize ne zaman ihtiyacın olursa, Acheron, senin için buradayız."

Teker teker elini sıktılar ve benzer bir açıklama yaptılar.

Ta ki Talon'a ulaşana kadar. "Bir gün bana o sopa olayını nasıl yaptığını anlatmalısın. Bu sadece Daimonlarda değil, başıboş timsahlarda ve sinir bozucu komşularda da işe yarayabilir."

Ash güldü. "Bir gün olabilir."

En azından Nick yanından geçip omzunu Ash'in omzuna dayayana kadar. Bu çok çocukça bir hareketti. Nick karanlığa doğru uzaklaşırken Ash ona ters ters baktı. "Bilgin olsun Nick, Cherise'i ben de seviyordum."

Nick onu tersledi ve yürümeye devam etti.

Zarek en son ayrılan adamdı. Yanına geldi ve başını eğdi. Bakışları Tory'ye gitti, sonra geri döndü.

Ash'in yanına gitti ve onunla Yunanca konuştu. "Biliyor musun, sonsuza kadar taşıyabileceğimiz yaralar bana şaşırtıcı geliyor. Ama son birkaç yıldır beni en çok etkileyen şey, doğru olanın nasıl kişi onları iyileştirebilir. Bir zamanlar bilge bir adamın bana şöyle dediğini hatırlıyorum: "Herkes sevilmeyi hak eder. Sen bile."

Ash, Zarek neredeyse karısının gitmesine izin verdikten sonra ona verdiği öğüdü hatırlayarak homurdandı. "Hatırladığım kadarıyla sen de bana çenemi kapatmamı söylemiştin."

Zarek omuzlarını silkti ve bunu normal karşıladı. "Ben bir pisliğim. Bunu kabul ediyorum. Haftalık Adsız Pislikler toplantılarına gidiyorum ama birkaç bin yıllık alışkanlığı geri almak uzun zaman alıyor. Ve düşününce senin benden daha fazla geri alacağın yılların var."

"Bob nasıl?" Ash konuyu Zarek'in küçük oğluna çevirerek sordu. "Astrid savaşı kazandı mı?"

"Ona Menoeceus derken? Kesinlikle hayır. Hâlâ Menopoz'a çok yakın olduğunu düşünüyorum. takma adı. Okulda bu isimle sıkışıp kaldığınızı düşünebiliyor musunuz? Bana gülünç diyebilirsiniz ama çocuğun damgalanmadan büyümesini isterim."

Ash, Zarek'in birden fazla kez söylediği bir tirada güldü. Yine de karısı Astrid bunu tamamen görmezden geldi ve babası ona Bob diye seslenirken zavallı çocuğa Menoeceus demeye devam etti.

Zarek başını salladı. "Ama sana şunu söyleyeyim, bir çocuğa bakıp seni onunla karışık görmekten daha iyi bir şey yok. Seni asla aldatmayacağına güvenebileceğin tek kişi. Ve bunun için sana borçluyum, Acheron. Onlara her baktığımda sana olan borcumu asla unutmuyorum." Geri çekildi ve Tory'nin Yunancayı onun kadar iyi anladığını bilmeden

İngilizceye geçti. "Siz ikiniz kendinize dikkat edin. Ve onların iyiliği için

Tanrılar, beladan uzak durun. En azından hava ısınana kadar. Soğuk yerlerde bulunmaktan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin." Anında ortadan kayboldu.

Tory ona doğru yürürken Ash asasını Katoteros'a geri gönderdi. Onun gömleğini onardı.

Onun arkasından bakmaya çalıştı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Şu anda uçabilirim." Elini ona doğru uzattı.

Kız onu alır almaz, adam onları Korsanlar Sokağı'ndaki küçük dairesine ışınladı.

Kaşlarını kaldırarak etrafına bakındı. "Vay canına, şaka yapmıyormuşsun. Burası ufacık tefecik bir yer."

Sırt çantasını omzundan silkti. "Fazla bir şeye ihtiyacım yok."

"Biliyorsun, ben de. Ama ihtiyacım olan bir şey var."

"O da ne?"

Gözlerindeki ateşli, samimi bakış onu yaktı. "Sen."

Bu kelimenin ve kalbinden geçen sevgi dalgasının tadını çıkardı. Ama sonunda gerçeği biliyordu. "Seninle kalamam, Tory. Asla bir biz olamayız."

"Neden olmasın?"

Delirmiş miydi? Az önce yaşadıkları tüm olayı zihninden silmiş miydi? "Her gün nelerle uğraştığımı gördün. Düşmanlarım insan değil ve uğraşmam gereken Stryker'dan çok daha fazlası var. bu gece seni özgür bırakmış olsa da yarın bırakmayabilir. Değil

büyük kızıl saçlı probleminden bahset. Seni böyle bir tehlikeye atamam. Asla."

"Peki ya katılmazsam?"

"Sana izin vermeyeceğim. Ben bir tanrıyım, Tory. Gerekirse kendimi hafızandan silerim."

"Beynimle oynarsan, yemin ederim Acheron, canın yanar."

Ve şimdi düşününce, muhtemelen o da Nick gibiydi - güçlerinin onun üzerinde işe yaramayacağı kadar inatçı. "Mantıklı ol, Tory. Hayatım çok karmaşık ve tehlikeli."

Tory onun inatçılığı karşısında ağlamak istedi. Zarek'in sözlerini tekrarlayarak, "Herkes sevgiyi hak eder, Acheron," dedi. "Gözlerimin içine bak ve gitmemi gerçekten istediğini söyle. Beni bir daha asla görmek istemediğini söyle."

Ash duyguları içinde çalkalanırken yutkundtu. Onun gitmesini istemiyordu. Ona sarılmak ve onu yanında tutmak istiyordu. doğal olmayan hayatının geri kalanı için.

Ama insan olduğu sürece onu savunmasız kılıyordu. Ve kendisine zarar vermeye kararlı düşmanları olduğu sürece, onun yanına yaklaşmasına izin veremezdi. "Gitmeni istiyorum, Tory."

"Evet, cehennemdeki insanlar buzlu su ister. Şimdi elbiselerini çıkar ve sırtına bakmama izin ver. Şu anda seni öldürüyor olmalı."

"Yani beni tamamen görmezden mi geleceksin?"

"Tam olarak değil. Ne dediğinizi duyuyorum ve bu gece silahsız ve savaşırsız olduğum gerçeğine saygı duyuyorum.

Şeytani şeyler geldi ve beni oturduğum yerden kaldırdı. Ben aptal bir kadın değilim, ama yine de bir şeyi hedeflediğimde pes etmem. I

Seni seviyorum Acheron ve beni uzaklaştırmaya çalıştığında bile senin yanında durmaya niyetliyim."

Ash onun ağzından çıkan her kelimenin tadını çıkarırken gözlerini kapattı. "Birini nasıl seveceğimi bilmiyorum, Tory. Sevmiyorum."

"Senin için hayatlarını feda etmeye hazır olduğunu gördüğüm insan kalabalığı, senin bir inek otlağından daha fazla gübreyle dolu olduğunu söylüyor dostum."

"Artemis barış içinde yaşamamıza izin vermeyecek. Bunu anlıyor musun?"

"Sana kıyafetlerini çıkarmanı söylediğimi ve burada durup benimle tartıştığını anlıyorum. Bana teslim ol Ash. Güven bana, böylesi daha kolay."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak güçlerini gömleğini çıkarmak için kullandı.

Tory, adamın sırtında yeniden açılan yaraları görünce nefesini içine çekti. "Buna nasıl dayanabiliyorsun?"

Adamın ona attığı boş bakış içini parçaladı. "Ben buna alışkınım."

"Yatağa gir. Sırtının tedavi edilmesi ve senin de dinlenmen gerekiyor."

"Peki, hanımefendi." Tory mutfağa giderken Ash kısa mesafeden yatak odasına yöneldi. Ash onu izlemek için kapı aralığında durakladı. Ash'e aldırmadan bir kâse çıkardı ve içine su doldurdu.

Bir arzu dalgası ona o kadar sert çarptı ki kelimenin tam anlamıyla nefesini kesti. Eğer canı bu kadar yanmasaydı, yatağa yalnız gitmezdi. Ama sırtındaki acı çok daha fazlaydı.

Kasıklarındakinden daha zorlu.

Yine de hiçbiri kalbinde bunun sonunun gelmeyeceğini söyleyen hisle kıyaslanamazdı. İnatçılığına rağmen, Artemis onu öldürmeden önce gitmek zorunda kalacaktı.

Ve Artemis haklıydı. Yemek için yalvarmak üzere sürünerek ona geri dönmek zorunda kalacaktı. Kavga ve sırtındaki yaralar yüzünden açlıktan ölüyordu ve eğer beslenmezse çok yakında öldürmeye başlayacaktı.

Yüzünü buruşturarak, Tory'nin onun bu yönünü görürse ne düşüneceğini merak etti. Üzücü olan şey, onun kendisiyle bu şekilde uğraşmasını asla istememesiydi. İçinde yaşayan şeytani canavarı görmesini hiç istememişti.

Hayır, o canavarı Artemis yaratmıştı. Onu besleyenin de kendisi olması adil olan tek şeydi.

İçini çekti ve Tory'yi beklemek için yatağa gitti, sabah olduğunda onu bırakmak zorunda kalacağını biliyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Tory, Ash'in uyuduğu odaya girdiğinde durakladı. Nefes alış verışı çok tuhaftı. Bir insan gibi değil, daha çok bir köpeğin nefes alıp verişini andırıyordu. Onun için endişelenerek kâsesini ve bezini komodinin üzerine bıraktı ve yanına oturdu.

Elini onun ateşler içindeki yanağına koydu. Temas ettiği anda adamın tüm vücudu canlı bir maviye dönüştü. Soluk soluğa, derisinin mavi rengin çeşitli tonlarıyla mermerleşmesini ve girdaplaşmasını izledi. Tırnakları siyaha döndü ve başının tepesinden iki küçük boynuz çıktı.

Yataktan fırlayan Artemis'in sırtındaki yaraların üzerinde ok ve yay izi belirince kaşlarını çatı.

Ash uykusunda bile hırladı. Ve ona bakmak için gözlerini açtığı anda, kaçmamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Artık gümüş değil, kırmızı parlıyorlardı ve sarı çizgilerle doluydular. Ağzını açtı ve tıslayarak ona bir dizi tırtıklı diş gösterdi.

"Bebeğim?" diye fısıldadı, kendisini dehşete düşüren bu yaratıkta sevdiği adama dair bir iz arıyordu.

Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kırptırdı ve yatağın üzerine çömeldi.

Tory yavaşça ona yaklaştı. Elini uzatarak Avucunu nazikçe onun mavi yanağına koydu. Gözlerini kapadı ve bileğini koklarken elini burnuna götürdü. Bu onu sakinleştirmiş gibi görünüyordu. Ona tercüme etmeye bile başlayamayacağı bir dilde bir şeyler söyledi. "Anlamıyorum," dedi Atlantisçe.

"Akee-kara, akra."

Siyah saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Bir şeye ihtiyacın var mı, tatlım?"

Ash odaklanmaya çalışıyordu ama bu imkânsızdı. Her şey çok bulanıktı. Uyanık mı yoksa rüya mı gördüğünden bile emin değildi. Sırtındaki ağrı artık geçmiş gibiydi. Ve taze kanın etrafındaydı; kokusunu alabiliyor ve kalp atışlarını duyabiliyordu.

Bu ses ağzını sulandırdı.

Dudaklarını yalayarak, delmek istediği damarları kaplayan kadın etinin kokusunu içine çekti...

Ye.

Bunu yapmaması gerekiyordu. Bu durumda bile, hatırladı kendi kendine öğrettiği kural. İnsanları tatmasına izin verilmiyordu. Bu yanlıştı. Ama şu anda açlıktan ölürken, nedenini hatırlayamıyordu.

Tek düşünebildiği talepkar acısını dindirmekti.

Boynunun kokusunu içine çekebilmek için insanı kendine yaklaştırdı. Oradaki yumuşak eti yalayarak, derisine batırmak istediği dişleriyle derisini sıyırdı. Kız zevkle içini çekerken ürperdiğini hissetti.

Kadın onunla konuştu ama adam sözlerini anlayamadı. En azından dudakları onunkilere değene kadar. Dudaklarının tatlılığı içindeki adama dokundu ve canavarı itaat etmeye geri gönderdi.

Ash normale döndüğünde Tory ürperdi. Teni bir kez daha esmerleşmiş, gözleri o sakın, güzel gümüş rengini almıştı. Öyle bile olsa,

Adamda, ona zorlukla tasmalanmış bir kaplanı hatırlatan bir vahşet vardı.

Ve elini ona dokunması için uzattığında tereddüt etti.
"Yaralanmışsın Ash. Dinlenmelisin."

Kafasını temizlemeye çalışır gibi salladı. Kıyafetleri yok oldu. Ve bu sefer ağzını ele geçirdiğinde, tartışmasını hatırlayamadı. Parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve elini sertleşmiş sikine bastırdı. Adam kendini avucuna sürttüğünde kendi bedenindeki ürpertiye hissetti.

Ona dokunabilmek için elini orada bıraktı. Bir an yatağın yanında dururken, bir an sonra onun altında sıkışıp kalmıştı. Adamın çıplak bedeninin kendi bedenine yaslanmasının verdiği harika hisle iç çekti.

Sırtına dokunmamaya dikkat ederek, öpücüğünü derinleştirirken yüzünü kavradı.

Ash hâlâ bunun bir rüya olup olmadığından emin değildi. Tek bildiği Soteria'nın kokusunun zihnini doldurduğu ve onun içinde olması gerektiği idi. Kalbi küt küt atmaya başladı, bacaklarını ayırdı ve kendini derinlere kaydırды. Bunu yaptığı anda hissettiği zevk karşısında nefesi kesildi. Ama bu uzun sürmedi, çünkü canavar içindeki ses geri dönmüştü, kanı damarlarında hızla akarken beslenmek istiyordu. Duyabildiği tek şey buydu. Odaklanabildiği tek şey.

Bu onun zevkini bastırdı ve ağzını sulandırdı.

Ash geri çekilince Tory inledi. En azından onun yüzünü görene kadar. Oradaki azap kalbine damgasını vurmuştu.
"Sorun ne Ash?"

Ash onunla kalmak istiyordu. Tekrar onun içinde olmak istiyordu...

Hayır, beslenmek istiyordu. Boğazını parçalama dürtüsü şiddetliydi.

Kontrolünü kaybediyordu. Açlığın verdiği ıstıraptan başka bir şey hatırlayamaz hale gelene kadar kayıyor ve serbest kalıyordu. Onunla geçirdiği her saniye onu uçurumun kenarına yaklaşıtıyordu.

Onu öldürmeden bununla başa çıkamayınca insan alemini terk etti.

Tory yalnız olduğunu fark edince gözlerini kırptırdı. "Ash?" diye seslendi, onun nereye gittiğini merak ediyordu.

* * *

Tamamen çıplak olan Ash, Artemis'in yıkanma odasının kapılarını açtı. Artık hiçbir şekilde insan değildi, nefret ettiği canavara dönüşmüştü. Beslenmekten başka hiçbir şey onun için önemli değildi.

Yok etmek.

Öldürmek.

Acheron gitmişti. Sadece Apostolos buradaydı. Ve Haberci Apostolos kan istiyordu ve bunu istediği tek bir kişi vardı.

Artemis...

Artemis banyosuna girenin Acheron olduğunu fark edene kadar nefesini tuttu. Adamın mavi tenine ve siyah saçlarına bakıp gülümsedi. "Sana bana döneceğini söylemiştim."

Kapıdan kadının yıkandığı havuza doğru uçtu. Yanındaki çıkıntıya çömelerek inen adam, ona bir insandan çok bir kuşu hatırlatıyordu.

Onu yakaladı ve kendine çekti.

Elini adamın çenesine koydu ve dişlerini ona geçirmeden önce onu boynundan uzaklaştırdı. "Yemeğini hak etmedin. Sana kızgınlım ve beni memnun edene kadar yemek yemeyeceksin."

Yok edici haliyle konuşmaktan aciz olan adam ona tısladı ve elini daha da sıktı.

Artemis onu uzaklaştırdı. Yana doğru yuvarlandı. Akıcı bir hareketle ayağa kalktı ve hırladı.

Kendini ona doğru fırlatmadan önce öfkeyle dişlerini gösterdi.

Ellerini ya da şu anki durumda pençelerini üzerine koyarsa öldürüleceğini bildiğinden ışınlanarak yolundan çekildi.

Onu bir av gibi takip ediyordu. Muhtemelen korkması gerekiyordu ama öfkesi bunun önüne geçti. Normalde ikisi de

yemek yemeden bu kadar uzun süre kalmasına izin verdi.

Ama o

Ona ihanet etmişti ve dürüst olmak gerekirse şu anda ölmesi umurunda değildi.

Ona teslim olmayı reddederek arka odaya doğru koştu.

Adam kadının geri çekilmesini engellemeye çalıştı ama kadın onu geçip güvenli odasına girdi. Aptalca, o da onu takip etti. Adam içeri girer girmez, kadın kendini kapıya doğru fırlattı ve kapıyı çarparak kapattı, adamı içeride kapana kısılmış halde bıraktı.

Delirmiş bir hayvan gibi kendini defalarca şeffaf kapıya doğru fırlattı. Ama dürüst olmak gerekirse, ne kadar sert vurursa vursun, kırılmamasına şaşırıyordu.

"Buradan kaçamazsın, Acheron. Güçlerin bu odada işe yaramaz ve ben seni dışarı çıkarana kadar benimsin."

Pençeli bir elini kapıya çarptı ve öyle vahşi bir uluma çıkardı ki, kadının ensesindeki tüyler diken diken oldu. Eğer serbest kalırsa onu kesinlikle öldürecekti.

Bakışlarını daraltarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona kendini beğenmiş bir bakış attı. "Dediğim gibi, senin sahibin benim. Şimdi orada otur ve ben seni beslemeye hazır olana kadar açlıktan öl."

Ash içini kemiren açlık yüzünden bu sözleri zar zor anlayabiliyordu. Bu haliyle, Artemis ruhlarını esaret altında tutarken ölen Karanlık-Avcıların Gölgelelel gibiydi. Sonsuza dek aç ve susuz. Mantıksız ve kendini anlatmaktan aciz. Varoluşların en sefiliydi.

Kapı katılaştı ve onu küçük, karanlık bir odada yalnız bıraktı. Ne mobilya vardı, ne de pencere...

Hiç ışık yok.

Bir an için akli başına geldi ve kendini yeniden hapisanedeki bir çocuk gibi hissetti. Etrafında dönerek eskiden onu ısırın farelelel aradı. Koşuşturan ayaklarının sesini dinliyordu.

"Artemis!" diye bağırdı. "Çıkarın beni!"

Korkuyorum. Kelimeler boğazında düğümlendi.

"Acheron? Orada mısınız?"

Kafasının içinde Ryssa'nın sesini duydu.

Ve sonra açlığı geri döndü, tüm görünüşünü insanlığı ondan uzaklaştırdı. Pençeleriyle kapıyı parçaladı. Açlığının verdiği acı dayanılmazdı. Buna dayanamayarak kendini tekrar tekrar kapıya vurdu, kırıp geçmeye kararlıydı.

* * *

Artemis Acheron hakkında ne yapması gerektiğini düşünürken dört gün geçti. Sürekli duvara çarpması ve hırıltılı ulumaları onu yormaya başlamıştı.

Ama ona bir ders verilmesi gerekiyordu. O olması gerekiyordu
Cezalandırıldı ve topuklamayı öğrenene kadar onu dışarı çıkarmayacaktı.

Bu noktada, ondan gerçekten korktuğundan bahsetmiyorum bile.

Hiç bu kadar uzun süre beslenmeden kalmamıştı. Ve geçmişte

Tecrübe ona küçük bir kan damlasının sadece daha fazlası için iştahını kabartacağını söyledi.

Hizmetçilerinden birini ona yedirmeyi düşündü ama bu zalimlik olurdu.

Ve bu düşüncenin ardından başka bir düşünce geldi. "Bir kori değil..."

Hayır. Daha çok onunla kafiye bir şey. İnatçılığına gülümsedi. Acheron'a Soteria'ya kendisinin ya da kölelerinden birinin zarar vermeyeceğine dair yemin etmişti.

Ama Acheron'u ondan uzak tutacağına söz vermemişti.

Ona Soteria'nın onu sakinleştirdiğini söylemişti. İyi, bırak kaltak şimdi onu yatıştırırsın. Bırak onu beslesin.

Artemis memnuniyetle yüzünü buruşturarak kendini küçük fahişenin ders verdiği New Orleans'a ışınladı. Beklemek zorunda olduğu için öfkeliydi, bitene kadar koridorda durdu.

* * *

Tory öğrencileriyle vedalaşırken kalbi kırıldı. Ash'i günlerdir görmemiş ya da ondan haber almamıştı ve değerli sırt çantasını sadece ona bırakmış olması, başına kötü bir şey gelip gelmediğini merak etmesine neden olmuştu.

Kitaplarını kendi sırt çantasına koyarak masadan aldı ve kapıya yöneldi. Ama daha kapıya varmadan, uzun boylu, muhteşem kıvılcı saçlı bir kadın içeri girdi. Pahalı bir şekilde dikilmiş beyaz bir takım elbise ve Prada ayakkabılar giymişti, göz alıcıydı.

Tory onun saçının her telini koparmak istiyordu. "Neden buradasın Artemis?" diye sordu soğuk bir sesle.

Artemis, Tory'nin yanında olmaktan, Tory'nin onun yanında olmaktan nefret ettiğinden daha çok nefret ediyormuş gibi dudaklarını büktü.

Hayır, bu mümkün değildi.

"Acheron'un sana ihtiyacı var, insan. Yaralı ve gelemiyor."

Tory kaşlarını çatı. "Neden beni almaya geldin ki?"

"O seni istiyor. İnan bana, burada olmamın başka bir nedeni yok."

Hâlâ şüphelenen Tory sırt çantasının askısını kavradı. "Bana yalan mı söylüyorsun?"

Artemis eski Yunan'a özgü bir sadakat ve doğruluk jesti yaptı. "Sana yemin ederim, çok acı çekiyor ve sana ihtiyacı var. Ona yardım etmeyecek kadar bencil misin gerçekten?"

Bencil miydi? Tory onun için bu kadar endişelenmeseydi gülebilirdi. "Beni ona götür o zaman."

Artemis onu sınıfından çıkardı ve eski bir Yunan tapınağına benzeyen bir yere götürdü. Odanın etrafı sütunlarla çevriliydi ve başının üzerinde bir Altına damgalanmış inanılmaz bir av sahnesi. Enfesti.

"Neredeyim ben?"

"Olympus." Artemis onu antik tarzda bir banyo havuzunun bulunduğu bir banyo odasına götürdü. O durana kadar durmadı diğer tarafındaki bir kapıya ulaştı. Elini kaldırdığında kapı şeffaflaştı.

Tory, Ash'in yerde çıplak yattığını görünce nefesi kesildi. Siyah saçları keçeleşmiş, nefes alış verişi kesilmişti. Teni yine mermer mavisiydi ve kafasından iki siyah boynuz çıkıyordu. Zayıf kasları, iki boynuz tarafından keskin bir şekilde çizilmişti. mavi ten rengine sahipti. Elleri uzun siyah pençelerle son buluyordu ve kendisine baktıklarını görünce bir çift keskin dişini onlara doğru gösterdi.

Kendini yukarı iterken, sanki hastalanmak üzereymiş gibi bir kolunu karnının etrafında tuttu. Bir adım attı ve bariz bir acıyla tekrar yere yığıldı. Hayal kırıklığı ve acıyla kükredi.

"Tanrı formunda iğrenç biri, değil mi?"

Tory tanrıçaya iğrenç bir bakış fırlattı. "O asla iğrenç değildir. Onun nesi var?"

"Yemek yemesi gerekiyor. Beslenme arasında çok uzun zaman geçerse ona hep böyle olur."

"O zaman neden onu beslemedin?"

Artemis'in dudaklarında yavaş, şeytani bir gülümseme kıvrıldı. "Tatlım, neden burada olduğunu sanıyorsun?" Uzandı ve kapıyı açtı.

Tory'nin bildiği bir sonraki şey, Artemis'in onu odanın içine ittiği ve kapıyı kapatarak Ash'le birlikte kilitlediğiydi. "Bon appetit."

Tory kapıya döndü ve açmaya çalıştı. Ama umutsuzdu. Bu tarafta ne mandal, ne anahtar, ne de başka bir şey vardı. Tek yapabildiği Artemis'in kibirli yüzünü görmektir.

Ah, onunla üç dakika yalnız kalabilseydi... İzlenme başına ödemeye değer bir ölüm maçı olurdu.

Başka seçeneği olmayan Tory, Ash'e yavaşça yaklaştı. Temkinli bir şekilde. Onun olup olmadığını anlayabilir miydi? Davranışlarına bakılırsa, hiç sanmıyordu. "Bebeğim?"

Kan kırmızısı gözleriyle ona baktı. Anlayışlı bir görünüş. Vahşi ve soğuktular. Bir yırtıcının gözleri.

Çıplak gözle bile göremediği bir hızla Ash yerden kalktı. Onu boğazından yakalayıp yere fırlattı ve dişlerini boynunun derinliklerine geçirdi.

* * *

Ash'in kafası uğulduyor ve omzu ağrıyordu, çünkü sonunda uzun zamandır onu yiyip bitiren açlığın bir kısmını bastırmıştı.

günler. Kan çok iyiydi. Çok sıcak ve tatmin ediciydi. Yaladı ve emdi, tekrar normal olana kadar içti.

Ama kendine döndüğünde, onu bu kadar uzun süre beslenmeden bıraktığı için öfkesi arttı. Konuşamasa da onun kapıdan kendisini izlediğini hatırlıyordu.

"Beni memnun ettiğinde yiyeceksin..." Bu sözlerin ona ne yaptığını biliyordu ve onun tacizlerinden bıkmıştı.

"Artemis, sen..." Adam kadının boğazından çekilip tuttuğunun Artemis olmadığını fark edince sözleri kesildi.

Arayan Tory'ydi ve kan kaybından dolayı son derece solgundu.

Dehşet içini kapladı. Kadının boynu adamın dişleri arasında vahşice parçalanmıştı, nefes almak için çırpınırken kahverengi gözleri yarı kapalıydı. Hayır! diye haykırdı ruhu. Ona nasıl zarar vermiş olabilirdi?

Tadına baktığı şeyin Tory olduğunu bile fark etmeyecek kadar nasıl kendinden geçmiş olabilirdi?

Çünkü Artemis onu çok uzun süre yiyeceksiz bırakmıştı. Sonra da bir insanın onun beslenmesine dayanamayacağını bildiği için yanına bir insan atmıştı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı, boğuluyordu. "Benimle kal bebeğim. Sana yardım getireceğim."

Beslenmesinden dolayı kanla kaplı dudaklarına dokunmak için uzandığında öksürdü. Gözlerindeki korkuyu ve ona yaşattığı acıyı gördü. Suçluluk duygusu dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

"Soteria?" diye fısıldadı adını bir dua gibi. "Akribos?"

Gözleri buğulanmadan önce son bir nefes daha verdi.
ve eli avuç içi yukarı bakacak şekilde yere düştü.

Az önce onu öldürdüğünü fark ettiğinde hayal bile
edemeyeceği bir keder içini parçaladı. Başını geriye atan
Ash, üzerine çöken suçluluk duygusu ve acının ağırlığıyla
böğürdü.

Ona asla zarar vermezdi. Asla!

Sonra Artemis'in kapıda, kapının diğer tarafına güvenli bir
şekilde sıkışmış, izlediğini gördü. Kadının gözlerindeki
memnuniyet, adamın onları oyup çıkarma isteği uyandırdı.

Kapıya hücum etmeden önce Tory'yi dikkatlice yere bıraktı,
ondan her şeyini alan kaltağa ulaşmaya kararlıydı. Tekrar.
"Neden!" diye kükredi.

Acımasız bir öfkeyle gözlerini kısıtı. "Nedenini biliyorsun."
Sonra kapı karardı ve onu cesetle baş başa bıraktı.
gerçekten sevdiği tek kadındı.

Az önce öldürdüğü kadın. Ve güçlerinin yok olduğu bu
odada onu iyileştiremez ya da geri getiremezdi. Tory
ölmüştü ve onu o öldürmüştü. Başını geriye atarak acıyla
kükredi.

* * *

Tory kalın, bunaltıcı bir sisin içinde dolaşıyordu. Kendini
kaybolmuş ve yönünü şaşırmış hissediyordu. Hatırladığı son
şey
Ash'i görmek. Boynu acı içinde zonklarken onun güzel
yüzündeki korku ve dehşet ifadesini görmek.

Artık acı yoktu. Hiçbir şey yoktu. Işık yoktu. Ses yoktu. Koku
yoktu.

Yoksunluk dehşet vericiydi.

"Ash?" diye seslendi, yönünü bulmaya

çalışıyordu. "O burada değil, küçüğüm."

Arkasından gelen kalın aksanlı, nazik sese döndüğünde Apollymi'nin karanlıkta dikildiğini gördü. "Burada ne yapıyorsun?"

Apollymi elini ona doğru uzattı. "Öldüğün anda ruhunu çaldım ve Kalosis'e getirdim, ama sen izin vermedikçe onu saklayamam. Yerinde olsam buna izin vermezdim. Ruhlar israf edilemeyecek kadar değerlidir ve özellikle sizinki benim için büyük değer taşıyor."

"Anlamıyorum." Elini Apollymi'nin elinin içine soktu ve tenleri birbirine değdiği anda, her şey tamamen netleşti. Apollymi'nin kendisi ve Acheron hakkında bildiği her şeyi... Dahası, Ash'in anılarını ve nasıl öldüğünü gördü. Artemis'in ona sırtını döndüğünü ve ona yardım etmesi için uzanırken onu terk ettiğini.

Böyle bir şeyi nasıl yapmış olabilir?

Gözlerinde yaşlar birikti ve sonra kendi ölümünü ve Ash haykırırken Artemis'in yüzündeki memnun ifadeyi görünce kan istedi.

"Beni Artemis mi öldürdü?"

Apollymi başını salladı. "Hâlâ oğlumu cezalandırıyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok... ama sen, Soteria, yapabilirsin."

"Nasıl?"

"Ruhunuzu kısa bir süreliğine bedeninize geri gönderebilirim. Bunu yaptığımda, yaşama geri dönebilmenin tek yolu, ruhun bedeninden tekrar kaçmadan önce Apostolos'un kanını içmektir."

Tory buna inanmakta zorlandı. "Ne?"

Apollymi onun elini okşadı. Loş ışık kristal gözyaşlarına yansırken, dönen gözleri sıcak bir şekilde parlıyordu. "Ben bir yıkım tanrıçasıyım. Babası bir yaratılış tanrısıydı.

Apostolos'un içinde güçlerimiz birleşmiştir ve o, yaşamı hem yaratabilen hem de yok edebilen nadir tanrılardan biridir. Bu onun

Artemis'in Karanlık Avcılarını hayata döndürmek için kullandığı yaratıcı güçler. Ondan beslenmeseydi, bu yeteneğe asla sahip olamazdı. Ve Artemis gibi, eğer oğlumdan beslenirseniz, onun güçlerini onunla paylaşacaksınız. Kendini iyileştirme ve hayatına geri dönme yeteneğine sahip olacaksın. Bunun da ötesinde, kendini koruyacak güçlere sahip olacaksın ve bir daha kimsenin sana zarar vermemesini sağlamak için rahibelerimi senin koruyucuların olarak göndereceğim."

Kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu. Ash'e ve dünyaya bir tanrının güçleriyle dönebilirdi... Elbette bu kadar basit olamazdı. "Bunda ne var?"

"Artemis'in Apostolos'a uyguladığı yöntemin aynısı. Bir kez ondan beslenirsen, her zaman ondan beslenmek zorunda kalırsın."

Tory, Ash'in onu ısırmasının verdiği acıyı hatırlayınca irkildi. "Kan mı?"

İsteksizce başını salladı. "Lütfen, Soteria. Benim yapamadığımı yap. Oğlum, ona kasten zarar veren o canavardan kurtar.

Apostolos asla isteyerek bir başkasının kanını almayacak ve o kişiyi kendisine bağlamayacaktır. Artemis'in onu kandırarak bağladığı vahşi yöntemden sonra olmaz. Ama eğer geri

dönüp onu beslersen ve o da seni beslerse, o orospudan
sonsuza dek kurtulacaktır."

Ne olacağını düşünürken gözlerini kaçırdı. "Ash ile kalabilir miyim?"

"Evet, ben de sana ne Artemis'in ne de Apostolos'un başka bir düşmanın sana bir daha zarar veremeyeceğinden emin olmana yetecek kadar güç vereceğim."

Apollymi'nin Ash için gidebileceğı derinlikler ona dokundu ve bu ona kendi annesini hatırlattı. hayatının her gününü özledi. "Peki ya sen? Bu seni zayıflatmayacak mı?"

"Olacak ama umurumda değıl. Oğlumun özgür olmasını ve mutlu olmasını istiyorum, bedeli ne olursa olsun. Konuştuğumuzda gözlerindeki yorgunluğu görmekten yoruldum. Yatıştıramadığım acısını görmekten. Ona yardım edecek misiniz? Lütfen?"

Tory tanrıçanın elini sıkıca kavradı, onun ne kadar samimi olduğunu bilmesini istiyordu. "O adam için her şeyi yaparım."

Apollymi gülümsedi. "Kuzenin Geary'nin bebeğimi kurtaracak kişi olacağını düşünmüştüm. Ama seni daha on yaşındayken, Ege'nin altındaki tapınağımın kalıntılarını karıştırırken ilk gördüğüm anda, aradığım kişinin sen olduğunu anlamıştım. Bu yüzden başka hiçbir erkeğın sana dokunmasına izin vermedim."

Diğeri eliyle Tory'nin elini kapattı ve sıkıca tuttu. "Soteria. Benim öfkeme rağmen görevinin başında duran ve en çok sevdiği şeyi korumak için savaşarak ölen Atlantis'in bekçisi. Adaşınla gurur duyuyorsun."

Apollymi kolyeyi boynundan çıkardı ve Tory'nin avucunun içine koydu. "Onun için savaşmaya hazır olduğunda, bunu kalbine bastır ve bir tanrıçanın güçlerine sahip ol. Sonsuza kadar."

Tory kolyeyi elinde tuttu ve üzerindeki kırmızıyı inceledi. yarı saydam bir taşın içinde dönen sis. Hediye için minnettar kalarak Apollymi'yi kucakladı.

Apollymi sarılma karşısında afallamıştı; Apostolos'a hamile kaldığı geceden beri kimse ona bu kadar şefkatle dokunmamıştı. Gözlerini kapatarak kızı kendine yakın tuttu. "Ona karşı nazik olduğun sürece, her zaman benim kızım olacaksın. Bir şeye ihtiyacın olursa beni çağır, sana cevap veririm."

"Ona bir daha bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Apollymi geri çekilmeden önce onun yanağını öptü. "O zaman ona git, Soteria. Sana ihtiyacı var."

Başını sallayan Tory geri adım attı ve taşı kalbine bastırdı. Bunu yapar yapmaz, içinden yakıcı bir acı geçti. "Ah! Bana acıyacağını söylememiştin."

Apollymi omuz silkti. "Doğum asla acısız olmaz, özellikle de yeniden doğuş."

Şaka yapmıyordu. Tory sanki bir şey onu içten dışa doğru parçalıyormuş gibi hissediyordu. Midesi bulanıyor ve başı dönüyordu, kör edecek kadar bunaltıcı olan karanlığa gözlerini kırptırdı.

Bildiği bir sonraki şey, tekrar Ash'in kollarında olduğuydu. Ash yere oturmuş, yanak yanağa onu kucağına almış, sallıyor ve ona fısıldıyordu: "Lütfen Tory, lütfen ölme. Lütfen beni yalnız bırakma. Sensiz yaşamak istemiyorum..."

Bu içten sözler onu boğdu, ama onu en çok hayrete düşüren şey yanaklarının ıslaklığıydı.

Ağlıyordu.

Onun için.

Elini kaldırarak parmaklarını adamın çenesindeki bıyıklara dokundurdu. Adam irkilerek geri çekildi. "Soteria?"

Başını salladı, sonra annesinin bahsettiği açlığı hissetti. İçini inanılmaz bir vahşilikle yaktı ve kesici dişlerini uzattı. Kararlı bir şekilde onun bakışlarıyla buluştu. "Seninle kalmama izin ver Ash."

Ash onun ne istediğini anladığında nefes alamıyordu. Neye ihtiyacı olduğunu. Ve sonsuzlukta ilk kez, ona hayat vermek için kanını akıtmaya hazırdı. "Emin misin?"

Başını salladı.

Saçlarını yana taradı ve boynunu onun için eğdi. Gözlerini kapatarak kendini onun ısırtığının vereceği acıya hazırladı. Beslenirken nefesinin boynunda yarattığı o nefret dolu his için.

Tory onun kaskatı kesildiğini hissedince durakladı. Nedenini anlaması bir saniyesini aldı. Ash kimsenin boynuna nefes almasına tahammül edemiyordu ama yine de orada oturmuş, şikâyet etmeden ya da yorum yapmadan kendini ona sunuyordu. O anda onu tüm kalbiyle sevdi. daha fazla.

Ve yeni keşfettiği duyularıyla, beslenebileceği tek yerin onun boynu olmadığını biliyordu...

Kız ondan uzaklaşırken Ash gözlerini açtı. Kaşlarını çatarak, kızın aşağıya doğru eğilip iç uyluğunu ısırmasını izledi. Bir arzu dalgası gözlerini kör edip ağzından sadece birkaç santim ötede olan sikini sertleştirirken nefesini sertçe içine çekti. Ama bundan daha büyük bir şok, kadının saçlarından tutup canını yakmamış olmasıydı. boynundan beslendi. Nazik davranıyordu ve

Düşünceli biriydi ve ona baktığında gözleri onunkilerle eşleşiyordu.

Nefret ettiği o derin, girdaplı gümüş rengi onda çok güzel duruyordu. Artık birbirlerine bağlıydılar. Onun güçleri. Onun kanı. Onlar da onundu. Ama yine de onu eskiden olduğu gibi istiyordu. Dudaklarını öptü, onu çevirdi
Gözleri, kız panik içinde odaya ilk kez baktığında kalbini çalan kahverengi renge geri dönmüştü.

Bu onun sevdiği kadındı. Onsuz yaşayamayacağı kadın.

Tory içinde hayal bile edemeyeceği bir güç hissetti. Artık her şeyi duyabiliyordu. Her nesnenin en küçük renk değişimlerini bile görebiliyordu. "Dünyayı böyle mi görüyorsun?"

"Evet."

Her şey çok canlıydı. Bunaltıcıydı. Aynı zamanda vücudu sıcak ve muhtaçtı. Ona baktı ve aslında giyinmeden önce kızardı.

Boğazını temizledikten sonra başını eğerek kapıyı gösterdi. "Bunu burada yapamayız."

"Artemis," diye homurdandı.

Başını salladı. "Hâlâ onun tapınağında kilitliyiz."

"Uzun sürmeyecek." Ayağa kalkarak kapıya doğru gitti.

Tory gözlerini kapatıp ellerini iki yana açtığında Ash kaşlarını çattı. Büyükannesinin rüzgârının etraflarında dolaştığını hissetti. Neler olduğunu anladığında çenesi gevşedi - annesi güçlerinin bir kısmını Tory'ye teslim etmişti. Sadece onun güçlerini içinde taşımıyordu.

Ve güçlerinin annesinin güçleriyle birleşmesi... Korkutucu bir şey bu.

Kapı binlerce parçaya ayrılmadan önce düşüncem henüz bitmemişti.

Artemis diğer taraftan çığlık attı ve ardından taht odasına koştu.

Ash ayağa kalktı ve Tory'nin yanına gitti. "Hadi eve gidelim."

Başını iki yana salladı. "Siz önden gidin. Bir dakika içinde orada olacağım."

Kadının sesindeki tuhaf nota karşısında durakladı. "Tory..."

Ona muzip bir gülümseme vererek sözlerini kesti. "Ben sadece onunla konuşacağım. Merak etmeyin."

Evet, doğru. Endişelenmiyor musun? Deli miydi o? Ve ilk kez, hangisinin daha çok tehlikede olduğundan emin değildi.

Ash tereddüt etti ama sonunda Tory'ye güvendi. "Seni incitirse bunu bileceğimi ve eğer incitirse Olimpos'ta onu korumaya yetecek kadar güç olmadığını hatırlat."

Parmağının ucunu öptü ve burnunun ucuna bastırdı. "Bu kadar endişeli olma. Sadece kız kıza konuşuyoruz."

Ash nedense bundan şüpheliydi. Tory'yi tanıyorsa, bu daha çok bir kedi dövüşüne benzerdi. Ama o karışmazdı. Vakit gelmişti.

Birisi tanrıçayı aşağı indirdi. "Pekâlâ, bebeğim. Dairemde bekliyor olacağım."

Ash gidene kadar Tory kıpırdamadı. Güçlerinin güvenli bir şekilde insan alemine geri döndüğünü hissettiği an

Artemis'in kaçtığı yöne doğru gitti.

Yeni güçleri artınca, tanrıçayla gecikmiş bir İsa'ya Gel konuşması yapmaya gitti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Artemis tapınağındaki tüm güçlerin kaybolmasını beklemeye devam etti.

Gitmediler. Acheron'un birincilerinin gittiğini hissetti ama burada hâlâ daha fazlası vardı. Güçlü. Soğuk. Hesaplayan.

O Acheron değildi.

Ve Soteria banyo odasının kapısından geçip ölümcül bir hızla taht odasına girdiğinde Artemis'in yüzündeki kan tamamen çekilmişti. Kadının ondan bir parça istediği ve bunun için savaşmaya hazır olduğu inkâr edilemezdi.

Yine de kızın paniğini görmesine izin vermedi. "Sen benim için hiçbir şeysin, insan."

Tory alay etti ve ona mükemmel bir Yunanca ile konuştu. "Oh, bu konuda yanılıyorsun Artemis. Ben hiçbir şey değilim. Eğer Acheron'a yaklaşırsan kışına tekme basacak olan benim. tekrar."

Artemis elini savurdu ve Tory'yi odanın diğer ucuna uçurdu. "Beni tehdit edemezsin."

Tory ellerini kaldırdı ve tam duvara çarpacakken hareket etmeyi bıraktı. Gözlerini açtığı anda, kendini duvardan birkaç santim ötede yerde süzülürken bulunca afalladı. Artemis'in onu çarpmaya niyetlendiği taş.

Artemis öfkeyle çılgılık atarken Tory rahatlamış bir şekilde güldü. Bu güçler çok havalıydı.

Ellerini uzatarak kendini tekrar yere ortaladı.

Artemis ona doğru koştu ve boynundan yakaladı. Tory onun elinden kurtuldu, sonra da onu itti. "Oh, kaltak, lütfen." Elini uzattı ve Artemis'i duvara yapıştırdı.

"Bırakın beni!"

Tory ona daha sıkı sarıldı. "Ash'i incittiğin onca zamana rağmen, şu anda kalbini göğsünden sökmediğim için şanslısın. Bunu nasıl yaparsın?"

Kendini kurtarmaya çalışırken Artemis'in yeşil gözlerinde yaşlar oluştu. "Onu seviyorum."

Tory başını salladı. "Bunu nasıl söylersin? Aşkın ne demek olduğunu bile anlamıyorsun. Aşk, değer verdiğin kişiyle birlikte görünmekten utanmak değildir. Cezalandırmak ya da incitmek değildir."

Tanrıça için üzülen Tory onun gitmesine izin verdi. "Sevgi, ne kadar acımasız ya da korkutucu olursa olsun herhangi bir şeyle yüzleşmek için ihtiyaç duyduğun gücü sana veren şeydir. Ash'in babasına senden bahsetmek yerine dayak yemesine izin veren şey de buydu. Ona izin veren şey ayaklarının dibinde bağırsaklarının deşilmesini seni utandırdı. Ve sen bu aşk için ona tükürdün ve onu parçaladın. Bir tanrıçaya göre acınacak haldesin."

Artemis onunla alay etti. "Sen insansın. Bir fahişeyle yatman kimsenin umurunda değil."

Tory hayatında daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. Başka birini tokatladı.

Artemis çığlık attı ve onu pençelemeye çalıştı, ancak Tory bileklerini elleriyle yakaladı ve onu geri itti. Artemis'e bir

Tanrıçaya ölümcül bir bakış atarak ciddi olduğunu belli etti. "Acheron'a bir daha hakaret edersen ve bana yardım edersen, kardeşinin ona yapmasına izin verdiğin şeyi sana yaparım. Bunun için dilini keserim. Acheron sevdiğim adam ve benimle sorunu olmayan hiç kimse onunla sorun yaşayamaz."

Artemis bir elini kurtararak ona ters vurmaya çalıştı ama Tory yine bileğini yakaladı. "Benden daha iyi değilsin. Ben," diye hırladı Artemis. "Kendini kurtarmak için onu anında feda edersin ve ben bunu biliyorum."

Tory inkâr edercesine başını salladı. "Yanılıyorsun. Orada Bu dünyada, yukarıda ya da aşağıda, Acheron'dan daha fazla değer verdiğim hiçbir şey yok. Ve ikimizin de seninle işi bitti. Harika bir sonsuzluk yaşa ve eğer sonsuzluk yaşamaya devam etmek istiyorsan, yolumdan çekil ve Acheron'u rahat bırak."

Artemis dudağını büktü. "Benimle işin tamamen bitmedi, insan. Ben onun kızının annesiyim."

Bu onun midesini bulandırdı. "Haklısın. Sen Katra'nın annesisin, zavallı kız. Ama bir konuda yanılıyorsun."

"Ve bu?"

Tory, Yok Edici'nin gücünün Ash'inkiyle içinde birleşmesine izin verdi. Bir dakika önce normaldi ve bir dakika sonra saçlarının beyaz-sarıya dönüştüğünü ve etrafına yayıldığını, şimşeklerin onu sardığını ve parmak uçlarından uçtuğunu hissetti. "Ben artık insan değilim," dedi şeytani bir sesle.

"Ben Atlantia'yım

Kedemonia Theony-Atlantean tanrılarının koruyucusu.

Ve şu anda onlardan sadece bir tanesi ortalıkta dolaşıyor ve onu senin yarattığın bir kötü anıdan daha kurtarmak için bağırsaklarında yıkan, sürtük. Kat'e gelince, o büyük bir kız. Biliyorum, eskiden onunla yaşadım. Annesinin ölümünden sağ çıkacaktır. Güven bana, ilk elden tecrübem var. konu."

Artemis ona bön bön baktı. "Onun için tüm dünyayı yok mu edeceksin?"

"Evet, isterim. Sen yapar mıydın?" Artemis gözlerini kaçırdı.

"İşte bu yüzden ona iyi dileklerde bulunacak ve hayatımızdan çıkıp gideceksin. Tanrıça, seni bir daha gördüğümde beni gülümsetecek hediyeler getirsen iyi olur, yoksa Yunan panteonu yeni bir av tanrıçası arıyor olacak. Beni anlıyor musun?"

"Anlıyorum." Ama gözlerinden çoktan onlardan intikam almak için bir plan yaptığı anlaşılıyordu.

Öyle olsun. Düşmanlar hayatın talihsiz bir parçasıydı. Tory'nin bu konuda yapabileceği bir şey yoktu ama Artemis'in yeterince omurgalı olduğunu keşfetmesi durumunda verdiği sözü yerine getirebilirdi. tekrar peşinden gel.

Savaşmadan kimse ondan bir şey alamazdı ve Ash için hayatını feda edebilirdi.

"Hoşça kal Artemis ve kendi iyiliğin için, seni bir zamanlar Ash'in sevdiği gibi seven birini bulursan, ona daha iyi bak."

Bu sözleri söyledikten sonra Tory New Orleans'a döndü ve Ash'i dairesinin kanepesinde beklerken buldu. Vücudunda hasar olup olmadığını incelemeyi önce ayağa fırladı.

-Aslında oldukça sevimliydi. "İyi misin?" "Sana iyi

olacağımı söylemiştim."

Bakışları şüpheyi doluydu. "Sana zarar vermedi mi?"

"Hayır." Ona ne kadar hasarsız olduğunu göstermek için ellerini havaya kaldırdı. "Her şey yolunda."

Adam eğilip dudaklarına hafif bir öpücük kondururken gözlerindeki rahatlama onu derinden etkiledi. Ah, bu adamı nasıl da seviyordu.

"Sana yaptığım şey için çok üzgünüm," diye nefes aldı. "Seni incitmek istememiştim."

"Biliyorum, tatlım." Ona gülümsedi. "Wulf'un senden aktardığı neydi? Bazen bir şeylerin doğru gitmesi için yanlış gitmesi gerekir? Benden beslenmemiş olsaydın Seninle birlikte olmak için ihtiyacım olan güçler. O yüzden üzülme Ash. Üzgün değilim."

Sanki ona vurmuş gibi irkildi ve bu onun için acı çekmesine neden oldu. "Beni böyle görmeni hiç istemedim."

"Ne gibi?"

"Bir canavar. Gerçek halimden nefret ediyorum."

Kollarını beline dolayan adama başını salladı. "Nedenini hayal bile edemiyorum. Beni öldürmek dışında, aslında Şirin Baba'ya çok benzeyen bir şekilde sevimliydin."

"Şirin Baba?" Nihai bir acı sesi çıkardı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Şirin Baba'ya benzemiyorum."

"Hayır, bebeğim," dedi sahte bir patronluk taslayan ses tonuyla.

şakacı bir şekilde yanağını okşadı, "hiç de öyle değilsin. Sopa üzerinde seks gibi görünüyorsun. Egon şimdi daha iyi mi?"

Sözleri üzerine bir kaşı havaya kalktı. En azından o uzanıp onu avucunun içine aldı. Sonra kadın pantolonunun fermuarını yavaşça açarken nefesini sertçe içine çekti. "Ne yapıyorsun?"

Damarlarında dolaşan sıcaklık karşısında dudaklarını yaladı. "O beslenmeden dolayı hâlâ kendimi oldukça... canlı hissediyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, şirin Baba, yemek için yeterince iyi görünüyorsun."

Kız onun önünde yere çöküp fermuarını açtığında Ash zorlukla nefes alabiliyordu. Başını kaldırıp ona baktı, onu ağzına almadan bir an önce gözleri aşkla parlıyordu.

Onun alay etmesini ve yalamasını izlerken tüm mantığı uçup gitti. "Yine kitabını okuyorsun, değil mi?"

Güldü ve boğazının titrediğini hissetti dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Kendini durduramadan vücudu serbest kaldı. Ash vücudu kasılırken sırtını duvara yasladı. Dürüst olmak gerekirse, bu en iyilerinden biriydi. ve kızın ondan uzaklaşmaması bunu daha da tatlı hale getiriyordu.

Ta ki ne yaptığını anlayana kadar. Sonra kendi kendine küfretti. aptallık yapmasına izin vermesini bekledi. "Bunu yapmak istememiştim, Tory. Seni uyarmalıydım."

Pantolonunun fermuarını çekerken kaşlarını çatarak ona baktı. "Beni ne hakkında uyardın?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi, onun bakışlarıyla buluşamadı. "Normalde daha kontrollüyümdür. Söz veriyorum, ileride geri çekilmen için sana zaman tanıyacağım."

Tory ayağ a kalktı ve onun bakışlarıyla karşılaşana kadar çenesini çevirdi. "Ash, sende iğrenç bulduğum hiçbir şey yok. Hiçbir şeyini. Gözlerin değil. Korkunç mavi vücudun değil. Ve özellikle de benim başlattığım bir şey değil. Aslında, tadına bayılıyorum ve kontrolü kaybetmiş olman hoşuma gidiyor. Demek ki doğru yapıyorum."

Kızın yanağını kavrayarak yanağını okşadı ve teninin kendi tenine değmesinden zevk aldı. "Gerçek olamayacak kadar iyisin."

"Etrafta çekiç olmadığı için böyle söylüyorsun."

Güldü ve başını eğerek onun boynuna sarıldı. "Beni artık itici bulmadığın için çok minnettarım."

Parmaklarıyla onun kulağını okşadı. "Bir daha dişlerini göstermeden önce beni uyarmayı unutma."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bırakma dişi mi?"

Şakacı bir şekilde gülümsedi. "Evet, L.A. Banks'in yazdığı vampir serisinden bir terim. Bir ara onun kitaplarını okumalısın. Harikadırlar."

"Böyle bir desteği nasıl reddedebilirim ki? Ama önce, sanırım senin şu Tickle Pickle kitabını biraz daha okumamız gerekiyor."

Turşu aklına yemek getirene kadar güldü. "Hey, bu kan olayı artık yemek yiyemeyeceğim anlamına mı geliyor?"

"Hayır, Tory," diye alay etti. "Sadece gerçek yemek yemek zorunda değilsin. Tadına bakabilirsin ama kan açlığını bastırmaz. Birkaç haftada bir beslenmen gerekecek."

"Yoksa Bayan Şirin'e mi dönüşürüm?"

Güldü. "Hayır. Bunu sadece ben yaparım. Sen sadece..."

"Ne?"

"Simi'nin terimini düşünüyordum. Bir orospu-tanrıça."

Onun karnına şakacı bir yumruk attı. "Sakın bana öyle deme! Seni kötü adam."

Ash onların nasıl oynadıklarını ve şakalaştıklarını fark edince ayıldı. Hayatı boyunca hiç kimseye karşı bu kadar rahat olmamıştı. Onun hakkında her şeyi biliyordu.

Her şeyi.

Ve bunların hiçbiri onun için önemli değildi. Geçmiş bir hiçti. Ama kız onun geleceğiydi.

Elini tutarak onu yatağına götürdü ve günün geri kalanında onunla sevişmeyi planladı. Giysilerini çözerken onu öptü ve yatağa yatırdı. "Seni seviyorum, Soteria."

Tory onu yuvarladı, uzun ve zayıf bedenini onunkine sardı ve ona sıkıca sarıldı. "Sagapo, Achimou. Sagapo."

Kalçalarının birleştiği yerdeki tüyler karnını okşayıp vücudunun yeniden sertleşmesine neden olurken Yunanlı onu ısıttı. "Agapay, Sota."

Tory kaşlarını çatarak ona baktı. "Agapay?"

Başını salladı. "Atlantisçe 'Seni seviyorum' demek. Sota, senin adının Atlantis dilindeki karşılığı."

Tory bu sese bayılıyordu, özellikle de onun o seksi, kıvrak aksanıyla dilinden dökülüşüne ve en çok da kendi dilini onunla paylaşmasına bayılıyordu. "Ne? adınızın bir sevimliliği olabilir mi?" "Acho."

"Agapay, Acho."

Ona gülümserken saçlarıyla oynadı. "Atlantisçe'den hep nefret etmişimdir ama sen konuşurken nefret etmiyorum."

Ne kadar güzel olduğu düşünülduğünde nedenini anlayamıyordu. Onu bütün gün konuşurken dinleyebilirdi ve konuştuğunda - dikkat et. Bu onu son derece ateşli yapıyordu.

Omzunu ısırması başka bir şeyi merak etmesine neden oldu. "Meraktan soruyorum, kaç dil biliyorsun?"

"Ben bir tanrıyım, Tory. Hepsini tanıyorum. Ve onlarla temasa geçtiğinde sen de tanıyacaksın."

"İşte bu etkileyici." Neşeyle dudağını ısırıp ve sonra gözleri büyüdü. "Ooo, aklıma bir şey daha geldi. Sen her şeyi biliyorsun, değil mi?"

"Çoğunlukla, evet."

"O zaman bana bunu söylemek zorundasın çünkü bilmek zorundayım. Her şeyin sonunda ne var?"

Omuz silkti. "Bu yeterince kolay." "O zaman söyle bana."

"G harfi."

Tory inleyerek kafasına bir yastıkla vurdu. "Sen çürümüşsün, Achimou. Bunun için dilini kırbaçlayacağım." Onu altına alana kadar yuvarladı.

Kız diliyle meme ucunu çevrelerken Ash nefesini içine çekti. Şimdi bu bir erkeğin dilini kırbaçlama türüydü dört gözle bekleyebilirdi. "Seni kızdırmak için başka ne

yapabilirim?" Onun kaburgalarını ısırıp. "Beni terk edebilirsin."

Bu düşünceyle ayıldı. "Bunu asla yapmam, Tory. Hiç kimse kalbi olmadan yaşayamaz ve sen de benim için busun."

Tory onun üzerine uzandı ve ona sıkıca sarıldı. Ta ki aklına başka bir korkunç düşünce gelene kadar. Gerildi ve onun bakışlarıyla buluşabilmek için kendini yukarı itti. "Bekle Ash... Artemis senin ruhunun sahibi değil mi?"

"Hayır. Ben gerçek bir Karanlık Avcısı değilim. Onların aksine, ben isteyerek ruhumu ona verdim. Güçlerimi kandırmak için kullandı. ve beni isteğim dışında geri getirdi. Ama ben bir tanrı olduğum için ruhumu benden alamadı. O hep bendeydi."

"Ama sende ok ve yay izi vardı." Ki bu iz şu anda vücudunda değildi.

"Çünkü diğer Kara Avcıların onlardan biri olmadığımı bilmelerini istemedim. Sadece bana normalmişim gibi davranmalarını istedim. Beslenmek üzere olmadığım sürece geri çekilseler de, onlar etraftayken dişlerimi göstermemin nedeni de bu."

Başını ellerinin arasına aldı ve göğsünün üzerinde daireler çizdi. "Benim yanımdayken normal olmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Güzel."

Ve gecenin geri kalanında Ash zamanını sevişerek geçirdi. ona. Onun için ne kadar önemli olduğunu ve ona ne kadar değer verdiğini gösteriyordu.

Sonunda yorgunluktan uyuyakaldığında saat gece yarısını geçiyordu. Vücudu tamamen doymuş olan Ash, onu

Yataktan çıkmadan önce bir battaniye aldı ve siyah deri pantolon ile uzun bir VG Cat Rat Flail tişörtü giydi. Çekerek onun New Orleans'tan Olimpos Dağı'na kadar kendini parlattı.

İlk kez Artemis'i görmeye gitmedi. Onun yerine Kaderler Tapınağı'na doğru yol aldı. Fuayeye adımını attığı anda Atropos, Clotho ve Lachesis alanlarının geri kalanından onu engellemek. Engelleyemezlerdi de. Son Kader olarak onlara hükmediyordu ve bunu biliyorlardı.

"Burada ne yapıyorsun?" Clotho sordu, sesi gerginliğinden dolayı tiz çıkıyordu.

"Seninle konuşmak

istedim." "Ne hakkında?"

Uzun boylu ve sarışın olan Atropos'a baktı. ondan hiç anlamadığı bir tutkuyla nefret ediyordu. O anda, içindeki öfkenin her zerresini görmesine izin verdi. "Soteria'nın hayatının ipini bir daha koparırsan, var olan hiçbir güç beni boğazını yırtmaktan. Üçünüz bana son kez kazık attınız. Bunca yüzyıl boyunca sizi yalnız bıraktım. Şimdi, iyiliğime karşılık vermeniz için sizi uyarıyorum çünkü bir dahaki sefere kaderimi kurcalarsanız, ben de sizinkini sona erdiririm."

Yüzlerindeki korku ona ne demek istediğini anladıklarını ve ciddiye aldıklarını gösteriyordu. Güzel.

Oyun oynamayı bırakmıştı. Soteria söz konusu olduğunda, hiç espri anlayışı yoktu. Onu tehdit eden herkes kendi hayatına son verirdi.

Bu kadar basitti.

Ona sonunda kim ve ne olduğunu kabullenmeyi 6đretmiřti.
Diğerlerinin vay haline. Çünkü o artık sadece annesi için
değil, kalbini elinde tutan bir kadın için de Haberciydi.

Onun için her şeyi yapardı.

Dünyanın sonunu bile.

BÖLÜM YIRMI İKİ

İKİ HAFTA SONRA NEW ORLEANS

Ash, Tory'ye güvenmesine rağmen, içgüdüleri düğümlenmişti. Atlantis hakkında bir konuşma daha yapacağı Tulane'deki konferans salonuna doğru onu takip etti. "Neden bana ne söylemeyi planladığını söylemiyorsun?"

Bariz cevap, ona işkence etmek istemesiydi, ki bunu günlerdir yapıyordu.

Kahretsin, Artemis'e bu konuda ders verebilirdi.

Ona, sadece onu daha fazla korkutmaya yarayan o aynı sıcak gülümsemeyi verdi. "Bu seni ilgilendirmez. Ama Nashville'de yaptığın gibi bana ve itibarıma saldırmaya başlarsan, yine kendi dairende yaşamak zorunda kalırsın. Tek başına.

Unutma, Simi'nin velayeti bende. Değil mi, Sim?"

"Aynen öyle." Simi hopluya zıplaya ilerlerken gururla sırttı onun yanında. "Sakin ol, Akri. Akra-Tory seni kızdıracak bir şey yapmaz. Bunu sadece Simi yapar."

Odaya yaklaştıkları her adımda midesindeki düğüm daha da sıkılaşıp da güldü.

Tory, "Soruma hâlâ cevap vermediniz," dedi, Buraya gelirken başlattığı konuya geri döndü. "Julius Caesar gerçekten nasıl biriydi?"

Umursamazca omuz silkti. "Adam çok zekiydi ama zar atarken hile yapardı."

Omuzlarını hülyalı bir şekilde sıkarken etkilenmiş bir nefes verdi. "Onunla ve Büyük İskender'le tanıştığına inanamıyorum."

"Şey, Alex bir kazaydı. Onun kaldığı kasabaya giren bir Daimon'u kovalıyordum ve onu öldürdükten sonra beni ordusuna katmaya çalıştı. Ona kendi orduma liderlik ettiğimi ve birleşmek için zamanım olmadığını söyledim."

Tory, Ash'in geçmişiyle ilgili anıları dinlemekten hiç bıkmadı. Çok etkileyici şeyler yapmış ve onun sadece okuduğu tarihe tanıklık etmişti. Orada bulunmuştu.

Roma'nın ilk yağmalanması sırasında. Tamamlandıktan birkaç gün sonra Çin Seddi'nin üzerinde durmuştu. O tartıştı

Konfüçyüs ile felsefe yapmış, Kubilay Han ile yemek yemiş ve henüz küçük bir çocukken Buda ile bir ziyafete katılmıştı. Giza nekropolü inşa edilirken Mısır'da yürümüşü. Çocuk daha küçük bir çocukken veliahtla oyunlar oynamış ve gerçek bir veliahtla akşam yemeği yemişti. Kral Arthur... Yaşadığı hayat inanılmazdı.

Ve ikisinin gelecekte hangi tarihi olayları birlikte paylaşacaklarını merak etmesine neden oldu.

"Peki ya İsa?" diye sordu, öğrenmek için can atıyordu. "Onunla hiç tanıştın mı?"

"Onu birkaç kez konuşurken dinledim. Yine çok zeki ve büyüleyiciydi. Onda dikkatinizi vermenizi sağlayan bir şeyler vardı."

"Ama onunla tanışmadın?"

Başını iki yana salladı.

"Neden olmasın?"

"Gandhi ile resmi olarak tanışmamamla aynı nedenden dolayı. Kendimi yeterince değerli hissetmedim. Sadece konuşmalarını dinlemeyi seviyordum." Ash konferans salonunun kapısını açtı.

Tory toplanan kalabalığı görünce dondu kaldı.

Ash onu sakinleştirmek için elini koluna koydu. "Her şey yoluna girecek. Simi ve ben sana yanlış bir şekilde göz kırpan herkesi yiyeceğiz."

Yine de rahatlamadı. "Bunu bilmiyorum." "O zaman gidelim. Motosikletim dışarıda, deposu dolu."

Başını sallamadan önce ona ters ters baktı. "En azından bu sefer sayfalarım numaralandırılmış." Cesaretini toplamak için derin bir nefes alarak, kendini odaya girmeye zorladı. İnsanlar ona tarihçiler, öğrenciler ve arkeologlardan çok köpekbalıkları gibi görünüyordu.

Ama en azından bu sefer yanında Ash vardı. Ve Simi.

Ash ilk sıraya ulaşana kadar onun yanında kaldı. Sırt çantasını yere bıraktı, sonra da oturdu. Simi zıplayarak aşağı indi ve cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi.

Tory kürsüye yaklaşırken kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissetti. Buradaki kalabalık neredeyse Nashville'deki kadar büyüktü.

Tanrım, topluluk önünde konuşmaktan nasıl da nefret ederdi.

Sayfalarını hazırlarken kapı açıldı ve Kim içeri girdi. ve Pam, Simi'nin yanına oturmak için öne çıkmadan önce ona el salladılar. Destekleri için minnettar olan Tory mikrofonu ayarladı. Tam konuşmasına başlamak üzereyken Artemis kapıyı açtı.

Gördüğü manzara ve bunun ne anlama gelebileceği karşısında buz kesti. Ash'in sanki kıyametin kopmasını bekliyormuş gibi gözle görülür bir şekilde gerildiğini gördü.

Artemis kimseye bir şey söylemeden ya da Ash'e bir bakış bile atmadan

Ash'ten ve kalabalıktan uzakta, arka sırada oturmak için

hareket etti. Ne istiyordu ki?

Boğazını temizleyen Tory, kendini onu görmezden gelmeye zorladı. Burada önemli olan Artemis değildi.

"Herkes merhaba," dedi mikrofona doğru hafifçe konuşarak. "Bugün geldiğiniz için teşekkür etmek istiyorum. Bazılarınızın Nashville'de benim aşırı aşağılanmamın yarattığı fiyaskoya tanıklık etmek için orada olduğunuzu biliyorum..." Bakışlarını, mahcup ve pişman görünme nezaketini gösteren Ash'e dikti. "Ama bildiğiniz gibi, ekibim, birkaç hafta önce, Atlantis olduğuna inandığımız su altı kalıntılarının büyük bir bölümünü kazdık."

Tarihçi olduğunu anladığı ama adını hatırlayamadığı bir adam elini kaldırdı. Onu işaret etti.

"Bulunan şeyler arasında M.Ö. 9.000 yılına ait kesin eserler olduğunu duydum. Bunu doğrulayabilerseniz, tarihi kayıtları tamamen yeniden yazmış olacağınızı biliyor musunuz?"

O cevap veremeden kapılar bir kez daha açılarak UPS teslimatçısını gösterdi. Dersini böldüğünü fark etmeyen adam doğruca ona doğru yöneldi. "Dr. Kafieri?"

"O ben oluyorum."

İmzalaması için ona bir elektronik defter uzattı.

Kafası karışmıştı, endişeyle etrafına bakındı. "Lütfen izin verin Bana," dedi ve imzasını attıktan sonra küçük paketi onun elinden aldı. Kaşlarını çatarak paketi açtı ve Ryssa'nın son günlüğünü, Artemis'in Ash'in sırt çantasıyla birlikte adamlarına çaldırdığı günlüğü buldu.

Bu, tarihi yeniden yazacak ve sadece onun değil, babasının ve amcasının adını da kendi alanlarında efsane yapacak kesin bir kanıttı.

Bu her zaman hayalini kurduğu andı. Babasını toprağa verdiklerinden beri, hayattaki tek amacı onun adını kurtarmak olmuştu.

Kalbi küt küt atarken, yüzü artık solgun olan Ash'e baktı. Ash onun bakışlarına karşılık verdi ve Ash'in korkusunun azaldığını gördü.

"Devam et, bebeğim. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Babana itibarını geri ver." Ash'in derin sesini kafasının içinde sadece o duyabiliyordu.

Bu sözler gözlerini yaşarttı. Bunun Ash'e ne yapacağını biliyordu. Arkadaş dediği adamlar ve kadınlar geçmişinin ne kadar çirkin olduğunu tam olarak bilecekti. Birçoğunun umursamayacağından emin olsa da, hepsinin böyle hissetmeyeceğini bilecek kadar insanları tanıyordu. Bazıları onu bir daha asla aynı şekilde görmeyecekti. Gülecekler ve alay edeceklerdi.

Hepsinden önemlisi, onun hatası olmayan bir gerçek için onu asla affetmeyeceklerdi. Artemis'in yüzyıllar boyunca hissettiklerini ona da hissettireceklerdi.

Ve bu onu mahvederdi.

"Özür dilerim baba," diye fısıldadı içinden, sonra kitabı zarfına geri koyup evine döndü

konusma. Boğazını temizledi. "Evet, oldukça eski birkaç eşya bulduk. Ne yazık ki hiçbirisi Atlantis zamanına ait değil. Dahası, bulduğumuz kalıntılar küçük bir Yunan gemicilik köyünden başka bir şey gibi görünmüyor. Korkarım ki uzmanlar haklı. Ege'de Atlantis diye bir yer yok. Bunca yıldan sonra, ailemin ve benim yanlış yolda olduğumuzu anlamaya başladım.

"Bununla birlikte, ekibim şu anda Bimini Yolu buluntusuna daha yakından bakabilmek için Bahamalar'da buluşmaya gidiyor. Eğer bir Atlantis varsa, ki artık bundan tamamen şüpheliyim, bu onun anahtarı olabilir."

Odada etrafına bakınıp akranlarının yüzlerindeki çatık kaşları görünce yutkundü. "Keşke herkes için daha iyi haberlerim olsaydı ve hepiniz bulgularımızla ilgili raporumu yakında yayınlanacak olan makalemde ve bitirdiğim Web sitemde okuyabilirsiniz. Ama sonuçta Atlantis'i arayışım bana bir şey öğretti. Hepimizin geçmişinde geleceğimiz yatıyor. Kendi ellerimiz ve kararlarımızla hem lanetleneceğiz hem de kurtulacağız. Ne yaparsanız yapın, tek yaptığınız hiç bitmeyen bir gökkuşağını kovalamak olsa bile elinizden gelenin en iyisini yapın. Belki asla sonuna ulaşamayacaksınız ama yol boyunca Sizin için dünyalara bedel olacak insanlar ve en soğuk gecelerde bile sizi sıcak tutacak anılar. Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

Sayfalarını bir araya getirerek Ash'in kuşkulu bakışlarıyla karşılaştı ve ona gülümsedi.

Kalabalık sessizce dağılırken mırıldanmalar ve fısıldaşmalar oldu, bunların arasında kendisi ve babası hakkında aşağılayıcı olanlar da vardı. Ama bir kez olsun umursamadı. Kelimeler önemsizdi. Onun için en önemli olan hayatındaki insanlardı.

Onlar ayrılırken, Simi Ash'in koluna bir yumruk attı.
"Gördün mü, Akri? Simi aptal yetiştirmez. Sana kızımın iyi biri olduğunu söylemiştim. Akra-Tory asla Achimou'sunu incitecek bir şey yapmaz."

Ash güldü.

Ancak Artemis, Tory'ye doğru ilerlerken pek de memnun görünmüyordu.

Tory, Artemis'in kendisine gönderdiği paketi sıkıca kavradı ve günlüğü tekrar Artemis'in elinden almamak için sonuna kadar savaşmaya hazırды.

"Yüzünü kurtarmak için bunu kullanacağından emindim."

Tory omuz silkti. "Babamı her şeyden çok severdim. Ama bunu itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, onun öldüğünü biliyorum. Ash ölmedi. Herkesin ona gülmesindense bana gülmesi daha iyi."

Artemis onun böyle bir şey söylediğine inanmamış görünüyordu. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Hayatımdan daha fazla."

"Ve haysiyetinizden daha fazlası." Sesinde bir saygı notası vardı. Artemis dönüp Ash'e baktı. Tekrar Tory'ye baktığında gözlerinde yaşlar vardı. "Ona iyi bak, Soteria. Benim veremediğimi ona ver." Arkasını dönmeden önce elini hafifçe sıktı.

Artemis ona yaklaşırken Ash ayağa kalktı. O gördü Ona dokunmaya başladığında gözlerinde özlem vardı, ama şimdi bile bunu herkesin içinde yapmaya cesaret edemiyordu.

"Senin ve insanının iyi bir hayat sürmenizi istiyorum. Ama bir şeyi unutmamanı istiyorum."

"Ve bu?"

"Özgür kalan başka bir Kara Avcı asla olmayacak. Sizin mutluluğunuz onların özgürlüğü pahasına geliyor Çünkü takas etmek istediğim başka kimse yok. Kimse yok. Yüzyıllar önce belirlediğiniz ücreti ödemek için. Bunu bildiğiniz için umarım geceleri rahat uyursunuz."

Ash, kız uzaklaşırken onun soğukluğuna duyduğu öfkeyle dişlerini sıktı. Arkasından gitmeye başladı ama Tory onu durdurdu.

"Bırak onu Ash. Günlük elimizde. Onun Atlantikoinonia'sı etkisiz hale getirildi ve ekibim arayışımız hakkında hiçbir şey bilmiyor. Sadece yön değiştirdiğimizi düşünüyorlar. Sonuç olarak, iyi iş çıkardık."

"Peki ya Kara Avcılar?"

Yeni keşfettiği bir iyimserlikle gülümsedi. "Tüm bunlardan en çok öğrendiğim şey, tüm kartlar oynanmadan bu işin bitmeyeceği. Onu yenemeyeceğimizi düşünerek asını ortaya koydu. Ama destede elli bir kart daha var ve Oyun henüz bitmedi. Bir yolunu bulacağız. Şu anki küçük uyumu sadece en iyi elini oynadığını gösteriyor. Seni incitmek için yapabileceği tek şey buydu. Tam olarak neden yaptığını. Gününü mahvetmesine izin verme bebeğim ve sahip olduğumuz şeyi bizden almasına izin verme. Buraya kadar birlikte geldik. Başka bir acı tanrıçadan bize ne? Babamın her zaman dediği gibi, üstünden, altından, etrafından ya da içinden. Her zaman bir yol vardır ve biz onu bulacağız."

Yüz hatlarından etkilendiği anlaşılıyordu. "Bu kadar genç bir kadın nasıl bu kadar bilge olabilir?"

"Ben yaşlı bir ruhum."

"Ve ben de sana sahip olduğum için şanslı bir adamım."

Ryssa'nın günlüğünü ona uzatırken gülümsedi. "Evet, öylesin. Ama sorun değil. Sana sahip olduğum için şanslı bir kadınlım."

"Ben yine de içinizden birinin Simi'nin düve tanrıçayı yemesine izin vermesi gerektiğini söylüyorum. İyi bir yemek olur. Simi onu kız kardeşiyle bile paylaşabilir."

Ash gülerek Tory'nin elini tuttu ve oda temizlendikten sonra onu Katoteros'a gösterdi. Simi televizyon izlemeye gitti.

Tek kelime etmeden Tory'yi taht odasından geçirerek, annesi Atlantis panteonunu yok ettiğinden beri kullanılmayan balo salonuna doğru çekti.

Ash arkasını dönüp ona gülümseyerek geriye doğru yürürken Tory kaşlarını çatı. Yaklaştığında kapılar açıldı ve devasa karanlık odaya girer girmez kıyafetleri siyah savaş botları, yırtık kot pantolon, yırtık bir Union Jack tişörtü ve üzerinde zincirler ve anarşi sembolü olan siyah bir motosiklet ceketi ile 1978 punk'ına dönüştü arkasına basılmış.

"Ne yapıyorsun?" Kelimeler henüz dudaklarından dökülmemişti ki, kendi kıyafetleri de annesinin babasıyla tanıştığı gece giydiği elbisenin aynısına dönüştü.

Kapılar kapanarak onları karanlığa hapsetti. Bir an sonra, Donna Summer'ın "Last Dance" şarkısının başladığı anda gümüş aynalı bir topun sergilendiği bir ışık yandı oynuyordu. Ash onu kolunun altında döndürürken ayaklarının altındaki zemin 1970'lerden kalma bir disko gibi aydınlandı.

Ona gülümseyerek şarkı söylemeye başladı, "Sana ihtiyacım var. Yanımda olmana. Yanımda... bana rehberlik etmene. Beni tutmana. Beni azarlamana..."

Mutluluk gözyaşları gözlerini yakarken bile gülüyordu. Ritim yükseldikçe, onunla birlikte dans etti, ta ki kız deli gibi görüldüğünden emin olacak kadar ağlayıp gülene kadar.

Onun müziğinden tutkuyla nefret etmesine rağmen bu anıyı onun için yeniden yaratmış olması...

O gelmiş geçmiş en iyisiydi.

Adam dans pistinde onunla birlikte kusursuzca hareket ederken kadın güldü. "John Travolta'ya taş çıkartırsın."

"Evet, kıyafetlerim için de özür dilerim. Denedim ama bunu giymeyi kendime yakıştıramadım. Kahretsin, ben de popüler olduğu zamanlarda bile disko görünümü. Yemin ederim polyestere alerjim var. Punk hareketi için Tanrı'ya şükürler olsun. Yoksa on yıl boyunca çıplak kalırdım."

Onu yeşil bir takım elbise içinde hayal etmeye çalışırken güldü. Hayır, kesinlikle işe yaramadı.

Onu çıplak düşünmeyi daha çok tercih ediyordu. Ama sadece yalnız olduklarında.

"Peki insan olduğun günlerde ne giyerdin?"

"Bir çarşaf."

Tory bunu düşünürken başını salladı. "Gördün mü, kitonları bundan yaptıklarını biliyordum. Geary deli olduğumu söyledi ama ben hep bundan şüphelenmiştim."

Ash, kızın onun bir fahişe olduğuna dair yaptığı göndermeyi anlamadığını fark edince dondu kaldı. Sadece onun bir fahişe olduğunu düşünmüştü.

kıyafetlerinin kumaşını tarif ediyordu. Ona göre o bir erkekti. Ne daha fazlası ne de daha azı.

Onu kaldırıp etrafında dönerken, kendisine yakın tuttu ve geçmişini hiç hatırlatmamasının tadını çıkardı.

Ve onu yere bıraktığında, Atlantisli bir prenses gibi giyinmişti.

Tory onun uzun, dökümlü elbisesini görünce nefesi kesildi. Parlak mavi, inciler ve safirlerle kaplı daha koyu mavi bir korsajdan kıvrımlar halinde dökülüyordu. Ama yüzünü alev alev parlatan şey, göğüslerini zar zor örten şeffaf kumaştı. Meme uçları açıkça görölüyordu. "Olamaz! Söyle bana bunu giymediler."

Başını sallayarak onu bir anda ortaya çıkan aynaya doğru çevirdi, böylece kıyafetinin tamamını görebilecekti. birlikte sallanıyordu. Altın zincirler çıplak omuzlarından dirseklerine kadar sarkıyordu ve bukleler halinde kıvrılmış saçları muhteşem bir altın başlıkla örtülmüştü. Tory kendine baktı, kıyafetlere bayılıyor ama onlara hakkını veremeyecek kadar uzun, zayıf ve sade olmasından nefret ediyordu.

Omzunun üzerinden hâlâ bir punk rockçı gibi giyinmiş olan Ash'e bakarken ağlamak istedi. Adam muhteşemdi ve Ash de onun için büyük bir ödül gibi görünüyordu.

"Ash," dedi sesi titreyerek, "benim için bir şey yapabilir misin?"

"Ne istersen, Sota. Sen söyle, senin olsun." "Beni güzelleştir."

Yüzünü ona çevirdi ve dudaklarına kanını tutuşturan bir öpücük kondurdu. Geri çekilerek ona gülümsedi. "İşte böyle. Sen bu dünyadaki en güzel kadınsın. dünya."

Tory aynaya doğru döndü, neye benzediğini görmek için can atıyordu.

Kendini gördüğünde kaşlarını

çattı. Hiç değişmemişti. "Ash!"

"Ne?" diye sordu masumca, aynada ona bakabilmek için onu ön tarafına doğru çekti.

"Sen hiçbir şey yapmadın."

Bakışları onunkilerle buluştu ve o dönen gümüş gözlerdeki samimiyet onu yaktı. "Sen dünyanın en güzel kadınsın. Soteria. Bu benim aşık olduğum kadın ve seninle ilgili değiştirebileceğim hiçbir şey yok."

Ona doğru yaslanarak yanağına dokunmak için uzandı. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Umarım bir gün evimizde tıpkı sana benzeyen bir sürü çocuğumuz olur."

EPILOG

ÜÇ AY SONRA NEW ORLEANS

Ash kapının girişinde durmuş, insanlarla dolup taşan kiliseye bakıyordu. Ölümsüz hayatında ilk kez, Aslında korkuyordu. Bunu berbat etmek ya da daha kötüsü, onu ailesinin önünde utandırmak ya da mahcup etmek istemiyordu. Bu Tory'nin hayalindeki düğündü ve her şeyin tam da onun istediği gibi olmasını istiyordu.

Kilisenin onun tarafındaki bölümü tıklım tıklım doluydu. Ailesi. Eksik olan tek kişi, onunla koridorda yürümeyi bekleyen büyükbabasıydı.

New Orleans'a vardığında Theo'yu bir kenara çekip ona Ash hakkındaki gerçeği anlatmışlardı.

İlk başta Theo buna inanmayı reddetmişti ama sonunda Ash ona Theo daha çocukken birlikte Atlantik'i geçerek yaptıkları yolculuğu ve o zamandan beri parkta oynadıkları satranç oyunlarını en ince ayrıntısına kadar anlatınca Theo'nun inanacak gücü kalmamıştı. gerçeği kabul etmekten başka seçeneği yoktu. Sonra Tory'nin hayatını kurtaran adamla evlenmesi onu çok heyecanlandırmıştı.

Ash hakkındaki gerçeği bilen Geary dışında ailesinin geri kalanına, onun Theo'yu kurtaran adamın torunu olduğunu söylemişlerdi. Bu küçük bir yalandı ama Ash'in yaşadığı dünyanın huzurunu ve sırrını koruduğu sürece gerekli bir yalandı.

"Hazır mısın, T-Rex?"

Ash sağdıçlardan biri olan Talon'a başıyla selam verdi. Tory'nin on bir nedimesi olduğu için Ash hepsine minnettardı.

Karanlık Avcıları. Arkadaşı Pam, baş nedime olarak Ash'in sağdıçı Savitar ile eşleşmişti. Kim, Vane ile birlikteydi, Geary kocası Arik ile, Katra kocası Sin ile, Danger Alexion ile - ikisi de geçici insan bedenindeydi. Simi Zarek ile, Justina Kyrian ile, Katherine Styxx ile ve Aimee de Dev ile birlikteydi.

Sunshine Talon ile birlikteydi ve Tory'nin Artemis'e esrarengiz bir benzerlik gösteren kuzeni Cyn de Urian ile birlikteydi.

Yunan bir sağdıçla sıkışıp kalmaktan nefret eden kadını sinirlendiren bir şeydi bu.

Nedense sadece Tory bunu anlıyor gibiydi, bu onu eğlendiriyordu ve Ash de Cyn'e sağdıçları arasında en Yunanlısını vermek için onun isteğini yerine getirmişti.

Savitar öne çıkarken Talon ortadan kayboldu. "Gergin misin, Grom?"

Belki de öyle olmalıydı ama yine de bekleyemedi.

Cebinden üç karatlık kanarya sarısı pırlanta alyansı çıkardı ve kilisenin loş ışığında parlamasını izledi. Ortadaki taş, çok antika ve benzersiz bir ayarda daha küçük beyaz elmaslarla çevrelenmişti.

daha geleneksel bir gelenek olan taşlı tek bir evlilik yüzüğüne sahip olmaya karar verdiler.

Ash'in hayattayken yapabileceği

bir şeydi. Ona çok yakıştırdı.

Savitar'a, "Hiç de değil," dedi. "Ama oldukça hasta görünüyorsun."

"Üzerimdeki kıyafetler yüzünden. Smokinler beni kaşındırıyor. Sana üçüncü sonucun korkunç olacağını söylemiştim. Evlilik." Ürperdi.

Ash başını salladı, özellikle de Savitar'ın sandalet giydiğini fark edince. "Sen ancak bir adım yukarıdasın

Australopithecine'lerden geliyorsun, değil mi?"

Küçümseyici bir kaşını kaldırdı. "Hey, bunu söylerken saygılı ol, sümüklü burun. Reklamları görmedin mi? Biz mağara adamları çok hassas insanlarız."

Ash bir kez olsun buradaki en yaşlı kişi olmadığı için rahatlamış bir şekilde güldü.

Sunağın yanında durmak ve nedimeler ile sağdıçların uzun geçit töreninin başlamasını beklemek üzere odadan ayrıldılar.

Jaden ve Takeshi, Tabitha ve Xirena ile birlikte ilk sıraya oturdular,
Grace ve Amanda - son ikisi hiperaktif çocuklarının yanı sıra Kat'in kızını da gütmekteydi.

Ash aslında burada bulunan mevcut ve eski Kara Avcıların sayısı karşısında şaşkına dönmüştü. Kilisenin onun tarafındaki kısmı Tory'ninkiyle yarışıyordu. Tabii bu muhtemelen Ash'in evlenmesinin yarattığı şoktan başka bir şey değildi. Son duyduğuna göre Dark-Hunter.com web sitesinde onun korkup kaçacağına dair bahse girmişlerdi.

Yine de, her ne sebeple olursa olsun onları görmek güzeldi ve burada bulunmaları düğünü hava karardıktan sonra yapmalarının nedeniydi.

Simi koridordan inerken elindeki buketi dudaklarına götürdü ve çiçekleri kemirmeye başladı. Ash başını salladı, çantasından barbekü sosunu çıkarıp gardenyaların üzerine dökmediği için minnettardı. Kız kardeşinin yanına yaklaştığında ağzından şu sözler döküldü: "İyi yemekler. Seni alacağız bir tane sonra."

Sonra Kyrian'ın kızı Marissa ve Geary'nin kızı Kalliope koridordan inerken yere kırmızı ve pembe gül yaprakları serpti.

Düğün marşı çalmaya başladıklarında Ash kapıya baktı. İlk defa gerçekten endişeliydi. Lütfen korkan taraf o olmasın...

Sonra onu gördü.

Tory koridordan beyaz değil de siyah giyerek indiğinde nefesi boğazında düğümlendi. Renk seçimini ailesine, beyaz Yunan yasının geleneksel rengi olduğu için düğününde bu renge yer vermek istemediğini söyleyerek açıklamıştı. Ama gerçek şu ki, kocasının ona ne kadar Artemis yüzünden nefret ettim.

Hatta Ash'in annesi tarafından yaratılmış kutsal siyah güller olan mavylloslardan oluşan bir buket bile taşıyordu. Buket Apollymi'den bir hediye idi ve onları almak bir Atlantislinin diğerine verebileceği en büyük onur olarak kabul edilirdi.

Ash gururla gülümsedi. Ama onu hâlâ en çok şaşırtan şey, kızın tüm bu insanların önünde durup ona sahip çıkmaya istekli olmasıydı. Ona kaçmayı bile teklif etmişti ama o reddetmişti.

"Oğlum," demişti, bunu teklif etmesine bile kızarak, "sen benimsin ve bunu tüm dünyanın bilmesini istiyorum." Hatta düğün hediyesi olarak, omzuna onun güneş ambleminin dövmesini yaptırmış ve altına da onun adını yazdırmıştı.

Dünyada hiçbir şey onu bu kadar memnun etmemişti.

Tory, Ash'in ellerini tuttuğunu gördüğünde neredeyse tökezliyordu.

smokin. Siyah saçları sofistike bir at kuyruğu şeklinde geriye taranmıştı. Ve ilk kez gözleri herkes tarafından açıkça görülebiliyordu.

Piercing yoktu; onu ailesinin önünde utandıracak hiçbir şey istemediğini söyleyerek piercinglerden vazgeçmişti.

"Beni asla utandıramazsın Ash," demişti ona. "Ayrıca, sen artık benim ailemsin." Yine de görünüşünü yumuşatmıştı.

Theo, Ash'in elini nazikçe okşayarak ve Tory'ninkini öperek onu Ash'e bıraktı. El ele, Yunan rahibin önünde durdular ve eski Yunanca yeminlerini ettiler.

Bittiğinde Ash onu kilisenin arka tarafına çekti ve kendine yakın tuttu. Amblesinin açıkça görülebildiği çıplak omzuna bir öpücük kondurdu. "Sanırım artık geri çekilmek için çok geç, ha?"

Tory onunla alay etti. "Tatlım, kapıyı ilk açtığında ve dersime girdiğinde geri adım atmam için artık çok geçti. Ben gidiciydim ve bunun farkında bile değildim."

Elini onunkiyle birleştirdi. "Geleceğimizin ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok ve bu beni hasta ediyor. Ama sana söz veriyorum, ne olursa olsun benimle birlikte olmaktan asla pişman olmayacaksınız. Yemin ederim. o."

Başını kaldırıp ona baktı. "Beni şaşırtan ne biliyor musun? Atlantis'i aramaya gittim ve bir Atlantis tanrısı buldum. Nasıl Bundan pişmanlık duyabilir miyim?"

* * *

Nick, Kyrian'ın evinin bahçesinin dışında durmuş, Ash'in düğün resepsiyonuna bakıyordu. Herkes gülüyordu ve Ash ve Tory Bee Gees'in "To Love Somebody" şarkısında dans ederken kutlama yapıyordu. Ash'in Tory ile gülüşmesini izlerken nefreti dilini haşladı. Yine de en nefret ettiği yanı Ash'i bu kadar açık ve mutlu görmekten memnundu. Ash'in etrafında her zaman bir umutsuzluk havası vardı.

Artık o da yoktu. Sadece bu kadar mutlu olabilmeyi diledi.

"Bu adil değil, değil mi?"

Başını çevirdiğinde arkasında duran Artemis'i gördü. Bembeyaz giyinmişti ve inanılmaz derecede güzeldi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seninle aynı şey. Casusluk." Aralarındaki mesafeyi kapatırken uzun bir nefes verdi. "İkimizi de dönüştürdü, değil mi?"

Nick onun saçma sapan sözleri karşısında kaşlarını çattı. "Bizi geri mi çevirdi?" "Bilirsin, bizi ıskaladı."

Kaçırdın mı? Birden onun ne söylemeye çalıştığını anladı. "Berbat mı demek istiyorsun?"

"Evet, ikimizi de becerdi."

Hiçbir fikri yoktu. "Peki sana ne yaptı?"

"Beni terk etti. Kızımı aldı ve elimde ne kaldı? Hiçbir şey."

Nick onun kendine acımasıyla alay etti. "Evet, en azından Daimonların en çok arananlar listesinde değilsin. Yemin ederim daha önce tek bir an bile huzur yok. Ve son duyduğum şey, Stryker'ın her tarafımızı dağıtmaya hazırlandığı."

Gözlerini devirdi. "Sence Stryker beni istemiyor mu? Öldü mü? Onu ele veren benim kardeşim. Yaşadığım yer soğuk bir dünya."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Arkadaşsız kalabilirdin."

Ona ters ters baktı. "Öyle olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Nick onun sorusunu dikkate almadı. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sefil bir hayatı vardı. Ne kadar yalnız ve kalp kırıcıydı. "Bir tanrıça nasıl arkadaşsız olabilir?"

"Bir insanın yapabildiği gibi."

Evet, delirmişti. "Hayatını daha iyi hale getirecek güce sahipsin. Benim yok."

"Bu doğru değil. Tek arkadaşımı kaybettim."

Dürüst olmak gerekirse Nick de böyle hissediyordu. Ash'i kardeşi gibi sevmişti ve aralarındaki dostluğu özliyordu. Ash ona kazık atmış olsa da, inanılmaz derecede yakındılar.

Şimdi Stryker, yarı tanrı bakmayı seçtiğinde Nick'in görebildiği her şeyi görebildiği için, daha önce bildiği dünyadan tamamen soyutlanmıştı. Arkadaşı yoktu. Ailesi yoktu.

Yalnızdı ve bundan nefret ediyordu.

Artemis spekülatif bir bakışla ona doğru döndü. "Benim arkadaşım olur musun, Nicholas? Sana söz veriyorum, pişman olmayacaksın."

* * *

Partide esen bir rüzgâr Tory'nin elbisesinin eteklerini kaldırdı.

Ash gökyüzüne baktı ve uzaklardan gelen gök gürültüsünün sesini duyunca kaşlarını çatı.

"Bir sorun mu var?" Tory sordu.

"Fırtına yaklaşıyor." "Hava
durumunu kastediyorsun, değil
mi?"

Duyuları karıncalanırken Ash başını yavaşça salladı. Hayır, onlara doğru gelen bir şey vardı. Bunu hissedebiliyordu. Karanlık ve ölümcül, ondan bir parça istiyordu.

"Merak etme, Sota. Seni kuru tutacağım." Ama bunu söylerken bile gerçeği biliyordu. Onun sığınağı değildi. O, onun kızıydı ve yanında olduğu sürece her şeyle yüzleşebilirdi. "Yağmuru getir," diye fısıldadı, "yağmuru getir."

Bu iki sahneyi diğerk kitaplarımda da kullanmak istedim, ancak kitaplarımda gerçekten yerleri yoktu. İlki aslında Geceyi Yakala'daydı, ancak kitabın uzunluğu nedeniyle o zamanki editörüm, özellikle de elimizdeki hikayeyle gerçekten ilgili olmadığı için onu kesmemiz gerektiğini düşündü. O zamanki düşüncemiz bunun başka bir kitaba sığabileceği yönündeydi ama sığmadı. İşte şimdi burada, bütünüyle.

GECEYİ ELE GEÇİR-ÇEK

Ash, rahip Cherise'in yattığı St. Louis mezarlığındaki mezarın önünde teselli edici sözler söylerken sessizce dinledi.

Gautier toprağa verilmişti. Julian, Grace, Kyrian, Amanda, Tabitha ve Valerius sağında dururken Talon, Sunshine ve Peltier'ler saygılarını sunmak için solunda sıralandılar.

Ash'in tanıma ayrıcalığına sahip olduğu en iyi kadınlardan biriydi. Kadınlarla ilk tanıştığı gün giydiği kıyafetleri giymişti: bir çift bol siyah pantolon, büyük boy siyah bir kazak ve uzun deri bir palto. Cherise ona şöyle bir baktı ve dilini şaklattı.

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sormuştu ona.

"Bir saat önce."

Sözleri onu hiç de yanıltmamıştı. Gururunu kurtarmak için yalan söylediğine kanaat getirince onu hemen bir sandalyeye oturtmuş ve Nick onlara gülmemeye çalışırken ona bir tabak Cajun hashbrowns hazırlamaya başlamıştı.

Cherise son on bir bin yıl içinde Ash'e insan gibi davranan nadir insanlardan biriydi. Onu bir annenin sevgisine ve bir arkadaşaya ihtiyacı olan genç bir adamdan başka bir şey olarak görmemişti.

Ve onu her şeyden çok özlüyordu.

İçini kesen soğuk rüzgârla ayakta dururken, kendi ruhunun buna neden olduğu için öfkeyle haykırdığını duyabiliyordu. Onun ölümü için kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktu.

Öfkeyle söylenen bir cümle nasıl bu kadar hasara yol açabilirdi? Ama kelimeler evrendeki en güçlü şeydi. Kesikler ve çürükler her zaman iyileşirdi ama öfkeyle söylenen sözler çoğunlukla kalıcı olurdu. Bedene zarar vermiyorlardı, ruhu yok ediyorlardı.

"Cherise ile ilk kez annesinin onu doğurduğu gün tanıştım," dedi yaşlı rahip onlara. "Ve kendi çocuğunu dünyaya getirdiği akşam da oradaydım. Nick onun gururuydu Onu tanıyan herkes bilir ki, eğer ona en değerli varlığının ne olduğunu sorsaydınız, Nick'in adını söylerdi."

Kyrian, eski Yunan generalinin düşüncelerini duyan Ash'e yan gözle baktı. Cherise'in vahşice öldürülmesinden sonra Nick'in cesedi bulunamadığından, New Orleans'ın hem eski hem de mevcut Karanlık Avcıları ve Sincapları arasındaki fikir birliği Nick'in de bir Karanlık Avcı olduğu yönündeydi.

Hepsi Ash'e gerçeği sormaktan daha iyisini biliyordu. Onların dünyasını bilmeyen insanların hepsi Nick'in annesinin başına gelen kaderin bir başka kurbanı olduğunu düşünürken, yetkililer onu Nick'in öldürdüğüne inanıyordu.

Ash bu yüzden Nick'i New Orleans'a geri getiremeyeceğini biliyordu. En azından uzun bir süre için. Polis onu arıyorlar ve onu hemen mahkum edecekler.

Nick'i kimsenin bilmesini istemediğinden bahsetmiyorum bile. En azından Nick, Nick'le başa çıkmaya hazır olana kadar.

Dünya. Şu anda adam çok incinmiş ve çok kızgındı. Ash onu zerre kadar suçlamıyordu.

Rahip sözlerini bitirdikten sonra Amanda ve Tabitha ellerinde tuttukları gülleri Cherise'in mezarının kapısına bırakırken, rahip ve Peltier'ler oradan ayrıldılar.

Amanda Ash'in yanında durakladı. "Nick için daha sonra bizim evde bir anma töreni düzenleyeceğiz. Sadece Kara Avcılar ve Squires. Senin de orada olmanı isteriz."

Ash başını salladı ama onun gözlerine bakmayı reddetti. Bunu yaparsa, gerçeği öğreneceğinden emindi.

Yalnız kalana kadar hareket etmedi. İç çekerek, etrafındaki taş anıtlara baktı.

Mezarlık. Burada şahsen tanıdığı o kadar çok insan vardı ki. Yaşadığını ve öldüğünü gördüğü pek çok kişi.

Rüzgârda onların seslerini duyabiliyor, yüzlerini, hayatlarını hatırlayabiliyordu.

Tıpkı Cherise gibi, onlar da artık ona musallat olan anılardan başka bir şey değildi.

"Özür dilerim Cherise," diye fısıldadı.

Bir adım öne çıkarak, annesi tarafından yaratılmış kutsal bir siyah gül olan bir mavillo yarattı ve onu kırmızılarının yanına koydu. Kırmızılarının aksine, burada kök salacak ve onun anısına büyüyecekti.

Bu, onun türünün birine verebileceği en büyük onurdu.

"Merak etme, Cherise. Oğlunun başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim... Söz veriyorum.

Bu sahneyi Dream Chaser'ın arkasına koymayı düşünmüştüm ama yine de pek uymadı. Okuyanlar için Karanlık Avcısı ve Rüya Avcısı serilerini takip edenler, Talon'un Gece Kucaklaşması kitabında Charonte'lerin Kalosis'ten kaçıp ortadan kaybolduğunu hatırlayacaklardır.

Hepsinin öldüğü varsayılıyor.

Dream Chaser'da, hayatta kaldıklarını öğreniyoruz. Aslında, büyük bir grup New Orleans'a sığınmıştır. Ve merak edenler için, iblisler Fang ve Aimee'nin 2009 yazında çıkacak olan kitabında geri dönecekler.

Bu arada, işte Simi ve kardeşi arasındaki kavuşma sahnesi.

DREAM CHASER OUT-TAKE

"Neden eski aptal bir kulübe geliyoruz, Akri? Simi alışveriş yapmak istiyor."

Ash, Simi ve Xirena'yı eve doğru götürürken gülümsemesini gizledi.

bloğun köşesindeki bina. "Burası özel bir kulüp."

"Nasıl özel?" Xirena sinirli bir şekilde sordu. Simi gibi o da alışveriş yapmak ve yemek yemek istiyordu. "Orada yemek var mı?"

Ash başını salladı. "Adı Club Charonte olduğuna göre oldukça eminim."

Simi kaldırımın ortasında durdu. "Akri, Simi'sine bir kulüp mü aldı?"

"Hayır, yapmadım."

"O zaman nasıl bu adı aldı?"

"Göreceksin." Ash onu nazikçe öne doğru çekti.

İblisler henüz açılmamış olan kulübe yaklaştıklarında hızlarını artırdılar. Üzerinde çığlık atan pembe bir neon tabela parlıyordu.

Ash onları içeri götürmeden önce kapının kilidini açmak için güçlerini kullandı. Bunu yaptığı anda Xirena kulakları tırmalayan bir çığlık attı. "Xedrix!" Kardeşini yere yıkmak için odanın diğer ucuna koştu.

Simi kaşlarını çatı. "Bu Simi'nin Xedrix'i mi,

Akri?" "Evet, Sim, o senin kardeşin."

Simi dudağını ısır. ama kardeşlerine doğru giderken daha temkinliydi. Xedrix Xirena'yı itmeye çalışıyordu ama Simi'yi gördüğü anda dondu kaldı.

"Xiamara?" diye nefes aldı. Simi'yi yanlış anlamamanın imkânı yoktu, çünkü o annesinin tıpatıp aynısıydı. Adını. "Rik-

rik?"

Yüzyıllardır görmediği küçük kız kardeşini kucaklamak için Xirena'nın altından fırlarken insan bedeni hemen iblis formuna dönüştü. "Yaşıyorsun!"

Simi kollarını ona doladı ve ciyak ciyak bağırdı. "Rik-rik! Seni çok özledim."

Ash geri adım attı, onun mutluluğunu görünce kalbi küt küt atmaya başladı. Diğer Charonte iblislerini

Xedrix de dahil olmak üzere bardaki herkes gergindi. Atlantis tanrılarının kölesi olduklarından, teknik olarak onlara sahipti ve hâlâ onun kendileriyle ilgilenmediğine inanmakta zorlanıyorlardı. onları tekrar zincire vurdu.

"Çok nazıksınız."

Döndüğünde arkasında Xedrix'in karısı Kerryrna'yı buldu. Ufak tefek ve sarışındı, çok güzeldi. Dimme iblisi de fırsatını bulsalar ona zarar verecek olanlardan kaçıyordu. Ama Ash'in iblislerle bir sorunu yoktu.

Akıl sağlığını bir tanesine borçluydu. Ve Simi'yi izlerken, annesi onu kendisine verdiğinde onu göndermediği için minnettardı.

"Simi benim ailem. Onu mutlu eden şey, beni de mutlu eder."

"Xedrix'e senin diğer tanrılar gibi olmadığını söyleyip duruyorum. Henüz bana inanmıyor. Ama sanırım eninde sonunda inanacak."

Ash ona bir gülümseme sundu. "Teşekkürler. Bu arada, ben dışarıda bekleyeceğim. Eğer Simi gittiğimi fark ederse, ona endişelenmemesini ve acele etmemesini söyleyin."

Kerryrna güldü. "Evet, sanki dünya kadar vaktimiz yokmuş gibi, değil mi?"

"Doğru." Onun karnına baktı. O ve Xedrix kendi bebeklerini bekliyorlardı. "Tebrikler."

"Teşekkür ederim."

Uzaklaşmaya başladı.

"Acheron?"

Ona bakmak için durakladı. "Evet?"

"Sorulmamış sorunuza cevap vermek gerekirse, evet, delicesine mutluyuz. Aşkla ilgili en güzel şey, kim ve ne olduğumuzu görmemizi engellemesi. Umarım bir gün siz de bunu bulursunuz."

Ash gitmeden önce başını ona doğru eğdi. Buna inanmayı ne kadar isterdi ama daha iyisini biliyordu.

Mutlu sonlar başkaları içindi. Onun için asla. Ama bu sorun değildi. Başkalarının mutluluğundan zevk alabilirdi. Ve Simi'ninkine dönüp baktığında çok heyecanlandı. Hayatını onun aracılığıyla yaşayabilirdi ve bu onun için her zaman yeterli olacaktı.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

ACHERON

Telif hakkı © 2008 Sherrilyn Kenyon'a

aittir. Tüm hakları saklıdır.

Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

ISBN: 0-312-94941-3

EAN: 978-0-312-94941-9

St. Martin's Press ciltli baskı / Ağustos 2008 St.

Martin's Paperbacks baskı / Nisan 2009

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayımlanmaktadır.

eISBN 9781429926218

İlk e-Kitap baskısı: Ağustos 2008

e-Kitaplar iş veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi almak için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.